

ס פ ר
ח ק ל י ש ר א ל

כ מ נ ה ג

אנשי אמת אשר בערי ספרד

ה ש מ י ש מ ר מ

לקטו וגם אספו גדולי ארץ ובראשם הרב החכם
הכילל השלם מו"ה יצחק ברוך זצ"ל. ונוסף להם
מוסר השכל אשר קבץ הרב הגאון הגדול מו"ה
חיד"א אבולאי וקרא שמו יוסף לחק למען יהיו
כולם מוֹתָאמִים יחד. להגות בו בכל יום מימי השנה
וכל האיש החפץ חיים, יחזיק בתורת אלהים חיים,
כי ממנה תוצאות חיים: יבורך גבר ירא ה' ה"ה
האיש הנכבד כ"ה ישראל בכ"ד חיים ה"י מעיר
בליגראד העוסק במלאכת הקדש באמונה.

ח ל ק ש ל י ש י

שמרו עדותיו וחק נתן למנו לפ"ק

Chock Leji frael. Religiöse Lesübungen
der Israeliten in der Türkei.

איסטאמפאדו אין לאה איסטאמפאדיה דיל סיניור
גיאורג הולצינגער קון ליסנסייאה דיל סיניור
אימפראטור אי ריי פראנץ פרימו אין ביינה:

Wien, gedruckt bey Georg Holzinger,
k. k. privil. Buchdrucker. 1816.

A-377832/3

נור

כלי

תפילין

ז"א

יהו

DS-2023-3425

נסחי דווקני

נוסח כוונות פשוטות לאשר בא בסוד ה' לכיון כל יום
חק"ת עולם על פי כתבי הקדש האמתיים:

עשיה ה"ה

תורה

אורות פנימיים	כלי פנימי	כלי חיצוני	כלי חיצון
דנפש דוח	דנשמה	דוח	דפארת
דנשמה חיה	יוד הא	י יה יהו	ז"א נפש
יהוה	ואו הא	יהוה	יהוה
	נו"ה		

נביאים

כלי פנימי	כלי חיצוני	כלי חיצון
דנשמה	דוח	נו"ה
דנלח	צ צב צבא	דז"א נפש
	צבאו צבאות יהוה	צבאות
אורות פנימיים	כלי פנימי	
דנר"נ חיה	דנשמה	
דנלח יהוה	דכוד	
דכוד יהוה	ארני	

יסוד מ'

כתובים

כלי פנימי	כלי חיצוני	כלי חיצון
דנשמה	דוח	יסוד
יאהרונהי	שין שין דלת	דז"א נפש
	שין דלת יוד	שין דלת יוד
אורות פנימיים	כלי חיצון	
דנר"נ חיה	דוקסא דז"א	
י' ה' ה' ה' דיסוד	א אד ארנ	
יהוה דמ' נק' דז"א	ארני	

יצירה

נסחי דווקני

יצירה

משנה

יום ג' ס'	יום ז' ס'	יום ח' ס'
נשים ה"ח	מועד גבורה	זרעים הסדר
שלה וצמינה	שלה וצמינה	דנוק דיני וצמיני
חמלעית	חמלעית	חמלעית של הכלי
צבאות	אלהים	אלף אלף למד
יום ד' ס'	יום ה' ס'	יום ז' ס'
טהרות יסוד	קדשים הוד	נזיקין נצח
שלה וצמינה	שלה וצמינה	שלה וצמינה
חמלעית	חמלעית	חמלעית
שדי	א אל אלה אלהים	א אל

בריאה

הלכה

יום ג'	יום ז'	יום ח'
נשים ה"ח	מועד גבורה	זרעים הסדר
צמינה מילונה	צמינה מילונה	צמינה מילונה
כנז'	כנז'	של הכלי דנוק'
השחפא	אכרטם	דנדיסה אל
יום הסעי	יום ה'	יום ז'
טהרות יסוד	קדשים הוד	נזיקין נצח
צמינה מילונה	צמינה מילונה	צמינה מילונה
כנז'	כנז'	כנז'
ש שד שדי	במוכז	ב"ם
א אד ארנ ארני		

אצילות

קבלה

היא צמחרת לחילות יבוקן צו צכל יום סס יוד הא ואו הא

בס"ד

כס"ד

ספר חק ל ישראל

ויקרא יום ראשון חורה

זמן בקריות שנה פסוקים שלו שסס כנגד ׀ דמילוי יוד דסס ז'ן לקטור
זו הארה מתוספת נספה של שנת שצורה:

(ב) **ויקרא** אל־משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד
לאמר: וקרא למשה ומליל יי עמיה
ממשכן זמנא למימר: (ג) דבר אל־בני ישראל ואמרת
אלהם אדם כי־יקריב מבם קרבן ליהוה מן הקהמה מן
הבקר ומן־הצאן הקריבו את־קרבנכם: מליל עם בני
ישראל ותימר להון אנש ארי יקריב מנכון קורבנא
קדם יי מן בעירא מן חורי ומן ענא הקרבין יח קורבנכון:
(ג) אם־עלה קרבנו מן־הבקר זכר תמים יקריבנו אל־
פתח אהל מועד יקריב אהו לרצנו לפני יהוה: אם
עלתא קורבניה מן חורי דבר שלים יקריבניה לתרע
משכן זמנא יקריב־יתיה לרענא ליה קדם יי: (ד) וסמך ידו
על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו: ויסמוך ידו על
ריש עלתא ויתרעי ליה לכפרא־עלוהי: (ה) ושחט את־
זו הבקר לפני יהוה והקריבו בני אהרן הקהנים את־
הדם וזרקו את־הדם על־המזבח סביב אשר־פתח אהל
מועד

מועד: ויפום ית בר הורי קדם יי ויקרבון בני אהרן
בהגיא ית דמא ויזרקון ית דמא על מדבחא סחור
סחור דבתרע משפן ומנא: (1) והפשיט את העלה
ונתח אתה לנתחיה: וישלח ית עלתא ויפליג יתה
לאיברהא:

נביאים ישנים סימן מ"ג

(6) עס-זו יצרת לי להלתי יספרו: עמא דין אתקנית
לפולחני בחושפחתי יהון משפחון: (3) ולא אתי
קראת יעקב כי יגעתי בי ישראל: אמיר על ידי גבייא
ולא בפולחני ערעיתון הבית יעקב ארי לאיתון באולפן
אורייתו ישראל: (4) לא תביאת לי שנה עלתיה וזבחה לא
כפדתני לא העבדתיה במנחה ולא הונעתיה בלבונה:
לא איתחא קדמי אימרין לעלתא ונכסת קודשך לא
יקראת קדמי לא אסגית עקב בקורבנין ולא אתקופית
עקב בלבונתא: (7) לא תקניתי לי בכסף קנה וחלב
זבחה לא הרניתי את העבדתני בחטאותיה הונעתני
בעונתי: לא זבינתא קדמי בכסף קני כסס ותורב
נכסת קודשך לא דהינתא על מדבחי ברם אסגיתא
קדמי בחובך אתקיפתא קדמי בעינתך: (8) אנכי אנכי
הויה מחה פשעיה למעני וחטאתיה לא אאכר: אנא
אנא הוא שביק לחובך בריל שמי וחטאך לא ידכרון:
(9) הויתני נשפטה יחד ספר אתה למען הצדק: אימר
בען נדין פחדא אשמע אה בריל אם תיכול ותזבי:

כתובים משלי סימן כ"ב

(6) שמחה לצדיק עשות משפט ומחמה לפעלי און:
הרותא דצדיקא למעבר דינא ושנית
לאלין

לאלו דעבדון עאמא: (3) אדם הוצה מדרך השכל
 בקהל רפאים ימים: פד נשא דתעי מן אורקא דסיכולא
 עם בני ארעא נחמנת: (4) איש מחסור אהב שמחה
 אהב יין ושמן לא יעשר: נקרא די חסר ליה ורחים
 חדוקא ורחים חמרא ובוסקמא לא יעשר: (5) כפר לצדיק
 רשע וחסה ישראלים בוגד: שלחופיה דצדיקא רשעא
 ושלחפיה דתריצי בוזוי: (6) טוב שבת בארז מדבר
 מאשה מדונגים וכעס: טוב למסב בארע מדברא מן
 אהמא התרגימא ומרגימא: (7) אוצר וחסד ושמן
 פגור חכם וכסיל אדם יבלענו: סתמא רתימא
 ומשחא כדיריה דחכימא וסבלא דבני נשא נבלענין:

מדיים ק'

משנה דמלו פה ז

א המזמין את חבירו שיאכל אצלו. והוא אינו מצמינו על
 המעשרות. אומר מערב השבת מה שאני עתיד
 להפריש מקרבי הוא מעשר. ושאר מעשר סמוך לו. זה שעשיתי
 מעשר עשוי תרומת מעשר עליו. ומעשר שני בצפוני או בדרומי.
 ומחולל על המעות: ב מזני לו את הכוס. אומר מה שאני עתיד
 לשויר בשולי הכוס תרי הוא מעשר. ושאר מעשר סמוך לו. זה
 שעשיתי מעשר. עשוי תרומת מעשר עליו. ומעשר שני בפיו.
 ומחולל על המעות: ג פועל שאינו מאמין לבעד הבית. נוטל
 גרוגרת אחת ואומר זו ותשע הבאות אחריה עשיות מעשר על
 השעים שאני אוכל. זו עשויה תרומת מעשר עליהן. ומעשר שני
 באחרונה. ומחולל על המעות. וחושך גרוגרת אחת. רבן שמעון
 בן גמליאל אומר לא יחשוף. מפני שהוא ממעט מלאכתו של בעל
 הבית. ר' יוסי אומר לא יחשוף מפני שהוא תנאי בית דין:
 ד הלוקח מן מבין חביתים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש
 תרי הן תרוסה ועשרה מעשר (ראשון) ותשעה מעשר שני מוחל
 ושותה: ה היו לו תאנים של טבל בחוד ביתו. והוא בבית המדרש
 או בקרית. אומר שתי תאנים שאני עתיד להפריש תרי הן תרומת
 ועשר

ועשר מעשר ראשון וחשע מעשר שני היו דמאי. אומר מה שאני
 עתיד להפריש למחר הרי הוא מעשר. וישאר מעשר סמוך לו. זה
 שעשיתי מעשר. עשוי הרומת מעשר עליו. ומעשר שני בצפוננו
 או בדרומנו. ומחולל על המעות: ו הו לי לפניו שתי כלכלות של
 טבל. ואמר מעשרות זו בזה. הראשונה מעשרת. של זו בזה
 ושל זו בזה. הראשונה מעשרת. מעשרותיהן מעשרות כלכלה
 בתבירתה קרא שם: ז מאה טבל מאה חולין. נוטל מאה ואחד.
 מאה טבל מאה מעשרי. נוטל מאה ואחד. מאה חולין מתוקנין
 מאה מעשר. נוטל מאה ועשר. מאה טבל השעים מעשר. השעים
 טבל ושמונים מעשר. לא הפסיד כלום: זה הפלל כל זמן שהטבל
 מרבה לא הפסיד כלום: ח מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר
 כדי יין. ואמר שורה החיצונה אחת מעשר. ואין ידוע איזו היא.
 נוטל שתי חביות לזבסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר. ואין
 ידוע איזו היא. נוטל ארבע חביות מארבע ניות. שורה אחת מעשר
 ואין ידוע איזו היא. נוטל שורה אחת לזבסן. חצי שורה אחת
 מעשר. ואין ידוע איזו היא. נוטל שתי שורות לזבסן. חבית אחת
 מעשר. ואין ידוע איזו היא. נוטל מכל חבית וחבית:

הלכה זכונת דף ה' ע"ח

אמר רבי לוי בר חמא אמר רבי שמעון בן לקיש לעולם [א] ירגיו
 אדם יצר טוב על יצר הרע שנאמר רגזו ואל החטאו אם
 נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה שנאמר אמרו בלבבכם אם
 נצחו מוטב ואם לאו יקרא קריח שמע שנאמר על משכבכם אם
 נצחו מוטב ואם לאו יזכור יום המיתה שנאמר [ב] ודומו סלה.
 ואמר רבי לוי בר חמא אמר רבי שמעון בן לקיש מאי דכתיב
 ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם
 לוחות אלו עשרת הדברות: תורה [ג] זו מקרא. והמצוה [ד] זו
 משנה. אשר כתבתי אלו נביאים וכתובים. להורותם [ה] והגמרא
 מלמד שכולם ניתנו למשה מסיני. אמר רבי יצחק כל הקורא קריח
 שמע על קטתו [ו] כאלו אוהו חרב של שתי פיות בודו שנאמר
 רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם [ז] מאי משמע אמר מה
 וזמרא ואי הימא רב אשו מרישא דענינא דכתיב יעלוו חסידים
 בכבוד ירגיו על משכבותם וכתוב בתרית רוממות אל בגרונם וחרב
 פיפיות בידם. ואמר רבי יצחק כל הקורא קריח שמע על מטתו
 מויקין בדילין הימנו שנאמר [ח] ובני רשף יגביהו עוף ואין עוף אלא
 חורה

ויקרא יום ראשון

ט

תורה שנאמר [ט] החגיף עיניך בו ויאנינו ואין רשף אלא מויקין שנאמר מוי רעב ולחומי רשף:

רש"י [א] ירגזו ילד טוב שיעשה מלמדה עם ילד ברע: [ב] ודומו סלה: יום הדומיה הוא יום המות שהוא דומיה עולמית: [ג] זה תקרא מונס שמלכה לקרות בתורה: [ד] זו משנה שנתעסקו במשנה: [ה] זה גמול סגרת טעמו המשימות שמענו ונלמה הוראה אצל המורים הוראה מן המשנה נקראו הכלי העולם במשנת סוטה: [ו] כאלו אחוז חרצ סימות צדדי להרוג את המויקין: [ז] מלי משמע דקריית טמע: [ח] התעף עיניך צו: אם תכפל וסגרת עיניך בתורה הוא משמחת מתוך: [ט] וצני רשף יבציהו עוף העוף מסתלק מתוך:

זוהר ויקרא ד' ע"ב

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מנחה מועד לגמור דבי חייא פתח ואמר באתי לגני אחותי כלה אריתי מורי עם צמתי אכלתי יערי עם דבטי שתימי ייני עם חלבי וגו' האי קרא לאו רישיה סיפיה ולאו סיפיה רישיה: בחצי אכלתי יערי עם דבטי שתימי ייני עם חלבי לבתר אכלו רעים: גוף דזמזמן להחרה כד מוזכר ונתחנן קמיה: בחר דאיהו אכל היאך יזמן לאתרה: אלא זכאין אינון ישראל דקדושא בריך הוא בעא לדכמה להון ולהרעי בהון מכל שאר ענין ע"ז ומדקדקתי בהון בעא לסלקא להון מכל מקטרגי עלמא: תא חזי ביונה דאתקס ומקבנא לתתא בההוא יומא וההוא יומא חרובא אחרא לעילא ענייה דכתיב הוקס העשכן סתם וההוא יומא חרובא דקדשא בריך הוא הוא: כיון דאתקס ומקבנא וה כתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד: כד הנה קדושא בריך הוא כך אמר ומה על דא דמשה אתקס ואיהו לבר מיד ויקרא אל משה: אמר ליה משה הנוכח דכיתא צמתי הוי צקעודתא אדם כי יקריב זבחים קרבן לה: הדא הוא דכתיב באתי לגני אחותי כלה וגו' והא חוקמיה האי קרא: אכל באתי לגני דא גן עדן דלעילא: אחותי כלה: דא כנסת ישראל דבההוא יומא אזדוגו זוגין בכלא: אזדוגו זוגין בההוא גן עדן צגין דאתצרכו כלהו משקיו דנחלא: ואתקטרו כל חד בהצריה: הדא הוא דכתיב אריתי מורי עם צמתי אכלתי יערי עם דבטי שתימי ייני עם חלבי כלהון אתקטין ואתרו ממבועא דנחלא: אכלו רעים שמו ושכרו דודים כל חינון דלתתא וכלהו ענפין (כ"א עלמין) כלהו אתצרכו ואתזנו כד אלין אתצרכו לעילא וצמיה ומצרכאן ומתצמאן כלהו בריהא דקרבנא תא חזי צעעתא דנחתא כ"י לאתראה די"ורה צארעא: קודשא בריך הוא ק"ל להאי קרא צגין דאתצרכו צרכאן ומדום צכלאו עלמין

ויקרא יום ראשון

עלמין ואתצמנת היא לנפקא מנה צרכאן לכלא דכד אלין שית
אתצרכאן בדין כלתו עלמין אתצרכאן כחדא לתתא ומתצרכאן לעילא
וכ"י ישראל אתצרכו מכלהו :

יוסא לחק' מוסר' תשערי קדושה ח"ב ט"ה :

דזמסתכל צערות אפילו יהוה כמסה יד לוד לא ינקם מדושה של גבינס
וסומו לחטוא צערות ומגרה הי"הר בעלמו ויבא לודי קרי
החמוד כמו שימצאך צעור ר' הנהנה בצנוד התורה נוטל מינו מן העולם
ומתחייב צנפשו ומעשה דרבי ערפון יוכיח סהין משליכין אותו ליאור להרבו
ולא רבא ליהנות בצדרי תורה ובת"ש רז"ל אל מעשה עטרה לענמד ולא קדושה
וכו' סכל הנהנה מצנוד תורה נוטל מינו מן העולם וסומו יורש גבינס : השקר
המדבר שקדים כופר צאלכי האמת ומורה צאל אחר שהוא שקר והוא כח שאינו
דואה פני סנונה כמ"ש דובר שקרים לא יכון לנגד עיני ואינו בכלל ישראל
סכתב צהס שארות ישראל לא יעשו עולם ולא ידברו כוז וימור מתקורין אף
קדוצר אמת מארוך ימים :

הלכה פסוקה : הו"ס ה' מעשה הקרצנות פ"א :

כל הקרצנות של מיני נפש קיב צלון ממחשה מינין בלוד וין הצקר וין
הכנשים וין העיונים וין התורים וין צני היונה : ב וכל הקרצנות צין
ס' לצור צין של יחיד ארבעה מינין עולה ומעלה ואשם וטמיים : ג ועוד יש
סס ג' מיני קרצן יחיד והס הפסח והצנור והמעשר : ד כל קרצנות הלצור
הן עולה או חטאת : ואין קרצנות הלצור שלמים מן משני כנשים הצאים עם
לחס בתופה צענות והס הנקראים צחי שלמי לצור ואין הלצור מקרצין
אשם לעולם ולא עוף :

יום שני תורה

יטון נקריאת ארבעה פסוקים אלו סהס כנגד ד' דמילוי יו"ד דשס צ"ג
להסחיד צו מוספת היום משבת : טעברה :

(6) **וַנִּתְּנוּ בְּנֵי אֱהֲרֹן חֶבְתָּן אֵשׁ עַל-הַמִּזְבֵּחַ וַעֲרֹבוּ**
עֵצִים עַל-הָאֵשׁ : וַיִּהְיוּ בְּנֵי אֱהֲרֹן בְּהִנָּא
אִישׁתָּא עַל מַרְבָּחָא וַיִּסְדְּרוּן אֲעִיָּא עַל אִישׁתָּא : (3) וַעֲרֹבוּ
בְּנֵי אֱהֲרֹן בְּהַלְוִים אֵת תְּנַחֲתִים אֵת-הָרֹאשׁ וְאֵת-הַבֶּדֶר
עַל-הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל-הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל-הַמִּזְבֵּחַ : וַיִּסְדְּרוּן
בְּנֵי אֱהֲרֹן בְּהִנָּא יֵת אִיבְרָיָא יֵת רִישָׁא וַיֵּת סַרְבָּא עַל
אֲעִיָּא

אָשָׁא דַעַל אִישָׁא דַעַל מִדְבָּחָא: (2) וְקָרְבוּ וְכָרְעוּ
 יִרְחָץ בַּמַּיִם וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶיהָ
 אִשָּׁה הַיִּחִידִיחוֹם כִּיהֶנָּה: וְגִייה וְכָרְעוּהִי יַחֲלִיל בְּמִיא
 וַיִּסַּק בָּהֵנָּא יַת בּוֹלָא לְמִדְבָּחָא עֲלֵהָ קוּרְבָן דִּמְתַקְבִּיל
 בְּרַעְיָא קָדָם יי: (7) וְאִסְרוּן הַצֹּאֵן קָרְבָנוּ מִז־הַקְּשָׁבִים
 אוּ מִן־הַשְּׂזִימִים לַעֲלֶה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנּוּ: וְאִם מִן עֵנָא
 קוּרְבָנִיה מִן אֲמִרְיָא אוּ מִן בְּנֵי עֵזִיבָא לַעֲלֵהָ דְכַר
 שְׁלִים יִקְרִיבִיהָ:

נביאים וספרי סימן מ"ג

(6) אָבִיךָ הָרִאשׁוֹן חָטָא וּמְלִיצִיף פִּשְׁעוּ בִי: אָבוּךָ
 קָדְמָאָה חָטָא וּמְלִפְדָּ מִדְּרוּ כְּמִימְרֵי: (3) וְאַחֲלִיל
 שְׂרֵי קִדְשׁ וְאַתְנָה לְהַרְם יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְגִדּוּפִים: וְאַפִּיס
 בְּבָרְכִי קוּדְשָׁא וְאַמְסֹר לְחַטָּא יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְחִיסוּדִין:
 (2) וְעַתָּה שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי וְיִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּוֹ: וְכַעַן
 שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי וְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְרַעִיתִי בֵּיתִי: (7) בְּה־אָמַר
 יְהוָה עֲשֵׂה וְיִצְרֶה מִבְּטֵן יַעֲזֹרָה אֶל־תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב
 וְיִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּוֹ: כְּדָנּוּ אָמַר יי דַּעֲבָדְדָּ וְדַאֲחַקְבָּדָּ
 מִמַּעִין וּסְעֻדִינְדָּ לֹא תִדְחַל עַבְדִּי יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל
 דְּאַתְרַעִיתִי בֵּיתִי:

כתובים מסלי סימן כ"ב

(6) רַדְף צְדָקָה וְחֶסֶד וּמִצִּיא חַיִּים צְדָקָה וְכָבוֹד:
 הַרְדִּיף צְדָקָתָא וְחֶסֶדָא יִשְׁכַּח חַיִּי וְצְדָקָתָא
 וְיִקְרָא: (3) עֵיר גְּבָרִים עֲלֶה הָכֶם יִרְדָּ עַן מִבְּטָחָה:
 לְמִדְיָנָהא דְגַבְרֵי סְלִיק חֲכִימָא וְאַחִיה עוֹשָׁנָא דְסָבְרָא:
 (2) שְׁמַר פִּיו וְלִשׁוֹנוֹ שְׁמַר מִצְרוּת נַפְשׁוֹ: דְּנָטִיר פּוּמִיה
 וְלִישְׁנִיה

וְלִישְׁנוֹה גְמִיר מִן עֲקָתָא נִפְשִׁיהּ: (ד) זר יהיר לין שמו
עושרה בעברת זרון: ממניקא מריקא זידנא שמייה
עביר חריינא בזרנותיה:

משנה שנת פרח כ"ד

א מי שהחשיך לו בדרך. נותן פיסו לנכרי. ואם אין עמו נכרי
מניחו על החמור. הגיע לחצר החיצונה. נוטל את הכלים
הנמלין בשבת. ושאינו נמלין בשבת. מחיר את הכלים. והשקים
נופלין מאליהם: ב מתודין פקיעי עמיר לפני בתמה. ומספספין
את הביפין. אבל לא את הזרין. אין מרסקין לא את השחת:
ולא את החרוכין. לפני בתמה בין דקה ובין גסה. ר' יהודה מתיר
בחרוכין לדקה: ג אין אונסין את הנמל. ולא דורסין. אבל
מלעיטין. ואין ממרים את העגלון. אבל מלעיטין. ומחלקטין
לחרנגולים. ונותנין מים למורסן. אבל לא גובלים. ואין נותנין
מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכה. אבל נותנין לפני אווזין
וחרנגולים. ולפני יונה הרדיכיות: ד מחתכין את הדלועין לפני
הבתמה. ואת הנבלה לפני הכלבים. ר' יהודה אומר אם לא היתה
נבלה מערב שבת. אסורה לפי שאינה מן המוכן: ה מבידין
גדרים בשבת. ונשאלין לגדרים שהו לצורך השבת. שפוקקין את
המאור. ומודדין את המטלית. ואת המקוה. ומעשה בימי אביו
של ר' אדוק וכימי אבא שאול בן בטנית. שפוקקו את המאור
במפית. וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בניגית פותח טפח
אם לאו. ומדברייהם למרנו שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

הלכה שנת ד' קנ"ה ע"ג

הניא נותנין מוונות לפני כלב ואין נותנין מוונות לפני חויר ומה
הפרש בין זה לזה. זה מוונותיו עליך והו [ט] אין מוונותיו
עליך. אמר רב אשי [ג] מתניתין. נמי דיקא אין נותנין מים לפני
דבורים ולפני יונים שבשוכה אבל נותנין לפני אווזין ולפני חרנגולין
ולפני יונה הרדיסיות. טאי טעמא לאו משום דהני מוונותן עליך
והני אין מוונותן עליך. ולטעמך מאי אריא מיא אפילו חיטוי ושערי
נמו לא. אלא שאני מיא [ג] דשכיח באגמא. דרשרבי יונה אפיתחא
דבי נשיאיה מאי דכתיב יודע צדיק דין דלים יודע הק"כ ככלב
שמוונותיו

ויקרא יום שני

יג

[ג] שמונתיו מועטין לפיכך שוהא אכילתו במעויו שלשה ימים כרתן [ד] כמה תשרא אכילתו במעויו ויהא טמא בכלב שלשה ימים מעת לעת ובעופות ובדגים כדי שתפול לאור והשרף אמר רב חמנא [ו] שמע מינה אורה ארעא למשרא אומצא לכלבא וכמה אמר רב מרי [ז] משה אודניה והושרא אכתריה הני מילי כדברא [ח] אבל כמתא לא [ט] דאתי למסרך אמר רב פפא לית דעניא מכלבא [י] ולית דעתיר מחוירא :

רש"י [א] אין מוזגתן ענין דשכיחי לכו דצדא חזיר אין מוזגתו עליך דלרור יהודי טיבול חזירים : [ב] תתני נמי דקא דלפילו שדי קמיהו נמי לא : [ג] דשכיחי באתא אל כל מוזגות לא שכיחי להו : [ד] שמונתיו מועטין טעם חדס ענין לת לו מוזגות הרבה : [ה] כמה טעמא צמיעין דכלב טעמא דגזר את ומת כלב צבית תוך שלשה ימים תעמא דהכל אל צמיו אינו תעמא דתומא דלועה צבעי חיים לא משמא כדחזי צביתא התקשה : [ו] טעם חיה אדקאמר טקפול הקלוס צרוך הוא על מוזגתיו : [ז] משא אודניה מעט כמות אגוז ומטרא צמיה יכחו צמקל חזיר שלא יחא מרגילו אגוז : [ח] אל בנתא לא ליתבי ליה חזירי חי לאו ידיה ה א : [ט] משום דאתי למסרך צמיה ופסידו : [י] לית דעתיר מחוירא טל מחלל רחי לו ואף מחלילן לו הרבה :

פרק ויקרא דף ע"א

רבי יהודה אמר אכלו רעים שחו ושכרו דודים חלין כל מארי דיבבא ויללה דלחצקתו בלהו ואסתברו כחדא דהא מקעודתא דמלכא מתהניין כלל ואינתי אכלי בלהו צעטא דמלכא איתחדי וע"ד מלכא איתחדי וחדי למטרותא בקדמיתא לבתר בלהו אכלן וחדאן רבי אבא אמר אכלו רעים שחו ושכרו דודים חלין אינון שית דקאמרן וחלין אינון דכתיב בהו הביאני המלך חדריו וגומר שחו ושכרו מההוא יין דרוי לכלא רבי אלעזר אמר כל אינון דלתתא דכיון דאינון שית אסתבראן בלהו דלתתא מתברכאן רבי שמעון אמר כלל ספיר אבל רזא דמלה אכלו רעים לעילא שחו ושכרו דודים לתתא אמר ליה רבי אלעזר מאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא אמר ליה יאות שאילתא דא אמר עלאה דאינון באחדותא באחדותא דלא מתפרטן לעלמין חלין חקרן רעים הדא הוא דכתיב וכהר יולא מעדן ועדן וההוא נהר לא מתפרטן לעלמין ואסתכחו לעלמין צרעותא באחדותא באחדותא שחו ושכרו דודים חלין אינון לתתא דחקרן דודים לזמנין ריעין וקא אוקימנא תא חזי באינון עלאי כתיב בהו אכילה בלא סתיה מאי טעמא מאי דאית ליה גרבי דחמרא אכילה בעיא וצגין דתמן שריא חמרא דמטרא כתיב בהו אכילה ובאינון תחאי דבעין

דבעיין שקיו כתיב זהו שתייה דהא כל נטיעין שקיו בעיין מכתלף
 דעמיקא וע"ד באלין אכילה ובאלין שתייה. אלין רעים ואלין דודים.
 אמר ליה רבי אלעזר אסתמו דהא דודים חביבותא אינון אמאי אינון
 תתאי אמר ליה אינון דתאבין דא לדא ולא משתכחין תדיר אקרו דודים
 ואינון דעשתכחי תדיר ולא מתכסיין ולא מתפרשין דא מן דא אקרו
 רעים וע"ד אלין דודים ואלין רעים. אלין ברעותא באחדותא תדיר
 ואלין בתיאובתא לזמנין. ודא הוא שלימותא דכלא בגין דתתברך כ"י
 וכדין חדוותא בכלתו עלמין:

יוסף לחק. מוסר. משערי קדושה ח"ב ע"ה:

אמרן ציוסנת סנהדרין על דב טעונוי דאלו הוו יהצו ליה כל חללי
 דעיוקא לא הוה משני דבוריה זמנא חדא איקלע להבוא אמר
 דקדשעא שמייה דלא הוו משניס דציוסנת ולא הוה מייית חייגס כלל זמניה וכו'
 סביבו ליה דרמין צנין אמרו ליה בנתותא מיך פוק מהכא ולא תגרי כנא
 מותנא וכתיב למדו לשונם דבר שקר וגו' העל אלה לא תפקוד כס אם צגוי אשר
 כזה לא תתקם כפשי וגו' ולא נענשו המרגלים ודור המדבר אלא עפני עדות
 שקר. וארו"ל כל המחלף דבורו כאלו עובר ע"ז וכתיב שם הכה שנה ה' וגו'
 עניינס רמות לשון שקר ויפיה כוזבים וגו' וכתיב ואמת לא ידברו וגו' העל אלה
 לא תפקוד וגו' וכתיב מי האיש החסן חיים וגו' נאור לשונך מרע:

הלכה פסוקה. הר"ם ה' מעשה הקדושת פ"א:

קרבנות הכבוד הם שני תמידין של כל יום ומוספי צמות וראשי חדשים
 והמועדות ושעיר חטאת של יום הכפורים וכן אם שגגו צית דין
 והורו צע"ז מנזח כל שצט ושצט פר ושעיר הפר עולה והשעיר חטאת. ואלו
 השעירים הם הנקראים שעירי ע"ז. ואם שגגו והורו בשאר המזות מצידיק פר
 לחטאת והוא הנקרא פר העלם דבר של ליצור: ב קרבנות היחיד הם
 הכבוד והמעשר והפסח והחגיגה והוא שלמים והראיה והוא עולות. וקרצן
 הגר והוא עולה מן הצהמה או שני בני יונה או שתי תורים ושניהן עולה. או
 שתי צהמות אחת עולה ואחת שלמים והנודד או המתנדב עולה או שלמים
 ושלמים הצאים עם הלחם הם הנקראים תודה. וכן קרבנות הציור וכן עולה
 וחטאת ושלמים וקרצנות נלווע וכן חטאת ואסם ועולה וקרצנות זבים
 ויולדות וכן חטאת ועולה. וקרצן הסוגג צמלות לא תשעה שיש בה ברת. והוא
 חטאת. ואם כסתפק לו אם עשה או לא עשה לומו המעל מציב אסם והוא
 הנקרא אסם תלוי. ויש עבירות שציב עליהן אסם והוא הנקרא אסם ודאי.
 וכן איל העולה ופר החטאת שמקריב כהן גדול ונשלו צינס הכפורים הרי הן
 קרצן ויחיד ופר זה הוא הנקרא פר יום הכפורים:

יום שלישי תורה

זמין בקריאת חמשה עסקים אליו כנס כנגד ה' דעלוהי הה' ראשונה דעס
3' לפסאיד צו מוספת כמס עשנת : שעצרת :

(1) וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יַד הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ
 בְּנֵי אֹהֶל הַבְּהֵמֹת אֶת־דָּמָו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב :
 וְכֹסם יִתִּיחַ עַל צִדָּא דְּמִדְּבַחַת צְפוּנָא קָדָם יי' וְזָרְקוּן
 בְּנֵי אֹהֶלן בְּהִנְיָא ית דְּמִיחַ עַל מִדְּבַחַת סְחֹר סְחֹר :
 (2) וְנִמַּח אֹתוֹ לְנַחְתָּיו וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־פָּדְרוֹ וְעַד הַכֶּהֱן
 אֲחֵם עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ :
 וַיִּפְלֵג יִתִּיחַ לְאִיבְרוּהִי וְיַח רִישִׁיה וְיַח סָרְפִיה וַיִּסְבֵּר
 בְּהִנְיָא יִתְהוֹן עַל אֲעִיָּא דְעַל אִישְׁתָּא דְעַל מִדְּבַחַת :
 (3) וְהִקְרִב וְהִפְרַעִים וְרַחֵץ בְּמַיִם וְהִקְרִיב הַכֶּהֱן אֶת־הַכֹּל
 וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ הוּא אִשָּׁה רִים גִּיחַם לִיהוָה :
 וְנִנְיָא וְקָרְעִיא וְחִלִּיל בְּמִיָּא וְיִקְרִיב בְּהִנְיָא ית כּוֹלָא וַיִּסַּק
 לְמִדְּבַחַת עֲלֶתָא הוּא קִרְבֵּן דְּמִתְקַבֵּיל בְּרַעֲנָא קָדָם יי' :
 (4) וְאִם מִן־הַעֹף עֲלֶיהָ קִרְבֵּן לִיהוָה וְהִקְרִיב מִן־הַחֹרִים
 אֹו מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קִרְבָּנוֹ : וְאִם מִן עֹפִיא עֲלֶתָא
 קִרְבָּנִיה קָדָם יי' וְיִקְרִיב מִן שְׁפָנִינְיָא אֹו מִן בְּנֵי יוֹנָה ית
 קִרְבָּנִיה : (5) וְהִקְרִיבו הַכֶּהֱן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִלֵּק אֶת־
 רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה וְנִמְצָה דָּמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ :
 וַיִּקְרְבִּינֶיהָ בְּהִנְיָא לְמִדְּבַחַת וַיִּמְלֹק יִת רִישִׁיה וַיִּסַּק
 לְמִדְּבַחַת וַיִּתְמַצֵּי דְּמִיחַ עַל כּוֹחַל מִדְּבַחַת :

נביאים ושעיה סיוון מ"ד

(6) כִּי אֲצַק מַיִם עַל־צִמָּא וְנוֹלִים עַל־יְבֹשָׁה אֲצַק רוּחִי
 עַל־זָרְעֶךָ וְכִרְבָּתִי עַל־צִאֲצָאִיךָ : אֲרִי כְּמִיָּא
 דְּמִתְהַבֵּן מִיָּא עַל אַרְעָא בֵּית צְחוּנָא וּמִתְנַדְּרִין עַל
 יבשהא

יִשְׁתָּא בֶן אִתָּן רוּחַ קוֹדְשָׁא עַל בְּנֵי וּבְרַכְתִּי עַל בְּנֵי
 בְּנֵי: (3) וְצִמְחוּ בְּבֵין חֲצִיר בְּעֲרָבִים עַל-בְּלִי-מַיִם:
 וְיִתְרַבּוּן צִדִיקָא רַכִּיבִין וּמַפְגִּקִין כָּל-כְּלָבֵי עֵשֶׂב כְּאֵלֶן
 דְּמִשְׁלַח שְׂרֻשׁוֹהֵי עַל גְּגֵדִין דְּמִיּוּן: (4) זֶה יֹאמֶר לַיהוָה
 אֲנִי זֶה יִקְרָא בְּשֵׁם-יַעֲקֹב זֶה יִכְתֹּב יְדוֹ יִכְתֹּב לַיהוָה וּבְשֵׁם
 יִשְׂרָאֵל יִכְתֹּב: דִּין יִימַר מִדְּחַלְיָא דִּי אָנָּא וְדִין יַעֲלִי
 בְּשׁוּם יַעֲקֹב וְדִין יִקְרִיב קוֹדְשָׁהּ קֳדָם יְיָ וּבְשֵׁמָא
 דִּישְׂרָאֵל יִתְקַרֵּיב: (7) כֹּה-אָמַר יְהוָה מַלְאָךְ יִשְׂרָאֵל וְאֵלּוֹ
 יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אֲחֵרוֹן וּמְבַלְעֵי אֵין
 אֱלֹהִים: כִּדְנֹן אָמַר יְיָ מַלְאָךְ דִּישְׂרָאֵל וּפְרַקוּהּ יְיָ עֲבָאוֹת
 אָנָּא הוּא דְּמַלְקֶדְמִין אַף עַלְמֵי עַלְמֵיָא דִּילִי אֵינִן וְכִר
 מִנִּי לִית אֱלֹהִי: (8) וּמִיִּרְכֻמוֹנֵי יִקְרָא וּנְגִידָתָּהּ וּנְשֻׁרְתָּהּ לִי
 מְשׁוּמֵי עַסְעוּלָם וְאוֹתוֹת וְאִשֵּׁר תְּבִאָהּ נִגְדוֹ לְמוֹ: וּמִן
 כְּנַתֵּי דִיעֲרֵעֵנָא וּיְחִינָהּ וּיְסַדְרִינָהּ קֳדָמִי מְשׁוּיְחֵי עֵמָא
 דְּכֵן עַלְמָא וְדֵאֲתִינִן וְדֵעֲתִידִין לְמִיתֵי יְחִוּן לְבָא:

כתובים עשלי סימן כ"ח

(6) תִּצְוֶנָה עַל הַמִּיתָנוּ כִּי-מָאֲנוּ יָדֵינוּ לַעֲשׂוֹת: דִּינָתָא
 דְּעֵטְלָא מִמִּיתָא לִיה דְּלָא עֲפִינִן לִיה אִידִין
 דְּעֵבְרִין עֵיבְרָתָא: (3) כָּל-הַיּוֹם הַתְּאֵנָה תְּאֵנָה וְצִדִיק
 יִתֵּן וְלֹא יִחְשֶׂךְ: כָּל יוֹמָא רְאִיג דִּינָתָא וְצִדִיקָא יְהִיב וְלֹא
 מַחְשִׂיךְ: (4) זְבַח רִשְׁעִים תוֹעֵבָה אַף כִּי-בִזְמָה יְבִיאֲנוּ:
 דִּיבְחָא דְרִשְׁעֵי מְרַחֵק הוּא מְטוּל דְּמַעֲבֹדָתָא מִיְחֵי
 לִיה: (7) עַד-קִבְּבִים יֵאבֵד וְאִישׁ שׁוֹמֵעַ לְנֶפֶשׁ יְדַבֵּר:
 סְהַדָּא דְּבִבְחִיתָא יֵאבֵד וְגִבְרָא שְׂמוּעָה שְׂהִי דֵאִית
 מְמַלֵּל: (8) הֲעוֹ אִישׁ רִשָּׁע בְּפִנְיֵי וְיִשְׂרָאֵל הוּא יִבִּין
 דְּרַבְּכוּ: מַחְצִיף אִפוּי גִבְרָא רִשְׁעָא וְתִרְצָא הוּא מַסְקִין
 אִוְרְחִיהּ

פיין ק' ד'כ"ח ק'

משנה

דִּקְרָא יוֹם שְׁלִישִׁי

מִשְׁנֵה כְּמוֹצֵת מִקַּח מ'

ע

א הַאֲשֶׁה שִׁנְפְּלוּ קָה נִכְסִים עַד שְׁלֹא תִחָאֲרִם. מוֹדִים ב'ש
 וּב'ה שְׁמוֹכֶרֶת וְנִתְּנָה וְקִים. נִפְּלוּ לָהּ מִשְׁנִחְאֲרָסָה.
 ב'ש'א תִּמְכּוֹר. וּבַח'א לֹא תִמְכּוֹר. אֱלוּ וְאֱלוּ מוֹדִים שְׁאִם מְכָרָה
 וְנִתְּנָה קִים. אָמַר ר' הַהוּדָה אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּן גַּמְלִיאֵל הוּאִיל וְזָכָה
 בְּאֲשֶׁה לֹא יוֹבֵה בְּנִכְסִים. אָמַר לָהֶם עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשֵׁין אֲלֵא
 שְׂאֲתָם מִגְּלָגְלִין עֲלֵינוּ אֵת הַיְשָׁנִים. נִפְּרוּ לָהּ מִשְׁנִישָׂאת אֱלוּ וְאֱלוּ
 מוֹדִים שְׁאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה שֶׁחַבְעַל מוֹצִיא מִדֵּד הַלְקִיחוֹת. עַד שְׁלֹא
 נִשְׂאֹת וְנִשְׂאֹת. רַבִּן גַּמְלִיאֵל אָמַר אִם מְכָרָה וְנִתְּנָה קִים. א"ר
 חֲנִינָא בְּן עֲקִיבָא אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּן גַּמְלִיאֵל הוּאִיל וְזָכָה בְּאֲשֶׁה לֹא
 יוֹבֵה בְּנִכְסִים. אָמַר לָהֶם עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשֵׁין. אֲלֵא שְׂאֲתָם
 מִגְּלָגְלִין עֲלֵינוּ אֵת הַיְשָׁנִים: ב' ר' שְׁמַעוֹן הוֹלֵךְ בֵּין נִכְסִים לְנִכְסִים.
 נִכְסִים הַיְדוּעִים לִבְעַל לֹא תִמְכּוֹר. וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה כְּמֵל. שְׂאִינוּ
 יְדוּעִים לִבְעַל. לֹא תִמְכּוֹר וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה קִים: ג' נִפְּלוּ לָהּ
 כְּסָפִים. יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכֵל פִּירוֹת. פִּירוֹת הַתְּלוּשִׁין מִן
 הַקֶּרֶעַ יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכֵל פִּירוֹת. וְהַמְּחָרֵין בְּקֶרֶעַ א"ר
 מֵאִיר שְׁמִיּוֹן אוֹתָן בְּמָה הֵן יִפִּין בְּפִירוֹת וּבְמָה הֵן יִפִּין בְּלֹא פִירוֹת.
 וְהַמּוֹתֵר יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכֵל פִּירוֹת. וְחֲכ"א הַמְּחָרֵין
 לְקֶרֶעַ שְׁלוֹ. וְהַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶעַ שְׁלָהּ יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכֵל
 פִּירוֹת: ד' ר' שְׁמַעוֹן אָמַר מְקוֹם שֶׁיִּפְּסָה כְחוֹ בְּכִנְיֻסְתָּה הַרְעָה כְחוֹ
 בִּיצִיאָתָה. מְקוֹם שֶׁהוֹרַע כְחוֹ בְּכִנְיֻסְתָּה יִפְּסָה כְחוֹ בִּיצִיאָתָה. פִּירוֹת
 הַמְּחָרֵין לְקֶרֶעַ. בְּכִנְיֻסְתָּה שְׁלוֹ. וּבִיצִיאָתָה שְׁלָהּ. וְהַתְּלוּשִׁין מִן
 הַקֶּרֶעַ. בְּכִנְיֻסְתָּה שְׁלָהּ. וּבִיצִיאָתָה שְׁלוֹ: ה' נִפְּלוּ לָהּ עֲבָדִים
 וְשִׁפְחוֹת וְקָנִים. יִמְכְּרוּ וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכֵל פִּירוֹת. רַבִּן
 שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר לֹא תִמְכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּן שְׁבַח בֵּית אֲבִיךָ.
 נִפְּלוּ לָהּ הַזֵּים וְהַשְּׂנִים וְקָנִים. יִמְכְּרוּ לְעֵצִים וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא
 אוֹכֵל פִּירוֹת ר' הַיְהוּדָה אָמַר לֹא תִמְכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּן שְׁבַח בֵּית אֲבִיךָ.
 הַמוֹצִיא הוֹצִיאָתָה עַל נִכְסֵי אִשְׁתּוֹ הוֹצִיא הַרְבֵּה וְאֵבֶל קִימְעָא. קִימְעָא
 וְאֵבֶל הַרְבֵּה. מַה שֶׁהוֹצִיא הוֹצִיא. וְמַה שְׂאֵבֶל אֵבֶל. הוֹצִיא וְלֹא
 אֵבֶל יִשְׁבַע בְּמַת הוֹצִיא וְיִטוּל: ו' שׁוֹמֵרֵת יָכֵם שִׁנְפְּלוּ לָהּ נִכְסִים
 מוֹדִים ב' שׁוֹב"ה שְׁמוֹכֶרֶת וְנִתְּנָה וְקִים. מִתָּה מַה יַעֲשֶׂה בְּכַתּוּבָתָה

ובנכסים

B ב

Chok Lejisrael, III.

יח ויקרא יום שלישי

יח

ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה. ב"ש"א יחלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב. ובה"א נכסים בתוקףן ובתובה בתוקף יורשי הבעל. נכסים הנכנסים והיוצאים עמה בתוקף יורשי האב: ז הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. פירות התלושין מן הקרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. המחברין בקרקע א"ר מאיר שמין אותן כמה הן נסין בפירות וכמה הן נסין בלא פירות. וחמור ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. וחכ"א פירות המחברין בקרקע שלו. והתלושין מן הקרקע כל הקודם ובה בהן. גדם הוא ובה. קדמה היא ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. בנכסה הרי היא כאשתו לכל דבר. ובלבד שפחה כתובתה על נכסו בעלה הראשון: ח לא יאמר לה הרי כתובתיך מונחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה (ס"א וכן לא יאמר אדם לאשתו הרי כתובתיך מונחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה) גי'שה אין לה אלא כתובתה. החזירה הרי היא ככל הנשים ואין לה אלא כתובתה בלבד:

הלכה נמוצות ד' ס"ג ע"ב

החזירה [א] מאי קא משמע לן [ב] תנינא המגרש את האשה והחזירה על מנת כתובה ראשונה מחזירה. מהו דתימא אשתו הוא דאיהו כתב לה כתובה מיניה. אבל יבמתי דלאו איהו כתב לה היכא דגרשה ואהדרה אימא כתובה מיניה קא משמע לן. אמר רב יהודה בראשונה [ג] היו כותבים לכתולה מאתים ולאמנה מנה והיו מוקינים [ד] ולא היו נושאין נשים עד שבה שמעון בן שטח ותיקן כל נכסיו אחראין לכתובתה. תניא נמי הכי בראשונה היו כותבין לכתולה מאתים ולאמנה מנה והיו מוקינים ולא היו נושאין נשים התקינו שיהיו מניחין אותה בכית אביה ועדיין כשהוא כועס עליה אומר לה לכי אצל כתובתיך התקינו שיהיו מניחין אותה [ה] בכית חמיה [ו] עשירות עושות אותה [ז] קלותה של כסף ושל זהב עניות היו עושות אותה [ח] עביט של מימי רגלים ועדיין כשכועס עליה אומר לה [ט] טלי כתובתיך וצאי עד שבא שמעון בן שטח ותיקן שיהא כותב לרה [י] כל נכסיו אחראין לכתובתה:

ד"ש"ו [ב] מאי קא משמע לן. ביצובה: [ג] תנינא. לה צלסחו ומאי סולמיה דיצמתו דלעוין לעתניה דלית לה נמוצת מיניה ללא נכסי צעלה צולסחו: [ג] היו נומצין וכו'. ולא היו משעבדין נכסיהם לחזירות כנמוצת: וכל

ויקרא יום שלשי

[ד] ולא היו נושאין נשים. שלא היו רגות לינשא להם אמרו לכשימו' או יגרש לא נמלא לגבות כלום שהיורשין ילניעו מענת של ירושה: [ה] צבית חמיה. צבית צעיה: [ו] עשירות. שבתוצתן מרובה: [ז] קלתות. כמין סל שמנחת על ראשה ונותנת בה פלגיה לאחר שתמלא הפלך עווי: [ח] עבשי. למימי רגלים: [ט] עלי כחצותין וראוי. לפי שהיתה מיוחדת לך: [י] כל נכסי אחריו. ולא ייחד לה בתובה צמטעלנין:

זוהר ויקרא דף ה' ע"ג

הא חזי בשעתא דבר נש מתקן עובדוי על ידא דקרבתא כלא אהתבסס ואתקרב ואתקשר דא בדא ביחודא פליס. הדא הוא דכתיב אדם כי יקריב מכם. כי יקריב לקשרא מלין כדקא חזי. תא חזי אדם כי יקריב לאפוקי מאן דלא אהתבסס דהא קרבייה לאו קרבן וברכתא לא משתבתא לגביה (ס"א על ידיה) לא לעינא ולא לחתא ומשמע דכתיב אדם כי יקריב מאני הכא דלאו איהו אדם ולא בכללא דאדם הוא ושכינתא לא שריא עלוהי בגין דאיהו פגים ואקרי בעל נוס ונארי דמומא אהתרחק וכולא כ"ס למדבחה לקרבא קרבנא. וכד ואביהו אוכחן דכתיב ותלא אש מלפני ה' ובגיני כך כתיב אדם כי יקריב מכם קרבן לה' אדם דאשתכחו דבר ונוקבא האי חזי לקרבא קרבנא דא ולא אחרא. ואמר רבי אבהא אף על גב דאוקמוה לדבד ואביהוה במלה אחרא הכי הוא ודאי. אבל קטרת עלאה הוא מכל קרבנין דעלמא דעליה אהתברן עלאי ותתאי וקרבתא דא דאיהו לעילא מכל קרבנין לא אהחזון אינון לקרבא דהא לא אהתבסבו. לקרבנא לא אהחזון. כ"ס למלין עלאין דיתברכו על ידיהו. ואי תימא ותלא אש מלפני ה' ותאכל אותם אנאי. לבר נש דאתא קמי מטרותיתא לבשרא לה דהא מלכא חמי לביתה וישרי בה במטרותיתא לנחדי עמה. אתא לקמי מלכא חמא מלכא ההוא ב"כ דאיהו מארי דמומין. אמר מלכא לאו הוא יקרא דיילי דעל דידי דהאי פגים איעול למטרותיתא. אדהכי אהתקת מטרותיתא ביתא למלכא. כיון דחמאת דמלכא הוה זעין למיתי לגבה וההוא בר נש גרים לאסתלקא מלכא מינה כדין פקדת מטרותיתא לקטלא לההוא בר נש. כך בזמנא דעאלו בדבד ואביהוה וקטרת בידיהו חדת מטרותיתא ואתתקת לקבלא למלכא. כיון דחמא מלכא אינון גברין פגימין מארי דמומין לא בעת מלכא דעל ידיהו ייתי למשרי עמה ואסתלק מנה כד חמת מטרותיתא דביגימיון אסתלק מלכא מנה ניד ותלא אש מלפני ה' ותאכל אותם. וכל דא בגין דמאן דלא אהתבסס הוא פגים. נאריה דמומין קדם מלכא. קדושה דמלכא אסתלק מניה ולא שריא בפגימו. ועל דא כתיב

ויקרא יום שלישי

אדם כי יקריב מנחם קרבן מנחן דאקרי אדם יקריב ומנחן דלא אקרי אדם
לא יקריב:

יוסף לחק מוסר מעשרי קדושה ח"ט ט"ה:

ג'חזי לא נעדר אלא מפני שסדר צמח אלישע חנוני כוז לתמר וסדרג
רדיוו ה' נבות נטרד עומילתו על שדכר כוז שנאמר מי יפתה את
אחאז וגו' לא לא מפניאסך ואמר רב הונא לא גלו ישראל מארס אלא על
שעברו על פסוק מדכר שקר תרחק וארז"ל לא תרצה ירושלים וכו' וצמח
הזכר צמח דשקר דאיהו סו"אל שלטא כתיב ותשלך אתה ארצה ודא גרים
מדינו בית ראשון ושני וכו' וארז"ל על ג' דברים העולם עומד על הדיו ועל
האמת ועל השלום וכתיב ה' מי יגור צהאלך וגו' ודובר אמת בלבו אף מה
סמך בלבו לרד לאמת אמתו צמעה כח"ט רז"ל צעודא דרב סמך וכתיב
דורת אמת היתה צפיה ועולה לא נחלא צמחיו מי תלאך ה' לצאות כול:

הלכה פסוקה ה"ס ה' מעשה הקרצנות פ"ה:

כל קרצנות הימד חייב צאחרותו וצאחרותו נכביהן חוץ מן הנדבך וכל
קרצנות הביצור אינו חייבון צאחרותו ולא צאחרות נכביהן ואם קרצ
הוצח חייבון צאחרות נכביהן וקרצן יחיד שקצוץ לו זמן הו' הן קרצן לצור
ואינו חייב צאחרותו: ב כל עולת צבונה אינה צאה אלא מן הזכרים בלבד
וכאן צאה מן הכזשים ומן העזים ומן הצקר זין גדולים זין קטנים ומן
הסורים וזני יונק ואחד צהן הזכר וכהנה: [ג] המעלת צאה מהמעשה המזינים
האלו מן הזכרים ומן הנהצות מן הגדולים ומן הקטנים: [ד] האשם אינו צא
אלא מזכרי כזשים בלבד יש אשם צא מגדולי ומן זה ויש אשם צא מן הקטנים:

יום רביעי תורה

עיון בקריאת ששה פסוקים- אלו ששה ננגד י דמילוי נר דשס ז"ן לקנות
הארת נפש יתירה משנת ה' הצאה:

(ב) וְהִסִּיר אֶת־מִרְאֵתוֹ בְּנִצְתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֶצֶל
הַמַּזְבֵּחַ קִדְמָה אֶל־מְקוֹם הַדִּשָׁן וַיַּעֲבִי־הָיָה
זָפְקוּהָ בְּאוֹכְלֵיהָ וַיִּרְמֵי יְהוָה בְּסִמּוֹ מִדְּבַחַת קִדְמוֹתָ
בְּאֶחָד דְּמִקְדָּיִן קָטָמָא: (ג) וְשָׁמַע אֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל
וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמַּזְבֵּחַהּ עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ עֲלֶיהָ הוּא אִשָּׁה רַיִם גִּיחַם לִיהוָה: וַיִּפְרַק יְהוָה
בְּגִדְפוֹתָי לֹא יִפְרִישׁ וַיִּסִּיק יְהוָה בְּהִנָּיָה לְמִדְּבַחַתָּהּ עַל
אֵעִיא

אֵשׁ דָּעַל אִישׁחָהּ עֲלֶיהָ הוּא קֹרְבַן דְּמִתְקַבֵּיל
 בְּרַעְוֵא קָדָם יי: (א) וְנִמַּשׁ כִּי־תִקְרֹיב קֹרְבַן מִנְחָה לַיהוָה
 סֵלֶת יִהְיֶה קֹרְבָנֹו וְצֶק עֲלֶיהָ שְׁמֹן וְנָתַן עֲלֶיהָ לִבְנֵהוּ:
 וְאִנֹּשׁ אֲדֹרֵי יִקְרִיב קֹרְבַן מִנְחָתָא קָדָם יי סֵלֶתָּהּ יְהוּ
 קֹרְבָנֶיהָ וְיִרִיק עֲלֶיהָ מִשְׁחָהּ וַיִּתֵּן עֲלֶיהָ לְבוֹנֶתָּהּ:
 (ד) וְהִבִּיאָהּ אֶל־בְּנֵי אֹהֶל־הַבְּתֻלִים וְקָמִין מִשֵּׁם מֵלֵא קָמִצֹו
 מִסִּלְתָּהּ וּמִשְׁמֶנֶה עַל כָּל־לִבְנֶתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־
 אֹזְבֻחָהּ הַמִּזְבֵּחַהּ אִשֶׁה רֵיחַ גִּיחַח לַיהוָה: וַיִּחַיֶּנָּה לֹחַת
 בְּנֵי אֹהֶל־כֹּהֲנָיִם וְיִקְמוּן מִתַּפְּזֵן מְלֵי קֹמִצִיָּה מִסִּלְתָּהּ
 וּמִמִּשְׁוֹהָ עַל כָּל לְבוֹנֶתָהּ וַיִּסִּיק בְּהֶנָּה יַת אֲדָרְבָּתָהּ
 לְמִדְבַּחַת קֹרְבַן דְּמִתְקַבֵּיל בְּרַעְוֵא קָדָם יי: (ו) וְהִנּוּחֶתָּהּ
 מִזֶּה־מִּנְחָה לְאֹהֶל־וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים מֵאִשֵּׁי יְהוָה:
 וְדֹא־שְׁחָאָר מִן מִנְחָתָא לְאֹהֶל־וּלְבָנֹוהוּ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין
 מִקֹּרְבָנֵי־בָרִי: (ז) וְכִי תִקְרַב קֹרְבַן מִנְחָה מֵאִפֶּה הַגֹּוֹר
 סֵלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלַת בִּשְׁמֵן וְרִקְקִי מִצֹוֹת מִשְׁחִים
 בִּשְׁמֵן: וְאֲדֹרֵי תִקְרִיב קֹרְבַן מִנְחָתָא מֵאִפֶּה הַגֹּוֹרֵא
 סֵלֶתָּהּ גְרִיצֵן פְּטִירֵן דְּפִילֵן בְּמִשְׁחָה וְאִסְפֹּנִין פְּטִירֵין
 דְּמִשְׁוִיחִין בְּמִשְׁחָה:

נביאים יצטיב סיון מ"ד

(ב) אֶל־תִּפְחָדוּ וְאֶל־תִּרְחוּ הֲלֵא מֵאִזֹּו הַשְּׁמַעְתִּיכֶם
 וְהִנְתִּי וְאַתֶּם עֲדֵי הַיֵּשׁ אֲרוּם מִכְּלַעֲדֵי וְאִין
 צֹוֹר בְּלִי־דַעַת: לֹא תִדְחֲלוּן וְלֹא תִתְבַּרְוּן הֲלֵא מִקְּבֹון
 בְּסִרְתֶּךָ וְנִוְיִתִי וְאַתֶּן סִבְדִּין קִרְמֵי הָאִית אֵלֶהָ בִּר
 מְנִי וְלִית דְּמִקִּיף אֵלֶהוּן דְּמִן קִרְמֵי מִתְיָחִיב לִית תְּקִיפֵי:
 (ג) וְצִירֵי־בַסֵּל כָּלֶם הֵהוּן וְחִמּוּדֵיהֶם כָּל־יִעֲלוּ וְעֵדֵיהֶם הִמָּה
 כָּל־יִרְאוּ וּבִלְיָדֵעֵן לְמַעַן יִבְשׁוּ: עֲבָדֵי אֵילִמְיָא כֹּוֹלֵהוּן
 לְמֵא

נקוד עליו

למא ופלחיהון דלא יהנון להון וסבדין אינון בנפשתייהון
 דלא חזו ולא ידעין בדיל דיבחהון: (א) מירצור אל ופסל
 גסך לבדתי הועיל: מן עבד דחלא וצילמא אתיה בדיל
 דלא להנפא: (ד) הן כל דבכרו יבשו וחרשים המה
 מאדם ותקצו כלם יעמדו ופחדו יבשו יחד: הא כל
 פלחיהון יבחהון ואומנין עבדונין מפני אנשא ותכנשו
 כולהון יקומון יתברון יבחהון בתרא: (ה) חרש ברזל
 מעצור ופעל בפחם ובמקכות יצרהו ויפעלהו בזרוע
 פחו גם דרעב ואין פח לא שתה מים ויעף: נפחא
 מברזלא הצינא עביר ונפח נור בשחורין ובמקובין
 מתקיף ליה ועביר ליה בתקופ חיליה דאם יכפן
 עבדיה ולא ייכול לא יהי ביה חיל ואם יצחי ולא ישתי
 מיא יהי משלחי: (ו) חרש עצים נטה קו והארהו בשדר
 יעשהו במקצעות ובמחונה והארהו ויעשהו כחכנית
 איש כחפארה אדם לשבת בית: נגרא אעין גפין
 בחומא מסר ליה במשקולתא מגזי ליה באיזמיליא
 ובנצורין מאחיד ליה ועביר ליה כדמות גבר כחושפתח
 איהא יתבת ביחא:

כתובים משלי סיון כ"א

(ב) אין חכמה ואין חכמה ואין עצה לגנר יהוה: לית
 חכמתא ולית בינוא ולית עיצתא היד דאלהא:
 (ג) סוס מוכן ליום מלחמה וליהוה התשועה: סוסיא
 מהקן ליומא דחרבא ואלהא הוא פורקנא: (ד) נבחר
 שם מעשר רב מכסף ומזהב הן טוב: שמא טובא
 מן עוהרא סגיא ומכספא ומן דחבא שפיר חסדא:
 (ה) עשיר ורש נפגשו עשה כלם יהוה: עוהרא ומכפינא

סגיא

סג'אן חר פחר אינון ומר'יהוין אלהא ב'רא אינון :
 (ס) ערום | ר'אה ר'עה | ויסתר | ומת'ים | עברו | וגעשו :
 ערימא חוי כ'ישתא ומט'שי | ושכרי | ובגרי | ת'וסאג'י
 אינון : (י) עקב ענה | י'ראת | יהוה | עשר | וכבוד | וחיים :
 עקבא ר'ענ'תנ'תא ר'חל'תא ר'י ע'ת'רא ויקרא | וחיי :

ויסתר ק

משנה f33 בתלם סוף ד'

א המוכר את הבית לא מכר היציע. ואף על פי שהיא פתוחה
 לתוכו. ולא את החדר שלפנים ממנו. ולא את הפג
 בזמן שיש לו מעקה גבוה עשרה מ'פחים ר'. יהודה אומר אם יש
 לו צורה פתח אף על פי שאינו גבוה עשרה מ'פחים אינו מכור.
 ב לא את הכור ולא את הדות אף על פי ששכב לו עמקא ורומא
 וצריד לקח לו ד'ר. ד'ר עקיבא. נח"א אינו צריד לקח לו ד'ר.
 ומודה ר' עקיבא בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריד לקח לו
 ד'ר. מכרו לאחר ר' עקיבא אומר אינו צריד לקח לו ד'ר נח"א
 צריד לקח לו ד'ר. ג המוכר את הבית מכר את הדלת. אבל
 לא את המפתח. מכר את המכחש'ת הקבועה אבל לא את
 המטלטלת. מכר את האי צמ'רובל אבל לא את הקלת. ולא את
 התנור ולא את הכירים (ג' א' מכר תנור מכר כירים) בזמן שאמר
 לו הוא וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכירין. ד המוכר את החצר
 מכר בתים בורות שיתין ומערות אבל לא את המטלטלין. בזמן
 שאמר לו היא וכל מה שבתוכה. הרי כלן מכירין. בין כך ובין כך
 לא מכר את המרחץ ולא את בית הכד שבתוכה. ר' אליעזר אומר
 המוכר את החצר לא מכר אלא אורה של חצר. ה המוכר את
 בית הכד מכר את הים ואת המ'מל ואת הבתילות. אבל לא מכר
 את העבדיון ואת הגלגל ואת הקורה. ובזמן שאמר לו הוא וכל מה
 שבתוכו. הרי כלן מכירין. ר' אליעזר אומר המוכר את בית הכד
 מכר את הקורה. ו המוכר את המרחץ לא מכר את הנסרים.
 ואת הספסלים ואת תיילאות. בזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו.
 הרי כלן מכירין. בין כך ובין כך לא מכר את המגורות של מים
 ולא

ולא את אוצרות של עצים: ז המוכר את העיר מבר קתים פורות
 שיחין ומערות מרהצאות ושוככות ובית הבריו ובית השלחין. אכל
 לא את הממלטלויו. וזמן שאמר לו היא וכל מה שבחובה אפילו
 היו בה בהמה ועבדים. הרי כלן מכורין. רבן שמעון בן גמליאל
 אומר המוכר את העיר מבר את הסנטר: ח המוכר את השדה
 מבר את האבנים שהם לצורכו. ואת הקנים שבפרם שהם לצורכו.
 ואת הקבואה שהיא מחברת לקרקע. ואת מתיצה הקנים שהיא
 פחותה מבית רובע ואת השו"תרה שאינה עשויה כמיט. ואת החרוב
 שאינו מורכב ואת בתולת השקמה: ט אכל לא מבר לא את
 האבנים שאינן לצורכו. ולא את הקנים שבפרם שאינן לצורכו.
 ולא את הקבואה שהיא תלושה מן הקרקע. בזמן שאמר לו היא
 וכל מה שבחובה הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך לא מבר לא
 את מתיצה הקנים שהיא בית רובעי. ולא את השומרה שהיא
 עשויה כמיט. ולא את החרוב המורכב. ולא את סדן השקמה.
 ולא את הכור ולא את הנח. ולא את השוקב. בין תרכין בין שלמים
 וצריך לקח לו דרך. ה. ר. עקיבא וחב"א אינו צריך. ומודה ר' עקיבא
 בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריך לקח לו דרך. מברן לצטר
 ר. עקיבא אומר אינו צריך לקח לו דרך. וחב"א צריך לקח לו דרך.
 כמה דברים אמורים במוכר. אכל בנותו מתנה נותן את כלם.
 האתיו שחלקו וכו בשדה וכו בכלם. המחזיק בגכסי הגר. החזיק
 בשדה החזיק בכלם. המקדיש את השדה הקדיש את כלם. רבי
 שמעון אומר המקדיש שדה לא הקדיש אלא את החרוב המורכב
 ואת סדן השקמה:

הלכה 333 צמחא דף נ"ז ע"ג:

אמר רבי יוחנן משום ר' בנאה [א] בכל שוחפין מעכבין זה את זה
 על הכביסה. ועוצם עוניו מראות ברע אמר רבי חייא בר אבא זה
 [ב] שאין מכחבל בגשים כשעה שעומדת על הכביסה. [ג] היכי
 דמי [ד] אי דאיכא דרבא אחריתי [ה] רשע הוא אי דליכא דרבא
 אחריתי [ו] אנוס הוא לעולם דליכא דרבא אחריתי ואפילו הכי
 מבעי ליה [ז] למינס נפשיה. [ח] בעא מיניה רבי יוחנן מרבי בנאה
 חלוק של תלמידי חכמים ביצד. [ט] כל שאין בשרו נראה מתחתיו
 מלית

ויקרא יום רביעי

כה

[יג] מליח של תלמידי חכמים כיצד כל [יג] שאין חלוקו נראה
מתחתיו טפה שלחן של תלמידי חכמים כיצד [יד] שני שלישי
גדיל ושליש גלאי ועליו קערות וירק [טו] ומבעתו מכחיו והתניא
מבעתו [טז] מבפנים לא קשיא [יז] הא דאיבא ינוקא [יח] הא דליבא
ינוקא ואי בעית אימא הא והא דליבא ינוקא ולא קשיא [יט] הא
דאיבא שמעא [כ] הא דליבא שמעא ואי בעית אימא הא והא
דאיבא שמעא ולא קשיא [כא] הא ביממא הא כליליא ושל עם
הארץ דומה [כב] למדורה וקדרות מקיפות אותה טטה של תלמידי
חכמים כיצד [כג] כל שאין תחתיה [כד] אלא סנדלין בימות החמה
ומנעלין בימות הגשמים ושל עם הארץ דומה [כה] לאוצר בלום

רשב"ם [א] כלל שותפין וכו' כלל שותפין התצוען צהר דומיא דהעמדת
צמרות תנור ויורים שותפין אורה הצהר יכולין לעכב אם האחד
רוצה לעשות לצד וחזירו אין רוצים לעשות כן: [ב] מוח מן הכניסה שחקנו
לו חכמים שיעשה צהר צל כרחק של שותפין תצונו: [ג] להצעות סלירות
לעמוד הם ויחפו לגלות טוק לעמוד צהר: [ד] שאין מסתכל נספוח הולך
על שפת הנהר: [ה] בימי דמיי דמשפחה ציה קרל אם עולם ענינו דמשמע
טחם לא יעלים ענינו אינו לא לדיק ולא דמע: [ו] אי דאיכא דרבה אחרונה
ואזיל צהר: [ז] דמע הוא וחק על מי שעומס ענינו טחם סיה לו להמקרה
אלא להחוק מן העצירה דקי"ל החוק מן הכיעור: [ח] אנוס הוא אם
מסתכל דרך הליכוח ואנוס דהמנא פטריה ולמה תחוקוהו הכתוב להעלים ענינו
דממשפחה ציה קרל שותפין לדיק לעלום ענינו: [ט] למינס נספוח להשות
ענינו לצד אחר והיינו דמשפחה ציה קרל דאי אנוס נספוח הסוד הוא: [יא] צעל
מנייה ד' מרבי צהר: שמעתין דרבי צהר קשיב ואזיל אצד גרדל דהך
דלעיל: [יב] כל שאין צהר וכו' טיבא ארוך עד פיסת רגלו טחם יראה
כשילך חק: [יג] עליה מתקורן שמתכסה צו על כל צדדים שהוא לוצע:
[יד] שאין גראש וכו' וב"ש דאי קאי עד להדי חוק דאיכא לטעות עמי:
[טו] שני שלשים גדול ושליש גלאי שני שלשים רוחב השלחן מכוסה צמפה מלד
האובלין לקנה את פיהן ולתת עליה את הפת ושליש החילון מגולה להניח עליו
קערות ובוטות טחם וילכבו המפה והצחו האובלין ואלת דמפרטי טחם גלאי
צחמלע שני שלשים גדיל דהיינו חפה עחק ומצפנים כל סביב השולחן והמלעיתו
מגולה גדיל קרי המפה על סם שחרונה ולשון למ הוא: [טז] ועצמתו של
שולחן סהיו רגילין לעשות צמפתו למלותו צו יהי מצחון ולא מצפנים מלד
האובלין ובתפרם ואזיל: [טז] מצפנים צלד הסמוך לו: [יז] היבא דאיכא
ינוקא שמש אלל אציו לאכול לדיק להוסיף השולחן טיבא לך שצו קצו
הצבעת מצחון פן יחוק התנוק צבעת וינענע השולחן: [יח] ואי ליכא
ינוקא יעשה מצפנים ולא יתפנה מצחון פן יכשל צה השמש שהולך וצא סביב
השולחן: [יט] הא דאיכא שמעא שמש יעשה מצפנים פן יכשל צה השמש:
[כ] וצא דליכא שמעא יעשה מצחון ולא מצפנים פן יחוק צם האובלין ומיהו
היבא דאיכא שמעא יעשה מצפנים מלד היוספין ולא מצחון סיכולין להצד מן
הצבעת ויחר מן השמש שהוא הולך וצן יושפין: [כא] הא צוממל יביא מצחון
סיכול כהמם להצד ולא מצפנים דחוק לאובלין מלד להם המקום: [כב] למדורה
שעוממת קדרות והאם צחמלע חק באן המפה והלחם צחמלע וקערות טכיד

כל

[כג] כל שאין תחתיה וכו' דאמר בפסחים אובלין תחת המטה אפילו מחופין
 צבלי צדול רוח רעה שורה עליהן דרך לעול ומעלין זימות החמה ובגדלין
 זימות הגשמים שצביל השיט: [כד] אלא סנדלין זימות החמה שמניחין סס
 עד ימות הגשמים שינערך להם: [כה] לאורר כלום צמת"ך כמו עיסה כלום
 צומסת שנת צפרק כ"ג עיסה ויעוררת ממינים הרבה וכן אורר כלום מניין
 הרבה מעורב צתוכו צידד וכן וטת עם הארץ כל דבר מניחין תחת מיטתן
 אובלין וכלים:

וזהר ויקרא דף כ"ג ע"א:

פתח

רבי יוסי ואמר ולא אמר איה אלוה עושי כותן זמירות צלילה
 תא חזי בשעתא דאתער רוח לפון ואתפלג ליליא הא
 אוקמוה דשלהובא חד כפיק ובטש תחות גדפוי דתרגולא ואקיס גדפוי
 וקארי וההוא שלהובא צזונא דנוטי גביה ואתער לקצליה אסתכי ביה
 ואזדעזע וקארי ואסתכי ואשגח בגין יקרא דמאריה למעבד רעותיה
 וקארי לון לבני נשא ועל דא אקרי סכוי אשגחא ואקרי גצר בגין
 דאתער בשלהובא דגבורה צסטרף דגבורה קא אתיא לאתערף
 בעלמא כדן אינון בני מהימנותא קיימין ויהבין גבורה וחילא לבנסת
 ישראל וכדן אקרי רנה דאורייתא ועל דא ירית דוד מלכותא הוא ובנוי
 לעלמין ולדרי דרין וכד תרגולא קארי ובני נשא כיימי צערסיהו ולא
 מתערי תרגולא אקרי לבתר ואמר מה דאמר והא אוקמוה לבתר
 בטש בגדפוי ואמר ווי לפלגייה כזיף דמאריה שצקא דמאריה דלא
 אתער רוחיה ולא אשגח ליקרא דמאריה כד נהיר יומא כרוזא קרי
 עליה ואמר ולא אמר איה אלוה עושי כותן זמירות צלילה לסייעא ליה
 צאינון תושבתן ולמהוי כלא צסייעא חדא עושי עופכי וצבעי ליה
 נהו עושי אלא בשעתא דבר נס קס בעלגות ליליא ואשתדל ברנה
 דאורייתא דרנה דאורייתא לא אסתקרי אלא צליליא וחד איבו אשתכח
 צאורייתא כד נהיר יומא קודשא צ"ה וכנסת ישראל מתקני ליה צחד
 חוטא דחסד לאשתזבא וכלא ולנהרא ליה צין עלאין ותתאין רבי
 יהודה אמר אנא שמענא דאמר רבי אבא האי קרא איה אלוה עושי עושה
 לי מוצעי ליה מהו עושי אלא כנא דאמרת בשעתא דאיהו קס בעלגות
 ליליא ואשתדל צאורייתא כד נהיר יומא אתער אברהם צבהוא חוטא
 דיליה דכתבי ציה אס מחוט ועד שרוך נעל וגו' וקודשא בריך הוא
 וכנסת ישראל מתקני ליה ועבדי ליה בכל יומא צריה חדשה הדא היא
 דכתבי אלוה עושי והא אוקמוה א"ל ו"ה א"ל דא אברהם דכתבי
 (ביה) האל הגדול ו' דא קודשא בריך הוא ה' דא כנסת ישראל ודא
 הוא אלוה ואינון עבדין ליה לצר נס ומתקנין ליה בכל יומא ובגין כך
 כתבי

כתיב עושי כמאל דלת אמר ישמע ישראל בעושויו אמר רבי יוסי ודלי כד הוא וכלא חד מלה :

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ב ש"ה :

החנה הוא מן ארבע כתות שאינן מתקבלות פני שכינה לפי שזמלול צבדוק המקום צהחניפו את הרשע וכמו שכתוב אמר לרשע לדיק אתה יקצוכו עמים יזעמורו לאמים ולפילו שחניף למי שאינו רשע כרי הוא כמתירא וצועח צלם ובתוב ארור הגבר אשר יצטח צלם ובתיב לא לפייו חנף יצא וכו"ס דו"ל צעודא דינאי המלך שהחניפו לו הסנהדרין לדבר מועט שלל העמידוהו בשעת הדין וצא גדרולל ומצנן בקדקע ומחו" גס כשהחניפו לאגריסם המלך שהיה לדיק נחמיצו שונאיין של ישראל כליה : וארז"ל שלשה הקב"ה שונאן בהודר אחד צפה ואחד צלל וארז"ל כל אדם שיש בו מנופה נופל גבאינס שנא' הוי האומרים לעוב רע וגו' לכן כגולל קש לשון אש וגו' וארז"ל כל עדה שיש בה מנופה מאוסה כגדה שנאמר כי עדת חנף גלמוד וארז"ל כל ת"ח שאין חובו כצרו נקרא תועבה : וארז"ל כל אדם שיש בו מנופה מביא אף לעולם שנאמר ומחיו לצ ישינוו אף וכל עוד אללא שתפלתו נמאסת וכו' :

הלכה פסוקה : ה"ס ה' מעשה הקדושות פ"א :

השלמים צאים מן הכזשים ומן העזים ומן הצקר ומזבחים ומנוקבות מן הגדולים ומן הקטנים ואין העוף כל שלמים הקטנים הם מנן שמונת ימים עד שנה תמימה מיום ליום : אם נמעברה שנה נמעברה לו : והגדולים צבדק עד שלש שנים שלמות מיום ליום וצלאן עד שתי שנים שלמות מיום ליום ויתר על זה כרי הוא זקן ואין מקריצין אותו : ב אף על פי שכל הקדושות כשדין מיום הסמיני והללא אין מקריצין לכתחילה אללא מיום ל' והללא מן מן הצבדק ומן הפסח ומן המעשר שאם דכה להקריצן צמניו לכתחילה ומקריצ :

יום חמישי תורה

יבזין קדושת משה פסוקים אלו שסס בנגד ה' דמילוי דהה אחרונה דסס ז"ן לקנות הדרת רוח יתירה משנת הצאה :

(א) ואם מנתה על הממכת קרבנה סלת בלולה בשמן מצה תהיה : ואם מנתה על מסריה קורבנה סולתא דפילא במ'שה פטיר תהי : (ב) פתות אחת פתים וצקת עליה שמן מנתה הוא : בצע יתה ביצנעין ותריק עליה משחא מנתה היא : (ג) ואם מנתה מרחשת

מרחשת קרבנה סלת בשמן תעשה : ואם מנחתא
 דכרפא קורבנה סולתא במשח תתעביר : (7) והבאת
 אתהמנחה אשר יעשה מאלה ליהודה והקריבה אל-
 הפה והגישה אליהמוזבת : ותייתי ית מנחתא דיתעביר
 מאלון קדם יי ויקרבנה לבתנא ויקרבנה למדבחה :
 (8) והרים הכהן מן המנחה את האזנה והקטיר
 המזבה אשה רים ניחם ליהודה : ופרש פתנא מן
 מנחתא ית אדברתה ויסיק למדבחה קורבן דמתקביל
 ברעוא קדם יי :

נביאים ישיב סימן ט"ד

(6) לכרת-לו ארזים וינקח חרזה ואלון ויאמן-לו
 בעציר-ער נטע ארז וגשם יגדל : למינח
 ליה ארזין ונסיב תרזי ובלוט ומתקיף ליה באעי חורשא
 נצב אורנא ומטרא מרבי : (3) והיה לאדם לבער וינקח
 מהם ויחם אף-ישיק ואפה לחם אף-יפעל אל נושחחו
 עשהו פסל ויסגד-למו : והוי לאנשא לאדלקא ונסיב
 מנהון ושחין אף און ואפא לחם אף עבדיה דחלא
 וסגיד אתכיה צלמא ובעא מניה : (4) חציו שרף במו-אש
 על-חציו בשר יאכל וצלה צלי וישבע אף-יחם ויאמר
 האח חמותי ראיתי אור : פלגיה אוקיר בגורא על
 פלגיה בסרא אכיל טוה טוי ושבע אף שחין ואמר אח
 שחנית חותי נור : (7) ושאריתו לאל עשה לפסלו וסגוד-
 לו וישחחו ויתפלל אליו ויאמר האילני כי אלי אקה :
 ושאריתו לדחלא עבד לצלמא סגיד ואשחעבד ליה
 ובעא מניה ואמר שזכני ארי דחלתי את : (8) לא ידענ
 ולא יבינו כי טח מראות עיניהם מהשקיל לבותם : לא

ידענ

ז'ן זעורס יוסגד ק'

כט ויקרא יום חמישי
ידעין ולא מסתכלין ארי מומטמן מלמחו ענייהון
מלאסתכלא בלביהון :

כתובים משלי סימן כ"ג

(א) צנים פחים בדרך עקש שומר נפשו ירחק מהם:
נשכא באורחא עקימחא ומן דגמיר נפשיה
ירחק מנהון: (ב) תנה לגער עלפי דרכונם בייזקין לא
יסור ממנה: אידכא לטליא לקביל אורחיה דלא בר
ניסאוכא נחמי מניה: (ג) עשיר ברשים ימשול ועבד ליה
לאיש מלוה: עתידא במסכני נשתלט ועבדא יוזף
לנכדא מוזנא: (ד) זרע זולה יקצר און ושכט עברתו
יבלה: דזריש עולא נחצד שאתא ושכמא דחרגייה
נגמור: (ה) טוב עין הוא יכרך פינתו מלחמו להל: מאן
דטבא הוא עניניה הוא נחכרך מטול דהויב מלחמיה
למסכינא:

משנה מנחות פרק י'

א ר' ישמעאל אומר העומר היה בא בשבת משלש סאין ובחול
מחמש וחב"א אחר בשבת ואחר בחול משלש היה בא
ד' חנניא סגו הכהנים אומר בשבת היה נקצר ביחיד ובמגל אחר
ובקופה אחר ובחול בשלשה ובשלש קופות ובשלש מגלות וחב"א
אחר בשבת ואחר בחול בשלשה ובשלש קופות ובשלש מגלות:
ב מצות העומר לבא מן הקרוב לא בבר תקרוב לירושלים
מביאים אותו מפל מקום מעשה שבא מגנות צריפין ושתי דלחם
מבקעת עין סוכר: ג ביצר היו עושים שלוחי בית דין וצאין
מערב יום טוב ועושין אותו בדיכות במחפור לקרקע כדי שיהא נוח
לקצור ובל העירות הפמוכות לשם מחננסות לשם כדי שיהא
נקצר בעק גדול פניו שחשבה אומר להם בא השמש אומרים
הין בא השמש אומרים הין מגל זו אומרים הין מגל זו
אומרים

אומרים הין קופה זו אומרים הין קופה זו אומרים הין בשבת
אומר להם שבת זו אומרים הין שבת זו אומרים הין אקצור
והם אומרים לו קצור אקצור והם אומרים לו קצור שלשה
פעמים על כל דבר ודבר והם אומרים לו הין הין הין כל כך למה
מפני הבחוסים שהיו אומרים אין קצירת העומר במוצאי יום טוב
ד קצרוהו ונתנהו בקופות הביאורו לערה היו מהבבין אותו
באור כדי לקים בו מצות קלי ד ר מאיר והכ"א בקנים ובקליחות
חובטים אותו כדי שלא יתמעך נתנהו לאכוב ואכוב היה מנוקב
כדי שיהא האור שולט בכלו שטחיהו בערה והרוח מנשבת בו
נתנהו בריחים של גרוסות והוציאו ממנו עשרון שהוא מנפה
בשלוש עשרה נפה והשאר נפרה ונאכל לכל אדם ותיב בתלה
וסמור מן המעשרות ר עקיבא מתיב בתלה ובמעשרות בא לו
לעשרון ונתן שמנו ולבנתו יצק וכלל הניף והגיש קמץ והקמיר
והשאר נאכל לכתנים ה משקרב העומר יוצאו ומוציאין שוק
ירושלים שהוא מלא קמח וקלו שלא ברצון חכמים ד ר מאיר
ר יהודה אומר ברצון חכמים היו עושים משקרב העומר הופר התדש
מיד והרחוקים מפרים מחצות היום ולחלו משקרב בית המקדש
הקבין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום תנף כלו אסור א ר יהודה והא
מן התורה הוא אסור שנאמר עד עצם היום הזה מפני מה הרחוקים
קפרים מחצות היום ולחלו מפני שהיו יודעין שאין בית דין מתעצלים
בו ו העומר היה מתיר במדינה ושתי חלקם במקדש אין
מביאין מנחות ובקרים ומנחת בהמה קודם לעומר ואם הביא
פסול קודם לשתי חלקם לא יביא ואם הביא בשר ז החטים
והשעורים והכוסמים ושבולת שועל ותשיפון תבין בתלה ומצטרפין
זה עם זה ואסורין בהדש מלפני הפסח ומלקצור מלפני העומר
ואם השרישו קודם לעומר סתרון ואם לאו אסורים עד שיביא
העומר הבא ח קוצרים בכית השלחים שבועמקים אכל לא
גודשין אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא ברצון
החכמים ולא מיחו בידם חכמים קוצר לשחת ומאכיל לבהמה
א ר יהודה אומרי בזמן שהתחיל עד שלא הביא שלישי ר שמעון
אומר אף וקצור ויאכל אף משהביאה שלישי ט קוצרין מפני

הנטיעות

ויקרא יום חמישי

לא

הנטיעות מפני בית האבל מפני בטול בית המדרש לא יעשה
אוחן פריכות אבל מניחים צבתים מצות העומר לכא מן תקומה
לא מצא וביא מן העומרים מצותו לכא מן הלח לא מצא וביא
מן היבש מצותו לקצור בגילה נקצר ביום אשר ודחה אר
השבת:

הלכה מנחות דף ל"ט ע"א :

חנו רכנו עשרה שולחנות עשה שלמה ולא היו מסדרים אלא על
של משה שנאמר [ח] ואת השולחן אשר עליו לחם הפנים
זהב עשר מנורת עשה שלמה ולא היו מדליקין אלא בשל משה
שנאמר את מנורת הזהב ונרותיה לבער בערב רבי אלעזר בן
שמעון אומר [ג] על כולם היו מסדרין שנאמר ואת השולחנות
ועליהן לחם הפנים ובכולן היו מדליקין שנא' את המנורות ונרותיהם
לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור רבי יוסי בר יהודה אומר
לא היו מסדרין אלא על של משה אלא מה אני מקיים ואת
השולחנות אשר עליהם לחם הפנים זהב אלא עשה שולחנות
שהיו כמקדש [א] שנים שהיו כאולם מבפנים לפתח הכית אחד
של כסף ואחד של זהב על של כסף נותן לחם הפנים [ז] בכניסתי
[ס] ועל של זהב ביציאתו [י] שמעלין בקדש ולא מורידין אחד של
זהב בפנים שעלם לחם הפנים חמיד ומנא לן דאין מורדין אמר
רבי דאמר קרא [ז] ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם
את קרשיו ויתן את בריחו ויקם את עמודיו ומנא לן דמעלין אמר
רבי אחא בר יעקב דאמר קרא את מחותות החטאים האלה בנפשותם
ועשו אותם ירוקיעי פחים צפוי למוכת כי הקריבים לפני ה' ויקדשו
ויהיו לאות לבני ישראל בתחלה תשמישי מוכת ועכשיו גופו של
מוכת [ח] אשר שברת ושטתם כארון מנא לן דאין מורדין אמר
ושברי לוחות מונחין כארון מנא לן דאין מורדין אמר
מחמת אונסו שאין נוהגין בו מנהג ביוון :

רש"י [א] את השולחן : לטון יחיד : [ג] על כולם היו מסדרין : פעמים
זכר פעמים זכר : [ג] שנים שהיו כאולם מבפנים : אלא פתח הכניס
ל' של כסף וז' של זהב וזהו דקרי ככל כסף וזמתיני' שיש משים דשים לזן
ככסף : [ד] בכניסתו : כשמיניין לפתח תניחין אותו עליו ועומדין לפוס :
[ה] ועל של זהב ביציאתו : וס' היה מונח עד שיוקטרו הכניסין דקתני תניני' :
[ו] שמעלין בקדש : כגון בכניסתו מניחו על של כסף וכשמניע להיכל חסדרו
על של משה שמוכס זהב הרי עלייה ולא מורדין ולכן צילאחו מניחו על של
כסף : [ז] ויקם משה את המשכן וגו' : מרגישים וסימיה דקרא צלטון כקום
דאפילו בלחוח בלחן לא כורד שמוע מניה אין מורדין : ואי נמי דלא מיינעו
אחיו כהנים בקמת העמודים והאדנים שמוע מניה אין מורדין לפיכך לא
נמסמקו

במעסקו צו אחרים * ל"א מעיקר' ויקח משה את המשכן דהיינו ידועות שנתחלה
צוים הידועות ולא כוונתן בסקמת העמודים והאדנים אלא אחר הגרועות צדו
עד שהקים כולן: [ח] אשר שדרת ושמתם צארוך * שטים הסדרים צארוך:

זוהר ויקרא דף כ"ג ע"ב

רבי

יהודה פתח ואמר או הודע אליו הטאתו אשר חטא * הודע
אליו מוסרתי דמאן או ידע (כ"א כודע) הטאתו מיבעי ליה
מהו הודע אליו * אלא קודשא בריך הוא פקיד לכנסת ישראל לאודעא
ליה לבר נס ההוא חובא דהוא חב וזונה מודעא ליה צדיקה כד"ל
יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו הודע אליו כמאן דפקיד לאחרא
דתינין בשעתא דבר נס חב קמי קודשא בריך הוא ולא אשגח בהטאה
לאהדרא בתיובתא קמי מאריה ואסדי ליה בטר כתפיה נשמתיה מונח
סלקא ואססידת קמי קודשא בריך הוא * כדן פקיד מלכא לכנסת ישראל
ואמר או הודע אליו הטאתו אשר חטא אושיט דיגא עליה ואודע ליה
חוביה כד"ל הודע את ירושלם את תועבותיה * בטר דמטי עליה
דיגא כדן אתער רוחיה למהדר בתיובתא קמי מאריה ואתכבש
למקרב קרבנא דהא מאן דלביה גס ציה מטי ואנטי הטאה ולא אשגח
עליה וקודשא צ"ה זמין לקבליה ופקיד לאודעא ליה לההוא חובא
צגין דלא יתנטי מניה * אמר רבי יוסף הכי הוא ודאי מנלן דהכי אשכחאל
צדור דכיון דעבד ההוא עובדא דבת שבע לא אשגח ציה * אמר ליה
קודשא בריך הוא את אנטי ליה אלא אדכרנא לך * מיד מה כתבי
אתה האיש כה אמר ה' * אתה האיש דלא דכרת ליה אתה האיש
דאנטי ליה וזונה אודע ליה * צדיגא * אוף הכא קודשא בריך הוא
קאמר הודע אליו הטאתו אשר חטא ושפיר מלה והכי הוא דלא כתיב או
כודע אליו כמה דכתיב או כודע כי שור נגח הוא * ומאן דקאים צליליה
למלטי באוריתא אוריתא קא מודעא ליה חוביה ולא בארע דיגא אלא
כאנוח לאודעא לברה במלה רביך והוא לא אנטי ליה ותב בתיובתא
קמי מאריה ותי הימא דוד דהוה קם צפלגו ליליא אמאי אתעררו עליה
צדיגא אלא טאני דוד דאיהו עבר במה דאתקטר ובעיא דיגא וזונה
דעבר אהדן * הוא חטא לקבליה דמלכותא קדישא ולגבי ירושלם
קדישא וצג"ד אתהדר מירושלם ומלכותא אעדיו מניה עד דאתתקן
צדקא יאות:

יוסף לחק * מוסר * מעשרי קדושה ח"ב ע"ה:

אמר

ד"ל כל ימי שם צו מוסרם אפילו עובדים שבעי און מקללים איהו
וכ' ואד"ל צעון מוסרם בני אדם נופלים צד אוציהם שאל' צנו
חנף

חוק ששלחנו וגו' קדש המנוסה בע"ז וב"ע וס"ד * ע"א מנין שנאמר לנשות חונק
 ולדבר אל ה' תועב * ג"ע מנין שנאמר הן ישלח איש את אשתו וגו' הלא חניף
 חתוף כהרן וגו' * ט"ד מנין שנאמר ותחנן הארץ דמים * ובעון המנוסה
 הנשמים נעדרים * ובעון המנוסה נרון צנהיים לעולמי עולמים שנאמר פחדו
 צלילן מעשים אחזה רעדה חנפים מי יגור לנו אם שאלה וגו' * ואדר"ל לא זכה
 ירצעם למלכות אלה על שלא החניף בשלמה :

הלכה פסוקה * הר"ס ה' מנעשה הקרבנות פ"א :

שעות מונין לקדושים ואם הוסיפו שעה אחת או פחתו שעה מסולין * כולך
 קרצן שמלתו להיות צן שנה אם הוסיף על הסנה שעה אחת נפסל
 אפילו היה צן שנה צערת שמיטה דאוסוף על הסנה צערת זריקה נפסל עד
 שיחיה צן שנה עד שעת זריקה וכן בכל הזבחים : ב כל מקום שנאמר צדורה
 כנס או כנס או כפשים הרי אלו צני שנה וכל מקום שנאמר אול או חילים הם
 הזכרים צני שמים * ומאיתתי יקרא אול תשיבנם צנהם שניה ל"א יום * אבל
 צום ל' אינו כשר לא לכנס ולא לאילי והוא הנקרא פלגם * וכל מקום שנאמר
 צועגל הרי זה צן שנה * פר צן שמים * שיער עזום (צן שנה * שיער) צן שמים
 כל שנה שנייה הוא נקרא שיער :

ליל ששי

ירון יתוה

(א) והנותרת מן המנחה לאתרו וילבנו קדש
 קדשים מאשי יתוה : (ב) בל המנחה
 אשר תקריבו ליתוה לא תעשה חמץ פי כל שאר וכל
 דבש לא תקטירו ממנו אשה ליתוה : (ג) קרבן ראשית
 תקריבו אתם ליתוה ואלה מנחתם לא יעלו לריום ניהם :
 (ד) וכל קרבן מנחתה במלח תמלח ולא תשפית מלח
 ברית אלהה מעל מנחתה על כל קרבנה תקריב מלח :
 (ה) ואם תקריב מנחת בכורים ליתוה אביב קלוי באש
 קדש ברמל תקריב את מנתת בכוריה : (ו) ונתת עליה
 שמן ושמן עליה לבנה מנחה הוא : (ז) והקטיר מכהן
 את אפריחה מגרשה ומשמנה על כל לבנתה אשה
 ליתוה : (ח) ואם יבכ שלמים קרבנו אם מן הקדש הוא

מקריב אס־זָכֹר אס־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ לִפְנֵי יְהוָה:
 (ט) וְסַמְד יְהוּ עַל־רֹאשׁ קֶרְבָּנוּ וּשְׁחָטוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 וְזָרְקוּ בְּגֵי אֲהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
 (י) וְהִקְרִיב מִזְבַּח הַשְּׁלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֶלֶב
 הַמִּכְסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב:
 (י�) וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהוּ אֲשֶׁר עַל־
 הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכֶּלִיֹּת יִסִּירֶנָּה:
 (יב) וְהִקְטִירוּ אֹתוֹ בְּגֵי־אֲהֲרֹן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעֹלָה אֲשֶׁר
 עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹם לַיהוָה:
 (יג) וְאִם־מִן־הַצֹּאן קֶרְבָּנוּ לְזִבְחַ שְׁלָמִים לַיהוָה זָכֹר אִם־
 נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ: (יד) אִם־כֶּשֶׁב הוּא־מִקְרִיב אֶת־
 קֶרְבָּנוּ וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה: (טו) וְסַמְד אֶת־יְדוֹ עַל־
 רֹאשׁ קֶרְבָּנוּ וּשְׁחָט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגֵי אֲהֲרֹן
 אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (טז) וְהִקְרִיב מִזְבַּח הַשְּׁלָמִים
 אִשָּׁה לַיהוָה חֶלְבֹו הָאֲלִיָּה תָּמִימָה לְעֹמֶת הָעֵצָה יִסִּירֶנָּה
 וְאֶת־הַחֶלֶב הַמִּכְסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר
 עַל־הַקָּרֵב: (יז) וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר
 עֲלֵהוּ אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־הַכֶּבֶד עַל־
 הַכֶּלִיֹּת יִסִּירֶנָּה: (יח) וְהִקְטִירוּ הַכֹּהֲנִים הַמִּזְבֵּחַ לְרִיחַ אִשָּׁה
 לַיהוָה: (יט) וְאִם־עֹז קֶרְבָּנוּ וְהִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה: (כ) וְסַמְד
 אֶת־יְדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וּשְׁחָט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגֵי
 אֲהֲרֹן אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כ�) וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ
 קֶרְבָּנוּ אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֶלֶב הַמִּכְסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת
 כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: (כב) וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֵת
 הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהוּ אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־
 הַכֶּבֶד עַל־הַכֶּלִיֹּת יִסִּירֶנָּה: (כג) וְהִקְטִירוּם הַכֹּהֲנִים הַמִּזְבֵּחַ
 לְרִיחַ אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחֹם כָּל־חֶלֶב לַיהוָה: (כד) חֲקַת עֹלֹת
 לַדְּרֹתִים

ויקרא ליל ששי לה

לדרתיכם בכל מושבותיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו :
(כ) וידבר יהוה אל משה לאמר : (יט) דבר אל בני
ישראל לאמר גפש כיתחטא בשגגה מכל מצות יהוה
אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה :

(ב) ודישתאר מן מנחתא לאהרן ולבנותי קודש
קודשין מקורבניא דיי : (ג) כל

מנחתא דתקרבין קדם יי לא תתעביד חמיצ ארי כל
חמיר וכל דבש לא מסקון מגיה קורבנא קדם יי :

(ד) קורבן קדמי תקרבין יתהון קדם יי ולמדבחה לא
יסקון לאתקבלא ברעיא : (ה) וכל קורבן מנחתא

במלחא המלח ולא תבטיל מלח קנים אלהך מעל מנחתך
על כל קורבנך תקריב מלחא : (ו) ואם תקריב מנחת

בכורין קדם יי אביב קלי כנור פיריבן ריבין תקריב ית
מנחת בכורך : (ז) ותתן עלה משחא ותשוי עלה לבונחא

מנחתא היא : (ח) ויסיק פחנא ית אדברתה מפיריבך
וממשחה על כל לבונתה קורבנא קדם יי : (ט) ואם נכסת

קודשיא קורבניה אם מן תורי הוא מקריב אם דכר אם
נוקבא שלים וקריבניה קדם יי : (י) ויסקוד ידיה על ריש

קורבניה ויכסיניה בתרע משפן זמנא ויזרקון בני אהרן
פתניא ית דמא על מדבחה סחור סחור : (יא) ויקריב

מנכסת קודשיא קורבנא קדם יי ית סרבא דחפי ית גנא
וית כל תרביא דעל גנא : (יב) וית סרתינ כוללין וית

סרבא דעליהון דעל גיסקיא וית חצרא דעל בכדא על
כוליתא ועדינה : (יג) ויסקון יתיה בני אהרן למדבחה

על עלתיה דעל אציא דעל אישתא קורבן דמתקביל
ברעיא קדם יי : (יד) ואם מן ענא קורבניה לנכסת קודשיא

קדם

קדם יי דבר או נוקבא שלים וקרבניה: (ז) אם אימר
 הוא מקריב ית קורבניה וקריב יתיה קדם יי: (ט) ויסמוך
 ית ידיו על ריש קורבניה ויכוס יתיה קדם משפן זמנא
 ויורקון בני אהרן ית דמיה על מדבחה סחור סחור:
 (ט) וקריב מנגסת קודשית קורבנא קדם יי תרביה
 אליהא שלימתא לקביל שיורתא יעדינה וית תרבא
 דחפי ית גוא ויה כל תרבא דעל גוא: (י) ויה תרמין
 כולין ויה תרבא די עליהון דעל גיססא ויה חצרא דעל
 כבדא על כוליהא יעדינה: (יא) ויסקיניה כהנא למדבחה
 לחים קורבנא קדם יי: (יב) ואם מן בני עזרא קורבניה
 וקרבניה קדם יי: (יג) ויסמוך ית ידיו על רישיה ויכוס
 יתיה קדם משפן זמנא ויורקון בני אהרן כהנא ית דמיה
 על מדבחה סחור סחור: (יד) וקריב מגיה קורבניה
 קורבנא קדם יי ית תרבא דחפי ית גוא ויה כל תרבא
 דעל גוא: (טו) ויה תרמין כולין ויה תרבא די עליהון
 דעל גיססא ויה חצרא דעל כבדא על כוליהא יעדינה:
 (טז) ויסקינין כהנא למדבחה לחם קורבנא לאתקבלא
 ברענא כל תרבא קדם יי: (יז) קנים עלם לדריכון בכל
 מותבגיכון כל תרבא וכל דמא לא תיכלון: (יח) ומליל
 יי עם משה למימר: (יט) מליל עם בני ישראל למימר
 אנש ארי יחוב בשלו מכל פקודיך די דלא בשרון
 לאתעבדא ונעביר מחד מנהון:

יום הששי

אמר קדושת פרשת הכזוב שנים מקרא ואחד תרגום וכפרה ונומור ה' מלך
בלות לזש (מו מנוור שיר ליום הכזב וכו' מלך) ולל"ה זכרו משנה והלכה
מסדר עבודת סהול נגד הסוד חזנית היום :

משנה ידים- מרק 3'

א נמל ידו אחת משטיפה אחת ידו מהורה שתי ידיו משטיפה
אחת ר' מאיר מטמא עד שיטול מרביעית נפל כפר
של תרומה מהור ר' יוסי מטמא : ב נמל את הראשונים למקום
אחד ואת השניים למקום אחר ונפל כפר של תרומה על הראשונים
טמא ועל השניים מהור נמל את הראשונים ואת השניים למקום
אחד נפל כפר של תרומה מטמא נמל את הראשונים ונמצא
על ידיו קיסם או צרור ידיו טמאות שאין המים האחרונים מטהרין
אלא המים שעל גבי היד רבן גמליאל אומר כל שהוא מפרנית
המים מהור : ג הידים מיטמאות ומטהרות עד הפרק כיצד
נמל את הראשונים עד הפרק ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד
מהורה נמל את הראשונים ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד
טמאה נמל את הראשונים לידו אחת ונמלך ונמל את השניים
לשתי ידיו טמאות נמל את הראשונים לשתי ידיו ונמלך ונמל
את השניים לידו אחת ידו מהורה נמל לידו אחת ושפשפה
בתיבתה טמאה בראשו או בפותל מהורה נוטלין ארבעה
וחמשה זה כצד זה או זה על גבי זה וכלבד שירפו שיכאו בהם
המים : ד ספק נעשה בהם מלאכה ספק לא נעשה בהם מלאכה
ספק יש בהם כשיעור ספק שאין בהם כשיעור ספק טמאים
ספק מהורים ספקו מהור מפני שאמרו ספק הידים ליטמא ולטמא
וליתהר מהור ר' יוסי אומר ליתהר טמא כיצד היו ידיו מהורות
ולפניו שני כברים טמאים ספק נגע ספק לא נגע היו ידיו טמאות
ולפניו שני כברים מהורים ספק נגע ספק לא נגע היו ידיו
אחת טמאה ואחת מהורה ולפניו שני כברים מהורים נגע באחת
בהם ספק בטמאה נגע ספק במהורה נגע היו ידיו מהורות
ולפניו שני כברים אחד טמא ואחד מהור נגע באחד מהו

ספק

ימ
מוך
מנא
חור
ביה
בא
דתי
דעל
בקה
בניה
ויבוס
דמיה
בניה
מבא
ליהו
דיניה
בקבל
בכל
ומלול
מימר
בשרון
יום

ספק בטמא נגע. ספק בטמא נגע. היו ידיו אחת טמאה ואחת טהורה. ולפניו שני כפרים אחד טמא ואחד טהור. נגע בשתיקה. ספק טמאה בטמאה. וטהורה בטהורה. או טהורה בטמאה. וטמאה בטהורה. תגדים כמות שהיו והכפרים כמות שהיו:

הלכה מדק דף כ' ע"א

שחור כחרת. אמר רבה בר רב הונא [א] חרת שאמרו דיו. תניא נמי הכי שחור כחרת ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי אמר דיו הוה אמינא [ב] כי פכהותא דדיוחא קא משמע לן כי חרותא דדיוחא. איבעיא להו [ג] בלחה [ד] או ביבשתא הא שמע דרבי אמי [ה] פלי קורטא דדיוחא [ו] ובדיק בה אמר רב יהודה אמר שמואל [ז] כקיר כדיו [ח] וכענב טמאה זוהי ששינו עומק מכן טמאה אמר ר' אליעזר כוית כופת וכעורב טהור זוהי ששינו דיהה מכן טהור:

רש"י [ב] חרת שאמרו דיו. כלומר לא כטהורות חרת הניתך צמים אלא טהורות חרת הניתך דיו: [ג] כי פכהותא דדיוחא. הליטות היו כסהכלי מלא יורד טהורות חרת למטה ומלמעלה הוא צרור ואינו שחור כל כך: [ד] בלחה. דיו לחה כדומה: [ז] או ביבשתא. שכן דרך שנותנין מים דיו כשולקים קליפות הקולדים והוא מתייבש: [ח] פלי קורטא דדיוחא. מצקת המיכות דיו יבש: [ו] ובדיק בה. מראות דם שחור: [ז] כקיר. טמאה טהורה: [ח] וכענב. ענבים שחורים ל"א קיר סס עשז שחור:

זוהר יתרו דף ל' ע"א:

זכור את יום השבת לקבל לא תענה צרעך עד שקר. דא"ר יוסי שבת סהדותא חקרי. ובעי צר נט לכהדא על הא דכתוב כי שבת ימים עשה ה' וגו'. ושבת כללל (כ"א סהדותא) דכלל. וא"ר יוסי מאי דכתיב תתן אונת ליעקב כד"א ושמו צני ישראל את השבת. ומאן דאסהיד שקרא משקר בשבת דהיא סהדותא דקטוש ומאן דמשקר בשבת מוסק באוריתא כלה. בגיני כך הא בהא תליא:

יוסף לחק. מוסר. משערי קדושה ח"צ ע"ה:

רמיה יש צה דעות גדולות הא' שהוא כענין השקר והנזכר והב' כי הוא כענין הגניבה והסונאה ומחלל צמית טרחה ח"ו כי איך הוצ"ה חכר דמתותו וכתיב ולא תגנו אדם את עמו וירא' מאלהיך וכתיב לא תעשו עול וגו' ה' אלטיכם. ותחלת דינו של אדם אחר הפסיעה נשאת ונתת באמונה והוא מן הצדע נחת שאינן מקבלות פני שניהם שאלמה לא יתן קרצ ציתי עושה רמיה ולא מדצה ירושלים אלא על ספקו מוננה צעלי אמונה כנ"ל

ויקרא יום ששי

לט

נח"ל צמדת הסקר וכתיב ה' מי יגור צהליך וכו' ודובר חמת בלצבו וכו' וכו' ל
איש חמונת רב צרכות זה הנושא ונותן צלמונת סכסכו מתרצוה וכו' וכו' ה'
ומחין לו פריכתו וכו' ולא עוד אלא שנקרא לדיק שנאמר ולדיק צלמונתו ויחיה
ואר"ל חר"ג פולת הן וכו' וזה המקור והעמיקן על חמת שנאמר ולדיק
צלמונתו ויחיה :

הלכה פסוקה ה"ס ה' שבת פ"ז :

עב"ם שהציוס חפציו צשצת והכניסן לצית ישראל חותר * ואפילו חמד לו
הניחן צציות זו ה"ז חותר * ומחמיק את העב"ס צשצת ומוחנין לפניו
חזונות לאלקין * ואם נעלן וילא אין נזקקין לו ופני שאין שציתתו ענינו * וכן
נותנין חזונות לפני הכלב צחצר ואם נעלן וילא אין נזקקין לו : ב' מי שסיס
צא צדק וקדס עליו הייס והיו עמו מעות נותן כיסו לעב"ס להוליכו לו
ולמוח"ל שצת לוקחו חמנו ואע"פי שלא נחן לו סכר על זה ואע"פי שנתנו לו
משחטיכה חותר חפני סלדס צכול על חמונו או חפסר שישליכנו * ואם לא
חפיר לו דצר זה שאין חיסורו אלא מדצרי סופדים יצא להצילו צידו ועיבר על
מלאכה של תורה * דל"א צניסו אצל מוילא הלל יתן לעב"ס אלא מויליסה צכמות
פחות מלדצע חמות :

צו יום ראשון תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 7 דוילוי י"ד דסס צ"ן להשליך
צו הארה ומחוספת נשמה של שצת שעצרה :

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמַלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה
לְמִימָר : (3) צו אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בְּנָיו לֵאמֹר
זאת הוקרת העלה הוא העלה על ויקרה על המזבח
כל־העלה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו : פקיד ית
אהרן וית בנוהי למימר דא אוריחא דעלתא היא עלתא
דמהוקרא על מדבחא כל ליליא עד צפרא ואישחא
דמדבחא תהי יקרא ביה : (ג) ולבש הכהן מדו בד
ומכנסיו בד ולבש על־בשרו והרים את־הישן אשר
האכל האש את־העלה על־המזבח ושמו אצל המזבח :
וילבש בהגא לבושין דבוין ומכנסין דבוין וילבש על
בקריו ופריש ית קטמא די הכול אישחא ית עלתא
על מדבחא וישויגיה בקטר מדבחא : (ד) ופישט את־
כגדיו

ה' ועורח

בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדין אל מחוץ
 למחנה אל מקום טהור: וישלח ית לבושוהו וילבש
 לבושוין אחריו ויפיק ית קטמא למברא לישריתא
 לאתר דכי: והאש על המזבח הנקד בו לא תכבה
 וכער עליה הפתח עצים בפקר בפקר וערד עליה העלה
 והקטיר עליה חלבי השלמים: ואישתא על מדבא
 תהי יקרא ביה לא הטפי וכער עליה פתחא אעין בצפר
 בצפר ויסדיר ערה עלתא ויפק עליה תרבי נכסת
 קודשא: (1) אש תמיד הנקד על המזבח לא תכבה:
 אישתא הדירא תהי יקרא על מדבא לא הטפי:

נביאים ידועים סימן ז'

(6) כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עלוהיכם סנו
 על זבוחיכם ואכלי בשר: כדנזאמר יי צבאות
 אלהי ישראל עלוהכון אוסיפו על נכסת קודשיו
 ואכלו בשרא: (3) כילא דפרתי את זבוחיכם ולא
 צויתם ביום הוציא אותם מארץ מצרים על דברי עולה
 וזבח: ארי לא מלילית ית אבהתכון ולא פקידהינו
 ביומא דאפיקות יהוה מארעא דמצרים על עסקי עלון
 ונכסת קודשין: (1) כי אם את הדבר הזה צויתי אותם
 לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו
 לי לעם והלכתם בכל חרד אשר אצוה אתכם למען
 יטוב לכם: אלהינו פתחא דרין פקידת יהוה למימר
 קבילו למימרי ואהוי לכון לאלהא ואתון סהון דרבי
 לעם ותהכון בכל אורחא דאפקיד יתכון בדיל דייטב
 לכון: (7) ולא שמעו ולא הפיו את אונם וילכו במעצות
 בשררות לבם הרע והיו לאחור ולא לפנים: ולא קבילו

וְלֹא אֲרַכְנֶנּוּ יַת אֹדְגִיָּהוּן וְאֵלֵינוּ בְּעֲצָתָהוּן בְּהִרְהוּר
 לְפָהוּן בִּישָׂא וְאֲחֹזְרוּ בְּפִוְלַחְנֵי קִדְל וְלֹא שׁוּיֵאוּ דְחִלְתֵי
 לְקַבִּיל אֲפִיָּהוּן : (6) לְמִן הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵצְאוּ אֲבוּתֵיכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֲשַׁלַּח אֲלֵיכֶם אֶת־כָּל־עַבְדֵי
 הַנְּבִיאִים יוֹם הַשָּׁמַם וְשָׁלַח : לְמִן יוֹמָא דִּי נִפְקוּ אֶבְתַּחְכוּן
 מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם עַד יוֹמָא דְדִין וְשָׁלַח לְוַחְכוּן יַת כָּל
 עַבְדֵי נְבִיאֵיהּ יוֹם מְקַדִּים וּמְשָׁלַח : (7) וְלֹא שָׁמְעוּ אֵלַי
 וְלֹא הִטּוּ אֶת־אָזְנָם וַיִּקְשׁוּ אֶת־עַרְפָּם הֲרֵעוּ מֵאֲבוּתָם :
 וְלֹא קִבְּלוּ לְמַמְרֵי וְלֹא אֲרַכְנֶנּוּ יַת אֹדְגִיָּהוּן וְאֶקְשִׂאוּ
 יַת קִדְלָהוּן אֲבֵאִישׁוּ מֵאֶבְתַּחְהוּן :

כתובים משלי סיון כ"ג

(6) גַּרְשׁ לִין וַיֵּצֵא מְדוּן וַיִּשְׁבֹּת דִּין וְקִלּוּן : תְּרִיד
 לְמִמְקָנָא וְאַפִּיק לְהַגְרָנָא וּבְטַל דִּינָא
 וַיַּעֲרָא : (7) אֲהַב טְהוּר־לֵב חַן שְׁפָתָיו רַעְיוֹ מִלֶּפֶת : רַחִים
 אֶלְהָא דְכִי לְבָא וּבַחֲסָדָא דְשִׁפּוּוּתֵיהּ יַתְחַבֵּר לְמַלְכָּא :
 (8) עֵינֵי יְהוָה נֹצְרוּ דַעַת וַיִּסְלַף דְּבָרֵי בְּגַד : עֵינֵי דְאֶלְהָא
 נְטָרוּ יַדְיַעְתָּא וּמִטְלָטִיל מְלִיָּהוּן דְּבִזְוִי : (9) אָמַר עֲצֵל אֲרִי
 בְּחַיִּץ בְּרוּךְ רַחֲבוֹת אֲרָצָה : עֲטָלָא אָמַר בְּחִכְיָנְוּתֵיהּ
 אֲרִיא אִוֵּר לְבָרָא וּבִינַת שְׁוֹקֵי מִתְקַטְלָנָא : (10) שׁוּחָה
 עֲמָקָה פִּי זָרוּחַ וְעוֹם יְהוָה יְפֹל־שָׁם : גּוּמְאָצָא עֲמִיקָתָא
 פּוּמָה דְנוֹכְרִיָּתָא וּמִן מְרַגְזֵי קָדָם אֶלְהָא נְפִיל תַּמָּן :
 (11) אֲוֵלַת קִשְׁרָה כְּלַב־נֶעַר שְׂבֵט מוֹסֵר יַתְחִקְנָה מִמֶּנּוּ :
 שְׁטִיָּתָא קִטְרָא כְּלָבִיָּה דְטָלָא שְׂבֵטָא דְמַרְדוּתָא
 נְרַחֲקִיהּ מִגִּיהָ :

טכר ק' יפל ק'

משנה נלחם פרק ט'

א החמרים והיונין. אינן כלאים זה בזה. השעורים ושבולת
 שועל. הכוסמים והשיפון. הפול והספיר. הפירקון
 והטופח ופול הלכן והשעועית. אינם כלאים זה בזה: ב הקישות
 והמלפפון. אינם כלאים זה בזה. ר' יהודה אומר כלאים. חורת
 וחורת גלים. עולשין ועולשי שדה. ברישין וברישי שדה. כוסבר
 וכוסבר שדה. חרדל וחרדל מצרי. ודלעת המצרי והרמוצה. ופול
 מצרי והחרוב. אינם כלאים זה בזה: ג הלפת והנפוץ. והכרוב
 והתרוכתור. התרדים והלעונים. אינם כלאים זה בזה. הוסיה ר'
 עמיבא השום והשימנית. תפצל ותבצל צול. והתורמוס והפלסלום.
 אינן כלאים זה בזה: ד ובאילן. האנסים והקרוסתמלון. והפרישים
 והעונודים. אינן כלאים זה בזה. הפסית והחרוד. הפרסקום
 והשקדיון. והשיפון והרימין. אף על פי שדומין זה לזה כלאים זה
 בזה: ה הצנון והנפוץ. החרדל והלפסן. ודלעת וניית עם המצריתי
 והרמוצה. אף על פי שדומין זה לזה כלאים זה בזה: ו הזאב
 והכלב. כלב הכופרי והשועל. העוים והצבאים. מעלים והרחלים.
 תסוס והפרד. תפרד והחמור. החמור והערוד. אף על פי שדומין
 זה לזה כלאים זה בזה: ז אין מביאין אילן באילן. ירק בירק.
 ולא אילן בירקו. ולא ירק באילן. ר' יהודה מותר ירק באילן.
 ח אין נוטעין ירקות בחוף סרו של שקמה. אין מרביכין פיגם על
 גבי קדה לבנה. מפני שהוא ירק באילן. אין נוטעין יחור של תאנה
 לחוף החצוב שיהא מקירו. אין תוחכין זמורה של גפן לחוף האבטית
 שתהא זורקת מימיה לחוכו. מפני שהוא אילן בירק. אין נוטעין
 זרע דלעת לחוף החלמית שתהא משמרתו. מפני שהוא ירק בירק.
 ט הטומן לפת וצנונות פחת הנפן. אם היו מקצת העליון מנוולין.
 אינו חושש לא משום כלאים. ולא משום שכיעות. ולא משום
 מעשרות. ונטליון בשבת. הזורע תטה ושעורה באחת. ברי זה
 כלאים. ר' יהודה אומר אינו כלאים עד שיהו שתי תמים ושעורה
 או תטה ושתי שעורים או תטה ושעורה וכוסמת:

הלכה

הלכה זרכות ד' כ"ג ע"א

תנו רבנן הנצרך לנקביו אל יתפלל ואם התפלל תפלתו תועבה.
 אמר רב וביד ואי תימא רב יהודה לא שנו אלא שאינו יכול
 לשהות בעצמו אבל אם יכול לשהות בעצמו תפלתו תפלה [א] ועד
 כמה אמר רב ששת עד פרסה [ב] איכא דמתנילה אמתניתא כמה
 דברים אמורים כשאין יכול לעמוד על עצמו אבל אם יכול לעמוד
 על עצמו תפלתו תפלה ועד כמה אמר רב וביד עד פרסה אמר ר'
 שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן הנצרך לנקביו הרי זה לא יתפלל
 משום שנאמר הכן לקראת אלהיך ישראל. ואמר ר' שמואל בר
 נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב שמור רגלך כאשר תלך אל בית
 האלהים [ג] שמור עצמך שלא תחטא ואם תחטא הבא קרבן לפני
 וקרוב לשמוע דברי חכמים אמר רבא [ד] הוי קרוב לשמוע דברי
 חכמים שאם חוטאים מביאים קרבן ועושין תשובה מתת הכסילים
 אל התי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואין עושין תשובה.
 כי אינם יודעין לעשות רע אי הכי צדיקים נינהו. אלא אל תהי
 ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואינם יודעים אם על תשובה
 הם מביאים אם על הרעה הם מביאים. אמר הקדוש ברוך הוא
 בן טוב לרע אין מבהינים והם מביאים קרבן לפני. רב אשי ואיתימא
 רב הנינא בר פפא אמר [ה] שמור נקבך בשעה שאתה עומד
 בתפלה לפני:

רש"י [א] ועד כמה. יכול להעמוד עליו ונקביו טיהא מותר להתחיל
 בתפלה: [ב] איכא דמתני. להאי ד"ג ח' צמתיתא גופא ולא חשונתא
 דרב צידו רב יהודה וכו' איירי אינהו צדיעורא הוא דאיירי: [ג] שמור עלמך
 שלא תחטא. ותלטרך רגלך ללכת אל בית האלהים להציא תפלתך: [ד] הוי
 קרוב לשמוע. תשובה צדיקת קרובת מתת אותך הכסילים צלא תשובה:
 [ה] שמור נקבך. מצין רגלך כמו להסך את רגליו שמור נקבך שלא יפסחו:

זוהר לו ד' ל' ע"ב

זה קרבן אהרן. רבי חזקיה פתח לדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל
 מעשיו. לדיק ה' בכל דרכיו. הא תנינן כמה אית לון לבני נשא
 לאסתכלא ביקרא דמאריהון ולא יסטו ומארחיהו לבר. דהא בכל יומא
 ויומא דינא תלי בעלגוהו בגין דעלמא על דינא אסתברי וקיימא ועל דא
 צעי בר נש לאסתמרא ונחובי דלא ידע זונא דדינא שריא עליו. יתוב
 צביתיה דינא שריא עליו. כפק מציתיה לבר דינא שריא עליו ולא ידע
 אי יתוב לציתיה אי לאו. כפיק לארחא על אחת כוונה וכוונה דהא כדן
 דינא כפקא קמיה דהא הוא דכתיב לזק לפניו יהלך בגין כך צעי
 לאקדמא ולמצעי רחמי קמי מלכא בגין דיסתוב מן דינא צבעתא
 דשריא

דסריא בעלמא • דהא כל יומא ויומא סריא דינא בעלמא דהא הוא
 דכתיב ואל זועם בכל יום השתא אית למימר • הא תנינן ואתערין
 חזרייא אל בכל אתר חסד הוא כד"א האל הגדול ודא נהירו דחכונה
 עלאה • ואת אמרת ואל זועם בכל יום שזיק קרא כל אלין שמהן ואחיד
 בהאי • אי הכי לא קיימין מיילי • ועוד דכתיב אל גבור או כוקים ליה
 דינא או כוקים ליה רחמי אלא הכי שמענא • חייביא מהפכי רחמי לדינא
 דלית לך בכל אינון כתרין עלאין דמלכא קדישא דלא כלילן רחמי
 דדינא • ודינא ברחמי וחיביא מהפכי רחמי לדינא • אמר ליה רבי
 יהודה ספיר בההוא דכתיב אל גבור אלא אל זועם בכל יום מהו דהא
 בכל יומא ויומא קיימא דדינא בין דבני עלמא זכאין בין דלא זכאין לא
 הוה צדיקה • אתו שאילו ליה לרבי שמעון אמר לון ודאי אל זועם בכל
 יום והא אוקמוה חזרייא לזמנין הוא דינא לזמנין הוא רחמי אי זכאין
 בני עלמא הא אל קיימא והוא חסד ואי לא זכאין הא אל קיימא ואקרי
 גבור וע"ד קיימא בכל יומא • אבל מלה ספיר הוא • אל בכל אתר
 נהירו (רז) דהכמתא עלאה הוא וקיימא בקיימיה בכל יומא דכתיב
 חסד אל כל היום • ואלמלא דהאי אל אתער בעלמא לא יכיל עלמא
 למיקס אפי' טעתא חדא מקמי דינין תקיפין דנותערין בעלמא בכל
 יומא ה"ד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם
 אלא באברהם באתערותא דאברהם קיימי וכד אתער אברהם בעלמא
 כל אינון דינין דמתכחי בכל יומא ויומא דמי להו לבר ולא קיימין
 קמיה דהא הוא דכתיב ואל זועם בכל יום • כזעם או זעום בכל יום לא
 כתיב אלא זועם בכל יומא ויומא דדינא אשתכח דמי לון לבר וקיימא
 הוא ומבסס עלמא דהא הוא דכתיב יומם ילום ה' חסדו ואלמלא הא
 לא יכיל עלמא למיקס אפילו רגעא חדא • וע"ד כלא קיימי צדיקה
 דאברהם :

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ב ס"ז

חילול ה' קשה ונגל העבירות כו"ס רז"ל צענין ד' חלוקי כפרה עזר על
 חילול ה' אין התשובה וי"כ ויסורין ומכפרין אלא יום המיתה שאל
 אם ינפד בעון הזה לכם עד תמותן • נדה זולת היותה זעומה כרת אמרו
 צפסר הוזהר תלמא אינון דחייין סכינתא מעלמא יבני נשא לוחין ול' אשתריס
 קליהן זאלין אינון נדה צנין דלית מסאבו דעלמא תקיף בר ממסאבו יבד' ^א
 שבת ידוע כי היא שקולה בכל המלות וכל הרשעים יש להם מנוחה בשבת ולא
 של גרינס כרה צו והמחיל שבת אשם לא תכזה אפילו בשבת • וארז"ל אלמלא
 שמו ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד היו נגאלין • וארז"ל כל השומר שבת
 אפילו עובד ע"ז בלגום מוחלין לו שנאמר אשרי אנוס יעשה זאת וגו' שומר שבת
 וגו' ופתיז אס תשיב משבת וגו' אז תתענג על ה' :

הלכה

הלכה פסוקה · הר"ם ה' ונעשה הקדמות פ"ט :

כל קדמות הצדור זכרים · וכן מעלות של לצדור מן העז לו מן הצקר ·
 ואין כהן מן הכזשים · וכל עולות הצדור מן הכזשים ומן הצקר ואין
 להן עולה מן העז · כל מעלת יחיד לנקבה ותאכל לכהנים ואינה צאה מן
 הצדור חוץ משלם מעלות · מעלת נשיא שהוא עז ותאכלת · ומעלת כהן משיח
 שהוא פר ונסרפת והוא פר הצא על כל המזות · והשלישי פר שמזיא כהן גדול
 ציט הכפורים והוא מעלת ונסרף : **ב** כל מעלות של לצדור נאכלות חוץ
 משעיר של יום הכפורים שחזירו משחלה וכן שעירי עבודה זרה ופר העלז
 ופר הצא על כל המזות ופר העלם נקראים פריש הנסרפים ושעירי ע"ז
 נקראים שעירי הנסרפין הא למדת שחמש מעלות הם הנסרפות שמים
 ליחיד ושלם לצדור :

יום שני תורה

יפיון קריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי וי"ד דשם צ"ג
 להשמיד צו תוספת הרוח ונסבת · שעצרה :

(א) וזאת הַתּוֹרָה הַמִּנְחָה הַקֶּלֶב אֲתָהּ בְּגִי אֶהְיֶה לְפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵיךָ מִן הַמִּזְבֵּחַ : וְדָא אֹרִיתָא
 דְּמִנְחָתָא דִּיבְרִבּוֹן יְהוָה בְּגִי אֶהְיֶה קָדָם יי לְקָדָם
 מִדְּבָחָא : (ב) וְהָיִיתָ מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֵּלַת הַמִּנְחָה וּמִשְׁמֵנָהּ
 וְאֵת כָּל־הַלֶּבֶנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְחָה וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ רִיחַ
 נִיחַח אֲבִרְתָּהּ לַיהוָה : וַיִּפְרֹשׂ מִגֵּיחַ בְּקוֹמְצִיָּה מִסּוּלְתָא
 דְּמִנְחָתָא וּמִמְשָׁחָה וְיַת כָּל לְבוֹנְתָא דְעַל מִנְחָתָא וַיִּסִּיק
 לְמִדְּבָחָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרֵעֵי אֲדַבְרְתָּהּ קָדָם יי :
 (ג) וְהִנְחִיתָ מִמֶּנּוּ יֹאכְלוּ אֶהְיֶה וּבְגִי מִצּוֹת הַתְּאֵכֵל
 בְּמִקּוֹם קֹדֶשׁ בְּחֶצֶר אֹהֶל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ : וְדָא שְׂחָר
 מִנָּה יִיכְלוּ אֶהְיֶה וּבְנוּהִי בְּטִירָא תְּתָאכִיל בְּאַתְרֵי קֹדֶשׁ
 בְּדֶרֶת מִשְׁכַּן זְמַנָּא יְכַלּוּנָה : (ד) לֹא תֵאֵפֶה חֲמִין חֲלָקִים
 נְתָתִי אֲתָהּ מֵאִשֵּׁי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא כְּחִטָּאת וּכְאֲשָׁם :
 לֹא תֵתְּאֵפִי חֲמִיעַ חוֹלְקָהוֹן יְהִיבִית יְהוָה מְקוֹרְבֵי קוֹדֶשׁ
 קוֹדְשִׁין הִיא כְּחִטָּאתָא וּכְאֲשָׁמָא :

נביאים

נביאים ירוניס סיוון ז'

(6) וּדְבַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת-כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵלֶיךָ וְקִרְאתָ אֲלֵיהֶם וְלֹא יִעֲנִיבֶהָ וְהַמְלִיל עִמָּהוּן יח כָּל פֶּתַח מִיַּא הָאֵלִין וְלֹא יִקְבְּלוּן מִפֶּה וְחִתְנֵבִי לְהוֹן וְלֹא יִתִּיבֻנְךָ : (3) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַגּוֹי אֲשֶׁר לֹא-שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהָיו וְלֹא לָקְחוּ מוֹסֵר אֲבֹתָהּ הָאֲמוּנָה וְנִכְרַסְתָּה מִפִּיהֶם : וְחִימַר לְהוֹן דִּין עִמָּא דִּי לֹא שָׁמְעוּ לְמִמְרָא דִּי אֱלֹהֵהוֹן וְלֹא קִבְּלוּ אֹלְפִן פִּסְקָה הִימְנִיתָא וְאִתְּמַנְעַת מִפּוֹמָהוּן : (4) גַּי נִרְדָּ וְהַשְׁלִיכוּ וּשְׂאֵי עַל-שָׁפִים קִנְיָה בִּי מָאֵס יְהוָה וּיְטִישׁ אֶת-דְּרוֹר עֵבְרָתוֹ : תְּלִישֵׁי עַל רִבְרִבֵּיךָ דִּינְגְלוּ וְטוֹלֵי עַל נִגְרִין אִילֵיָא אַרְי רְחִיק יִי וְרִטִישׁ יִת עִם דְּרָא בְעֵבְרוּ עַל מִימְרֵיהָ : (7) כִּי־עָשׂוּ בְּנֵי־יְהוּדָה הַרְעָה בְּעֵינֵי נְאֻם־יְהוָה שָׁמּוּ שְׁקוּצֵיהֶם בְּבֵית אֲשֶׁר־נִקְרָא שְׁמוֹ עֲלָיו לְטִמְאֹן אַרְי עֵבְרוּ בְּנֵי יְהוּדָה דְּבִישׁ קִדְמֵי אָמַר יִי שְׁמִי־אֵו שְׁקוּצֵיהוֹן בְּבֵיתָא דְאַתְקֵרֵי שְׁמֵי עֲלוּתֵי לְסַאֲבֹתֵיהָ :

כתובים וסלי סיוון כ"ב

(6) עֲשֹׂק דַל לְהַרְבּוֹת לוֹ נָתַן לַעֲשִׂיר אֶדְ-לְמַחְסוֹר : דַּעֲשׂוּק לְמַסְבִּינָא מִסְגֵּי לִיָּה בִישְׁתָּא וְדִיָּהוּב לְעַתִּידָא חֶסֶדְנָא הוּא לִיָּה : (3) הַט אֲזַנְךָ וּשְׁמַע דְּבַרְוּ חֲכָמִים וְלִבְךָ תִּשְׁתִּי לְבַעֲתֵי : בְּרִי צְלִי אֹדְגָךָ וּשְׁמַע מִלֵּי דְחַכְמֵי וְלִבְךָ שִׁים לִדְעָתָי : (4) כִּי־נִעְשִׂים כִּי תִשְׁמַרְסָם בְּבִטְנְךָ יִכְנֹו וְחִדּוּ עַל-שְׁפִתְךָ : מְטוֹל דְּבַסְיָמִין נְטַר אֵינּוֹן בְּבִרְסָךָ וְנִרְתַּנְגִּין אַף תְּרָא עַל שְׁפּוֹתְךָ : (7) לְהַנּוֹת בִּיהֲנָה מִבְּטָחְךָ הַנְדַעְתִּיךָ תִּיּוֹם אַף־אָסְתָּה : דִּנְהוּי בְּאֵלְתָּא סִבְרָךָ וְאוֹדְעֵיךָ יִמְנָא כְּרָא :

משנה

משנה ערוזין פרק ט'

א מבווי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה. ימעט. ר' יהודה
 אומר אינו צריך. והרחב מעשר אמות ימעט. ואם יש
 לו צורת פתח אף על פי שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:
 ב הכשר מבווי. בש"א לחוי וקורה. ובה"א לחי או קורה. רבי
 אליעזר אומר לחיון. משום ר' ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני
 ר' עקיבא לא נחלקו ב"ש ובה"ש על מבווי שהוא פחות מארבע אמות
 שהוא נסר או בלתי או בקורה. על מה נחלקו. על רחב מארבע
 אמות ועד עשר. שבש"א לחוי וקורה. ובה"א או לחי או קורה.
 א"ר עקיבא על זה ועל זה נחלקו: ג הקורה שאמרו. רחבה כדי
 לקבל ארית. וארית חצי לבנה של שלשה טפחים. ביה לקורה
 שתהא רחבה טפח. כדי לקבל ארית לארבו: ד רחבה כדי לקבל
 ארית. ובריאה כדי לקבל ארית. ר' יתודה אומר רחבה אף על פי
 שאינה בריאה. ה היתה של קש או של קנים. רואין אותה
 כאלו היא של טפחת. עקומה. רואין אותה כאלו היא פשוטה.
 עניה. רואין אותה כאלו היא מרבעת. כל שיש בהקיפו שלשה
 טפחים. יש בו רוחב טפח: ו לחיון שאמרו. גובהו עשרה טפחים.
 ורחבו ועוביו כל שהוא. ר' יוסי אומר רחבו שלשה טפחים: ז בכל
 עושין לחיון. אפילו בדרך שיש בו רוח חיים. ור' יוסי אומר. ומטמא
 משום גולל. ור' מאיר מטהר. וכוחבו עליו גמי גשים. ור' יוסי
 הגלילי פוסל: ח שוירה שחנתה בבקעה והקיפיה בכלי בהמה.
 מטלטלין בתוכה. ובלבד שוהא גדר גבוה עשרה טפחים. ולא יהו
 פירצות וחירות על הבגין. כל פירצה שהיא בעשר אמות מתרת.
 מקני שהיא בפתח. יתר מכאן אסור: ט מקיפין שלשה חבלים
 זה למעלה מזה וזה למעלה מזה. ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו
 שלשה טפחים. שיעור חבלים ועוביו יתר על טפח. כדי שיהא
 חבל עשרה טפחים: י מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה
 לחבירו שלשה טפחים. בשוירא דברו. ד"ר יהודה. וחכ"א לא
 דברו בשוירא אלא בהווה. כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב
 אינה מחיצה. ד"ר יוסי בר יהודה. וחכ"א אחד משני דברים.

ארבעה

אֲרָבָעָה דְּרָרִים פָּטְרוּ כְּמַחְנֵה • מְבִיאִין עֲצִים מִכָּל מְקוֹם • וּפְטוּרִים מִרְחִיצַת יָדַיִם וּמִלְעָרֵב :

הלכה ערובין דף י"ז ע"ב :

הָנוּ רַבֵּן מַחְנֵה הַיּוֹצֵאת [א] לְמַלְחַמַת הַרְשׁוֹת מוֹחֲרִין בְּגוּל [ב] עֲצִים יְשֻׁנְהֵרְנוּ שֵׁם נִקְבְּרִים • מִיַּחֲדִים בְּגוּל עֲצִים יְבֻשִׁית • הָאֵי תַקְנָתָא דִּיהוֹשֻׁעַ הוּא דְאָמַר מִר [ג] עֶשְׂרֵה תַנָּאִים הִתְנֵה יְחִישֻׁעַ [ד] וְשִׁחִיו מִרְעִין כְּחֹרְשֵׁין וּמִלְקָטִין עֲצִים מִשְׁדוּחֵיהוֹן הַחֶס כְּרֻזִי וְהַגִּי הַבֵּא כִּשְׂאֵר עֲצִים אֵי נָמִי הַחֶס כְּמַחֲבֹרִין [ה] הַבֵּא בְּתוֹלְשֵׁין אֵי נָמִי הַחֶס בְּלַחֲוִין הַבֵּא כִּיבֻשִׁין • רַבִּי יְהוּדָה בֵּן תִּימָא אָמַר אִף חוֹנִים בְּבֵל מְקוֹם וּכְמִקוֹם שְׁנֵהֲרִינִים שֵׁם נִקְבְּרִים כְּשִׁימָא מִת מַצוּה הוּא [ו] וְסָה מַצוּה קִנְיָה מְקוֹמוֹ לֹא צָרִיכָא אִף עַל גַּב [ז] דְּאִית לֵיה קוֹבְרִים דְּתַנְיָא אִיזוּהוּ מִת מַצוּה כֹּל שְׂאִין לוֹ קוֹבְרִין קוֹרָא וְאַחֲרִים עוֹנִים אִיתוּן אִין זֶה מִת מַצוּה • וּמִת מַצוּה קִנְיָה מְקוֹמוֹ וְהַתְנִיא הַמוֹצָא מִת מוֹטְל [ח] כְּסַרְטִיא [ט] מִפְּנֵהוּ לִימִין סַרְטִיא אוֹ לְשִׁמְאַל סַרְטִיא שְׂדֵה בּוֹר וְשְׂדֵה נִיר מִפְּנֵהוּ לְשְׂדֵה בּוֹר הִיוּ שְׂתִיחֵהוּ נְרוֹת וְשְׂתִיחֵהוּ זְרוּעוֹת שְׂתִיחֵהוּ בִּירוֹת מִפְּנֵהוּ לְבַל רוּחַ שִׁירְצָה ; אִמַר רַב כִּיבִי הַבֵּא [י] בְּמִת מוֹטְל עַל הַמְצַר עַסְקִינָן מַחֲוִי שִׁירְצָה רְשׁוֹת לְפָנֵתוֹן מִן הַמְצַר מִפְּנֵהוּ לְבַל רוּחַ שִׁירְצָה • וּפְטוּרִים מִרְחִיצַת יָדַיִם • אִמַר אַבְיִי לֹא שְׁנֵי אֵלֵא מִיִּם רֵאשׁוּנִים אֲבַל מִיִּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה • אִמַר רַב חִיָּיא בַר אֲשִׁי טַפְּנִי מַה אֲבִירוּ מִיִּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה מִפְּנֵי [יא] שְׂמֵלַח סְרוּמִית יֵשׁ שְׂמַסְמָא אֶת הַעֵינַיִם • אִמַר אַבְיִי וּמִשְׂתַּכְחָא [יב] כְּקוֹרְטָא בְּכוֹרָא • אִמַר לֵיה רַב אַחָא בְרֵיה דְּרַבִּי לְרַב אֲשׁוּ [יג] כִּייל מִלְחָא טָאִי אִמַר לֵיה הָא לֹא מִכְעִיא :

רש"י [א] לנחמת כדשות • סתם נחמת רשות נחלתת יחושע ואין סהיל היתם נחמת מלוה : [ב] ענים יצנים • וכל שכן לחוס : [ג] עשרה הנאים • צצצ קנף פרק ערובת : [ד] שיהו מרעין כחורשין • שיהו כל אדם חולין כהמותיו לרעות ציער של חזירו ולא יקפיד צעל היער תחסם ללחו לקנינה קאי : [ה] הכא בתלושין • אף על מי שתלשום הצעלים ללחו להיסק ויש צהם נשים גזל לל אחרים ויחד לנשי נחמה : [ו] מת מלוה קנינה נקיימו • אחר תעשרה הנאים שהתנה יחושע הוא : [ז] דלית ליה קורבין • שם לו יורשין : [ח] צסרטיא • דרך כדושה : [ט] מפניו • וזו ס"ד הנה תקיימו כינו מני לתשקליה נחמה : [י] צמת מועל על המצר • שנוטב צדוה צדוק מוצל לנלד מתוך צמית רשות לפנותו מפני כהנים ועושי עהרות שלל ויהאילו עליו מפנהו לכל רוח מרעה : [יא] שמהל סדומית יש צו • וזהו רצון חזר כל אכילתך אכול מלה ומחסם מלה טעבל צו אצבעו תיקנו מים אחרונים : [יב] קורטא כבורא • כבור מלח יש מעט מחורו מלח סדומית כתיב קורט טען : [יג] כייל מלחא טאי • מלח לאמרם כתיב לעול ידיו או לא • כ"ס לרצין

פתח

רבי יוסי ואמר) וע"ד כתיב ולריון יאמר איש ואיש יולד
 בה חד לדינא וחד לרחמי . כד מודווגי כחדא בזווגא חד
 כדין ליון אקרי וליון וירוסלים אסתמודע ואסתכח ודא דזא תליא .
 פתח ר' יוסי ואמר כתיב והתקדשתם והייתם קדושים . מאן דמוקדש
 גרמיה מלרע . מוקדשין ליה מעילא מאן דמוקאב גרמיה מלרע
 מוקאבין ליה מעילא . מוקדשין ליה מעילא יאות . דהא קדושה
 דמאריה טריא עליה אכל מוקאבין ליה מאן אחר . ואי תימא מעילא .
 וכי מוקאבתיא טריא לעילא . אמר רבי חייא היינו דתנינן בעובדא
 דלתתא אהער עובדא לעילא אי עובדא דלתתא היא בקדושה אהער
 קדושה לעילא ואתי וטריא עליה ואתקדש ביה . ואי איכו אסתאב
 לתתא אהער רוח מוקאבתיא לעילא ואתי וטריא עליה ואסתאב ביה
 דהא בעובדא תליא מלתא . דהא לית לך טב וביט קדושה ומוקאבתיא
 דלית ליה עקרא וטריא לעילא . ובעובדא דלתתא אהער עובדא
 דלעילא ונה דתלי בעובדא בעובדא אהער לעילא ואהער עובדא .
 ומה דתלי במילין במילין . כד אהגזר במלה אהער הכי לעילא . ואי
 תימא מלה מה אהער אלא הכי כתיב ודבר דבר . ההוא דבר אהער
 מלה אהרא לעילא דאקרי דבר . דבר ה' אשד היה ודבר ה' היה יקר .
 בדבר ה' שמים נעשו . דהא תנינן ההיא מלה סלקא ובקע רקיעין עד
 דסלקא (ס"א דאחיטשא) בדוכתיה ואהער ונה דאהער אי טב טב
 אי ביש ביש וע"ד כתיב וכשמרת מכל דבר רע . ארבעה מינין בלולב
 ואינון שבעה ואי תימא דשבעה מינין אינון לאו הכי אלא ארבעה כינהו
 ואינון מתפרשין לתתא אהרנין ובעובדא דלהון אהער . שבעה
 אהרנין לעילא לאוטבא עלמא בכמה סהרין כ"י אע"ג דאיהי בכללא
 עתברכא מכלהו שית (ס"א ולאחברכא מאינון שית) ומנחלא דעמיקא
 דעבועא דנגיד ולא פסיק לעלמין וימיו מלנגרא עליהו וינקא לבת
 דהא בגין דאיהי בת לה לעלמא עלאה ותתאה אהברכא מנייהו
 באהערותא דא דהא בשעתא דכ"י אהברכא מנייהו כלהו עלמין
 אהברכן על דא סובבים את המוצב כמה דאתמר . ועוד באהערותא
 דא שיתא כלהו מתברכן בימא לאסתפקא ביה ואסתאבין כלהו
 מנבועא דיינא (דעיא) (ס"א דנחלא) עמיקא דכלא לנחתא לעלמא
 ובגין כך בעיין כלהו לחין ולא יבשין לאמטבא ברבאן לעלמא בגין
 דאילני אלין כלהו לחין תדירא וטרפין דילהון בשתכחין תדירא וזמן
 הדוותא דילהון בזהי זמא . ותנינן בספרא דרב הוננא סבא דהא
 ההוא

הבוא הילא לאתמקדא על אלנין אלנין כל חד וחד מאלנין לא טעיל
ברכאן וחדותא לעילא אלף בזינא דא וחדותא דלהון כלהו לעילא
וחדותא דלינין אלנין לתתא כלהו בזינא דא הוא וחדותא דלהון
בזינא קדושי מלכא דתליין וכד ישראל טעיל לון כלא אתער בזינא
דא ועלנא מתברכא לארקא ברבאן לעלנא :

יוסף לחקי מוסר תשערי קדושה ח"צ ט"ו :

הלב

ודם ידוע טען מחייבי בריאות וכן משקלין את הנפש במשחמת
שמות הקדש אר"ל ודלפתמט בתבא הלף ונעקר מן העולם וישמח
הוא או צניו או ימות הוא וצניו או יעני הוא או צניו המוצה ת"ח והמסור הם
מכלל ואלו שאין להם חלק לעו"ב ואין להם תחיית המתים קרי לזטלה קסא
מן שפיכות דמים של אחרים ועוד שדמם ודם זרעוניהן שאין להם קץ נשק
דמין וכספר הזכר פ' אחרים ועוד שדמם ודם זרעוניהן שאין להם קץ נשק
עצירות הטען פטור מן הזה שהרי ער ואונן קטנים מן ז' שנים היו ומתו
צדי שמים ולא עוד אלא שעדיין לא נלטו עליהן וכן דור המצול כתיב ו
הסחית כל צפר סת דרכו על הארץ וכל הצריות ניוטו מאלה ועד צהבה ועין
השמים וכל הדמם אפילו ג' עפמים מן העפר ניוטו מה שלא היה כן מאז נצח
העולם ואחריו לא יהיה כן ולא עוד אלא שלא נלטו זולת מן' מלות :

הלכה פסוקהי הד"ס ה' מעשה הקרצנות פ"א :

כל

הקרצנות האלו נקראים זמים וכל העולות והמשחות והאשמות וכן
בשמי שלמים של עלות נקראים קדשי קדשים אצל שלמים של יח
והצבור והנעשר והפסח נקראים קדשים קלים : ב האיזורים שסורפין את
על גבי המוצה מן המשחות הנאלכות ומן האשמות ומן השלמים הם הנקראים
א מורין ואלו הן האימורין של שור או של עז ה לב אשר על הקרב וכללו ה
טעל גבי הקיבה ושתי הכליות והלב שעליהן עם החלב אשר על הכבד
ויותרת הכבד ונוטל מן הכבד מעט עם היותרת ואם היה הקרבן מן
הכבשים מוסיף על אלו האגיה תנומה עם הכליות וכן השדרה עד מקו
כבליות שגאמר לעומת הענה יסירה ועל האימורין נרפין על מוצ
החילון : ג היתה הצהמה מעוברת אע"פי שכלו חדשיו של עובר ואפילו
נמלא חי אינו מעלה חלבו עם חלב אמו אלא חלב אמו בלבד והרי העולה
באחד נושבריה :

יום שלישי תורה

יבין בקריאת חגגה פסיקים שלו טעם כנגד ה' דמולוי הה' ראשונה דטס
ב"ן לסעודי דו מוספת גפס נוספת : טעמים :

(א) כָּל־זָכָר בְּבִנְי אֶהְרֹן יֵאכְלֶנָה חֶקֶדְעוֹלָם לְדַרְתֵּיכֶם
 מֵאֲשֵׁי יְהוָה כֹּל אֲשֶׁר־יִגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ : כָּל
 דְּכִנְיָא בְּבִנְי אֶהְרֹן יִכְלִינָה קָנִים עֲלֵם לְדַרְיִכּוֹן מִקּוֹר־בְּנִיָּא
 דִּי כָּל דִּיקְרַב בְּהוֹן יִתְקַדָּשׁ : (ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר : וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמוֹמֵר : (ג) זֶה קָרַבן אֶהְרֹן
 וּבְנָיו אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּיוֹם הַמִּשְׁח אֹהוּ עֲשִׂיתָ
 הָאֵפֶה טֹלֵת מִנְחָה הַמִּיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ
 בְּעֶרֶב : דִּין קוֹרְבָנָא דֶּאֶהְרֹן וּבְנָוָהי דִּיקְרַבּוֹן קָדָם יִי
 בְּיוֹמָא דִּירְבוֹן יְהוָה חַד מִן עֶסְרָא בְּתֵלַת סְאִין סוֹלֵתָא
 מִנְחָתָא דִּירִיָּא פִּרְגוּתָהּ בְּצַפְרָא וּפְלִגּוּתָהּ בְּרַמְשָׁא :
 (ד) עַל־מִחְבַּת בִּשְׂמֹן תַּעֲשֶׂה מִרְבַּבְתָּ תִּבְיָאנָה חֲמִינִי
 מִנְחַת פְּתִים תִּקְרִיב רִיחֵינִיחָם לַיהוָה : עַל מִסְרִיתָא
 בְּמִשְׁח תִּתְעַבִּיר רִבִּיָּא תִּיחֲנֶינָה תוֹפִינִי מִנְחַת בִּינְעוֹן
 תִּקְרִיב לֹא־תִקְבְּלָא בְּרַעֲוָא קָדָם יִי : (ה) וְהִפְתּוּן הַמִּשְׁחָה
 תַּחְתּוֹי מִבְּנֵי יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חֶקֶדְעוֹלָם לַיהוָה בְּלִיל תִּקְמֵר :
 וּכְהֵנָּא דִּירְבָּא תַּחְוֹתוֹהִי מִבְּנָוָהי יַעֲבִיר יְתָה קָנִים עֲלֵם
 קָדָם יִי גְמִיר תַּמְסַק :

נביאים ירמיה סיון ז'

(א) וּבְנֵי בְּמֹות חֲתַפְתָּ אֲשֶׁר בְּנִיָּא בְּנִיָּהֶם לְשֹׁרֶף אֶת־
 בְּנֵיהֶם וְאֶת־בְּנֵיהֶם בְּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא צוֹיִתִּי וְלֹא
 עֲלֵתָה עַל־לְבָי וּבְנֵי בְּמֹות תוֹפֵא דִּי בְּחִילַת בַּר הַנֶּם לֹא־קָרָא
 יֵרֵ בְּנֵיהוֹן וְיֵרֵ בְּנֵיהוֹן בְּנִיָּא דִּלָּא פְקִירִית בְּאוֹרֵיתִי
 וְלֹא

וְלֹא רָעָא קְרָמִי : (3) לְכֹן הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה
 וְלֹא־יֵאמָר עוֹד הַחֶפֶת וְגַיַּא בְּן־הַנֶּם כִּי אִם־גַּיַּא הַחֶפֶת
 וְקִבְרֵי כְתֻפֶת מֵאֵין מְקוֹם : בְּכֵן הָא יוֹמֵי־אָתָן אָמַר
 יי וְלֹא יִתְאָמַר עוֹד הַחֶפֶת וְחִילָת בַּר הַנּוֹם אֲלֵהֵין חִילָת
 קְטִילָיָא וְיִקְבְּרוּן בַּחוּפֶת מִבְּלִי אָחַר : (4) וְהִי־תָה גְבֻלָת
 הָעַם הַזֶּה לְמֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ וְאֵין
 מִחֶרֶד : וְהָיִי גְבֻלָתָא דְעַמָּא דְרֵין מְשַׁגְרָא לְמִיבֹל
 לְעוֹפֵי דְשָׁמַיָא וּלְבַעֲרָא דְאָרְעָא וְלִית דְּמַנְדִּי
 (7) וְהַשְׁבִּיתִי מַעְרֵי יְהוּדָה וּמַחְצוֹת יְרוּשָׁלַם קוֹל שִׁשׁוֹ
 וְקוֹל שִׁמְחָה קוֹל חֶזֶן וְקוֹל בְּלָה כִּי לְחַרְבָּה קִתְּוָה
 הָאָרֶץ : וְאַבְטִיִל מִקְרֻנָּא דְבֵית יְהוּדָה וּמִשֹּׁנֵי יְרוּשָׁלַם
 קַל כִּיעֵ וְקַל חֲדוּנָא קַל חֲתַנִּין וְקַל כְּלָן אַרְי לְחַרְבָּא חֲדוּ
 אָרְעָא : (5) בְּעַת הַהוּא נְאֻם־יְהוָה וְיִצְיָאוּ אֶת־עַצְמוֹת
 מִלְכֵי־יְהוּדָה וְאֶת־עַצְמוֹת שָׂרָיו וְאֶת־עַצְמוֹת הַכֹּהֲנִים
 וְאֶת־עַצְמוֹת הַנְּבִיאִים וְאֶת־עַצְמוֹת יוֹשְׁבֵי־יְרוּשָׁלַם
 מִקְבְּרֵיהֶם : בְּעַדְנָא הַהוּא אָמַר יי יִפְקֹן יַת גְּרָמֵי מִלְכָּא
 דְּבֵית יְהוּדָה וְיַת גְּרָמֵי דְבְרָבִיהוֹן וְיַת גְּרָמֵי כְתַנְיָא וְיַת
 גְּרָמֵי גְבַיִי שְׁקָרָא וְיַת יְתָבֵי יְרוּשָׁלַם מִקְבְּרֵיהוֹן :

כתובים משלי סימן כ"ג

(6) הֵלֵא כְתַבְתִּי לָךְ שְׁלִשׁוֹם בְּמַעְצוֹת וְדַעַת : וְהוּ
 אֵינִין לָךְ עַל תְּלָתָא וּמְנִין בְּעִיצוֹתָא וִירֵיעַתָּא
 לְהוֹדִיעַךָ קִשְׁטָא אִמְרֵי אִמַת לְהַשִּׁיב אִמְרִים אִמַת לְשִׁלְחָךָ
 לְאוֹדְעִינְךָ קוּשְׁטָא וּמְלוֹי דְחַרְצִיחָא דְתַהֲפִיךְ מִלְכָּא
 דְקוּשְׁטָא לְמַשְׁדֵּדְךָ : (ג) אֶל־תִּגְלֹדֵל כִּי בַל־הוּא וְאֵל
 חֲדָבָא עָנִי בְשַׁעַר : לֹא הַגּוֹזֵל לְמַסְכִּינָא מְטוּל דְמַסְכִּינֵי
 הוּא וְלֹא תִמְכֹּךְ עֲנִיָּא בַחֲרָעָא : (7) כִּי־יְהוּה יָרִיב רִיבֵי
 וְיִלְלוּ ק' שְׁלִשִׁים ק' וְקַבְעוּ

וְקָבַע אֶת־הַקְּבָעִים גַּפְשׁ׃ מְטוּל דְּאֵלֶּהָא דְּאִין דִּיגִּיהוּן
 וּמְהַבְרַע פּוּרְעֵנוּתְהוּן דְּנַבְשִׁיהוּן׃ (ס) אֶל־הַתַּרְע אֶת־
 בַּעַל אֶף וְאֶת־אִישׁ חַמּוֹת לֹא תִבּוֹא׃ לֹא תִתְחַבֵּר עִם
 מְרִי מְרִידוּתָא וְעַם גְּבָרָא הַמֵּתְנָא לֹא תִיעוּל׃

משנה כמזות פרק ט'

א הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיה הרי זה אוכל פירות
 בחייה ואם מתה יורשה. אם בן למה פתח לה דין
 ודברים אין לי בנכסיה. שאם מקרה ונתנה קנים פתח לה דין
 ודברים אין לי בנכסיה ובפירותיה הרי זה אינו אוכל פירות
 בחייה ואם מתה יורשה. ר' יהודה אומר לעולם אוכל פירות
 עד שכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיה ובפירותיה ובפירות
 פירותיה עד עולם. פתח לה דין ודברים אין לי בנכסיה ובפירותיה
 (ובפירות פירותיה) בחייה ובמותיה. אינו אוכל פירות בחייה ואם
 מתה אינו יורשה. רבן שמעון בן גמליאל אומר אם מתה יורשה
 מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב
 בתורה תנאו בטל: ב מי שמח והניח אשה ובעל חוב ויורשין
 והיה לו פקדון או מלוה בית אחרים רבי מרפון אומר ונתנו לבושל
 שבהן. ר' עקיבא אומר אין מרחמין בדין אלא ונתנו ליורשין שקלן
 צריבין שבועה. ואין היורשין צריבין שבועה: ג הניח פירות
 תלושין מן הקרקע. כל הקודם בהן וכה בהן. וכתה אשה יותר על
 פתובתה ובעל חוב יותר על חובו. המותר ר' מרפון אומר ונתנו
 לבושל שבהן. ר' עקיבא אומר אין מרחמין בדין אלא ונתנו ליורשין
 שקלם צריבין שבועה ואין היורשים צריבין שבועה: ד המושב
 את אשתו חנונית או שמנה אסטרופא. הרי זה משביעה כל זמן
 שרצה. ר' אלעזר אומר אפילו על פילכה ועל עיסתה: ה כתב
 לה גר ושביעה אין לי עליך. אינו יכול להשביעה. אבל משביע
 הוא את יורשה ואת הבאים ברשותה. גר ושבועה אין לי עליך
 ועל יורשך ועל הבאים ברשותך. אינו יכול להשביעה לא היא
 ולא יורשה ולא את הבאים ברשותה. אבל יורשין משביעין אותה

ואת ירשיה ואת הבאים ברשותה • נדר ושבועה אין לי ולא לזרש
 ולא לבאים ברשותי עליך ועל ירשיה ועל הבאים ברשותי • אינו
 יכול להשביעה לא הוא ולא ירשיו ולא הבאים ברשותו לא אותה
 ולא ירשיה ולא הבאין ברשותה: ו הלקה מקבר בעלה לבית
 אביה או שהורה לבית המיה ולא נעשית אפטרופא • אין הירשין
 משביעין אותה • ואם נעשית אפטרופא הירשים משביעין אותה
 על העתיד לבא • ואין משביעין אותה על מה שעבר: ז הסוגמת
 כחובתה לא תפרע אלא בשבועה • עד אחד מעידה שהיא פרועה
 לא תפרע אלא בשבועה • מנכסי יתומים ומנכסים משועבדין ושלא
 בפניו לא תפרע אלא בשבועה: ח הסוגמת כחובתה ביצר
 היתה כחובתה אלה וזו ואמר לה התקבלת כחובתך והיא אומרת
 לא התקבלתי אלא מנה לא תפרע אלא בשבועה • עד אחד מעידה
 שהיא פרועה ביצר • היתה כחובתה אלה וזו ואמר לה התקבלת
 כחובתך והיא אומרת לא התקבלתי ועד אחד מעידה שהיא פרועה
 לא תפרע אלא בשבועה • מנכסים משועבדים ביצר • קבר נכסי
 לאחרים והיא נפרעת מן הלקוחות לא תפרע אלא בשבועה • מנכסי
 יתומים ביצר • מת והניח נכסיו ליתומים והיא נפרעת מן יתומים
 לא תפרע אלא בשבועה • ושלא בפניו ביצר • הלה לו למדינת חם
 והיא נפרעת שלא בפניו • אינה נפרעת אלא בשבועה • ר' שמעון
 אומר כל זמן שהיא חובעת כחובתה הירשין משביעין אותה ואם
 אינה חובעת כחובתה אין הירשין משביעין אותה: ט הוציאה
 גט ואין עמו כתיבה • גובה כחובתה • כחובה ואין עמה גט • היא
 אומרת נאבד גטי והוא אומר נאבד שוברי • וכן בעל חוב שהוציא
 שטר חוב ואין עמו פרוזבול • תרי אלו לא יפרעו • רבן שמעון בן
 גמליאל אומר מן הספקנה ואילך אשה גובה כחובתה שלא בבטח
 ובעל חוב גובה שלא בפרוזבול • שני גטין ושתי כתיבות • גובה
 אשתי כתיבות • שתי כתיבות וגט אחד • או כחובה ושני גטין • או
 כתיבה וגט ומיתה • אינה גובה אלא כחובה אחת • שהמגרש את
 אשתו והחזירה על מנת כחובה הראשונה מתורה • קמן שהשיא
 אביו כחובתה קימה שעל מנת בן קימה • גר שנתגר ואשתו עמו
 כחובתה קימה שעל מנת בן קימה:

הלכה

הלכה כמזות 77 פ"ו ע"א

אמר אמירד משמיה דרב חמא האי מאן דאיכא עליה כתובת
 אשה ובעל חוב ואית ליה ארעא ואית ליה חוב
 מסלקין ליה בזיו לאשה מסלקין לה בארעא [א] האי כי דיניה
 והאי כי דיניה ואי לא איכא אלא חד ארעא [ב] ולא חוייא אלא
 אחד [ג] לבעל חוב יהבינן לה לאשה לא יהבינן לה מאי טעמא
 [ד] יותא מזה שהאיש רוצה לישא אשה רוצה להנשא אמר ליה
 רב פפא לרב חמא [ה] ודאי דאמריהו משמיה דרבא האי מאן
 דמסקי ביה זווי ואית ליה ארעא ואתא בעל חוב וקא חבע מיניה
 ואמר ליה זיל שקול מארעא אמרינן ליה זיל זכין את ואייתי הב
 ליה אמר ליה לא אימא לי גופא דעובדא היכי הוה אמר ליה
 [ו] תולה מעותיו בכברי הוה הוא עשה שלא כהוגן לפיכך עשו בו
 שלא כהוגן אמר ליה רב כהנא לרב פפא [ז] לדידך דאמרת
 [ח] פריעת בעל חוב מצוה אמר לא ניחא לי דאיבעיד מצוה מאי
 אמר ליה תנינא [ט] כמה דברים אמורים במצות לא תעשה אבל
 במצות עשה כגון שאומרים לו עשה סוכה ואינו עושה עשה לולב
 ואינו עושה [י] מכין אותו עד שתצא נפשו:

רש"י [א] האי כי דיניה זה היום מעות וזו סמכה על שצדק הקרקע והוא
 לא נתנה כלום ולא שצדק נכס לאן צדק הנישומין כמזכיר הוא זכר
 צדק מיד וזו צדקת עם הכמורה על שצדק הקרקע [ב] ולא חוייא אלא אחד
 לזו זה אלא כדי לא מהן [ג] ג"ח יהבינן שלא מיבעול דלת: [ד] יומר
 נשחטם רוצה וכו' ולא מיטיבין לומר משום חינא ודוקא שהטעות נכתבו
 צדקם א' אכל אם קדמה זמן הכמורה הוא גובה: [ה] ודאי דאמריהו וכו' לשון
 שאלה הוא אמת שמעתי שאתם לזונרים צדק זה של תימא דמרחינן ליה ללוה
 לנכרה והלא המלוה עיקר סוף שלו על הקרקע: [ו] תולה מעותיו בכברי
 הוה מעות הוה לו לפרוע ואומר של נכרי הוה: [ז] לדידך דאמרת וכו' צמסכת
 ערכין צ"ט טוס כיתומים: [ח] פריעת צ"ח מלוה מלוה עליו לפרוע חובו
 ולאמת צדקו דכתיב סין דק שיהא סין סין דק ולאן סין דק: [ט] דר"א
 דליקא ארבעים: [י] מכין אותו קודם שצדק על העשה ויש צדק לקיים:

זוהר לו 77 לא ע"ב

ביומא טביעהא דהג הוא סיומא דריבא דעלמא ופתקין נפקין
 מבי מלכא וגבורין ונחערי ומסתיימן בהאי יומא וערבי
 נחל (תליין) צהו ובעינן לאתערעא גבורין למיח ולסחרא טבע זמנין
 לרוואה להאי מוצח ממיח דליחק צנין דאתמליח מיח האי צירא דליחק
 וכד הוא אתמליח כל עלמא אתצרכא צנייא ובהאי יומא גבורות
 בעינן למיח ולסיימא לון לצתרי דהא בהאי יומא ומסתיימי דיכא
 ובנין כך בעינן לצטטא לון בצרעא ולסיימא לון דלא מנשחכי דהאי
 יומא

יומא אַתערותא וסיומא הוא וע"ד אַתערותא וסיומא הוא דעצדין
 בערבי נהל אמר רבי חייל ודאי הכי הוא וספיר וערבי נהל ומסטר
 דנהל כפכי גבוראן ובהאי יומא מתערי ומסיימי בהאי יומא כתיב
 וישב יחזק ויחפור את בארת המים בארת כתיב חסר וישב מהו וישב
 אלא יומא קדמא דירחא שירותא דדינא הוה בכל עלמא ויחזק קיימא
 לכרסייא למידן עלמא בהאי יומא וישב יחזק אַתערט דיני
 ולסיימא דינין ויחפור את בארת המים לארקא גבורן לכנסת ישראל
 אַתערט למיא דהא מיא בגבורן החתן לעלמא ובגין דיכון גבורן
 לא נחתין אלא בעיבא ויומא דעיבא לא נייחא רוחיהון דקיימי עלמא
 אלא בגין דעלמא אנטריך להו מאי טעמא בגין דעלמא דדינא
 אַתברי וכלא בעיא הכי בגין כך כלל בעובדא תליא מלתא וע"ד
 כהנא בעובדא ותקונא דאיהו עביד לתתא אַתערו עילאין ותתאין
 לתקנא לון ומתקני על ידי אמר רבי יוסי הא תנינן ערבי דדמיא
 לשפון בהאי יומא מאי היא ח"ר חייא אף על גב דלדרשא הוא דמי
 הכי הוא ודאי דהא בהאי יומא בשפון תליא בהאי יומא פקיד מלכא
 למיב פתקין לסנטירא ומסיימי דינין ואסתים ליטנא בישא מעלמא
 ביומא קדמא דירחא שירותא דדינא הוא וסיומא הוא בהאי יומא וכן
 אַתמר ת"ח ביומא דא שלמין ומסיימי עמין וע"ז ברכאן דלחון
 ושראן דדינא וישראל ביומא דא ומסיימי דינין דלחון ושראן בצרכא
 דהא ביומא אחרא זמינין לאַתעשעשא במלכא לנטלמא מניה צרפאן לל
 שחא ובהוא הדותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודיהו ומלך
 דתיב עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי סאיל ויהיב ליה
 וע"ד ישראל שראן ועמין ע"ז ומסיימי וע"ד כתיב אהבתי אַתכם אמר
 ה' וגו' אמר ליה הא חמיכא ליה לעשו בשלום במלכו בכריכן עלאין
 וטליש על עלמא ואת אמר ואשים את הריו שממא אמר ליה בכל אַת
 הכי הוא כיון דמלכא קדישא גזר גזרה וטוי ההיא גזרה צפתקיי
 קרא אַסהיד כונה דאַתעביד ועל דא ואשים את הריו שממא הא שרי
 צפתקא דלי וכן כל אינון טבאן דגזר עלייהו דישראל דכתיב אַני ה'
 דברתי ועשיתי :

יוסף לחק מוהר' מטערי קדושה ח"צ ס"ו :

מאכלות אסורות ידוע כי אפילו את הנפש הן משקלין כמ"ס ולא משקלין
 את נפשותיכם ולא עוד אלא שהפורש מהן נקרא קדוש כמ"ס ולא
 משקלו את נפשותיכם וגו' והתקדשתם וגו' כי אַני ה' המעלה וגו' והייחוס
 קדושים כי קדוש אַני וידעת כי הקדושה מצויה לירי רוח הקדש שצוה את
 ה'א שסגר או שוא אמרו ד"ל שצעה שאמר הקד"ה לא תשא נודעזע כל העולם
 וגו'

וכו' ונאמר המרגיז ארץ ומקומה ועמודיה יתפלגון והתהום מנקה לעלות לשעור כל העולם וכו' . וארז"ל כל העצרות נפרעין ממנו וזה ממנו ומתשפתמו ומכל העולם כולו ואפילו אם הוא צלמת . וארז"ל ששים דבול עיירות היה לינאי צהר המנך וכולן נחרצו על השצועה אפילו שהיו מקיימין אותה . וארז"ל על דבי יבאעין פן לוי שאמר הקצ"ה רח"ה אם ציימו נשבע והתיר שצועת ע"י הכס הוולואוהו מג"ע ואם לאו הניחורו ודקרו ומלאוהו שמעולם לא נשאל על שצועתו ולא התירה ולא עוד הלל שלל נשבע מימיו :

הלכה פסוקה . הר"ס ה' מעשה הקדנות פ"ב :

היין והסולת שמיצין עם הקדש הם הנקראין נכסים והסלת לדה נקראת מנחת נכסים . וזוהת נכסים אינה טעונה לא תנופה ולא הגשה ולא לזונה . אבל טעונה מלח וכולה נשרפת על מזבח החיוץ ויתנסך היין על המזבח . ואין נותנין אותו על האש אלא מגביה ידו ויוזק על היסוד והוא יורד לשותין : ב אין טעון נכסים אלא עולת צהמה ושומים כלבד צין היו קדשן לצור או קדשן יחיד או כש יולדת . ואילו של כהן גדול הואיל והן עולות טעונים נכסים אצל העוף והאשמות והאשמות אין מציאין עממה נכסים חוץ מחטאת מלודע ואשמו שנתפרטו נכסיים צמורה : ג וזנין שאין מציאין נכסים עם החטאת והאשם שנאמר לפלא נדר או נדבה דבר הצד נדר ונדבה ילאו חטאת ואשם וצבור ומעשר ופסח הואיל ואינן שאין צנוד ונדבה אין טעונים נכסים . וזנין להציא שלמי חגיגה ועולת רחיה לנכסיש שנאמר או צמועדיקס :

יום רביעי תורה

ביום צקריאת שש פסוקים אלו שהם כנגדן דמילוי וו דסס צ"ן לקנות הכרת נפש יתירה משנת הצאה :

(א) וְכָל-מִנְחַת בְּהֵן בְּלִיל הַתֵּיהָ לֹא תֵאָכֵל : וְכָל מִנְחַתָּא דְכִתְנָא גְמִיר הֵהוּ לֹא תֵאָכֵל : (ב) וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמִלִּיל י"י עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ : (ג) דְּבִר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת הַזֶּכֶת הַחַטָּאת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה תִשְׁחַט הַחַטָּאת לִפְנֵי יְהוָה קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא : מִלִּיל עִם אַהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהוּ לְמִימְרֵ דֵא אֲוִיָּתָא דְחַטָּאתָא בְּאַהֲרָא דְהַתְנַבִּים עֲלֵתָא הַתְנַבִּים הַחַטָּאתָא קָדִם י"י קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ הוּא : (ד) הַבְּהֵן הַמִּחַטָּא אֹתָהּ וְאִכְלָנָהּ בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ הָאֵכֵל בְּהַזָּר אֵהֵל מוֹעֵד : כהנא

כַּהֲנָא דְמִכְפָּר בְּדָמָה יִכְלִינָה בְּאַחַר קֹדֶשׁ תְּהַאכֹּל
 בְּדַרְת מִשְׁבֵּן זְמַנָּא: (א) כָּל אֲשֶׁר יִגַע בְּבִשְׂרָה יִקְדַּשׁ
 וְאֲשֶׁר יִזַּח מִדָּמָה עַל-תְּבִגְד אֲשֶׁר יִזַּח עָלָיָה תִכְבֵּס
 בְּמַקוֹם קֹדֶשׁ: כָּל דִּיקְרַב בְּבִשְׂרָה יִתְקַדֵּשׁ וְיִדְרִי
 מִדָּמָה עַל לְבוּשָׁא דִידֵי עָלָה תַחֲנוּר בְּאַחַר קֹדֶשׁ:
 (ב) וְכִלְי־חֶרֶשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל-בּוֹ יִשְׁבֵּר וְאִם-בְּכֹלִי נִחַשְׂתָּ
 בְּשִׁלָּה וּמִדָּק וְשִׁטְף בְּמַיִם: וּמִן דְּחִסְפָּא דִתְתַבְּשַׁל בּוֹ
 יִתְבַּר וְאִם בְּמַנָּא דִנְחָשָׁא תִתְבְּשַׁל וְיִתְמַרִיק וְיִשְׁתַּמְּוּ
 בְּמַיָּא:

נביאים ירמיה סיון ה'

(א) וְשִׁטְחוּם לְשִׁמְשׁ וְלִיָּרַח וְלִכְלִל וְצָבָא הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר
 אֲהַבִּים וְאֲשֶׁר עֲבָדוּם וְאֲשֶׁר הִלְכוּ
 אַחֲרֵיהֶם וְאֲשֶׁר דָּרְשׁוּם וְאֲשֶׁר הִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם לֹא יִאֲסֹפוּ
 וְלֹא יִקְבְּרוּ לְדָמָן עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה יְהוּי: וְיִשְׁטַחוּנוּ
 לְקַבֵּיל שְׁמִשָּׂא וְסִיְהֵרָא וְלִכְלִל חִילֵי שְׁמַיָּא דִרְחֻמִּינוּ
 וְדַפְלֻחוּנוּ וְדַמְעוּ בְּתַרְיָהוּן וְדַחְבְּעוּנוּ וְדַסְגֻדּוּ לְהוּן
 לֹא יִתְכַנְּשׁוּן וְלֹא יִתְקַבְּרוּן לְזִיבֵל מְבַדֵּר עַל אֲפִי אֲרַעָא
 יְהוּן: (ב) וּנְבַחְתָּ מוֹת מַחִיִּים לְכָל הַשְּׂאֲרִית הַנְּשֹׂאֲרִים מִן
 הַמִּשְׁפָּחָה הָרַעָה הַזֹּאת בְּכָל-הַמְּקוֹמוֹת הַנְּשֹׂאֲרִים אֲשֶׁר
 הִנְחַתִּים שָׁם נֹאם יְהוָה צְבָאוֹת: וְיִתְרַעֲוּ בְּמוֹתָא
 מִדִּיבְתִיָּא לְכָל שְׂאֲרָא דִישְׁתַּאֲרוּן מִן זִרְעִיתָא בִישְׁתָּא
 הָרָא בְּכָל אַחֲרֵיָא דִישְׁתַּאֲרוּן דְּאִנְלִיתִינוּן לְחַטְוֵן אָמַר
 יְיָ צְבָאוֹת: (ג) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה הִיפְלוּ וְלֹא
 יָקוּמוּ אִסְרִישׁוּב וְלֹא יָשׁוּב: וְחִימַר לְהוּן בְּדַגְן אָמַר יְיָ
 הִיפְלוּן וְלֹא יָקוּמוּן אִם לְמִיתָב גְּלִי קְדָמִי דִלֹא יִתּוּבּוּ:
 (ד) מִדּוּעַ שׁוֹבְכָה הָעַם הַזֶּה יְרוּשָׁלַם מִשְׁבָּה נִצְחַת הַחַזְקָה
 כְּחַרְמִית

בחרמית מאנו לשוב: מה דין מהתסנין למתב לפולחני
 עמא הדין יהבי ירושלם תבו למרד מן אוריחא ולא
 צבן למיחב אחקיפו בניקליון מקרבין למתב: (5) הקשבתו
 ואשמעו לוא כן ידברו אין איש נחם עלי דרעהו לאמר
 מה עשיתו בלה שב במרצותם פסוס שוטף במלחמה:
 אציה וגלי קדמי לא בדכפשו ממלליו ליה גבר דימתיב
 מן בישתיה למימר מה עבדיה כולהון מסגן ברעות
 נפשיהון פסוסיא דגזר בקרבא: (1) גסדהסדה בשמים
 ידעה מועדיה ותוד וסוס ועגור שמרו אתעת באנה
 ועמי לא ידעו את משפט יהוה: אף תודיחא בשמאי
 ידעא ומנהא ושפנינא וכורכיא וסנוניחא נטרין ית
 עדן מעלהון ועמי לא הוו ידעין למעבד ית קיימא
 דיי:

כתובים משלי סימן כ"ג

(6) פון האלף ארחתי ולקחה מוקש לנפשך: דלא
 הילף אורחותיו ותשפח פתא לנפשך: (3) אל-
 התי בתקעייך בערבים משאות: לא תהוי משלים
 אידך בערבותא על חכך: (2) אם-איוולתך לשלם למה
 יקח משפכה מהחמיה: אם לית לך דפריע גיסקון
 השווייך מהחמיה: (7) אל-תסג גבול עולם אשר עשו
 אבותיך: לא השגי החומא דמן עלמא דעברו אבהך:
 (5) הוית איש מהיר במלאכהו לפני מלכים יתיצב בל-
 יתיצב לפני השפים: אין חוניה גברא דמוותו
 בעבדתיה קדם מלכי גיקום ולא גיקום קדם חשוכי:
 (1) קיהשב ללחום את-מושל בין תבין את-אשר לפקיה:

גמרונתס ק' ומיס ק' מרפתיו ק'

אין יחיתקא למיכל עם שלימי אהביין במו רשים
קדמיא:

משנה במדא פרק ה' (א"ה נ"ב)

א המוכר את הספינה. מכר את התורן ואת הנס ואת העינין
ואת כל המנהיגין אותה. אבל לא מכר לא את
העבדים ולא את המרצופין ולא את האנתיקי. וכוון שאמר לו הוא
וכל מה שבחובה. הרי כלן מכורין. מכר את הקרון לא מכר את
הספרות. מכר את הספרות לא מכר את הקרון. מכר את הצמד
לא מכר את הבקר. מכר את הבקר לא מכר את הצמד. ר' יהודה
אמר הדמים מודיעין. ביצד. אמר לו מכור לי צמדך במאתים
וזו. הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו. וחב"א אין הדמים ראיה.
ב המוכר את החמור לא מכר בליו. נחום המדי אמר מכר בליו
ר' יהודה אמר פעמים מכורין ופעמים אינן מכורין. ביצד. הן
חמור לבניו ובליו עליו ואמר לו מכור לי חמורך זה הרי בליו
מכורין. חמורך הוא אין בליו מפורין: ג המוכר (את החמור)
מכר את הסוה. מכר את הספרה לא מכר את בנה. מכר אשפו
מכר ובלה. מכר בור מכר מימיו. מכר פורת מכר דבורים
מכר שובך מכר יונים. הלוקח פירות שובך מתבירו מפירות ברוב
ראשונה. פירות פורת נוטל שלשה נחילין. ומסרם. חלות רבש
מניח שמים חלות. ותים לקוין. מניח שתי גרופיות: ד הקונה
שתי איגנות בתוך שדה חבירו הרי זה לא קנה קרקע. ר' מאיר
אומר קנה קרקע. הגדילו לא ישפה. והעולה מן הגזע שלו. וכן
השרשים של בעל הקרקע. ואם מתו אין לו קרקע. קנה שלשה
קנה קרקע. הגדילו ישפה. והעולה מן הגזע וכן השרשין שלו
ואם מתו יש לו קרקע: ה המוכר את הראש בבקמה גסה לא
מכר את הרגלים. מכר את הרגלים לא מכר את הראש. מכר
את הקנה לא מכר את הבבד. מכר את הבבד לא מכר את הקנה.
אבל בדקה. מכר את הראש מכר את הרגלים. מכר את הרגלים
לא מכר את הראש. מכר את הקנה מכר את הבבד. מכר את

הכבד לא מכר את הקנה: ו ארבע מדות במוכרין • מכר לו חטים
 יפות ונמצאו רעות • הלוקח יכול לחזור בו • רעות ונמצאו יפות •
 המוכר יכול לחזור בו • רעות ונמצאו רעות • יפות ונמצאו יפות •
 אין אחד מהם יכול לחזור בו • שחמתית ונמצאת לכנה • לכנה
 ונמצאת שחמתית • עצים של זית ונמצאו של שקמה • של שקמה
 ונמצאו של זית • זין ונמצא חומץ • חומץ ונמצא זין • שניהם יכולין
 לחזור בהן: ו המוכר פירות לחבירו • משך ולא מדר קנה • מדר
 ולא משך לא קנה • אם היה פקח שוכר את מקומו תלוקת פשתן
 מתבירו הרי זה לא קנה עד שיטלטלנו ממקום למקום • ואם היה
 במחוקר לפרקע ותלש כל שהוא קנה: ו המוכר זין ושמן
 לחבירו והוקרו או שהונלו • אם עד שלא נתמלאת המדה למוכר •
 משנתמלאת המדה ללוקח • ואם היה סרסור ביניהן נשברה החבית
 נשברה לסרסור ותיב להטיף לו שלש טיפין • תרכינה ומיצה הרי
 הוא של מוכר • ותחנני אינו תיב להטיף שלש טיפין • ר' יהודה
 אומר ערב שבת עם חשיכה פטור: ט השולח את בנו אצל חנני
 ומגדירין בידו ומדר לו באיטר שמן ונתן לו את האיטר שבר את
 הצלוחית ואבר את האיטר חנני תיב • ר' יהודה פוטר שעל מנת
 בן שלחו • ומודים חכמים לר' יהודה בזמן שהצלוחית ביד התינוק
 ומדר להוכיח חנני פטור: י הסיטון מקנה מדותיו אחת לשלשים
 יום ובעל הבית אחת לשנים עשר חדש • רבן שמעון בן גמליאל
 אומר חלוף הדברים התנני מקנה מדותיו פעמים בשבת • וממחה
 משקלותיו פעם אחת בשבת ומקנה מאוננים על כל משקל ומשקל:
 יא אטר רבן שמעון בן גמליאל במה דברים אמורים בלח אכל
 ביבש אינו צריך • ותיב לתכריע לו טפה • היה שוקל לו עין בעין
 נותן לו גירמיו אחד לעשרה בלח ואחד מעשרים ביבש • מקום
 שנהגו למוד בדקה לא ימוד בגסה • בגסה לא ימוד בדקה • למחוק
 לא יגדוש לגדוש לא ימחוק:

הלכה 333 בתרא 77 ע"ח ע"ג

מכר את הפרה לא מכר את בנה וכו' • [ו] היכי דמי אי דאמר
 ליה היא ובנה אפילו פרה ובנה נמי [נ] אי דלא אמר ליה
 היא

היא וכנה אפילו חמור נמו לא . [ג] אמר רב פפא דאמר ליה חמור
 מניקה ופרה מניקה אני מוכר לך בשלמא פרה איכא למימר להלכה
 ביה [ד] לא חמור ואי קאמר ליה שמע מינה היא וכנה קאמר ליה
 ואמאי קרי ליה סיח שמהלך אחר [ה] שיחה נאה . [ו] א"ר שמאי
 בר נחמן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב על כן [ז] יאמרו המושלים ונו
 המושלים אלו [ח] המושלים ביצרים בואו חשבון בואו ונחשב חשבון
 של עולם [ט] הפסד מצוה כנגד שכרה [י] ושכר עבירה כנגד הפסדה
 הבנה ותכונן [יא] אם אתה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם
 הבא עור סיחון אם משים אדם עצמו [יב] כעיר זה שמהלך אחר
 סיחה נאה מה כתיב אחריו כי אש יצאה מחשבון וגומר [יג] תצא
 אש מחשבון ותאכל את שאינן מחשבין . להבת מקרית סיחון
 מקרית צדיקים [יד] שנקראו שיחין אכלה [טו] ער מואב זה המהלך
 אחר יצרו כעיר זה שמהלך אחר סיחה נאה . בעלי במות ארצו
 אלו גסי הרוח דאמר מר כל אדם שיש בו גסות הרוח נופל בגיהנם
 ונירם אמר רשע אין רם . אבד חשבון [טז] אבד חשבונו של עולם
 עד דיבון אמר הקדוש ברוך הוא המתן עד שובא דין . ונשים [יז] עי
 נפח עד שתבא אש שאינה צריכה ניפוח . עד מירבא עד [יח] שתדאין
 נשמתן ואמרי לה [יט] עד דעביד מאי דבעי . אמר רב יהודה אמר
 רב כל הפורש מדברי תורה אש אוכלתו שנאמר ונתתי פני בהם
 [כ] מהאש יצאו והאש תאכלם כי אחא רב דימי אמר רבי יוחנן
 כל הפורש עצמו מדברי תורה נופל בגיהנם שנאמר אדם תועה
 מדרך השכל בקהל רפאים ונות ואין רפאים אלא גהינם שנאמר
 ולא ידע כי [כא] רפאים שם בעמקי שאול קראויה :

רשכ"ם [א] היכי דמי . הן נכירה דחמור ופרה דחמור מכר שיח וצנור
 לא מכר צנה : [ב] וחי דלא ח"ל היא וצנה . והילכך לא מכר את
 צנה דס"ל להאי תנא דאין הדין נכתב בכלל האם חסרה דרובין מחולקין הן
 ואפשר לצן להיות בלא האם אפילו חמור נמי לא ימכר סיח בכלל חמור :
 [ג] חר"פ . כל היכא דהזנו חמור ופרה פשיטא ליה לתנא דמתניתין דאין הכנים
 מזרין והכא במאי עסקינן דאמר ליה חמור ונניקה ופרה מניקה והילכך בשלמא
 פרה דדין הוא דלא . ומכר צנה כדין המוכר פרה סתם דהא דאמר ליה מניקה
 לאו נטווי צנה קאמרי אלא לחלצה קאמר דאי לא ליהוי לה חלב ליהוי חמור
 ענות הילכך תסתמא אין צנה מכור עד שיפרש : [ד] אלא חמור . שאין נדין
 לחלצה האי דח"ל מניקה שיש לה וולד קאמר ועם הולד מוכרה לו וכמתן דמרי
 כדדיא היא וצנה דמי : [ה] סיחה נאה . צקריהו צנחת וצמיהו הולך לתקום
 סהאדם חק חבל זקן לריק גרדע : [ו] ח"ר שמואל דר נחמני וכו' . חסוס
 דמיירו לקמיא צניח נקט לה . מ"ד ע"כ [ז] יאמרו המושלים וגו' . פשוטה
 דקרא מיירי ששכנתם סיחון צמלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מינו
 נמכאלו צלעם ומציריו סינלח סיחון למואב ומיהו פרשה יתירה היא דמה נדין
 ליכתב זה אם להשויענו דעמון ומואב עיפרו לסיחון הרי כבר כתבו והוא נלחם
 צמלך מואב הראשון ואין נדין יוסר הילכך לדרגה כתבה מ"ר : [ס] המושלים
 צנרס

ציל
 [ע]
 ממו
 עכס
 הספ
 מוס
 כ"ח
 הגד
 וכו
 הספ
 עלת
 תמו
 [עו]
 המג
 סמג
 לך
 זרון
 של
 וגו
 כוא
 לטו
 וכל
 פ
 אור
 דכ
 עלג
 דק
 תכ
 חת
 צד
 דק
 דקפ
 דל
 דיל
 ריין

צירס • לדיקוס כדכתיב ומשל צרומו מלובד עיר לדיק ומשל ידלת אלהים :
 [ע] הפסד מזה • שמתבטל מריוח שבזיל שעוסק בעצירה או כותן לדיקה ומחסר
 ממונו כנגד שדרה המרובה לעמיד : [י] וסבר עבירה • שלא להסתכר בעבירה
 עכשיו כנגד הפסדה שיפסיד לעמיד יותר : [יא] אם אמה עושה ק"י גחשבו
 הפסד כנגד פני : [יב] כעיר זה • שמתפתה ציררו וצדדרי האפיקורוסים וחינו
 מושל צלרו : [יג] תלא אם מן המחסזים • הלדיקוס ותאלל את חזיונס מחסזים
 כ"חתי' צפרקין לעיל מי גדול מחצירו נכיות חופתו של קטן מחופתו של חצירו
 הגדול ממנו : [יד] שנקדחו סיחון • איננות כדכתיב לדיק כתמר יפרח וגו' וכתיב
 והוא עומד בין ההדסים ואר"י חין הדסים חלא הלדיקוס כדכתיב ויהי אונן את
 הדסה וכתיב חמרתה אעלה כתמר וגו' ואמור רבנן חני אמרתה אעלה כתמר ולא
 עלתה צדיה חלא סנסן ומני חנניה הישאל ועזריה תחת אחד הסיחים ומתרגמינן
 תחת חד מן חילניה ובתצ נמו וכל שיש הדסה טרם ומתרגמינן וכל חילני חקלא :
 [טו] עד נוחצ' • כעיר שמהלך אחר תאומו • וחלה ננוי האם גמי הרות
 המצטרין דעתן כמותו ארטון הללו צעלי צמות צעלי גסות דלמר מר כל
 הנמים דעתו וכו' צ"ק דע"ו אר"ל כל המתלונן נופל בגיהנם שנאמר וז' יהיה
 לן שמה' וכל היתייסה נופל בגיהנם שנאמר וז' יהיה לן שמו עושה בעצרת
 זרון ואין עברה חלא בגיהנם שנאמר יום עברה היום הקוץ : [טז] אבד חשבונו
 של עולם • כלומר לית דין ולית דיין : [יז] עד נופח • כלומר אם שמתופח צעלמו
 וגו' : [יח] שתדאיב כשמתו • כמו ודאזון כפס : [יט] עד דעביד • קודשא צדיק
 הוא דחיי דעמי למענד להשעים לעולם הבא דחילו בעולם הזה דרפס ללחה כרי
 לטורדס לע"ס כפא עד דריס ליה עד דעבד ומידעא דריס ליה מאי דעבי
 וכלשון קלר : [כ] מהאס ילאו • מן המורה פירוש כדכתיב זה הלא כה דצרו בלא
 וגו' : [כא] רפאים צעמקי שאל • כפל לשון הוא :

זוהר לו דף ל"ה ע"א

פתח דבי אלעזר ואמר ואסיס דברי בפיק ובלל ידי כסיתך וגו' •
 תנין כל בר נש דאשתדל צמיילי דאורייתא וספוותיה מרחסן
 אורייתא קב"ה חפיה עליה ושכינתא פרשא עליה גדפאה הדא הוא
 דכתיב ואסיס דברי בפיק ובלל ידי כסיתך ולא עוד אלא דהוא מקיים
 עלמא וקולשא צדיק הוא חדי עמיה כאלו ההוא יונא כטע שמיא וארעא
 דא הוא דכתיב לכטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לנין עמי אתה •
 מכאן אוליפתא דישראל חקרון בשמא דנין דכתיב ולאמר לנין עמי
 אתה והניבא דכ"י אקרי בשמא דנין דכתיב לנין במשפט חפדה וטביה
 בצדקה • תו פתח ואמר לור תעודה חתום תורה בלמודי • לור תעודה •
 דא סהדותא דדור דכתיב ועדותי זו אלמדס לור היא קישורא כוואן
 דקטר קיטורא באתר חד • חתום תורה בלימודי • חתום תורה חתונת
 דאורייתא וכל כגידו ורבו דנגיד מלעילא בלא (כ"א בין) חתימת
 דיליה בלמודי בגין דתנון חתכנס רבו ומשחא בין חרין קיימין לתנון
 ריין אתר כנישו דכל רבות ומסח דנגיד מלעילא לאשדאה ליה בפונא
 דאמה

דאמיה ולארכא ליה בהאי תעודה וכדין אתקשר כלא קשרא חד מהימני
 ת"ח מה בין אינון דמשתדלי באורייתא לכביאי מהימני אינון
 דמשתדלי באורייתא עדיפי מכביאי בכל זמנא מאי טעמא דאינון
 קיימי דברגא עלאה יתיר מכביאי אינון דמשתדלי באורייתא קיימי
 לעילא בארתא דאקרי תורה (כ"א ת"ת) דהוא קיומא דכל מהימנותא
 וכביאי קיימי לתתא בארת דאקרו כלא והוד ועל דא (אקרו) אינון
 דמשתדלי באורייתא עדיפי מכביאי ועלאין מכהון יתיר דאלין קיימי
 לעילא ואלין קיימי לתתא אינון דאמרי מלין ברוח הקדש קיימי לתתא
 מכלהו (וע"ד) זכאין אינון דמשתדלי באורייתא דאינון דברגא עלאה
 יתיר על כלא (ועל דא) מאן דלעי באורייתא לא אלטרך לא
 לקרבנין ולא לעלוון דהא אורייתא עדיף מכלא וקשורא דמהימנותא
 דכלא ועל דא כתיב דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום וכתיב
 שלום רב לאוהבי תורתך ואין לנו מכסול:

יוסף לחק מוסר תשערי קדושה ת"ט

ציצית כזר ידעה כי היא שקולה ככל המורה וצינוטרי ת"ר ועס'
 מוליות הרי מר"ג גם כתיב ודאמס אותו וזכרתם את כל מצות ה' וצו
 שקולה ככל המצות תפילין מי שאינו מקיימן נקרא קרקפתא דלא מו
 תפילין שאינו קס צמחית המצות והמניחן כל המזיקין וס"ה יראים המו
 ועליו נאמר וראו כל עמי הארץ וגו' רבי אלעזר אומר אלו תפילין של רבי
 ולעתיד לזא עליהן נאמר לדיקים יושבים ועטרותיהן זרשסיהן ק"ט
 ידעת כי הוא יחודו של מקום שהוא שרש לכל המצות גם יש בה רמ"ה מצות
 על ידי קריאתה נתקנין רמ"ה איברי הנשמה גם ארז"ל הקורא ק"ט פתחו
 ככל יום כאלו תקיים כל המורה שנאמר והגית צו יומם וליילה:

הלכה פסוקה ה"ה מעשה הקדושות פ"ב

כמה הוא שיעור נסכים נסכי כזב או כזבה עשרון סולת ללול צדיקים
 ההין שמן ויין לנסך דביעית ההין וכן נסכי העו צין קטן צין גרוב
 זכר צין נקבה או נסכי רחל חף על פי שהיא גדולה אבל נסכי חיל הן
 עשרונים סולת ללול צליטית ההין שמן ויין לנסך שליטית ההין ונסכי
 או העגל צין זכרים צין נקבות שלשה עשרונים סולת ללול צחצי ההין שמן
 לנסך חצי ההין: ב אלו הנסכים צין לעולה צין לשלמים כשיעור ההין
 אחד ואחד שנאמר כחספר אשר תעשו ככה תעשו לאחד כחספרם
 מוסופין על השיעורין האלו ואין גרעין מהן ואם גרע או הוסיף כל מה
 פסול מן הנכש העולה שמקריצין ציום הופת העומר שהנסכים שלו
 עשרונים ללול צליטית ההין שמן חצי פ"י סכפלה סולתו לא נכפלה
 ושמו אלא ויין לנסך דביעית ההין:

יום חמישי תורה

יבין בקרואת חמשה פסוקים אלו שם כנגד ה' דמילוי הה' אחרונה שם
3'ן לקנות סדרת רוח ימרים' משנת כסא:

(ב) כָּל־יָכָר בַּכְּתוּבִים יֵאָבֵל אֶתְּהָ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא:
 כָּל דְּכֹרָא בְּכַתְּוֵיָא יְכוּל יְתֵה קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין
 הִיא: (3) וְכָל־חַטָּאת אֲשֶׁר יוֹבֵא מִדְּמָה אֶל־אֱהֵל מוֹעֵד
 לִבְפֶּן בְּקֹדֶשׁ לֹא תֵאָכֵל בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹף: וְכָל חַטָּאת
 דִּימִיעַל מִדְּמָה לְמִשְׁכַּן זְמִינָא לִכְפָּרָא בְּקֹדֶשׁא לֹא
 תִּתְאַכִּיל בְּנוֹרָא תַחֲוָקֵד: (ג) וְזֹאת תִּירֵת הָאֵשֶׁם קֹדֶשׁ
 קֹדְשִׁים הוּא: וְדָא אֹרִיתָא דְאֲשָׁמָא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין הוּא:
 (ד) בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַטוּ אֶת־הָעֹלָה יִשְׁחַטוּ אֶת־הָאֵשֶׁם
 וְאֶת־דָּמֹו יִזְרַק עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: בְּאַתְרָא דִּיכְסוּן
 יְתֵי עֲלֵתָא וְכִסּוּן יְתֵי אֲשָׁמָא וְיֵת דְּמִיָּה יִזְרִיק עַל
 מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר: (ה) וְאֵת כָּל־חֲלָבֹו יִקְרִיב מִמֶּנּוּ
 אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־חֲלָבֹו הַמִּכְסָּה אֶת־הַקֶּרֶב: וְיֵת כָּל
 פִּרְבֵיָה יִקְרִיב מִמֶּנּוּ יְתֵי אֲלִיתָא וְיֵת פִּרְבָּא דְחַפִּי יְתֵי
 גִּיָּא:

נביאים ירמיה סעון ה'

(ב) אֵיכָה הָאֲמַרְוּ חַכְמִים אֲנַחְנוּ וְהוֹרֵת יְהוָה אֲתָנוּ
 אֲבָנוּ הִנֵּה לְשֹׁקֵר עֲשִׂיהָ עֵט שֹׁקֵר סְפָרִים:
 אֵיכָדִין תִּימָרוּן חֲבִימִין אֲנַחְנָא וְעַל אֹרִיתָא בְּיֵי אֲנַחְנָא
 דְּחִיצִין בְּבֵן הָאָ לְשֹׁקֵרָא עֲבִיר סֵפֶר קוֹלָמִס דְּשֹׁקֵר
 לְמוֹפָא: (3) הַבְּשׂוּ חַכְמִים חֲתוּ וְיִלְכְּדוּ הִנֵּה כְּדַבְּרֵי־יְהוָה
 קָאִסוּ וְחִקְמַת־טָה לְהֵם: בְּהִיתוּ חֲבִימִיָּא אֲחֲבָרוּ
 וְאִיתְאַחֲדוּ הָאָ בְּפִתְגָמָא בְּיֵי קֶצֶו וְחֻלְק בְּחֻבְמָתָא

לית להון: (א) לכן אתן את-נשיהם לאחרים שדוחתים
 לזרשים כי מקמון ועד גדול פלה בצע בצע מנבוא
 ועד פהו פלה עשה שקר: בכן אתן ית נשיו
 לאוחרנין חקלתהון לירוהין ארי מן ועירא ועד רסו
 פולהון אנסי ממון מספר ועד פהו כולהון עברי שקר
 (ד) וירפו את שבר בה עמי על נקלה לאמר שלום
 שלום ואין שלום: ואסיו ית חבר כנשתא דע
 במלי שקריהון למימר שלמא שלמא ולית שלם
 (ה) הבישו כי הועבה עשו גם פוש לא יבושו והכלם
 ידעו לכן יפלו בנפלים בעת פקדתם יבשלו אין
 יהוה: עליהון למכתה ארי הועבה עברו אף מבן
 לית אינון פהתין ואהפנעו לית אינון ידעין
 והרמון קטילן בעדן דאסער עליהון חובהון והקו
 אומר י:

כתובים תשלי סיון כ"ג

(ב) ושמרת שכין בלעד אס בעל נפש אהה: ותש
 סבינא בלועד אין מרא דנפשך את: (ג) א
 חתאו למטעמותיו והוא לחם פגבים: לא חתה
 לבישולין והינון מיכולתא דכד בוקא: (ד) אלהו
 להעשיר מבינהה חדל: לא תקרב לעתירא אלא
 בכינתה פרק מניה: (ה) רהעוף עיניה בו ואינו
 עשה ועשה לו כנפים כנשר ועוף השמים: אין
 עינה ביה לא מהחוי לה מטור דמעבר עבד ל
 נפקא היך נישרא דטיים בשמא: (ו) אלה לחם
 לחם בע עין ואל תתאו למטעמותיו: לא תיכול
 נכרא דבישא עיניה וקא חתרנג לבישוליו:

כתעוף ק' ועוף ק'

משנה

א שתי הלחם נלושוח אחד אחד ונאפות אחד אחד לחם הפנים
 גלול אחד אחד ונאפה שנים שנים ובטפוס היה עושה
 אותן וקשהו רדן נותנו בטפוס כדי שלא יתקלקלו: ב אחד
 שתי הלחם ואחד לחם הפנים לישתו ועריכתו בחוץ ואפיתו בפנים
 ואינו דוחות את השבת ר' יהודה אומר כל מעשיהם בפנים ר'
 שמעון אומר לעולם תוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים בשרות
 בעורה וכשרות בבית פאני: ג תביתו בהן גדול לישתו (נ"א
 נעריכתו) ואפיתו בפנים ודוחות את השבת טחינו והרדנו ואינו
 דוחות את השבת כלל א"ר עקיבא בל מלאכה שאפשר לה לעשות
 מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי אפשר לה לעשות מערב
 שבת דוחה את השבת: ד כל המנחות יש בהן מעשה בלי בפנים
 ואין בהן מעשה בלי בחוץ ביצר שתי הלחם ארבו שבעה ורדנו
 ארבעה וקרנותיהן ארבע אצבעות לחם הפנים ארבו עשרה
 וקרבותיהן וקרנותיו שבע אצבעות ר' יהודה אומר שלא תמעה
 זר' יהו"י בן זמא אומר ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד
 שיהיה לו פנים: ה השלחן ארבו עשרה ורחבו חמשה לחם
 הפנים ארבו עשרה ורחבו חמשה נוחו ארבו כנגד רחבו של שלחן
 וכפול טפחים ומחצה מבאן וטפחים ומחצה מבאן נמצא ארבו
 ממלא כל רחבו של שלחן ר"ר יהודה ר' מאיר אומר השלחן ארבו
 שנים עשר ורחבו ששה לחם הפנים ארבו עשרה ורחבו חמשה
 נוחו ארבו כנגד רחבו של שלחן וכפול טפחים ומחצה מבאן
 וטפחים ריח באמצע כדי שתהא הרוח מנשבת בנייהן אבא שאול
 אומר שם היו נותניו שני בויכי לבונה של לחם הפנים אמרו לו
 תלא כבר נאמר ונתת על המערכת לבונה וזה אמר להו תלא
 כבר נאמר ויליו משה מנשה: ו ארבעה טיפים של זהב היו שם
 מופצלין מראשיתו שהיו סומכים בהן שנים לסדר זה ושנים
 לסדר זה ועשרים ושמונה קנים בחצי קנה חלול ארבעה עשר
 לסדר זה וארבעה עשר לסדר זה לא סדור תקנים ולא נמילתן
 דוחה את השבת אלא נכנס מערב שבת ושוממן ונותנו לאורכו

של שלחן. כל הכלים שהיו במקדש ארבו לארכו של בית: ז שני
 שולחנות היו באולם מבפנים על פתח הבית. אחד של שיש ואחד
 של זהב. על של שיש נותנים לחם הפנים בבניסותו. ועל של זהב
 בניצאתו. שמשליו בקדש ולא מורידין. ואחד של זהב מבפנים
 שעליו לחם הפנים תמיד. ארבעה כהנים נבגסין. שנים בקדו
 סדרים. ושנים בקדו שני כזיבין. וארבעה מקדימין לפניהם. שנים
 לטול שני סדרים. ושנים לטול שני כזיבים. המכניסים עומדים
 בצפון ופניהם לדרום. המוציאין עומדים בקדום ופניהם לצפון
 אלו מושבין ואלו מניחין ומשדו של זה כנגד מקומו של זה. שנאמר
 לפני תמיד. ר' יוסי אומר אפילו אמי נושלין ואלו מניחין. אמר
 היתה תמיד. יצאו ונתנו בשלחן של זהב שתיה באולם הקטן
 הבזיבין והחלות מתחלקות לכהנים. חל יום הכפורים להיות בשבת
 החלות מתחלקות לערב. חל להיות ערב שבת שעיר של
 הכפורים נאכל לערב. הכבלין אוכלין אותו בשווא חל
 שדעתו יפה. ח סדר את הלחם בשבת ואת הכזיבים לאחר שני
 והקטיר את הכזיבים בשבת פסולה. ואין חיבין עליהן משום פו
 נותר וטמא. סדר את הלחם ואת הכזיבין בשבת והקטיר
 הכזיבין לאחר שבת פסול. ואין חיבין עליהם משום פגול וט
 וטמא. סדר את הלחם ואת הכזיבין לאחר שבת והקטיר את הכזיבין
 בשבת פסול. ביצד יעשה. וניתנה לשבת הקאה שאפילו היא
 השלחן ימים רבים אין בכך כלום: ט שתי הלחם נאכלות
 פחות משנים ולא יותר על שלשה. ביצד. נאפות מערב יום
 ונאכלות ביום טוב לשנים. חל יום טוב להיות אחר השבת נאכל
 לשלשה. לחם הפנים נאכל אין פחות משעשה ולא יותר על
 עשר. ביצד. נאפה בערב שבת ונאכל בשבת לתשעה. חל
 טוב להיות ערב שבת לעשרה. שני ויום טובים של ראש הש
 נאכל לאחר עשר. ואינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב
 רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' שמעון בן הספן דוחה
 יום טוב ואינו דוחה את יום צום:

תמ
 לפ
 שר
 ופח
 רבי
 קרי
 בפ
 בן
 כל
 לא
 שעו
 (ז)
 אמר
 הק
 שני
 הקו
 ימו
 [ט]
 חוק
 בא
 מס
 את
 מנר
 צר
 [יג]
 אין
 רש
 ערבי
 יחמר
 נשום
 כל ה
 רבין
 [ל]
 חזק
 מורחק

הלכה

הלכה מנחת דף ל"ט ע"ג

תניא רבי יוסי אומר אפילו סילק את [א] תישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית אין בכך כלים אלא מה אני מקיים לפני תמיד שלא [ב] ילין שלחן בלא לחם אמר רבי אמי [ג] מדבריו של רבי יוסי נלמוד אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית קיים מצות לא ימוש ספר התורה הזה מפך אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אפילו לא קרא אדם אלא קרית שמע שחרית וערבית קיים לא ימוש ודבר זה [ד] אסור לאומר בפני עם הארץ ורבי אמר [ה] מצוה לאומרו בפני עם הארץ. שאל בן דמה בן אהורה של רבי ישמעאל את ר' ישמעאל כנון אני שלמדתי כל התורה כולה מהו ללמוד חכמת יוגית קרא עליו המקרא הזה לא ימוש ספר התורה הזה מפך והגית בו יומם ולילה [ו] צא ובדוק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד כה חכמת יוגית [ז] ופליגא דרבי שמואל בר נחמני דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן פסוק זה אינו לא חובה ולא מצוה אלא ברכה ראה הקדוש ברוך הוא את יהושע שדבריו תורה חביבים עליו ביותר שנאמר ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימוש מתוך האהל אמר לו הקדוש ברוך הוא יהושע [ח] כל כד חביבין עליך דברי תורה לא ימוש ספר התורה הזה מפך. הנא דבר רבי ישמעאל דברי תורה [ט] לא יהו עליך חובה ואי אתה רשאי לפרוץ עצמך מהם אמר הוקיה מאי דכתיב [י] ואף הסיחך ספי צר רחב לא מוצק התחית בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם. מדת כשר ודם אדם מסית את חבירו מדרכי חיים לדרכי מיתה. והקדוש ב"ה מסית את האדם מדרכי מיתה לדרכי חיים שנאמר ואף הסיחך מפי צר מגיהנם שפיה צר שעשנה צביר בהוכה ושטא תאמר כשם [יא] שפיה צר כך כולה צרה תלמוד לומר [יב] העמק הרחיב ושטא תאמר [יג] למלך לא הוכנה תלמוד לומר גם היא למלך הוכנה ושטא תאמר אין בה עצים ה"ל מדורתה איש ועצים הרבה [יד] שטא תאמר זה הוא שכרה ה"ל ונחת שלחנך מלא דשן:

רש"י [א] הניסם. מערכות שנתנו סס צננת זו: [ב] ילין. צלילה: [ג] מדבריו של רבי יוסי. דלמד נסוס דעמד היסן שחרות ונעט צלחן וסמך ערבית מעט קרי ליה תמיד שחט מינס חפילו וכו': [ד] אסור לאומרו. סלא יאמר צק"ט סני ולא והגיל צנוו לתלמוד מורה: [ה] מלוס לאומרו. דקא סבר נסוס קרית שחט טעל סכר גדול כוס כי זה תגליח את דרכין לס כוס עוסין כל היס כל סקן שסכרו גדול וירגיל את צנוו לתלמוד תורה. ל"א סכרי סקן רצין דמני פטרי נפשיסו צק"ט ויתצו כולו יונתא ונרסי ס"ט סכר גדול יס: [ז] לא ודדוק וכו'. דבר סלא יסא צעולס: [ח] ופליגא. סא דרזי יסנעאל דלמרי חובה ללמוד כל היסם: [ט] כ"כ חציצין וכו' לא ימוש. הכניחו סלה מסתכו שחרות ומנו: [י] לא יסו עליך חובה. כדסם יסס לו חובה ולמוד נתי אפרענו ואפר

ואפטר כך לא יאמר אדם אשנה פרק אחד ואפטר שאני אהם רשאי לפטור ענין
 מהן * הסמת אדם אינה אלא לרעה כמו כי יסיתך אחיך צו אחך וכו' : [י] וכן
 הסייתך * קדום צדק הוא ללמוד תורה כדי ליגלל מנהיגים : [יא] שפיה וכו'
 ולמה פיה זר טיבא עשנה לצור בתוכה ולא ילא חוץ כדי סידורו רשעים צד
 ובעשן : [יב] העמיק כרחיב * כיון שצא לעומק נזיר מרחיב ובהיגים מוסת
 דרישיה דקרא כי ערוך ומתמול תפתה : [יג] למלך לא הובנה * לתלמיד שפיר
 מן התורה לא הובנה גיהנם שלא יבא יגיון צה מלך קרי לתלמיד חכם דבני
 צי מלכים ימלוכו : [יד] שמח תאמר זה הוא שברה * שמח תאמר שמללת מנהיג
 אצל סבר אחר לא :

זוהר זו דף ל"ה ע"א

עד דהוה אזלי אשכחו חד גברא דהוה אחי ותלת ענפי הוי
 בדיה * קריבו גביה אמרי ליה למה לך האי חמר לרווח
 אובדא * חמר רבי אלעזר טפיר קאמרת * אצל תלת אלני למה * א
 חד לאברהם * חד ליצחק * וחד ליעקב * וקטירכא להו כחדא ואמר
 צהו בגין דכתיב לריה שמניך טובים עמן תורק עמך * בגין דבה
 ריחא אתקיים חולשא דכפשא ובהינכותא דא אתקיימא ואתעו
 דרכאן מעילא ותתא * חמר רבי אלעזר זכאה חולקאון דישראל בעו
 דין ובעלמא דחתי * ת"ח לית עלמא (כ"א כפשא) מתקיימא אלא
 ריחא ונוריאח דא אבתמודעא ריחא אחרא דהא בשעתא דכטיק ענה
 (כהפרדה החצילה) וסלקא כפשא יתירא ואשתארוך כפשא וזו
 נוהפרטין עלצין אתא ריחא דא ומתקרצין דא בדא וחדאן * ועל דא צו
 רוחא בחר רוחא לקבלא ריחא כיון דאתקבל ריחא ומתקרצין כח
 וחדאן * כי האי גונא ריחא דקורבנא צריחא ומתקרצין כלל כח
 ונותהסטן בוטיי וחדאן * ת"ח חרי בוטיי חד לעילא וחד לתתא
 להיט צ"ג האי בוטינא דלתתא וכדי לה להאיא דלעילא ההוא חמר
 דסליק (כ"א דסליק ענבוטינא תתא) להיט ההוא בוטינא עלאה
 חנא דקרבנין האי חנא דסליק להיט בוטיי עלאי ונותהסטן צו
 ומתקרצין כלאו כחדא צריחא דא ובגין כך ריח ניחת לה' (אשה) וזו
 אוקמוה ועל דא ריחא דקרבנא קיימוה דכלא וקיימוה דעלמא וקרב
 על ידא דכהנא דמקרב כלל ובגין כך שבעה יומי אשלמותא אשתתי
 ציה בגין דיתצרכו כלאו צפולחניה ויסהכחו הדוואן וצרכאן לשתי
 ותתא * כתיב ה' אלהי אתה ארומעך וגו' האי קרא אוקמוה * ה' אלה
 אתה * דבעי צ"ג להודאה לשמא קדישא ולצבהא ליה על כלל וזו
 אחר שבהא דליה כמר דאוקמוה והבא נעמיקא דכלל דכתיב כי שטי
 פלא * פלא כמיה דכתיב ויקרא שמו פלא וקא אומר * ענות מראין
 ענות

גל
 צי
 אמו
 אמו
 דכ

הפ

כי
 מכס
 נבל
 שחקו
 וזכ
 ישרא
 עשו
 דרע

הב

ש
 השל
 עול
 ודור
 ציאר
 צין
 לחיל
 אמת

(א)

עלות כד"א יועז' מרחוק דכתיב מרחוק ה' נראה לי' וכתיב ומרחק
 תבוא לחויה' אמונה אומן כמד"א אל אמונה ואין עול ואוקמוה
 אמונה בלילה' כמד"א ואמונתך בלילות וכתיב חדשים לבקרים רבה
 אמונתך' וזמין קודשא בריך הוא לדכאה לון לישראל מנחביהון כמה
 דכתיב ורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וכל טמאותיכם. ומכל
 גלוליכם אטהר אתכם' בילא' ו':

יוסף לחק' מוסר' משערי קדושה ח"צ ט"ו:

הפלה אמרו דו"ל דברים שעומדים ברוחו של עולם וכמו שידעת כי היא
 גדולה מכל הקדושות שנאמר למה לי רוב זמחוק וגו' וכתיב גם
 כי תרבו תפלה ומכלל גדולה מהן וכמו שהקדושות מופיעין בתפלה ג"כ
 מנסרת עונותיו של אדם וצספר הזכר פ' ויקהל לזותא יקרא מכל פלחנין
 מכל פורקנין וכו' מוזני להיזא ארו"ל למס זכה חלקה להעמיד שמואל
 ששחול כמשה ואהרן מפני שהיה עולה לרגל ומעלה לפני אדם הדסה עמו
 ומזכה אותן וכן שמואל בנו נוהב אחריו כח"ס וצצ צית אל והגלגל ושפט את
 ישראל ומשוחבו הרממה כי סס ציתו' ואברהם לא זכה לכל מעלותיו אלא
 מנחם ואת הנפש אשר עשו בחרן וכתיב ואברהם היו ימים לגוי גדול וגו' כי
 ידעתיו למען אשר ילוד וגו' ושארן דרך ה' וגו' וכל ראשי הדורות אינן זוכין
 או אינן כענשים אלא על סיבה זו:

הלכה פסוקה' הר"ס ה' מעשה הקדושות פ"צ:

המצורע מציא עם שלשה כנסים שלו סתן מטאת ואחס ועולה שלשה
 גשדונים ומפי השמועה למדו סתן צאין בכלל הזכאים שלו
 עשרון עם כל כנס צילוב ברצונית ההין סתן: ורצונית וין עם כל עשרון
 ומשלשתן כשאר נכסי הכנסים' והמקריב את העלגס מציא עמו נכסי איל ולא
 עולה לו זכור: ב' ההין הוא שנים עשר לוג' וכבר הודענו שיעור הלוג עם
 ערות אחרות צלכות ערוצין' והעשרון הוא העומר שאז שיעור חלה וכבר
 ביארנו שיעורו צענין חלה: ג' כשמודדן הנכסים או התנחות צין מנחת ימיד
 צין מנחת לצור חין מודדן אותו צמדה של שלשה גשדונים לפר או של שנים
 לחיל אלא מודד הכל בעשרון אחד שהיה צמקש וכן השמן של נכסים מודדן
 אותו צמדה צמקש' ושמן של מנחת הימיד צלוג צמקש כמנין העשרונות
 כך מנין הלוגין:

ליל ששי

מירוף יהוה

(ב) **וְאֵת שְׁתֵּי הַכִּלְיֹת וְאֵת הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן אֲשֶׁר**
עַל-הַכִּסְאִים וְאֵת-הַיְחָרָת עַל-הַבֶּבֶר עַל-
הַכִּלְיֹת

הכלית ימירנה: (ג) והקמיר אתם הפהן המזבחה אשה
 ליהוה אשם הוא: (ג) כל זכר בבהמים יאכלנו במקום
 קדוש יאכל קדש קדשים הוא: (ד) כהטאת פאשם
 הוהרה אחת להם תבהן אשר יכפרבו לו יהוה:
 (ה) והבהן המקריב את עלת איש עור העלה אשר
 הקריב לבהן לו יהוה: (ו) וכל מנחה אשר האפה
 בהנוד וקר נעשה במדה שרת וער מחבת לבהן
 המקריב אתה לו יהוה: (ז) וכל מנחה כלולה בשמן
 וחרבה לכל בני אהרן יהוה איש פאחיו: (ח) וואה
 הורה ובה השלמים אשר יקריב ליהוה: (ט) אם על
 הודה יקריבנו והקריב על זבחה הוהרה חלות מצות
 כלולית בשמן ודקקי מצות משחים בשמן וסלה
 מרבת חלה כלולית בשמן: (י) על חלות להם
 חמין יקריב קרבנו על זבחה הוהרה שלמיו: (יא) והקריב
 ממנו אהר מכל קרבן הוהרה ליהוה לבהן הורק את
 הם השלמים לו יהוה: (יב) ובשר זבח הוהרה שלמיו
 ביום קרבנו יאכל לא יגיה ממנו עד בקר: (יג) ואם
 גדר או נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו את זבחהו יאכל
 וממחרת והנותר ממנו יאכל: (יד) והנותר מבשר
 הזבח ביום השלישי באש ישרף: (טו) ואם האכל יאכל
 מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב
 אהו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה
 תשא: (טז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש
 ישרף והבשר כל טהור יאכל בשר: (יז) והנפש אשר
 האכל בשר מזבח השלמים אשר ליהוה וטמאתו עון
 ונברתה הנפש ההוא מעמיה: (יח) ונפש כיהנע בכל
 טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ

טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר ליהוה ונכרתה
הגפש שהוא מעמיה: (ט) וידבר יהוה אל משה לאמר:
(י) דבר אל בני ישראל לאמר בלחלב שור וכשב ועז
לא האכלו: (כ) וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל
מלאכה ואכל לא האכלהו: (כג) כי כל אכל חלב מן
הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הגפש
האכלה מעמיה: (כד) וכל דם לא האכלו בכל
מושבתיהם לעוף ולבהמה: (כה) כל גפש אשר האכל
כל דם ונכרתה הגפש שהוא מעמיה: (כו) וידבר
יהוה אל משה לאמר: (כז) דבר אל בני ישראל
לאמר הפקריב את זבח שלמיו ליהוה יביא את
קרבנו ליהוה מזבח שלמיו:

(ח) וית פרהין פולגן וית מרפא דעליהן דעל גסמא
וית חצרא דעל פבדא על פוליהא יעדניה:
(ג) ויסק ויהוין בהנא למדבהא קורבנא קדם יי אשמא
הוא: (ב) כל דכורא בכהנא ייכליגיה באחר קדיש
יהאכיל קודש קודשין הוא: (ד) בחטאתא פן אשמא
אוריחא הדא להון בהנא דיכפר ביה דיליה יהי:
(ו) וכהנא דמקריב ית עלת גבר משך עלהא דיקריב
לכהנא דיליה יהי: (ז) וכל מנחתא דהתאפי בהנא
וקר דחטעביר בדרחא ועל מסריחא לכהנא
דמקריב יהה דיליה יהי: (ח) וכל מנחתא דפילא
במשח ודלא פילא לבר בני אהרן תהי גבר באחיהו:
(ט) ודא אוריחא דנכסת קודשא דיקריב קדם יי: (י) אם
על הודתא ומרביגיה ויקריב על גכסת הודתא גריצן
בפירן דפילן במשח ואספוגין בפירין דמשחין במשח

וכולהא

וסולתא רביבא גריצן דפילן במשח: (א) על גריצן דלחם
 חמיש יקריב קורבניה על נכסת הודת קודשיות
 (ב) ויקריב מגיה חד מכל קורבנא אפרשותא קדם
 לכתנא היזרק ית דם נכסת קודשית דיליה יתו
 (ג) ובסר נכסת הודת קודשיות ביום קורבניה יתאכיל
 לא יצנע מגיה עד צפרא: (ד) ואם נדרא או נדבחה
 נכסת קורבניה ביומא דיקריב נכסתיה יתאכיל וביום
 דבתרדוי ודישפאר מגיה יתאכיל: (ה) ודישפאר מכל
 נכסתא ביומא תליחארה בנורא יהוקר: (ו) ואם
 אהאכלא יתאכיל מבסר נכסת קודשיות ביומא
 תליחארה לא יהי לרעוא דמקריב יתיה לא יתחש
 ליה מרחק יהי ואינש דיכול מיגיה חוביה יקביל
 (ז) ובסר קודשא די יקרב בכל מסאב לא יתאכיל בנורא
 יהוקר ובסר קודשא כל דידיכי לקודשא ייכול בנ
 קודשא: (ח) ואינש די יכול בסרא מנכסת קודשיות
 קדם יי וסאובתיה עלוהי וישתיצי אינשא הוא
 מעמיה: (ט) ואינש ארי יקרב בכל מסאב בסאור
 אינשא או בבצירא מסאבא או בכל ריחשא מסאב
 וייכול מבסר נכסת קודשיות די קדם יי וישתיצי אינשא
 הוא מעמיה: (י) ומליל יי עם משרה למימיה
 (יא) מליל עם בני ישראל למימיה כל חרב תור ואי
 ועוא לא תיכלון: (יב) וחרב נבילא וחרב תבירא יתעבו
 לכל עיבדהא ומיכל לא תיכלוניה: (יג) ארי כל דוב
 תרפא מן בעירא די יקרבון מגיה קורבנא קדם
 וישתיצי אינשא דיכול מעמיה: (יד) וכל דמא
 תיכלון בכל מותכניכון דעופא ודבעירא: (טו)
 אינש דיכול כל דמא וישתיצי אינשא הוא מעמיה
 ומליל

(כס) וּמְלִיל יי עם משה לְמִימָר : (כו) מְלִיל עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמִימָר דְּמִקְרִיב ית נִכְסֵת קוּדְשׁוֹהִי קָדָם יי יִיתִי ית
קוּדְבָנִיהָ קָדָם יי מִנְכַסֵת קוּדְשׁוֹהִי :

יום הששי

לחה קרואת פרשת הסזוע טניס מקרא ולחד תרגום והפטרה וזמור ה' מלך
גאון לש (או זמור סיר ליום ששנת זה' מלך) ילל"ח דכרו משנה והלכה
מוסר עהרות סיאח נגד היסוד חנינת סיום :

משנה יזס פרק ג'

א המכנים ידו לבית המנוגע ידיו תחלות ד"ר עקיבא וחב"א
ידיו שניות כל המטמא בגדים בשעת מגעו מטמא
את הידים להיות תחלות ד"ר עקיבא וחב"א להיות שניות אמרו
לו לר' עקיבא היכן מצינו שהידיים תחלה בכל מקום אמר להם
וכי היאך אפשר להן להיות תחלה אלא אם בן נטמא גופו היין
מנה האוכלו והכלים שנטמאו במשקים מטמאין את הידיים להיות
שניות ד"ר יהושע וחב"א את שנטמא כאב הטומאה מטמא את
הידיים בגלד הטומאה אינו מטמא את הידיים אמר רבן שמעון
בן גמליאל מעשה באשה אחת שבאת לפני אבי אמרה לו נכנסו
ידי לאויר כלי הרשי אמר לה בתי ובמה היתה טומאתי ולא
שמעתי מה אמרה לו אמרו חכמים מבוואר הדברי את שנטמא
כאב הטומאה מטמא את הידיים בגלד הטומאה אינו מטמא את
הידיים ב כל הפוסל את התרומה מטמא את הידיים להיות
שניות היד מטמאה את חברתה ד"ר יהושע וחב"א אין שני
עושה שני אמר להם ותלא כתבי קדש שניים מטמאין את
הידיים אמרו לו אין דנין דברי תורה מדברי סופרים ולא דברי
סופרים מדברי תורה ולא דברי סופרים מדברי סופרים :
ג רצועות תפילין עם התפילין מטמאות את הידיים ר' שמעון אומר
רצועות תפילין אינן מטמאות את הידיים ד גליון שבספר
שמעון ושמעון שבתחלה ושפסוף מטמא את הידיים ר'
יהודה

יהודה אומר שבסוף אינו מטמא • עד שיעשה לו עמוד: ה ספר
 שנחמק ונשתיר בו שמונים וחמש אותיות כפרשת ויהי בנסוח
 הארון • מטמא את הידים • מגילה שכתוב בה שמונים וחמש אותיות
 כפרשת ויהי בנסוח הארון • מטמא את הידים • כל כחבי הקדש
 מטמאין את הידים • שיר השירים וקהלת מטמאין את הידים •
 יהודה אומר שיר השירים מטמא את הידים וקהלת מחלוקת •
 יוסף אומר קהלת אינו מטמא את הידים ושיר השירים מחלוקת
 ר' שמעון אומר קהלת מקילי ב"ש • ומחומרי ב"ה • א"ר שמעון
 ענאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן • ביום שהושיבו את
 אלעזר בן עזריה בשיבה • ששיר השירים וקהלת מטמאין את
 הידים • א"ר עקיבא חס ושלום לא נחלק אדם מישראל על שיר
 השירים שלא יטמא את הידים • שאין כל העולם כלו כדאי ביום
 שנתן בו שיר השירים לישראל • שכל הכתובים קדש • ושיר
 השירים קדש קדשים • ואם נחלקו • לא נחלקו אלא על קהלת
 א"ר יוחנן בן יחושע בן חזיו של ר' עקיבא • כדברי ר' ענאי
 נחלקו וכן גמרוי

הלכה נדס 97 ג' ע"א

אמר רב יהודה אמר שמואל [א] וכולם אין בודקין אלא על גבי
 [ב] מטלית לבנה אמר ר' יצחק בר אבדימי [ג] ושחור על
 גבי אדום אמר רב ירמיה מדפתי ולא פליגי הא בשחור הא בשאר
 דמים מתקיף לה רב אשי אי הכי לימא שמואל חוץ משחור אלא
 אמר רב אשי בשחור גופיה קיפלגי אמר עולא [ד] כולן [ה] עמוק
 מכן טמא [ו] דיהה מכן שחור כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט
 סלקא רעתא אמינא הואיל ואמר רבי חנינא שחור אדום הוא אלא
 שלקרא הילכך [ז] אפילו דיהה מכן נמי ליטמא [ח] קמשת
 לן:

רש"י [א] וכולם • מחטה דמיס: [ב] מטלית לבנה • מראות הדמים יבטלו
 כה: [ג] ושחור • דס שחור נדחה מראיתו חס שחור היא כפרת
 דיהה מכן על גבי בגד אדום: [ד] כולם • הדמים: [ה] עמוק ענין מלאות
 שחור הסמוך צמתני לכל ח' אי כיה סומק עפי עמא: [ו] דיהה נוכח טהור
 כשחור ואף על פי דלא תנן צמתני דיהה מכן טהור חלא גבי שחור הוא חס
 יכולהו: [ז] אמי דיהה מכן ליטמא • דהאי אדום כיה ועל ידי לקותא דהוסי
 [ח] קמ"ל • דאין דרך דס אדום המסחיר על ידי לקותא לכוות דיהה
 ויהה

זוהר יתרו דף ל"ג ע"א

זכור את יום השבת לקדשו. דא איהו רזא דצבית קדישא ובגון דצבאי צבית קיימין כל מקורין דסייפי גופא ואיהו כלל כלא כגוואא דא שבת איהו כללא דאורייתא וכל רזין דאורייתא ביה תליין וקיומא דשבת בקיומ' דכל אורייתא מאן דכטיר שבת כאלו כטיר אורייתא כולה:

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ג ס"ו:

בזוהר הקדוש ריש פ' תרומה הבדיל לספר בשבת מזכי לחייבה ואמר זכאי צני למדקף צמר חייבה ולתקני ליה צאנר שלים וכו' ודא איהו שבתא דישתלק ביה קנ"ס יתיר משבתא אחרא ואסתלקותא דא יתיר תכולא וכו' וע"ד כתיב צאהן ורבים השיז מעין וכתיב צבית היתה אמו החיים והשלוס וגו' ואיהו אסתלק בני סלוקין וגו' דלא אסתלק הכי צר נא אהרא וכו' על האי צר נא כתיב צביתי היתה אמו החיים והשלוס חכי למיחמי צנין לצנוי וכו' צבאי עלמא וכו' לעלמא דמתי ועאל בתליסר תרעי ולית מאן דיתמי צידה ועליה כתיב צור צאנר יהיה זרעו וגו' הון ועושר צנימו ונדקתו עומדת לעד זרה צחך אור לישרים כדון מלכא קדישא צריך לדיוקנא דהואו צר נא בכל צרקאן דצריך לאברהם. כד עמד בפסין דחייציה וכו' ואיהו עאל לע' עלמין בגויון דלא זכו צבו צר נא אהרא ואלמלא הו' ידעי צני נשא כמה תועלת וזכו גרמינו לדיוקנא וזכאן צנינוהו הו' אזלי צבתריהו ורדפי צמתן דרדיק צמר מיין וכו'.

הלכה פסוקה ה"ר"ס ה' שבת פ"ו

ישראל שעשה מלאכה שבתא חס עבר ועשה צדוק אסור לו ליהנות באתם מלאכה לעולם. ושאר ישראל חותר להם ליהנות צה למולאי שבת חיי שגאמרא ושחרתם את השבת כי קדש הוא הוא קדש ואין תעשה קדש. כיצד ישראל שעל שבת צמוד למולאי שבת יאכל לאחרים אכל לו לא יאכל עולמית ואם שעל שבתא למ"ט יאכל צין הוא צין אחרים מיד וכן כל סינא צזה: ב פירות טינאו חון לתחוס וחזרו צשובג יאכלו שבתא שהדי לא נעשה צבופן מעשה ולא נשתנו. צמוד לא יאכלו עד מולאי שבת: ג השוכר את הפועל לשמור לו את הפרה ואת התינוק לא ימן לו שכרו של שבת לפיכך אין אחריות שבת עליו. ואם היה השכיר שכיר שבת או שכיר שנה צותן לו שכרו משלם לפיכך אחריות שבת עליו ולא יאמר לו תן לי שכרי של שבת אלא אמר לו תן שכרי של שנה או י' ימים:

שמיני יום ראשון תורה

כיוון צקריאל טסה פסוקים אלו טסה כנגד ן דמילוי יו"ד דטס ז"ן לטסה
זו סלרה תמוספת נטסה םל טנת טעזרה :

(ב) ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולקני
 ישראל : והנה ביום קרא תמינאה קרא משה
 לאהרן ולבנותי ולסבי ישראל : (3) ויאמר אל-אהרן קח
 לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה המימם ותקרב
 לפני יהוה : ואמר לאהרן סב לך עיגל בר תור
 לחטאתא ודבר לעלתא שלמין וקריב קדם ן : (ג) ואיל
 בני ישראל הדבר לאמר קחו שעיר-עזים לחטאת
 ועגל וכבש בני-שנה המימם לעלה : ועם בני ישראל
 המליר למימר סבו צפיר בר עזין לחטאתא ועגל
 ואמר בני שגא שלמין לעלתא : (ד) ושור ואיל לשלמים
 לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמין פי היום יהוה
 נראה אליכם : ותור ודבר לנכסת קוד-שיא לדבתי
 קדם ן ומנחתא דפילא במשה ארי ימא דין וקרא די
 מתגלי לבון : (5) ויקחו את אשר צוה משה אל-בני אהרן
 מועד ויקרבו כל-העדה ויעמדו לפני יהוה : ונסיבו
 די פקיד משה לקדם משפן זמנא וקריבו כל פנשתא
 וקמו קדם ן : (ו) ויאמר משה זה הדבר אשר-צוה
 יהוה תעשו וירא אליכם כבוד יהוה : ואמר משה
 דין פתגמא די פקיד ן תעבדון ויתגלי לבון וקרא
 דים :

נביאים שמואל ז' סיעון ו'

(ב) ויִסַּף עוד דוד את-כל-בְּחור בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים
 אָלֶף : ואוסיף עוד דוד ית כל בחורי ישראל
 תלחין

הלהין אלפין: (3) וַיִּקַּם וַיִּוֹלַד דָּוִד וְכָל־הַעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ
מִבְּעָלָיו יְהוּדָה לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֶת אַרְוֵן הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר־נִקְרָא שֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרִיבִים עָלָיו:
וְקָם וְאָוַל דָּוִד וְכָר עֲמָא דִּי עֲמִיה מִקְרֹנֵי דְבֵית
יְהוּדָה לְאַפְקָא מִמֶּמֶן יַת אַרְוֵנָא דִּי דְאִיתְקְרִי שְׁמָא
דִּי צְבָאוֹת דְּשִׁכְנִתִּיה שְׂרָיָא עִיל מִן כְּרֹבֵיָא עֲלוּהִי:
(4) וַיִּרְכְּבוּ אֶת־אַרְוֵן הָאֱלֹהִים אֶל־עֵגְלָה חֲדָשָׁה וַיִּשְׁאַהֲוֵ
מִבַּיִת אֲבִינֶדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַעֲזָא וְאָחִיו בְּנֵי אֲבִינֶדָב
לְהָנִים אֶת־הָעֵגְלָה חֲדָשָׁה: וְאָחִיו יַת אַרְוֵנָא דִּי
בְּעֵגְלָתָא חֲדָתָא וְנִטְלוּהִי מִבַּיִת אֲבִינֶדָב דִּי בְּגִבְעָתָא
וַעֲזָא וְאָחִיו בְּנֵי אֲבִינֶדָב מִדְּבָרֵין יַת עֵגְלָתָא חֲדָתָא:
(7) וַיִּשְׁאַהֲוֵ מִבַּיִת אֲבִינֶדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְוֵן הָאֱלֹהִים
וְאָחִיו הַלֵּךְ לִפְנֵי הָאָרוֹן: וְנִטְלוּהִי מִבַּיִת אֲבִינֶדָב דִּי
בְּגִבְעָתָא עִם אַרְוֵנָא דִּי וְאָחִיו אֹוִל קִדְם אַרְוֵנָא:
(8) וַדוֹד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׂחָקִים לִפְנֵי יְהוָה כָּכֵל עֲצֵי
כְרוֹשִׁים וּבְכֻנָּרוֹת וּבְנִבְלִים וּבְחַפְּיִים וּבְמַגְעֵינִיעִים
וּבְצִלְצִלִּים: וַדוֹד וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׂבָּחוּן הַדָּם יִי כָכֵל
אֲעִי בְרוּן וּבְכֻנָּרֵין וּבְנִבְלֵין וּבְחַפְּיֵין וּבְרִבְעֵין וּבְצִלְצִלֵין:
(10) וַיָּבֹאוּ עַד־נֶרֶן נִכּוֹן וַיִּשְׁלַח עֲזָרָא אֶל־אַרְוֵן הָאֱלֹהִים
וַיֹּאמֶר כּוּ כִּי שָׂמְנוּ הַבֶּקֶר: וְאָתוּ עַד אֲמַר מִתְּמָן
וְאוֹשִׁיט עֲזָרָא יְדִיה בְּאַרְוֵנָא דִּי וְאָחַד בֵּיה אַרְי מְרַגְוִהִי
חֲזִרְיָא:

כחובים מסלי סיון כ"ג

(6) כִּי וְ כָמוֹ שְׂעִיר בְּנִפְשׁוֹ כִּן הוּא אֵכֹל וַיִּשְׁתֶּה יֹאמֶר
לֵךְ וְלָבוּ בַל־עֲמָד: מְטוֹר דְּאוֹךְ סִרְעָא
דְּמָא הֵבֵן הוּא דַם בְּנִפְשֵׁיהָ אֵכֹל וְאִשְׁמִי אֲמִיר לֵךְ
וּלְבִיה

ולביה גביל צירוף: (3) פתח אכלת תקיאה ושתה
 דבריה תגעמיים: ולחמא דאכלתא מתיבת ליה
 ומחבילת מלך דבסימן: (2) באוני בסל אל תברך מי
 יבנו לשכל מליה: באדני דסקלא לא תמליל מטא
 דשייט לסיכולא דמליך: (7) אל תסג גבול עולם ובש
 יחומים אל תבא: לא תשני תחומא דמן עלמא
 ובתקלא דתמי לא תיעול: (5) כירגאלם חוק הוארני
 אתריבם אתך: מטול די פרוקתון תקוף והוא גו
 נת דיניהון עמד: (1) הביאה למוסר לבך ואיגה לאמר
 דעת: אעיל לבך למרהותא ואדנדך למימרי דדיעתא

משנה כלאים פרק ט

א כל סאה שיש בו רובע ממין אחר וקעט ר' יוסי אומר
 בין ממין אחר בין משני מינין רש"א לא אמרו אלא
 אחד וחכ"א כל שהוא כלאים בסאה מצטרף לרובע: ב
 דברים אמורים הבואה בתבואה וקטנית בקטנית: חבון
 בקטנית וקטנית בתבואה באמת אמרו ורעוני גנה שאינו אלא
 מצטרפין אחד מעשרים וארבע בנופל לבית סאה רבי שמעון אומר
 כשם שאמרו לתחמיר כך אמרו לתקל הששתן בתבואה מצטרף
 אחד מעשרים וארבע בנופל לבית סאה: ג היתה שדה וזון
 חטים ונמלך לזרעה שעורים גמתיז לה עד שתחליע ויוסף וזהו
 כך זרע אם צמחה לא יאמר זרע ואחר כך אופך אלא הו
 ואחר כך זרע כמה יהא חורש בתלמי הרביעה אבא שא
 אומר כדי שלא ישיר רובע לבית סאה: ד זרעה ונמלך לזרעה
 לא יאמר אטע ואחר כך אופך אלא הופך ואחר כך נוטע וזהו
 ונמלך לזרעה לא יאמר זרעה ואחר כך אשרש אלא משרש ואחר
 כך זרע אם רצה גומס עד פחות משפת זרע ואחר כך משרש
 ה היתה שדה וזרעה קנבוס או לוף לא יהא זרע וקא על פיה
 שאינו עושין אלא לשלש שנים תבואה שעלו בה ספיתו אסמ
 ו

שמיני יום ראשון

פא

וכן מקום הנדנות שעלו בהן מיניו הרבה. וכן תלפון שהעלתה מיני
 עצבים. אין מחיבין אוהו לנפש. אם נכש או כוסת. ואמרים לו
 עקור את הכל היין ממין אחר: ו הרוצה לעשות שרחו משר משר
 מכל מין. בש"א שלשה תלמים של פתים. ובה"א מלא תעול
 השרוני. וקרבין דברי אלו להיות כדברי אלו: ז הנה ראש תור
 חמים נדגם בחוד של שעורים מותר. מפני שהוא נראה בסוף
 שרתי. שלו חמים ושל חבירו מין אחר. מותר לסמוך לו מאותו
 המין. שלו חמים ושל חבירו חמים. מותר לסמוך לו תלם של
 פשתן. ולא תלם של מין אחר. ר' שמעון אומר אחר ובע פשתן
 ואחר כל המינין. רבי יוסי אומר. את באמצע שרתי מותר לבדוק
 בתלם של פשתן: ח אין סומכין לשרה תבואה תרדל ותרעי.
 אבל סומכים לשרה ירקות תרדל ותרעי. וסומך לבור ולגיר ולנפה
 ולברד. ולגדר שהוא גבוה עשרה טפחים. ולחרין שהוא צמק
 עשרה ורחב ארבעה. ולאילו שהוא מסך על חרין. ולפלע שהוא
 גבוה עשרה ורחב ארבעה: ט הרוצה לעשות שרתי קרחת קרחת
 מכל מין. עושה עשרים וארבע קרחות לבית סאה. מקרחת לבית
 רובע. וזרע בתוכה כל מין שירצה. היתה קרחת אחת או שמים.
 וזרעם תרדל. שלש לא יזרעם תרדל. מפני שהוא נראה בשרתי
 תרדל. ד"ר מאיר ורב"א השע קרחות מותרות. עשר אמורות.
 ר' אליעזר בן יעקב אומר אסילו כל שרחו בית בור. לא יעשה
 בתוכה היין מקרחת אחת: י כל שהוא בתוך בית רובע. עולה
 במדת בית רובע. אכילה תוסף ותקבר ותפלע עולין במדת בית
 רובע. תבואה בתבואה בית רובע. ורק בירק ששה טפחים.
 תבואה בירק. ורק בתבואה. בית רובע. ר' אליעזר אומר ירק
 בתבואה ששה טפחים: יא תבואה נוסח על גבי תבואה. ירק
 על גבי ירק. תבואה על גבי ירק. ירק על גבי תבואה. תכל מותר.
 היין מדלעת יינית. ר' מאיר אומר את הקשות ופול המצרי. ורואה
 אני את דבריהם מדברי:

הלכה זכרות דף כ"ד ע"א

אמר רבי יצחק טבח באשה ערוה למאי אילימא לאסתכלי בה
 והא אמר רב ששת למה מנה הכתוב [א] תכשיטין שבחין
 עם [ב] תכשיטין שבפנים לומר לך כל המסתכל באצבע קטנתו
 אשה כאלו מסתכל במקום התורף אלא [ג] באשתו ולקרית שם
 אמר רב הסרא [ד] שוק כאשה [ה] ערוה שנאמר [ו] גלי שוק עוב
 נהרות וכתוב תגל ערותך וגם תראה הרפתך אמר שמואל
 באשה ערוה שנאמר כי [ז] קולך ערב ומראיך נאות אמר רב ש
 שער באשה ערוה שנאמר שערך כעדר העוים אמר רב הנינאי
 ראוי את רבי שתלה תפיליו מתיבי [ח] החולה תפיליו יתלו לו
 [ט] בורשי המדות אמרו והווי חייך תלואים לך מנגד [י] זה החי
 תפיליו לא קשיא הא [יא] כרצועה הא כקציצה ואי בעית אימא
 שנא קצועה ולא שנא קציצה אסור וכי תלה רבי [יב] בביסתא
 אי הכי מאי למימרא מהו דתימא חכעי הנחה בספר תורה
 משמע לך ואמר רבי הנינאי אני ראיתי את רבי [יג] שגיהק [יד] ו
 [טו] ונתעטש [טז] ורק [יז] וממשמש בבגדו [יח] אבל לא היה מתע
 וכשהוא מפהק היה מניח ידו [יט] על סנטרו מתיבי למשמיעין
 בתפלתו [כ] הרי זה מקטני אמנה המגביה קולו בתפלתו [כא] ו
 זה מנכיאי השקר [כב] מנהק ומפהק הרי זה מגסי הרוח הסת
 בתפלתו סימן רע לו ויש אומרים ניכר שהוא מכוון הרק בת
 כאלו רק בפני הטלך בשלמא מנהק ומפהק לא קשיא כאן ל
 כאן לרצונו [כג] אלא מתעטש אמתעטש קשיא מתעטש אמת
 נמי לא קשיא כאן מלמעלה כאן [כד] מלמטה דאמר ר' זירא
 מלחא אבעיא לי כי רב המנונא [כה] והסילא לי כי כולי תלמי
 המתעטש בתפלתו סימן יפה לו [כז] כשם שעושיין לו נחת
 מלמטה [כח] כך עושיין לו נחת רוח מלמעלה:

רש"י [כ] תכשיטין שבפנים * כוונת דפוס של צית כדסם סבין עושיין לנפ
 ונקיין כותלי צית כדסם כדרך שנוקצין את האזנים ומוחצין ל
 כדי שלא יודקקו לסן זכרים: [א] עם תכשיטין שבחין * אשערה וזמיר קן
 אותן על כפרת הכהן עזרה שסתכלו צננות מדין: [ב] לחשתו ולק"ט
 טפח תגולה צה לא יקרח ק"ט כנגדה: [ג] שוק * צאסת אים: [ד] ש
 להסתכל וכן צאסתו לק"ט: [ה] גלי שוק * וכתיב צדקים תגל ערותך: [ו]
 ערב * מתעטש ליה קרח צדיק ט"ו תחום הים: [ז] החולה תפיליו יתלו
 יתלו מיין: [ט] דורשי רעוונת * קדשים וסגוונים הכלולים צדוקים
 רעוונת גרסי והים הים: [י] זה המולם תפיליו * שהתורה היינו על אדם
 לך הכבוד סימני מיין: [יא] צלועים * וקפילום למעס נגחי הוא לסס אלמ
 הוא אותם קפילום ומכא טקילום ונחה על היתד והרצועה למעס: [יב] צ
 מלה * בתוך תיקון סיו ומלה המתק: [יג] גסיס * רומי"ה צנען פעמים
 ונתיב מנוסו לפיו נפיהם מתוך סוצו ורימה כוונת ה"ל סאכל: [יד] צ
 צלועי"ה צנען חייך מלקוחיר פומה להנתיב רוח הפס מלא כדסם סדוק

שמיני יום ראשון

פג

לו שמעל משיכה: [עו] ומעט: שטרנד"ר צענז' יום שדרשין גיסק נטרקון
גי הקיס הערלי"ר פיהק פיו קיס: [עו] ורק' על גזי קרקע: [יז] ומעט
צברו: להעזיה הכינה העוקתמו: [יח] חלל לא וכו': אה נפלה עלימו כססו
מתפלל לא הים נעלה ומתעטף שלא להפסיק: [עט] על סנטרו: מנעו"ן צע"ז
שלא תראה פמית פיו: [כ] הרי זה וכו': כאלו איך הקב"ה שומע תפלת לחם
ומגזיה הרבה: [כא] ה"ו תכזאי השקר: דתבז ויקראו צקול גדול: [כב] המגסק
והמסק ה"ו מנסי הרוב וי"א ניכר ססול מכוני גר': [כג] חלל וכו' קשיא
לדון עיטוס חלל לאונסו: [כד] למטה' משיח צקול: [כה] ותקולא לי וכו'.
סקלה עליו וחזיבה לפי שסיה רגיל להשעט: [כו] כסס וכו'. שפעטוס נחת רוח
לאדם: [כז] כך עושים וכו'. מן השמים למלאת שאלתו:

זוהר שמיני דף ל"ה ע"ג

וידר ביום השמיני וגו'. רבי יצחק פתח ברין יחד בכבי בקר
ויריעו כל בני אלהים: זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא
יהיב לון אוריתא קדישא הדוותא דכלא הדוותא דקודשא בריך הוא
ואטיילותא דליה דתבז ואהיה שעשועים יום יום ואוריתא כלא חד
שמא קדישא יהי דקב"ה ובאוריתא אחברי עלנוא דתבז' ואהיה חללו
אמון אל תקרי אמון אלא אמון. ובאוריתא אחברי בר כש הדא הוא
דתיבז ויאמר אלהים נעשה אדם. אמר קודשא בריך הוא אוריתא
בעינא למברי אדם. אמר קמיה האי בר כש זנין למחמי ולארגא
קמד אי לא תאריך רוגוז עליה היך יקום בעלמא. אמר לה אלא ואת
בוקים ליה בעלמא דהא לאו למבגא התקרינא ארך אפים. (ס"א דהא
כל זמנא דיסתרון באוריתא מתקיימי בעלמא) רבי חייל אומר תורה
שכתב ותורה שבעל פה אוקמוה ליה לבר כש בעלמא ה"ד נעשה
אדם בלמנו דמוותנו. רבי יוסי אומר מהכא את אשר כבר עשוהו
עשוהו ודאי. ודא הוא ללס דמות. ללס בדכורא דמות בנזקבא ועל
דא סירוחא דאוריתא צ' ואוקמוה. רבי יצחק אמר מפני מה צ' פתיחא
וסתימא. אלא בשעתא דבר נט אתי לאתחברא באוריתא הרי היא
פתיחא לקבלא ליה ולאשתתפא בהדיה. וצטעתא דבר נט סתים
עינוי מנה ויהך לארחא אחרא הרי היא סתימא נוסטרא אחרא כד"א
אס יום תעזבו יומים אעזבך ולא ישכה פתחא עד דיתבז לאתחברא
בה באוריתא אכפין באכפין ולא יתנסי מנה. ועל דא אוריתא פתחת
קמי בני נשא ואכרזא וקרי להון חליכס איסיס אקרא וגו' וכתבז בראש
הומיות תקרא בפתיחא שערס בעיר אמריה תאמר. תא חזי כל אינון
דנשתדלי באוריתא מתדבקין ביה בקב"ה ומתעטרי בעטרי דאוריתא
ואתפרימו לעילא ותתא וקב"ה אוטיט לון ימיניה. (ס"א וקב"ה ארסיס
לון) כ"ס אינון דנשתדלי באוריתא בני בליגיא והא אוקמוה אינון

משחתי

משתתפי בשכינתא (כ"א בכ"י) והתחברו כחדא וכד אחי לפרא
 קצ"ה מעטר להו בחד חוטא דחסד לאשתמודעא בין עלאין ותחתין
 וכל אינון ככבי לפרא בשעתא דכנס' ישראל וכל אינון דלעאל' בארין
 אחתין לא תחזאה קמי מלכא כלהו מזוגרי כחדא הדא הוא דכתיב
 יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי ויריעו כמה דאת אמר רבי
 התרועעה הארץ דאינון דינין מתברין והתברו כלהו מקמי בקר
 אתער בקר בעלמא. כמה דאת אמר ויטכס אברהם בבקר. ועל
 ויריעו כל בני אלהים:

יוסף לחקי מוסר' משני קדושה ח"כ"ז:

משא

ומתן בחמינה כדר נתבאר בשער ה' בענין הרמיה ע"ט גם ונתן
 תחלת דינו של אדם אחר שנעטר הוא כשאת ונתת בחמינה' ו
 נתבאר בשעריה הלא פרום לרעז לחמד וגו' או חקרא וה' יענה תשובו ו
 הכני וכפיז כי בגלל הדבר הזה יצרך ה' אלהיך וגו' וכתיב מתן כסתר יענ
 ודקה תזיל ממות וכתיב ודקמו עיוונת לעד ואין עבירה נכסה אותה
 ממות וגורמת חיים לאדם כמעשה דכנימון הדיוק הכוזב לר"ל כבוד
 נודע כי שבת שקולה ככל המורה וכמו שנתבאר בשער הזה בתחלתו
 שבת ע"ט וכתיב אם הטיב נשבת וגו' וקראת לשבת עובד וגו' והרעננו
 צונוי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אציק וגו' ומעשה ציוסף מוקיד סג
 ליקח כל העושר המופלג של אותו כותי. ומעשה צאדם א' שהיה אומ
 שלחן נצ וסוי ששה עשר בני אדם ועלו כל מיני מנגדים שנבדלו ומשם
 בראשית וכו' אמרתי לו בני צוה זכית לכל העושר הזה ואמר קצב רומי
 הייתי טומע בצוה נאה הייתי אומר זו לשבת וכו' ואר"ל עשירים שבת
 הן זוכין ומני שמענגין את השבת:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' מעשה הקרצנות פ"ב:

בירוצי המדות של סולת חול שאין גז העשרון קדם. וצירוי היון זה
 קדם לפי שהוא יודד על גז הללו. וכלי הלא נתשתו מ
 ומחוק ולמה יתקדשו הצירויין אע"פ שאין כונת המודד הלא לנהי שבטלו
 כדי שלא יאמרו מוליין וכלי שרת לחול: ב' וזה היו עושין בצירויין זה
 שם וזה אחר יקדשו עמו ואם לאו זמלו צלינה' ואם לאו מקולין
 המוצח: ג' בילד לוקחין בהם עולות השער לשם והעורות לכהניס:

יום שני תורה

ובין בקריות ארבעה סמוקים אלו סכס כנגד ד' דמילוי יו"ד דסס ז"ן
למשחר צו תוספת סרוח משכפ' מעצרה:

(ב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַבֵּב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה
 אֶת־הַחֲטָאתֶךָ וְאֶת־עֲלֹתֶךָ וּכְפַר בַּעֲדָהּ וּבַעֲדֵי
 הַעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קִרְבָּן הָעָם וּכְפַר בָּעֵדָם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי
 יְהוָה: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן קַבֵּב לְמַדְבְּחָא וְעִבִיד יַת
 הַחֲטָאתֶךָ וְיַת עֲלֹתֶךָ וּכְפַר עֲלֶיךָ וְעַל עַמָּא וְעִבִיד יַת
 קִרְבָּן עַמָּא וּכְפַר עֲלֵיהוֹן כַּמָּא דִּי פְקִיד יי: (ג) וַיִּקְרַב
 אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט אֶת־עֹגֶל הַחֲטָאתִי אֲשֶׁר־לוֹ:
 וַיִּקְרַב אַהֲרֹן לְמַדְבְּחָא וַיִּכֶס יַת עֲגֹלָא דְחֲטָאתָא דִּי
 לוֹיָהּ: (ג) וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֶת־יָדָם אֵלָיו וַיִּטְבַּל אֲצַבְעוֹ
 בַדָּם וַיִּתֵּן עַל־מִקְרָנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד
 הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן יַת דָּמָא לוֹיָהּ וַיִּטְבַּל אֲצַבְעֵיהּ
 בַדָּמָא וַיִּסַּב עַל קַרְנֵת מַדְבְּחָא וְיַת דָּמָא אֲרִיק לִיסוּדָא
 דְּמַדְבְּחָא: (ד) וְאֶת־הַחֹלֶב וְאֶת־הַכֶּלֶיִת וְאֶת־הַיִּתְרוֹת מִן־
 הַבֶּבֶד מִן־הַחֲטָאתִי הַקָּטִיף הַמִּזְבֵּחַהּ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: וְיַת תְּרֵבָא וְיַת כּוֹלִיאָא וְיַת חֲצָא מִן כִּבְדָא
 מִן הַחֲטָאתָא אִסִּיק לְמַדְבְּחָא כַּמָּא דִּי פְקִיד יי וְיַת
 מֹשֶׁה:

נביאים שמואל ז' סימן ו'

(ב) וַיִּתַּחֲרֵהוּ אַף יְהוָה בַּעֲוֹה וַיִּכְהוּ שֵׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשָּׁל
 וַיִּמַּח שֵׁם עִם אֲרוֹן הָאֱלֹהִים: וַתִּקּוּף רִנְוָא
 דְּבִי בַעֲוֹה וַתִּמְחֵהוּ מִן מִימְרָא דְּבִי עַל דְּאִשְׁתְּלִי וּמִית
 מִן עִם אֲרוֹנָא דְּבִי: (ג) וַתִּחַר לְדוֹר עַל אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה
 פָּרַץ

פָּרִיץ בַּעֲשֵׂה וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם הַהוּא פָּרִיץ עֲשֵׂה עַד הַיּוֹם הַזֶּה
 וַיִּתְקוּף לְדוֹד עַל דְּחַבְעַי יִי תִרְעַמָּא בַּעֲשֵׂה וַיִּקְרָא לְאַתְרָא
 הַהוּא אַתְרָא דְמִית בֵּית עֲשֵׂה עַד יוֹמָא הַדִּין: (ג) וַיִּקְרָא
 אַתְרֵיהּ בְּיוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֲלֵי אֲרוֹן יְהוָה
 וְדַחֵיל דְדוֹד מִן קַדְמָם יִי בְיוֹמָא הַהוּא וַאֲמַר אֵיכָדִין וַיִּי
 לְוִתֵּי אֲרוֹנָא דֵי: (ד) וְלֹא-אָבָה דְדוֹד לְהַסִּיר אֵי
 אַתְרֵיהּ יְהוָה עַל-עֵיר דְדוֹד וַיִּמְתְּהוּ דְדוֹד לְבֵית עֲשֵׂה
 אֲדָם הַגָּמִי: וְלֹא אָבָא דְדוֹד לְאַפְגִּיָּה לְוִתֵּיהּ יְהוָה
 דֵּי לְקַרְתָּא דְדוֹד וַאֲפִגִּיָּה דְדוֹד לְבֵית עֲבָד אֵי
 גַּתְחָה:

כתובים מסני סיון כ"ג

(ב) אַל-תִּמְנַע מִנְעַד מוֹסֵר בֵּיתְכֶנּוּ בְשִׁבְטֵי לֹא יִמְתְּ
 לֹא תִמְנַע מִן שִׁלְיָא מִרְדוּתָא מְטוּל דְאִין מְטוּ
 לִיה בְּשִׁבְטָא לֹא מְאִית: (ג) אַתְחָה בְּשִׁבְטֵי תִכְנֵנוּ וַנְנֵ
 מִשְׁאֹר הַצִּיל: אַתְחָה בְּשִׁבְטָא מַחֲרִית לִיה וַנְנֵ
 מִפְלִטָה מִן שׂוֹיֹל: (ג) בְּנֵי אִם-חֲכָם לְבָךְ יִשְׁמַח לְבֵי גַם-
 בְּרֵי אִם חֲכָם לְבָךְ אִף אֲנָא חֲאֲדֵי אֲנָא בְּלִבִּי: (ד) וְתַעֲלֵ
 כְּלוּתֵי בְדָבָר שְׁפָתֶיךָ מִיִּשְׁרָיִם: וַנְגְרוּזוּן כְּלוּתֵי
 יִמְלִלוּן סַפְוִתְךָ תִרְצִחָא:

משנה ערוזין פ"ג

א עוֹשִׂין פְּסִין לְבִירְאוֹת: אַרְבַּעַת דְּיוֹמְדִין נְרָאוּן בְּשִׁמְנֵיהּ
 יְהוּדָה: ד' מְאִיר אֹמֵר שְׁמִנְתָּ נְרָאִים כְּשִׁנִּים
 אַרְבַּעַת דְּיוֹמְדִין וְאַרְבַּעַת פְּשׁוּטִים: גוּבְהוֹן עֲשֵׂרָה סַפְחִים: ד'
 שֵׁשֶׁת: וְעוּבְהוֹן כָּל שְׁחוּא: וּבְנִינְתוֹן כְּמֵלֵא שְׁפִי רְבָקוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ
 בְּקָר: ד' מְאִיר: ד' יְהוּדָה אֹמֵר שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע: קְשׁוּרוֹת
 מוֹסְרוֹת: אַחַת גְּבַנְסַת וְאַחַת יוֹצֵאָה: ב' מוֹתָר לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ
 וּבְלִבְךָ:

ובלבד שתהא פרה ראשה ורובה בפנים ושונה מותר להרחיק כל
 שהיא. ובלבד שירבה בפסין: ג' ר' יהודה אומר עד בית סאתים.
 אמרו לו לא אמרו בית סאתים אלא לגנה ולקרפף. אבל אם היה
 דיר או סהר או מוקצה או חצר. אפילו בית המטע בורין. אפילו
 בית עשרה בורין מותר. ומותר להרחיק כל שהוא ובלבד שירבה
 בפסין: ד' ר' יהודה אומר אם היתה דרך הרבים מפסיקתן.
 יסלקנה לצדדין. וחק"א אינו צריך. אחד ביר הרבים. ובאר הרבים.
 ובאר היתיד עושין להן פסין. אבל לבור היתיד עושין לו מחיצה
 גבוהה עשרה טפחים. ד"ר עקיבא. ר' יהודה בן בבא אומר אין
 עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד. ולשאר עושין חנה גבוהה
 עשרה טפחים: ה' ועוד א"ר יהודה בן בבא הגנה ומקרפף שהיא
 שבעים אמה ושריים על שבעים אמה ושריים מקפת גדר גבוהה
 עשרה טפחים. מטלמלין בתובה. ובלבד שיש בה שומירה או
 בית דירה. או שתהא סמוכה לעיר. ר' יהודה אומר אפילו אין בה
 אלא בור ושיח ומערה מטלמלין בתובה. ר' עקיבא אומר אפילו
 אין בה אחד מכל אלו מטלמלין בתובה ובלבד שהיא בה שבעים
 אמה ושריים על שבעים אמה ושריים. ר' אלעזר אומר אם היתה
 ארבה יתר על החבה אפילו אמה אחת. אין מטלמלין בתובה. ר'
 יוסי אומר אפילו ארבה פי שנים בתובה מטלמלין בתובה:
 ו' א"ר אלעאי שמעתי מרבי אליעזר אפילו היא גבית כור. וכן
 שמעתי ממנו אנשי חצר ששבה אחד מהן ולא עירב. ביתואסור
 מלהכניס ומלהוציא לו. אבל לתם מותר. וכן שמעתי ממנו שיוציאין
 בשקבגין בפסח. ותנתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חכר ולא
 מצאתי:

הלכה ערובין דף כ"א ע"ג

אמר רב יהודה אמר שמואל כשעה שחקן [א] שלמה ערובין
 ונטילת [ב] ידים יצתה ב"ק ואמרה בני אם חכם לבך ישמח לבי
 גם אני ואומר חכם בני ושמה לבי ואשיבה חורפי דברי. דרש רבא
 מאי דכתיב לכה דודי נצא השדה ולינה ככפרים נשכימו לברמים
 בראה אם פרחת הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן את דודי
 לך לכה דודי נצא השדה אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך
 הוא

הוא רכוננו של עולם אל הדיננו כיושבי [א] כרכים שיש בהם נז
וערוות ושבעת שוא ושבעת שקר נצא [ז] השרה בא וארא
תלמידי הכמים שעוסקים בתורה מחוך הדחק נלינה בכפרים אל
חקרי בכפרים אלא בכופרים בא ואראך אותם שהשפעת להם
טובה והם כפרו כך נשכימה לכרמים אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות
נראה אם פרהה הגפן אלו בעלי מקרא פתח [ח] הסמדר אלו בעלי
משנה [י] הנצו הרמונים אלו בעלי גמרא שם אתו את דרורי
אראך כבודי וגודלי שכה בני ובנותי אמר עולא אמר ר' אלעי
בתהלה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אונים עד שבא שלמי
[י] ועשה לה אונים קוצותיו תלתלים אמר רב חסדא אמר
עוקבא מלמד שיש לדרוש על כל קיץ וקוץ תלי תלים של הלכות
שהרות כעורב כמי אחת מוצאן כמי [יג] שמשכים ומעריב עליה
לכית המדרש רבה אמר כמי שמשחיר פניו עליהם כעורב רב
הא דרב אדא בר מהנה הוה קאזיל לכירב אמרה ליה דביתחיינו
דיך מאי אעביד לחו אמר לה מי שלימו [יז] קורמי באגמו:

רש"י [א] שלמה יתקן ערובי חליות וגזר שלא להוליא מד"ה לר"ה כי חליות נש
סיג ובהמקם לא סוד תורה שלא ינזל להמיר מר"ה לר"ה והיינו נז
אין ומקד ומקן נשלים שעשה אונים לתורה כאלו כלי סלחמין אומי
[ג] וידים נלית ידים לעשות סייג לטכרות : [ג] כרכים * נקום שווקים
וישזו גדול ורגל רוכנין וסחרים מלוים סס לפיכך גזל וערוות נושא נז
[ד] הסדה * בני צנא ועבדי אדמה ועוסקין צתורה מתוך דומק : [ה] סתור
גדול מפרה כך מטפה מפורסת יותר מן המקרא : [ו] הגלו הרמיה
גדלו כל לרכן וכבר הכן גדול סביבותיו כעין סוגר שיש לאגזים קטנה
[ז] ועשה לה אונים * ספק ערוצין וידים וגזר על השניות לערוות כחמי
ציצנות ועל ידי כן אומין ישראל צמנות שנתדחקו מן העצירה כדרך
לחזו בכלי שיש לו בית יד משחין לו : [ח] שמשכים ונעצרים * סחורות
סחרית כעורב לטון ערצית : [ט] עורב אכזרי על צנוי * כדכתיב לצנוי טו
אשר יקדלו וסקדום כדרך הוה מומן להם יחזיסם ונכסמן לתוך בית
[י] קורמי * ירקות * ליטנא אחרנא גמי לה כי עקרת להסוף רצולת דלית
וטמני ליה ועבדי דיפתא * צאלף בית דרבי מכיר מלאתין :

זוהר שמיני דף ל"ט ע"א

רבי יהודה ורבי יוחנן הוה אזלי באורחא נבי ערוכילא לטפורי והו
רביי חד טכיה לגבייהו בהמרא צקינטא דדובשא אומר
יהודה יונא עולה דאורייתא ונזיל * פסח רבי יוחנן ואתר וחכך
הטוב הולך לדודי למישרים וגו' * וחכך כיון הטוב דא יינא דאורייתא
דאיהו טב דהא יינא אחרא לאו איהו טב ויינא דאורייתא טב לכל
טב לעלמא דא וטב לעלמא דאתי ודא הוה יינא דכח ליה לקורח
דרך

ברוך הוא יחיר מכלל ובזכו דא נאן דמרוי מיינא דאורייתא יתער
 לעלמא דחיי ויזכי לחייא כד יוקים קודשא בריך הוא ללדיקיא • אמר
 רבי יהודה דרבב ספתי יסנים הא תנין דאפילו בההוא עלמא יזכי
 לנולגי באורייתא בה"ד דרבב ספתי יסנים • אמר ההוא רבייא אי כתיב
 וחכך מיין הטוב הויגא אמרי הכי אבל ביין הטוב כתיב ולא מיין
 הטובו ביה • אמר רבי יהודה ברי אינא מילך דטפיר קא אמרת
 אמר אלא טמענא דמאן דאשתדל באורייתא ודביק בה וההיא מלה
 דאורייתא אטחמע בסומיה ולא לחיס לה בלחישו אלא אריס קליה בה •
 דאורייתא הכי צעיא לארמא קלא דכתיב בראש הומיות הקרא לארמא
 רנה דאורייתא ולא בלחישו • כיין הטוב כחמר עב דלא סתיק והוא
 עתיד לארמא קלא • כד יפוק מהאי עלמא הולך לדודי למטרים •
 דלא יסתי לימינא ולשמאלא ולא ישתכח דימיה בידוי • דרבב ספתי יסני
 אפילו בההוא עלמא ספותיה מרחשן אורייתא • וכו טמענא וחכך ביין
 הטוב האי קרא לכנסת ישראל אמר ובחוטבחתא אמר • קי הכי
 נאן הוא דמטבח לה באי • אי קודשא ב"ה ומה הולך לדודי הולך
 אלי מצעיה ליה • אלא דאי קודשא בריך הוא קא מטבח לה לכנסת
 ישראל כוונ דהיא קא מטבחת ליה דכתיב חכו ונתקים • כך קב"ה
 מטבח לה לכנסת ישראל (דכתיב) וחכך ביין הטוב יין הטוב דהוא
 הנורא דמנטרא • הולך לדודי דא יחק דאקרי ידד מטבין • למיטרים
 כוונ דאח אמר אחא כוננת מיטרים לאתכללא סמאלא בימינא ודא
 הוא מיטרים דבגין הדוותא דההוא חמר סב אתכליל סמאלא בימינא
 וחדאן כלא • (דרבב ספתי יסנים) דהא כלא מתערי בחדון ובדכאן
 ועלמין כלהו משתכחי בחדו ונתערי לארקא בדכאן לתתא • אתו רבי
 יהודה ורבי יחאק וטקו ליה רישיה וחדו עמיה :

יוסף לחקי מוסרי השערי קדושה ה"ז ט"ו:

למול את הבן • את זכני לחייבא ציארנו גודל סכרו לחין קן מכל שכן
 להכניס בנו תחת כנפי שכינה שקודם לאחרים • גמילות נוסדים
 וזקור חולים והצלה שלום והכנסת אורחים סן מאלו דברים סגיס אגיל
 מירוחיבן בע"ה והתקן קיימת לו לע"ה • והעוסק בצורה וגמילות חסדים
 חומר קב"ה מעלה אי עליו כאלו פתגמי לו ולגמי הבין סלימות וכיא מדרת של
 אצרהם כח"ט התן אמת ליעקבו חסד לאצרהם וכתיב דודך לדקס והסד ינאח
 חיים לדקס וכבוד ואצוי דאמת מצות עלי דעסק ב"ה" הוכיחו לו עשרים שנה
 וחדו חן רבה בר נחמני רבו • ומילין מדויב של גבינס ודין חיצות הקשר ככל
 צעיר ב"ה • קציעות עתים לתורה והצחר בצעיר ס' צענין בליגות • גודע כי
 ח"ט סקולא נגד כל האלות ותחלת דינו של אדם קצעת עתים לתורה שנאמר
 פוטרי מים ראשית ארון:

הלכה

הלכה פסוקה' ה' ונעשה הקרצנות פ' צ':

הסלת עם השמן של נסכים אינן מעכבין את היון ולא היון מעכבין ולא הנסכים מעכבין את הזבח אלא מציא אדם קרצנו היום ונסכין אחר עשרה ימים אחד ואחד לזכור והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת אלא אם נתנו לכלי שרת אם לנו ופסלו בלונה: ב' איך מצינן נסכים אלה מן החולין לא יציאם לא מן התרומה ולא מן העשר שני ולא מן הצבירים ואסור תודה שמיא לא מהם מן העשר לא יציאו נסכים אלא מן החולין:

יום שלישי תורה

גיזין צקויא חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילויי הה' ראשונה דטס' להטאיד צ' חוספת נפס' תצפת שצרה:

(ב) ואת־הבֶּשֶׂר ואת־העֹר שָׂרַף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּזְבֵּחַ וַיֵּת בֶּשֶׂר וַיֵּת מִשְׁכָּא אֹקִיד בְּנֹרָא מִפְּנֵי לְמִשְׁרִיתָא: (ג) וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי אֶהֱרָן אֶת־הַדָּם וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וַנִּכְּסֵי יַתְּ עֲלֵתָא וְאִמְטִיאוּ בְּנֵי אֶהֱרָן לִיה יַת דְּמָא וַיִּזְרְקוּהָ עַל מִדְבַּחַי קַחוּר: (ד) וְאֶת־הָעֵלָה הִמְצִיאוּ אֵלָיו לְנַחְתִּיהָ וַיֵּת הָרֹאשׁ וַיִּקְטֹר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיֵּת עֲלֵתָא אִמְטִיאוּ לִי לְאִיבְרָהָ וַיֵּת רִישָׁא וְאִסִּיק עַל מִדְבַּחַי: (ה) וַיִּזְרְתִין אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכֶּרְעִים וַיִּקְטֹר עַל־הָעֵלָה הַמִּזְבֵּחַ וַחֲלִיל יַת גִּנְא וַיֵּת כְּרַעֲיָא וְאִסִּיק עַל עֲלֵתָא לְמִדְבַּחַי וַיִּקְרַב אֶת קֶרְבַּן הָעַם וַיִּקַּח אֶת־שְׁעִיר הַחַטָּאת אֶשְׁרֵי לָעַם וַיִּשְׁחַטְהוּ וַיִּחַטְּאוּהוּ כְּרַאשׁוֹן: וַקְרִיב יַת קֶרְבַּן עֲמִי וַנִּכְּסֵי יַת צְפִירָא דְחַטָּאתָא דִּי לְעֲמָא וַנִּכְּסִיָּהּ וְכִי בְדַמִּיהָ כְּקַדְמָאָה:

נביאים שחולל צ' סימן ו'

(ב) וַיֵּשֶׁב אֲרוֹן יְהוָה בֵּית עֶבֶד אָדָם הַגִּתִּי שְׁלֹשׁ חֳדָשִׁים וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־עֶבֶד אָדָם וְאֶת־מִלְכֵי בֵּיתוֹ:

ביתו: וישא ארונא דיי בבית עובד אדם גמאה תלקא
 ירחין ובריד יית עובד אדם וית כל ביתיה: (ג) ויגד למלך
 דוד לאמר בקד יהוה את בית עבד אדם ואת כל אשר
 לו בעבור ארון האלהים וילך דוד ויעל את ארון
 האלהים מבית עבד אדם עיר דוד בשמחה: ואתחנא
 למלכא דוד למימר בריד יית בית עבד אדם וית כל
 דיליה כדיל ארונא דיי ואול דוד ואסיק ית ארונא דיי
 מבית עבד אדם למקרא דדוד בחדוא: (ד) ויהי כן
 צערו גשאי ארון יהוה ששה צערים ויבח שור
 ומקרא: והוה כד גמלו גמלי ארונא דיי שהא ויגין
 ויבכים הור ופמים: (ה) ודוד מכר כפר בכל עז לפני יהוה
 ודוד חגור אפור כד: ודוד משבח בכל הקוף קדם
 יי ודוד אסיר כרדוט דבוין: (ו) ודוד וכל בית ישראל
 מעלים את ארון יהוה בתרועה ובקול שופר: ודוד וכל
 בית ישראל מסקין ית ארונא דיי ביבבא ובקל שופרא:

כהובים משני סיון כ"ג

(א) אל יקנא לבך בחטאים כן אסביראת יהוה כל
 היום: לא גימן לבך בחטאי אלא בדמלקא
 דאלהא כל יומא: (ב) כן אסגיש אחרית וחסונה לא
 חכרת: מטול דמהני לך אחריתא מכחא וסכניך
 לא נגמר: (ג) שמע אמה כני ודכס ואשר בדרך לבך:
 שמע את ברי ואת חכס וחרין לבך לאורחא: (ד) אל
 תהי כסבאימין בזללי בשר למי: לא תהוי באלין
 דאסימין בבישראל ובאלין דרוגן חמרא: (ה) כירסבא
 וזולל יורש ויקרעים תלביש נומה: מטול דרוי ואסיט
 בתמסבו ובינעחא תלביש גימא:

א מי שהיה נשוי שתי נשים ומת. הראשונה קודמת לשניה
 ויורשי הראשונה קודמין ליורשי שניה נשא את הראשונה
 ומתה. נשא שניה וגרו היא. שניה. ויורשיה קודמין ליורשי
 הראשונה: ב מי שהיה נשוי שתי נשים ומתו ואחר כך מת הוא
 ויתומים מבקשים כתובת אמן ואין שם אלא כדי שתי כתובות
 הולקין בשוה. היה שם מותר דינר. אלו נוטלין כתובת אמן ואין
 נוטלין כתובת אמן. אם אמרו יתומים אנהנו מעלין על נכסי אביו
 יתר דינר כדי שישלו כתובת אמן. אין שומעין להן אלא שמין או
 הנכסים בבית דין: ג. היו שם נכסים בראוי אינו בבמותקן. ו
 שמעון אומר אפילו יש שם נכסים שאין להם אחריות אינו כלום
 עד שיהיו שם נכסים שיש להן אחריות יותר על שתי הכתובות
 דינר: ד מי שהיה נשוי שלשה נשים ומת. כתובתה של זו מי
 ושל זו מאתים. ושל זו שלש מאות ואין שם אלא מנה. הולקין
 בשוה. היו שם מאתים. של מנה נוטלת חמשים. של מאתים ו
 שלש מאות שלשה של חב. היו שם שלש מאות של מ
 נוטלת חמשים. ושל מאתים מנה. ושל ארש מאות ששה ש
 וחב. וכן שלשה שהמילוי לכיס פיהתו או הותרו כך הן הולקין
 ה מי שהיה נשוי ארבע נשים ומת. הראשונה קודמת לשניה
 ושניה לשלישית. ושלישית לרביעית. הראשונה נשבעת לשניה
 ושניה לשלישית. ושלישית לרביעית. והרביעית נפרעת ש
 בשבועה. בן נכס אומר וכי ספני שהיא אחרונה נשפרת אף ה
 לא תפרע אלא בשבועה. היו יוצאות כלן ביום אחד כל הקוד
 לחבירתה אפילו שעה אחת וכתה. וכך היו כותבין בירושה
 שעות. היו כלן יוצאות בשעה אחת ואין שם אלא מנה. הולקין
 בשוה: ו מי שהיה נשוי שתי נשים ומת את שדהו וכתה
 ראשונה ללוקח. דין ודברים אין לי עמה. השניה מוציאה מהלוקח
 וראשונה מן השניה. והלוקח מן הראשונה. וחרוזות חלילה
 שגששו בשרה ביניהם. ובן בעל חוב ובן אשה בעלת חוב:

הלכה

הלכה כתובות 97 ג' ע"א

אמר רבי יוסי כר הנינא באושא התקינן האשה [א] שמכרה
 בנכסי מלוג כחיי בעלה ומתה [ב] הבעל מוציא מיד חלקוהוה
 אשכחיה רב יצחק בר יוסף לרבי אבהו דהוה קאי [ג] באוכלסא
 דאושא אמר ליה מאן מאריה דשמעתא דאושא אמר ליה רבי יוסי
 בר הנינא [ד] תנא מיניה ארבעין זמנין ורמי ליה כמאן דמנחא
 ליה בכוסותיה אשרי שומרי משפט עושתי צדקה ככל עת וכו
 אפשר לעשות צדקה ככל עת דרשו רכותינו שכיבנה ואמרי לה
 רבי אליעזר [ה] זה הון כניו וכנותו כשהם קמנים רבי שמואל בר
 נחמני אמר זה המנרל יחום ויתומה כתיך ביתו ומשוואן [ו] הון
 ועושר כביתו וצדקתו עומדת לעד רב הנינא ורב חסדא חד אמר
 [ז] זה הלומד תורה ומלמדה וחד אמר [ח] זה הכותב תורה נביאים
 וכתובים ומשאלין לאתרים וראה בנים לבניך שלום על ישראל
 אמר רבי יהושע בן לוי כיון שבנים לבניך שלום על ישראל דלא
 אתי לירי חליצה ויבום רבי שמואל בר נחמני אמר כיון שבנים
 לבניך שלום על דיני ישראל דלא אתו [ט] לאנצויי :

רש"י [א] שמכרה בנכסי מלוג : הקדו : [ב] הבעל מוציא : דהווינו דצק
 לנזק וכו' ליקח ראשון : [ג] באוכלסא : אסיפת בני חסד :
 [ד] תנא מיניה : דרבי יוסי צר הנינא גרס הוא : [ה] זה הון כניו וכנותו
 קמנים : שחיי יום ולילא הן עליו וכו' צדקה שאינם חוב עליו צדס :
 [ו] הון ועושר כביתו : שאין העוון כלל והאנשים גדמנו עומדת לעד : [ז] זה
 הלומד תורה ומלמדה : מתקיימת זו הכי הון ועושר צדקתו וצדקתו עומדת
 לעד על שערך ללמד לתלמידים : [ח] זה הכותב : הספרים קיימים לו שאינם
 נלים וצדקתו עומדת לעד : [ט] לאנצויי : מי קרוב וקודם לנחמ :

זוהר שמיני 97 מ' ע"ב

רבי יצחק פתח אמר חלב זבחון יאכלו ישתו יין נסיכס : זכאין
 חיטון ישראל דאיכון קדישין וקודשא בריך הוא צבי לקדשא
 לון : תא חזי ישראל קדישין כל חיי עליוה דירתי כלא תליין צהסוא
 עלמא דאחי בנין דאיהו חייין דללא לעילא ותתא וסוא אתר דין
 דנכמרה שארי (ואקרי יין) ומתנו נפקין חייין וקדושאן לכלא : ויין
 ד'שראל בנין יין ד'שראל אחרת ודא בדא תליא : דהא ישראל לעילא
 ביה נטיל חייין ובנין כד אקרי עץ הייס : עץ עהסוא אתר דאקרי חייס
 וכעקי מתין חייין : ועל דא מברכין ליה לקודשא בריך הוא בנין : ויין
 ד'שראל לתתא כהאיגוונא : וכרי ע"ז ד'איהו ומסאב ומאן דקריב צהדיס
 יסתאב כד יקרב בנין ד'שראל הא אסתאב ואסיר כל סכן האוה יין ד'איהו
 עבדי : ועל דא לא תיעא דדא הוא בלחודוי אלא כל מה דעבדי ישראל
 לתתא כללא הוא כעין דוגמא דלעילא : כל סכן יין דקאי באתר עלאה
 דוגמא

דוגמא דין דמנטרא • בגין כך ישראל סתיין יין ישראל דלעתביד
 כדקא חיי בקדושה בגוונא ד'ישראל לעילא דשמי ואשתרשא ואשתרשא
 בההוא יין עלאה קדישא ולא סתאן יין דלעתביד במסאבותא ומסטר
 דמסאבותא דהא ביה שרייא רוחא דמסאבותא (ולאו הוא עסטר
 ד'ישראל) ומאן דשמי ליה (בדמייהו) אסתאב רוחיה ואסתאב איהו ולאו
 הוא מסטר ד'ישראל ולית ליה חולקא בעלמא דשמי דהא ההוא עלמא
 דשמי יין דמנטרא איהו ועל דא ישראל קדישין בעיין לנטרא דא על כלא
 בגין דאתקטר באתר דעלמא דשמי • ובגין כך ביין אשתריך קבא
 יתיר וכלא בגין דאיהו חדי לנטרא • שגאלא ובגו דהוותא דליה
 אשתליל ביוניא וכד אשתביד כלא ימינא כדין סמא קדישא בחייו •
 ובדכאן מוסתחי בכלהו עלמין ובעובדא דלתתא יתער עובדא
 דלעילא • ועל דא מזמני יין לקבל יין • ובגין דאיהו מנטרא לעילא
 בעי לנטרא ליה לתתא וכל כטירו דליה קדושה הוא לישראל ומאן
 דפניס ליה לתתא ב'קטר' דמסאבותא יסתאב איהו בהאי עלמא ולית
 ליה חולקא בעלמא דשמי אחר דההוא יין דמנטרא שרייא • הוא לא כטיר
 לא יתקטר הוא לעלמא דשמי • הוא סאיב ליה יסאבון ליה בההוא עלמא
 לא יתא ליה חולק' בההוא יין דעלמא דשמי • זכאין אינון ישראל
 דמקדשי כפשייהו בקדושה עלאה ונטרי מה דלעטרך דלמנטרא
 ומקדשי למלכא ככטירו עלאה דא • זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא
 דשמי :

יוסף לחק' מוסר' מסערי קדושה ח"ב ס"ו :

קרית • שניע שעל המטה ידעת מה שאמרו רז"ל כל הקורא ק"ס על המטה
 הורג כמה רבבות וניקין כוונותיו צלילה וצפרט צללות הים
 למעלה וכח"ס יעלמו חסידים בצבור ירגו על משכנותם רוממות אל צבאות
 וכו' • קיימת אחר חנות לילה זולת היותו מכלל אצילי ליוך וירושלים שנתה
 עליהם שישו אלה מעוט כל המתפללים עליה כי גם הקצ"ה צחותה שיה
 מתאבל וסואב כארי וכו' • גם צעוסקו אז צחורה ארז"ל אין רעה של צחורה
 צלילה וארז"ל כל העוסק צחורה צלילה שכינה כנגדו וכתוב קומי רוגי צלילה
 ולא זכר דבר המלך עליו השלום להיות חי וקיים צע"הו וצע"הו אלף על
 הדבר כח"ס חרות לילה אקום להורות לך וכלל ספר הזה נחשאר שנה המאה
 כהו לאין קן • גם חזרה רוח הקדש על האדם כנו"ס עם צפרסת שמוטה

הלכה פסוקה' סר"ס ה' מעסה הקרבנות כ"ב :

כל • שיעורו הסנסים האמורים בספר יהזקאל ומנין אותן הקרבנות וסדר
 העבודה הכתובים עם כולם מלואים הם ואין מוסגין לדורות כל
 הנביא ליה ופ"ס כ"ג יסיו מקריבין המלוואין עם חובת המזבח ציונו סנס
 המשיח

שמיני יום שלישי

זה

התענה כשזכנה צית שלישי : ב וכעס שהקריבו הנשואים בחנוכה הפזצה
לדברים שאין נמותן לדורות והקריבו ששבת כך הנשוא מקריב חנוכה ששבת
לעמיד כאשר נפרש שם וכן קרנות שהקריבו צימו עורא ששבת מכסני
מלואים היו ואינו נובחין לדורות אבל דברים הנוכחים לדורות הם דברי תורה
שפירשונו כמו שהעמיקום מפי תהם דצינו אין להוסיף עליהם ואין לגרוע :

יום רביעי תורה

ביום צריפת טה פסוקים שלו שהם כנגד ׀ ומילוי ׀ דסס ׀ לך לקנות
כדרך נפש יתירה משבת השלם :

(6) ויקרב את העלה ויעשה כמשפט : וקריב ית
עלתא ועבדה כדחוי : (3) ויקרב את המנחה
וימלא כפו ממנה ויקטר עליהם מלבד עלת הקרבן :
וקריב ית מנחתא ומלא ידיה מנה ואסיק על מדבקה
פר מעלה צפרא : (4) וישחט את השור ואת האיל ובה
השלמים אשר לעם וימצאו בני אהרן את הדם
אליו ויזרקוהו עליהם סביב : ונכים ית הורא וית
דיכרא נכסת קודשיא די לעמא ואמטיאו בני אהרן ית
דמא ליה וזרקיה על מדבקה סחור סחור : (7) ואת
החלבים מן השור ומן האיל והמכסה והבליח
ויתרת הכבד : וית תרביא מן הורא ומן דכרא
אליה וחפי גוא וכיליתא וחצר בכרא : (8) וישומו את
החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה : ושוואו
ית תרביא על הדוחא ואסיק תרביא למדבקה : (9) ואת
החזות ואת שוק הימין הגוף אהרן תנופה לפני
יהוה כאשר צוה משה : וית הדוחא וית שוקיא
דימינא ארים אהרן ארמא קדם יי כמא דפקיד משה :

נביאים

מאבדה ומקבל ביהו' לצוה אתי נגיד על-עם יהוה על-
ישראל ושחקתי לפני יהוה : ואמר דוד למיכל קדם
" די איתרעני כי מאבדה ומקבל ביהוה לפקדה יתי
למחני מלפא על עמא דני על ישראל ושבחיה קדם " :

כתובים משלי סימן כ"ג

(ב) שמע לאבדה זה ילדה ואל-תבנו בירוקנה אמר:
קביל מן אבדה דין ילדה ולא חשוט מטול
דסיבת אמר: (ג) אמת קנה ואל-תמכר חכמה ומוסר
ובניה: קושטא חגי ולא תזבן חכמתא ומרדוחא
ובניא: (ד) גול יגול אבי צדיק יולד חכם וישמח בו:
גידין גידין אבני דצדיקא ומאן דמוליד חכימא נחדי
ביה: (ה) ישמח-אבדה ואמה וחסד יולדה: יחדי
אבדה ואמה וגידין תולדה: (ו) חנה בגי לבך לי ועיניך
דרכי תרצה: הב לי כרי לבך ועיניך תיגמרן
אורחתי: (ז) קיי-שוחה עמיקה זוגה ובאר צרה
גבריה: מטול דגומצא עמיקא זגימא ובידא דעקא
נוכרימא:

גיל ק' עיל ק' וולד ק' שמח ק' תורנס ק'

משנה 33 במדל פקו' (א"ה כ"ג)

א המוכר שירות לחבירו ולא צמחו ואפילו ירע פשטן אינו
תיב באחריותו רבן שמעון בן גמליאל אומר זרעוני
גנה שאינו נאכלין חייב באחריותו: ב המוכר שירות לחבירו
חרי זה מקבל עליו רובע מנפת לסאה: האנים מקבל עליו עשר
מתולעות למאה: מרתף של יין מקבל עליו עשר קוססות למאה:
קנקנים בשרון מקבל עליו עשר פוטסיאות למאה: ג המוכר יין
לחבירו והחמיץ אינו תיב באחריותו: ואם ירע שמינו מחמיץ
הרנ

חרי זה מקח טעות ואם אמר לו וזו מבושם אני מוכר לך. וכן
 להעמיד לו עד העצרת וישן משל אשתקד מיושן משל
 שנים ד המוכר מקום לחכירו לבנות לו בית וכן המקבל מחביו
 לבנות לו בית חתנות לבנו ובית אלמנות לבתו בונה את
 אמות על שש ד"ר עקיבא ר' ישמעאל אומר רפת בקר הוא
 הרוצה לעשות רפת בקר בונה ארבע אמות על שש בית
 שש על שמונה גדול שמונה על עשר מרקלין עשר על עשר
 רומן בחצי ארבו ונחצי רחבו ראיה לדבר היכל כותליו
 שמעון בן גמליאל אומר הכל כבנו התיבל: ה מי שיש לו
 לפניו מביתו של חבירו ונכנס בשעה שדרד בני אדם ונז
 ויצא בשעה שדרד בני אדם ויצאין ואינו מכניס בהמתו ונז
 מבורו אלא ממלא ומשקה מבחוץ זה עושה לו פותחת וזה
 לו פותחת: ו מי שיש לו נדה לפניו מנחתו של חבירו ב
 בשעה שדרד בני אדם ונכנסין ויצא בשעה שדרד בני אדם ויצ
 ואינו מכניס לתוכה תנרין ולא יכנס מתוכה לחוף שדה את
 והחיצון זרע את הדרד נתנו לו דרד מן הצד מדעת ש
 נכנס בשעה שהוא רוצה ויצא בשעה שהוא רוצה ומכניסין
 תנרין ולא יכנס מתוכה לחוף שדה אחרת וזה וזה אינם רש
 לזרעה: ז מי שהיה דרד הרבים עוברת בחוף שדהו ו
 ונחן להם מן הצד מה שנתן נחן ושלול לא הגיעו דרד היחיד
 אמות דרד הרבים שש עשרה אמה דרד המקלף אין לה שש
 דרד הקבר אין לה שיעור דרד המעמד דיגי צפורי אמרו
 ארבעה קבין ה המוכר מקום לחכירו לעשות לו קבר וכן
 מחכירו לעשות לו קבר עושה תוכה של מערה ארבע אמות
 שש ופותח לתוכה שמונה כוכין שלשה מכאן ושלשה
 ושלשים מכנגדו והכוכין ארבע אמות ורומן שלשה
 ששה ר' שמעון אומר עושה תוכה של מערה שש אמות
 שמונה ופותח לתוכה שלשה עשר כוקי ארבעה מכאן ואר
 מכאן ושלשה מכנגדו ואחד מימין תפתח ואחד מן השמאל ויש
 תצר על פי המערה שש על שש במלא המטה וקובריה ופי
 לחי

שמיני יום רביעי

צמ

לחוקה שתי מערות אחת נזקאן ואחת סקאן ר' שמעון אומר ארבע לארבע רוחותיה רבן שמעון בן זבדילאל אומר הכל לפי הקלע:

הלכה 333 בתרא דף ז"ח ע"ה:

אמר רב חייה בר יוסף חמרא [א] מולא דמרוה גרים [ב] שניא ואף כי היין בוגד גבר יהיר וגו' אמר רב מרי האי מאן דיהיר אפוי' [ג] אינישו ביתיה [ד] לא מיקבל שנאמר גבר יחיר לא ינוה מאי לא ינוה בנוה שלו אמר רב יהודה אמר רב כל המתנאה [ה] בטלית של תלמידי חכמים ואינו תלמיד חכם אין מכניסין אותו במהיצתו של הק"כ כתיב הכא לא ינוה וכתיב החס אל נוה קדשך (ע"ב) לעשות בית החנות לבנו וכולי למה לי למתנא בית החנות לבנו ובית אלמנות לבתו [ו] ליתני בית החנות לבנו ולבתו ובית אלמנות לבנו ולבתו מלחא אגב ארחיה קא משמע לן דלא דרכא דחתנא למידר [ז] בני חמוהי כדכתיב בספר בן סירא הכל שקלתי בכף מאונים ולא מצאתי קל מסובין [ח] וקל מסובין חתן הדרר בית חמין וקל מחתן [ט] אורח מכנים אורת' וקל מאורח משיב דבר בטרם ישמע שנאמר משיב דבר וכו' אולת היא לו וכלימה:

רשב"ם [א] תולא דמריה' הוונר יין לחיירו והחמיץ ללוו קנקנים דמוכר ברנו אלף תוליה דליקת סהגא צעלוו של יין גרים: [ב] שאלתו ואף כי היין בוגד - צלם-לחם משום דגבר יהיר וגו' גלותו של אדם שמיני דעתו צדד שאין צו גורם שהיין בוגד צו דסנדר סהגא יין ונתלא חומץ ודה כנגד ודה וכו': [ג] אינישו ביתיה אשתו: [ד] לא מיקבל' סנציה אשתו: [ה] בטלית של ת"ח דעבוד כדאמרן צחוקת הצתים טלית של ת"ח כולד כל שאין הלוקו נראה מתחתיו טפה ולניעיתא יתירתא הוא וגסות הוא לניי שאינו ת"ח: ה"ג [ו] ליתני בית החנות לבנו ולבתו ובית אלמנות לבנו ולבתו וילתא אגב ארחיה קמ"ל - ודלא תנא בית החנות לבנו ודלא תנא בני בית החנות לבנו משמינן יש ללמד ללאו דרכא דחתנא וכו' וכנר פריסי לה גנתניסין: [ז] בני חמוהי כדכתיב בספר בן סירא ויתתא לשה ונייכו הוא הדין לכל השד ואתי לה אשם מניין ואתתא לשה ואתתא לשה ונייכו הוא הדין לכל החתנים אלף שאן הראשון לריך לומר חנוני ותר: [ח] קל מסובין' לאו דוקא אלף דבר גרוה ולכני נקע סובין ולא נגה דפסולת הוא: [ט] אורח מננים אורח' דיו אס ויטה לו צעל הצית:

זוהר שמיני דף נ"א ע"ב:

רבי שמעון אמר כלל כלל כוונא דאית עשר בתרין דמהיונותא בעילא כך אית עשר כתרי דחכמי נסאזי לתתא וכל מה

די בארעא מנייהו אהידן בסטרא דא ומנייהו אהידן נסטרא אחרא ולי
 תימא האר עז דסריא עליה רוח מסאבא לגו לאו הכי דאי רוח מסאבא
 סריא ביה אסיר לן למיכל אלא אעבדן בגוייהו ואיתחזון לקבליהון ולא
 סריא לדיירא צהו דכד אינון סריין רוח אחרא אעבד עלייהו וסריין
 מגרמיייהו ובגין כך איתחזון לקבלייהו ומקטרגי בגוייהו ולא שליטי צהו
 בגרמיייהו ועל דא סרי לן למיכל תא חזי כיון דאיתין לשנטמה צהו
 אעבד רוחא חדא זקסן עייכין וחמאן רשיעין דלהון ואתפרסן מנייהו
 אבל איתחזו לקבלייהון ולא אסירי לן למיכל צין בצעירי צין צחוייהו
 צין צעופי צין צנוני ימא בכלהו איתחזון ימיכא ושמאלא (רחמי ודיכא) ו
 מאן דאחי ומסטרא דיעונא (מסטרא דרחמי) סארי לן למיכל וכל איתין
 דאיתין מסטרא דשמאלא (מסטרא דדינא) כלהו אסיר לן למיכל צהו
 דרגא (כ"א דגרמא) דכלהו מסאבא וכלהו מסאבין ורוח מסאבא
 סריא בגוייהו ודרי צהו ועל דא רוחא קדישא דישראל לא איתערב צהו
 ולא אסתאב צהו בגין דיסתחכון קדישין ויסתמודעון לעילא וקמי
 זכאה חולקהון דישראל דמלכא קדישא אחרעי צהו וצעי דלכאה ו
 ונקדשא נהו על כלא בגין דאיתין ציה תא חזי כתיב ישראל אסיר
 אסתאר אי קב"ה מתפאר צהו דישראל היך איתין לאסתאר
 ולאתדבקה בסטרא מסאבא ועל דא כתיב והתקדשתם והייתם קדושי
 בי קדוש אני ולא תסקלו את נטפותיכם וגו' מאן (דיתבי) ולי
 בדיוקנא דמלכא לא לצעי ליה לאתפרשא תאורחי דמלכא ובגין
 דסיס להו קודשא בריך הוא לישראל כל אינון דאיתין ומסטרא דא
 אינון דאיתין ומסטרא אחרא זכאה חולקהון דישראל דכתיב צהו
 בומיהם יכירום כי הם זרע ברך ה' ברך ה' עומס ברך ה' בלא

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ב ע"ה :

המדות ביותר חמורות הן שמים הכעס שקולה כעווד ע"ז ועורף
 באשו ונקרת תסס והילכת לה ותתחף צנפס אחרת ו
 למעלה ומנו ה. אור ויסות רוח היא שקולה כע"ז ונאסירה וכת עבה ו
 צעקו ונאלו גולה כל העריות כולן ואין עפרו נעדר צחיתת התמים ו
 צענם מצות לא תעשה וס תסס באיסור לאו ואין לוקין עליהם כגון לאו
 צו תעשה וסתק לעשה וגו' למעלה מכן איתן שלוקין עליהם וסתו
 אלו וכן ציעול כל מ"ע זולת החמורות הנ"ל כולן נקראים עבירות קלות
 מ"ע החמורות הנ"ל וכן כל מצות לא תעשה זולת שתי אלו החלוקות הנ"ל
 כגון יקראים עבירות החמורות ויס צבס מדרגות רבות ואלו הן כל
 דריות ומימות צדי שמים ומימות צ"ד ולא תשא וגו' לשוא אף על פי ש
 דת בצחיה אמת ממוד הגין כי נפרעין ממנו ומתפחתו ומכל
 אפי' מני שחין צידו לחמות וענין חלול ה' ועש הינן חלול חלול ה' אחר
 כגן

שמיני יום רביעי

קא

בגון אנה חי שחילגל צהרה ולא יהיבנא דמי לאלתר ר' יוחנן אמר כגון איש חי
הסביגא ארבע אמות צלל הורה ומפילין משום חולשא ומאן דחזי לא ידע דהוי
משום חולשא ולמד מונוי להצטל מתורה והפילין רבי ינאי אומר כל שחזירין
בגבזיין מתנו מעני סס רע שילא עליו אצוי אמר דתנינא ורביצת את ה' אלהיך
שיבא סס שמים מתאבד על ידך שיבא קודא וכו' וכו' ותשאו ותתנו צאונת
ודורו צנתה צס הצריות ואס אין משאו וכו' ס"ט מתקלל על ידו :

הלכה פסוקה' ה' ט"ה מעשה הקרנות פ"ג:

שנים שרלו להציג שלמים או עולה צשותפות וביאין צין צנדר צין צנדרה
ואפילו עוף יציא צשותפות : ב' ואחד א-ט"ס ואחד נשים או
עבדים וביאין כל הקרנות אצל העכ"ס אין מקבלין מהן א"א עולות צלבד
שנאמר ויניד צן צנר לא תקריבו את לחם אלהיכם אפילו עולת העוף ומקבלין
ען העכ"ס אע"פ שהוא עע"ז' אצל אין מקבלים מהן שלמים ולא נמחות ולא
משאות ואשמות וכן עולות שאינן צאות צנדר ונדבה אין מקבלין אותן וכן
העכ"ס כגון עולת יולדת וכיוצא בה ועולות שאינן צאות משום נדר ולא משום
נדבה : ג' עכ"ס שהציא שלמים מקריבין אותן עולות שהעכ"ס לצו לשמים
צנדר שלמים ומנחה לישראל ע"ת שיתכפר צנן לישראל אכולין אותם הישראלים
כשלמי ישראל' וכן אס נתנן לכנן ככן אכולין :

יום חמישי תורה

יכין צקריאלת המטה פסוקים אלו שהם נגוד ה' דמילוי ה'ת' אחרונה דסס
צ"ן לקנות הכרת רוח יתירה' תשצת הכאה :

(א) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשה
החטאת והעלה והשלמים : וארים אהרן ית
ידוהי לעמא ויברכינן ויגתת מקמ'עבד חטאחא ועלחא
ונקבת קוד'שיא : (ב) ויבא משה ואהרן אל אהל מועד
ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם :
ועאל משה ואהרן למשבן ומנא ונפקו וברכו ית עמא
ואהגלי יקרא דיי לכל עמא : (ג) ותצא אש מלפני יהוה
והאכל עליהמוזבם אהד'עלה ואת החלבים וירא כל
העם וירנו ויפלו על פניהם : ונפקת אישהא מן קדם
יי ואכלת על מדבחה ית עלחא וית תרביא וחוא
כל עמא ושבו ויפלו על אפיהון : (ד) ויקחו בני אהרן
ק' 171

נר

נָדָב וְאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְחוּ וַיִּתְּנוּ בְּהֶן אִשׁ וַיִּשְׁטוּ
 עֲלֶיהָ קְטָרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא
 צִוָּה אֱהָם : וַנְּסִיבוּ בְּגֵי אֶחָד נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּגֵי
 מִחֶתְחִיחִיה וַיִּהְיוּ בְּהֶן אִישְׁתָּא וַשׁוּיֵאנוּ עֲלֶיהָ קְטוּרֶה
 בּוֹסְמִין וַקְרִיבוּ קָדָם יי אִישְׁתָּא נּוֹכְרָתָא דִּי לֹא פִקּוּ
 יְתָהוּן : (6) וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמָּוֶה
 לִפְנֵי יְהוָה : וַנִּפְקַח אִישְׁתָּא מִן קָדָם יי וַאֲכָלָה יְתָהוּן
 וּמִיתוּ קָדָם יי :

(6)
(3)
תנ
תי
(1)
דמי
(7)
במי
עיי
וכ
א
וה
בה
והב
במי
פסו
כלי
לא
והב
כלל
כלל
לה

נביאים שמואל 3 סימן ו' ז'

(6) וַנִּקְלָתִי עוֹד מִזֹּאת וְהִיִּיתִי שָׁפֵל בְּעֵינֵי וְעַם
 הָאֲמָהוּת אֲשֶׁר אָמַרְתָּ עִמָּם אֲפַבְרָה
 וַעֲזִירָנָא עוֹד מִדָּא וְאֵהִי מִכּוּף בְּעֵינֵי נַפְשִׁי מִכּוּפִין וְ
 אֲמַתָּא דִּי אַתְּ אָמַרְתָּ בְּעֵינֵיהוּן אֵהִי יְקִיר : (3) וְלִמִּין
 בַּת־שָׂאוּל לֹא־תֵרָה לָהּ זָלָד עַד יוֹם מוֹתָהּ : וְלִמִּין
 בַּת־שָׂאוּל לֹא הָיָה לָהּ זָלָד עַד יוֹם מוֹתָהּ : (4) וַיְהִי כִּי
 יָשָׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְהִי הַגִּישְׁתְּלוֹ מִסָּבִיב מִכָּל־אֲבוּי
 וַהֲוָה בְּדִ יְחִיב מִלְּבָא בְּבִיתָהּ וַיִּי אָנִיחַ לִיה מִסְתָּו
 סְחוּר מִכָּל בְּעָלֵי דְבַכּוּתֵי : (7) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֵלֵינוּ
 הַגִּבְיָא רֵאָה נָא אָנְכִי וְיֹשֵׁב בְּבֵית אֲרוּם וְאֲרוּן הָאֵלֵהּ
 יֹשֵׁב בְּתוֹךְ חִירְשָׁה : וַאֲמַר מִלְּבָא לְגַתָּן בְּנֵי־אֵי
 כְּעוּ דִּי אָנְיָ יְחִיב בְּבִיתָא דִּי מִמְּלִיל בְּכֹזְרֵי אֲרוּם
 וְאֲרוּנָא דִּי שְׂרִי בְּמִשְׁפָּנָא בְּנוּ יְרוּשָׁתָא : (8) וַיֹּאמֶר עַן
 אֶל־הַמֶּלֶךְ כֹּל אֲשֶׁר בְּלַבְבְּךָ לֵךְ עֲשֵׂה כִּי יְהוָה עִמָּךְ
 וַאֲמַר גַּתָּן לְמִלְּבָא כֹּל דִּי בְּלַבְבְּךָ אֲוִיל עֲבִיד אֲרִי מִיִּתָּהּ
 דִּי בְּמַעֲרָף :

(6) אַחֲד־הָיָא כַּחֲתָף תֵּאֲרוֹב וּבִגְדָיִם בְּאַדָּם הוֹסִיף :
 וְהִיד מְטוֹרֵף עֵינָא בְּמֵנָא וְצִיֵּד אֲבָנָא שְׂבָרֵי :
 (7) לְמִי־אִוִי וְלְמִי־אֲבוֹי לְמִי־מְדוּנִים לְמִי־שִׁיחַ לְמִי פְּצָעִים
 חָגַם לְמִי חֲכָל־לוֹחַ עֵינִים : לָמֵן וְיָא לָמֵן רַעִיָא וְלָמֵן
 הַיְגְרִי וְלָמֵן סוּרְדָא וְלָמֵן בּוּשְׂתָא מִן וְלָמֵן יוֹרֵם קִנְצֵן עֵינֵי :
 (8) לְמֵאֲחֵרִים עַל־הֵינֵן לְבָאִים לְחִקוֹר מְמַסָּד : לְהַלִּין
 דְּמוֹחֲרִין עַל חֲמָרָא וְאֵלִין וּמְשַׁקְבָא בֵּית מְזִנָּא :
 (9) אַרְ־תֵּרָא יֵין כִּי יִהְיֶהֱן בְּפִים עֵינֵי יִהְיֶהֱלֵךְ
 בְּמִישְׁרִים : לֹא תַחֲמִי חֲמָרָא דְסִימוֹק וְיִהִיב בְּכַסְפָּא
 עֵינֵיהּ וּמְהִלֵּךְ תְּרִיצְאִירָת : (10) אַחֲרִיהּ כְּנֶהֱשׁ וְשַׁף
 וְכַצְּפֵנֵי יִפְרִישׁ : וְאַחֲרֵיהּ הִיד הוּוּיָא צָבֵת וּכְחוּרְמָנָא
 דְּפִאֲרִים :

מדעים ק' גנוס ק'

משנה ננחות פרק 3

א הַמְּנַחֹת וְהַנְּסָכִים שֶׁנִּטְמְאוּ עַד שֶׁלֹּא קָדְשׁוּ בְּכָלִי יֵשׁ לָהֶן
 פְּדִיּוֹן מִשְׁקָדְשׁוֹ בְּכָלִי אִין לָהֶם פְּדִיּוֹן הַעוֹפֹרֶת
 וְהַעֲצִים וְהַלְבוּנָה וְכָלִי שֶׁרַח אִין לָהֶם פְּדִיּוֹן שֶׁלֹּא נֶאֱמַר אֵלֶּיָּא
 בְּחֵמָה : ב הָאֹמֵר תְּרֵי עָלֵי בְּמַחְבַּת וְחָבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת בְּמַרְחֶשֶׁת
 וְחָבִיא בְּמַחְבַּת מַה שֶׁחָבִיא חָבִיא וְיָדֵי חוֹכְתוֹ לֹא יֵצֵא זֶה לְהָבִיא
 בְּמַחְבַּת וְחָבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת בְּמַרְחֶשֶׁת וְחָבִיא בְּמַחְבַּת תְּרֵי זֶה
 פְּסוּלָה תְּרֵי עָלֵי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים לְהָבִיא בְּכָלִי אֶחָד וְחָבִיא בְּשְׁנֵי
 כֵּלִים בְּשְׁנֵי כֵּלִים וְחָבִיא בְּכָלִי אֶחָד מַה שֶׁחָבִיא חָבִיא וְיָדֵי חוֹכְתוֹ
 לֹא יֵצֵא אֵלֶּי לְהָבִיא בְּכָלִי אֶחָד וְחָבִיא בְּשְׁנֵי כֵּלִים בְּשְׁנֵי כֵּלִים
 וְחָבִיא בְּכָלִי אֶחָד תְּרֵי אֵלֶּי פְּסוּלִין תְּרֵי עָלֵי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים לְהָבִיא
 בְּכָלִי אֶחָד וְחָבִיא בְּשְׁנֵי כֵּלִים אֲמָרוּ לוֹ בְּכָלִי אֶחָד נִדְרָתְךָ תִּקְרִיבֵן
 בְּכָלִי אֶחָד בְּשְׁנֵי כֵּלִים בְּשְׁנֵי כֵּלִים פְּסוּלִין תְּרֵי עָלֵי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים
 לְהָבִיא בְּשְׁנֵי כֵּלִים וְחָבִיא בְּכָלִי אֶחָד אֲמָרוּ לוֹ בְּשְׁנֵי כֵּלִים נִדְרָתְךָ
 תִּקְרִיבֵן

הקרבן בשני בלוי בשריו נתנו בכלי אהרן בשהי מנחות שנתעוררו
ג תרי עלי מנחה מן השעורין יביא מן החטים קמח יביא סוף
בלא שמן ולבונה יביא עמה שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשר
שלם עשרון ומחצה יביא שניהם ר' שמעון פומר שלא התעור
בדרך המתנדבים: ד מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומנ
בכלי אהרן אם אמר תרי עלי ששים ואחד מביא ששים בס
אהרן ואחד בכלי אהרן שכן צבור מביא ביום טוב הראשון של
שחל להיות בשבת ששים ואחד דין ליתיר שיהא פחות מן העב
אהרן א"ר שמעון והלוא אלו לפרים ואלו לכבשים ואינם נבדלי
זה עם זה אלא עד ששים יכולים להכליל אמרו לו ששים נכללו
ששים ואחד אין נכללים אמר להן כל מדות חקמים בן בארבע
סאה הוא טובל בארבעים סאה חסר קרמוב אינו יכול לטבול
אין מתנדבים לזוג שנים ומשה אכל מתנדבים שלשה אר
וששה ומשה ולמעלה: ה מתנדבים זין ואין מתנדבים ש
ר"ר עקיבא ר' מרפון אומר מתנדבים שמן א"ר מרפון מה
בין שפא חובה ובא נדבח אף השמן בא חובה יבא נדבה א
לו ר' עקיבא לא אם אמרת בגין שכן הוא קרב חובתו בפני ע
חאמר בשמן שאינו קרב חובתו בפני עצמו אין שנים מתנד
עשרון אחד אכל מתנדבים עולה ושלמים ובעוף אפילו פת
אחר:

הלכה מנחות ק"י ע"ב:

בכל מקום מוקטר מוגש לשמי ככל מקום סלקא דעתך אמרו
שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים העוסק
בחורה ככל מקום מעלה אני עליהם כאלו מקטירין ומגישין לה
ומנחה טהורה [ו] זה הלומד תורה בטהרה נושא אשה ואחד
לומד תורה שיר המעלות הנה כרכו את ה' כל עבדי ה' העוסק
בבית ה' כלילות מאי כלילות אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמי
העוסקים בחורה כלילה מעלה עליהם הכתוב כאלו עסקין בעבד
[ג] לעולם זאת על ישראל אמר רב גידל אמר רב זה מוכח ב
ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן ר' יוחנן אמר א
תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם חכה
כאלו נבנה מקדש בימיהם אמר ריש לקיש [ג] מאי רבתי ו
התורה

התורה לעולה למנחה ולחמאת ולאשם כל העוסק בתורה כאלו הקריב [7] עולה מנחה וחמאת ואשם • אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מבעי ליה • אלא אמר רבא כל העוסק בתורה [8] אינו צריך לא עולה ולא חמאת ולא מנחה ולא אשם • אמר רבי יצחק מאי דכתיב זאת תורת החמאת וזאת תורת האשם כל העוסק [9] בחורת המאח כאלו הקריב חמאת וכל העוסק בחורת אשם כאילו הקריב אשם :

רש"י [6] זה הלמוד תורה צטורה • עליו הוא אומר לשמי ומנחה עבודה : [3] לעולם זאת על ישראל • מקרא הוא צדדי הימים בשלמים ובקדושות ומשעתי לעולם הן עומדים והכי דמי מוצח בניו צטמים ומיכל עומד ומקטיר עליו : [ג] מאי דכתיב זאת התורה • ולא כתיב זה חוקה : [7] עולה ומנחה מצעי ליה • דליכוי משמע זאת התורה היא עולה ומנחה וכו' : [8] איך לרוב לא עולה וכו' • דהכי משמע זאת התורה לעולה כלומר במקום עולה למנחה צטציל המנחה כגון לכס צטצילכס כלום' התלמוד תורה מכבר על עונותינו : [9] צתורת מטאת • כגון סדר קדשים דמיינו צבלי עבודה :

זוהר שמיני דף מ"א ע"ב

רבי יוסי פתח ואמר כל עמל האדם לפיהו וגו' • אסתכלנא צמלי שלמנה מלכא וכלהו אחידן צחכמה עלאה • כל עמל האדם לפיהו • האי קרא צטעתא דדיינין ליה לצר כס צההוא עלמא כתיב כל ההוא דינא וכל מאן דצביל צההוא עלמא ונקמין מייניה נקמתא דעלמא • לפיהו צגין פיהו דלא נטיר ליה וקאיב ליה לנפטיה ולא אחרבא צכטרא דהיי צכטרא דיימנא • וגם הנפש לא תמלא לא תשתלים דינא לעלם ולעלמי עלמין • ד"א לא תמלא לא תשתלים לסקלא לאתרהא לעלמין צגין דהא אסתאצת ואתדצקת צכטרא אחרא • רבי יצחק אומר כל מאן דאסתאצת צהו כאלו מלא לע"ז דאיהו תועבת ה' • וכתיב לא תאכל כל תועבת • מאן דמלא לע"ז נפיק מקטרא דהיי נפיק מרשותא קדישא ועייל צרשותא אחרת • איך מאן דאסתאצת צהיי מייכלי נפק מקטרא דהיי ונפיק מרשו קדישא ועייל צרשותא אחרת • ולא עוד אלא דאסתאצת צהאי עלמא וצעלמא דאתי ועל דא ונעממא צס כתיב צלא א' • וכתיב ולא תמאח את נפשותיכם צצהמה וצבעוף וצכל אשר תרמוס האדמה אשר הצדלתי לכם לטמא • מאי לטמא • לטמא לעמין עע"ז דהא אינון מאצבין ומכטרא דמאצאצת קא אתיין • וכל חד אחרבא צאתריה • רבי אלעזר הוסיף קומיה דר' שמעון אצוי אומר ליה הא דתינין זמין קודשא צריך הוא לדכאה להו לישראל צמה אומר ליה צמה דכתיב וזרקתי עליכם מים טהורים ומחרתם

וטרתם וגו' כיון לאתדכאן מתקדשן ישראל לאתדבקן ציה בקודשא
 בריך הוא קדש אקרון' דכתיב קדש ישראל לה' ראשית הבואתה
 וכתיב ואנשי קדש תהיון לי זכאין ליוגין ישראל לקודשא בריך הוא קדומו
 עלייהו והייתם קדושים כי קדוש אני ה' בגין דכתיב ובו תדבק
 וכתיב לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה:

יוסף לחקי מוסר • משערי קדושה ח"ג ט"ח:

על (העצרות המורות) אם לא עשה מצוה ומת נדון צנאים וצנאי
 מוסר ומלפנין ועולין וזו להם תקנה ותחיית המתים ועו"ה צנ למטה
 מזה מוסעי ישראל צנופן הקפסחא דלא מנח מפליין מעולם שנחעל מלבישה
 והיה יכול להניח כי אם היה להכניס נקרא מין או לשמות מומר • וזה אם לא
 ולא שז נדון צנאים י"צ חדש ואח"כ גופו בלה ונשמתו נשרפת ונעשתה
 תחת כפות דגלי ה'לקיים צע"ה • למעלה מזה הן אלו שאין להם חלק לעו"ה
 כלל וגהינם בלה והם אינם כליס אף על כן שיש צידם מורה ומעשים נוסף
 ולא עשו מצוה ומתו כדואג האדוני אציר הרועים • ואלו הן המינים והן
 מלונדים המהפלים דברי מורה למינות וכן המומר לע"ה צלצד אע"פ שמתו
 בכל המצוה והחוק צעודתה תמיד והמומרים וכן המסור על אותה ענין
 ולעשות ענינות להכניס ואפילו למיאצון והסורק עול שהוא הכופר נעין
 ואומר שאין שם אלוה:

הלכה פסוקה • הר"ם ה' מעשה הקדנות פ"ג:

ישראל שהוא מומר לע"ו או מחלל שבת צברהסיא אין מקבלין ומנוה הר
 כלל • אפילו העולה שמקבלין אותה מן העכו"ם אין מקבלין אותו
 מן המומר הוא שנחמד אדם כי יקריב תכס ומפי השמועה למדו מוסר ולא כוננו
 להוליא את המומר • אבל אם היה מומר לשאר עצירות ומקבלין ממנו
 הקדנות כדי שיחזור בתשובה • היה מומר לעצירה והוא מפורסם ויש
 לעשותה והורגל זה צין להכניס צין למיאצון צין מקבלין ממנו קרצן לחרה
 עצירה • נולד כגון שהיה דגיל לאכול חלב צין להכניס צין למיאצון ומ
 וחלב חלב והציא מטאת אין מקבלין אותה ומנוו: ב עולות העכו"ם
 מצואין עמהן נכניס שנחמד כל האזרח יעשה ככה אצנ נסכייהם קריצון
 צדור שנחמד ככה תעשו לאחד כחספרס ואינן ענינות סמיכה שאין סמיכה
 אלא בישראל צנאנסו לא צנאנסו:

ליל

אתה ובגידה ובגליתך אתה כִּי־חָקַקְתָּ וְחָק־בְּגִידְךָ גִּתְנוּ מִזִּמְתָּ
שְׁלֹמִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (יג) שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֻזָּה הַתְּנוּפָה
עַל אֲשֵׁי הַחֻלְבִּים יָבִיאוּ לְהִנְיָף הַתְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה
לְךָ וּלְבִגְיֶיךָ אֶתְּךָ לְחֻק־עוֹלָם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ יְהוָה
(יד) וְאַתָּה שְׁעִיר הַחַטָּאת דָּדֵשׁ דָּדֵשׁ מִשֶּׁה וְהִגְדָה שְׁעִיר
וְיִקְצֹף עַל־אֲלֹעֲזֵר וְעַל־אֵיחָמֵר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַנְּחֻרִים
לֵאמֹר: (טו) מִדּוּעַ לֹא־אֲכַלְתֶּם אֶת־הַחַטָּאת בְּמִקְוֵה
הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קֹדֶשׁים הוּא וְאַתָּה נָתַן לָכֶם לֶשׂאֵל
אֶת־עֵינֵי הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי יְהוָה: (טז) הֵן לֹא
הוּבֵא אֶת־דָּמָה אֶל־הַקֹּדֶשׁ פְּגִימָה אֲכֹל תֹּאכְלוּ אִתּוֹ
בַּקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי: (יז) וַיְדַבֵּר אֶהֱרֹן אֶל־מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם
הַקָּרִיבוּ אֶת־חַטָּאתָם וְאַתָּה עֲלִיתָם לִפְנֵי יְהוָה וַתִּקְרָא
אֵתִי כְּאִלֹּהִים וְאֲכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַזֶּה וְיִטֵּב בְּעֵינַי יְהוָה
(יח) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטֵב בְּעֵינָיו: (יט) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֱלֹהִים: (כ) דַּבְּרוּ אֶל־
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַחֻק הָאֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל־הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ: (כא) כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶת וְשֹׁסְעָה
שֹׁסֵעַ פְּרֶסֶת מִעֲלֵת גֵּרָה בַּבְּהֵמָה אֵתֶּה הַאֲבֵלוֹ
(כב) אֲךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִפְרֶסֶת
הַפְּרֶסֶת אֶת־הַגִּמְלָה כִּי־מִעֲלֵה גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶת
אֵינְנוּ מִפְרִים טָמֵא הוּא לָכֶם: (כג) וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מִעֲלֵה
גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶת לֹא וּפְרִים טָמֵא הוּא לָכֶם: (כד) וְאֵת
הָאֲרֵבֶת כִּי־מִעֲלֵת גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶת לֹא הַפְּרִיָּה טָמֵא
הוּא לָכֶם: (כה) וְאֶת־הַחֲזוּר כִּי־מִפְרִים פְּרֶסֶת הוּא
וְשֹׁסֵעַ שֹׁסֵעַ פְּרֶסֶת וְהוּא גֵּרָה לֹא־יִגֵּר טָמֵא הוּא לָכֶם
(כו) מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִּנְעוּ טָמֵאִים הֵן
לָכֶם:

ואמר

(6) וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן הוּא דַמְלִיל יי לְמִימַר בְּקִרְבִּי
 אֶתְקַדְּשׁ וְעַל אַפִּי כָּל עֲמָא אֶתְקַדְּ וְשִׁהִיק
 אַהֲרֹן: (3) וְקָרָא מֹשֶׁה לְמוֹשֶׁאֵל וּלְאַלְעָזָר בְּנֵי עֵיזָאֵל אֶת
 אָבוֹהֵי דְאַהֲרֹן וַאֲמַר לְהוֹן קְרִיבוּ טוּלוּ יַת אַחוּכוּן מִן
 קָדָם אַפִּי קוֹדֶשָׁא לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וְקְרִיבוּ וְנִמְלֻנְגוּן
 בְּכִיתוּנְיָהוֹן לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא כְּמָא דִּי מְלִיל מֹשֶׁה:
 (7) וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְאַלְעָזָר וּלְאַהֲתָמָר בְּנוֹהֵי
 דִּישִׁיכוּן לֹא תִרְבוּן פִּירוּשׁ וּלְבִישׁוּכוּן לֹא תִבְזְעוּן וְלֹא
 תִמּוּתוּן וְעַל כָּל בְּנִשְׁתָּא תְּהִי רוּגְזָא וְאַחִיכוּן כָּל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל יִבְכוּן יַת יוֹקִידָתָא דִּי אוֹקִיד יי: (8) וּמִתְרַע מִשְׁכַּן
 זְמַנָּא לֹא תִפְקוּן דִּילְמָא תִּמּוּתוּן אַרְי מִשַׁח רְבוּתָא
 דִּי עֲלִיכוּן וְעַבְדוּן כְּפַחְנָמָא דְמֹשֶׁה: (1) וּמְלִיל יי לְאַהֲרֹן
 לְמִימַר: (1) חֲמַר וּמְרוּי לֹא תִשְׁתִּי אִתָּהּ וּבְגָדָּ עֲמָדָּ
 בְּמַעֲלָכוּן לְמַשְׁכַּן זְמַנָּא וְלֹא תִמּוּתוּן קִים עֲלֵם לְדִרְיִכוּן:
 (2) וּלְאַפְרָשָׁא בֵּין קוֹדֶשָׁא וּבֵין חוּלָא וּבֵין מִסָּאבָא וּבֵין
 דְכִפָּא: (3) וּלְאַלְפָּא יַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת כָּל קְרִימָא דִּי
 מְלִיל יי לְהוֹן בִּידָא דְמֹשֶׁה: (4) וּמְלִיל מֹשֶׁה עִם אַהֲרֹן
 וְעִם אֲלְעָזָר וְעִם אִיתָמָר בְּנוֹהֵי דְאַשְׁתָּאָרוּ סְבוּ יַת
 מְנַהֲתָא דְאַשְׁתָּאָרְתָּ מִקּוֹרְבְּנֵי דִי וְאַכְלוּהּ פְּטִיר בְּסִטְרָ
 מִדְּבָתָא אַרְי קוֹדֶשׁ קוֹדֶשׁ שִׁין הִיא: (5) וְחִיכְלוּן יְתָהּ בְּאַתְרָ
 קוֹדֶשׁ אַרְי חוּלְקָהּ וְחִלְקָהּ בְּגָדָּ הִיא מִקּוֹרְבְּנֵי דִי אַרְי
 כּוֹן אֶתְפַּקְדִּית: (6) יַת חֲרִיָּא דְאַרְמוּתָא וְיַת שׁוּקָא
 דְאַפְרָשׁוּתָא תִּיכְלוּן בְּאַתְרָ דְכִי אִתָּהּ וּבְגָדָּ וּבְגָדָּ עֲמָדָּ
 אַרְי חוּלְקָהּ וְחִלְקָהּ בְּגָדָּ אִתְהִיבוּ מִנְכֻסְתָּ קוֹדֶשׁ שִׁין
 דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (7) שׁוּקָא דְאַפְרָשׁוּתָא וְחֲרִיָּא דְאַרְמוּתָא
 עַל קוֹרְבְּנֵי חֲרִיָּיָא יי תּוֹן לְאַרְיִם אַרְמָא קָדָם יי וְיַהֲיִי לְךָ
 וּלְבְּנֵיךָ עֲמָדָּ לְקִים עֲלֵם כְּמָא דִּי בְּקוֹדֶשׁ יי: (8) וְיַת צְפִירָא

דחטאהא

יום הששי

אמר הריאת פ' סעזע סניס מקרא וס' תרגום וספעה וזמור ה' מלך גלות
לכס (סו זמור סיר ליום סעזע וס' מלך) יול"ס דצרו מסנה וסלכס מסדר
טכרות סזוא נגד סיסגד סזקנת היום :

משנה ידים סקד ד'

בו כיום נמנו וקמרו . על עריבת הרגלים שהיא משגי לונין
ועד השעה סבין שנסדקה . שהיא ממאה מדרם . שרבי
עקיבא אומר ערבת הרגלים בשמה : ב בו כיום אמרו . כל הובחים
שנובחו שלא לשמן . בשרים . אלא שלא עלו לבועלים לשם הובכה .
היין מן הספה ומו התטאת . תפסת בזמנו . ותטאת בכל זמן . ר'
אלעזר אומר אף האשם . הספה בזמנו . ותטאת והאשם בכל
זמן . אמר ר' שמעון בן עזאי מקיבלני מפי שבעים ושנים וזון .
ביום שהושבו את ר' אלעזר בן עזריה בשיבה . שכל הובחים
תנאבלין שנובחו שלא לשמן . בשרים . אלא שלא עלו לבועלים
לשם הובכה . היין מן הספה ומו התטאת . לא הוסיף בן עזאי אלא
העולה . ולא הורו לו תבמים : ג בו כיום אמרו עמון ומואב מה
הו בשביעית . קור ר' טרפון מעשר עני . וקור ר' אלעזר בן עזריה
מעשר עני . אמר לו ר' ישמעאל . אלעזר בן עזריה עליך ראיה
לרמד . שאתה מסמיר . שכל המסמיר עליו ראיה לרמד . אמר לו
ר' אלעזר בן עזריה . ישמעאל אחי אני לא שניתו מסדר השנים
טרפון אחי שינה ועליו ראיה לרמד . השיב ר' טרפון מצרים הוצה
לארץ . עמון ומואב הוצה לארץ . מה מצרים מעשר עני בשביעית .
אף עמון ומואב מעשר עני בשביעית . השיב ר' אלעזר בן עזריה
בכל הוצה לארץ . עמון ומואב הוצה לארץ . מה בכל מעשר עני
בשביעית . אף עמון ומואב מעשר עני בשביעית . א"ר טרפון
מצרים מפני שהיא קרובה . עשאיך מעשר עני . שהיו עניי ישראל
נסמכים עליה בשביעית . אף עמון ומואב שהן קרובים . געשים
מעשר עני . שהיו עניי ישראל נסמכים עליהם בשביעית . אמר
לו ר' אלעזר בן עזריה הרי אתה כמתגן ממון . ואין אתה אלא
כמקסוד נקשות קובע אתה את השמים מלהוריד מל ומטר שנגמיר

היקבע

היקבע אדם אלהים כי אתם קובעים אותי ואמרתם במה קבעתי
 המעשר והתרומה אמר ר' יהושע תריני במשיב על מדפון אחי
 אכל לא לעניו דבריו מצרים מעשה חדש וקבל מעשה ישן
 והנהו שלפנינו מעשה חדש ירון מעשה חדש ממעשה חדש
 ואל ירון מעשה חדש ממעשה ישן מצרים מעשה וקנים וקני
 מעשה נביאים והנהו שלפנינו מעשה וקנים ירון מעשה וקני
 ממעשה וקנים ואל ירון מעשה וקנים ממעשה נביאים נמנו וקני
 עמון ומואב מעשרים מעשר עני בשביעית וקשפא ר' יוסף
 הורמסקות אצל ר' אליעזר בלוד אמר לו מה חדוש היה לך
 בבית המדרש היום אמר לו ונמנו ונמרו עמון ומואב מעשר
 מעשר עני בשביעית בקה ר' אליעזר ואמר סוד ה' ליראיו וקני
 להודיעם צא ואמור להם אל תחשו למנונכם מקובל אני מן
 יוחנן בן זכאי ששמע מרבו ורבו מרבו עד הלכה למשה מסיני
 שעמון ומואב מעשרים מעשר עני בשביעית ד בו ביום
 יהודה גר עמוני ועמד לפניו בבית המדרש אמר להם מה
 לבא בקהל אמר לו רבן גמליאל אסור אתה אמר לו ר' יוחנן
 מותר אתה אמר לו רבן גמליאל הקחוב אמר לא יבא עמי
 ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי וגומר אמר לו ר' יהושע
 עמונים ומואבים במקומן הן כבר עלה סנהריב מלך אשור וקבל
 את כל תאומות שנאמר ואסיר גבולות עמים ועתידותיהם שמו
 ואוריד בכיר יושבים אמר לו רבן גמליאל הקחוב אמר ואמר
 אשיב את שכית בני עמון וכבר תורו אמר לו ר' יהושע הקח
 אמר ושכתי את שבות עמי ישראל ויהודה ועדין לא שבו והתירו
 לבא בקהל ה' תרגום שבועורא ושבדגניאל מטמא את תרגום
 תרגום שכתבו עברית ועברית שכתבו תרגום וכתב עברית
 מטמא את תרגום לעולם אינו מטמא עד שיכתבנו אשורית
 העור וכדיו ו אמרים צדוקים קובלים אני עליכם פרושים
 שאתם אמרים כתבי תקדש מטמאין את הדינים ספרי הפוסק
 אינם מטמאין את הדינים א' יוחנן בן זכאי וכי אין לנו
 הפרושים אלא זו בלבד והרי הם אמרים עצמות חמור מחורב
 ועצמות

ועצ
 של
 הק
 אין
 קר
 אנו
 הק
 אומ
 מה
 עכ
 אמ
 הא
 גדי
 קוב
 בנט
 פוח
 את
 ה'
 רבי
 דר
 מכו
 וכול
 סחו
 וד
 רש
 סמ

שמיני יום ששי

קינ

ועצמות יתכן בהן גדול ממאים • אמר לו לפי חקתן היא טימאתן •
 שלא יעשה אדם עצמות אביו ואמו ורודות • אמר להם אף כחבי
 חקדש • לפי חקתן היא טימאתן • ספרי המידם שאינו חביבין •
 אין מממאין את הנידים: ז • אומרים צדוקין קובלים אנו עליכם
 פרושים • שאתם מטהרין את הנצוק • אומרים פרושים • קובלין
 אנו עליכם צדוקין • שאתם מטהרין את אמת המים הנאה מבית
 הקברות • אומרים צדוקים קובלין אנו עליכם פרושים • שאתם
 אומרים שורי וחמורי שהיוקי חביבין • ועבדי ואמתי שהיוקי פטורים •
 מה אם שורי וחמורי שאיני חביב בהם מצות הרי אני חביב בנגון •
 עבדי ואמתי שאני חביב בהן מצות אינו דין שאחא חביב בנגון •
 אמרו להם לא • אם אמרתם בשורי וחמורי • שאין בהם דעת •
 האמרו בעבדי ובאמתי • שיש בהן דעת • שאם אקניטנו • ילך וידליק
 גדישו של אחר • ואחא חביב לשלם: ח • אמר אפיקורוס גלילי
 קובל אני עליכם פרושים • שאתם כותבין את המושל עם משה
 בנטו • אמרו פרושים • קובלין אנו עליך אפיקורוס גלילי • שאתם
 כותבין את המושל עם השם גדף • ולא עוד אלא שאתם כותבין
 את המושל מלמען • ואת השם מלמען • שנאמר ויאמר פרעה מי
 ה' אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל • וכשלקה מהו ואמר ה'
 הצדיק:

הלכה כדס דף ט' ע"א

רבי אמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן נמו טמא
 • חוץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה דרבנן לאפוקי [א] דיהה
 דדיהה ואיכא דאמר רמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טהור דיהה
 מכן טהור חוץ משחור ולהכי מהני שיעוריה דרבנן בר קפרא אמר
 וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור חוץ ממוזג [ב] שעמוק מכן
 טהור דיהה מכן טהור בר קפרא [ג] אדיהו ליה ורבי אעמיקו ליה
 ורבי אמר רבי חנינא כמה נפיש גברא דלביה כמשמעתיה:

ד' ש"י [א] דיהה דדיהה • סגדה מנראיתו יותר מדאי: [ב] עמוק מכן טהור •
 חס מחותו מדאס טהא חלל חס אלוס טרצה עד טהא לכלל חסד מסוד
 המדאס טלמעלס טענו טרו טל חסד חסדן דמנעיתין: [ג] טדיהו ליה • דס
 טדועל למוזג •

פקודא

למהוי דכיר יום השבת כד"א זכור את יום השבת
לקדשו רזא דשבת הא אוקיננא בכל אינון דוכתי יומי
דוכרנא דבייחא דעלמא ותיבו כללא דאורייתא ונאן דכטייר שבת כד
כטייר אורייתא בלא * והא אמתר דוכרנא דשבת לקדשא ליה בכל
קרופן גאן דאדכר למלאכא אלמריך לברכא ליה נאן דאדכר שבת
לקדשא ליה והא אמתר * זכור לכבודא תיבו * שמור תיבו למוסרי
(הא רזא בלא פיודא) יום שבת רזא דכל מהימנותא דתלייא דמרי
עלמא עד קופא דכל דרגין שבת תיבו בלא :

יוסף לחק * מוסרי * משערי קדושה ח"ג ע"ה :

אין לך שום עבירה אפילו הכופר צעיק עומד לפני השופט ולמנוח
משופט צעפת מיתמו * וד' חלוקי כערה הן עבר על מ"ע הקלות
משופט לא זז ממש עד שמוחלין לו * עבר על מצות ל"ת הקלות משופט
מכפרין * עבר על חמורות והן מיצו כריתות ומיתה בידי שמים בין צ"ח
בתל"ת והיינו מיתות צ"ד מן עמילול ה' משופט וי"כ ויסורין מכפרין *
על חילול ה' או על החמורות מכולן כגון פושעי ישראל צרופן וכל
לבוש וזנין עולין וכל שאינו קמוס בתחית המתים וכל אומן שלין לט
לע"ה כנ"ל בלורך צ"ח חלקים הכוזבים משופט ויה"כ ויסורין
מכפרין * היסורין המכפרין הם כל מיני יסורין ועד היכן תכליתן עד
שנסתק לו חלוקו וטרח להופכה כדי ללושפה וכן אם הטיל ידו בנשים
שני דינרין ועב' ח' ונרין להטיל ידו פעם שניה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ז

מלאכות שחייבין עליהן סקילה וכתב צמוד או קרבן מטאת צבטנא
אבות ומתן תולדות * ומתן כל אבות מלאכות ארבעים
אחת ואלו הן * המריטה והזריעה והקלידה והעימור והדשיפה והזרייה וה
והטמינה וההקדה והליטה והפטיה והגזירה והלגון והנפון והבזיעה וה
ועשיית הנדון והנפנת המסכה והאריגה והבזיעה והקשירה וה
והכפירה והקריעה והצנין והסתירה והכלאה צענים והלודה וה
והכפטה וההענדה ומחיקת העור ומחוכו והכתיבה ומחיקה ומ
והבזערה וכיצו וההולאה מרשות לרשות : ב כל אלו המלאכות וכל
מעשייתם הם הנקראים אבות מלאכות * כולן הוא ענין אחד החורש או
או העושה תרין ה"ז אב מלאכה * שכל אחת ואחת מהן מפירה דקרבן
אחד הוא : ג וכן הזרע זרעים או הנוטע חילנות או המצדיק חילנות
המרכיב או הזומד כל אלו אב אחד הן מלאכות מלאכות וענין אחד הוא
אחת מהן לנפש דבר הוא עתכוי : ד וכן הקולר תבואה או הענית או
עננים או הגורד תמרים או המוסק זמים או האורה תאנים כל אלו אב
אחת

לחם הן שכל לחם מהן לעקור דבר מנגדוליו ומתנין ועל דרך זו שחר
הלכות :

תוריע יום ראשון תורה

ינון בקריאת ששה פסוקים אלו ששה כנגד ׀ דמולוי יוד דסס ז"ן לכסאוי
זו הברה ומוספת נשמה של שבת שעצרה :

(ב) וידבר יהוה אל־משה לאמר : ומליל יי עם משה
למימר : (ג) דבר אל־בני ישראל לאמר אשה
כי תוריע וילדה זכר וממאה שבעה ימים בימי נדת
דוקה תממא : מליל עם בני ישראל למימר אתהא
ארי העדי ותליד דבר ותהי מסאבא שבועא יומין כיומי
ריחוק סאובתה תהי מסאבא : (ג) וביום השמיני ימול
בשר ערלתו : וביומא תמינאה יתגזר בסרא
דעורלתיה : (ד) ושלושים יום ושלושת ימים תשב בדמי
טהרה בכל־קדש לא תגע ואל־תמקדש לא תבא עד־
מלאח ימי טהרה : ותלחין ותלחא יומין תחייב בדם
דכו בכל קודשא לא תקרב ולמקדשא לא תיעול עד
דמשלם יומי דכוחה : (ה) ואם־נקבה תלד וממאה שבעים
בגדתה וששים יום וששת ימים תשב על־דמי טהרה :
ואם נוקבתה תליד ותהי מסאבא ארבעה עשר
בדיחוקה ושתיין ושטה יומין תחייב על דם דכו :
(ו) ובמלאח ימי טהרה לבן או לבת תביא בגש בך
שנתו לעלה ובן־ינה אדוקר לחטאת אל־פתח אהל־
מועד אל־הכהן : ובמשלם יומי דכוחה לברא או
לכבתא תייתי אימר בר שמה לעלתה ובר ינה
או שפגינא לחטאתה לתרע משבן זמנא לנת
בהנא :

(ב) וְאִישׁ בָּא מִבְּעַל שְׁלֹשָׁה וַיֵּבֵא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לֶחֶם
 בְּכוּרִים עֲשָׂרִים לֶחֶם שְׁעָרִים וּבְרָמֶל בְּצִקְלָתוֹ
 וַיֹּאמֶר תָּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ: וַיִּבְרָא אֶתְּךָ מֵאֶרֶץ דְּרוֹמָא
 וְאִיתִי לְנִבְיָא דְּנִי לֶחֶם בְּפוּרִין עֲסָרִין טוּלְמִין דְּלֶחֶם
 שְׁעוּרִים וּפִירוּבִין בְּלִבְוִשִׁיה וַאֲמַר הֵב לְעָמָא וַיִּקְלוּ
 (ג) וַיֹּאמֶר מִשְׁרָתוֹ מָה אֶתָּן זֶה לִפְנֵי מַאֲה אִישׁ וַיֹּאמֶר
 לָעָם וַיֹּאכְלוּ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֲכֹל וְהוֹתֵר: וַאֲשֵׁר
 מִשְׁוֹמִשְׁגִּיה מָה אֶתָּן דְּנִי קָדָם מַאֲה גִבְרָא וַאֲמַר נִי
 לְעָמָא וַיִּקְלוּ אֲרִי כְדִנְנִי אָמַר יי וַיִּקְלוּ וַיִּתְרִינוּ: (ד) וַיִּתֵּן
 לִפְנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּתְרִנוּ כְּדַבַּר יְהוָה: וַיִּתֵּב קְדָמֵיהֶם
 וַאֲכָלוּ וְאוֹתִירוּ כְּפִתְחָמָא דְּנִי: (ה) וַיִּגְעֲמִן שְׂרָצָבָא מִלְּךָ
 אֲרָם הִיָּה אִישׁ גְּדוֹל לִפְנֵי אֲדָנָיו וּגְשָׁא פְלִיִּים כִּי
 נִחַן יְהוָה הַשְׁמָעָה לְאֲרָם וְהָאִישׁ הִיָּה גְבוּר חֵיל מְצֻרָה
 וַיִּגְעֲמִן רַב חֵילָא דְּמַלְכָּא דְּאֲרָם הִיָּה גִבְר רַב קָדָם
 רַבּוּגִיה וּנְקִיב אִפִּין אֲרִי עַל יְדֵיהָ עֵבֶר יי נִצְחָנָא לְאִישׁ
 אֲרָם וַיִּבְרָא הִנֵּה גִבְר חֵילָא וְהוּא לִקְוּ בַּסְגִּירוּתָא
 (ו) וְאֲרָם יִצְאוּ גְדוּדִים וַיִּשְׁבּוּ מֵאֲרִץ יִשְׂרָאֵל גְּעֵרָה קָמִינָה
 וְהָיָה לִפְנֵי אִשְׁת גְּעֲמִן: וְאִנְשׁ אֲרָם נִפְקוּ בְּמִשְׁבָּה
 וַיִּשְׁבוּ מֵאֲרָעָא דְּיִשְׂרָאֵל עוֹלְמָתָא וְעֵרְתָא וְתוֹתָא
 מִשְׁמָשָׁא קָדָם אֶתְּךָ גְעֲמִן: (ז) וְהָאֲמַר אֵלֶיךָ וְנִבְרָתָה אֲתָּן
 אֲדָנִי לִפְנֵי הַגְּבִיָּא אֲשֶׁר בְּשִׁמְרוֹן אֲנִי יֹאסֵף אֲהוּ מְצֻרָתוֹ
 וְאֲמַרְתָּ לְמַרְתָּה טוּבִי רַבּוּנִי אִם יוּיֵל לְקָדָם גְּבִיָּא
 בְּשִׁמְרוֹן דְּכֵן יִסֵּי יְתִיהָ מִסְגִּירוּתֶיהָ:

כתובים

(6) עיניך יראי זרות ולבך ידבר מהפכות: ויחזרון
 עיניך בנגריהא ולבך ימליל מהפוכתא:
 (3) והיית כשכב כלבבים וכשכב בראש חבל: וההוי היף
 דשכיב כלביה דימא והיף מלחא דדמיך כולפא: (2) הכוני
 בלחילתי ה'מוני בלדעתי מתי אקין אוסיף אבקשנו
 עוד: ותימר מחונני ולא איכרחית וכונני ולא
 ידעית לאימתי אתער ואוסיף ואבעיניה עוד: (7) אל
 תקנא באנשי רעה ואלתתאו להיזת אתם: לא תימן
 בקרי בישתא ולא תתרגב למהוי עמהון: (5) פי-שוד
 יהנה לבם ועמל שפתיהם תדברנה: מטוול רבונא
 דיאני לבהון ועולא שיפותהון ממללן: (1) בקחמה יבנה
 בית וכתבונה יחכונן: בקחמתא מהבגי ביחא ובכינא
 תקין:

משנה נלחיס פרה ב'

א ערוגה שהיא ששה טפחים על ששה טפחים וזרעים בתוכה
 חמשה זרעונים ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד
 באמצע היה לה גבול גבוה טפח וזרעין בחוכה שלשה עשר
 שלשה על כל גבול וגבול ואחד באמצע לא ישע ראש הלסת
 בתוך הגבול מפני שהוא מלאהו ר' יחזקיה אומר ששה באמצע:
 ב כל מין זרעים אין זרעין בערוגה וכל מין זרקות וזרעין בערוגה
 תרדל ואפונים השופין מין זרעים אפונים הנמלנים מין זרק גבול
 שתיה גבוה טפח ונתמעט קשר שתיה בשר מתחלתו הטלם
 ואמת המים שהם עמוקים טפח וזרעים לתוכן שלש זרעונים אחד
 מקאן ואחד מקאן ואחד באמצע ג' היה ראש תור זרק גבול
 לתוך עדה זרק אחר סתר מפני שהוא נראה כסוף שדהו היתה
 שדהו וזרעה זרק והוא מבקש למע בתוכה שורה של זרק אחר

ר' ישמעאל אומר עד שיהא התלם מפלש מראש השנה ועד ראש
 ר' עקיבא אומר אנדרף ששה טפחים ורוחב מלואו. ר' יהודה אומר
 רוחב כמלא רוחב הפרסה: ד הנוטע שתי שורות של קשאין
 שתי שורות של דלועים. שתי שורות של פול המצרי. סתרי
 שורה של קשאין. שורה של דלועים. שורה של פול המצרי
 אסור. שורה של קשאין. שורה של דלועים. שורה של פול המצרי
 ושורה של קשאים. רבי אליעזר מתיר. וחכמים אוסרין: ה נטע
 אדם קישות ודלעת לתוך גומא אחת. ובלבד שתהא זו נוטה לצד
 זה וזו נוטה לצד זה (נ"א ל"ג ונוטה שער של זו לכאן. ושער של
 זו לכאן. שכל מה שאסרו חכמים לא גזרו אלא מפני מראית
 העין): ו היתה שדה ורועה בצלים ומבגוש לפע בתוכה שורות
 של דלועים. ר' ישמעאל אומר עוקר שתי שורות ונוטע שתי
 אחת. ומניח קמת בצלים במקום שתי שורות. ועוקר שתי שורות
 ונוטע שורה אחת. ר' עקיבא אומר עוקר שתי שורות. ונוטע שתי
 שורות. ומניח קמת בצלים במקום שתי שורות. ועוקר שתי שורות
 ונוטע שתי שורות. וחכ"א אם אין בין שורה לתברקה שתי
 עשרה אמה לא יקיים את הורע של בינתים: ז דלעת בקרב כור
 ובתבואה נוהגין לה בית רובע. היתה שדה ורועה תבואה. ובין
 לפע לתוכה שורה של דלועין. נוהגין לה לעבודתה ששה טפחים
 ואם הגדילה יעקור מלפניה. ר' יוסי אומר נוהגין לה עבודת
 ארבע אמות. אמרו לו מתחמיר זו מן הגפן. אמר להן מציעו
 חטקה מן הגפן. שלגפן יחידית נוהגין לה עבודתה ששה טפחים
 ולדלעת יחידית נוהגין לה בית רובע. ר' מאיר אומר משום ר'
 ישמעאל כל שלשה דלועין לבית סאה לא יביא ורע לתוך בית סאה
 ד' יוסי בן החומץ אפרתי אמר משום ר' ישמעאל כל שלשה דלועין
 לבית כור לא יביא ורע לתוך בית כור:

הלכה נצוות 77 ב"ט ע"ג

רב אחאי איעסק ליה לכריה בי רב יצחק בר שמואל בר מרחה
 [א] עייליה לחופה ולא הוה מסתייע מלתא אול בתריה לעיניו
 הוא ספר תורה דמנח אמר להו איכו השתא לא אתאי [ג] מכנת
 לכרי דתניא בית שיש בו ספר תורה או תפילין אסור לשמש
 אה

הזריע יום ראשון

ק"ט

את המטה עד שיוציאם או שיניחם כלי בתוך כלי אמר אבני רא
שנו אלא בכלי שאינו כליין אבל בכלי שהוא כליין [ג] אפילו
עשרה מאני כחד מאנא דמי אמר רבא גלוימא [ד] אקמטרא [ה] ככלי
בתוך כלי דמי אמר רבי יהושע בן לוי ספר תורה צריך לעשות
לו [ו] מוחיצה עשרה מר זוטרא אקלע לבי רב אשי חווירה
[ז] לדוכתיה דמר בר רב אשי המנה כיה ספר תורה ועביד ליה
מוחיצה עשרה אמר ליה כמאן כרבי יהושע בן לוי אימור דאמר
ר' יהושע בן לוי דלית ליה ביחא אהרינא מר הא אית ליה ביחא
אהרינא אמר ליה [ח] לאו אדעתאי:

רש"י [א] עיניהם לחופה ולא הוה מסתייעא מלתא דמיסוּףין שלא היה
יכול לזעול: [ב] סכנתן לזרי' כמעט סכנתא את בני לנות צעונס
העין: [ג] אפילו עשרה מאני וכו' כליין כחד מאנא דמו: [ד] אקמטרא
חרגו של פסרים ובטגילה קמטרי דספרי וכן תרגם יונתן ובגוים דרומים אולמיין
דחזירין מחמין בקמטריין וכן לאשר על המלמחה לדעל קמטרא: [ה] ככלי בתוך
כלי דמי דהא גלוימא לאו כלי היא: [ו] תמימה עשרה ואם לאו לא יעמס:
[ז] לדוכתיה במקום מעמור: [ח] לאו אדעתאי לא נתתי לבי:

זוהר תזדיע דף מ"ג ע"ג

אשה כי תזריע תנין אשה מזרעת תחלה יולדת זכר רבי
אחא אומר הא תנין דקודשא צריך הוא גזר על ההיא
טפה אי איהו דכר אי איהו נוקבא ואת אמרת אשה מזרעת תחלה
יולדת זכר אמר רבי יוסי ודאי קודשא צריך הוא אבחיין צין טפה
דדכורא וצין טפה דנוקבא ובגין דאבחיין ליה גזר עליה אי להוי דכר
אי נוקבא אמר רבי אחא וילדה זכר וכי כיון דמזרעת יולדת דכתבי
וילדה (אלה) האי קרא הכי מצעי ליה אשה כי תחד וילדה זכר (ס"א)
תזריע ויהיה זכר) מהו כי תזריע וילדה אמר רבי יוסי אחתא מן
יומא דאתעברת עד יומא דיוולדת לית לה צפונא אלא ילידו דילה אי
להוי דכר ועל דא אשה כי תזריע וילדה זכר אשה כי תזריע
רבי חזקיה פתח מה רבו מעשיך ה' כננה סגיאין עובדוי דנולכא קדישא
בעלננא ומתל לבר נס דנטיל צידויה כננה מקטורין כחדא וזרע לון
בזמנא חדא ולבחר נפקי כל חד וחד בלחודוי כך קודשא צריך הוא
עביד עובדויה בחכמה ובחכמה נטיל כלל כחדא וזרע לון ולבחר
נפקו כל חד וחד בזמניה ה"ד כלם בחכמה עשית אמר רבי אבה מה
רבו מעשיך ה' כננה סגיאין אינון עובדויה דנולכא קדישא וכלהו
סתייעין בחכמה ה"ד כלם בחכמה עשית כלהו בחכמה כליין ולא
נפקי לבר אלא בטבילין ידען לגבי בינה ומחון אתעבידו כלל
ואסתקמו ה"ד ובתבונה יתכוון ועל דא כלם בחכמה עשית צבינה'
מלסא

מלאה הארץ • הארץ דא כנסת ישראל דמתמן אחמליא מכלא כד"א ב
הנחלים הולכים אל הים וגו' • קנינך דהיא אפיקת לון לבתר הה
אלה חולדות השמים והארץ בהבראס • זה' בראס • בנין כן מנח
הארץ קנינך • תא חזי • בטעתא דבר נס אחי לאקדשא לחוד
בנוקביה (בכוונה) ברעותא קדישא דליה אפער עליה רח
(אחרא) קדישא כליל דבר ונוקבא ורמיז קודשא בריך הוא למד טל
ממנא על עדוייהון דבני נשא ומני בדיה ההוא רוחא ואודע ליה
אחר יפקוד ליה הה"ד והלילה אמר הורה גבר הלילה אמר לה
ממנא הורה גבר מפלנייא • וקצ"ה אפקיד ליה לההוא רוחא כל
דאפקיד והא חוקמה כדין רוחא נחתא וחד גולמא עמיה ההוא דק
בדיוקניה לעילא בההוא גולמא אחברי (ס"א אחרבי) בההוא גול
חזיל בהאי עלמא • הה"ד אך בללס יתהלך איש בעוד דהאי גול
אשתכח עמיה דבר נס בגולמא דליה קאים בהאי עלמא דמת
כחדא • (ס"א אשתכח עמיה • ב"כ קאים בהאי עלמא ותרין י
דמתחברן כחדא) ושלמה מלכא אזכרל לבני נשא ואמר עד ע
היום וכסו הגללים תרי:

יוסף לחק • מוסר • משערי תשובה לרצונו יונה דף ח' דבר' וימי
דע כי החוטא כאשר יתאמר לשון מהעאמו יכבד עליו מאד עקשו צדי
כי הוא יודע כי ולא הקפץ עליו ויש לו מנוח לנוס שמה והמנוח
התשובה והוא עומד צמודו והנו צדעתו וצידו ללאת מתוך ההפכה ולא
מפני האף והמיתה על כן רעתו רבה • וארז"ל על הענין הזה צדעתו
משל לכת של לטעים שחצפן המלך צדית האסורים ומתרו מהתרת פרטו ויה
ונשאר אחד מהם צא שר צית הסוהר וראה מהתרת חתורה והאיש הכוא
ענור ויך אופו במעוהו אמר לו קשה יום הלל המהתרת חתורה לפניך וליק
מהרת המלט על נפשך • ולא ימנא איחוד התשובה זולתי צעתי הארץ אשר
ישנים שוכנים ולא ישיבו אל לבם ולא דעת ולא תשובה להם למחר להמלט
נפסם ויש תהם נדחים ומעל השם צרוך הוא לא יאמינו לעולם החטאי • ויה
דו"ל אם רחית ת"ח שעבר עזירה צליה אל מהרסר אחריו ציוס כי צאמת
תשובה • ועוד התבונן צדעת המתאחר מן התשובה כי רבה היא כי
התפתחה כי שז איש נאנח צמירות לצ צדעה וצדעה ודלפה עינו מתוה
יפגשו יגרו שנית ויודתן החטא לידו וכנוס את יגרו ויכור אשר עברו
בוס המירדות ולא יוסף לשתות עוד כמו שנתאר רבו ואל תחטאו • צדי
רגזו ופלעטרו על אשר חטאתם ואל תחטאו עוד כי הזכיר חטאת למען
מתקשו כוז סלה' ויעיד על זה הפירוש אומר רגזו מלסוך אל תרגזו
ותחתי רגזו עני' הלער על הדבר שעבר ועל ההווה וגא אמר יגרו חו
גדוד

הלכה

הלכה פסוקה הר"ס ה' מעשה הקרצנות פ"ג:

כל קרצנות צממה שיקריב היחיד זין חוצה זין נדבה קומך עליהן כהסם חיון י חוץ מן הצבור והמעשר והפסח שנאמר וסמך ידו על ראש קרצנו מפני השמועה למדו שכל קרצן צממנו חוץ מפסח וזכור ומעשר: ב העוף אינו טעון סמיכה וכן כל המעוה שדין שיפלו לתויות של נדבה שכר ציורנו צהלות שקלים טכונן יצאו עולות י חוץ צעל אופן המעוה סומך על אותה העולה ולינו נצוה עליה נכנס אלא נסכיה משל לצור ואע"פי שהיה בכך עזרתה ועורה של חנסי ממטר: ג הכל סומכין מוץ נחרש טועה וקטן ועצד ואשה וסומא ונכרי ואין הסליח סומך שאין סמיכה חלא צבעלים שנאמר וסמך ידו לא יד אשמו ולא יד עצרו ולא שגורו:

יום שני תורה

בגוין בקריאת חרצנה פסוקים אלו טהס כנגד ד' ומילוי יו"ד דטס צ"ן להשאיר צו תוספת הרוח משנת טעורה:

(ה) וְהִקְרִיבֹוּ לִפְנֵי יְהוָה וּכְפַר עָלֶיהָ וּמִתְהַרָה מִמֶּקְדָּשׁ דְּמִיָּה וְאֵת חֹבֶרֶת הַיְלֹדֹת לְזָכָר אֹו לְאִתָּהּ: וּמִקְרִבֶינָהּ קָדָם יי וּכְפַר עָלֶיהָ וְהִקְרִיבֹוּ מִסֹּאֵבֶת דְּמִיָּה דֵּא אֹוִרִיתָא דִּילִידָתָא לְדָכָר אֹו לְנוֹקְבָא: (ג) וְאִם־לֹא תִמְצָא יְדָהּ דֵּי שָׂה וְלִקְחָהּ שְׂתִי־הָרִים אֹו שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד לְעֹלָה וְאֶחָד לְחֻטָּאת וּכְפַר עָלֶיהָ כִּכְהֵן וּמִתְהַרָה: וְאִם לֹא תִשְׁפַּח יְדָהּ כְּמִיֶּסֶת אִימְרָא וְהִסֵּב חֶרֶן שְׁפָנִינוּן אֹו חֶרֶן בְּנֵי יוֹנָה חֶדֶר לְעֹלָתָא וְחֶדֶר לְחֻטָּאתָא וּכְפַר עָלֶיהָ כִּכְהֵן וְהִקְרִיבֹוּ: (ג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמִיֶּר: (ד) אֲדָם כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ שָׂאת אִרְסַפְתָּת אֹו כְהֹרֹת וְהִיָּה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ לִגְזַע צָרַעַת וְהִנֵּבָא אֶל־אַהֲרֹן כִּכְהֵן אֹו אֶל־אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים: אֲנִשׁ אֲרִי יְהִי בְּמִשְׁךָ בְּשָׂרִיהָ עִמָּקָא אֹו עֲדָיָא אֹו בְּכֹרָא וְיִהִי בְּמִשְׁךָ בְּשָׂרִיהָ לְמַכְתֵּשׁ

סגיר

סגירו ויתיתי לנת אהרן בהנא או לנת חד מבנותו
בהניא:

נביאים חלטים 3 סימן ס'

(6) ויבא ונגד לאדניו לאמר פזאת וכוזאת דבדר
הגערה אשר מארץ ישראל: ואחא וכו
לרבנויה למימר כרין וכרין מליבת עולמא
מארעא דישראל: (3) ויאמר מלך-ארם לך-בא ואשליח
ספר אל-מלך ישראל ויגד ויקח בידו עשר כפריתין
וששת אלפים זהב ועשר חליפות כנדים: ואח
מלכא דארם איתא איזיל ואשדר אנרתא לנת מס
דישראל ואזל ונסיב בידיה עסר כפרין דכסף וש
אלפין דיגריין דדהב ועסרא אצטלוון דלבושא: (4) ו
הספר אל-מלך ישראל לאמר ועתה כבוא הספר
אליה הגרה שלחתי אליה את-נעמן עבדי ואס
מצרעתו: ואיתי אנרתא למלכא דישראל למ
וכן כתיב בה וכען כמיתי אנרתא הדיא לוהך
שדרית לך ית נעמן עבדי ותסיניה מסגרותיה: (5) ו
כקרא מלך-ישראל את-הספר ויקבע כנדיי ויא
האלהים אני להמית ולקחיות כיתה שלח אלי לא
איש מצרעתו כי אה-דעונא וראו כי-מתאנה
לי: ותוה כד קרא מלכא דישראל ית אנרתא
ית לבושוהי ואמר הצרוך אית בי מז-קדם יי למ
ולאחאה ארי דין שלח לי לאסאה נכרא מסגרות
ארי דרם דעו כען ותו ארי תוסקפא דין
לאחגראה בי:

כחומס

(6)
ויג
מב
דז
וה
קד
תס

א
מ
מ
כבי
דכמ
והב
שלא
ערה
אינו
כאי
מפד
ערה
וגע
בפני
ידע
ונפל

(6) וּבִדְעַת הַדְרִים יִמְלְאוּ כְּלֵהוֹן יִקָּר וְנִעִים:
 וּבִדְעֵהָ קִיטוּנִי מִחִמְלָן כֹּל מִזְלָא
 וְיִקְרָא וּבִסִימָא: (3) גִּבְרֵי חֶכְמָה בְּעֵז וְאִישׁ דְּעֵה מֵאִמִּין בַּח:
 מִב גִּבְר תִּסְמֵא מִן עֲשׂוּנָא וְגִבְרָא דִּידִיעָהָ מִן הוּו
 הַדְרִין בְּחִלְיָה: (4) כִּי בְּתַחֲבֻלוֹת תַּעֲשֶׂה לָּךְ מִלְחָמָה
 וְחֲשׂוּעָה בְּרוּב יוֹעֵץ: מְטוּל כְּמִדְבַּר נִוְחָא תַעֲבֹד לָךְ
 קָרְבָא וּפּוֹרְקָנָא בְּסוּגְיָא דְמוֹלְכָנָא: (7) רֵאמוֹת לְאֹנִיל
 חֲכָמוֹת בְּשַׁעַר לֹא יִפְתַּח פִּיהוּ: מִתְרַעַם שְׁמִיָּא
 בְּחֲבִמְתָא וּבְחֲרָעֵי לֹא פָתִיחַ פּוֹמִיָּה:

משנה עירובין פרק ב'

א בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן המים ומן המלח והכל
 נקח בבסוף מעשר חוץ מן המים ומן המלח הנזכר
 מן המזון מותר במלח ובמים מערבין לזויר בזון ולישראל בתרומה
 סומכוס אומר בחולין ולכהן בבית הפרס ר' יהודה אומר אפילו
 בבית הקברות מפני שיכול לילך לחוץ ולאכול: ב מערבין בדמאי
 ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו ובמעשר שני והקדש שנקדשו
 והכתמים בתלה ובתרומה אבל לא במבל ולא במעשר ראשון
 שלא נטלה תרומתו ולא במעשר שני והקדש שלא נקדשו השולח
 עירובו ביד חרש שומה וקטן או ביד מי שאינו מודה בעירוב
 אינו עירוב ואם אמר לאחד למקלו ממנו הרי זה עירוב: ג נתנו
 באילן למעלה מעשרה טפחים אין עירובו עירוב למטה מעשרה
 טפחים עירובו עירוב נתנו בכור אפילו עמוק מאה אמה עירובו
 עירוב נתנו בראש תקנה או בראש חקונרם בזמן שהוא תלוש
 ונעוץ אפילו בבוהת מאה אמה הרי זה עירוב נתנו במגדל ועל
 בקפיו ואבד השפתים הרי זה עירוב ר' אליעזר אומר אם אינו
 יודע שחפפתם במקומו אינו עירוב: ד נתקלגל חוץ לתחום
 ונפל עליו גל או נשרף או תרומה ונטמאה מקעוד יום אינו
 עירוב

קכד

תזריע יום שני

עירובי משח שיכה הרי זה עירובי אם ספק ר' מאיר ור' יוחנן
אומרים הרי זה חמר גמלי ר' יוסי ור' שמעון אומרים ספק עירוב
כשר אמר ר' יוסי אכטולמוס העיד משום חמשה זקנים על מה
עירובי שבשר: ה מתנה אדם על עירובו ואומר אם באו יבני
מן המזרח עירובי למערב מן מערב עירובי למזרח אם באו
מבאן ומבאן למקום שארצה אלף לא באו לא מבאן ולא מבני
הריני בכני עירי אם בא חכם מן המזרח עירובי למזרח
המערב עירובי למערב בא מבאן ומבאן למקום שארצה או
לא מבאן ולא מבאן הריני בכני עירי ר' יהודה אומר אם
אחד מהן רבו יקף אצל רבו ואם היו שניהם כבודיו יקף
שורצה יקף: ו ר' אליעזר אומר יום טוב הסמוך לשבת
מלפניה ובין מלאהריה מערב אדם שתי עירובין ואומר עירוב
הראשון למזרח והשני למערב הראשון למערב והשני למזרח
עירובי הראשון והשני בכני עירי עירובי השני והראשון
עירי והבא מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עקר או אינו
לשני ימים או אינו מערב כל עקר ביצר יעשה מוליכו בח
ומחשיד עליו ונוטלו וכא לו בשני מחשיד עליו ואובלו ו
משפך בהליכתו ומשפך בעירובו נאכל בראשון עירוב לח
ואינו עירוב לשני א"ר אליעזר מודים אתם לי שהם שתי קבין
? ר' יהודה אומר ראש השנה שהיה ירא שמוא התעבר ס
אדם שני עירובין ואומר עירובי בראשון למזרח ובשני למזרח
בראשון למערב ובשני למזרח עירובי בראשון ובשני
עירי עירובי בשני ובראשון בכני עירי ולא הודו לו חכמי
ח ועוד א"ר יהודה מתנה אדם על תכלתה ביום טוב ראו
ואוקלה בשני וכן ביצה שנוקדה בראשון תאכל בשני ולא
לו חכמים: ט ר' הוסיא בן הרבנים אומר העובר לפני
ביום טוב בראשון של ראש השנה אומר תחליצני ה' אלמני
יום ראש השנה הנה עם היום אם למחר ולמחר אומר אם
אם אמש ולא הודו לו חכמים:

הה
דאס
אכל
ההוא
רבא
לחח
ובל
להו
לאור
תחלי
לה
בעיני
רש
כדי
מס
[כ]
תא
לכלה
כרכו
באנת
דכא
דליו
דלחמ
בלי
הס"ד
במס
דמסקר
כל סכ

הלכה

הלכה עירובין דף ט"ז ע"ג :

ההוא [א] בר מביא דאתא לבי ריש גלותא כיום טוב מחוץ לתחום
 [ב] רב נחמן ורב חסדא אכיל רב ששת [ג] לא אכל מאן
 דאכל סבר הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר מאן דלא
 אכל סבר כל דאתי לבי ריש גלותא אדעתא דכלהו רבנן אתי
 ההוא ליפתח דאתו למחזיא ביום טוב נפק רבא הויא דכמישא שרא
 רבא למוכו מיניה אמר הא ודאי מאתמול נעקרה מאי אמרת מחוץ
 לתחום אתיא הבא בשביל ישראל זה מותר לאכול לישראל אחר
 ובל שכן האי דאדעתא דנכרי אתא כיון דהוא [ד] דקא מפשי ומייתי
 להו אסר להו הנהו [ה] בני גננא דגווו להו אסא כיום טוב שני
 לאורחא שרא להו רבינא לאורוחי בתו לאלתר אמר ליה רבא בר
 תחליפא לרבינא ליסר להו מר [ו] מפני שאינ בני תורה מתקנה
 לה רב שמעיה טעמא דאינ בני תורה הא בני תורה שרי והא
 בעינן בכדי שיעשו אולו שיולו לרבא אמר להו בעינן בכדי
 שיעשו :

רש"י [א] בר טעמא לבי : [ב] רב נחמן ורב חסדא אכיל - ממה נפשך אי
 אתמול חול הרי נותר ולי אתמול קדם הרי היום חול והרי כמתינו
 כדרי טעמא : [ג] לא אכל - משום דקא סבר קדושה אחת היא : [ד] דקא
 מעשו - נכריס ומייתי אחר בני ודאי אדעתא דישראל נפשי ומייתי ואסר להו :
 [ה] בני גננא - קושרי כליטא לתמיס ונותנין סס הדס : [ו] לפי שאין בני
 תורה - ואתו להזולי בני טעמי :

זוהר תזריע דף ו"ד ע"ג :

הא חזי בשעתא דאתכנס (ס"א) דאתתקנת) לגבי אדם קודשא
 בריך הוא בריך לון הה"ד ויברך אותם אלהים כחון דמברך
 לכלה בשבע ברכות - ונכחן אוליפנא חתן וכלה כיון דאתברכן בשבע
 ברכות מתדבקן כהרף כדוגמא דלעילא - וע"ד ונאן דחסי לאתחברא
 באלתן דאתרא הא פגיס זוגא - (כביכול עבד שמי רשויות לעילא)
 דהא זוגא לכנסת ישראל ביה בקודשא בריך הוא בלחודוי בזוגא
 דליהו ברחמי ובזוגא דליהו בדיכא - תא חזי ונאן דמתחבר באלתו
 דאתרא כאילו נשקר ביה בקודש בריך הוא ובכנסת ישראל ועל דא קודש
 בריך הוא לא מכפר ליה בשטובה ותשובה תליא עד דיסתלק מעולמא
 הה"ד חס יבוסר העון הזה לכם עד תמוהין - ואינתי - בשעתא דעאל
 בשטובה לההוא עלמא ופית ליה לקבלא עונשא - רבי אלעזר אמר ונאן
 דנשקר בכנסת ישראל לא יתקבל בשטובה עד דיתדן בדיכא דגהיסיס
 כל שכן ונאן דנשקר בכנסת ישראל ובקודשא בריך הוא - וכל שכן אי
 אתרא

אשר לא לקודשא בריך הוא למעבד דיוקנא דמומר באנתו וזו
 ואכתיש פומבי דמלכא רבי חייל פתח ואמר גוזל אביו ואמו וזו
 אביו דא קודשא בריך הוא אנתו דא כנסת ישראל מאי גוזל כלא
 העני בתיבס ונאן איסו מאן דחמיר אמתא אהרא ללא ארבי
 זוגיה תמן תרין כל הכהנה מן העולם הזה בלא ברכה כלא
 לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל דכתיב גוזל אביו ואמו וזו
 הנהנ' מן העולם הזה כלל דא איסו איכחו מאן דאחדבק באנתו
 מנה ואף על גב דאיסו פנויה ואהני מינה בלא ברכה כלא
 קודשא בריך הוא וכנסת ישראל מאי טעמא בגין דזווגא דיליה
 ברכות הוא ועה על פנויה כך מאן דיתדבק באנתו דאחרי
 כגוונא דלעילא בזווגא דשבע ברכות עאכ"ו חזר הוא לאיסור
 דא ירבעס כונה דלוקמוה ואומר אין פשע דאמר ה' פנויה
 אסיר בגין דא גוזל אביו ואמו הוי ולא עוד אלא דחזר
 משחית מאן הוא איס משחית דכגיס דיוקנא ותיקנא דלעילא
 מאן דחמיר לאנתו דחזריה לאחדבקא זה (ס"א ואחדבק זה)
 יתיר ועל דא אחפנים הוא לעלמין איס משחית דכגיס לעילא
 לתתא ופגיס לכפטיה דכתיב משחית וכתיב משחית נסור
 יעשה :

יעשה :

יוסף לחקי מוסר מערי קדושה לר"י דף א' ע"ג

ענה כינה שמעה זאת כי הוא עיקר גדול אמת הדבר פי ים מן
 שוכלים בחטא לפעמים בענין שנאמר כי אדם אין דרך
 אשר יעשה טוב ולא יחטא אכן נרשעים את ילדס ומאת פניהם ולא
 בחטא פעם אחת לא יסור לו ונקושו בפניהם וחזורים בתשובה אך
 אינו נזהר מחטא ידוע ואינו מקבל על נפשו להשמר מונו גס
 מהעונות הקלים אף על פי שהוא נזהר מכל העבירות שבתורה קדושה
 ישראל מומר לדבר אחד ואת פרשעים נמנה וגדול עונו מנשוא כי
 יאמר בעבד לרבו כל אשר תאמר אלי אעשה וזאתי דבר אחד כזה
 אדוני ועליו והישר צעניו יעשה ועל הענין הזה נאמר ארור האיש
 יקום את דברי התורה הזאת לעשות אותם צילורו אשר לא יקבל
 לקיים כל דברי התורה מראש ועד סוף ויורה על זה אשר לא יקום
 לאמר אשר לא יעשה אותם ועוד תדע כי השנה עבירה אחת עשר
 על פי שמונה מכל אשר העבירות הנה הוא נחשב כעבד על עבירות
 וכן אמרו ר"ל כי אם יאמרו לנזיר אל תשתה והוא שתה אל תשתה והוא
 לוקח באתרונו על כל אחד וא' נחשט האוכל ערסה וצבחה ומתאם והוא
 וראה דאינו כי רבו עונות הדור על זאת כי ים אנשים רבים מקבלים
 להכיר מעבירות ידועות וכל ימי חייהם אינם נזהרים בהם אצל
 ביהור ואלו לא היו נזהרים כן רק על עבירה אחת חולי רע הוא נכנס

פיל
הס
שאי
וב
חמ
נני
סמי
סומ
ג
ה
ביה
יניו
(ה)
נגע
יה
למח
קניו
בהת
הע
שבר
ועמ
למח
הכה
הנג

ויאמרו אף כי נובחים בן על אזכרות רבות ובהם תן המתורות כמו שזענת חנם ומקלל את חמיו או את עלמו דשם והזכרת שם שונים לצטלה או צמקום שמינו טבור או זדים לא נקיות והעלמת עין מן העני ולשון הרע ושנאת חנם וצבחות הלל ותינה חמית והסתכל צעירות וצטול מלמוד תורה כנגד כולם ורבות חלה כהננו מקלמם אלל בני הדור להזכירם ולהזכירם :

הלכה פסוקה • בד"ס ה' מעשה הקדצנות פ"ג :

חמשה שהצילו זבח אחד בולן סומכין עליו זה אחר זה • לא שיסמכו בולן צבת אחת • מי שמת והניח קדצנו עולה או שלמים כדי יורשו מציאו וסומך עליו ומצוה נכסיו : ב אין סמיכה בקדצנות הלצור חזן משתי סמיכות • על שעור המשקל ועל פר העלם דבר • ולגסה מן הסנהדרין סומכין עליו • ודבר זה הלכה עפי משה רבינו שאין כלצור אלל שתי סמיכות : ב אין סומכין אלל צעורה • סומך סוף לעזרה חזר וסומך מצפנים • ואם היה צעל הקרצן עיוד חזון והכנים ירו לפנים וסמך סמיכתו נשירה • והוא שיסומך ככל כמו ואין סומך אלל טבור ואם סומך הטעם סמך :

יום שלישי תורה

יכיון בקריאת המשה פסוקים אלו שסם כנגד ה דמולוי הה ראשונה דשם פ"ג להשאיר צו מוספת נפש מושבת • שצורה :

(א) וּרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ בְּעוֹר־הַבָּשָׂר וְשַׁעַר בְּגִנֵּעַ הַפֶּה וְלֶבֶן וּמְרֹאֵה הַגִּנֵּעַ עַמֵּק מַעוֹר בְּשָׂרוֹ גִנֵּעַ צָרְעָה הוּא וּרְאֵהוּ הַכֹּהֵן וּמֵאָה אֹתוֹ : וַיְחֹזֵי כַהֲנָא יְה מִכְּתָשָׂא בְּמִשְׁךָ בְּסָרָא וְיִשְׁעָרָא בְּמִכְתָּשָׂא אֲתַהֲפִיךְ לַמַּחֲוֹר וַיְחֹזֵי מִכְּתָשָׂא עַמִּיק מִמִּשְׁךָ בְּסָרִיָּה מִכְתָּשׁ סְגִירָתָא הוּא וַיְחֹזֵינִיָּה כַהֲנָא וַיִּסְאַיֵב יְתִיָּה : (ב) וְאִם־ בַּהֲרַת לִבָּנָה הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְעַמֵּק אֵין־מְרֹאֵה מִן־ הָעוֹר וְיִשְׁעָרָה לֹא־הַפֶּה לָבוֹ וְהַסְּגִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ שְׁבַע־יָמִים : וְאִם בַּהֲרָא הַחוּרָא הוּא בְּמִשְׁךָ בְּסָרִיָּה וְעַמִּיק לִירַי מְחֻהָא מִן מִשְׁכָּא וְיִשְׁעָרָה לֹא אֲתַהֲפִיךְ לַמַּחֲוֹר וַיִּסְגֵר כַהֲנָא יְה מִכְּתָשָׂא שְׁבַע־יָמִין : (ג) וּרְאֵהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְהִנֵּה הַגִּנֵּעַ עָמַד בְּעֵינָיו לֹא־פָשְׂתָה הַגִּנֵּעַ בְּעוֹר וְהַסְּגִירוֹ הַכֹּהֵן שְׁבַע־יָמִים שְׁגִיתָ : וַיְחֹזֵינִיָּה כַהֲנָא

כהנא ביומא שביעאה והא מכתשא קם כד הוה לא
 אוסיף מכתשא במשכא ויסקריניה כהנא שבעא וימי
 הניננות: (7) וראה הכהן אתו ביום השביעי שנית ומה
 כהה הנינע ולא פשה הנינע בעור וטהרו הכהן מספתו
 הוא וכבם בגדיו וטהר: ויתנו כהנא יתיה ביומא
 שביעאה הניננות והא עמיה מכתשא ולא אוסיף
 מכתשא במשכא ויסקריניה כהנא עדיחיה היא וימי
 לבושהו וידי: (8) ואם פשה תמשה המספתה
 אחרי הראתו אליהכהן לטהרתו ונראה שנית
 הכהן: ואם אוספא חוסיף עדיחיה במשכא כתר דתת
 לכהנא לרכותיה ויתחוי הניננות לכהנא:

נביאים וזנבים 3 סימן ט'

(6) זיהי בשמע אלישע איש האלהים כיקבע
 ישראל את בגדיו וישלח אל המלך לא
 למה קבעת בגדיך ובאנא אלי וידע כי יש
 בישראל: ובה כד שמע אלישע נביא בני ארם
 מלכא דישראל ית לבושהו וישלח לות מלכא
 למה בועתא לבושך ייתי כען לותי וידע דאיה
 בישראל: (7) ויבא געמן בסוסו וברכבו ויעמד
 הבית לאלישע: ואחא געמן בסוסו וברכתוכו
 כתרע ביהא דאלישע: (8) וישלח אליו אלישע
 לאמר הלוך ורחצת שבע פעמים בירדן וישב
 לה וטהר: ושלח לותיה אלישע אנבא למימר
 וטבול שבע ומניו בירדנא ויתוב בסדך לך ואספ
 (9) ויקצף געמן וילך ויאמר הנה אמרתי אלי יצא
 ועמד בקרא בשם יתיה אלהיו והניף ידו אל
 ואסי

וְאָסַף הַמְצֹרֵעַ : וְרָגַז בְּעֵמֶן וְאָזַל וְאָמַר הֲאֵל הַיְהוּדִים
 אָמַר דְּלוֹתֵי יַפּוֹק מִפֶּק וְיָקוּם וְיִצְלִי בְשֵׁמֶי בְּיַי אֱלֹהֵיהֶּ
 וְיָרִים יְרִיהַ עַל אֶתֶר בֵּית מִחְתָּה וְתַחֲסִי סְגִירוֹתָהּ :
 (ב) הֲלֵא טוֹב אֲכַנְהּ וּפְרַפְר גְּתֵרוֹת דְּמִשְׁק מִכָּל מִימֵי
 יִשְׂרָאֵל הֲלֵא אֲרַחֵץ בָּהֶם וְטַהַרְתִּי וַיִּפֶּן וַיִּלְךְ בַּחֲמָה :
 הֲלֵא טוֹבִין אֲמַנְהּ וּפְרַפְר גְּתֵרֵי דְמִשְׁק מִכָּל מִי
 אֲרַעֵא דִישְׂרָאֵל הֲלֵא אֲטַבּוֹל בְּהוּן וְאַחֲסִי וְאַחֲפְנִי וְאָזַל
 בְּרָגִז :

סמנה ק'

כתובים משלי סיון כ"ד

(ב) מִחְשָׁב לְהַרְעֵ לֹו בְעַל-מִזְמוֹת יִקְרְאוּ : מָאן דְּחָשִׁיב
 לְמַבְאֵשׁ גִּיקְרוּן לִיה מְאֵרֵי תַרְעִיתָהּ
 בִּישָׁחָא : (ג) זִמַּת אֲנֹלַת חֲטָאָה וְתוֹעֵבַת לְאָדָם לֵין :
 תַרְעִיתָהּ דְשֵׁמֶיָה חֲטָאָה וּמִתְחַקָּתָה דְבַר נְשָׂא חֲכִימָה
 מִמִּיקְנֹחָה : (ד) הַתְרַפִּיתָ בְּיוֹם צָרָה צַר בַּחֲקָה : אִין תַּתְרַפִּי
 בְּיוֹמָה דַעֲקָתָה מִתְחַשֵּׁיק חֵילְךְ : (ה) הַצֵּל לְקַחִים לְמִנּוֹת
 וּמְטִים לְהַרְגֵ אִם-תַּחֲשׂוּךְ : פִּצָּא לְאֵלִין דְּמִתְנַסְבִּין לְמוֹתָהּ
 וּמִתְבַּרְבִּין לְקַטְלָה חֲסוּדָה : (ו) בֵּית-אֲמֵר הֵן לֹא-יִדְעֵנּוּ
 יְהִי הֲלֵא תִכֵּן לְבוֹת וְהוּא יִכֵּין וְנִצֵּר בְּפִשְׁהּ הוּא יִדַע
 וְהַשִּׁיב לְאָדָם בְּפִשְׁלוֹ : וְאַיִן תִּימַר דְלֵא יִדְעֵנָה
 דְתַרְעִיתָהּ דְלֵבָא אֱלֹהֵא בְּאֵהִי וְדִגְטִיר בְּפִשְׁהּ הוּא יִדַע
 וּפְרִיעַ לְבַר נְשָׂא הֵיךְ עוֹבְדוּי :

משנה כסוזה פרק י"ב

א אֲלֵמְנָה נוֹנַת מַכְסִי וְחוּמִים וּמַעֲשֵׂה יְדֵיה שְׁלֵתוּ וְאִין תִּכְבִּין
 בְּקַבְרֵתָהּ יוֹרְשִׁיהָ יוֹרְשִׁי כְּתוּבָתָהּ תִּכְבִּין בְּקַבְרֵתָהּ :
 ב אֲלֵמְנָה בִין מִן הָאֲרוּסִין בִין מִן תַּשְׁוִּיאִין מוֹכֵרַת שְׁלֵא בְּבֵית דִּין :

ר' שמעון אומר מן הנשואין מוכרת שלא בבית דין. מן האימתי
לא תמפור אלא בבית דין. מפני שאין לה מוונות וכל שאין לה
מוונות לא תמכור אלא בבית דין: ג מדרה כתיבתה או מקנתה
משקנה כתיבתה או מקצתה. נתנה כתיבתה לאחר או מקנתה
לא תמכור את השאר אלא בבית דין. וכתב"א מוכרתה היא אפי'
ארבעה וחמשה פעמים. ומוכרת למוונות שלא בבית דין וכתב
למוונות מכרתה. וירושל' לא תמכור אלא בבית דין: ד אפי'
שהיתה כתיבתה מאתם ומכרה שנה מנה במאתים. או שנה מנה
במנה. נתמבלה כתיבתה. היתה כתיבתה מנה ומכרה שנה
ודינר במנה מכרה במל'. אפילו היא אומרת אחר דינר לדינר
מכרה במל'. רבן שמעון בן גמליאל אומר לעולם מכרה כתיבתה
שיהא שם כדי שתשיר בשדה בת השעה קבין. ובגנה פתח
קבין. וכד"ר שקיבא בית רובע. היתה כתיבתה ארבע מאות
ומכרה לנה במנה. ולנה במנה. ולאחרון נטה מנה ודינר
של אחרון במל'. ושל כלם מקרן קנים: ה שום הדגנים שהיו
שחות או הוסיפו שחות. מכרו במל'. רבן שמעון בן גמליאל
מכרו קנים. אם בן מה פת בית דין יפח. אבל אם עשיר
בקרית אפילו מכרו שנה מנה במאתים או שנה מאתים במנה
קנים: ו המקנאנת. השנה והאילנות. אין להן כתיבתה
פירות ולא מוונות ולא בלאות. ואם מתהלה נשאה לשום אדם
יש לה כתיבתה. אלמנה לכהן גדול. גרושה נתלוצה לכהן גדול
מגוררה ונתנה לישראל. ברו ישראל לנתין ולממורי. ויש
כתיבתה:

הלכה נתונות 77 ג"ח ע"5:

איבעיא להו ניוונת חנו או הניוונת חנו ניוונת חנו [א] וכו'
גליל ולא סגי דלא יחבי לה או דילמא [ב] הניוונת
[א] וכאנשי יהודה ואי בעו לא יחבי לה תא שמע אמר רב
אמר שמואל מציאת אלמנה לעצמה [א] אי אמרת בשלמא תני
חנו [ב] שפיר [א] אי אמרת ניוונת חנו [א] ניהוי כבעל מה בעל
אשה לבעל הכא נמי מציאת אשה ליורשיה. לעולם אימא
ניוונת חנו טעמא מאי אמור רבנן מציאת אשה כבעלה דלא ת

תזריע יום שלישי

קלא

לה איבה הני [ח] תהוי להו איבה • אמר רבי יוסי בר חנינא [ט] כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה אלמנה עושה לירושיה [י] חוץ ממוזיגת הכוס והצעת המטה והרחצת פניו ודיו ורגליו • אמר רבי יהושע בן לוי כל מלאכות שהעבד עושה לרבו תלמיד עושה לרבו [יא] חוץ מהתרת לו מנעל • אמר רבא לא אמרן אלא במקום שאין מכירין אותו אבל במקום שמכירין אותו לית לן בה • אמר רב אשי ובמקום שאין מכירין אותו נמי לא אמרן אלא דלא מנה תפילין אבל [יב] מנה תפילין לית לן בה • אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן כל המונע תלמידו מלשמשו כאלו מונע ממנו חסד שנא למס מרעהו חסד • רב נחמן בר יצחק אמר אף פורק ממנו יראת שמים שנאמר ויראת שדי יעזוב :

רש"י [א] אגטי גליל • היו כותבין את תהא יתצת צבתי ותתחזא מנכסי כל ימי תיגרא דתלמודך צבתי : [ב] כחגטי ירושה • היו כותבין עד שירלו הירודים לתן לך כתובתך לפיכך את רלו הירודים נותנים לה כתובתה ופורעין אותה : [ג] בניגונת תנן • ורבי תנני אלמנה בניגונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שלה כל זמן שהם רוזנים לזונה : [ד] אל"ף הנזונה תנן • וסתם לן תנא כחגטי ירושה : [ה] ספיר • איבא לאוקומיה להא דשמואל בשאינה נזינת : [ו] אלל אי אודת נזינת תנן • וסתם לן תנא כחגטי גליל וליבא אלמנה שאינה נזינת אמאי תליאסה לעלמה : [ז] ניהור • יודשים כצעל : [ח] תיכוו להו איבא • דעל נדחם זיום אותה אלל מעשה ידיה שתקנו לבעלה תחת נזונות הוי לירודים : [ט] כל תלכות • הסגיות צפ"ש פי עומת וזושה וכו' : [י] חן ומזינת הכוס וכו' • סגן מלכות סוקרצות מוצה וסרגל דצר כדאמרין נמי צהא ומכתא שאין נדה עושה אותה לבעלה : [יא] חן ומסדת מעל • סהרואה אומר בעד כעני הוא : [יב] מנה תפילין לית לן בה • שאין דרך עזרים להניח תפילין : [יג] למס מרעהו חסד • הסומים עלמו מרעהו חיים ממנו חסדים ואית דתקא לה מדכתיו לעיל מייסה ותושיה נדחם מוני וסמיך ליה למס מרעהו חסד :

זוהר תזריע דף מ"ו ע"ג :

תא חזי בכל זמנא דהאי כשמתתא קדישא אתדבקה ביה צבר נט' רחומא הוא דמאריה • כוונה כטורין כטרין ליה מכל סטרין רשימא הוא לעב לעילא ותתא ושכינתא קדישא טריא עליו • ובזונתא דלייכו אקטי ארחוי שכינתא אסתלקת מניה וכשמתתא קדישא לת אתדבקה ביה • ומסטרלא דחויא בישא תקיפא אתער רוחא חד דטע ואזיל בעלמא דלא טריא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק ומתמן ודקין אסתאב בר נש ואסתפניס בבשריה בחיור דאנשו בכלא • ותא חזי בגין דהאי כפש חיה אייה קדישא עלאה כד ארעא קדישא ומסבא לה ואסתכלית בנווה כדן קרינן לה כשמה • ודא היא דקלקא לעילא ומגלגא קמי מלכא קדישא ועילא בכל תרעין ולית דימחי בידיה ועל

דא אהרבי רוחא מווללח דהא כל שאר כפשתא לית לון רשו למללח קמי
 ונלכא בר האי * ועל דא אוריחא אכריתא ואמרת כלור לשוכך מרע וגו'
 וכתיב שומר פיו ולשוכו וגו' * בגין דאי שפוטתיה וליטניה מווללן עלן
 ביטין אינון מלין סלקין לעילא ובשעתא דסלקין כלא מוכרזין ומוכרזין
 אסתלקו ומסורניה דמלה בישא דפלגיא פנון אחר לארחה דמלה
 תקיפא * כדין כשמתא קדישא אהעבר' מניה ואסתלקת ולא יכלא
 למללח כמה דאת אמר כאלמתי דומיה החשיתי מטוב * וההיא כשמתא
 סלקא בכסופא בשאקו דכלא ולא יהבין לה אחר כמלקדמין * ועל דא
 כתיב שומר פיו ולשוכו שומר מצוות נפשו * כפשו ודאי ההיא דהיא
 מווללח אהעבדית משתוקא בגין מלולא בישא וכדין חויא אזדמן דהיא
 לאתריה אהדר וכד ההיא מלה בישא סלקא בארתיך ידעין ודאי
 קמיה דחויא תקיפא כמה רוחין נחערין בעלגוה ורוחא כחשא נחערין
 סטרף ואשכח דההוא בר נש אהער ליה במלה בישא והא רוחא נחערין
 קדישא אהעברת מניה כדין שריא עלוי וסליב ליה וכדין הוא שריא
 כמה דעושא דהאי בר נש בגין מלה בישא כך עושא בגין מלה
 דאתי לדיה ויכל למללח ולא מליב * בגין דפגים לההוא רוחא נחערין
 דהיא אהחקת למללח לעילא ומוללח לתתא וכלא בקדושה * כל
 אי עמא אזלין באורחא עקימא והוא יכל למללח להו ולאוכחא
 ושתיק ולא מליב כמה דהעניא דכתיב כאלמתי דומיה החשיתי
 וכאבי נעכר * נעכר במכתשין דמסאבותא ודא הוא דאמר דוד
 חלקי בהאי ואחפני מניה דכתיב פנה אלי וחני מהו פנה אלי
 ויפן אהרן * כחזו רבי חייא ורבי יוסי ונשקוהו אזדווגו כחדא כל הה
 ארשא * קרא רבי חייא עלייהו וארה דיקים כאור כוגה הונך ואור
 ככן היום :

יוסף לחקי * מוסר * משערי תשובה לר"י דף 3' ע"ד :

מדרגות רבות לתשובה ולפי המדרגות יתקרב האדם אל הקדוש
 הוא * ואמנם לכל תשובה תמלא סליחה אך לא תסור מה
 עבר שלם להיות העונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את לבו ויכיר
 דתו כאשר יתבאר וכן תהיה אהרן לא יחשוב א' לו עון ואין צדונו דהיא
 וכענין הצדק הליך כבוד כי המעט מן הכבוד יועיל לו להעביר הנפש
 אך לפי רוב הכבוד יתלצן וכן כתיב הרב כבסי מעוני והכבוד הנפש מן הכבוד
 כפי אשר תכנס את לבב שגאמר כבסי מרעה לצד ירושלים * ואר"ל אהרן
 ירח את ה' בעדו איש ר"ל כי תשובת האדם המעולה ציני בחורותיו צדק
 עליו ויתב' על יצרו אכן כל תשובה מועילה כמו שגא' חשב אנוש עד דבא
 שצדו צני אדם ואמר ז"ל עד דכדוה של נפש * האל הטוב היספן בתשובת
 הסכים ישיצנו ויזכנו לחזור בתשובה שלמה ולהסלים תיקון בר"ל כג' :
 הרבה

הלכה פסוקה הר"ם ה' מעשה הקדושות פ"ג :

במקום שמונין שוחטין ותקן לסמיכה שמיטה ואם שחט במקום אחר או עשה שמיטתו כשירה והסמיכה שירי מורה הוא לפיכך אם לא סמך כבר ואינה מעכבת ואעפ"כ מעלין עליו לחלו לא כפר : **ב** ואריך הסומך לסמוך כלל כמו צמתי ידיו על ראש הכהונה שנאמר על ראש העולה לא על הזולת ולא עו' הארזין ולא יחיה דבר מולץ צין ידיו וצין הכהמה : **ג** ויולד סומך אם היה הקדצן קדש קדשים מעמידו צלמון ופניו למערב והסומך עומד צמודה ופניו למערב ומניח שתי ידיו צון שני קדוה ומתודה על חטאת עון חטאת ועל אשם עון אשם ועל העולה מתודה עון עשה ועון לא תעשה שיתק לעשה : **ד** כולד מתודה אומר חטאתי עויתי פשעתי ועשיתי כך וכך וחזרתי צמטובה לפניך הו' כפרתי : היום הקדצן שלמים סומך כלל מקום שיראה עון העזרה במקום שמיטה ויראה לי שאינו מתודה על השלמים אצל אומר דברי שחט :

יום רביעי תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם נגוד ך דמילוי הו' דסס ז"ן לקנות הארת נפש יתירה משבת ה' הצאה :

(ב) וּרְאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פְשֵׁתָהּ מִמִּסְפַּחַת בְּעוֹר וּמִמָּאוּ הַכֹּהֵן צָרַעַת הוּא : וַיַּחֲזוּ בַּהֲנָא וְהָא אוֹסִיפִת עֲדִיתָא בְּמִשְׁכָּא וַיִּסְאִיבִיגִיה בַּהֲנָא סְגִירוּתָא הוּא : (3) נִגְעַ צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאֲדָם וְהוּבָא אֶל־הַכֹּהֵן : מִכְּשֵׁשׁ סְגִירוּ אֲרִי תְהִי בְּאֲנָשָׁא וַיַּחֲזִיתִי לְוֹת בַּהֲנָא : (ג) וּרְאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת־לִבְנָה בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שְׁעַר לִבָּן וּמִתִּית בְּשַׂר הִי בְשֵׂאֵת : וַיַּחֲזוּ בַּהֲנָא וְהָא עֲמָקָא חוּרָא בְּמִשְׁכָּא וְהִיא הַפֶּכֶת שְׁעֵרָא לְחוּרָא וְרוּשָׁם בְּסָרְא תִּיָּא בְּעַמְקָתָא : (ד) צָרַעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וּמִמָּאוּ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרֵנוּ כִּי מָמָא הוּא : סְגִירוּתָא עֵתִיקָא הוּא בְּמִשְׁךְ בְּסָרְיָה וַיִּסְאִיבִיגִיה בַּהֲנָא לֹא יִסְגְּרִיגִיה אֲרִי מִסָּאב הוּא : (5) וְאִם־פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצָּרַעַת בְּעוֹר וְכִפְתָּהּ הַצָּרַעַת אֵת כָּל־עוֹר תִּגְעַע מִרְאֵשׁוֹ וְעַד־הַגְּלִיו לְכָל־ מִרְאֵה עֹנֵיגִי הַכֹּהֵן : וְאִם מִסָּאב תִּסְגִּי סְגִירוּתָא בְּמִשְׁכָּא וְהַחֲפִי

וּמִחֲפִי סְגִירוֹתָא יִרְתַּ כָּל מִשְׁךְ מִכְתָּשָׁא מְרִישָׁה וְעַד
 רְגִלוֹהִי לְכָל חַיּוֹ עֵינֵי כְהֵנָּא : (1) וְרֵאָה הַכֹּהֵן וְהָנָה כִּסְתָה
 הַצָּרַעַת אֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ וּמָהַר אֶת־הַנֶּגַע כָּל־וְהָפַךְ לְבַר
 טָהוֹר הוּא : וַיְחַזּוּ כְהֵנָּה וְהָא חֲפֵר סְגִירוֹתָא יִרְתַּ
 כָּל בְּסָרְיָה וַיִּדְבְּרֵי יִרְתַּ מִּכְתָּשָׁא כּוֹלִיָּה אֶתְחַפֵּי לְמַחֲזֵי
 דְכִי הוּא :

נביאים מלניס 3 סיוון ה'

(6) וַיִּנְשָׂו עֲבָדָיו וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אֵבִי דְבַר עֲבָדֵי
 הַנְּבִיָּא דְבַר אֵלֶיךָ הַלּוֹא תַעֲשֶׂה וְאֵלֶיךָ

אָמַר אֵלֶיךָ רַחֵם וּמָהַר : וַקְרִיבוּ עֲבָדֵהִי וּמִלִּילוּ עִמָּה
 וְאָמְרוּ מְרִי אֱלֹהֵי סַחְתָּמָא רַבָּא נְבִיָּא מִלִּיל עִמָּךְ וְהוּ
 תַעֲבִיד לָךְ אֱלֹהֵיךָ דְאָמַר לָךְ טְבוּל וְאַתְּמִי : (3) וַיִּרְדּוּ וַיִּשְׁכְּ

בִּירְדָן שִׁבְעַת פְּעָמִים כְּדַבַּר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁכְּ
 בְּשָׂרוֹ כְּבֶשֶׂר גַּעַר קִמְזָן וּמָהַר : וַנְּחַת וּמִבֵּל בְּרִית

שִׁבְעַת זְמַנִּין בְּכַחְתָּמָא נְבִיָּא דְיִי וְחַב בְּסָרְיָה כִּסְתָה
 עֵיק וְעִיר וְאַתְּמִי : (1) וַיִּשָּׁב אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים וְהוּ

וְכַל־מַחְתָּהוּ וַיִּכָּא וַיַּעֲמֵד לְפָנָיו וַיֹּאמֶר הַגְּהֵנָּא וְהוּ
 כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכַל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה

קַח־נָא בְּרַכָּה מֵאֵת עֲבָדֶיךָ : וְחַב לִוְרַת נְבִיָּא דְיִי
 הוּא וְכָל מִשְׁרֵיתֵיהּ וְאַתָּא וְקַם קְדַמֵּיהּ וַיֹּאמֶר הָא נְבִיָּא

יִדְעִית אַרְי לִית אֱלֹהָא קַנִּים בְּכָל אַרְעָא אֱלֹהֵי בִישְׁלִי
 וְכַעַן קְבִיל קַעֲזַן תְּקַדְוִיכֵמָא מִן עֲבָדֶיךָ : (7) וַיֹּאמֶר תְּרַחֵם

יְהוָה אֲשֶׁר־עַמְדָתִי לְפָנָיו אִם־אֶקַּח וַיִּפְצַר־כוּ לְקַח
 וַיִּמָּאן : וַיֹּאמֶר קַנִּים הוּא יִי דִי מִשְׁמִשְׁנָא קְדַמֵּיהּ אִם

אֶקְבִיל וְאַתְּקִיף בֵּית לְקַבְלָא וְלֹא אָבָא : (8) וַיֹּאמֶר נְעִיב
 וְלֹא יִתְּזָא לְעֲבָדֶיךָ מִשְׁאָא צְמַד־פְּרָדִים אֲרַמָּה כִּי לֹא

יעשה

חוריע יום רביעי קלה

יעשה עוד עבדך עלה וזבח לאלהים אחרים פי אם
ליהוה ואמר נשמן ולא יתהיב פנני לעבדך טעון זוג
כידעון מעפר אדמתא ארזי לא יעביד עוד עבדך עלתא
ודבח למעוה עממיא אלהין לשמא דיי: (6) לדבך
הזה יסלח יהוה לעבדך בבוא אדני בית דרמון
להשתחורת שמיה והוא יגשעו על ידי והשתחית
בית רמן בהשתחית בית רמן יסלח נא יהוה לעבדך
בדבר הזה: לפתגמא דרין ישפוק יי לעבדך במיעל
רבוני לבית רמון למסגד תמן והוא סמיה על ידי
ואסגוד בית רמן במסגדי בית רמן ישפוק יי לעבדך
בפתגמא דרין:

כחובים משלי סיון כ"ד

(6) אכל דבני דבש פי טוב ונפת מתוק על חקך: פרי
אכול דובשא ממול דטוב וכבריתא דחילא
על חקך: (7) פן דעה חכמה לנפשה אסרמצאת גיש
אחרית ומקוה לא תפרי: היקנא איתחבס בגופשך
דאין משכחית קדמיתא אתון אחריתא דטבא מנה
וסבייך לא גנמר: (8) אל תארב רשע לננה צדיק אל
תשדד דבני: לא תיכמן רשעא דריריה דעדיקא ולא
תרכין ביה משריה: (9) בי שבע יפול צדיק וקם דשעים
יבשלו ברעה: ממול דשוכעה זמין נפיל צדיקא וקאי
דביעי כותקולין בבישתא: (10) בגמל איביך אל תשמח
ובשלו אל גמל לבך: במפלגתיה דבעיל דבני לא
תחדי וכד יתקל בבישתא לא ירוץ לבך: (11) פור דאת
יהוה ובע בעניו והשיב מעליו אפוי: דלא יבא ש באפוי
דאלתא פד יהוה ויהפך רוגוה מגוה:

משנה

לא כתיב ולא ק' סויד ק'

משנה 333 בתרא דף ק"ז ע"ג (ב"ה כ"ג)

א האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך הוי שם נקעים
 עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה
 טפחים • אינן נמדדין עמה • פחות מבאן נמדדין עמה • ואם אמר
 לו בבית כור עפר אפילו הוי שם נקעים עמוקים יותר מעשרה טפחים
 או סלעים גבוהים יותר מעשרה טפחים הרי אלו נמדדין עמה
 ב בית כור עפר אני מוכר לך מדה כחבל • פתח בל שהוא יבטן
 הותר כל שהוא יחזיר • אם אמר הן חסר הן יתר • אפילו פתח
 רובע לסאה או הותר רובע לסאה הגיעו יותר מבאן יעשה חשבוני
 מה הוא מתויר לו • מעות • ואם רצה מתויר לו קרקע • ולמה אמר
 מתויר לו מעות • ליפות כוחו של מוכר • שאם ישיר בשדה בית
 השענה קבין ובגנה בית חצי קב • וכדברי ר' עקיבא בית חצי
 מתויר לו את הקרקע • ולא את הרובע בלבד הוא מתויר לו אלא
 את כל המותר • ג מדה כחבל אני מוכר לך הן חסר הן יתר
 בטל הן חסר הן יתר את מדה כחבל • הן חסר הן יתר מדה כחבל
 בטל מדה כחבל את הן חסר הן יתר • דברי בן גנם • בסעי
 ובמצריו • פחות משחות הגיעו • עד שחות (נ"א יתר משחות)
 ינכה • ד האומר לחבירו חצי שדה אני מוכר לך משמנין בשדה
 ונוטל חצי שדה • חציה בדרום אני מוכר לך משמנין ביניהן ונוטל
 חציה בדרום • והוא מקבל עליו מקום הגדר והריץ וכן חריץ • והוא
 הוא חריץ עשה טפחים • וכן חריץ שלשה :

הלכה 333 בתרא דף ק"ז ע"ג (ב"ה כ"ג)

אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן [א] לוקח נוטל כחוט
 שבו אמר ליה רבי חייה בר אבא לרבי יוחנן [ב] והא אנו
 משמנין ביניהן תנן אמר ליה אדאבלח [ג] כפניית' בכבל [ד] הרגיטטא
 מסיפא דקתני סיפא חציה בדרום אני מוכר לך משמנין ביניהן
 ונוטל חציה בדרום [ה] ואמאי משמנין ביניהן והא חציה אמר ליה
 אלא לדמי הכא נמו לדמי • מקבל עליו מקום גדר וכו' האנא חריץ
 מבחוץ וכן חריץ מבפנים וזה וזה אחריו גדר [ו] כרי שלא תהא
 חיה קופצה [ז] ולעביד חריץ ולא לעביד בן חריץ [ח] אידידו דרווח
 [ט] קיימא כגויה וקפצה ולעביד בן חריץ ולא לעביד חריץ אידידו
 דקטין קיימא אשפתיה וקפצה [י] וכמה בין חריץ לבן חריץ מפתח
 רשב

תזריע יום רביעי

קלו

רשב"ם [א] לוקח נוטל כמו' יד הלוקה על התחמונה לפי' נוחן המוכר
 ללוקה המקום בגרוש שצלוהו שזה דדילמא שיהי חלי הסדה אמר
 ליה לפי' נוטל מן הכהוס יותר מן החלי כדי דמי חלי הסדה כדמפרש ליה
 וכו' : [ב] וכלן משמנין צינין תנן : דמשמע יד שנייה שיהי וכו' : [ג] א"לכלת
 כפנייהא' תמרים צצבל שהיית מעדן עלמך ולא היית עוסק צמורה ומוקנתו
 היה : [ד] תרבימלא' מרישא לסיפא : [ה] אמאי משמנין צינין' כלומר אם
 כדצריך קן הוא דחיי' שיהי מוכר לך ממש היא למה משמנין ימתחו קו הגדה
 ונטול הלוקה חליה צדרוס הן כמוס הן יפה וכו' : [ו] כדי שלא תבא חיה
 קופלת' על הגדר אלערין מרין וכן מרין : [ז] ולעזר מרין' דהשתא נמי
 לא קפלה שמהרין מרחיקה מן הגדר : [ח] אידי דרווח' שיהי עפמים נכנסת
 לתוכו ומשכנת מנע לאחוריה וקופלת : [ט] קיימא' אשיתיה המיזוגה :
 [י] הכא נמי כמה צין מרין לצן מרין עפמ' ומסקנא דצרייתא הוא : (א"ה)
 עיין צפרטצ"ס צאורך :

זוהר תזריע דף מ"ט ע"ב :

אמר רבי יצחק הכי חנינן' נגע לרעת' נגע הוא דינא חקיפא
 טריא בעלמא' לרעת כגירו כמה דאתמר' סגירו דנהורא
 עלאה' סגירו דטיצו עלאה דלא נחית לעלמא' כי תהיה צאדס'
 צאדס קסת' והוצא אל הכהן' דא כהן דלתתא דהוא אחתקן לומפתח
 ההוא סגירו ולאדלקא בוליכין דישתכחו על ידיו ברכן לעילא ולתתא'
 ויתעבר ויסתלק ההוא נגע' ויטרי כהירו דרחמי על כלא' ובגין
 כך והוצא אל הכהן' אמר רבי אבא חנינא לאיכוהו בני עלמא דלא
 משגחו ולא ידעין ציקרא דמאריהון' כתיב בהו ציטראל אשר הבדלתי
 אחכס מן העמוס להיות ליי' וכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי
 קדום אני ה' אי אינון מתרחקן אן הוא קדושה דילהון הא רעותא
 דילהון מתרחקת מניה וקרא אכריו ואמר אל תהיו כקום כפרד אין
 הבין' צונה אחפרטן בני נשא מוסוס ופרד בקדושה דגרמיייהו
 לאשתכחא שלימין ורשימין מכלא ועל דא זוגא דבני נשא הוא צומין
 ידיעין לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקדושה צריך הוא' והא אתערו
 בצלגות ליליא קודשא צריך הוא עאל בגתא דעדן לאשתעטשא עס
 צדיקיא וכ"י משבת ליה לקודשא צריך הוא והיא טעתא דרעותא
 לאתדבקא בהו' והצרייא דמשדלי צאוריתא משתתפי צה צכנסת
 ישראל לשבתא לנלכא קדישא ואשתעסקן צאוריתא טאר בני נשא צדין
 עדן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא צריך הוא ולכוונא רעותא
 לאתדבקא ביה ואינון הצרייא דמשדלי צאורית' זוגא דילהון צעטת'
 דזוגא אחרא אשתכח והאי משבת לשבת לכוונא רעותא לאתדבקא
 ביה בקדושה צריך הוא ובכנסת ישראל דהוא עידן רעותא דמתצרכן
 כלא

כלל עלאי ותתאי. אי בני כשא אתרחקו מנליה ועבדן כבעיורי. אן
 הוא קדושה דלהון לאשחכחא קדישין. אן אינון נפשתן קדישין דמנכסין
 מעילא. ושלמה מלכא לוח ואמר גס בלא דעת כסס לא טוב. גס
 בלא דעת מאן הוא דעת לא קודשא בריך הוא כסס לא טוב דא הוא
 כסס דאינון מנכסין בעובדייהו. לא טוב דהא מנכסרא אחרא אהנומנכסין
 עלייהו נפשתא דלאו איהו טוב בגין בלא מכוני לבייהו לקודשא בריך
 הוא. מאן דאחלהיט בילר הרע בלא רעוהא וכוחה דלכא לקודשא
 בריך הוא מנכסרא דינר הרע אהמשך עלייהו נפשא דלאו איהו טוב
 דהא הוא דכתיב גס בלא דעת כסס לא טוב ואך ברגליס הוטא. גס
 דליהו אן דמי טעתא בלא רעוהא קדישא הוטא. הוטא דלאו בגלו
 ועל דא טריין מכתשין ביטין בצני כשא ואסהירו באכפיייהו בחלשיות
 דלהון לאחזאה דהא קודשא בריך הוא מליס ביה ולאו דעתיה טו
 עד דאינון זכאן ומכשרן עובדייהו כמלקדמין ומתדרכן (ס)
 ומתדכאן):

כל
 ציוס
 הציוס
 חתיר
 ציוס
 הפסיו
 לילה
 לדעת
 חומר

יבויק

יוסף לחקי מוסרי משערי תשובה לר"י דף ג' ע"א:

עיקר התשובה הוא החדש ביון לצנו כי דע וזר עצזו את ה' ויסיס לל
 כי ים עונש ונקם וסלם על העון כענין שנאמר לי נקם וסלם
 גורו לכם מפני הרצ כי חמה עונות הרצ ויתחרע על מעשיו הרעים וי
 לצנו מה עשיתי איך לא היה סמך אלהים לנגד עיני ולא יגורתי מתוכותי
 עון ויון הספטים הרעים כי רצים ומלוצים לרשע לא חמלתי על גופי ולא
 יוני עליו ושמחו מפני הנאת רגע אחד ונמשלתי לאיש סיגורל ויחמסו ו
 וישעו וירדע כי אחרי אכלה ואחרי שתי יגרם השופט בחץ טניו כענין ש
 ערב לאיש לחם סקר ואחר ינלל פיהו חץ ודעה מזאת כי הייתי על
 היקרה אכזרי ונעמאה בגולוי ינרו. למה הועילה בכל קניניה אם רעה
 אדוניה. ואיך חמלתי בעולם מולך עולם עומד לעד לעולם. איך
 כסמות נדמתי והלכתי אחרי ילרי נכוס כבוד אין הצין ותנייתי מדרך
 והנה הצורח נכח צאפי נשמת חיים נמחה לב וטובת טל להכירו ו
 חלפתי ולהשול בגוף וכל מולדותיו כאשר המשיגה על שאר צעלי חיים
 מוצרים מאשר יקרה צעינו נכדקם ואחרי אשר בעבור זאת נבדלתי ו
 הקד ניה למה לי חיים כענין שנאמר אדם הועה מדרך השכל צחקל רמאי
 ועוד כי כמעטו בהמה לא עשיתי אכל שפילתי מומה כי ידע שר קונאו
 אדם צעלו ואם לא ידעתי ולא התבוננתי ושלחתי נפסי להפסי מלתי
 טעמתי לוי ונשיתי סופי והלתי ויחמסתי ועל דל צוססתי ולא זכרתי
 הוות אשר לא יסאיר לפני נשחתי בלתי אם גייתי וידעתי ורעניו היה
 ציטורו הוא אשר דבר ירמיה ע"ה אין איש נחם על רעתו לאמר מה עשיתי

(ה)

אתה

הני

היא

החי

היא

ההנה

הוא

הידי

העיר

הלכה

קלט

תוריע יום רביעי

הלכה פסוקה' ה"ס ה' מעשה הקרינות פ"ד :

כל הקרינות אין מקריבין אותן אלא ביום שגא' ביום אומר את בני ישראל
לקריב את קרבניהם ביום ולא זלילה למיך אין שומעין זמנים אלא
ביום ואין זורקין דמים אלא ביום השמיטה שגא' ביום הקריבו את זבח ביום
הזבחה פנים הקריבה' וכיון שקבעה המטה נפסל הדם : ב כל שקרצו
מתדיו ביום מעלין אותו על המזבח כל הלילה : נולד זמנים שזרק דמם
ביום מקטירין אימוריין זלילה עד שיעלה עמוד השחר : וכדי להרחיק מן
המקדש אמרו חכמים שאין מקטירין סא מודין ואצרי בעולה אלא עד חצות
לילה : ב אף על פי שזוהר להקטיר אימורין ואיצורים זלילה אין מאחרין אותן
לדעה אלא משתדלין להקטיר הכל ביום המצבה מלוב צעמיה' שהדי הקטר
אימורין ואיצורים אע"פ שכתובים זלילה דוחין את הצבת בזמן ואין מאחרין
אותן למוולאי שנה :

יום חמישי תורה

יבין בקריאת מעשה פסוקים אלו שהם כנגד הן דמילוי הן אחרונה דמס
ז"ן לקנות האדמ רוח יתירה' מעצת הצלח :

(א) וּבַיּוֹם הַרְאִיתָ בּוֹ בְּשָׂרַיִם חַיִּים וְיָמָא : וּבַיּוֹמָא דְהַחֲחִי
בִּיה בְּסָרָא חַיָּא יְהִי מְסָאב : (ב) וְרָאָה הַבְּהֵן
אֶת־הַבְּשָׂרַיִם הַחַיִּים וְיָמָא הַבְּשָׂרַיִם הַחַיִּים מָמָא הוּא צָרְעַת
הַיּוֹא : וְיַחֲזִי בַּהֲנָא יַת בְּסָרָא חַיָּא וְיִסְאֲבִיגִיה בְּסָרָא
חַיָּא מְסָאב הוּא סְגִירוּתָא הַיּוֹא : (ג) אִו כִּי יָשׁוּב הַבְּשָׂרַיִם
הַחַיִּים וְגַהֲפִד לְלִבָּן וּבָא אֶל־הַבְּהֵן : אִו אַרְי יְהוּב בְּסָרָא
חַיָּא וְיַחֲסִפִּיד לְמַחֲנֵךְ וְיִיתִי לֹת בַּהֲנָא : (ד) וְרָאָהוּ הַבְּהֵן
וְגַהֲה גַהֲפִד הַגִּנְע לְלִבָּן וְיַחֲסֵר הַבְּהֵן אֶת־הַגִּנְע מְהוּר
הוּא : וְיַחֲזִיגִיה בַּהֲנָא וְהָא אֶת־הַפִּיד מִכְתָּשָׂא לְמַחֲנֵךְ
וְיַדְבִּי בַּהֲנָא יַת מִכְתָּשָׂא דְכִי הוּא : (ה) וּבְשָׂרַיִם כִּי־יִהְיֶה כּוֹר
בְּעָרוֹ שְׁהִין וְגַרְפָּא : וְאַנְשׁ אַרְי וְהִי בִיה בְּמִשְׁכֻּבִיה שִׁיחָנָא
וְאַתְפִּי :

נביאים

עיריין אין
זין דמטבא
טוב' נב
ב דה אר
אחונטבא
ודמא מר
א לקומט
איהי טע
וטא' נק
דמי צנול
בחלשות
עתיה נס
רבן (ס')

ע"ה :
ויחסי אלו
וטלם חיי
דבעים וכו'
מתוכחה
בפוי ולא
ויהחוס וכו'
כענין שג
ייתי על ה
ס ועב כ
אין נגמ
זי מדק ה
הבניו וכו'
חיים סל
דלחמי וכו'
כל רפאים
ר קונה וכו'
הפשי מל
לא זכרת
בנין סה
ר וכו עש

הלכה

(6) ויאמר לו לך לשלום וילך מאהו כבדת ארץ
ונאמר ליה איזיל לשלם ואל מלכותיה פרו

ארעא: (3) ויאמר גיחזי נער אלישע איש-האלהים הנביא
השך ארני את געמן הארמי הורה מקחת מידו
אשר-הביא חייהוה כיאם-רצהו אחריו ולקחתי מא
מאומה: ונאמר גיחזי תלמידא דאלישע נבייא בן
מנע רבוני ית געמן ארמאה הרין מלקבלא מניה
דאייתי קנים הוא יי אלהין ארהוט בתרוהי ואפס כ

מדעם: (ג) וירדה גיחזי אחרי געמן ויראה געמן
אחריו ויפל מעל המרפבה לקראתו ויאמר הש

ירדה גיחזי בטר געמן וחוא געמן גברא רהיט ב

ואתרכין מן רתיכא לקדמותיה ונאמר השלם: (7) ויא

שלום ארני שלחני לאמר הגה עמה זה באו

שני-נערים מהר אפרים מבני הנביאים הגדהנא
כפר-כספ ושתוי חלפות בגדים: ונאמר שלם

שלחני למימר הא כען דין אתו לותי הרין ע

מטורא דבית אפרים מתלמידי נבייא הב כען

כפרא דכספא ותרין איצטלוון דלבושא: (8) ויא

געמן הואל קח כפרים ויפרץ-בו ויצר כפרים
בשני חרטים ושתוי חלפות בגדים ויתן אל-שני

וישאו לפגיו: ונאמר געמן שרי סב תרתין
ואתקוף ביה וצר תרתין כפרין דכספ בתרין
ותרין איצטלוון דלבושין ויהב לתרין עולימותיה

קדמותי;

(6)
אחר
אחר
אחר
אחר
אחר
(5)
א
מנה
מיו
המנ
פירש
של
ששים
מקומ
מקומ
תקומ
זהב
לא
מביא
משלש
פירש

כחוב

(ב) אר'החחר במרעים אל'הקנא בר'שעים: לאתחחסם
בבישי וק'א תימן ברשעיא: (ג) פ'ו לאתהיה
אחרית לרע גר'רשעים ירעך: מטול דלא הויא
אחריתא טבא לבישי ושרגיהון דרשיעי נדעך: (ג) ירא
את'הנה בני ומלך עם-שונים אל'התערב: דחל מן
אלהא כרי ומן מלכא ועם שמי לא התחלט: (ה) פ'ר
פחאם יקום אידם ופיר שניהם מי ירע: מטול
דכשיליא אתי תכריהון וספוחא דשגיהון מן ידיע:
(ו) גס'אלה לחכמים הכר'פנים במשפט כל טוב: הלין
לחכימי אמירנא למסב אפי' בדינא לא שפיר:

משנה מנחות פרק י"ג

א הרי עלי עשרון וביא אחר. עשרונים וביא שנים. פירשתי
ואיני יודע מה פירשתי. וביא ששים עשרון. הרי עלי
מנחה. וביא איזו שירצה. ר' יהודה אומר וביא מנחת הסלת ושהיא
מיתדת שבמנחות: ב מנחה מן המנחה וביא אחר. מנחות מן
המנחות וביא ששים. פירשתי ואיני יודע מה פירשתי. וביא חמשותף
פירשתי מנחה של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי. וביא מנחה
של ששים עשרון. ר' אומר וביא מנחות של עשרונים מאחד ועד
ששים: ג הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין. לבונה לא יפחות
מקומץ. חמשה קומצים הן. האומר הרי עלי לבונה. לא יפחות
מקומץ. המתנדב מנחה וביא עמה קומץ לבונה. המעלה את
הקומץ בחוץ חוב. ושני בויבין מעונים שני קומצים: ד הרי עלי
זהב לא יפחות מדניר זהב. כסף לא יפחות מדניר כסף. נחשת
לא יפחות ממעה כסף. פירשתי ואיני יודע מה פירשתי. הוא
כביא עד שיאמר לא לבך נתפנתי: ה הרי עלי גין לא יפחות
משלשה לוגין. שמן לא יפחות מלוג. ר' אומר שלשת לוגין.
פירשתי ואיני יודע מה פירשתי וביא כיום המרובה: ו הרי עלי
עולה

הרי עלי
מנחה
מיתדת
המנחות
פירשתי
מנחה
של
ששים
עשרון
ר' אומר
מנחות
של
עשרונים
מאחד
ועד
ששים
הרי עלי
עצים
לא יפחות
משני
גזירין
לבונה
לא יפחות
מקומץ
המתנדב
מנחה
וביא
עמה
קומץ
לבונה
המעלה
את
הקומץ
בחוץ
חוב
ושני
בויבין
מעונים
שני
קומצים
הרי עלי
זהב
לא יפחות
מדניר
זהב
כסף
לא יפחות
מדניר
כסף
נחשת
לא יפחות
ממעה
כסף
פירשתי
ואיני
יודע
מה
פירשתי
הוא
כביא
עד
שיאמר
לא
לבך
נתפנתי
הרי עלי
גין
לא יפחות
משלשה
לוגין
ר' אומר
שלשת
לוגין
פירשתי
ואיני
יודע
מה
פירשתי
וביא
כיום
המרובה
הרי עלי
עולה

כחובים

קמב

תזריע יום המישי

עולה וביא כבש . ר' אלעזר בן עזריה אומר או חור או בן יתום
פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה פירשתי . וביא פר ועגל . מן הבקר
ואיני יודע מה פירשתי וביא פר ועגל איל ושעיר גדי וזאת . פירשתי
ואיני יודע מה פירשתי . מוסיק עליהם חור ובו יונה : ז תריע
חורה ושלמים . וביא כבש . פירשתי מן הבקר ואיני יודע
פירשתי . וביא פר ופרה . עגל ועגלה . מן הבקמה ואיני יודע
פירשתי . וביא פר ופרה . עגל ועגלה איל ורחל גדי ונדבה של
ושעירה מלה וזאת : ח הרי עלי שור . וביא הוא ונסכו בן
עגל וביא הוא ונסכו בתמש . איל וביא הוא ונסכו בשמים .
וביא הוא ונסכו בסלע . שור במנה וביא במנה חוץ מנסכו .
בתמש . וביא בתמש חוץ מנסכו . איל בשמים וביא בשמים
מנסכו . כבש בסלע וביא בסלע חוץ מנסכו . שור במנה
שנים במנה לא יצא . אפילו זה במנה חסר דינר וזה במנה
דינר שחור והביא לבן . לבן והביא שחור . גדול והביא קטן
יצא . קטן והביא גדול יצא . ר' אומר לא יצא : ט שור ופרה
ונסתאב . אם רצה וביא ברמיו שנים . שני שורים אלו עולה וזה
אם רצה וביא ברמיהם אחד . ר' אומר . איל זה עולה ונסתאב
רצה וביא ברמיו כבש . כבש זה עולה ונסתאב . אם רצה
ברמיו איל . ר' אומר . האומר אחד מקבשי הקדש . ואחד
הקדש . היו לו שנים . הגדול שבתן הקדש . שלשה הביטוי
הקדש . פירשתי ואיני יודע מה פירשתי . או שאמר אמר לו
ואיני יודע מה . הגדול שבתן הקדש : י הרי עלי עולה וביא
במקדש ואם הקריבה בבית חונו לא יצא . שאקריבה בבית
יקרובה במקדש . ואם הקריבה בבית חונו יצא . ר' שמעון
אין זו עולה . הביני גזיר ונלח במקדש . ואם גלח בבית חונו
יצא . שאנלח בבית חונו ונלח במקדש . ואם גלח בבית חונו
ר' שמעון אומר אין זה גזיר . הבתנים ששמשו בבית חונו
שמשו במקדש בירושלים . ואין צריך לומר דבר אחר . ש
אך לא יצאו בתני הקמות אל מוצבת פירושלם כי אם אלה
בחוץ אחיהם . הרי מן כבעלי מומין חולקין ואוכלין אכל לאמרי

יא
ריו
אכ
המ
תני
של
[ג]
הר
המו
לא
ומל
עוף
לא
[ח]
לר
לד
בק
לש
רש
סעו
חט
[כ]
לר
לפי
סלי
לקוי
פרט
למת

חזרוע יום חמישי

קמג

יא נאמר בעולת ההקמה אשה ריח נוחים ובעולת העוף אשה ריח נוחים ובמנחה אשה ריח נוחים ללמד שאחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין אדם את דעתו לשקנים:

הלכה נחמות דף ק"ט ע"א

אמר רבי יירא טאי קראה מתוקה [א] שנת העובד [ב] ואם מעט ואם הרבה ואכל רב אדא בר אחבה אמר מהכא [ג] ברבות הטובה רבו אוכליה [ד] ומה בשרון לבעליו כי אם ראות עיניו. הניא אמר רבי שמעון בן עזאי בא וראה מה כתיב בפרשת קרבנות שלא נאמר בהן לא אל ולא אלהים אלא לה' שלא ליתן פתחון פה [ה] לבעל דין לחלוק. ונאמר בשור הגם אשה ריח נוחה ובעוף הדק אשה ריח נוחה ובמנחה אשה ריח נוחה לומר לך [ו] אהר המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים שמא תאמר לאכילה הוא צריך תלמוד לומר אם ארעב לא אומר לך כי לי תכל ומלואה ונאמר כי לי כל חיחו יער בהמות בחררי אלף ידעתי כל עוף הרים וזיו שדי עמדי האוכל בשר אכירים ודם עתודים אשתה לא אמרתי אליכם זבחו [ז] כדי שתאמר אעשה רצוני ויעשה רצוני [ח] לא לרצוני אתם זוכחים אלא [ט] לרצונכם אתם זוכחים שנא' לרצונכם חובחי דבר אחר לרצונכם תזבחו [י] לרצונכם זבחו לדעתכם זבחו כדבעא מיניה שמואל מרב חונא [יא] מניין למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר ושחט את בן הבקר שתהא שחיטה לשם בן בקר אמר לו [יב] זו בדינו הוא לעכב מנין תלמוד לומר [יג] לרצונכם חובחו לדעתכם זבחו:

רש"י [א] סנת העובד * עבודת קרבנות ומוציאו למונח מתוק סנתו סתו יטן ולא ירח: [ב] אם מעט ואם הרבה יאכל * מתן סכרו: [ג] פדנות הטובה * קרבנות רצו חכמים כהנים: [ד] ומה בשרון לבעליו * להקדש כי אם ראות עיניו שזה מתכוין לטובה: [ה] לבעל דין * לאומרים רשויות סדסה הן והדבר מוכיח שזה ששמו כך טוב להקריז לו מנחה וששמו כך טוב להקריז לו פדים וזה חליט לכן נאמר זכולס ריח נוחה לה': [ו] אחד המרבה * להביא קרבנות: [ז] כדי שתאמר אעשה רצוני * להקריז לך קרבן ויעשה רצוני לפי סתו לך ושחטנו: [ח] לא לרצוני אתם זוכחים * כלומר לא להנתי שאיני רוצה להערוך זמנכם לעשות על כדמס: [ט] לרצונכם * לנורך עונתכם לקיים מצותי שתהא כמדה לכם לכן: [י] לרצונכם זבחו * שתהא כוונתכם לשמוט מרע לזנותעסק בסכין לחמוך דבר אחר ונחת בהמת קדשים ספסולה: [יא] מנין למתעסק * דבר אחר ושחט בהמת קדשים שהוא פסול: [יב] זו בדינו הוא * דמורה לכוין דעתו: [יג] לרצונכם תזבחו * שנה עליו הכתוב לעבד:

זוהר

בתיב כי תבואו אל ארץ כנען וגו' וכתתי נגע לרעת ציון
 ארץ אחותכם וכי אגר טב הוא דיסתכח בלינון דזבאן
 למיעל בארעא. אלא הא חוקמיה לאשכחא נטמונין דאטמורן בצמייהו
 ולאשגאה לון לישראל. אבל תא חזי זכאין אינון ישראל דאעין
 מתדבקן ביה בקודשא בריך הוא וקודשא בריך הוא רחיס להו דתכב
 אהביי אשכס אמר ה' ונגו רחומתא דיליה אעיל להו למיעל
 קדישא לאשגאה טכיתיה צינייהו ולמחוי דויריה עמאון וישאון
 דסתכחון קדישין על כל בני עלמא. תא חזי כתיב וכל הגסים אמר
 כשא לבן וגו'. בשעתא דהוו עבדין עבדתא הוו אמרי דא למקדשא
 דא למשכא. דא לפרוכתא. וכן כל אינון אומנין בגין דישי קדושה
 על ידיה ויתקדש ההוא עבדתא. וכד סליק לאתריה בקדושה סליק
 כגונא דא מאן לעביר עבדתא לעבודה זרה או לסטרע אחרת
 קדישא. כיון דאדבר ליה על ההוא עבדתא הא רוח מסאבא
 עליו. וכד סליק עבדתא. במסאבא סליק. כנעניים פלחי לעבד
 זרה אינהו ומתדבקן בלהו כחדא ברוח מסאבא בעבודה זרה והוו
 בגין פרוטופייהו (ס"א לטנופייהו) ולגיעלייהו לסטרע מסאבא
 לעבודה זרה וכד שראן למבני הוו אמרי מלה וכיון דאתדכר בסומיה
 סליק עליה רוח מסאבא. כד אסתליק עבדתא ברוח מסאבא אעין
 כיון דעאלו ישראל לארעא בעא קודשא בריך הוא לדכאה לון וקדישא
 לון ארעא ולאשגאה אתר לשכינתא דלא חסרי שכינתא גו מסאבא
 דא בההוא נגע לרעת הוו סתרין ציניין דאעין ואבנין דאשגאה
 במסאבא. תא חזי אי עובדא דא הוה לאשכחא נטמונין בלחוד
 יהדרון אבנין לבתר כוניה דאינון לאתרייהו ועפרא לאתריה אבל קדישא
 בתיב וחללו את האבנים וכתב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר דא
 מסאבא ויתפני ויתקדש השתא כמלקדמנין וישתכחו ישראל בקדושה
 ובדיורה קדישא למשרי צינייהו שכינתא. ועל דא מאן דבני ציון
 בד שארי למבני צעיי לאדכרא צפומיה דהא לפולחנא קודשא בריך
 הוא הוה בני. בגין דכתיב הוי בוכה ציון בלא דק וגו' וכדון סיינת
 דשמייתא שארי עליו וקודשא בריך הוא זמין עליה קדושתא וקארי עליו
 טלס דהא הוה דכתיב וידעת כי טלוס אהלך וגו'.

יוסף לחק. מוסר. עשערי תשובה לר"י דף ק"ג ע"ב:

מעיקרי התשובה עזיבת החטא כי יעזוב דרכיו הרעים ויגמור בכל יום
 כי לא יוסף לשבד בדרך ההוא עוד ואם אף פעל לח יוסף כנענון שבת
 שבת

טזר
 על
 חוס
 צמר
 מלא
 האו
 בלע
 עת
 כפע
 ויגו
 וחה
 ככל
 ומכ
 לא
 ויגו
 ומע
 על
 און
 ולי
 ער
 השל
 והיה
 צאמ
 והמ

כל
 הללו
 שאל
 ציוס
 לפיכך
 ועלו
 ולשחי
 וכל
 היום

תוריע יום חמישי

קמה

שצו שצו מדרכיכם הרעים ונא' יעוזב רשע דרכו' ורע כי מי אשר חטא על דרך מקרה כי התאזה תאזה ויחזק עליו ילרו וימקפחו ולא נחללו רעיונו חסדים צבגו צו ולא מיהרו לבעוד ציום התאזה ויחזר על כן יגורחו הילר צהרמיו ונפל צנומריו לפי שעתו ועמו צהיות רוח צהיות רע מצעתו ולא מאשר חפלו ורזונו לפנול עגונו ולעשות כמוהו אחרי זאת' ראשית תשובת האיש הזה המרטה ולשים יגון צלצו על מטאתו ולהיות נפש נענה ומרה בלענה אחרי כן יוסיף צכל יום יראת ה' צנפשו וימן חמת אלהים צלצו צכל עת עד אשר יהיה נכון לצו צטוח צה' כי אם יוסיף יעבור צו הילר ויפגשוהו כפעם צפעס ורצה עליו מטאתו כתשפט הרלשון לא יהיה נפתה לצו עליו ויעוזב דרכו כמו שנאמר ומודה ועוזב ירוסה' הזכיר תחלה על המרטה הרדוי ואח' עוזב' אך האיש המתילצ על דרך לא טוב תמיד וגזר על מטליו דורך צכל יום וצויה צולתו וצו צמדולתו גס פעמים רבות וכל עת ארצה הרע ומטול עגונו ימים נכה פניו רגוני לוור התאזה והילר ונפלו ומגמתו אשר לא יצלר ממנו כל אשר יום לעשות' ראשית תשובת האיש הזה לעוזב דרכו ומחצתו הרעה ולהסכים לקיים לקבל עליו צל יוסיף למטול אחרי כן יתחרט על עליותיו הנשחתות ויתודה וישו צל ה' כמו שנא' יעוזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישו צל ה' וירמטהו' והמשל צוה למי שאוזו השרן וצל לטובל ויתבהר כי ינוח השרן תחלה ואחרי כן יטובל ויתבהר וכל זמן שהשרן צידו ער ומחצתו צו ואין הטצילה מועילה והנה עזיבת מחשבתו החטא הוא השלכת השרן' והמרטה מאשר חטא והוידוי והתפלה צמקוס הטצילה' והיה כי יצא יסודין ומכאוצים על הרשע אשר תמיד כל זמניו להתהלך צאטמיו יוסר צתחלה וישו מחשבתו הרעה אשר חשב ויכרית מעצדיו מידיו והמשל צוה לעבל אשר יכחו צמלמד הצקר לכון תלמויו כן המתילצ על דרך לא טוב יקח המוסר תחלה לעוזב דרכי מות ללכת דרך ישר:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' מע"הק פ"ד:

כל דבר שאינו קרצ חלול ציום כגון הקוץ והבלצנה והקטורת ומנחות הכשרות מותר להקריצן עם מצול השמש והס מתחלנין והלכנין כל הלילה כאיצרי עולה: ב' הנכנים הצאים עם הזח און קריצין חלול ציום שנא' ולנכניכם ולנלמיכם מקינס נככים לשלמים מה שלמים ציום אף נככים ציום' אצל הנכנים הצאים צפני ענתן מתקדשין צלילה וקריצין צלילה' לפיכך אם נדמנו לו נככים הצאים צפני ענתן מקדישן ומקריצן צלילה וענות השמר פוסלת צהן כאיצרי העולות: ג' כל היום כשר לסמינה ולשמיטה ומליקה להקעד להגשה ולהזיה ולתנופה ולקמינה ולקרצן המוספין וכל הלילה כשר להקעיר אמודין ואזרים זה הכלל דבר שנותנו ציום כשר כל היום ודבר שנותנו צלילה כשר כל הלילה ואעפ"כ זדיין מקדימין למות:

ליל ששי

י"ד יתה

(ב) והיה במקום השחין שאם לבנה או בהרת לבנה
אדמדמת ונראה אל הכתן : (ג) וראה

הכתן והנה מראה שכל מן העור ושערה הנה

לבן וטמא הכתן גנע צרעת הוא בשחין פרוה

(ג) ואם יראה הכתן והנה אין קפה שער לבן ושערה

איננה מן העור והיא כהה והסגירו הכתן שבעת ימים

(ד) ואם פשה הפשה בעור וטמא הכתן אהו גנע הוא

(ה) ואם מחיתה העמד בהרת לא פשתה צרעת

השחין הוא וטהרו הכתן : (ו) או בשער כיתהוה כהה

מכרתה אש והיה מתרת המכות בהרת לבנה

אדמדמת או לבנה : (ז) וראה אמה הכתן והנה גנע

שער לבן בהרת ומראה עמק מן העור צרעת הוא

במכות פרוה וטמא אהו הכתן גנע צרעת הוא

(ח) ואם יראה הכתן והנה אין בהרת שער לבן

ושפלה איננה מן העור והיא כהה והסגירו הכתן שבעת

ימים : (ט) וראה הכתן ביום השביעי אם פשה

הפשה בעור וטמא הכתן אהו גנע צרעת הוא

(י) ואם מחיתה העמד בהרת לא פשתה כהה

והיא כהה שאם המכות הוא וטהרו הכתן כהה

צרעת המכות הוא : (יא) ואיש או אשה כיתהוה

בו גנע בראש או בגוף : (יב) וראה הכתן אהתנתה

והנה מראהו עמק מן העור וכו' שער צהוב דק וטמא

אהו הכתן נחק הוא צרעת הראש או הגוף הוא : (יג) וכו'

וראה הכתן אהתנע הנחק והנה אין מראהו עמק מן

העור

העור ושער שחר אין בו והסגיר הכהן אתהנגע הנחק
 שבעת ימים: (י) וראו הכהן אתהנגע ביום
 השביעי והנה לא־פשה הנחק ולא־תהי בו שער צהוב
 ומראה הנחק אין עלק מזהעור: (י) והתגלח ואת
 הנחק לא יגלח והסגיר הכהן אתהנחק שבעת ימים
 שנית: (י) וראו הכהן אתהנחק ביום השביעי והנה
 לא־פשה הנחק בעור ומראהו איננו עלק מזהעור
 וטהר אתו הכהן וכבס בגדיו וטהר: (י) ואם־פשה
 יפשה הנחק בעור אחריו טהרו: (י) וראו הכהן
 והנה פשה הנחק בעור לא־יבקר הכהן לשער הצהוב
 טמא הוא: (י) ואם־בעינו עמד הנחק ושער שחר
 צמח בו נרפא הנחק טהור הוא וטהרו הכהן: (י) ואיש
 או־אשה כיהיה בעור־בשרם בהרת בהרת לבנת:
 (כ) וראו הכהן והנה בעור־בשרם בהרות פחות לבנת
 בהק הוא פרח בער טהור הוא: (כ) ואיש כי־ימטר־אשו
 קרח הוא טהור הוא: (כ) ואם מפאת פגיו ימרט
 ראשו גבם הוא טהור הוא: (כ) וכיהיה בקרחת
 או בגפחת נגע לבן אדמדם צרעת פירות הוא
 בקרחתו או בגפחתו: (כ) וראו אתו הכהן והנה
 שא־תהנגע לבנה אדמדם בקרחתו או בגפחתו
 כמראה צרעת עור בשר: (כ) איש־צריע הוא טמא
 הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו:

(ב) ויהי באחר שיתנא עמקא תורא או בהרא תורא
 סמקא ויתחוו לכהנא: (ב) ויחוו כהנא והא
 מתחיא מביד מן משכא ושערה אההמיד למיחור
 ופאיביניה כהנא מכתש סגירוחא היא בשיתנא סגיא:

(ג) וְאִם יִחְזִיגָהּ בַּהֲנָא וְהָא לִית בֵּיה שְׁעַר חִירָא וּמִכִּבְא
 לִיְחֵא מִן מִשְׁבָּא וְהָא עֲמִיא וְיִסְגְרִיגִיה בַּהֲנָא שְׁבִיעָא
 יוֹמִין: (ד) וְאִם אוֹסְפָא תוֹסִיף בְּמִשְׁבָּא וְיִסְאִיב בַּהֲנָא
 יְחִיה מִכְתָּשָׂא הָא: (ה) וְאִם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּהִרְתָּא
 לֹא אוֹסִיפַת רוּשָׁם שִׁיחְנָא הָא וְיִדְכִיגִיה בַּהֲנָא: (ו) אִי
 אֲנִשׁ אֲרִי יְהִי בְּמִשְׁבִּיה כְּנֹאָה דְנִגְדַּר וְתִהִי רוּשָׁם פְּנֵיה
 בְּהִרָא חִירָא סְמִקָּא אוֹ חִירָא: (ז) וְיִחְזִי יְתֵה בַּהֲנָא
 וְהָא אֲתֵהֲפִיד שְׁעָרָא לְחִירָא בְּבִהֲרָהּ וּמְחִוָּהָ
 עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא סְגִירוּתָא הָא בְּכֹנָא סְגִיָּה וְיִסְאִיב
 יְחִיה בַּהֲנָא מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הָא: (ח) וְאִם יִחְזִיגָהּ
 בַּהֲנָא וְהָא לִית בְּבִהֲרָהּ שְׁעַר חִירָא וּמִכִּבְא לִיְחֵא
 מִן מִשְׁבָּא וְהָא עֲמִיא וְיִסְגְרִיגִיה בַּהֲנָא שְׁבִיעָא
 יוֹמִין: (ט) וְיִחְזִיגִיה בַּהֲנָא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה אִם אוֹסְפָא
 תוֹסִיף בְּמִשְׁבָּא וְיִסְאִיב בַּהֲנָא יְחִיה מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הָא
 (י) וְאִם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּהִרְתָּא לֹא אוֹסִיפַת בְּמִשְׁבָּא
 וְהָא עֲמִיא עֲמִיק כְּנֹאָה הָא וְיִדְכִיגִיה בַּהֲנָא אֲרִי רוּשָׁם
 כְּנֹאָה הָא: (יא) וְגַבְרָא אוֹ אֲתֵהָא אֲרִי יְהִי בִיה מִכְתָּשָׂא
 בְּרִישׁ אוֹ בְּדִקְוִן: (יב) וְיִחְזִי בַּהֲנָא יְתֵה מִכְתָּשָׂא וְהָא
 מְחִוָּהִי עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא וּבִיה שְׁעַר סוּמְק דְעֵדֶק וְיִסְאִיב
 יְחִיה בַּהֲנָא נְתָקָא הוּא סְגִירוּתָא רִישָׂא אוֹ דְקָנָא הוּא
 (יג) וְאֲרִי יִחְזִי בַּהֲנָא יְתֵה מִכְתָּשׁ נְתָקָא וְהָא לִית מְחִוָּהָ
 עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא וְשְׁעַר אוֹכְס לִירָת בִּיה וְיִסְגְרַת בַּהֲנָא
 יְתֵה מִכְתָּשׁ נְתָקָא שְׁבִיעָא יוֹמִין: (יד) וְיִחְזִי בַּהֲנָא יְתֵה מִכְתָּשָׂא
 בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְהָא לֹא אוֹסִיף נְתָקָא וְלֹא הִנָּה בִּיה
 שְׁעַר סוּמְק וּמְחִוָּה נְתָקָא לִית עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא: (טו) וְיִגְלַח
 סְתְרִיגִי נְתָקָא וְדַעַם נְתָקָא לֹא יִגְלַח וְיִסְגְרַת בַּהֲנָא יְתֵה
 נְתָקָא שְׁבִיעָתָה יוֹמִין תְּנִיגוּתָה: (טז) וְיִחְזִי בַּהֲנָא יְתֵה נְתָקָא
 בְּיוֹמָא

בְּיוֹמָא
 וְיִסְגְרַת
 וְיִסְאִיב
 בְּמִשְׁבָּא
 אוֹסְפָא
 מִכְתָּשָׂא
 צְמִיחָא
 (כ)
 חִירָא
 חִירָא
 יְחִיה
 אֲפִי
 יְהִי
 סְמִקָּא
 (כג)
 בְּנֵי
 (כד)
 פְּנֵיה
 גְּמִי
 א
 שְׁבִיעָא
 סְמִקָּא

חזרע ליל ששי

קמט

בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְהָא לֹא אוֹסִיף נְתִיקָא בְּמִשְׁבָּא
 וּמְחֻזְזָה לְחֻזְזָה עִמִּיק מִן מִשְׁבָּא וּדְבִי יְתִיה בְּתֵנָא
 וְיִצְבַּע לְבוֹשֹׁתֵיהּ וְדְכִי: (ט) וְאִם אוֹסְפָא יוֹסִיף נְתִיקָא
 בְּמִשְׁבָּא בְּתֵר דְכֻתִּיָּה: (י) וְיִחְזִיגֵיהּ בְּתֵנָא וְהָא
 אוֹסִיף נְתִיקָא בְּמִשְׁבָּא לֹא יְבַקֵּר בְּתֵנָא לְשַׁעַר סוּמְק
 מְסַאָב הוּא: (י) וְאִם כֹּד הוּא קָם נְתִיקָא וְשַׁעַר אוֹכֵם
 אֲמַח בֵּיה אֲתָסִי נְתִיקָא דְכִי הוּא וְיִדְבִיגֵיהּ בְּתֵנָא:
 (כ) וְגַבֵּר אוֹ אֲתָתָא אָרִי יְהִי בְּמִשְׁדָּ בְּסִרְהוֹן בְּתֵרן בְּתֵרן
 חוֹרן: (כא) וְיִחְזִי בְּתֵנָא וְהָא בְּמִשְׁדָּ בְּסִרְהוֹן בְּתֵרן עִמִּין
 חוֹרן בּוֹתְקָא הוּא סְגִי בְּמִשְׁבָּא דְכִי הוּא: (כב) וְגַבֵּר אָרִי
 יִמַר שַׁעַר רִישֵׁיהּ קָרִיָּה הוּא דְכִי הוּא: (כג) וְאִם מְקַבִּיל
 אַפּוּהֵי יִמַר שַׁעַר רִישֵׁיהּ גְּלִישׁ הוּא דְכִי הוּא: (כד) וְאָרִי
 יְהִי בְּקַרְחוּתָא אוֹ בְּגִלְיוּתָא מְכַתֵּשׁ חִינֵר סוּמְק
 סְגִירוּתָא סְגִיָּה הִיא בְּקַרְחוּתֵיהּ אוֹ בְּגִלְיוּתֵיהּ:
 (כה) וְיִחְזִי יְתִיה בְּתֵנָא וְהָא עִמִּיק מְכַתֵּשׁא חִינֵר סוּמְק
 בְּקַרְחוּתֵיהּ אוֹ בְּגִלְיוּתֵיהּ כְּמַחְזִי סְגִירוּת מִשְׁדָּ בְּסָרָא:
 (כו) גַּבֵּר סְגִיר הוּא מְסַאָב הוּא סְאָבָא יְסַאָבִיגֵיהּ בְּתֵנָא
 בְּרִישֵׁיהּ מְכַתֵּשׁוּהּ:

יום הששי

אחר קריאת פרשת הסזיב טנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזונוור ה' מנך
 גלות לבש (או מזונוור טיר ליום השבת וה' מנך) ילל"ח דדרו משנה והלכה
 מסדר עהרות שזוא נבר היסוד דמינת היום:

משנה אהליות פרק א'

א' שְׁנַיִם טְמֵאִים בְּמַת • אֶחָד טְמֵא טוֹמֵאת שְׁבַעָה • וְאֶחָד טְמֵא
 טוֹמֵאת עֶרֶב • שְׁלֹשָׁה טְמֵאִין בְּמַת • שְׁנַיִם טְמֵאִין טוֹמֵאת
 שְׁבַעָה • וְאֶחָד טְמֵא טוֹמֵאת עֶרֶב • אַרְבָּעָה טְמֵאִין בְּמַת • שְׁלֹשָׁה
 טְמֵאִין טוֹמֵאת שְׁבַעָה • וְאֶחָד טְמֵא טוֹמֵאת עֶרֶב • בִּיצֵד שְׁנַיִם • אָדָם
 הַנוֹגַע

הנוגע במת טמא טומאת שבועה ואדם הנוגע בו טמא טומאת
 ערב: ב ביצד שלשה בלים הנוגעים במת וכלים בכלים טמא
 טומאת שבועה השלישי בין אדם ובין בלים טמאים טומאת ערב
 ג ביצד ארבעה בלים הנוגעים במת ואדם בכלים ובליים באהל
 טמאין טומאת שבועה הרבועי בין אדם בין בלים טמאים טמא
 ערב אמר ר' עקיבא יש לי חמישי השפוד תהוב באהל ואי
 והשפוד ואדם הנוגע בשפוד וכלים באדם טמאין טומאת שבועה
 חמישי בין אדם בין בלים טמאים טומאת ערב אמרו לו אין הוא
 מתחשב: ד אדם וכלים מיטמאין במת חומר באדם מכלים
 ובכלים מכלים שהכלים שלשה והאדם שנים חומר באדם
 זמן שהוא באמצע הן ארבעה ושאינו באמצע הן שלשה: ה
 ונגדים מיטמאין בזב חומר באדם מנגדים ובנגדים מכלים
 שהאדם הנוגע בזב מטמא נגדים ואין נגדים הנוגעים בזב מטמא
 נגדים חומר בנגדים שהנגדים הנושאין את הזב מטמאין את
 ואין אדם הנושא את הזב מטמא אדם: ו אדם אינו מטמא
 שתצא נפשו ואפילו מנייד ואפילו גוסס וזקק ליבום ופוסק
 היבום מאכיל בתרומה ופוסל מן התרומה: וכן בהמה ובהמה
 מטמאין עד שתצא נפשות היתור ראשיתם אף על פי שקפצתם
 טמאין כגון זב של לטאה שהיא מפרקת: ז האיברין אין
 שיעור אפילו פחות מבינה מן המת ופחות מבינה מן הנבילה
 ופחות מבער שש מן השרץ מטמאין טומאתן: ח מאתים וארבעים
 ושמונה אברים באדם שלשים בפיסת הרגל שלשה בכל אבר
 עשרה בקורסל שנים בשוק חמשה בארמובה אחד בירך שלשה
 בקטלית אחד עשר צלעות שלשים בפיסת היד שלשה ב
 אצבע שנים בקנה ושנים במרפק אחד בורוע וארבע בכתף טמא
 ואחד מזה ימאה ואחד מזה ושמונה עשר הגוליות בשדרה
 השנייה בראש שמונה כצואר שלשה במפתח של לב וחמשה
 בנקביו כל אחד ואחד מטמא במגע וכמשה ובאהל אימתו כזו
 שיש עליהם קשר בראוי אבל אם אין עליהם קשר בראוי מטמאין
 במגע וכמשה ואין מטמאין באהל:

הלכה

ובמ
 עקי
 שמו
 אדם
 בקל
 בוד
 רש
 מן
 תל
 כל
 וכ
 כה
 חמי
 סגו
 חלין
 נתי
 דג
 מע
 ויל
 סל
 עש
 לו
 שיל
 זכ
 דג

הזריע יום ששי

קנא

הלכה כה ד' ע"א

ובמימי אדמה. תנו רבנן כמימי אדמה מביא אדמה שמינה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים דברי רבי מאיר רבי עקיבא אומר מבקעת יורפתי. רבי יוסי אומר מבקעת סכני רבי שמעון אומר אף מבקעת גינוסר וכיוצא בהן. תניא אידך ובמימי אדמה מביא אדמה שמינה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים בקליפת השום [א] ואין שיעור למים משים דאין שיעור לעפר ואין בודקין אותן צלוילין [ב] אלא עכוורין צללו חומר ועוברין [ג] וכשהוא עוברין אין עוברין ביד אלא בכלי:

רש"י [א] ואין שיעור למים. משום דאין שיעור לעפר אלא יצא עפר כמו שירפה חס רב אס מעט יוציף עליו מים כעובי קליפת השום למעלה מן העפר: [ב] אלא עכוורין. שהם מרחיט אדמה נכנסת זנוס: [ג] וכשהוא עוברין. המים צעפר:

זוהר יתרו דף ג"ב ע"א

חלת

דרגין אינון וכלהו אקרונ טבת. טבת עלאה. טבת דיומא. טבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא טבת. וכל חד כד איהו שלטא כטיל להכרוי וזמין לון בהדיה בההוא שלטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא כלאו אתיין ומינין בהדיה. כד אתי ליליא זמין בהדיה לשבת דיומא וזמין ליה בהיכליה ואתמור בהדיה. כיון דהאי אתיא טבת עלאה אתמשך עליה וכלהו גניזין בהיכלא דליליא. ובג"ד סעודתא דליליא חומר מבינומא. כד אתי ינומא זמין בהדיה לתרין קלין אהרכין דרגא עלאה ודרגא תתאה דא דאנהיר ליה ודא דאתנהיר מניה. וכלא כהדא אקרי טבת ושלטין ביומא דטבת. ואלין חלת דרגין אינון כללא ורזא דכל אורייתא תורה שבכתב כביאים וכתובים. מאן דנטיר טבת כטיר אורייתא כלה:

יוסף לחק. מוסר. משערי תשובה לר"י דף ג' ע"ד:

מעיקרי התשובה הינון. ושתוקן כליותיו ויחשוב כמה רצה רעת וני שהמרה את יוגרו ויגדיל יגון כלצו וסער מתחולל צרעיוניו ויאחז במרירות לב כי יתכן שהתחרט וידע צעיניו על טעמו אשר הטע ולא הסלים חקו צוה כי גם המסד דיגר לו איסר קשה צעיניו הסוד אך אם אצד עשיר צעיניו רע וילא נקי מנכסיו נפשו עליו תחבל ותכבד אהנתו נפשו מרה לו וכן על אדות רעות ורצות באצו נח יגון כלצו ינוס. ויותר מהמה דאוי שלטעור ויאחז מי שהמרה את השם יתברך והשחית והתעיב עלילה לפניו ולא זכר אשר בראו ים מאין ומסד עשה עמו ויור תנחמו כלל עת ונוצר נפשו בכל דגש. ואיך מלאו נצו להכניסם לפניו. ואיך עם מראות עיני המוטא מהשכיל לנצו

לכצו והמטכיל אשר נפקחו עיניו יומיו הדברים האלה כלצו ויצאו ויהי
דמו ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המדידות ועלם היגיון ויהי
התשובה אשר תצא מדרך טהור הנפש וזכות שכלה כי לפי שכלו וכפיו אשר
תפקח עיניו ירצו ויעלמו צמח מאלד יגונו דרעינו על רצו עונו ו
ורפא לו :

הלכה פסוקה הר"ס ה' שנת פ"ז :

התולדה

היא המלאכה הדומה לאז מאלו האצות כיצד התחיל
הירק מעט לצטלו ה"ז חייב שזו המלאכה תולדת עשיית
שהעומן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים רבים וכל העושה דבר הדומה
ה"ז תולדת עומן וכן הלוקח לשון של מתכת ושף אותו כדי ליקח תבנית
כדרך שעושים לרפמי הזה הרי זה תולדת עשייה : ב וכן הלוקח חומר
ונתן צו קיבה כדי לחצלו הרי זה חייב מ"ז תולדת צורך שהרי המרום קיבו
מן המלצ' ולאם בצנו ועמסו בצניח חייב משום צניח * שכל המחזק חלק
חלק ודבק הכל עד שיעשו גוף אחד ה"ז דומה לצנין * וכן לכל המלאכה ותולדת
מאלו האצות יש להן תולדות על דרך זו שאמרנו ומגוף המלאכה הנעשית
תדע מעין אי זה אצ היא ותולדת או זה אצ היא :

מצורע יום ראשון תורה

יכין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ך דמילוי יו"ד דשם צ"ן מלא
צו הארה מתוספת נטמה של שנת שצורה :

(ב) וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמִלִּיל יִי עִם מִשְׁנֵי
לְמִימָר : זֹאת הַקְּהִיָּה הַתּוֹרַת הַמְצַרֵּעַ בְּיָמֵי
מְהַרְתּוֹ וְהוֹבֵא אֶל־הַכֹּהֵן : דָּא הָיִי אֲוִרְיָהָ דְסִגְרָא
בְּיוֹמָא דְדְכֻתְוִיהָ וְהִיתִי לְנֹחַ פְּהֵנָא : (ג) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶת
מַחֲוִיז לְמַחְנֵה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה גִרְפָּא גְנַע־הַצְּרִיעִי
מִן־הַצְּרִיעַ : וַיִּפּוֹק בְּהֵנָא לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וְהָיָה
כְּהֵנָא וְהָא אַתְּסִי מִכְתֵּשׁ סְגִירוּתָא מִן סְגִירָא : (ד) וַיֵּצֵא
הַכֹּהֵן וַלְקַח לְמִטְהַר שְׁתֵּי־צִפְרִים חִיּוֹת מְהִירוֹת וַיִּזְרֹק
אֹרֹז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאַזְבִּי : וַיִּפְקֵד בְּהֵנָא וַיִּסַּב לְמַדְבָּר
מִרְחֵין צִפְרִין חִיּוֹן דְּכִיּוֹן וְאַעֲיָ דְאַרְזָא וַצְּבַע וְהוֹרֵה
וְאַזְזָא : (ה) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן וְשָׁחַט אֶת־הַצְּפוֹר הַאֲחָת אֶל־
כֹּלֵר

מצורע יום ראשון

קנג

כל־יִחְרַשׁ עַל־מַיִם חַיִּים: וַיִּפְקִיד כַּהֲנָן וַיִּפּוֹס יְהוָה צִפְרָא
הַדָּא לְמַן דְּחִסְפָּא עַל מַי מְבוּעַ: (1) אֶת־הַצִּפּוֹר הַחֲדָרָה
יִקַּח אִתָּהּ וְאֶת־עֵץ הָאֲרָז וְאֶת־שֵׁנֵי הַתּוֹלַעַת וְאֶת־
הָאֵזוֹב וְטָבַל אוֹתָם וְאֶת־הַצִּפּוֹר הַחֲדָרָה בְּדָם הַצִּפּוֹר
הַשְּׁחֵטָה עַל הַמַּיִם הַחַיִּים: יְהוָה צִפְרָא חִתָּא יִסַּב יְתָהּ
וְיֵה אֶעָא דְאַרְזָא וְיֵה צִבְעָא וְהוֹרֵי וְיֵה אֵזוֹבָא וְיִטְבּוֹל
יְתָהוֹן וְיֵה צִפְרָא חִתָּא בְּדָמָא דְצִפְרָא דְנִכְסְתָא עַל
מַי מְבוּעַ:

נביאים מלכים 3 סימן 1

(6) וְאַרְבַּעַה אַנְשִׁים הָיוּ מְצֹרְעִים פִּתַּח הַשַּׁעַר וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מָה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה
עַד־מָתָנּוּ: וְאַרְבַּעַה נִבְרִין הָיוּ סְגִירִין יְהִיבִין בְּמַעְלָנָא
דְּהַרְעָא וַאֲמָרוּ גְבַר לְחֻבְרִיהָ מָה אֲנַחְנָא יְהִיבִין כָּא
עַד דְּנִמּוּת: (3) אַסְד־אֲמָרְנוּ נָבֹא הָעִיר וְהָרַעַב בְּעִיר
וּמָתָנוּ שָׁם וְאִם־יִשְׁכְּנוּ פֹה וּמָתָנוּ וְעָתָה לָכוּ וּנְפֹלָה אֶל־
מַחְנֶה אֲרָם אִם־יְחִינּוּ נְחִיָּה וְאִם־יָמִיתָנוּ וּמָתָנוּ: אִם
נִימַר גִּיעוּל לְקַרְתָּא וְכַפְנָא בְּקַרְתָּא וּנְמּוּת תִּמְן וְאִם
נַחֵב תְּכָא וּנְמּוּת וּכְעַן אֵיתָא וּנְשַׁתְּמַע לְמִשְׁרֵית אֲרָם
אִם־יְחִינְנָא וְנִיחֵי וְאִם־יָקַטְלֵנָא וְנִתְקַטֵּיל: (4) וַיִּקְמוּ בְּנֵי־שָׂרָא
לָבוֹא אֶל־מַחְנֶה אֲרָם וַיָּבֹאוּ עַד־קִצְהָ מַחְנֶה אֲרָם וְהִנֵּה
אִין־שָׁם אִישׁ: וַקְמוּ בְּקַבְלָא לְמִיעַל לְמִשְׁרֵית אֲרָם
וְאָתּוּ עַד סִפְיֵי מִשְׁרֵית אֲרָם וְהָא לִית תִּמְן אִנְשׁ:
(7) וְאֲדֹנֵי הַשְּׁמַע וְאֶת־מַחְנֶה אֲרָם קוּל לְכַב וְקוּל סוּם
קוּל חֵיל גְּדוּל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו הִנֵּה שְׂכַר־עֲלֵינוּ
מִלְּךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־מַלְכֵי הַחֲתִים וְאֶת־מַלְכֵי מִצְרַיִם לָבוֹא
עָלֵינוּ: וּמִן קָדָם יֵי אֲשַׁתְּמַע לְמִשְׁרֵית אֲרָם קַל רַתִּיכִין
וְקַל

קנר

מצורע יום ראשון

וְקָל סוֹסֵנוּ קָל מִשִּׁירֵינוּ בְּגִיאַן וְאָמְרוּ גִבֵּר לְחִבְרִיהָ וְאֵל
 אֲנִי עֲלֵנָא מִלְפָּא דִּישְׂרָאֵל יְת מַלְכֵי הַתָּא וְיֵת מַלְכֵי
 כִּיֶּרְאֵי לְמִיתֵי עֲלֵנָא : (א) וְיִקְוּמוּ וְיִגְנוּסוּ בְּגִשְׁףֵי וְעֵשֶׁב
 אֶת־אֱהֲלֵיהֶם וְאֶת־סוּסֵיהֶם וְאֶת־דְּמֵי־דָרְסָם הַמִּתְנַהֵג בְּאֶשׁ
 הָיָא וְיִגְנוּ אֶל־נַפְשָׁם : וְקָמוּ וְעָרְקוּ בְּקַבְלָא וּשְׂבָקוּתָא
 מִשְׂבָּנֵיהוֹן וְיֵת סוֹסוֹהוֹן וְיֵת חֲמֵרֵיהוֹן בְּמִשְׂרֵיחָא כְּמֵן
 דְּהֵיא וְעָרְקוּ לְשִׁיבָא נַפְשֵׁיהוֹן : (ב) וְיִבְאוּ הַמְצֻרֵים הָאֵלֶּה
 עַד־קֶצֶת הַמִּתְנַהֵג וְיִבְאוּ אֶל־אֱהֵל אֶהָר וְיִאֲכְלוּ וְיִשְׁאוּ
 וְיִשְׁאוּ מִשָּׁם בְּסָף וְהֵב וּבְגָדִים וְיִלְכוּ וְיִטְמְנוּ וְיִשְׁבוּ וְיִבְאוּ
 אֶל־אֱהֵל אֶהָר וְיִשְׁאוּ מִשָּׁם וְיִלְכוּ וְיִטְמְנוּ : וְאַחַר סְבִירָתָא
 הָאֵלֶּין עַד כִּיֶּיִפִּי מִשְׂרֵיחָא וְעָלוּ לְמִשְׂבָּנָא חָר וְאָמְרוּ
 וְשִׁתְּיָאוּ וְיִסִּיבוּ מִתְּמִין בְּסָפָא וְדַחְבָּא וְלִבְלוּשֵׁין וְאַחַר
 וְאָמְרוּ וְחָבוּ וְעָלוּ לְמִשְׂבָּנָא אֹהֲרָנָא וְיִסִּיבוּ מִתְּמִין
 וְאַלְלוּ וְאָטְמְרוּ :

כתובים משלי סנין כ"ד

(ב) אָמַר ׀ לְרִשְׁעֵי צְדִיק אֶתְהָר יִקְבְּהוּ עַמִּים וְיַעֲמִידוּ
 לְאֻמִּים : אֵף לֹא לְמִימְרֵי לְרִשְׁעֵי צְדִיק אֵלֶּי
 יִלְיֻטְוֵנִי עַמִּי וְיִבְרוּנֵי אֹמְתָא : (ג) וְלִמְוֹכִיתִים עֵשֶׁב
 וְעֲלֵיהֶם תִּבְוֹא בְּרַב־טוֹב : וְלִמְיֹאכְסְנֵי יִבְסֵם וְעֲלֵיהֶם
 תִּהְיֶה בְּרַכָּהא טְבָהא : (ד) שְׂפָתַיִם יִשָּׁק מִשִּׁיב דְּבִרְתָא
 נִכְחִים : שְׂפּוֹתֶיהָ נִגְשָׁקוּ וְאַלְלִין דְּמִתְחַבְּבִין מְלֵי תְרִיעֻתָא
 (ה) וְכֵן בְּחוּץ ׀ מְלֹאכְתָּהּ וְעִתְתָּהּ בְּשִׁרְתָּהּ לֶהָ אֶהָר וְיִבְאוּ
 בִּיחָד : אֶתְמִין לְבָרָא עֵיבִידְתָּהּ וְעִתְתָּהּ בְּתַקְלָא לְ
 וְכִסְרֵי כֹן בְּנֵי בִיחָד : (ו) אֶל־תְּהִי עַד־חֲנֹם בְּרַעוּתָהּ וְהִתְחַבְּבִין
 בְּשִׂפְתָּהּ : לֹא תִהְיֶה כְּהָרָא דִּינְלָא בְּתַבְּרָתָהּ וְהִתְחַבְּבִין
 בְּשִׂפְתָּהּ : (ז) אֶל־תֵּאמֶר בְּאֶשֶׁר עָשִׂה־לִּי כֹן אֲנִישְׁתָּהּ
 אֲשִׁיב

מצורע יום ראשון
 אָשִׁיב לְאִישׁ בְּפָעֵלָו : לֹא הֵימֵר הַיָּד דַּעֲבֹד לִי כִּן
 אַעֲבִיד לַיהוָה וְאֶהְפִּיךָ לַיהוָה הַיָּד עֹבְדוֹי :

כושנה כלאים פרק ד'

א קרחת הכרם בש"א ארבע ועשרים אמות ובה"א שש
 עשרה אמה מחול הכרם בש"א שש עשרה אמה
 ובה"א שתים עשרה אמה ואיוז היא קרחת הכרם ברם שחרב
 באמצעו אם אין שם שש עשרה אמה לא יביא זרע לשם היו
 שם שש עשרה אמה נוחגין לה עבדיתה וזרע את המותר: ב איוז
 היא מחול הכרם בין כרם לגדר אם אין שם שתים עשרה אמה
 לא יביא זרע לשם היו שם שתים עשרה אמה נוחגין לו עבדו
 וזרע את המותר: ג ר' יהודה אומר אין זה אלא גדר הכרם
 ואי זה הוא מחול הכרם בין שני הכרמים ואי זה הוא גדר שהוא
 גבוה עשרה טפחים וחרוץ שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה:
 ד מוחיצת הקנים אם אין בין קנה לחבירו שלשה טפחים כדי
 שיוקם הגדי הרי זו כמחיצה וגדר שנגרץ עד עשר אמות הרי
 היא כפתח יתר מכן כנגד הפרצה אסור נפרצו כו פרצות הרבה
 אם העומד מרובה על הפרוץ מותר ואם הפרוץ מרובה על העומד
 כנגד הפרצה אסור: ה הנוטע שורה של חמש קנים בש"א
 כרם ובה"א אינו כרם עד שיהיו שם שתי שורות לפיכך הוזרע
 ארבע אמות שבכרם בש"א קדש שורה אחת ובה"א קדש שתי
 שורות: ו הנוטע שתים כנגד שתים ואחת יוצאת זב הרי זה
 כרם שתים כנגד שש ואחת ביניהם או שתים כנגד שתים
 ואחת באמצע אינו כרם עד שיהיו שתיים נגד שתיים ואחת יוצאת
 זב: ז הנוטע שורה אחת בתוך שלו ושורה אחת בתוך של
 חבירו ודקה תחיה ודרד הרבים באמצע וגדר שהוא נמוך מעשרה
 טפחים הרי אלו מצטרפות גבוה מעשרה טפחים אינן מצטרפות
 ח' יהודה אומר אם ערסן מלמעלה הרי אלו מצטרפות: ח הנוטע
 שתי שורות אם אין ביניהם שמונה אמות לא יביא זרע לשם
 היו שלש אם אין בין שורה לחבירתה שש עשרה אמה לא יביא
 זרע

קנו

מצורע יום ראשון

זרע לשם ר' אליעזר בן יעקב אומר משום חנניה בן חכניאי אפילו
 חרבה האמצעית ואין בין שורה לחבירה שש עשרה אמה לא
 יביא זרע לשם שאלו מתחלה נמנע היה מותר בשמונה אמות
 הנוטע את פרמו על שש עשרה שש עשרה אמה מותר להביא
 זרע לשם א"ר יהודה מעשה בצלמון באחד שנמטע את פרמו
 שש עשרה שש עשרה אמה והיה הופך שער שתי שורות ל
 אחד וזרע את העיר ובשנה האחרת היה הופך את השער לטק
 אחר וזרע את הכור וכן מעשה לפני חכמים והתירו רבי מאיר
 ור' שמעון אומרים אף הנוטע את פרמו על שמונה שמונה אמה
 מותר:

הלכה זכות 97 כ"ו ע"א

איבעיא להו טעה ולא התפלל מנחה מהו שיחפול ערבית שהו
 [א] אם חימצי לומר טעה ולא התפלל ערבית מתפלל שחרית
 שמים משום דחד יומא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד
 אבל הכא תפלה במקום קרבן היא [ב] וכיון דעבר יומו בטל קרבנו
 דילמא כיון דצלותא רחמי היא כל אימת דבעי מצלי ואולי הו
 דאמר רב הונא בר יהודה אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן טעה
 התפלל מנחה מתפלל ערבית שמים ואין בזה משום דעבר יומו
 בטל קרבנו מחיבי מעוות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להשיב
 מעוות לא יוכל לתקן זה שבטל קרית שמע של ערבית וקרית ש
 של שחרית או תפלה של ערבית או תפלה של שחרית והו
 לא יוכל להמנות זה שנמנו חבריו לדבר מצוה ולא נמנה עמה
 אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן הכא במאי עסקינן שבטל בטה
 אמר רב אשי דיקא נמי דקחני בטל ולא קחני טעה שמע בטה
 חנו רבנן טעה ולא התפלל מנחה בערב שבת מתפלל לביל ש
 שמים טעה ולא התפלל מנחה בשבת מתפלל במוצאי שבת ש
 של הול [ג] מבדיל בראשונה ואינו מבדיל בשנייה ואם הבדיל
 בשנייה ולא הבדיל בראשונה [ד] שנייה עלתה לו ראשונה
 עלתה לו:

רש"י [א] אם תימני לומר כלומר אם תשיבני צאלתי ומה שחברנו
 ולא התפלל ערבית וכו' [ב] כיון דעבר יומו בטל קרבנו ו
 מקרינו ציוס אמר אם וזנו קצוע כגון מוספין של כל יום ויום [ג] ש
 בראשונה פעם וראשונה מתפלל בשני תפלה של עכשיו לפיכך חומר
 הדליל צחוקי הדעת והטעה הוא בשני תפלות שבת אינו מצדיל
 [ד] שנים עלתה לו בשני תפלות מולאי שבת וראשונה לא עלתה לו
 נלוס

נלוס
עלמה

ירד

חרב

לאסת

דכשר

לעי ב

קול

אסתל

דסלגי

לית ל

ולעי

שריח

יקרא

חולקי

ולאס

ולשונכ

כי חנו

חרב

חרב

חרב

דהכי

אתדן

כתיב

העיוני

לח חרב

העין כ

העיוני

כי העין

מצורע יום ראשון

קני

כלום שאין לו להקדים תפלה שצדק זמנה לתפלה שזמנה עכשיו והשניה נמי לא עלתה לו לשל שנת האזיל והבדיל זה גילה דעתו שאינה של שנת והוא תחשב לשל ערבית:

זוהר תלוש דף כ"ב ע"ב

וידבר ה' אל נשה לאמר זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו' רבי אבא פתח גורו לכס מפני חרב כי חמה עונות חרב לנען תדעון סדון סדון סדין כתיב כמה אית לון לבני כשא לאסתמרא ארתיהו ולדחלא מקמי קודשא בריך הוא דלא יסטי ומאורח דכשרא ולא יעבר על פתגמי אורייתא ולא יתכסי מינה דכל מאן דלא לעי באורייתא ולא ישתדל בה כזיפא הוא נקודשא בריך הוא רחיקא הוא ונטיה לא שרייא שכינתא עמיה ואינון נטורין דאזלין עמיה אסתלקו עמיה ולא עוד אלא דמכרזי קמיה ואנרי אסתלקו סוחרתיה דמלכיה דלא חש על יקרא דמאריה ווי ליה דהא שצקוהו עלמין ותתאין לית ליה חולקא בארשא דהיי וכד איהו אשתדל בצולחנה דמאריה ולעי באורייתא כמה נטורין זמנין לקבליה לנטרא ליה וסכינתא שרייא עליה וכלא נכרזי קמיה ואנרי הבו יקרא לדיוקנא דמלכא הבו יקרא לבריה דמלכא אסתטיר הוא בעלמא דין ובעלמא דתי זכאה חולקיה תא חזי בלישכא ציטא דאמר נחש לאסתא גרים לאסתא ולאדם למגור עלייהו מיתה ועל כל עלמא בלישכא ציטא כתיב ולשוכס חרב חדה בגין כך גורו לכס מפני חרב מפני לישכא ציטא כי חמה עונות חרב נאמי כי חמה עונות חרב דא חרב לה דתכן חרב אית ליה לקודשא בריך הוא דביה דאין לחייבא דהא הוא דכתיב חרב לה מלחא דס ומרבי תאכל בשר ובגין כך גורו לכס מפני חרב כי חמה עונות חרב לנען תדעון סדון סדין כתיב בגין תדעון דהכי אסתדן מאן דאית ליה חרב בלישכיה אזדמן ליה חרב (ס"א) אסתדן בהוא חרב) דשלי כלא דהא הוא דכתיב זאת תהיה תורת המצורע:

יוסף לחקי מוסר משערי תשובה לר"י דף ג' ע"ד:

כתיב כי לא לעולם ארצי ולא לנצח אקרוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי ציטורו כאשר יעטוף ויטער הרוח שהוא מלפני כי הוא מן העליונים ויעטופו נשמות אשר אני עשיתי לא ארצי עוד ולא אקרוף כי אין לא ארשא ואחון על נפש יקרא אשר הוא מלפני ונשמות אני עשיתי על כן יקל העין כפי אשר תכבד העבודה האנוחה עליו כי היגון יצא מאת עוהר הנשמה העליונה ונראה צדק יותר מאשר תלכה ברוב יסורי הגוף ומכאזיו והמשל בזה כי המלך יחמול על חניניו ילידי ביתו הקרובים אליו והם תאנולי ארץ הכנענים וימן

קנה

מצורע יום ראשון

ויתן להם חנייה יומר מחמתו על הדמוקים והפמיות * ואמר ונשמע לך עשיתי לקרבתי אל העליונים אף על פי שהגוף והכל מעשה ידיו וכוונתו והלמות מעשה אלהים המה * ועוד אמרו רבותינו שלש שותפים יש בזה אביו ואמו והקצ"ה ר"פ שאין לאב ולאם שותפות בנשמה על כן אמר ונשמע אביו עשיתי * ואמרו ונשמות אביו עשיתי יורה על אמרו כי רוח נלפסו כי עשיתי כאשר צונו * ואמר דוד הע"ה ה' נדוך כל תאותי והנחתי תפק לה נשתי צונו בלויים לפיך כל תאותי כי איננה זולתי לעבודתך ולתה יודע תהיה כי איננה על עסקי עולם והדברים הכלים זולתי על המעו ועל קולך צעודתך ואמר אחד מן המתנפלים צחן ערכו אכתי ופחדך הבהק עמי האנשות והאגמי מקולך ודי צעודתך הרחק ממני הדגות:

הלכה פסוקה * ה"ס ה'מעשה הקרנות פ"ד:

כל

הזמים אין שומעין אותן לכתובלה אלא צסכין מכלי שרת ולא נש כל דבר ששומעין בו המולין אפילו צקרוניהם של קנה כשרין: **ב** וזו הזמים שקיבל מדגם פחת אבדי הויה לא נתקדש הדס * ולרין נהיה לקבל כל הדס * כינר הוא עגסה ארוז הסיונים צי ו ומויזין עם הויה לתוך המורק * וסוחט שנים או רוב שנים כדי שימקבל הדס כולו צנ ומנציה הסכין למעלה כדי שלא ירד הדס מעליה אלא מן הלוח: **ה** צסכין וקנחו צפת המורק * אויר הכלי הרי הוא ככלי: **ו** הים הדס ונפחתו סולי המורק קודם שיניע הדס לאויר המורק הנפחת לא נהה הדס שהאויר שאין סופו לרוח אילו כמורק:

יום שני תורה

יבון צקריאת ד' פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי יו"ד דסס צ"ן לטעם צו מוספת הרוח נשמת טענרה:

ו והיה על המטהר מן הצדעת שבע פעמים ומה ושלח את הצפר התנה על פני השדה: **ה** על דמדפי מן סגירותא שבע זמנין וידביניה וישלח צפרא חתא על אפי תקלא: **ו** וקבם המטהר את בגדיו ויגלה את כל שערו ורחץ במים וטהר ואת ידיו אל התמנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים: **ו** דמדפי ית לבושוהי ויגלה ית כל שעריה ויסח במו וידבי ובחר בן יעול למשריתא ויחיב מברא למשאן שבעת יומין: **ג** והיה ביום השביעי יגלה את צפרו שער

שִׁעָרוֹ אַחֲרָאֵשׁוֹ וְאֶת־זָקְנוֹ וְאֶת גְּפֹת עֵינָיו וְאֶת־כָּל־
 שִׁעָרוֹ יַגְלַח וּכְבֵּס אֶת־כְּבִדּוֹ וְרִתֵּן אֶת־כִּשְׂרוֹ בַּמַּיִם
 וְיִטְהַר : וְהָיָה בַּיּוֹמָא שְׂכִיעָאָה יַגְלַח יֵת כָּל שִׁעָרֶיהָ יֵת
 הַיְשִׁיָּה וְיֵת דְקָנֶיהָ וְיֵת גְּבִיגֵי עֵינוֹהִי וְיֵת כָּל שִׁעָרֶיהָ
 יַגְלַח וְיַצְבַּע יֵת לְכוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי יֵת בְּסָרִיָּה בְמַיָּא וְיִדְבִּי :
 (ד) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח שְׁנֵי־כִבְשִׁים תְּמִילִים וּבְכֶשֶׁה אַחַת
 בַּת־שְׁנֵתָה תְמִימָה וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים סֵלֶת מִנְחָה
 בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן וְלֶגַּ אַחַד שֶׁמֶן : וְהַיּוֹמָא תְמִימָהּ יִסַּב
 תְּרִין אִמְרִין שְׁלֵמִין וְאִמְרָתָא תְּרָא בַת שְׁתָּא שְׁלִימָתָא
 וְתִלְתָּא עֶסְרוֹנִין סוּלְתָא מִנְחָתָהּ דְּפִילָא בְּמִשְׁחָה וְלוּגָא
 סַר דְּמִשְׁחָא :

נביאים מלכים 3 סימן ז'

(ב) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֹא־נָתַן אֲנַחְנוּ עֲשִׂים הַיּוֹם
 הַזֶּה יוֹם־כִּשְׂרָה הוּא וְאֲנַחְנוּ מִחֲשִׁים
 וְהִכְיֵנוּ עַד־אֹר הַבֶּקֶר וּמִצְאֵנוּ עוֹזֵן וְעָתָה לְכוּ וּנְבַאֵה
 וּנְגִידָה בֵּית הַמֶּלֶךְ : וְאָמְרוּ גְבַר לְחַבְרִיָּה לֹא כִשֵּׁר
 מַה בְּאַנְחָנָא עֲבָדִין יוֹמָא הַדִּין יוֹם בְּסוּרָא הוּא וְאֵלֵינוּ
 אֲנַחְנָא שְׂתַקִּין וּמִרְבִּין עַד גְּהוֹר צַפְרָא וְעַרְעִינָא
 הוּבָא וּבְעַן אִתּוּ וּנְתַמְטִי וְנַחְוִי בֵּית מֶלְכָּא : (3) וַיָּבֹאוּ
 וַיִּקְרְאוּ אֶל־שַׁעַר הָעִיר וַיַּגִּידוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל־
 מַחְנֵה אָרֶם וְהִנֵּה אִיזֵ־שָׁם אִישׁ וְקוֹל אָדָם כִּי אִם־
 הַסּוּס אָסוּר וְהַחֲמוֹר אָסוּר וְאַתְלִים בְּאַשֵּׁר הַמָּה :
 וְאִתּוּ וְקָרוּ לְנַטְרֵי הַרְבַּע קַרְפָּא וְתוּיָאוּ לְהוֹן לְמִימַר
 אֲתוּנָא לְמִשְׁרִית אָרֶם וְהָא לִית תַּמָּן גְּבַר וְקַל אֲנִישׁ
 אֲלֵהוּן סוּסָוֹן אָסוּרִין וְחֲמִרִין אָסוּרִין וּמִשְׁכָּנֵינוּ כְּמָא
 חַיִּינָנוּ : (ג) וַיִּקְרָא הַשְּׁעָרִים וַיַּגִּידוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ פְּתִימָה :

אוקר

וּקְרָא בַּמִּדְבָּר וְחִוּיָאֵי בֵּית מֶלֶכָא לְגִזְיָו: (7) וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ
 לְיֹלָה וַיֹּאמֶר אֶל־עֲבָדָיו אֲגִידָה־נָא לָכֶם אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה
 לָנוּ אֲרָם יָדְעוּ כִּי־רַעֲבִים אָנַחְנוּ וַיֵּצְאוּ מִן־הַמְּחֵנֶה
 לַהֲחֻבָּה בַּהֲשָׂדֶה לֵאמֹר כִּי־יֵצְאוּ מִן־הָעִיר וְנַחֲפֹשֶׁם חַיִּים
 וְאֶל־הָעִיר נָבֵא: וְקָם מֶלֶכָא בְּלִילִיא וַיֹּאמֶר לַעֲבָדָיו
 אֲחֹתִי כַעַן לָכוֹן מָה תַעֲבֹדוּ לָנָא אֲנִשׁ אֲרָם יָדְעִין אֵי
 כְּפָנֵינוּ אָנַחְנָא וַנִּפְקֹוּ מִן מִשְׁרֵיתָא לְאַשְׁמַרְתָּא בְּתַקְלָא
 לְמִימַר אִם יִפְקֹון מִקְרָתָא וְגִיחוּדוֹנֵנוּ כִּד חַיִּין וְלִקְרָתָא
 גִּיעוּל:

דסב ק

כתובים משלי סימן כ"ד

(6) עַל־שֵׂדֶה אִישׁ־עֲצַל עֲבָרְתִי וְעַל־כָּרֶם אֲרָם חֲסִי
 לֵב: עַל חִילְקִי דַגְבְּרָא עֲטָלָא עֲבָרִית וְ
 פְרִמְיָה דְבַר נְשָׂא חֲסַר רַעֲיִנָא: (3) וְהִגָּה עֲלָה כִּמְ
 קַמְשׁוּגִים כְּסוּ פְנֵיו חֲרָלִים וְגִדַר אֲבָגְיוּ נַחֲרָסָה: וְחִ
 סְלִיק כּוּלְיָה יַעֲרִי וְכִסְיוֹ אִפּוּי חוּרְלִי וְסִינְיָא דְכִסְיוֹ
 אֲתַעֲקֹוד: (4) וְאַחֲזָה אֲנִכִּי אֲשִׁית לְבִי רֵאִיתִי לְקַחְתִּי מִכֹּחַ
 וְחִוִּית אָנָּא וְשָׁמִית לְבִי וְחִמִּית וְקִבִּילִית מְרֻדְתָּא
 (7) מַעֲטִי שְׁנוֹת מַעֲטִי הַגּוֹמְזֹת מַעֲטִי חֲבַק יָדַיִם לְשִׁבְתִּי
 קָלִיל תִּינוּם קָלִיל תִּרְמוּךְ קָלִיל תְּשִׁים יָדְיָךְ עַל תְּהִי
 וְחִרְמוּךְ:

משנה עירובין פסק ד'

א מו' שהוציא אהו נכרים או רוח רעה אין לו אלא ארבע אמות
 התנוונתו באלו לא יצא חוליכותו לעיר אחרת נתנו
 בדיר או בסחר רבו גאליאל ור' אלעזר בן עזריה אומרים סתם
 את פלת ר' יהושע ור' עקיבא אומרים אין לו אלא ארבע אמות
 מעשה

מצורע יום שני

קסא

מעשה שקבאו מפרגרימים והפליגה ספינתם בים • רבן גמליאל נר •
אלעזר בן עזריה תלכו את כלה • ר' יהושע נר עקיבא לא זוו מארבע
אמות • שרצו לתחמיר על עצמן: ב פעם אחת לא נכנסו לתמל
עד שחשיכה • אמרו לו לרבן גמליאל מה אנו לירד • אמר להן
מיתר • שכבר הייתי מסתכל והיינו בתוך התחום עד שלא חשיכה:
ג מי שצא ברשות ואמרו לו כבר נעשה מעשה • יש לו אלפים
אמה לכל רוח • אם היה בתוך התחום כאלו לא יצא • שקבל היוצאים
להציל חורבין למקומן: ד' מי שישב בדרך ועמד וראה נהרי
היא סמוך לעיר • הואיל ולא היתה כונתו לברך לא יכנס • ד"ר
מאיר • ר' יהודה אומר יכנס • א"ר יהודה מעשה היה ונכנס רבי
שרפון בלא מתכוין: ה' מי שישן בדרך ולא ידע שחשיכה • יש
לו אלפים אמה לכל רוח • ד"ר יוחנן בן נורי • וחכ"א אין לו אלא
ארבע אמות • ר' אליעזר אומר והוא באמצע נר יהודה אומר לא יזה
רוח שירצה וכן • ומורה ר' יהודה שאם בדרך לו שאינו יכול לחזור
בו: ו' היו שנים מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו של זה •
מביאין ואוכלין באמצע • ובלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך
של חברו • היו שלשה והאמצע מובלע ביניהן • הוא מיתר עמהן •
הם מותרין עמו • ושנים החיצונים אסורין זה עם זה • א"ר שמעון
למה תדבר דומה לשלש תצורות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות
תרבים • עירבו שתייהן עם האמצעית • היא מותרת עמהן והם
מותרות עמה • ושנים החיצונות אסורות זו עם זו: ז' מי שקבא
בדרך וחשיכה לו • והיה מכיר אילן או גדר • ואמר שביחתי מחמיו •
לא אחר בלום • שביחתי בעקרו • מהלך ממקום בגליו ועד עקרו
אלפים אמה • ומעקרו ועד ביתו אלפים אמה • נמצא מהלך
משחשיכה ארבעת אלפים אמה: ח' אם אינו מכיר • או שאינו
בקי בהלכה • ואמר שביחתי במקומי • וזה לו מקומו אלפים אמה
לקל רוח עגולות • ד"ר חנינא בן אנמינגוס • וחכ"א מרבעות במבלא
טרבעת • כדי שיהא נשבר את תוויות: ט' זו היא שאמרו העני
בערב בגליו • א"ר מאיר אנו אין לנו אלא עני • ר' יהודה אומר
אחר עני ואחר עשיר • שלא אמרו מערבין בפת אלא להקל על
העשיר

קסב

מצורע יום שני

הַעֲשִׂירִי. שְׁלֹא יֵצֵא וְיִעָרֵב בְּרִגְלוֹ: י' מִי שֶׁיֵּצֵא לִילָדָה לְעִיר שְׁמֵרָתָהּ
 כֶּה וְהַחֲזִירוּ חֲבִירוֹ: הוּא מוֹתֵר לִילָדָה וְכֹל בְּנֵי הָעִיר אֲסִירִין וְ
 יְהִיָּה ר' מֵאִיר אֹמֵר כָּל שֶׁהוּא יָכוֹל לְעָרֵב וְלֹא עֵרֵב הָיָה
 חָמֵר גַּמְל': י"א מִי שֶׁיֵּצֵא חוּץ לְתַחֲמוֹת אֶמְתוֹ אֶתֵּת לֹא יִכְנָס
 ר' אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר שְׁתֵּים יִכְנָס. שְׁלֹשׁ. לֹא יִכְנָס. מִי שֶׁחָשְׁשׁוּ
 חוּץ לְתַחֲמוֹת אֶמְתוֹ אֶתֵּת לֹא יִכְנָס. ר' שְׁמַעוֹן אֹמֵר אֶתֵּת
 חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה אַמּוֹת יִכְנָס. שְׁאִין הַמְּשֻׁחָחִים מִמְּצִין אֶת הַמְּדַרְחֵיהֶם
 הַמּוֹעֵי:

הלכה עירובין 97 נ"ג ע"ג

אמר רבי חנינא רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום
 לא יכנס דכתיב אם תשיב משבת רגליך רגלך כתיב וזה
 רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום יכנס [א] הו
 אחרים הוא דתניא אחרים אומרים למקום שרוכו הוא [ב] הו
 איבא דאמרי אמר ר' חנינא רגלו אחת בתוך התחום ורגלו
 חוץ לתחום יכנס דכתיב אם תשיב משבת רגליך רגליך
 והתניא לא יכנס [ג] הוא דאמר כאחרים דתניא למקום
 הוא נזק. ר' אליעזר אומר שתיים יכנס שלש לא יכנס [ד] הו
 ר' אליעזר אומר אחת יכנס שתיים לא יכנס. לא קשיא ר' הו
 חדא וקם אתרתי הא דעקר תרתי וקם אתלת. והתניא ר' הו
 אומר אפי' אמה אחת לא יכנס. כי תניא ההיא [ה] למודד
 ולמודד שאמרו נותנין לו אלפים אמה אפילו סוף מדרה
 במערה:

רש"י [א] הו תני אמריס הו למקום שרוכו סס הו נזק. ורש"י
 התחום הו: [ב] נזק. כלומר צמד רובו מדין ליה ורש"י
 הו נזק רגלו אחת חוץ לתחום עדיין רובו בתוך התחום הו נזק
 [ג] הו דלמא ר' חנינא: [ד] ותנינן דעקר מדת. טילא מן הלח
 צנטיה וכו' קלמא אס צנטיס עומד יכנס וצרייתא דקנטי שתיס לא יכנס
 מכל השתיס: [ה] למודד. שחשיבה לו ואתר שצנטי צנקווי ומדר
 פטיעות צננויות אולי יכנס לתחום העיר וכלו אלפים שלו אמה
 לתחום לא יכנס טאפילו אלפים מוליכות אומי לתוכו אינו מותר ללכת
 כדתנן ולמודד שחמדו נותנין לו אלפים אפילו חוץ מידתו כלה צמעה
 לבלן מאלפים דניון שמדד אלפים לצד מקום שצנטיהו סכן ארבע אמה
 לעבור חוץ לאלפים:

פת
 עלאה
 דהוסי
 נפקין
 אחי
 אינו
 ותווכ
 אלף
 דגל
 דאסי
 ותווכ
 תלמי
 וכה
 מעי
 סדסו
 כופר
 התע
 תלפני
 הכלס
 יתן
 תורת
 על כ
 סתת
 ועני
 וקאר
 בני
 וצא
 קן ל
 כל
 וזה

פתח רבי יהודה במלי דאורייתא ואומר עץ חיים היא למחזיקים
 בה ותומכיה מאושר. עץ חיים דא אורייתא דאיהי אילנא
 עלאה רבא ותקוף. תורה אמאי אקרי תורה. בגין דאורי וגלי במה
 דהוה קתים דלא אחידע. חיים דכל חיים דלעילא בה אחכלילו ומנה
 נעקין למחזיקים בה לאיוון דאחדין בה דמאן דאחיד באורייתא
 אחיד בכלא אחיד לעילא ותתא. ותומכיה מאושר מאן תומכיה אלין
 איוון דמטילין מלאי לכיסן של תלמידי חכמים כונה דאוקמוה.
 ותומכיה זכי לכביאי מהימני דיפקון מניה. מאושר אל תקרי מאושר
 אלא מראשו אינון תמכין לאורייתא מראשו ועד סופו. מראשו דא רישא
 דגלא דאקרי ראש דכתיב מעולם נכסתי מראש. וראש דא חכמה
 דאיהי רישא לכל גופא וגופא אחפסט ביה עד סיומא דשית סטריין.
 ותומכיה כד"א סוקיו עמודי שש. דאיוון דמטילין מלאי לכיסן של
 תלמידי חכמים אינון תמכין לאורייתא מרישא עד סיומא דגופא וכל
 מהימנותא ביה תליא ואתמך וזכי לבגין דיתחזון לכביאי מהימני:

יוסף לחק. מוסר. משערי תשובה לר"י דף ד' ע"א:

מעיקרי התשובה אלער צמעה כמו שנאמר וגם עמה נאם ה' שובו עדי
 בכל לבבכם כלום וכו' וצמסד ואמר ז"ל הלז והעניו שני
 סרסורי המטא וכן כתיב ולא תמרור אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. לכן צאת
 יכופר עון הסרסורים צמדת תשובתם כנגד ויית ונשבתם כי יחפז עון לבז
 התעלום צמירותו ואכנתו וצמד אשר הם שוברים אותו כמו שכתב כי רוח
 מלפני יעטוף ונאמר לך נשבר ונרכה אלהים לא תצוה. והמשל על זה יזן
 הכלים המתאים אשר הן כשדרין ונעומתם עהרו כמו שכתב תנוד ובידים
 יותץ. ועון העניו יכפר דמיונות כמו שנאמר פלגי מים ידדו עיני על לא שדור
 תורתך לא אחר על לא שדדתי תורתך אבל אחר לא שדדו כי הם מצדו המטא
 על כן הודדתי פלגי מים. (וגם) ידא ויפחד מעונם עונותיו כי יש עונות
 שהתשובה תולה כפרתן ויסורין תתקין כמו שגא' כי עיני אגיד אלא מחטאתי
 וענין היגון על שער וענין הדאנה על העתיד. ועוד שנית ידאג אולי הוא
 מוקף בחובת התשובה צלער וצמירותו וצלום וכו' וגם כי הרבה לער והדיב
 בני וזאל ויורא אולי לעומת זה הרבה אשמה ולא השלים חקו את כל עונות
 וצאשר יצבה כלום נפשו ומי שהתצונן בצודל עבודת הצדק על יאירוי וגי און
 קן לרעת המורה את פיו כל אשר יוסף צבורה וצדרכי התשובה הלא מלער
 אללו והנה לנעט צעניו:

הלכה פסוקה. ה"ם ה' מעשה הקרצנות פ"ד:

כל הצמים לדיק העוצד שמהם מחשבתו לשם הצנח ולשם צעלוי צעית
 וצמח וצשעת קצלת הדם וצשעת הולכת הדם וצשעת זריקתו על
 המצח

מזורע יום שלישי
ויפכ בהנהא מלוגא דמשחא ויריק על ידא דבהנהא
דסמאלא :

נביאים מלמס 3 סיון ז'

(6) ויען אחר מעבריו ויאמר ויקחוינהא חמשה מין
הפוסים הנשארים אשר נשארו בה הנם ככל
החמון וישאל אל אשר נשארו בה הנם ככל החמון וישאל
אשר חמון ונשלחה ונראה : ואחייב חד מעברוהי ואמר
וידברון בען חמשה מן סוסותא מן שארא דאשתארו
בה הא אינון ככל המוגא דישאל דאשתארו בה אם
ידון הא אינון ככל המוגא דישאל דספו ונשלח
ונחיו : (3) ויקחו שני רכב סוסים וישלח המלך אחרי
מחנה ארם לאמר לבו וראו : ודברו תרין רכבי סוסין
ושלח מלפא בתר משרית ארם למימר איזילו וחיו :
(2) וילכו אחריהם עד תירדן ותנה כל תירדן מלאה
בגדים וכלים אשר השליכו ארם בהחפזם וישבו
המלאכים ויגידו למלך : ואזלו בתריון עד ירדנא
והא כל אורחא מליא לבושין ומנין דרמו אנש ארם
באתבעותהון למעבך וכוכו אונדיא וחויאו למלפא :
(7) ויצא העם ויבזו את מחנה ארם ויהי סאה סולת
בשקל וסאתים שערים בשקל כדבר יהוה : ונפק
עמא ויבזו ית משרית ארם ונהה סאה סולתא במלעא
וסאתן סעורין במלעא כפתגמא דיי : (8) ויהמלך הפקיד
את השליש אשר נשען על ידו על השער וירמסו
העם בשער וימת פאשר דבר איש האלהים אשר
דבר בדרת המלך אליו : ומלפא מני ית גברא
דממך על ידוהי עד תרעא ודשוהי עמא כתרדיא

ומית

סמון ק' כמסד ק'

ומית כמא דמליל נביא דיי דמליל בר נחת מלקא
לוחיה :

כתובים משלי סימן כ"ד כ"ה

(6) וּבָא--מִתְהַלֵּךְ רִישָׁהּ וּמִחֲסֵדֶיהָ כְּאִישׁ מְגוּן וְהוּא
וְהַדְרָכֶיךָ מִסְפִּינוּתָא וְצִדְקָתָא הוּךְ נְבוּ
טְבִלְרָא : (3) גַּם-אֵלֶּה מִשְׁלֵי שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר הֶעֱתִיקוּ אֲשֵׁר
הַזְקִינָה מִלְּךָ--יְהוּדָה : אֶף אֵלֶיךָ מִתְלוֹי שְׁלֹמֹה עֲשֵׂה
דְּכַתְּבוּ בְּחֻמוֹי דְּהַזְקִינָה מִלְּכָא דִּיהוּדָה : (ג) כְּבַד אֲחֵיהּ
הַסֵּתֵר דְּבַר וּכְבַד מַלְכִים הַקֹּדֶר דְּבַר : יִקְרָא דְאַלְהָא
דְּמִשְׁשֵׁי מִלְּהָא וּקְרָא דְּמַלְכֵי מִן דְּבָא צִי מִלְּתָא : (ד) עֲשֵׂה
לְרִים וְאַרְצֵי לְעֵמֶק וְלֵב מַלְכִים אֵין הַקֹּדֶר : שְׁמִיא הַ
וְאַרְעָא עֲמִיקָא וְלֵבָא דְּמַלְכֵי לֹא מִתְבְּצִי : (5) הַגּוֹט
מִבְּסָף וּיֵצֵא לְצִדְרָף כְּלִי : גְּבוּ סוּלְאַנָּא מִן סִמְאָא הַ
מֵאֲנִי מִן צִרְפָּא :

משנה נמוצות פרק י"ז

א הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיוון את בתה
שנים חיב לוונה חמש שנים נשאת לאחר קו
עמו כדי שיוון את בתה חמש שנים חיב לוונה חמש שנים
יאמר הראשון לבשתבא אצלי אווננה אלא מוליך לה מוונת
למקום שהיא אמה וכן לא יאמרו שניהם הרי אני זנין או
באחד אלא אחד ונה ואחד נותן לה דמי מוונות : ב נשאת
נותן לה מוונות והן נותנין לה דמי מוונות מתו בנותיהן
מנכסים בני חורין והיא נותנת מנכסים משועבדים מפני שהן
כבעלת חוב הפקחים היו כותבין על גנת שאזון את בתה
שנים כל זמן שאת עמי : ג אלמנה שאמרה אי אפשר לזון
בעלי אין היורשין יכולין לומר לה לבי לבית אביך ואני זנין
אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לבי כבודה

מצורע יום שלישי

קסז

אי אפשי לזוז מבית אבא יכולים היו רשעים לומר לה אם את אצלנו יש ליד מוונות ואם אין את אצלנו אין ליד מוונות. אם היתה מוענת מפני שהיא ילדה והן ילדים ונין אותה והיא בבית אביה: ד כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתובתה לעולם. כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתובתה עד עשרים וחמשה שנים. שיש בעשרים וחמשה שנים שתעשה טובה בנגד כתובתה ד"ר מאיר שאמר משום דבן שמעון בן גמליאל. ותכ"א כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתובתה לעולם. כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתובתה עד עשרים וחמשה שנים. מתח. יורשיה מוכרין כתובתה עד עשרים וחמשה שנים:

הלכה כתובות 97 ק"ע 3

לא יאמר הראשון וכו' אמר רב חסדא [ח] ואת אומרת בת אצל אמה. ממאי דבגדולה עסיקין [ג] דילמא כפמטה עסיקין [ג] ומשום מעשה שהיה דתניא מי שמת והניח בן קטן לאביו יורשי האב אומרים יהא גדל אצלנו ואמו אומרת יהא בני גדל אצלי מניחין אותו אצל אמו ואין מניחין אותו אצל ראוי לזורשו מעשה היה ושחמיהו ערב הפסח [ז] אם בן [ט] ליתני למקום שהוא [ט] מאי למקום שאמה שמע מינה בת אצל האם לא שנה גדולה לא שנה קטנה. לא יאמרו שניהם וכו' ההוא גברא [ז] דאוגר ליה ריחייא להבריה לטחינה [ח] לסוף איעתר [ט] ובין ריחייא וחמרא אמר ליה עד האידינא הוה טחיננא גבך השתא הב לי אגרא אמר ליה מיסתח טחיננא לך סבר רבינא למימר היינו מהניתין לא יאמרו שניהם הרי אנו ונין אותה כאחד אלא [ז] אחד ונה ואחד נוח לה דמי מוונות אמר ליה רב עיירא מי דמי תתם חד כרסא אית לה תרתין כרסא לית לה. הכא מצי אמר ליה [ח] טחון ובין [ט] טחון ואותיב. [ז] ולא אמרן [ז] אלא דלית ליה טחינה לריחיא [ט] אבל אית ליה טחינה לריחיא כנין וזו כופין אותו על [ט] מדת סדום:

דש"י [ח] זהא אומרת הנת אלל האס. דקתני לתקום שלמה ולא קתני לבית אחיה למוניו טכך הוה הדין שתגדל הנת אלל אמה ונת הכוזבת מן הצנים זנין אותה צצית אמה ואין נוספין אותה לדור אללם: [ג] דילמא צקטנה עסיקין. ומשום הכי לא קתני צת אלל אחין: [ג] ונחס מעשה שהיה. ופוגל נחמס גווי טחא יהרגוס צצזיל לירס עיסוד נכסיה שלל גדולה דלא חייסין לזניה איהא לך דחס אלל אחין: [ז] חס כן. דיש מילוק צין גדולה לתקום: [ח] נימני מוויך לה מוונות לתקום שהיא. דמשמע לגדולה צוקוס שהיא לתקום צוקוס שהיא: [ז] ומי לתקום שלמה. דקתני מלתא מסוקתא ש"ג כל

קסח

מצורע יום שלישי

כל צח אלל האם : [ז] דאגור ליה וכו' . לא התנה סוכר לתת מעות למצורע
 אלא שישתן לו למזונות ביתו בשכרו : [ח] לסוף אישתי . משני : [ט] ויש
 דמיא ומתא . לעמון זה מזונות ביתו : [י] אחד זכה ואחד נותן זה זה
 מזונות . ולא אמרין שיהיה יתנו לה מזונות ואע"פ שלא פסק לה דמיא ומתא
 אלא מזונות מייצורו לתת דמיאם כשיש לה מזונות ממקום אחר הנה המ
 אע"פ שלא פסק אלא שמינה עבדיו שמינו לרדך יתן דמיא : [יא] עמון וכו'
 צדקה שלקחה : [יב] עמון ואותיב . למזונותיך צדקה שאלי : [יג] ולא אמר
 דלא יביב דמי : [יד] אלא דלית ליה עמינה לריחמיא . שאין סוכר מולא ליה
 צדקה כל שעה לפיכך אמר לו אני יושב צעל אעמון כך ולא אמר דמיא :
 [טו] אכל . כל זמן שמיאל לעמון עומק עומק ונותן לזה דמיא : [טז] וכו'
 דמוס . זה נהנה וזה לא חסר לא היו עושין טובה :

זוהר מצורע דף נ"ג ע"ב :

רבי יצחק פתח ויקרא אל משה וידבר ה' אליו ונאמר מועד לזה
 ויקרא אל"ף זעירא אמאי אלא בגין לאחזקה נאון הוא הוה
 דקרא ההוא דשרי במקדשא וכדין זמנין לנטשה כמאן דזמנין אשתמי
 הכא א' זעירא קתם א' רבתא אדם שת אכוס . התם (ס"א) א'
 דא שלימו דכלא . תא חזי מה בין משה לאהרן הי מנייהו עלאה
 משה עלאה משה שושבינא דמלכא אהרן שושבינא דמטרוניתא .
 למלכא דהוה ליה מטרוניתא עלאה מה עבד יבב לה שושבינא למלכא
 לה ולאסתכלא במלי דביתא ועל דא כד עייל שושבינא דא למלכא
 עייל אלא עם מטרוניתא הה"ד בזאת יבא אהרן וגו' . משה שושבינא
 למלכא בגין כך אודען כאושפיזא ולבשר וידבר ה' אליו . אהרן
 שושבינא למטרוניתא וכל מלוי הוו לפייקא למלכא במטרוניתא ויתבי
 מלכא בדהי . ועל דא בגין דאיהו שושבינא לה שוי מדוריה ביה
 לתקנא ביתא ולעיינא תדיר במלי דביתא . ועל דא אסתקן במלכא
 דלעילא וקרי כהן גדול . מנא לן דכתיב אתה כהן לעולם
 דברתי ומלכי לדק . ובג"כ כל מה דאנטריך מבי מלכא כטייל . וכו'
 נאון דימחי בידיה . ועל דא הוא קאים לדכאה לכל אינון דעאלין
 מטרוניתא בגין דלא ישכחא ומאבא באינון ככי היכלא ובגין
 כתיב ולקח לנטשהר שתי לפרים חיות וגו' :

יוסף לחק' מוסר . משערי תשובה לר"י דף ד' ע"ב :

אמר שלמה המלך ע"ה חכם ירא וסר מרע . ביאורו החכם חף על
 סבוא סר מרע בכל האמצעי כמו יירא ויחל אולי לא כלל מקור
 נזהר כזה מה לעשות וכמוהו מעקש שפתיו וכו' עשיר חף על פי שהיה
 וכן אמרו ז"ל בילמדנו אל תפרש חכם יירא וסר מרע אלא חכם סר מרע וכו'
 וכו'

וסוף
 צדקה
 ונאמר
 ונאמר
 יצחק
 כד
 יום
 שלמה
 צדקה
 ומכא
 בני

שד

ומקרא
 ואין
 צדקה
 ו
 ו
 חיות
 תשח
 קדש
 ושל
 ככס

כיו

(ה)

ש

ד

ב

ע

ה

וסוף הכסוף מוכיח עליו וכסיל מתעבר וצועח אומר על מדות הכסיל שהיא
 צהפק מומת היכה כי הכסיל מתעבר ועם כל זאת צועח שלא יקרהו עון
 וזקן וצעל הכעם עלול למוטעים ומופקר לנזקים שנאמר וצעל ממה רב פטע
 ובאמר עיר פרוסה אין מומה וגו' ועוד ידגב צעל תשובה פן יתעבר עליו
 יצרו כמו שאמר ז"ל אל תאמן צעלמך עד יום מותך כל שכן האיש אשר נאמר
 כבר כי רחוי להשמד מן הארץ הארצ צבל עת ולהוסיף צנפטו יראת הסס יוס
 יוס ותביה לו לתעור צעבור עליו כל נשצרי הארץ המתחדש לעתיד ודבר
 שלמה הע"ה על דבר התשובה ופרע צו הענין הזה ופתח פתח דבריו ואמר
 צעלך לדיקים רבה תפארת וצקום רשעים ימוטס אדם פי' הלדיקים ופתארים
 ומכזבים בני אדם על כל מעלה טובה הנואלת בהם והרשעים מחפטים מומי
 בני אדם ומגיאותם להשפילם ואף על פי שכבר הניחו המעשים בהם ומחור
 צתשובה אחר כן אחר מוכה פשעיו לא ילמיה ומורה וערה ירוחס :

הלכה פסוקה' הר"ם ה' מעשה הקרצנות פ"ה :

שחיטת הקדשים כשירה צורים ומוקצלת הדם ואילך מלות כהונה וכל
 הצחמים קצול דמן צבלי שרת ציד כהן אצל מקום שחיטתן
 ומקום קיצול דמן אינו טור כבולן : ב כיצד קדשי קדשים אין שוחטין אותן
 ואין מוקצלין את דמן אלא צלפון המוצח בכל המקום שזיארנו בגולותי
 צתחילת ספר זה וקדשים קלים שחיטתן וקיצול דמן צכל מקום מן העירה :
 ג ומנין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא צלפון שיהי נאמר צעולה ושחט
 אותו על ירך המוצח לפונה ובהעלת הוא אומר צמוקס אשר שחטת העולה
 שחטת המעטת וכסס שחטת נקראת קדש קדשים כך העולה נקראת קדש
 קדשים וצחסס הוא אומר צמוקס אשר ישחטו את העולה ישחטו את החסס
 ושלמי ציצור הוקשו למעטת שנאמר ועשיתם פעיר עזים אחד למעטת ושני
 כצמים צני סנה לצח סלמים לפיכך הן קדשי קדשים כמעטת וכשחטין צמוקס
 שחיטתה ומקום שחיטה הוא מקום הקצלה :

יום רביעי תורה

יבוינ צקריאת עשה פסוקים אלו שהם כנגד י דמילוי ון דסס צין לקנות
 הארת נעש יתירה משצת הצאה :

(ה) **וּמַבֵּל** הַכֹּהֵן אֶת־אֲצָבָעוֹ הַיְמָנִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר
 עַל־כַּפּוֹ הַשְּׂמֵאלִית וְהָזָה מִן הַשֶּׁמֶן בְּאֲצָבָעוֹ
 שִׁבְעַת פַּעַמִּים לִפְנֵי יְהוָה : וְיַטְבֹּל בַּהֲנָא יֵרֵא אֲצָבָעִיהָ
 דִּימִינָא מִן מִשְׁחָא דְעַל יְדֵיהָ דְכַמְאֲלָא וְגַדִּי מִן מִשְׁחָא
 בְּאֲצָבָעִיהָ שִׁבְעַת זְמַנִּין קָדָם יי : (ג) וּמִיָּתֵר הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר
 עַל־כַּפּוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תַּנְקֻף אֶזְן הַמִּטְהַר הַיְמָנִית וְעַל־
 כַּהן

בָּהֶן יָדוּ הַיְמִינִית וְעַל־בָּהֶן רָגְלוֹ הַיְמִינִית עַל נֶס
 הָאָשֶׁם : וּמִשָּׂאֵר מִשְׂחָא דְעַל יְדֵיהּ יִתֵּן פְּתִילָא עַל
 רוּם אוֹרְנָא דְמַדְכֵּי הַיְמִינָא וְעַל אֲלִיּוֹן יְדֵיהּ דִּימִנָא
 וְעַל אֲלִיּוֹן רַגְלֵיהּ הַיְמִינָא עַל דְמָא דְאַשְׁמָא : (ג) וְהִתְקִי
 בְּשִׁמּוֹן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמִּפְתָּח וְכִפֵּר
 עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה : וּדְשִׁתָּאֵר בְּמִשְׂחָא דְעַל יָתֵן
 דְבַהֲנָא יִתֵּן עַל־רִישָׁא דְמַדְכֵּי וַיְכַפֵּר עֲלוּהִי בְּהִנָּא
 קָדָם יי : (ד) וְעִשָׂה הַכֹּהֵן אֶת־הַחֲטָאֹת וְכַפֵּר עַל־הַמִּפְתָּח
 מִמּוֹמָתָהוּ וְאַחַר יִשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה : וַיַּעֲבִיד פְּתִילָא מִן
 חֲטָאֵהָ וַיְכַפֵּר עַל דְמַדְכֵּי מִסְּאוּבְתֵיהּ וּבַחֲתָר כֵּן יִפּוֹס
 עֲלֶיהָ : (ה) וְהָעֵלָה הַכֹּהֵן אֶת־הָעֵלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה
 הַמִּזְבֵּחַהּ וְכַפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהַר : וַיִּסֶּק פְּתִילָא מִן
 עֲלֶיהָ וַיִּתֵּן מִנְחָתָא לְמַדְכֵּהָ וַיְכַפֵּר עֲלוּהִי בְּהִנָּא וְדָמָה
 (ו) וְאִם־דָּל הוּא וְאִין יָדוּ מִשְׁנֵת וְלָקַח בְּבֶשֶׂת אֶחָד אֶחָד אֲשֶׁר
 לַחֲנוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בְּלוֹל בְּשִׁמּוֹן
 לְמִנְחָה וְלֵג שִׁמּוֹן : וְאִם מִסְּפִין הוּא וְלִית יְדֵיהּ מַדְכֵּי
 וַיִּסַּב אֵימֵר חַד אֲשָׁמָא לְאַרְמָא לְכַפֵּרָא עֲלוּהִי
 וְעִסְרוֹנָא סוּלְתָא חַד דְפִיל בְּמִשְׁחָה לְמִנְחָתָא וְלוֹנָא
 דְמִשְׂחָא :

נביאים מלכיס צ' סימן ז'

(ב) וַיְהִי כַּדְבַר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סֵאתָה
 שְׁעָרִים בְּשִׁקְל וּסְאָה־סֹלֶת בְּשִׁקְל וְיִהְיֶה בְּנֵי
 מִסַּר בְּשַׁעַר שְׁמֵרוֹן : וְהָיָה כִּד מְלִיל נְבִיאֵי דִי עִם
 מְלָכָא לְמִימַר סֵאתָן סְעוּרִין בְּסַלְעָא וּסְאָה סוּלְתָא
 בְּסַלְעָא יְהִי כְּעַדְנָא הַדִּין מִסַּר בְּתַרְעָא דְשְׁמֵרוֹן
 (ג) וַיַּעַז הַשָּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהִנֵּה יְהוָה עֹשֶׂה
 אֲרֻבֹת

אֲרֹבוֹחַ בְּשָׂמִים תִּהְיֶה כְּדָבָר תּוֹרָה וַיֹּאמֶר הַנֶּזֶף רֹאֵה
 בְּעֵינֶיךָ וּמִשָּׁם לֹא תֹאכַל : וְאַחֲרַיִךְ נִכְרָא יֵרֵךְ נִכְבִּיא
 דְּבִי וְאִמְר וְאֵלֹוּ יִי פִתַח פְּוִין וּמַחֲרִית טוֹבָא מִן שְׁמַיָא
 הוּוּי כְּפִתְחָא הַרְדִּין וְאִמְר הָא אִתְּ הַוִּי בְּעֵינֶיךָ וּמִתְמִין
 לֹא תִיכּוֹל : וְיִהְיֶה לּוֹ כְּגוֹדֵר מִסּוֹ אִתּוֹ הַעֵם בְּשַׁעַר וַיִּמַּח :
 וְהוּוּ לִיה בְּגוֹדֵר שׁוּי יִתִּיה עֲמָא בְּחַרְעָא וּמִיָּה : (ז) וְאַלְיִשַׁע
 דְּבַר אֱלֹהֵי אֲשֶׁר־הִחְיֶה אֶרְבֶּנָּה לֵאמֹר קוּמִי
 וּלְכִי אִתִּי וּבִיחַד וּגְוִרִי בְּאַשֶׁר חָגְוִרִי כִּי־קָרָה יְהוָה
 לְרַעֲב וּגַם־בָּא אֶל־הָאָרֶץ שְׁבַע שָׁנִים : וְאַלְיִשַׁע מַלְלִיל
 עִם אִתְּחָא דְאַחֲוֵי יֵרֵךְ לְמִימֵר קוּמִי וְאַזְוִלִי אִתְּ
 וְאַנֶּשׁ בִּיחַד וְדִיִּירִי בְּאַחַר דְּכֶשֶׁר לְמִידֵר אֲרִי וּמִין יִי
 יֵרֵךְ בְּכַנְיָא וְאַף עַתִּיד לְמִיחִי עַל אֶרְעָא שְׁבַע שָׁנִין :
 (ס) וְהָקָם הָאִשָּׁה וַתַּעַשׂ כְּדָבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַתֵּלֶךְ הִיא
 וּבִיחַתָּה וַתֵּגֵד בְּאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים שְׁבַע שָׁנִים : וְקָמַח אִתְּחָא
 וַעֲבָדָה כְּפִתְחָא דְנִכְבִּיא דְּבִי וְאַזְלַת הוּוּא וְאַנֶּשׁ בִּיחַתָּה
 וְאַתּוֹחַבַת בְּאֶרְעָא פְּלִשְׁתָּאֵי שְׁבַע שָׁנִין : (י) וַיְהִי מִקְצֵה
 שְׁבַע שָׁנִים וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה מֵאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים וַתֵּצֵא לְעַעֲק
 אֶל־הַמֶּלֶךְ אֶל־בֵּיתָהּ וְאַל־שָׂדֶה : וְהוּוּ מִסּוֹף שְׁבַע שָׁנִין
 וַתְּבַר אִתְּחָא מֵאֶרְעָא פְּלִשְׁתָּאֵי וּנְפָקַת לְמִיקְבַל קָדָם
 מַלְכָּא עַל בֵּיתָהּ וְעַל חֲקֵלָה :

ח ט ק

כתובים משלי סיון כ"ה

(ב) הָגוּ רִשְׁעֵי לִפְנֵי־מֶלֶךְ וַיִּכּוֹן בְּצַדֵּק בְּפִי : נְחַרְדִּיד
 בְּשִׁשָּׁא קָדָם מַלְכָּא וַיִּתְקִין בְּצַדִּיקָא בְּוִרְסוּתָהּ :
 (ג) אֶל־תִּתְחַדְדֵר לִפְנֵי־מֶלֶךְ וּבַמְּקוֹם גְּדֹלִים אֶל־תַּעֲמֵד : לֹא
 תִשְׁמַכְחֵר קָדָם מַלְכָּא וּבְרוּיָחָא דְּבִרְבִּי לֹא תִיָּקוּם :
 כִּי

קעב

מצורע יום רביעי

(ג) כי טוב אמר לך על ההנה מה שפילק לך לפני דני
 אשר ראו עיניך: ממול דטב דנימר לך סוק הנא
 מן דמשפילק קדם שליטא מן דחזיון עינך: (ד) אלהא
 לרב נהר פן מה העשה באחריתה בהכלים את
 העד: לא חפוק בדינא מסרהב אית דלא תוד
 באחריותא בר יזמין יחד חכרך: (ה) ריבך ריב את
 העד וסוד אתר אל הגל: דינך דון עם חכרך
 באחריתא ורוא אחרתא לא תגלי: (ו) פן יספך שמי
 ודבחה לא תשוב: דלא נחסידך מאן דשמיע ומתק
 לא הפיד:

משנה 333 סדרא סדק ח'

א יש נחלין ומנחילין. ויש נחלין ולא מנחילין. מנחילין ולא
 נחלין. לא נחלין ולא מנחילין. ואלו נחלין ומנחילין
 האב את הבנים והבנים את האב והאחין מן האב נחלין ומנחילין
 האיש את אמו והאיש את אשתו ובעני אחרות נחלין ולא מנחילין
 האשה את בניה והאשה את בעלה ואתי האם מנחילין ולא נחלין
 והאחין מן האם לא נחלין ולא מנחילין: ב סדר נחלות בד הא
 איש פי ימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו. בן קודם
 לבת. וכל יוצאי יריכו של בן קודמין לבת. בת קודמת לאחיו
 וכל יוצאי יריכה של בת קודמין לאחין. אחין קודמין לאחי האב
 וכל יוצאי יריכו של אחין קודמין לאחי האב. זה הכלל כל הקודם
 בנחלה יוצאי יריכו קודמין. והאב קודם לבל יוצאי יריכו. ג בנות
 צלפחד נטלו שלשה חלקים בנחלה. חלק אביהן שתיה מיוצאי
 מצרים. וחלקן עם אחין בנכסי הפר. ושתייה בכור נוטל שני
 חלקים: ד אחד הבן ואחד הבת בנחלה. אלא שתבן נוטל ש
 שנים בנכסי האב. ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם. והבנות
 נוזנות מנכסי האב ואינן נוזנות מנכסי האם: ה האומר איש
 פלוני בני בכור לא יטול פי שנים. איש פלוני בני לא יירש עני
 אחיו

מצודע יום רביעי

קענ

אָהיו לא אָמר בלום • שֶׁתִּתְּנָה עַל מַה שֶּׁבְּתוֹכָהּ • הַמְחַלֵּק
 נִבְסִיו לְבָנוּי עַל פִּי רַבָּה לְאַחַד וּמֵעַט לְאַחַד וְהִשָּׁיִת לָהֶן אֶת הַכְּבוֹד
 דְּבָרָיו קִנְיִין • וְאִם אָמַר מִשּׁוּם יִרְוּשָׁה לֹא אָמַר בְּלוּם • כִּתְּבִין
 בְּתַחֲלָה בֵּין בְּאִמְצַע בֵּין בְּסוּף מִשּׁוּם מִסְּנֵה דְּבָרָיו קִנְיִין • הָאִמַּר
 אִישׁ פְּלוֹנִי יִירְשֵׁנִי בְּמָקוֹם שׁוֹשׁ בֵּת • כִּתְּבִי חִירְשָׁנִי בְּמָקוֹם שִׁישׁ בֵּן
 לֹא אָמַר בְּלוּם • שֶׁתִּתְּנָה עַל מַה שֶּׁבְּתוֹכָהּ • ר' יוֹתָנִן בֶּן בְּרוֹקָא
 אָמַר אִם אָמַר עַל מִי שֶׁהוּא רְאוּי לִירְוּשָׁה דְּבָרָיו קִנְיִין • וְעַל מִי
 שֶׁאִין רְאוּי לִירְוּשָׁה אִין דְּבָרָיו קִנְיִין • הַבּוֹתֵב אֶת נִבְסִיו לְאַחֵרִים
 וְהַנִּית אֶת בְּנָיו • מַה שֶּׁעָשָׂה עֲשׂוּי אֶכְּלֵ אִין רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵמֶנּוּ •
 דָּבָן שִׁמְעוּן בֶּן נַמְלִיאֵל אָמַר אִם לֹא הָיו בְּנָיו נוֹחָנִין כְּשׁוּרָה זְכוּר
 וְשׁוֹב • וְ הָאִמַּר זֶה בְּנִי נֶאֱמָן • זֶה אָחִי אֵינִי נֶאֱמָן וְנוֹטֵל עִמּוֹ
 בְּחֻלְקוֹ • מִת יִתְרוֹ נִבְסִים לְמִקְמוֹן • נִפְלוּ לוֹ נִבְסִים מִמָּקוֹם אַחֵר
 יִירְשׁוּ אָחִיו עִמּוֹ • מִי שֶׁמֵּת וּנְמַצָּאת דִּיתִיקִי קְשִׁירָה עַל יְרִיכּוֹ הָרִי
 זֶו אֵינָה בְּלוּם • זָבַח בַּהּ לְאַחַד בֵּין מִן הַיִּירְשִׁין בֵּין שְׂאִינֵן מִן הַיִּירְשִׁין
 דְּבָרָיו קִנְיִין • זֶה הַבּוֹתֵב נִבְסִיו לְבָנוּי צְרִיף שׁוֹכְתוֹב מֵהַיּוֹם וְלְאַחַר
 מִיָּתָה • ד"ר יְהוּדָה ר' יוֹסִי אָמַר אֵינִי צְרִיף • הַבּוֹתֵב נִבְסִיו לְבָנוּ
 לְאַחַר מוֹתוֹ הָאֵב אֵינִי יָכוֹל לְמַכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּתוּבִין לְבָן • וְהַבֵּן
 אֵינִי יָכוֹל לְמַכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּרִשׁוּת הָאֵב • מִכָּר הָאֵב מְבַרְרִין עַד
 שְׂמִיּוֹת • מִכָּר הַבֵּן אִין לְלוֹקֵחַ בְּלוּם עַד שְׂמִיּוֹת הָאֵב • הָאֵב חוֹלֵשׁ
 וּמֵאֵבִיל לְכָל מִי שֶׁיִּרְצֶה • וְזֶה שֶׁהַנִּית תְּלוּשׁ הָרִי הוּא שֶׁל יִירְשִׁין •
 הַנִּית בְּנִים גְּדוּלִים וְקִטְנִים • אִין הַגְּדוּלִים מִתְּפַרְנְסִין עַל הַקִּטְנִים
 וְלֹא הַקִּטְנִים נוֹזְנִין עַל הַגְּדוּלִים אֲלֵא חוֹלְקִין בְּשׁוּה • נִשְׂאוּ הַגְּדוּלִים
 יִשְׂאוּ הַקִּטְנִים • וְאִם אָמְרוּ קִטְנִים הָרִי אֵנִי נוֹשְׂאִים כְּרִדָּךְ שֶׁנִּשְׂאִתֶּם
 אִתֶּם • אִין שׁוֹמְעִין לָהֶן אֲלֵא מַה שֶּׁנִּתְּן לָהֶם אֲבִיתָן נִסּוֹ • ח הַנִּית
 בְּנוֹת גְּדוּלוֹת וְקִטְנוֹת • אִין הַגְּדוּלוֹת מִתְּפַרְנְסוֹת עַל הַקִּטְנוֹת • וְלֹא
 הַקִּטְנוֹת נוֹזְנוֹת עַל הַגְּדוּלוֹת • אֲלֵא חוֹלְקוֹת בְּשׁוּה • נִשְׂאוּ גְדוּלוֹת
 יִשְׂאוּ קִטְנוֹת • וְאִם אָמְרוּ קִטְנוֹת הָרִי אֵנִי נוֹשְׂאוֹת כְּרִדָּךְ שֶׁנִּשְׂאִתֶּם
 אִתֶּם • אִין שׁוֹמְעִין לָהֶן • זֶה הוֹמֵר בְּבִנּוֹת מִבְּבָנִים שֶׁהַבְּנוֹת נוֹזְנוֹת
 עַל הַבָּנִים וְאִין נוֹזְנוֹת עַל הַבְּנוֹת :

הלכה

גב
 הבא
 התא
 אתה
 תודו
 את
 הבכר
 שני
 מן
 ליו
 נחלו
 בחלו
 נחלו
 נחלו
 נחלו
 נחלו
 קודם
 לאהו
 י האב
 הקודם
 ג בנו
 מיצא
 על
 ש
 ומכ
 והבנות
 ר אש
 רשע
 אחיו

הלכה 333 בתרא 97 קט"ו ע"א (ט"ה כ"ג)

ח"ר בן אין לי אלא בן בן הבן [ח] או בת הבן או בן בת הבן מנין
 ת"ל אין לו עיין עליו בת אין לי אלא בת בת הבן יבן הבן
 ובת בן הבת מנין ת"ל [ג] אין לו [ג] עיין עליו [ד] הא כיצד [ה] נהנה
 ממשמשות והולכת עד ראובן [ו] ולימא עד יעקב [ז] אמר אביו נשיה
 דלא כלה שכמא [ח] אמר רב הונא אמר רב כל האומר תירשבו
 עם בת הבן אפילו נשיא שבישראל אין שומעין לו שאינן אלא
 מעשה צדוקין [ט] דתניא בעשרים וארבעה כטבת חבנא לחיננא
 שהיו צדוקין אומרים תירש הבת [י] עם בן הבת ניטפל לחן רב
 יוחנן בן זכאי אמר להם שומים מנין זה לכם ולא היה אדם שהתחת
 דבר חוץ מוקן אחד שהיה מפטפט כנגדו ואומר ומה בת בני המא
 מכח בנו תירשנו כחו הבאה מכחו לא כל שכן [יא] קרא עליו אלא
 המקרא הזה אלה בני שעיר החורי יושבי הארץ לומן ושובל ועבון
 וענה [יב] וכתיב אלה בני צבעון ואיה וענה [יג] אלא מלמד שכן
 צבעון על אמו והוליד ענה ודילמא תרי ענה הווי [יד] אמר רבי
 אמינא מלחא דלא אמרה שבור מלכא ומנו שמואל [טו] ואיה
 דאמרי אמר רב פפא אמינא מלחא דלא אמרה שבור מלכא וכו'
 רבה אמר קרא הווי ענתה הווי ענה דמעיקרא אמר ליה רבי [טז]
 אחא פוטרני אמר לו שיטה [יז] ולא ההא תורה שלימה שיה
 [יח] כשיחה במלה שלכם מה לבת בנו שכן יפה כחה כמקו
 האחין [יט] האמר בבתו שהורע כחה במקום אחין ונצחום [כ] ואיה
 היום עשאוהו יום טוב:

רשב"ם [כ] ונת הבן צמקום שאין סס בן הבן וכן של בת הבן וכו'
 הדין לבת של בת הבן אצל ליטנא קלילא הוא דנקט וכו': [כג]
 לו עיין עליו של נת אס יש לו בן או הבא מכחו של בן בנו וילחי וכו'
 ויר"ד ותירב קא דריס וכו': [ג] עיין עליו דהאי נת אס יש לו בת כלל
 וכו': [ד] הא כיצד כלומר דהאי כי היכי דאמרינן עיין עליו למטה הבן
 אחריו עיין עליו למעלה וכו': [ה] נהלה מנחשת והולכת עד ראובן
 אין לו אב ולא אח ולא בן אח וכו' ונחזיקו למטה ולמעלה על קרובין אפילו
 עד ראובן ולא יתורה לקרובי האם וכו': [ו] ולימא עד יעקב שחס ונת
 הוא וכל ירעו חזרוין אצל יעקב וכו': [ז] אמר אביו אס כן נחלא שבע
 בלה תישראל ונמירי דלא כלה שבעה ודאיה לדבר בחלשכי כי אני ה' לא
 ואחס בני יעקב לא כליחם צפי' ר"ח ראובן דנקט לאו דוקא אלא תפני
 שבע ראשון נקטיה: [ח] א"ר הונא א"ר כל דייק האומר ופוסק דין שמי
 בנת של נת עם בת הבן של נת תוקל וחומר דלקתן אפילו היה הדין כמי
 צישראל שכל נמני עמו לדון כמותו אין שומעין לו תפני שדין זה ונחש
 לדוקין הוא כדמפרש לקתן וכו': [ט] כדתניא צמגילת תענית דקדוסי
 יוחיא דלא לבתצנאה בהון וניידי צטת וקתני צכ"ד בן צנא לדינא
 למטטנו בראשון סודו לנו הצדוקין: [י] עם בת הבן ויחיו עם בן
 מרד

מורו של ובעני חמו וכו' מרס נמו מרעו צת שלגו של ד שפתי סליני [ג]
 זא דהיי צזנו שוא יאכר עליי אוק סס סיכ נוס אח מא ודח מלל הד
 אק

מצורע יום רביעי

קעה

מורד ללא תורת וכו' : [יא] קרא עליו מקרא * שאנו לווידן ומני שענה צנו
של לצעוק ביה וקרא ליה צן שעיר וכו' : [יג] ובתיב ואלה בני לצעוק ואיה
וענה וכו' * אלמא צנו היה ולעיל קרי ליה אחיו : [יג] ללא לצעוק צא על
אמו וכוליד חונה ענה * מנלם שראו אחיו וצנו וכו' : [יד] אמר דבא אחינא
וכו' ומנו שחולל * ולפי שהלכה כמותו צדינים קרי ליה הכי והוא שם של חלק
פרס : [טו] א"ד אמר דצ פפא וכו' * דבא נמי קרי שצור מלכא משום דהלכתא
נמי כותמיה לצד חשדה ענין ומלמא דהלכתא כדז יוסף : [טז] צבך אמה
פושגני * צממיה הלל גם אני תורה לך דצן יורש את זקנו ואפילו במקום
צת אצל צת הצן אמרינן שחירש הצת עמה : [יז] ולל תהא תורה שלייתה
שלנו וכו' * אינו נדיך לימותך צקס ומיהו מעיקרא לא היה חפץ לגלות לו עמו
של דבר דאסור לגלות להם עממי תורה : [יח] כתיב צעילה שלכם * ה"ו
שחשם דנין מעלמיכם וכו' : [יט] תאמר צצתו סבורע כמה אלא אחינן * כשם
שאנה יורשת עם אחיה צנכסי אציה כך אינה יורשת עם צת אחיה וכו' :
[ג] ולתתו היום * שנלחום כ"ד צצת היה * (א"ה עיין צצרתצ"ס צאורן) :

זוהר מצורע דף כ"ג ע"א :

זאת תהיה תורת המצורע * רבי יצחק פתח פתח זורה השמש ובא השמש
וגו' האי קרא לתמר ואיקימנא ליה בצנשתא דבר נש בצנשתא
דהיא קיימא עניה דבר נש צהאי עלמא כדין זרח השמש ובא השמש *
בזונא דנפיק בר נש מהאי עלמא ואסתכח בצטובה כדין אל מקומו
טואף זורה הוא שם * אי זכאה איהו כד"א ובא השמש וטהר ואחר
יאלל מן הקדשים * תא חזי כל חובי עלמא קודשא בריך הוא מכפר
עלייהו צתו * צר מההוא ליטנא בישא דאפיק שום ציס על הצריה והא
אוקמוה דכתיב זאת תהיה תורת הנעורע זאת היא תורתו של מוציא
שם רע רבי הייא אמר כל מואן דאפיק ליטנא בישא אסתאבן ליה כל
שיפוי ויתחוי לכגרא צגין דההיא מלה בישא סלקא ואתער רוחא
מוסאבא עלוי ואסתאב חתי לאסתאבא מוסאבין ליה * צמלה דלתתא
אתער מלה אחרא * פתח ואמר איבה היתה לזונה קריה כאוונה וגו' *
מאן דהות מהימנא לצעלה אהדרת לזונה * מלאתי משפטו משפט
ודאי דא קודשא בריך הוא * לדק דא כנסת ישראל וצגין דאתערת
מלה אחרא אסתלק ענה קודשא בריך הוא ושריא צה רוחא דקטולי
הא הוא דכתיב ועתה מנלמיס * ונה ירושלים קרתא קדישא כך סאל
צני טא עאכ"ו ה"ד זאת תהיה תורת הנעורע :

יוסף לחק' מוסר' ומערי תשובה לר' דף ד' ע"א :

אף על פי שאין לצעל התשובה לגלות עונותיו לצני אדם כמו שיש להצני
מנה שאנו וצקום רשעים יחופם אדם אצל חייב להתודות עליהם
צגין טאמר תעמתי אודיעך ועגוי לא כסיתי וטאמר הנני נשפט איתך על
אמרך

אמרך לא חטאתי וחנני ישראל ז"ל מירשו פעמים שהמכה פשעו לא יתעורר
 כמו צעצירות שצין אדם לחצירו כי אין לו כפרה עד אשר ישיב המלה והתחנן
 והעושק ועד אשר ינקם תמילה מאשר הלך לו או הלצין פניו או ספר עניו
 לשון הרע. או צעצירות שצין אדם לתקום ונתפרסמו לצני אדם כי העני
 עצירות כפרה הוא ומחל את השם ומיחו להתלונן ולהתאצל עליהם לפני א
 אדם לקדם את השם וזכו שכתוב כי אחרי שובי נחמתי * ענין נחמתי התחנן
 והלמד כי עיקר התשובה צמירות הלץ כאשר ציארנו ואחרי הודעי ספק
 על ירך אחרי שנודעתי לצני אדם והתפרסמו עונותי התאצלתי צעצעות
 נדאים לצני אדם כמו ספוק על ירך ונאמר יסור על אנשים ויאמר חטאתי ויש
 העויתי ומודה ועוצ ירוחם כי אע"פי כי יסודות התשובה ג' החדשה והחיה
 ונעוצת הטעם והחרטה והודו בכלל מודה כי התורה מתחדש ואין מתחנן
 פחותה משלשה אלה כי המתחדש ומתודה ואינו ערוץ החטא דומה לצני מתחנן
 וסוף צידו שלם עלתה לו טבילה אכן מודה ועוצ ירוחם כי הוא בעל התשובה
 אף על פי שיש לתשובה מדרגות רבות כאשר ציארנו * אמר אמרו בן אחרי שוב
 מתחדש תמיד ומקשה לכו יפול צרעה פי אע"פי שהוא מודה ועוצ יש עליו צני
 תמיד אולי לא השלים חוק התשובה כי היא לריבה למדרגות רבות ויוסיף חוק
 בכל יום להשיג המדרגות * גם יפחד אולי יתחדש עליו ילרו וישמר ומתחנן
 עת ויוסיף יראה השם תמיד ויתפלל תמיד אל השם לעזרו אל התשובה ולהלך
 מילרו ומקשה לכו יפול צרעה האומר צדור השלמתי חוק תשובתי ואין
 משתדל תמיד להשיג מדרגות התשובה ולהוסיף בנפשו יראה יענש על זה
 הוא רס לצד ואינו ויכיר ונהדעת נפשו וגם איננו מוכיר גדול חיוני להלך
 דרכו ביתרון הכשר לפני ה' גם איננו נשמר מילרו האורב לו תמיד על קני
 ציד ילרו ה' יללנו כי ר' :

הלכה פסוקה * ה"ס ה' מעשה הקרצנות פ"ה :

מנין שומעין קדשים קלים בכל הערה אפילו אחרי ההיכל שהיו נאמר
 בשלמים ושחטו פתח אהל תועד להכשיר כל הרוחות שהרי לא יתעורר
 להם רוח * והוא הדין לשאר הקדשים קלים * ואם שחטם צהיכל כשרים *
 אם שחטן בגבו של היכל פסולין שאין הגנות ראויות לשחטם כלל אלא בקרבת
 העזרה : **ב** שלמים ששחטן קודם שיפתחו דלתות ההיכל פסולין שנאמר ויש
 אהל תועד בזמן שפתחו * אפילו היו דלתותיו מוגפות הרי זה כגועל ויש
 הפרכת שעליו אינה פוסלת : **ג** העולה והאשם והשלמים צין של יחיד צין
 ליצור זריקת דם שלשתן על צני המזבח טוב לעולם * וביחד הוא עולה
 בשוקה הכהן הדם צמזק וזרק ומתנו צמזק שתי זריקות על שתי זריקות
 המזבח צלכסון תחלי המזבח ולתעה על קרן מזרחית לפניה ועל קרן מערבית
 דרונית ומתכוין בשוקה הדם על הקרן שיהיה הדם מתקף על הזוית כמין
 כדי שימלא הדם של שתי תחנות על ארבע כתלי המזבח לפי שזמזק צמזק
 ובשלמים סביב והוא הדין לאשם * ושיירי הדם נשפכין על יסוד הדרונית :

יוני
 (פ)
 או ת
 עלת
 אל
 המי
 י
 (ג)
 אתם
 דאש
 קרב
 הא
 ירו
 דאש
 את
 אלי
 הכר
 (ה)

יום המישי תורה

ליון בקריות מוסה פסוקים שלו טסס כנגד ה דעוליו הך לתרונס דטס
3"ן לקנות סלדת רוח ימירס " משטס ססס :

(6) וְשֵׁנִי אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה יָדוֹ וְהָיָה
אֶחָד חֲטָאָה וְהָאֶחָד עָלָה: וּמִרְחֵץ שְׁפָנִינִין
אוֹ תְרִין בְּנֵי יוֹנָה דְתַדְבִּיק יְדֵיהֶם וְהָיָה מִדֵּי חֲטָאָה וְחֵד
עָלְתָא: (3) וְהִבִּיא אֲחֵם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי לְמַתְּהוֹ אֶל-חֲבֵתָן
אֶל-בְּחָח אֶהֱל מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה: וְהָיָה יְהוֹן בְּיוֹמָא
הַמִּינָאָה לְדְכוּתִיהָ לְוֹת פְּתִנָא לְתַרְעֵ מִשְׁבֵּן זְמַנָּא קֳדָם
יְי: (ג) וְלָקַח חֲבֵתָן אֶת-כֶּבֶשׂ הָאֵשֶׁם וְאֶת-לֶגֶן הַשֶּׁמֶן וְהִגִּיף
אֲחֵם חֲבֵתָן הַתְּנִיפָה לִפְנֵי יְהוָה: וְיִסַּב פְּתִנָא יַת אִימְרָא
דְאִשְׁמָא בֵּית לִוְנָא דְמִשְׁחָא וִירִים יְהוֹן פְּתִנָא אֲרַמָּא
קֳדָם יְי: (7) וְשַׁחֵם אֶת-כֶּבֶשׂ הָאֵשֶׁם וְלָקַח חֲבֵתָן מִכֶּם
הָאֵשֶׁם וְנָתַן עַל-תְּנִיף אִיזֵן-הַמִּשְׁחָה הַיְמִנִית וְעַל-בֵּתָן
יָדוֹ הַיְמִנִית וְעַל-בֵּתָן כְּגִלּוֹ הַיְמִנִית: וְיִפּוֹס יַת אִימְרָא
בְּאִשְׁמָא וְיִסַּב פְּתִנָא מִדְּמָא דְאִשְׁמָא וְיִתֵּן עַל רוּם
אוֹרְנָא דְמַדְבֵּי הַיְמִנִיא וְעַל אֵלִיזֵן יְדֵיהֶם הַיְמִנִיא וְעַל
אֵלִיזֵן רִגְלֵיהֶם הַיְמִנִיא: (8) וּמִן-הַשֶּׁמֶן יִצַּק חֲבֵתָן עַל-כַּף
חֲבֵתָן הַשְּׂמָאלִית: וּמִן מִשְׁחָא יִרִיק פְּתִנָא עַל יָדָא
דְּבִחְנָא דְשְׂמָאלָא:

נביאים מלכים 3 סימן ח'

(6) וְהַמְזִלָּה מְדַבֵּר אֶל-בְּחָחוֹ נְעַר אִישׁ-הָאֱלֹהִים לֵאמֹר
סִפְרָה-נָא לִי אֵת כָּל-הַגְּדֹלוֹת אֲשֶׁר-עָשִׂיתָ
אֵלַי: וּמִלְכָא מַלִּיל עִם גִּחְזֵי חֲלָמְדָא דְנִבְיָא דְבֵי
לְמִימְרֵי אִשְׁתְּעֵי כְעֵן לִי יַת כָּל רַבְרַבְתָּא דְעַבְדֵי אֵלִישַׁע:
וְהָיָה

(י) ויהי הוא מספר למלך את אשר החיה את המת והוא
האשה אשר החיה את בנה צעקה אל המלך
בימה ועל שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה
והבנה אשר החיה אלישע: ובהוה הוא משתעי למלך
ית דאחזי ית מיחא והא אתחא דאחזי ית ברה קח
קדם מלכא על בימה ועל סקלה ואמר גחזי רבוני מתי
דא אחסא ודין ברה דאחזי אלישע: (ז) ושאל המלך
לאשה והספר לו ויתן לה המלך סרים את
לאמר השיב את כל אשר לך ואת כל תבואת השדה
מיום עזבה את הארץ ועד עתה: ושאל מתי
לאחסא ואשתעצרת ליה ומני לה מלכא גואחז
למימר אחיב ית כל דילה ונת כל שללה חקא
דשבקה ית ארעא ועד כען: (ח) ויבא אלישע
וכן בנד מלך ארם חלה וינדה לו לאמר באו
האלהים עדי דגיה: ואחא אלישע דמשק ובר
מלכא דארם מרע ואחחוא ליה למימר אתחא וני
די עד חקא: (ט) ויאמר המלך אל חזהאל קח
מנורה ולך לקבאת איש האלהים ודרשת אתחא
מאותו לאמר האתיה מחלי זה: ואמר מלכא
סב בידך חקרוכחא ואיזיל לקימתי נביא
למימר וחקביע ית פחגמא די מניה למימר
ממרע די:

כתובים משלי סיון כ"ה

(ה) תפודי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפי
חיזרי דבהכא בנגודי דסאמא מלך
דמליל פסיאית: (ג) גום זהב וחלי כהם מוכיח חכם

אין
כפי
ציר
דח
למש
אין
וממ
דש
גם
א
שח
בליל
המש
בממ
שוח
משגי
וב
מחוק
ר יו
מן
השוח
כש
מלי
לשח
פני

און שמעתי: תדשי דבהבא ומאני דומהבד מכסנתא
 חבימא על אדנא דשמעא: (ג) בענת שלגו ביזם קציר
 ציר גאמן לשלחיו ונפש אדניו ישוב: אין קדירותא
 דתלגא ביומא דהצדא היבגא אונדה מחימנא
 למשריו ונפשיה דמריה מהבד: (ד) נשיאים ורומהש
 אין איש מתהלל במסת שד: ליומא בענגי ורומא
 ומטרא לא אית דמדמי גבא דמשזכהר במהובקא
 דשדא: (ה) בארף אפים יפתה קצין ולשון רפה תשבר
 גרם: בגירותא רומא משתדגו בשאנא ומלתא
 רביכתא תבדא גרמא:

משנה חולין פרק ט'

א הכל שוחטין ושחיטתו בשרה חוץ מתרש שומא וקצין שומא
 וקלקלו בשחיטתו וכלן ששחטו ואחריו רואין אותו
 שחיטתו בשרה שחיטת גברי נבילה ומשחא במשא שוחט
 בלילה וכן הסומא ששחט שחיטתו בשרה שוחט בשבת וביום
 הכפורים אף על פי שמתחייב בנפשו שחיטתו בשרה: ב השוחט
 במגל יד בציר ובקנה שחיטתו בשרה הכל שוחטין ולעולם
 שוחטין ובכל שוחטין חוץ ממגל קציר ומגריה וחסנים ומצפורן
 מפני שהם חונקין השוחט במגל קציר בדרה תליכתה ב"ש פוסלין
 וכו' מכשירין ואם התליקו שניה חרי היא בסבין: ג השוחט
 מתוך המבעת ושור בה מלא החוט על פני בלה שחיטתו בשרה
 ד' יוסי בר יהודה אומר מלא החוט על פני רובה: ד השוחט
 מן הצדדן שחיטתו בשרה המולק מן הצדדן מליקתו פסילה
 השוחט מן העורף שחיטתו פסילה המולק מן העורף מליקתו
 בשרה השוחט מן הצואר שחיטתו בשרה המולק מן הצואר
 מליקתו פסילה שכל העורף אשר לאליקתו וכל הצואר אשר
 לשחיטה נמצא אשר בשחיטה פסול במליקה אשר במליקה
 פסול בשחיטה: ה אשר בתורן פסול בכני ונתה: פ אשר בקני
 ונתה

וינה פסול בתורין. תחלה הצוייב בזה ובה פסול: ו אשר בזה
 פסול בעגלה. אשר בעגלה פסול בפכה. אשר בפתנים פסול בלוי
 אשר בלויים פסול בפתנים. טהור בכלי חרש טמא בכל תנאים
 טהור בכל הכלים טמא בכלי חרש. טהור בכלי עץ טמא בכל
 מתכות. טהור בכלי מתכות טמא בכלי עץ. החיב בשקדים חרש
 פטור במתוקים. החיב במתוקים פטור במרים: ז התקדש
 שלא החמיץ אינו נקה בכסף מעשר ופוסל את המקנה. משתחייב
 נקה בכסף מעשר. ואינו פוסל את המקנה האחיו תשיבתים כשהוא
 בקלבו פטורין ממעשר בתמה. בשחייבין במעשר בהמה פטורין
 מן הקלבו. כל מקום שיש סכר אין קנים. וכל מקום שיש
 אין סכר. כל מקום שיש מיאון אין חליצה. וכל מקום שיש
 אין מיאון. כל מקום שיש תקיעה אין הברלה. וכל מקום שיש
 הברלה אין תקיעה. יום טוב שחל להיות בערב שבת תוקעין
 מקדילין במוצאי שקרא מקדילין ולא תוקעין. כיצד מקדילין
 המקדיל בין קדש לקדש. ר' דוסא אומר בין קדש חמור לקדש

תקל:

הלכה תולין 97 כ"ו ע"ג

[א] היכי תוקע אמר רב יהודה תוקע ומדיע [ב] מתוך חמור
 ורב אסי אמר תוקע ומדיע [ג] כנשימה אחת. אחר
 רב אסי בהוצל כשמעתי. מתיבי י"ט שחל להיות בערב
 חוקעין ולא מדיעין מאי לאו לא מדיעין כלל רב יהודה
 למעמיה ורב אסי מתרין למעמיה. רב יהודה מתרין למעמיה
 מדיעין כפני עצמה אלא מתוך תקיעה ורב אסי מתרין למעמיה
 לא מדיעין בשתי נשימות אלא כנשימה אחת ובמוצאי שבת
 [ד] היכא אמר לה אמר רב יהודה [ה] בחתימתה וכן אמר רב
 בחתימתה ורב ששת בריה דרב אידי אמר [ו] אף בפתיחתה
 הלכתא כוותיה רבי דוסא אומר בין קדש חמור לקדש חקל
 הלכתא כוותיה. אמר רבי זירא י"ט שחל להיות [ז] באמצע שבת
 אומר המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך ובין ישראל לעובדי
 ובין יום השביעי ליששת ימי המעשה מאי מעמא [ח] סדר הברכה
 הוא מונה:

רש"י

[א] היכי תוקע. ציוס טוז שצערז שנת כסהול תוקע להבדיל
 קודם לחול דעני סנוי משחר ערצני שנתות סכרי חין קדושה תבדיל

מזור
 כול
 חמר
 כול
 צין ק
 5
 לים
 הכי
 סלור
 756

רב

דקור
 לדק
 יטרל
 טמע
 שמת
 דללו
 לאת

מע
 חוס
 וחי
 יצני
 לו

מצורע יום המישוי

קפא

ממורה ומקדשה דיואלה כל כך : [3] מתוך תקיעה קודם שיסיים התקיעה
 הוא נוריע בסופה : [3] צגשימה אחת ותי"ו ומכסיק הוא צינחיס : [7] היכא
 חתר לה * להאי זין קודם לקדש : [8] צמתימחה * של הצדלה אזל צמתימחה
 הוא אומר זין קדש לחול וכך אנו נוהגים : [9] אף צמתימחה * מתחיל המצדיל
 זין קדש לקדש זין אור לחסך וזיה סלכתא כותיה סהרי לננות סדר הצדלות הוא
 צא צמיהל והצדלה דתיצה צאוריתא צקדס וחול כתיבא וכרזי דוסא גמיי לית
 ליה סלכתא דלא מחלולין צ"ט לקרותו קדש הקל : [10] צלמינע צצס * אפילו
 הני אמרינן זין יום ה' א"ע * דלא שייך יום ה' הכא כלל : [11] סדר הצדלות *
 סאורות צמורה הוא מונה ולהצדיל זין הקדש וגו' ויצלל זין האור וזין הספך
 וצדיל אמכס הן העמים להיות לי וזין יום ה' וכו' היינו זין קדש לחול ומסוס
 דצעי למימר מעין חתימחה סמוך לחתימחה :

זוהר מצורע 77 נ"ח ע"א

רבי חזקיה פתח ואמר שמועה ה' לך ק וגו' כונה הצ"ב כ"י קמי
 קודמא צריך הוא דבכל זמנא דכנסת ישראל אחת לקמי
 קודמא צריך הוא קצ"ה אודמן לקבלה הדח הוא דכתיב שמועה ה'
 לך הקטיבה רנתי האזינה תפלתי * סוור דוד הגא אחקטרגה בכנסת
 ישראל כונה דהיא חשתכחה לקמך חכא גמי חשתכחה * ובגין כך
 שמועה ה' לך בדקמימחא ולצחר הקטיבה רנתי האזינה תפלתי בלא
 שפתי מרומה * מאי בלא שפתי מרומה * חלף הכי חכינן כל מלה ומלה
 דלחוחא דאסיק בר נש מפומיה סלקא לעילא ובקעא רקיעין ועאלת
 לאחר דעאלת ותמן אחכחה הדיא מלה אי היא מלה דכשרא אי לא *
 אי איכי מלה דכשרא אעלין לה קמי מלכא קדישא למעבד רעותא *
 ואי לאו סאטין לה לבר ולחטעער צהדיא מלה רוחא אהרא * ותא הוי
 כתיב ביה ביוסף ענו בכבל רגלו וגו' * עד אימתי ענו בכבל רגלו
 עד עת צא דברו חנורה ה' לרפתהו * עד עת צא דברו דמאן חלף
 עד עת צא דברו (דיוסף ואחזקיה) הדיא מלה ה"ה דכתיב חנורת ה'
 לרפתהו כדין שלש מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו :

יוסף לחק * מוסר * משערי תשובה לר"י 77 ד' ע"ד :

משערי התשובה הנוטה כענין שיאמר צמתי וגם נכלותי כי נשאתי
 חרפת נעורתי * והנה המועט יצוה אחד לעבוד עבירות לפני צני
 אדם ויכלס אם ירגיסו ויכירו צעצירותיו ואיך לא יצוה מן הצורא יחצרך *
 ואין זה כי אם לפי היות השי"ת רחוק ומכליותיו על כן יצוה מן הנצראים ולא
 יצוה מן הצורא יחצרך * ואמרו רז"ל כי צעעת פטירת רצן יוחק צן זכאי אמרו
 לו תלמידיו רצינו דרבנו אמר להם יהי רצון שיכא מורא שמים עליכם כמורא
 צדק ודס אמרו לו רצינו עד כאן ולא יותר אמר להם הלואי תדעו סהרי אדם
 נצד עצירה צפתר ואומר לא יראני האדם * והאודרגה העליונה צוה שיכלס
 האדם

הדס על עוונותיו מלפני ה' ה' ויענין הכלמה הכרעה בצושה והסתמך
 בניו כענין שנאמר כהם כלים פני וכל מקום הדלם הכלים נזכר
 בצושה כי היא יתרה מן הצושה שכן והכלמו צושה וגם נלחמי וצושה
 הכושה כי ה' מעביר על עונו ומאריך לו ולינו נסיע עונו ולא נחשבו
 עשה לו ולא נעונוהו במל עליו יוסף צושה בלצדי כלל המוש' ליהך צדק ו
 צווד צו רובא מופד לו ידוש מונו וכן כמוצ' למען תזכרי וצושה מכל עליונות
 צכפרי לך לכל אשר עשית ו' וארז'ל העושה דבר ומתצניס מונו מוחקו לו
 על כל עוונותיו וכן מלאנו בשאלו שאמר ולא עניי גם בהלמות גם בצושה
 ולא הזכיר אורים והומים כי נחצייס להזכירה מסיי סהרף אנשי עז טו
 הכהנס ואמר לו שמואל מהר אהה וצויד עמי עמי צמחילתי וסיני עמי
 מדרגת הצושה בצחצודד להטוב צגדולה הסס וצויה רצה רעה התורה לו
 פיו וצוכרו ממיד כי הסס דואס מעשיו וצוחן כליותיו ולופס ומחשבותיו

הלכה פסוקה ה' מ' מעט הקרנות פ"ה :

החטאות הנאלכות דמן עון ארבע נזמות על ארבע קדושת השם
 המיון יחמי מצח ולמעלה לפי שנאמר זה על קרעת הכתם
 ונכד הוא עושה כעלוקה הכסן דס נזרק מוליכו אלל המצח ועולל לל
 הונית הסמוכה לגדול צדס וסומך צלצצו הגדול ויכאן ומחש' ויודע עו
 מודה של קרן עד שיכלה כל הדס שצלצצו וכן הוא עושה בכל קרן וקרן
 ואס נתן סומך לקרן כחמה אחד ויכאן או מנאן כשר ב ורדיך נכד
 אלצצו על כל קרן וקרן ו' וכסגומור הנחיה על הקרן חקנה אלצצו
 כמורק ואח"כ עולל פעס סניה שטיי הדס שצלצצו פסולין ליתן מזה
 קרן לחות : ג אין צכל בקרנות קרצן שיעון הזיית דס שצלצצו אלל
 בלצד שנאמר זה וטל אלצצו דס ורדיך סיהיה סס דס כרי עבולה
 סיסכנ אלצצו מוס :

ליל ששי

מיון יהוה

(6) ויהוה הכהן באצבעו הימנית מן השמן אשר על

בפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה

(3) ונתן הכהן מן השמן אשר על בפו על הנוף

המטהר הימנית ועל ביהן ידו הימנית ועל ביהן ידו

הימנית על מקום דם האשם : (2) והנחך מן השמן

אשר על בף הכהן יתן על ראש המטהר לכפר

לפני יהוה : (7) ועשה אה האחר מן ההרים או מן

היונה

הַיּוֹנֵה מֵאִשֶּׁר תִּשְׁוֶה יָדוֹ : (ס) אֵת אֲשֶׁר־תִּשְׁוֶה יָדוֹ אֶת־
 הָאֵדָה הַמֵּאֵת וְאֶת־הָאֵדָה עֲלֶיהָ עַל־הַמִּנְהָה וּכְפָר הַכֹּהֵן
 עַל הַמִּטְהַר לַפָּנִי יְהוָה : (י) וְאֵת תּוֹרַת אֲשֶׁר־בּוֹ נִגְעַ
 צָרַעַת אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁוֶה יָדוֹ בְּמִתְהַרְתּוֹ : (י) וַיִּדְבֹר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר : (י) כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ כְּנָעַן
 אֲחֻזַּתְכֶם : (ט) וּבֹא אֲשֶׁר־לְךָ הַכִּיּוֹר וְהַגִּיד לַכֹּהֵן לֵאמֹר
 כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּכִּיּוֹר : (י) וְצִוָּה הַכֹּהֵן וּפָנִי אֶת־הַכִּיּוֹר
 כְּמִרְס וּבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת־הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמָא כָּל־אֲשֶׁר
 בְּבֵית וְחֹמֶר בּוֹ וּבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת־הַכִּיּוֹר : (י) וְרָאָה
 אֶת־הַנֶּגַע וְהִנֵּה הַנֶּגַע בְּחִירַת הַכִּיּוֹר שֶׁקְעוּרֹתָ יִדְקַדְקַח
 אוֹ אֶבְרַתְמָת וּמְרֹאֲתוֹ שֶׁפֶל מִזְבֵּי־קִיּוֹר : (ג) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן
 מִן־הַכִּיּוֹר אֶת־פֶּתַח הַכִּיּוֹר וְהַסְגִּיר אֶת־הַכִּיּוֹר שֶׁבַע־עַת
 יָמִים : (י) וְשָׁב הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה
 הַנֶּגַע קְקִירַת הַכִּיּוֹר : (י) וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְחִלְצוּ אֶת־הָאֲבָנִים
 אֲשֶׁר בָּהֶן הַנֶּגַע וְהִשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל־מַחֲוִיץ לְעִיר אֶל־
 מְקוֹם טָמֵא : (ט) וְאֶת־הַכִּיּוֹר יִקְצַע מִכִּיּוֹר סָבִיב וְשִׁפְכוּ
 אֶת־הָעֶפֶר אֲשֶׁר הִקְצַו אֶל־מַחֲוִיץ לְעִיר אֶל־מְקוֹם טָמֵא :
 (ט) וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרָיו וְהִבִּיאוּ אֶת־תַּחַת הָאֲבָנִים
 וְעָפֵר אַחֲרָיָהּ וְכָח אֶת־הַכִּיּוֹר : (י) וְאִם־יִשׁוּב הַנֶּגַע
 וּפְרַח בַּכִּיּוֹר אַחֲרָיָהּ חֲלָץ אֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הַיּוֹצֵאת
 אֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־הַטּוֹחַ : (י) וּבֹא הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה
 הַנֶּגַע בַּכִּיּוֹר צָרַעַת מִמְאֲרָתָהּ הוּא בַּכִּיּוֹר טָמֵא הוּא :
 (י) וְנִתַּן אֶת־הַכִּיּוֹר אֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הָעֶפֶר וְאֶת־כָּל־עֶפֶר
 הַכִּיּוֹר וְהוֹצִיא אֶל־מַחֲוִיץ לְעִיר אֶל־מְקוֹם טָמֵא : (ג) וְהִבִּיא
 אֶת־הַכִּיּוֹר כָּל־יְמֵי הַסְּגִיר אֹתוֹ יִטְמָא עַד־הַשְּׂרֵב :
 (ג) וְהִשְׁכַּב בַּכִּיּוֹר יְכַסֵּם אֶת־בְּגָדָיו וְהֵאֱכַל בַּכִּיּוֹר יְכַסֵּם
 אֹתוֹ

אֶת־כְּנָדוֹ : (33) וְאִם־בָּא יבֹא הַכֹּהֵן וַרְאָה וְהֵנִחַ לֹא־
 פָּשָׁה הַנֶּגַע בְּבֵית אַחֵרֵי הַטֶּחַ אֶת־הַבַּיִת וּמִתַּר הַמִּזְבֵּחַ
 אֶת־הַבַּיִת כִּי נִרְפָּא הַנֶּגַע : (34) וְלִקַּח לַחֲטָא אֶת־הַבַּיִת
 שְׁתֵּי צִפְרִים וְעֵץ אֲרֹז וּשְׁנֵי הוֹלְעֹת וְאֵזֹב : (35) וְשָׂרַף
 אֶת־הַצִּפֹּר הָאֵחָד אֶל־כַּפְלֵי־חֶרֶשׁ עַל־מַיִם חַיִּים : (36) וְשָׂרַף
 אֶת־עֵץ־הָאֲרֹז וְאֶת־הָאֵזֹב וְאֶת־שְׁנֵי הַהוֹלְעֹת וְאֵה הַנֶּגַע
 הַחַיָּה וּמָבֵל אֹתָם בְּדָם הַצִּפֹּר הַשְּׂהוּמָה וּבַמַּיִם הַחַיִּים
 וְהֵזָה אֶל־הַבַּיִת שֶׁבַע פְּעָמִים : (37) וְחִטָּא אֶת־הַבַּיִת שֶׁבַע
 הַצִּפֹּר וּבַמַּיִם הַחַיִּים וּבַצִּפֹּר הַחַיָּה וּבְעֵץ הָאֲרֹז וְאֵזֹב
 וּבְשְׁנֵי הַהוֹלְעֹת :

(6) וַיֵּדִי כִהְנָא בְּאַצְבָּעִיהָ דְיִמִּינָא מִן מִשְׁחָא דְעַל יְדֵי
 דְשִׁמְאָלָא שֶׁבַע זְמַנֵּין קָדָם יי : (3) וְהָן פְּתָח
 מִן מִשְׁחָא דְעַל יְדֵיהָ עַל רוּם אֹדְנָא דְמַדְבֵּי דְיִמִּינָא וְהָן
 אֲלִיזֵן יְדֵיהָ דְיִמִּינָא וְעַל אֲלִיזֵן רְגְלֵיהָ דְיִמִּינָא עַל אֲרֵץ
 דְמָא דְאַשְׁמֵינָא : (4) וְדִישְׁתָּאֵר מִן מִשְׁחָא דִּי עַל יְדֵיהָ
 דְכַתְנָא וְהָן עַל רִישָׁא דְמַדְבֵּי לְכַפְרָא עֲלוּהֵי קָדָם
 (7) וְעֵבִיר יַת חֹד מִן שְׁפָנִינָא אוּ מִן בְּנֵי יוֹנָה מִדְּחַדְרֵי
 יְדֵיהָ : (8) יַת דְּחַדְרֵי־קִי יְדֵיהָ יַת חֹד חֲטָאָתָא וְהָן
 עֲלָתָא עַל מִנְחָתָא וּכְפַר פְּתָנָא עַל דְּמַדְבֵּי קָדָם
 (9) דִּיא אֹרְיָתָא דִּבְיָה מְכַתֵּשׁ סְגִירוֹ דְלֹא חֲרִיק וְהָן
 בְּדִבְיֹתִיהָ : (10) וּמְלִיל יי עִם מִשָּׁה וְעִם אֲחֵרֵן לְמִשְׁחָא
 (11) אֲרֵי חִיעֲלוֹן לְאַרְעָא דְכַנְעַן דִּי אֲנָא יְהִיב לְכוּן לְאַחְשָׁרָא
 וְאַחֵן מְכַתֵּשׁ סְגִירוֹ בְּבֵית אֲרַע אַחְסַנְתְּכוּן : (12) וְיִישׁוּ
 דְרִילִיָּה בֵּיתָא וְיַחְוֵי לְכַתְנָא לְמִימְרָא כְּמִכְתָּשָׁא אַחְתָּוֵי
 בְּבֵיתָא : (13) וְיִפְקֹד בְּתָנָא וּפְנִין יַת בֵּיתָא עַד לֹא יִישׁוּ
 בְּתָנָא לְמַחְזֵי יַת מְכַתָּשָׁא וְלֹא יִסְתָּאֵב כָּל דִּי בְּבֵיתָא
 וְכַתְנָא

קפו

מצורע ליל ששי

יֵרָא בֵיתָא בְּדַמָּא דְצַפְרָא וּבְמִי מְבוּעַ וּבְצַפְרָא דְתָתָא
וּבְאֵעָא דְאֵרְזָא וּבְאֵוּבָא וּבְצַבְעַ וְזֹהוּרִי :

יום הששי

סדר קריאת פרשת הסגות שנים וקרא ואלו חרנים וספרה וזמור ה' אל
נאות לצט (או וזמור סיד ליום הסגות וכו' מנך) ילכ"ח דכדו מטה וסגות
מסדר טהרות טהור נגד היסוד צמינת היום :

משנה סבלות פרק 3

א אלו מטמאין באהל. המרת זבנות מן המרה זבנות על
ומלוא תרוד רקב. השדרה והגלגולת ואבר מן המ
ואבר מן החי שיש עליהן בשר בראוי. רובע עצמות מרוב המ
או מרוב המנין. ורוב בניינו ורוב מנינו של מת. אף על פי שיש
בהן רובע טמאים. כמה הוא רוב מנינו מאה וחמשה ועשרים
ב רביעית דם ורביעית דם תכוסת ממת אחד. ר' עקיבא אש
משני מתים. דם קטן שיצא בלו ר' עקיבא אומר כל שהוא וזה
רביעית. זבית רמה בין תיה בין מטה ר' אליעזר מטמא כבשר
וחקמים מטהרים. אפר שרופים ר' אליעזר אומר שיעורו ברוב
וחקמים מטהרים. מלוא תרוד ועוד עפר קברות טמא. ר' שמעון
מטהר. מלוא תרוד רקב שנקלו במים. אינו חבור לטמא
ב אלו מטמאין במגע ובמשא ואינן מטמאין באהל. עצם בשעורה
וארץ העמים וביית הפרס. אבר מן המת ואבר מן החי שיש
עליהן בשר בראוי. השדרה והגלגולת שחסרו. כמה הוא חסר
בשדרה בש"א ושתי חוליות. בת"א אפילו חוליה אחת. ובגלגול
בש"א כמלא מקדה. בת"א פרי שינטל מן החי וימות. באינה מקד
אמרו בקטן של רופאין ד"ר פאיר. וחכ"א בגדול של לשון
ד הגולל והדופק מטמאין במגע ובאהל ואינן מטמאין במשא. ר'
אליעזר אומר מטמאין במשא. ר' יהושע אומר אם יש תחתיו
עפר קברות מטמאין במשא ואם לאו אינן מטמאין במשא. ואינה
הדופק את שהגולל נישען עליו. אבל דופק דופקין טהור. ה' אלו
שאים

שאים
ורבוי
והגל
משני
אנשי
שנה
יחנן
עצמות
מטהר
אבר
שפיר
כשהו
בכוס
רש
סס
ליעבר
[ד] ל
לכו 3
זכו
זה
צבו
דכא
סדר
מטמא
שאים

ש'אם חסרו מטהורין • בנות מן המית • וכנות נצל • ומלא תרוד רבב •
 ורביעית דם • ועצם בשעורה • ואבר מן החי שחסר עצמו • ו השדרה
 והגולגולת משני מתים • ורביעית דם משני מתים • ורובע עצמות
 משני מתים • ואבר מן הפת משני מתים • ואבר מן החי משני
 אנשים • ר' עקיבא מטמא • וחכמים מטהרין: ז ועצם בשעורה
 שנחלק לשנים ר' עקיבא מטמא • ור' יוחנן בן נורי מטהר • א"ר
 יוחנן בן נורי לא אמרו עצמות בשעורה אלא עצם בשעורה • רובע
 עצמות שנבקקו ואין בכל אחד ואחד עצם בשעורה • ר' שמעון
 מטהר • וחכמים מטמאים • אבר מן החי שנחלק לשנים מטהר • ר'
 יוחי מטמא ומודה שאם נטל חצאים שהוא מטהר:

הלכה נדה 97 כ' ע"א:

איבעיא להו אין עוכרין אותן ביד אלא בכלי [א] דלא לרמיה
 בידיה ולעכרינהו [ב] אבל במנא כי עכר ליה בידיה
 שפיר דמי [ג] או דילמא דלא ליעכרינהו בידיה אלא במנא ת"ש
 כשהוא בודקו אין בודקו [ד] אלא בכוס ועדיין חבעי לך בדיקה
 בכוס עבירא במאי תיקו כי אתו לקמיה דרבה בר אבהו [ה] אמר
 להו במקומה שנינו:

רש"י [א] לא לרמיה בידיה • לא יתן העפר אל תוך ידו ויעכיר המים
 צעפרו טנידו א"פ שחוד ונחמו צנלי לאחר עכירה: [ב] אלא
 אס העפר צנלי כי עכר להו צידיה צאלצע שפיר דמי: [ג] או דילמא • לא
 ליעכרינהו צידים כשהמי' צספל לא יעכרו צאלצעו א"ל צצז או צנלי אחר:
 [ד] אלא צכוס • על זכויות חלומה לא לירמי עפר צמים צכפו וצדוק: [ה] אחר
 להו צמקומה טנינו • שאין האדמה דומה לדם אלא צמקומה אלא הציאה צמקוס
 אחר נשתנה מראיתה:

זוהר יתרו 97 ז"צ ע"ב

זכור רזא דכורא איהו • רזא דכורא דנקיט כל סיפי דעלומה
 עלאה את יוס הסצח לאכבאה מעלי סבתא דאיהו לילה
 וזא איהו את לקדשו דאלטריך קדוסה נוגו ענוא קדישא ולאחטער
 צבו כדקא חיזי • זכור אחר דלית ליה סכחה ולא קיימא ציה סכחה
 דהא לית סכחה צאחר דצרות עלאה וכ"ס לעילא • ולתא אית סכחה
 אחר דאלטריך לאדכרח וע"ד כתיב יזכר און אצותיו וגו' • ואית חמן
 מתיין דלדכרן וצין דצ"ג וחוצו ולית סכחה קמי כרטיא קדישא מה
 דאיהו

קפח

מצורע יום ששי

דאיהו קמיה' ונאן איהו קמיה' זכור' וכ"ס לעילא' בנין דנאן
רזא דכורא איהו ותמן אתגליף רזא דשנא קדישא י"ו' ונאן
אלטרירך לאתקדשא וצנא אתקדש בזכור דהא מניה טייל כל קדוש
וכל ברכאן' ודא כד נחעטרא מעלי שבתא על עמא קדישא דקדו
יאות בללותין ובצעותין ובסדורא דהדוה' ואי תימא זכור לא אלטריר
לאתקדשא דהא מניה כפקין כל קדושין דעלמא' לאו הכי דהא דא
אלטרירך לאתקדשא ביממא ודא אלטרירך לאתקדשא בליליא וכל קדושין
טעלין לון ישראל צבתר ואתקדסן בקדושי דקצ"ה:

יוסף לחקי' מוכר' משערי תשובה לר"י דף ע' ע"א:

מעיקרי' התשובה הכניעה בכל לב והשפלות כי המוכר את צורלו ודעתו
לריך העושר על דבריו להיות שם וסבל ויגרע ויערבו כענין ששון
נצח צעניו נמאס ונאמר חף כי נחעב ונאלח וגו' כסף נמאס קדשו כך עמי
יבנע ויהיה סבל צעניו ודור הע"ס צהתודותו על משאו צבא אליו נתן כסף
אמר צדק דבריו צמי אלהים רוח נשציה לב נשצר ונרסה אלהים לא תפס
רוח נשציה פי' רוח נמוכה למדנו מזה כי בהכניעה מעיקרי' התשובה כי התשובה
הבוא יסוד מוסד לעיקרי' התשובה ובהכניעה יתרחק אדם אל הבס סבלתו
זה לציט אל עמי ונכה רוח ונאמר צעניו ונאמר סרו סרו פנו דרך וגו' כיו
למר דס נשאט טובן עד וקדוש סמו תרוס וקדש אשכון ואת דבא וסבלתו
להיות רוח סגלים ולהיות לב נדכאים למדנו כי בהכניעה מעיקרי' התשובה
וכן שאת כל הפרשה מדגרת על צעלי התשובה כי לא לעולם ארזי וגו' וכן
צנעו קלפתי וגו' דרכיו רחיתי וארפאסו וגו' פירוש דרכיו רחיתי בהכניעה כי
שומר ואת דבא וסבל רוח ובמדידות הלכ כמו שאמר פי רוח ונלפני עמי
וארפאסו כי אכלת לעוני כמו ארפא משוחס ושז ורפא לו ואנחתי עשיתי
על עינתה החטא ואגזירכו על יאנו:

הלכה פסוקה' הר"ס ה' שבת פ"ז:

אחד העוסה אז נחצות מלאכות או תולדה מן התולדות צמזיז מייז
ואס צהן עדים נסקל' שזוג מייז מטלת קצועה ח"ל ליה הפס
מין האבות והתולדות חין צליהן הפרש אלא לענין הקדצן צלצד' שש
שזוג אס עשה אבות הרצה בהעלם אחד מייז מטלת אחת על כל אס וכן
ואס עשה אס ותולדותיו בהעלם אחד אינו מייז אלא מטלת אחת: ב
הרי שחרש וזיע וקצר צצת בהעלם אחד מייז ששס מטלות ואסינו
הארצעים חסר אחד צצגרה בגון ששכט שאלו העללכות אסורות לכת
שצת מייז על כל מלאכה ומלאכה מטלת אחת' אצל אס עמן ותחך מין
וסף לשון סל נמכת בהעלם אחד וזינו מייז אלא מטלת אחת' שברו לא
אלא אס אחד ותולדותיו וכן כל כיוולא צזה: ג' העושה מלאכות הרצה
ומלאכה אחת בהעלם אחד אינו מייז אלא מטלת אחת' כילד הרי שזרע וכן
ובצריך והרביז וומר בהעלם אחד אינו מייז אלא מטלת אחת שבוין אס
כן וכן כל כיוולא צזה:

יבין
(ה)
משה
נבחר
אל
לפי
בענין
אחר
לפי
מתן
בפר
אם
(ד)
ובא
ירח
ילב
יסר
אינן
בני
לעל
לפי
קח
יר

אחד

(6) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ותנה פתגם נביא
 מן קדם יי עמי למימר: (3) ואתה בן אדם
 התשפט התשפט את עיר תדמים ותודעתה את כל
 תועבותיה: ואת בר אדם התוכח התוכח את קרן
 דאשדי דם זכאי בגנה וחוי לה ית כל תועבותיה
 (3) ואמרת כה אמר אלני יהוה עיר שפכת דם בחוץ
 לבוא עתה ועשתה גלילים עליה לממארה: ותשר
 כדנן אמר יי אלהים קרמא דאשדי דם זכאי מיה
 מטא עדן תברה ורפלחין למענתא בגנה ביה
 לסאבותיה: (7) בדמד אשר שפכת אשמה ובגמול
 אשר עשית טמאת ומקריבי זמד ותבוא עד שנת
 על פן נתחיד חרפה לגוים ומקסרה לכל הארצות
 בחובת דם זכאי דאשדת חבת ובפולחן מענת
 די פלחת אסתאבת וקריב יום תבריד מטא יי
 בישחיד על פן יהתחיד חפודין לעממיה ולעבי ליה
 מדינתא: (5) תקרבות ותרחקות ממך יתקלסך בך
 השם רפת המהומה: דקריבין ודרחיקין מגיד יתלע
 ביד סאבת שמא דסגיאין איתרגוששתהא: (1) תו
 נשיאי ישראל איש לזרעו היו בך למען שפך דם
 הא בברכי ישראל גבר לחוקפיה תו ביד כדדי למש
 דם זכאי:

כתובים וזלי סימן כ"ה

(6) דבש מצאת אכל ביד פן תשבעני ותקאתי
 תובשא משפחת אכול תופקרה ולא
 תשבעני ותחיכוני: (3) תקר ברגלה מבית בעה פן ישבעני
 ושנא

ושנאך : בלה רגלך מן ביתיה דרמךך דלא נספךך
 ומסנך : (ג) מפין וחרב וחץ שנון איש ענה ברעהו עד
 שקד : אף פריעא וסיפא ונדא שנינא נברא דמסחיד
 על חבריה סהדוהא דשקרא : (ד) שן רעה ורגל מועדת
 מבטח בוגד ביום צרה : היך שינא בישמא ורגלא
 מועדא היכנא סבריה דכוונא ביומא דעקתא :
 (ה) מעדה בנגד : ביום קרה תמץ על גנתר ושר בשרים
 על לכרע : דשקיל מרטומא מן חבריה ביומא
 דקרתא היך הוה דרמי חילא על נתרא ומצריף ללפא
 מיבא היך סמא למנא ואיך מלטיהא בקיסא היכנא
 פרוהא מהרא לביה דנקרא : (ו) אם רעב שגאך
 האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים : אין כפין שגאך
 אוכליה לחמא ואין צהי אשקי מיא :

משנה כללים פרק ס'

א כרם שחרב . אם יש בו ללקט עשר גפנים לבית סאה ונטועות
 פתלקתו חרי זה נקרא כרם דל . כרם (דל) שהוא נטוע
 ערובינא אם יש בו לכיון שמים כנגד שלש חרי זה כרם . ואם
 לאו אינו כרם . ר' מאיר אומר הואיל והוא נראה פתכנית הפרמים
 חרי זה כרם : ב כרם שהוא נטוע על פחות פחות מארבע אמות
 ר' שמעון אומר אינו כרם וחק' א כרם . ורואין את האמצעות כאלו
 אין : ג חרין שהוא עובר בכרם עזוק עשרף ורחב ארבעה
 ר' אלעזר בן עקיב אומר אם היה מפלש מראש הכרם ועד סופו .
 חרי זה נראה כבין שני כרמים וזרעים בתוכו . ואם לאו חרי הוא
 עתה ונתת שבכרם עזוקה עשרה ורחבה ארבעה . רבי אלעזר
 אומר זרעים בתוכה וחקמים אחרים . שומרה שבכרם גביה
 עשרה ורחבה ארבעה . וזרעין בתוכה . ואם היה שער כותש אסור :
 ד גפן שהוא נטועה בנת או בגבע נחנני לה עבודתה וזרע את
 המור . ר' יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות לא יביא זרע לשם .
 והבית

והביה שפבלם וזרעין בתוכו: ה הנושע ירק בפרם או מקנים.
 הרי זה מקדש ארבעים וחמש נפנים. אימתי. בזמן שהיו נטועות
 על ארבע ארבע או על חמש חמש. היו נטועות על שש או
 על שבע שבע. הרי זה מקדש שש עשרה אמה לכל רוח עולות
 ולא מרבעות: ו הרוואה ירק בפרם ואמר בשאניע לו אלקשני
 מותר. בשאחזור אלקשני. אם הוסיף בקמיתים אסור: ו ה
 עובר בפרם ונפלו ממנו זרעים. או שיצאו עם הזבלים או עם המים
 הזורע וסיערתו הריח לאחוריו. מותר. סיערתו הריח לפניו. ו
 עקיבא אומר אם עשבים יופד. ואם אביב ינפץ. ואם הביאהו
 תדלק: ח המקנים קוצים בפרם. ר' אליעזר אומר קדש. וכל
 לא קדש. אלא דבר שבמוהו מקנימין. הארום ותקיסום ושיעור
 המלך וכל מיני זרעים אינן בלאים בפרם. תקנבום ר' שרפון אבי
 אינו בלאים נתק"א בלאים ותקנירם בלאים בפרם:

הלכה זרנות 97 כ"ו ע"ג

אתמר רבי יוסי בר ר' הנינא אמר תפלות [6] אכות תקניט
 יהושע בן לוי אמר תפלות [3] כנגד תמידין תקניט. ה
 כוותיה דרבי יוסי בר ר' הנינא ותניא כוותיה דרבי יהושע בן
 חניא כוותיה דרבי יוסי בר ר' הנינא. אברהם תקן הפלה שח
 שנאמר וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם
 עמידה אלא תפלה שנאמר ויעמוד פנחס ויפלל. יצחק תקן הפ
 מנחה שנאמר ויצא יצחק לשיח בשדה לפנות ערב ואין שיחה
 תפלה שנאמר תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו. ו
 תקן תפלת ערבית שנאמר ויפגע במקום ואין פגיעה אלא הפ
 שנאמר ואתה אל התפלל בעד העם הזה ואל תשא בערם רנה וזה
 ואל תפגע בן. ותניא כוותיה דר' יהושע בן לוי מפני מה אמרו
 השחר עד חצות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד חצו
 ורבי יהודה אומר עד ארבע שעות שהרי תמיד של שחר ק
 והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד חצו
 שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב. [ג] ר' י
 אומר עד פלג המנחה שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך
 פלג המנחה. ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע שח
 [7] אכרים [8] ופדרים שלא נחעכלו טבערב קריבין והולכין
 הלילה. ומפני מה אמרו של מוספין כל היום שהרי קרבן
 מוספין קרב כל היום רבי יהודה אומר עד שבע שעות שהרי קרב
 מוסף קרב והולך עד שבע שעות:

רש"י
 סנה ק
 קרינות
 תאנ
 דתכיל
 בני ד
 לוחא
 מלאה
 לוחי
 כנורם
 דפתית
 מכלהו
 עונס
 למחרת
 קדישק
 זכטע
 ונתבר
 למעלה
 עלמה
 שאל
 דהב
 ולא
 רשינ
 ואתק
 וקיס
 גמיה
 מיק
 תפס
 כקבי
 תשת
 כלימ
 רש"י

אחרי יום ראשון

קצו

רש"י [ב] אבות מקטנס כדקתני בצרייתא לקמן : [ג] כנגד תנידין תקנוס *
אכשי כנסת הגדולה : [ג] רבי יהודה * סבירא ליה שאין תמיד של
שחר קרב אלא עד ד' שעות : [ד] איברים * של עולות : [ה] ופדרים * של שאר
קרבנות שזמן קורם שקיעת החמה קריצין כל הלילה וכנגדן תקנו מפלת
עבדים :

זוהר אחרי מות 7 ס"ז ע"ה :

תאנא

מכל הטאטיכס לפני ה' * כיון דכתיב מכל הטאטיכס
אמאי לפני ה' * אלא אמר רבי ינחק לפני ה' מנע
דתיבא מרישא דירחא ספרין פתיחין ודייבי דייכין * בכל יומא ויומא
בתי דינין אמוסקין לאתפתחא כדיכלא עד ההוא יומא דאקרי תשעה
לירחא * בההוא יומא סלקין דינין בלבו למארי דדינא ומתקני כורסייא
מלאה דרחמי לנלכא קדישא * בההוא יומא צעאן ישראל לתתא
למארי בחדותא לקדמות מאריהון דזמין ליומא אחרא למיתב עלייהו
בכורסייא קדישא דרחמי * בכורסייא דותרכותא וכל אינון ספרין
דפתיחין קמיה ובתיבין קמיה כל אינון חובין הוא מזכי לון ומדכי לון
מכלהו דהא הוא דכתיב מכל הטאטיכס לפני ה' תטהרו * לפני ה'
עונס * אינון דאמרין קרא עד הכא אמרין ולא יתיר * ולית רשו
לאחרא ליומא תטהרו אלא כהנא רבא דפלא פולחנא וקאר שומא
קדישא בפומיה וכד הוה אתקשר ומתברך בפומיה ההוא קלא כחית
ובטס ביה ואתמחיר עגלה בפומיה דכהנא ואומר תטהרו * פלא פולחנא
ומתברכין כל אינון עלאין דאשתארו * ולבתר אסתי גופיה וקדס ידוי
לאעלא בפולחנא אחרא קדישא * עד דיתכוון למיעל לאתר אחרא
עלאה קדישא מכלא * תלת שורין סחרין ליה כהני אחוי * ליואי ומכל
שאר עמא כולהו (ברכאן קמיה) זקפין ידן עליה בללותא * וקטרט
דהבא זקמא ברגליה * נטיל תלת פסיען וכלהו קייעין בקיומייהו
ולא נטילן בתריה (הוה אקטייר בקטורת) נטיל תלת פסיען אחרן
(דטיגא בלבא) אסחר לדוכתיה * נטיל תלת פסיען אסתיס עיינין
ואתקשר לעילא * עאל לאתר דעאל שומע קול גדפי דכרובייא וזמרין
ואקיסין גדפין פרישאן לעילא הוה אקטייר קטורת משתכחא קול
גדפייהו ובליחשו אדדבקן * אי כהנא זכי דהא לעילא בחידו אשתכח *
איך הכא בההיא שעתא נפיק רעוא דההורא מתבסמא מריחין דטורי
מסקמונא דכייא דלעילא ואולא בכל ההוא אחר אציל ריחא בתרי
בוקאי דחומייהו ותייטבא לבא כדין כלל הוא בלחישו ופטרל לא
אשתכח תמן * פתח כהנא פומיה בללותא ברעותא בחדותא וללי
בלותא בתר דקייס זקפין כרובייא כולקדומין גדפייהו וזמרין כדין
ידע

ידע כהנא דרעותא הוא ועידן חדותא לכלא ועמא ידעין לראשון
לנתיב כונה דכתיב את יהוה שמעיה כשנים שלג ילבינו ואתה את
לאחרים וללי לנתיב: זכא חולקיה דכנא דהא על ידו חרו
חרו אסתכח האו יומא לעילא ותתא על הדיא שרתא כתיב חרו
העם שכה לו אשרי העם שה' אלהיו:

יוםא לחק' מוסר' משערי תשובה לר"ה ד' ע"ג:

ידע כי מעלות הסכנות רבות ובהם מדרגות סבובי הסכנות וסכנות
שעליהם בהכונה המחויבת מדרך התשובה שידעל ויחזיר עמיו
השם ולא יחזיק עיניו לענמי כי יקטן הכל צעוניו כנגד ויה שרוא חייב צדקה
ס' על כן יכנס ויעבור בהכונה ולא ימנעו כבוד על מעשיו הכבדים ולקטן
תפלת אדם על פעליו המפוארים והמפוארים ידעתם כפי היכולת ומה
הענין אז על עוקר התשובה מוצר בדברי הגבול ע"ה שאלמר כמה חסד
חקף לאלהי מרום פי' צדק אקדם ס' על רוב חסדיו כי הזכיר למעלה כפי
תפלתו ע"ה ומה חקף לאלהי מרום על רוב מעליו והזכיר אלהי מרום לה
ולאמר כמה רחוי אשר יקף ויכנס מי שמרה רם על הכל' ויזאר הענין
חרי כי האקדמו צעולות צעולים בני טהם היראה ס' האלפי חילום
נחלי טמן אשר אקדמו בהם על רוב חסדיו' האמן צבורי פשעי על כל
מה שאלמר יקף לאלהי מרום ואלמר האמן צבורי פשעי להראות כניעתו ובהם
על רוב מעליו וכי אני חזיר עלם פשעי כי רצוי לתת צבורי קרן בעבור
כי רב מאד וכי עולם פרו צעני מעלת נפשי הזכיר על השפע צבורי
השעלה פרו צעני כי השפע הוא המרד כאשר אמרו ז"ל והוא יותר מן
והיתה התשובה הגיד לך אדם מה טוב ומה ס' דורש מןך כי אם עשית
והתבנת חסד כי זה נמנר מן העולות והתנמות לקדם צו את ס' על כל
והכנס לבני עם אלהיו זה עיקר כניעתך והתפלתך לעבור את ס' בהכונה
כי זה יורה על כניעתך שלא תחמוד כבוד על מעשיך הכבדים חף על המע
אשר לא יתפון בהם היוגר את יגוריו כי חזן להסתכל בהם כמו חסד
ובהגורם ומיני החכמות ולתי השכל וידע את ס' כי כמו שכתבנו לה
העם שכתבו וכו' ועוד תחייב צעל התשובה על הכניעה מפני שאל
להסיר מנפשו המדות הגורמות לתעו ומעוללות הפשעים:

הלכה פסוקה' בר"ה' איסורי ביאה פ' כ"ג:

אין מוסרין תינוק ישראל לעב"ם ללמדו ספר וללמדו איגרות
שולחן חסדים על משכב זכור' ואין עומדין בהמה צמירקין
עב"ם ואפילו זכרים ללל זכרים ונקבות ללל נקבות: ב ואין מוסרין
חיה ועוף לרועה עב"ם אפילו זכרים לנכרי ונקבות לנכרית מפני
חזוקן על הדעת בהמה וכבר ביארנו סוף אסורין צבור וצדקה
ולפני עור לא תתן מכול: ג ומפני מה אין מוסרין צדקה נקבה לנכר
מפני שכולן בחוקת מוחלים וכשיצא החוקף לשכר עם עכו"ם זו אשכנז
ומאנחה ושכר עם הצדקה או חפילו ומלאכה ישכר עם הצדקה:

יום שני תורה

ביום קריאת חזונה פסוקים שלו טעם כנגד ד' דמילוי יוד טעם כ"ן
לשאר 30 מוספת הרוח משנת טעמיה:

(6) וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְהַעֲמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה
 פָּחַח אֶהֱל מוֹעֵד: וַיִּסַּב יַת תְּרִין צְפִירִין
 וַיִּקִּים יְתֵהוּן קָדָם יי פִּתְרַע מִשְׁבֵּן זִמְנָא: (3) וַנְחַן אֶתְרִין
 עַל־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גִּדְּלוֹת גִּדְּלוֹת אֶחָד לַיהוָה וְגִדְּלוֹת אֶחָד
 לַעֲזָאוֹל: וַיְחַן אֶתְרִין עַל תְּרִין צְפִירִין עֲדִבִין עֲדָבָא חַד
 לְשִׂמְא רִי וְעֲדָבָא חַד לַעֲזָאוֹל: (2) וְהִקְרִיב אֶתְרִין אֶת־
 הַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגִּדְּלוֹת לַיהוָה וַעֲשֶׂהוּ חֲטָאָה:
 וַיִּקְרִיב אֶתְרִין יַת צְפִירָא דְסָלִיק עֲלוּהִי עֲדָבָא לְשִׂמְא
 רִי וַיַּעֲבִדְגִיָּה חֲטָאָה: (7) וְהַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו
 הַגִּדְּלוֹת לַעֲזָאוֹל יַעֲמֵד־חַי לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח
 אֹתוֹ לַעֲזָאוֹל הַמִּדְבָּרָה: וַצְפִירָא דְסָלִיק עֲלוּהִי עֲדָבָא
 לַעֲזָאוֹל יִתְקַם כַּד חַי קָדָם יי לְכַפֵּרָא עֲלוּהִי לְשַׁלַּח
 יְתֵהוּ לַעֲזָאוֹל לְמִדְבָּרָא:

נביאים וזקאל סימן כ"ג

(6) אַב וְאִם הִקְלוּ בְּךָ לְגַר עֲשׂוּ בַעֲשֹׁק בְּתוֹכֶךָ יְחוּם
 וְאַל־מַנְה הוֹנִי בְּךָ: אַבְיָא וְאַמָּא אָקִילוּ בְּךָ
 לְגִיּוֹרָא אָנִיסוּ אֹנְסָא בְּנִיּוֹד יַחֲמִין וְאַרְמְלוֹן אוֹנִיאוּ בִיךָ:
 (3) קִדְּשֵׁי בָּיִת וְאַח־שִׁבְתְּחֵי חֲלָלְתָּ: עַל קוֹדְשֵׁי בְּסִרְתָּ
 וַת יוֹמִי שְׂבִיָּא דִילִי אַחִילְתָּ: (2) אַנְשֵׁי רִבִּיל הָיוּ בְּךָ
 לְמַעַן שְׂפָד־קָדָם וְאַל־הִקְרִים אָכְלוּ בְּךָ זְמַר עֲשׂוּ
 בְּתוֹכֶךָ: גְּבָרִי אָכְלִי קוֹרְצָא הוּוּ בִיךָ בְּדִיל לְמַשְׁפָּד
 בָּם זְכָאִי וּבְטוֹרִיָּא פְּלַחוּ בִיךָ לְטַעֲנִתָּא אֲרִי עֵצִית
 חטאין

הטאיו עבדו כגוי: (7) ערנת אב גלה בך ממצאת הנדר
ענר בך: ערנת אבא גליאו ביד אהא טומאה ענאו
ביד:

כתובים נשלי סימן כ"ט

(6) כי גחלים אהה חתה על-ראשו ויהיה ישלם-
מטול דגומרי דנורא האתי אנת על רשיה
ואלה דשלמין לב: (3) רוח צפון החולל גשם ופני
גזעמים לשון סתר: רוחא נרביתא בסנא מנרא
היבא אפי כניסתא ולישנא ממשא: (4) טוב שבת ער
פנתנג מאשה מרגלים ובית חקר: טוב למיתב
קרנא דאינרא מן די למישמד עם אהתא הננינא
וביתא מרנא: (7) מים קרים על-גופא עינא ושמינא
מוכה מארץ מרחק: מנא קרירי על גפשא משלהו
היבא שמושתא מבהא מן ארעא רחוקה:
מדינא ק'

משנה עירובין פרק ט'

א כיצד מעברין את הערים. בית נקנס בית יוצא. פגום
פגום יוצא. היו שם גדוליות ובוהות עשרה טפחים
וגשרים ונפשות שיש בהן בית דירה. מוציאין את המדה
ועושין אותה כמין טבלא מרבעת. כהי שיהא נשבר את
ב נחנין קרפף לעיר. ד"ר מאיר. ובה"א לא אמרו קרפף
בין שתי עירות. אם יש לזו שבעים אמה ושיריים ולזו שבעים
אמה ושיריים. עושה קרפף לשתייהן להיחון כאחת: ג ובו
בפרים המשלשין אם יש בין שנים החיצונים מצה וארבעים
ושליש. עושה אמצעי את שלשמן להיחון כאחד: ד אין טבלא
ארא בחבל של חמשים אמה. לא פהות ולא יותר. ולא
אלא כנגד לבו היה מודד והגיע לגיאו או לגדר. מבלע
למדת

אחרי יום שני

קצו

למדתו • הגיע לחר • מבליע וחוזר למדתו • וכלבד שלא יצא חוץ
 לתחום • אם אינו יכול להכליע • כזו א"ר דוסקאי בר ינאי משום
 ר' מאיר שמעתי שמקדרין בחרים • ה אין מודדו אלא מן המומחה •
 רבה למקום אחד • ומיעט למקום אחר • שומעין למקום שרבה •
 רבה אחר ומיעט אחר • שומעין למרבה • אפילו עבד אפילו שפחה
 נאמנין לומר עד באן תחום שבת • שלא אמרו חכמים את הדבר
 לתמיר אלא לתקל • ו עיר של יחיד ונעשית של רבים • מערבין
 את כלה • ושל רבים ונעשית של יחיד • אין מערבין את כלה •
 אלא אם כן עשה הוצה לה בעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים
 דיונים • ד"ר יהודה • ר' שמעון אומר שלש חצרות של שני בתים •
 ו מי שתיה במורה ואמר לבנו ערב לי במערב • במערב ואמר
 לבנו ערב לי במורה • אם יש הימני ולביתו אלפים אמה ולעירובו
 יותר מבאן • מותר לביתו ואסור לעירובו • לעירובו אלפים אמה
 ולביתו יותר מבאן • אסור לביתו ומותר לעירובו • הנותן את עירובו
 בעברה של עיר • לא עשה ולא כלום • נתנו חוץ לתחום אפילו
 אמה אחת • מה שנשכר הוא מפסיר • ה אנשי עיר גדולה
 מהלכין את כל עיר קמנה • ואין אנשי עיר קמנה מהלכין את כל
 עיר גדולה • ביצד מי שהיה בעיר גדולה ונתן את עירובו בעיר
 קמנה • בעיר קמנה ונתן את עירובו בעיר גדולה • מהלך את בלה •
 והוצה לה אלפים אמה • ר' עקיבא אומר אין לו אלא ממקום עירובו
 אלפים אמה • ט אמר לון ר' עקיבא אי אתם מודים לי בנותן
 עירובו במערה שאין לו ממקום עירובו אלא אלפים אמה • אמרו
 לו אימתי • בזמן שאין בה דיורין • אבל יש בה דיורין מהלך את
 בלה והוצה לה אלפים אמה • נמצא קל תוכה מעל גבה • ולמודד
 שאמרו נוהגין לו אלפים אמה שאפילו סוף מדתו בלה במערה •

הלכה עירוזין 97 כ"ג ע"ג

ברדירה אשכחתייה להווא תלמידא דהוה קא גרים בלהישא
 [ט] במשה ביה אמר ליה לא כך כתוב ערוכה בכל
 ושמורה אם ערוכה במאתים וארבעים ושמונה אברים של אדם
 משתמרת ואם לאו אינה משתמרת • הנא תלמיד אחד היה לו לר
 אליעזר שהיה שונה בלחש לאחר שלש שנים שבח תלמודו אמר
 ליה

אחרי יום שני

קצט

שוק אלא יושב ונחזר על תלמודו מתקיים צידו: [ט] שהכל דשין אחוה. שאין
לו כמות: [י] שהכל מתבטחין ממונו. שגמול תורה לתלמידים: [יא] מילתא.
כעס: [יב] אמר. רצה איוול אפייסיה לרז יוסף: [יג] מוגי. צמים רז יוסף
סגי נהדר טוב ולא היה רואה והבירו צעם היין שהיה מוגו לפי שהיה תמיד
רז יוסף במוגו של רצה מתמילה שהיה צקי לימן מים צמדה: [יד] כל גיח
ינשא. אע"ג דלאו צבי הכי קדמי כתיב דרשי ליה דמי שצח לידו גיח שהוספל
חוזר ומתנשא:

זדרר אחרי מות דף ס"ז ע"א

והיתה

לכס לתקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש חנו
את נפשותיכם וגו'. רבי חייה פתח נפשי אויתך בלילה
אף רוחי בקרבי אשחרך וגו'. נפשי אויתך בלילה. נפשי אויתך בלילה
מובעי ליה. מאי נפשי אויתך. אף רוחי בקרבי אשחרך. ישחרך
מובעי ליה. אלא הכי תחנא קודשא בריך הוא רוחא ונפשא דכלא
וישראל אמרי נפשי ורוחי אחת. בגין כך אויתך לאדבקה בך ואשחרך
לאשכחא רעותך. רבי יוסי אמר בשעתא דזר נט נאיש צערסיה נמקא
נפסיה וסלקא ואסקהידת ביה צבר נט על כל מה דעבד בכל יומיה
גופא אמר לנפשא נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך. דזר
אחר נפשי אויתך אגדה כנסת ישראל קוני קודשא בריך הוא נפשי
אויתך בלילה בעוד דאגא בגלותא ביני עמומיה ונעיעא נפשי מכל
דישתא (כ"א ורבינא נפשי מכל סיפתא) דקיטרה ביני עמומיה נפס
אויתך בגין לאתבא לאחריי אף רוחי בקרבי אשחרך כלומר אף על
גב דאינון נושעדין לצבי בכל סעבודא. רוחא קדישא לא אשעדי
מנאי בגין למושחר לך ולמועבד פקודיך. רבי יאחקי אמר אמרו ישראל
קוני קודש בריך הוא בעוד דנפשי בי אויתך בלילה מאי טעמא בלילה
אלא בגין דהאי נפס צהאי סעמא אלשריך לחנוה נך. אף רוחי
בקרבי אשחרך. כד אשעדי רוחא קדישא אשחרך באתערותא
לנועבד רעותך. כי באשר נושפטך לארץ. בזמנא דנושפט כות
בארעה לבשתא עלמא. בדין דרק למודו יושבי חבל כלומר יכלין
למוכבלי דינא דדק ולא ישחלי עלמא מניה. אינתי דק למודו יושבי
חבל. באשר נושפטיך לארץ. רבי חזקיה אמר נפשי אויתך בלילה
לא כנסת ישראל. אף רוחי בקרבי אשחרך דת קודשא בריך הוא:

יוסף לחקי בושרי מעשי תשובה לר"י דף ס"ז ע"ב

הגאווה

מסכתא מהו געירות ומגדרת יר לז האדם עליו קבלתא ויש
לכך ושכחת את ה' אלהיך ונאמרו רוס עינים ורמז ל' טו
ג/ג'ג'ג'

רשעים מעלת פירוש הגאון ניר הרשעים כי מונה יפרו המעלים נאמר
 נאמר ורם לצדק וטובתו ונאמר נבואות רשע ידלק עני ונאמר הדורות על
 לדיק עתק נבואה ונאמר אשר נתנו מתתם בלרץ חיים וכמו שעושים בני חמה
 ניר צדה כדי לפרות זו הזרע ולאסוף רב תבואות בן עושין הרשעים את
 הגאון ניר כלצצם חורשים זו התחשבות הרעות להוליד ולהנמיח העשיות
 שהם פרי מחשבותם ועל דרך המשל שאמר הנביא ופרח כראש משפט ונ'
 ומה שאמר ניר רשעים פירוש ניר מעלת וכולל המאזים רעים כמו מעלת
 יהודה או יהיה פירושו ומעלת צמסרון ואומר כמו שמש ירח והעשם מנצח
 כי הגאון גודמת המעלים המדה עלמה מעלת כמו שנאמר תועבת ה' כל גנב
 לצ ובעל הגאון נחמד ניר ילדו כי אין עוד הסם עמו אחרי אשר הוא תועבת
 ה' ועוד חייב צעל התשובה להכניע ולקיים עליו להתנהג כמו שאר"ל והיו
 שפל רוח צפני כל אדם ושיג מזה שלא יכעוס ולא יקפיד על חזירו וזה לכל
 הדברים אשר יטעם אל ימן לצו ויעביר על מדותיו וזה יועיל לכפר על
 עוונותיו כמו שאר"ל הועביר על מדותיו מעבירים לו על כל פשעיו מדה נכד
 מזה וזה פתח תקוה נכד מואד ונאמר ימן צעפר פיהו אולי יש תקוה ימן
 למכרו לחי ישצב צמרפה:

הלכה פסוקה הר"ם ה' איסורי ציאה פ' כ"ג :

לא תיחד אשה אחת אפילו עם אנשים הרבה עד שתהיה אחתו של אחד
 מהם שם וכן לא יתיחד איש אחד אפילו עם נשים הרבה נשים
 הרבה עם אנשים הרבה אין מוששים ליהודי היו האנשים נזכרין והנשים
 מצפנים או האנשים והנשים נזכרין ופירשה אשה אחת לצין האנשים
 או איש לצין הנשים אסורין משום ייחוד אפילו איש שעסקו ונולדו עמו
 הנשים אסור לו להתיחד עם הנשים כיצד יעשה יתעסק עמהן ואשתו עמו
 או יפנה למלכה אחרת: ב מותר להתיחד עם שתי יצנות או עם שתי
 נרות או עם אשה ומנותה או עם אשה וצת צעלה או עם אשה וצת
 חמותה מפני שנוכחות זו את זו ואין מחפות זו על זו וכן מותר להתיחד
 עם אשה שיש עמה מיוקת קטנה שיוקעת טעם ציאה ואינה מוכרת עלמה
 לציאה שאינה מונה צפניה שהיו זו מבלה את כודה:

יום שלישי תורה

יבין בקריאת מנחה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה' ראשונה דעס
 צ"ן להשאיר זו מוספת גמט נשצת: טעמיה:

(ה) והקריב אהרן את־כַּף הַחֶטָּאת אֶשֶׁר־לָּו וְכִפֶּר
 בָּעֵדוּ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת־כַּף הַחֶטָּאת
 אֶשֶׁר־לָּו: וַיִּקְרֵב אֶהֱרֹן יַת הוֹרָא דְחֶטְאָתָא דִּילִיה
 ויכפר

ויכפר עלוהי ועל אינש ביתיה ויכוס ית תורא דחטאתא
 דיליה: (3) ולקח מלא המקהה גחלי אש מעל המזבח
 מלפני יהוה ומלא חפניו קטרת סמים דקה והביא מבית
 לפרכת: ויסב מלי מהתקא גומרין דאשא מעלוי
 מדבסא מן קדם יי ומלו חופנוהי קטורה בוסמין דקיקין
 ויעיל מניו לפרוכתא: (4) ונתן את הקטרת על האש
 לפני יהוה וכפה וענן הקטרת את הכפרת אשר על
 העדות ולא ימות: ויתן ית קטורה בוסמיא על אשתא
 קדם יי ויחפי ענן קטורתא ית כפורתא דעל סהרותא
 ולא ימות: (7) ולקח מדים הפר והוה באצבעו על פני
 הכפרת קדמה ולפני הכפרת וזה שבע פעמים מן הקדם
 באצבעו: ויסב מדמא דתורא וידי באצבעוה על
 אפי כפורתא קדומא ולקדם כפורתא ידי שבע ומנין
 מן דמא באצבעוה: (8) ושחט את שעיר החטאת אשר
 לעם והביא את דמו אל מבית לפרכת ועשה את
 דמו באשר עשה לבס הפר והוה אתו על הכפרת
 ולפני הכפרת: ויכוס ית צפירא דחטאתא די לעמא
 ויעיל ית דמיה למניו לפרוכתא ויעביד לדמיה כמא
 דעבד לדמא דתורא וידי יהיה על כפורתא ולקדם
 כפורתא:

נביאים יחזקאל סיון כ"ג

(9) ואיש ו אחאשת רעהו עשה תועבה ואיש את
 בלתו טמא בזמה ואיש את אחתו בת
 אביו ענה בקד: ויגבר ית אחת חכדיה עבד תועבה
 ויגבר ית בלתיה סאיב בעיצת הטאין ויגבר ית אחתיה
 בת

בת אבוהי ענא ביה: (3) שחד לקחויך למען שפדום
 נשך ותרביה לקחה ותבצע רעיד בעשק ואתי שבת
 גאם אדני יהוה: שוחדא קבילו ביה כדיל למשק
 דם זכאי היכוליא ורביהא גסקה ואחגית רחוק
 באונסא ופולחני שבקה אמר יי אלהים: (4) והנה תבית
 כפי אל בצעך אשר עשית ועל דמך אשר היו בתוכי
 ודא אחיתי פורענותי ערך בחובי כמון אונס
 דאנסה ועל דם זכאי דאשפיך בגניב: (7) תעמד לך
 אס-החוקנה לך לים אשר אני עשה אותך אני
 יהוה דברתי ועשיתי: היהקף לך אם יהסגן וך
 ליומא דאנא עתיד למעבד עמך אנא יי גזרית בגימתי
 ואקים: (8) והפיצתי אתך בגוים וזריתך בארצות
 והתמתי ממאחד ממך: ואגלי יהוד לביני עממא
 ואיבדרינך במדינתא ואספ סאוכתיך מניד:

כתובים חסלי סימן כ"ה כ"ז

(1) מעין גרפיש ומקור משחה צדיק מט לפני רשע
 היך דסכור איניש מעינא ומבועא מחסר
 צדיקא דנפיל לפני רשעא: (3) אכל דבש הרבו לא
 טוב וחרר כבדם כבוד: למיכל דובשא סגי לא
 שפיר אף לא למבצא מלי מקרהא: (4) עיר פרוץ
 אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו: היך קרס
 דתריעא ולא אית ליה שורא היכנא גברא דלא
 מעצר רוחיה: (7) בשלג בקיץ וכמטר בקציר כן לא
 נאוק לכפיל כבוד: איך הלגא בקיץא והיך מיטרא
 בחצרא היכנא לא יאי לסכלא יקרא: (8) בצפור לטו
 בדרור לעוף כן קללה הנם לא תבא: היך צפרא
 דמאים

אחרי יום שלישי
דמאים והיך פרחתא דפרחא היכנא לוסתא דמנן לא
תיעול:

משנה כמזות פרק י"ג

א שני היני גזרות (ג"א גזירות) היו כירושלים. אדמון וחנן
בן אבישלום. חנן אומר שני דברים. אדמון אומר
שבעה. מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות חנן אומר
חשבע בסוף ולא חשבע בתחלה. נחלקו עליו בני כהנים גדולים
ואמרו חשבע בתחלה ובסוף. א"ר דוסא בן הרקינס דבריהם.
א"ר יוחנן בן זבאי יפה אמר חנן לא חשבע אלא בסוף: ב מי
שהלך למדינת הים ועמד אחר ופרנס אשתו. חנן אמר אבר את
מעותיו. נחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו ישבע כמה הוציא
ויטול. א"ר דוסא בן הרקינס דבריהם. א"ר יוחנן בן זבאי יפה
אמר חנן הניח מ' תיו על קרן הצבאי: ג אדמון אומר שכעה
מי שמת והניח בנים ובנות. בזמן שהנכסים רבין הבנים יורשין
והבנות מזונות. ובנכסים מועטים הבנות יזונו והבנים יחזרו על
הפתחים. אדמון אומר בשביל שאני זכר הפסדתי. אמר רבן גמליאל
רואה אני את דברי אדמון: ד הטוען את חבירו בדי שמן והודה
בנקנינים אדמון אומר הואיל והודה במקצת הטענה ישבע. וחכ"א
אין זו הודאה ממין הטענה. אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי
אדמון: ה הסוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל. חשב עד
שתלפין ראשה. אדמון אומר יכולה היא שתאמר אלו אני פסקתי
לעצמי אשב עד שילפין ראשי. עכשיו שאבא פסק עלי מה אני
יכולה לעשות או כנוס או פטור. אמר רבן גמליאל רואה אני את
דברי אדמון: ו העורך על השדה והוא חתום עליה בעד. אדמון
אמר יכול הוא שיאמר השני נזה לי והראשון קשה הימנו. וחכ"א
אבד את זכותו. עשאה סימן לאחר. אבד את זכותו: ז מי שהלך
למדינת הים ואבדה דרד שדהו. אדמון אומר ילך בקצרת. וחכ"א
יבנה לו דרד במאה קנה או יפרח באויר: ח המוציא שטר חוב
על חבירו והלה מוציא שמכר לו את השדה. אדמון אומר יכול
הוא

הוא שיואמר אלו הייתי חייב לך הנה לך להפרע את שלך כשפסקת
 לי את השדה ותכ"א זה הנה פסק שמכר לו את הקרקע מפני
 שהוא יכול למשכנו: ט' שנים שהוציאהו שטר חוב זה על נהי
 אדמון ואמר אלו הייתי חייב לך ביצד אמה לזה ממנו ותכ"א זה
 גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו: י' שלש ארצות לנשואין
 יהודה ועבר הירדן והגליל אין מוציאין מעיר לעיר ומכרף
 לכרף אבל באותה הארץ מוציאין מעיר לעיר ומכרף לכרף אבל
 לא מעיר לכרף ולא מכרף לעיר מוציאין מנה הרע לנה היפה
 אבל לא מנה היפה לנה הרע רבן שמעון בן גמליאל אומר את
 לא מנה הרע לנה היפה מפני שהנה היפה בודק: י"א וכל
 מעליו לארץ ישראל ואין הכל מוציאין הכל מעליו לירושלים
 ואין הכל מוציאין אהד אנשים ואחד נשים ואחד עבדים נשא
 אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל נוהן לה ממעות ארץ
 ישראל נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא נוהן לה
 ממעות ארץ ישראל נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל
 נוהן לה ממעות ארץ ישראל רבן שמעון בן גמליאל אומר נוהן
 לה ממעות קפוטקיא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא
 נוהן לה מעות קפוטקיא:

הלכה כמות דק"י ע"ג

מאי בודק כדשמואל דאמר שמואל [א] שנוי וסת החלה הול
 מעים כתיב בספר בן סירא כל ימי עני רעים והאיכא שבתות
 וימים טובים כדשמואל דאמר שמואל שנוי וסת החלה הילי מעים
 בן סירא אומר אף לילות כשפל גנים גגו [ב] ובמרים היום כרמו
 מטר גנים ולגנו ומעפר כרמו לכרמים הכל מעליו לאתווי מאי
 [ג] לאתווי עבדים ולמאן דתני עברים בהדיא לאתווי מאי לאתווי
 מנה היפה לנה הרע ואין הכל מוציאין לאתווי מאי לאתווי עבד
 שברח מהוצה לארץ לארץ דאמרינן ליה זבניה הכא ויול משום
 ישיבת ארץ ישראל הכל מעליו לירושלים לאתווי מאי לאתווי
 מנה היפה לנה הרע ואין הכל מוציאין לאתווי מאי לאתווי אפילו
 מנה הרע לנה היפה ת"ר הוא אומר [ד] לעלות והיא אומרת שלא
 לעלות כופין אותה לעלות ואם לאו חצא בלא כתובה היא אומרת
 לעלות והוא אומר שגא לעלות כופין אותו לעלות ואם לאו וצוא
 יתן כתובה היא אומרת [ה] לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין
 אותה

אחריו יום שלישי

רה

אותה שלא לצאת ואם לאו תצא כלא כתובה. הוא אומר לצאת
והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לאו יוציא
ויתן כתובה:

ד"ש"י [א] טני וסת. אפילו לטובה: [ב] צמרוס הריס כרמו. שאין צדי
מתוך לקנות צמקוס טוב וקניה דרשס הסר וכל זבלס שהוס מוליס לו
נופל וצ לברמיס שמתחיו: [ג] לאסויי עבדים. אם הוס לו עבד עברי ילך
העבד אחריו על כרמו: [ד] לעלות. מחולס לארץ לארץ וכן משחר גבולין
לירוסלים: [ה] ללאת. מירוסלים לגבולין או מארץ לחולס לארץ.

זוהר אחרי מות 97 ס"ט ע"ג

כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם מובעי ליה. אלא
יכפר עליכם לאכללא יובלא דנגיד מובעי לאשקאה בהאי יומא
לכל עיבד לתרוסה כלא ולאשקאה כלא ודא עליכם. כלומר בנייכוון
לדכאה לכוון בהאי יומא דכתיב לפני ה' תטהרו ולא ישלוט עלייכו
דינא. רבי יהודה אמר זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא אתרעי
צבו ובעי לדכאה להו דלא יסתכח בהו חובה בגין דיהון בני היכליה
וידורון בהיכליה. ולזמנא דתמי כתיב וזרקתי עליכם מים טהורים
וגו'. רבי יהודה פתח סיר המעלות מנעמקים קראתיך ה'. תנינן
בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא בעא למברי בר נש אמליך
באורייתא אמרה קניה תבעי לנברי האי בר נש זמין הוא למחטי קמד.
זמין הוא לארנזא קמד. אי תעביד ליה בעובדוי הא עלמא לא יכיל
למיקס קמד כל סכן ההוא בר נש. אמר לה וכי למגנא אתקרינא אל
דחוס וחכוך ארץ אפיס. ועד לא ברא קודשא בריך הוא עלמא ברא
תשובה אמר לה לתשובה אגא בעינא לנברי בר נש בעלמא על מנת
דבר יתבון לך מחוביהון דתהוי זמינא למשבק חוביהון ולכפרא
עלייהו. ובכל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא וכד בני
נשא תייצין מחוביהו האי תשובה תבת לגבי קודשא בריך הוא וכפר
על כלא ודינין אכספיין ומחבסמא כלהו ובר נש אתדכי מחוביה.
אימתי אתדכי בר נש מחוביה בשעתא דעאל בהאי תשובה כדקא חזי
דבי יחק אמר דתב קמי מלכא עלאה וללי ללותא נעמוקא לדבא דהא
הוא דכתיב מנעמקים קראתיך ה'. רבי אבא אמר מנעמקים קראתיך
ה' אחר גריו היא לעילא והוא עמיקא דבירא ומהאי נפקין כחלין
ומצועין לכל עיבד וההוא עמיקא דעמיקתא אקרי תשובה. ומאן דבעי
לאתבא ולאשתכאה מחוביו בהאי עמוקא אלטריך למקרי לקב"ה דהא
הוא דכתיב מנעמקים קראתיך ה'. תאגא בשעתא דהוה בר נש חב
קמי

קמי מאלריה וקריב קרביניה על מדבחה וכהנא מכפל עליה ונעי
צעותיה עליה * מתערין רחמי ודיכין מתבסין ותסובה אריק צרכין
במבועין דגנדין נפקין ומתברכין כלהו בזוינין כחדא ובר נט אהזני
מחוביה *

יוסף לחק * מוסר * משערי תשובה לר"י דף ה' ע"ד :

הכנעת

בעל תשובה צמעה הוא שיתנהג צמעה רך כענין שנאמר
מענה רך יסוב חימה וצקול נמוך כי זה מדרך השפלות כמו שנאמר
ושפלת מלחך מדברי ומעפר תשא אמרתך צדקך ממה שנאמר על השעור בעל
הגארה ועשיר יענה עות * ולא יתעסק בגוי המלצושים והתבטוין כמו שנאמר
ועתה סורד עדין תעליך וגאמר צאחאצ וילום וישכב צסק ויהלך אט ואמר הוית
על זה הראית כי נכנע אחאצ וענין ויסלך אט צדקך מדרך המלכות הם
עוהלכים צרוז חיל וקול המולה * ויהיו תמיד עיניו שחות כענין שנאמר וס
עינים וישיע וסימני ההכנעה כמו מענה רך וקול הנמוך ושיחת העין וזכור
להכניע את לבו * (לדרך) סצירת המארה הגשמית יסיב אל לבו כי המארה
עוללה לנפשו להטח ולתשוך העון צחצלי השוא * ויעשה גדר לשמור את דרך
התשובה יפירם מן התענוגים ולא ימשך אחר תאומו גם צדדדים המותרים *
ויתנהג צדרכי הפרישות ולא יאכל רק לשוצע נפשו וקיום גופו כענין שנאמר
זדיק אוכל לשוצע נפשו ואל ינש אל אשה רק לקיים מצות פריה ורביה או לחיות
עונה כי כל זמן שהאדם הולך אחרי המארה נמשך אחרי תולדת הסומר ויהיה
מדרך הכפס המטבלת ואז יתגבר יגרו עליו כענין שנאמר וישמן יסרון וישם
ונאמר פן תאכל ושצעת ורם לצדך ונאמר פן אשצע וכחשתי ואמר ז"ל את
קטן יש צו צאדם משציעו רעב מרעיצו שבע :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' איסורי זילא פ"ב כ"ג :

תינוקה

מדת שלם ולמטה ותינוק צן תשע ולמטה מותר להתייחד עמה
שלא גזרו אלא על ייחוד אשה הראויה לביאה ואיש הראוי לביאה
ב אנדרוניום אינו מתייחד עם הכהנים ואם נתייחד אין מנין אופו משה
שהוא ספק * אבל האיש מתייחד עם האנדרוניום ועם הטומטום : ג
איש שהיה בעלה צעיר אינה מוססת ליחוד * מפני שאינה צולה עליה ולא
היה זה גם צה כגון שגדלה עמו או שהיתה קרובתו לא יתייחד עמה ויש
שצולה צעיר * וכן כל המתייחד עם אשה והיה הפתח פתוח לרשות הדברים או
מושגין השום יחוד :

ויבין
(b)
אחרי
בני
ומני
יהיה
ובפי
איני
עד
קרי
ובפי
קרי
עליו
קרי
בפי
יש
ויר
מפי
את
מש
(ו)
עלי
חפי
יום

עתי המדברתה: ויסמוך אתרן ית סרתין ידוהי על ריש
צפרא חייא וינדי עלוהי ית כל עניית בני ישראל ות
כל מדריהון לכל חטאיהון ויתן יתהון על ריש צפרא
וישלח ביד גבר דזמין למסוד למדברא:

נביאים יחזקאל סימן ב"ב

(6) ונחלתה בך לעיני גוים ונתתה כיראני ותהי:

ואתקדש ביד לעיני עממיא וחייעון ארי

אנא יי: (3) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ותהי פתם

נבואה מן קדם יי עמי למימר: (4) בן אדם הידלי ביה

ישראל לסוג כלם לחשת וברזל ועופרת בתוך

כור סגים בסף היי: בר אדם הוא קדמי בית ישראל

לפסולא פויליהון קמא דמערב בגחש ובעיין וכוך

ואבר בגו כורא לפסולה בספא הו: (7) לכן בה אמי

אדני יהוה יען היות כלכם לסגים לכן הנני לבן אתכם

אלהיך ורושלים: בכן כדנן אמר יי אלהים חמו

דהויתון פולכוין לפסולא בכן הא אנא כניש נתון

לגו ורושלים: (8) קבצת בסף ונחשת וברזל ועופרת

וברזל אל תווד כור לפתח עליו אש להנתיך בן אמן

באפי ובחמתי והנחתי והסכתי אתכם: כמכנש כן

ונחש וברזל ואבר ובעיין לגו כורא לאתקפא עלוה

נורא לאמסיותיה בן אכניש כרוניז ואסיף ואיש

יתכוון: (9) ובנסתי אהבם ונפחתי עליכם באש עברת

ונתתם בחובה: ואכניש יתכוון ואתהוף עליו

באישתא פורענותי ותחמסון בגנה:

לסי ק

כתובים

(ה) שוֹטֵם לְפָנָיו מִתְּחִלָּה לְחַמּוֹר וְשֹׂכֵט לְגַן כְּסִילִים: שְׁוֹטֵט
 לְסוּסָא וּמִגְלָבָא לְחַמְרָא וְשׁוֹכֵטָא לְגוֹשְׁמֵיהוּן
 דְסַבְלִי: (ג) אֶל־תֵּעַן כְּסִיל כְּאֵלֶיךָ פִּן־תְּשׁוּה־לּוֹ גַם־
 אָחֵךְ: לֹא תִיתֵל פְּחַמְיָא לְסַכְלָא הֵךְ שְׁטִיּוּתָא דְלֹא
 תְדַמֵּי לִיה אִף אַנְתָּ: (ג) עֲנֵה כְּסִיל כְּאֵלֶיךָ פִּן־יִהְיֶה חֶכֶם
 בְּעֵינָיו: אֵילָא מְלִיל עִם שְׁטִיָּא בְּחַפְיּוּתָךְ דְלֹא נִסְכַּר
 בְּנַפְשׁוֹ דְחַפְיּוּתָא הוּא: (ד) מְקַצֵּה רְגָלִים חֶמֶס שְׂתֵה
 שְׁלַח דְבָרִים בְּיַד־כְּסִיל: מִן דְרַחֲטָא בְּרַגְלוֹי שְׁטִי
 חַמּוּפָא מֵאֵן דְמִשְׁדַּר מְלִי בְיַד כְּכֹלָא: (ה) דְלִיּוֹ שְׁקִים
 מִפְסָח וּמִשָּׁל בְּפִי כְּסִילִים: אֵין תִּיתֵל הֶלְכָא חָמָא לְחַגְרָא
 חַקְבִּיל מִלְחָא מִן פּוּמִיָּה דְסַכְלָא: (ו) כְּאָרוֹר אָבָן
 בְּמַרְגְּמָה בּוֹר־נוֹחַן לְכְּסִיל כְּבוֹד: הֵךְ נִקְצֵי דְטָסָא
 בְּקוּלְעָא הֵיכְנָא מֵאֵן דְעֵבִיד יִקְרָא לְסַכְלָא:

משנה צגא במדא פיק ט'

א מוֹ שְׂמַת וְהַנִּיחַ בְּנִים וּבְנוֹתֵי בְּזִמְן שְׁהַנְכָסִים מְרֻבִין תְּבָנִים
 יִירְשׁוּ וְתְבָנֹת וּוּנְוִי נְכָסִים מוּעַשִׁין תְּבָנוֹת וּוּנְוִי וְתְבָנִים
 וְשֹׁאֲלוּ עַל הַפְּתָחִים אַדְמוֹן אוֹמַר בְּשִׁבִיל שְׁאֵנִי זְכַר הַפְּסָרְתִי
 אוֹמַר רַבֵּן גְּמַלְיָאֵל רוּחָה אֵנִי אַתְּ דְבָרֵי אַדְמוֹן: ב הַנִּיחַ בְּנִים
 וּבְנוֹת וְטוֹמְטוֹם בְּזִמְן שְׁהַנְכָסִים מְרֻבִין תְּבָנִים דְחִיּוּ אוֹתוֹ אֶצְל
 וְקָבוֹת נְכָסִים מוּעַשִׁין תְּנַקְבוֹת דְחִיּוֹת אוֹתוֹ אֶצְל זְקָרִים תְּאוּמַר
 אִם תִּלְד אֲשֶׁתִּי זְכַר יִטּוֹל מְנָה יִלְדָה זְכַר נוֹטֵל מְנָה אִם נִקְבָה
 טְאִתִּים יִלְדָה נִקְבָה נוֹטֵלֵת מְאִתוֹם אִם זְכַר מְנָה וְאִם נִקְבָה
 טְאִתִּים וְיִלְדָה זְכַר וְנִקְבָה תְּזַכֵּר נוֹטֵל מְנָה וְתִנְקְבָה נוֹטֵלֵת מְאִתוֹם
 יִלְדָה מוּמְטוֹם אֵינּוּ נוֹטֵל אִם אוֹמַר כֹּל מַה שְׁתִּגַּד אֲשֶׁתִּי יִטּוֹל תְּרִי
 זֶה יִטּוֹל וְאִם אֵין שֵׁם יוֹרֵשׁ אֵלָא הוּא יוֹרֵשׁ אֶת תְּבָל: ג הַנִּיחַ
 קְדִים גְּדוּלִים וְקִטְנִים הַשְּׁבִיחֵי גְדוּלִים אֶת תְּנַקְבִּים הַשְּׁבִיחֵי לְאִמְעֵי:

אם אמרו ראו מה שהניח לנו אבא הרי אנו עושים ואוכלין השפיהו
 לעצמן. וכן האשה שהשכיחה את הנכסים השכיחה לאמצע. אם
 אמרה ראו מה שהניח לי בעלי הרי אני עושה ואוכלת השכיחה
 לעצמה: ד האחין השותפין שנפל אחד מהן לאומנות. נפל
 לאמצע. חלה ונתרפא. נתרפא משל עצמו. האחין שעשו מקצתן
 שושבינות בחיי האב חזרה שושבינות חזרה לאמצע. שהשושבינות
 גונבות בבית דין. אכל השולח לחבירו פדי ינו ובדי שמן אין
 גונבות בבית דין מפני שהן גמילות חסדים: ה השולח סבלות
 לבית חמיו שלח שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו פרי
 אינו נגבין. לא אכל שם סעודת חתן תרי אלו נגבין. שנה סבלות
 מרובים בדי שניחורו עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין. סבלות
 מועטין בדי שתשתמש בהן בבית אביה אינו נגבין: ו שכיב מו
 שכתב נכסיו לאחרים שגר קרקע כל שהוא מתנתו קומת. לו
 שגר קרקע כל שהוא אין מתנתו קומת. לא כתב בה שכיב מרע
 הוא אומר שכיב מרע היה. והו אמרין פריא היה. צריך להזכיר
 דאיה שהיה שכיב מרע. ד"ר מאיר. נתכ"א המוציא מתבירו עין
 הראיה: ז המתלק נכסיו על פיו. ר' אלועזר אומר אחד בדי
 ואחד מסוכן נכסים שיש להן אתריות נקנין בקסף ובשטר ובתנאי
 ושאין להן אתריות אין נקנין אלא במשיכה. אמרו לו מעשה באי
 של בני רובל שהיתה חולה ואמרה תנו כבינתי לבתי והיא בשנת
 עשר מנה ומתה וקמו את דבריה. אמר להן בני רובל תתקני
 אמן. נתכ"א בשבת דבריו קומין מפני שאינו יכול לכתוב אבל לא
 בחול. ר' יהושע אומר בשבת אמרו. קל וחומר בחול. ביוצא
 זכין לקמן ואין זכין לגדול. ר' יהושע אומר לקמן אמרו. קל וחומר
 לגדול: ח נפל הבית עליו ועל אביו או עליו ועל מורישיו. והיה
 עליו בהובת אשה ובעלי חוב. יורשי האב אומרים הן מת ראשון
 ואחר כך מת האב. בעלי החוב אומרים האב מת ראשון ואחר
 כך מת הן. בש"א נחלוקי. ובה"א נכסים בחוקתן: ט
 הבית עליו ועל אשתו יורשי הבעל אומרים האשה מתה ראשונה
 ואחר כך מת הבעל. יורשי האשה אומרים הבעל מת ראשון ואחר

קד פיר
 בחוקת
 האב
 א"ר ע
 על
 ואם
 אחלה
 [ח] קני
 שהשי
 לא קב
 חיקו
 קנה א
 אמרי
 הרים
 נסב
 חלת
 דאמר
 אלא
 רשב
 וכלכת
 בית חל
 וזוהר
 ע"פ
 נכסיו
 שנים
 שמו
 מקומו
 [ע] ח
 קד אל
 נכסו
 : י
 ש"כ

אחרי יום רביעי

ריא

קד מתה האשה בש"א יחלוקי וכת"א נכסים בחוקתו. כתיבת
בחוקת יורשי הבעל. נכסים הנכנסים והיוצאין עמה בחוקת יורשי
האב. י נפל הבית עליו ועל אמו. אלו ואלו מודים שייחלוקי
א"ר עקיבא מודה אני בזה שהנכסים בחוקתו. אמר לו בן עזאי
על החלוקין אני מצטערים אלא שבאתי לחלוק עלינו את
השנין:

הלכה 53 בתלם דק קמ"ד ע"א (ה"ס כ"ל)

ואם אמרה וכו' השביחה לעצמה. פשיטא מהו דתימא כיון
דשביחה לה מלתא דאמרי קא טרהא קמי יתמי [א] אחולי
אחלה קא משמע לן א"ר חנינא המשוא אשה לבנו גדול בבית
[ב] קנאו ודוקא גדול ודוקא בתולה ודוקא אשתו ראשונה [ג] ודוקא
שהשיאו ראשון פשיטא [ד] ייחד לו אביו בית ועליה בית קנה עליה
לא קנה בית [ה] ואכסדרה מהו [ו] שני בתים זו לפניו מוז מהו
תיקו מיתבי ייחד לו אביו בית וכלי בית כלי בית קנה בית לא
קנה אמר ר' ירמיה כגון שהיה [ז] אוצרו של אביו מונח שם נהרדעי
אמרי אפילו שובכא דיוני רב יהודה רב פפי אמרי אפילו [ח] עציצא
דהרסנא מר וזטרא אנסביה לבריה ותלה ליה סנדלא רב אשי
נסביה לבריה ותלה ליה [ט] אישישא דמשחא אמר מר וזטרא הני
תלת מילי [י] שוינהו רבן כהלכתא בלא טעמא [יא] חרא הא אידך
דאמר רב יהודה אמר שמואל הכותב כל נכסיו לאשתו לא עשאה
אלא [יב] אפוטרופא אידך דאמר רב מנה לי בידך תנהו לפלוני
[יג] במעמד שלשתן [יד] קנה:

רשב"ם [ח] אחולי תלמי. וחזרם זה נתיב שאמר תמולה הריני עושה
וחולת קמ"ל: [ג] קנאו. הן לאתו הכינת דתקנת חכמים היא
והלכתא זלל טעמא דלקמן וזמסת גיטין מוקמינן לה כגון טיס לאזיו צעיר
בית אחר לדור זו: [ג] ודוקא גדול וכו'. דכמי האי גוונא חזינן ליה עפי
וזמר ונקיני ליה: [ד] ייחד לו בית ועליה. כלומר יחד לו האז לבנו בית שיש
עשה על בניו: [ה] אכסדרה. לפני הבית ופומחין זו חנונית ודרך אכסדרה
נכנסים לבית: [ו] שני בתים וכו'. חס תמנא לומר בית ואכסדרה קנה היינו
עושים דאכסדרה תטועד לבית חזל ז' בתים זה לפניו זהו וזה: [ז] אוצרו
דעמו היכך בית לא קנה דכיון דמשמט האז לבית לא הויליג מחזקמו ולא
מקני ליה לבנו: [ח] עציצא דהרסנא. כלי תלם דגיס מטונגיס צטמן:
[ט] אישישא דמשחא. כוס תלם צטמן: [י] סויה דנמן. הם אקני חת הדברים
קד אע"פ שאינו דין תורה כי מדה ומדה הם: [יא] חרא הא. המשיא אשה
לבנו ותקנת חכמים היא לבנות החתן שגבאי הדבר לשאת אשה ואין מקום לדור
זו: [יב] אפוטרופא. דאין סהדי דלא עקר נחלת הבנים ולא נתמין חלה
שוכדוה הבנים תמון שאוכלין על ידם: [יג] צמעמד שלשתן. נפקד ומפקד
ומקבל 2 יך

ומקבל מתנה: [יד] קנה כד חקנו חכמים לפי שהדבר תדיר הוא ציון הצמות ולפי הזקיקו חכמים להקנות בקנין ובעדים:

זוהר אחרי מות דף ע"ג ע"ב

כמעשה

הארץ וגו' רבי חייא פתח ללחוח צנונות

לארעיה מכל מסבבותא דעמינ עובדי עבודה זרה דסליצו לה' כהו מאן דאחיד בטליתיא ואנער טנופא מניה וכל אינון דלהתצרו בארעא קדישא למשרי לון לבד ודכחא ארעא קדישא נוסטרא דהרל (ס"א קדישא אחרא) כביכול דהוה מהזנא לשאר דרצוי עמינ ודכחא נוסבבותא דליהון ולדברא לון וזמין לדכחא לה ולאטברא לון לבד רבי שונעון הוה מדכי טורי (ס"א סוקי) דטבריא וכל דהוה חתן מניה הוה סליק ליה ונדכי ארעא תאנא כתיב ותצאו ותטנולו את ארץ וגו' אור רבי יהודה זכאה חולקיה מאן דזכי בחייו למשרי מדינה בארעא קדישא דכל מאן דזכי לה זכי לאנגדא מטלא דשמייתא דלבי' דנחיה על ארעא וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייו בהאי ארעא קדישא זכי לאתקשרא לבתר בארעא קדישא עלאה וכל מאן דזכי בחייו ומייתין ליה לאתקברא תמן עליה כתיב ונחלתי שמה לחועצה רוחיה נפיק ברשות נוכראה אחרא וגופיה אחי תחוח רשות דארעא קדישא כביכול עביד קדש חול וחול קדש וכל מאן דזכי למיפק בשמתיא בארעא קדישא אתכפרו חובי זכי לאתקשרא חתן גרמי דשכינתא דכתיב וכפר אדמותיו עמו ולה עוד אלף או י בחייו זכי לאתמשכא עליה רוחא קדישא תדיר וכל מאן דית ברשותא אחרא אתמשל עליה רוחא אחרא נוכראה האנא כד כון רב המנונא בצא להתם הוו עמיה תריסר בני מהיבתא דליה חתן לון אי אנא אזיל לארחא דא לאו על דידי קא עבידנא אלף לאתא סקדונא לנאריה תנינן כל אינון דלא זכו להאי בחייו חתין סקדונא דמאריהון לאהרא אור רבי יצחק בגיני כך כל ואלו דאבו וואינון זינין או רשותא אחרא בארעא קדישא אסתכח ווי להכחא גבר ווי לנפשיה דהא ארעא קדישא לא מתקבלא ליה לבד עליה כתיב יחמו חטאים מן הארץ בעולם הזה ובעולם הבא ורשע עוד אינם בתחיית המתים כדון ברכי נפשי את ה' הללויה עוד אינם בתחיית המתים כדון ברכי נפשי את ה' הללויה:

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף ע"א:

הראוה

הראוה המנונה כל האדם שרש כל המעולות לכן אם יתקן המעולות נחת אשר כל האופרים ישראלים וימנעם אחרי השכל וילוו עש ישראלים

אהרי יום רביעי

רין

וישמרו ויטרו כל המעשים שנאמר: זך וישר פעלו ונאמר תאזה נהיה מערב
 לנפש נהיה כמו נשברת מלשון נהיית ונחלתי. אמר כי כאשר יסדר אדם תאומו
 גם צדדים המתרים צוה מלפני הנפש והמדה הזאת מערב לה כי ידים השכל
 ידו ונדר. ותועבת כסילים סוד מדע הכסילים אשר אינימו טוברים תאוותם
 ודרוסים תמיד מעורבות בני האדם כי מפגע תאוותם צדק מטא וכל דבר רע
 לא יסורו ממנו ונקראו כסילים על דרופת המענונים כמו שנאמר וכסיל אדם
 יעלעו ונאמר הוי משכיתי צנקה שבר ירדפו וגו' ונאמר וסיה כנור וככל וגו'
 ונאמר וצען רשעים תחסר ונאמר וזריתי מרש על פניכם פרש תניכס ואמרו
 ה"ל אלו בני אדם סכל יוהיכם כהגים ונאמר לתאוה יבקש נפרד ככל תוסיח
 יתגלע פי' מי שמבקש ללכת אחר תאומו ורצונו נפרד מכל חצר ועמית כי
 ירחקו ממנו אוהב ורוע כי תאוות בני אדם ומדותם מלוקות אין רצונו של זה
 רצונו של זה. אכן אם ילך צדק השכל אין יתחברו לו החזונים והיו אוהביו
 רעים. ואמרו צמוסר מי שהוא דוהב את מדותיו רצו הקופלים עליו. ויש
 לפרש על הענין הזה צמאמו לתאוה יבקש נפרד איש נפרד מכל אה וחצר
 לתאוה הוא מנקה. וצנצור שמצחם ללכת אחר רצונו למען זאת מדעוהו רחקו
 ממנו כענין ודל מדעוהו יפרד ככל תוסיח יתגלע ההולך אחר תאומו לא צדק
 אחר יתטא לצדק אך ככל זאת שצמורה יתגלע כי יעבור על כלכל מלשון וכל
 חויל יתגלע ועוד תמנא לו תועלת שצוירו התאוה הבשמית כי אם תשאלנו
 תאומו דבר צלועל ועצירה ידבר אל לבו הן צהתר לא חמלא תאותי ואין
 אשלת ידי צאיסור. ועוד תמנא שצצירת התאוה תועלת רבה ועצומה כי יגלה
 צד לבו ורצו חפלו למשובה כי הוא מואם הטבע אשר גרם לו הטעא וצוה
 יתרגה אל השם יתצדק וימנא מן צעניו:

הלכה פסוקה. ה"ר"ס ה' איסורי צניא פ"כ"צ

מי שאין לו אשה לא ילמד תינוקות. מפני שאמות הצנים צרות לבית
 הספר לצניהם ונמנא מתגרה צנשים. וכן אשה לא תלמד קטנים מפני
 צוניהם שהם צאין בגלל צניהם ונמנאו מנייחדים עמה. ואין תלמד רינד
 שיהיה אשתו שרויה עמו צצית הספר אלא היא צצית והוא מלמד צמקונו:
 ב תקנו חכמים שיהייה הנשים מספרות זו עם זו צצית הכסא בדי שלא
 יכנס שם איש משום יחוד.

יום המישי תורה

עין צקריאת חמ ה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אמרונה דסס
 צ"ן לקנות הארת רוח יתירה משצת הכאה:

(ב) וּנְשֵׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת־פֶּלֶא־עֲוֹנָתָם אֶל־אֶרֶץ גִּזְרָה
 וְשִׁלַּח אֶת־הַשְּׁעִיר בְּמִדְבָּר: וַיִּשְׁלַח צִפְרָא
 עֲלוֹתָי ית פֶּלֶא עֲוִיָהוֹן לְאָרֶע לֹא יתְבָא וַיִּשְׁלַח ית
 צִפְרָא

צפורה במדברא: (3) וְבֵא אֶהָרִן אֶל־אֱהֵל מוֹעֵד וּפְשַׁט
 אֶת־בְּגָדָיו הַכֹּדֵד אֲשֶׁר לְבִשׁ כִּבְאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וְהַנְּחִים
 שָׁם: וַיַּעַל אֶהָרִן לְמִשְׁכַּן וּמָנָא וַיִּשְׁלַח יָת לְבוּשֵׁי כֹהֵן
 דֵּי לְבַשׁ בְּמַעְלִיָּה לְקוֹדֶשׁא וַיַּצְנַעֲנִינוּ סָמָן: (4) וַרְחִץ אֶת־
 בְּשָׂרוֹ כַּמַּיִם בְּמַקוֹם קָדוֹשׁ וּלְבִשׁ אֶת־בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֵׂה
 אֶת־עֲלֹתוֹ וְאֶת־עֲלֹת הַעֵם וּכְפָר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד הָעָם:
 וַיִּסְחִי יָת בְּשָׂרָה בְּמִיָּא בְּאַחַר קָדִישׁ וּלְבִשׁ יָת
 לְבוּשׁוֹהִי וַיִּפּוֹק וַיַּעֲבִיד יָת עֲלֹתֶיהָ וַיָּת עֲלָת עֲמָא וַיִּכַּר
 עֲלוֹתָהּ וְעַל עֲמָא: (7) וְאֵת הַלֵּב הַחֲטָאָתָה יִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ:
 וַיָּת חֲרָבָא דְחֲטָאָתָא יִפּוֹק לְמַדְבְּחָא: (8) וְהַמְשַׁלַּח אֶת־
 הַשְּׂעִיר לְעִזָּאוֹל יִכְבֵּס בְּגָדָיו וַרְחִץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם
 וְאַחֲרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְדַמּוּבִיל יָת צִפּוּרָא
 לְעִזָּאוֹל יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וַיִּסְחִי יָת בְּסָרִיָּה בְּמִיָּא וְכֹתֵר
 בֶּן יַעֲוִל לְמִשְׁרִיחָא:

נביאים יחזקאל סימן כ"צ

(6) בְּהַתְּנֻךְ לְכַף בְּחוֹף כּוֹר בֶּן חֲמִשָּׁה בְּחוּבָה וַיִּדְעֵם
 בִּי־אֲנִי יְהוָה שִׁפְכֵתִי חֲמָתִי עֲלֵיכֶם:
 בְּאַתְמַסָּאָה כֶּסֶף בְּנֹו כֹהֵל בֶּן חֲמִסִּין בְּגִנְהָ וַתִּדְעֵם
 אֲרִי אֲנִי יְיָ שִׁפְכֵית חֲמָתִי עֲלֵיכֶם: (3) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה
 אֵלַי לֵאמֹר: וַתְּהִי פִתְּנִים נְבוּזָרָדַן מִן קִדְּם יְיָ עֲמָא
 לְמִיָּר: (4) בֶּן אָדָם אֲמַר־לָהּ אֵת אֲרִיז לֹא מִטְהַרָה
 הִיא לֹא נִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם: פֶּר אָדָם אֵימַר לָהּ אֵת
 אֲרַעָא דִּישְׂרָאֵל אֲרַעָא לֹא מְדַכָּא הִיא וְלֹא אֶתְעַבְדֵּי
 בָּהּ עוֹבְדֵינִי מִכִּין דִּינְגִינוּן עֲלָהּ בְּיוֹם לוֹוט: (7) הָשֵׁר נְבִיאָהּ
 בְּחוּבָה בְּאֵרֵי שׂוֹאֵג טָרַף טָרַף נִפְשׁ אֲכָלוּ חֲסִין וַיִּקְרַ
 יָקוּחוּ אֶלְמִנּוּתֶיהָ הִרְבּוּ בְּחוּבָה: סִיעַת סַפְרָהָא בְּגִנְהָ
 כֹּהֲרִין

באריון נהמין למקמל קטול אנשא קטלו אוטר ויקר
 גמיכו ארמלהא אסגיאו בגוה: (ה) בהגיה המסו חודתי
 ונחלו קדשי בין קדש לחל לא הכדילו וכיון הפמא
 לטהור לא הודיעו ומשבתותי העלימו עניהם ואחל
 בתובם: בהגדא הטפין בארתי ומפסין קדשי בין
 קדשא לחולא לא אפרישו ובין מסאכא לדכא לא
 הודיעו ומימי שביא די לי כבשו עניהון וחלת רעותי
 ביניהון:

כתובים משלי סימן כ"ו

(ב) הוֹחַ עֲלֶה בְּדַשְׁבוֹר וּמִשָּׁל כְּפִי כְּסִילִים: כּוֹכָא
 סליק בידא דרויא ושיחותא פפומיה דסכלא:
 (ג) רַב מְחֹלֵל-כֹּל וְשֹׁכֵר כְּסִיל וְשֹׁכֵר עֲבָרִים: סגי חיש
 בישריה דסכלא ורויא עביר ימא: (ג) כְּקֶלֶב שָׁב עַל-הָאֵז
 כְּסִיל שׁוֹנֶה בְּאַנְלָחוֹ: הוּךְ כְּלָבָא דְהַפִּיךְ עַל הַיְבִיבָה
 הוֹכֵנָא סְכָלָא דְחַאנִי כְּסְכְּלוּתִיהָ: (ד) רְאִיתָ אִישׁ חָקֵם
 בְּעֵינָיו תִּקְוָה לְכַסִּיל מִמֶּנּוּ: אִין חֲזִינָא נְכָרָא דְחַפִּים
 בְּעֵינֵי נַפְשִׁיהָ סְכָלָא טַב מִנֶּיהָ: (ה) אָמַר עֲצֵל שְׂחַל בְּהַרְדָּ
 אֲרִי בֵין הַרְחֻבוֹת: אָמַר עֲמָלָא שְׂחַלָא בְּאַרְחָא אֲרִיא
 בִּינָת שׁוֹנֵקִי:

משנה מליון מוק"ב

א השוחט אחד בעוף ושנים בבקמה שחיטתו פשרה ורובו
 של אחד כמוהו ר' יהודה אומר עד שישחוט את
 הערודין הצי אחד בעוף ואחד וחצי בבקמה שחיטתו פסולה רוב
 אחד בעוף ורוב שנים בבקמה שחיטתו פשרה ב השוחט שני
 דאין באחד שחיטתו פשרה שנים אומיון בספין ושוחטין אפילו
 אחד למעלה ואחד למטה שחיטתו פשרה ג חטין את הראש
 בבח

בבת אמה פסולה. היה שוחט והתיו את הראש בבת אמה אם
יש בסבין מלא ציאר בשרה. היה שוחט והתיו שני ראשין בבת
אמה. אם יש בסבין מלא ציאר אחר בשרה. במה דברים אמורים
בזמן שהוליד ולא הביא או הביא ולא הוליד. אבל אם הוליד
והביא. אפילו כל שהוא. אפילו באינו מל בשרה. נפלה סבין ושחטה
אף על פי ששחטה בדרבה פסולה. שנאמר וזבחתי ואכלת מה
שאתה זוכה אמה אוכל. נפלה סבין והגביהה. נפלו כליו והגביהו
השתיו את הסבין ועף וקא תבירו ושחט. אם שהה כדי שחטה
פסולה. ר' שמעון אומר אם שהה כדי כבוד: ד' שחט את השחט
ופסק את התגררת. או שחט את התגררת. ופסק את הושט. או
ששחט אחד מהן והמתין לה עד שמתה. או שהחליד את הסבין
פחת בשני ופקקו. ר' יצחק אומר נבילה. ר' עקיבא אומר טרפסין
כלל א"ר יצחק משום ר' יהושע כל שנפסלה בשחיטתה נבילה.
כל ששחיטתה פראוי ודבר אחר גרם לה לפסל מרפה. והודה לו
ד' עקיבא: ה' השוחט בהמה תיה ועוף ולא יצא מהן דם בשרים
ונגאבלים בידיים מסואבות. לפי שלא הוכשרו בדם. ר' שמעון
אומר הוכשרו בשחיטה: ו' השוחט המסוכנת. רבן שמעון בן
גמליאל אומר עד שתפרקם ביד וברגל. ר' אליעזר אומר דיה
אם נזקה. א"ר שמעון אף השוחט בלילה ולמחר השכים ונצא
בפלים גללים דם בשרה. שונקה וכמדת ר' אליעזר. ותכ' א"ר
שתפרקם ביד או ברגל או עד שתפשפש בנגבה. אחד בהמת דקה
ואחד בהמה גסה. בהמת דקה שפששמה ירה ולא התוירה פסלה
שאניה אלא הוצאת נפש בלבד. במה דברים אמורים שהוקה
בחוקת מסיכנת. אבל אם היה בחוקת בריאה. אפילו אין בה
אחד מכל תסימנים הללו בשרה: ז' השוחט לזכרי שחטתו
בשרה. ור' אליעזר פוסל. א"ר אליעזר אפילו שהטת שואבל
הזכרי מחצר בבר שלה פסולה. שפסם מחשבת זכרי לעבודת
אלילים. א"ר יומי קל וחומר הדברים. ומה במקום שהמתשבת
פוסלת במתקשין. אין הכל הולך אלא אחר העובד. מקום שאין
מחשבת פוסלת בחולין. אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר
השוחט

ה' השוחט לשם הרים. לשם נבעות. לשם ימים.
 לשם נהרות. לשם מדברות. שחיטתו פסולה. שנים איתוין בסבין
 ושחטין אחר לשם אהר מכל אלו ואהר לשם דבר בשר. שחיטתו
 פסולה: ט אין שחטין לא לתוך ימים. ולא לתוך נהרות. ולא
 לתוך בלים. אבל שוחט הוא לתוך ענא של מים. ובקפינה על
 גבי בלים. אין שחטין לגומא כל עקר. אבל עושה גומא בתוך
 ביתו בשביל שינגם הדם לתוכה. וכשיק לא יעשה בן שלא יתקו
 את האפיקורוסים: י' השוחט לשם עולה. לשם שלמים. לשם
 אשם קלוי. לשם פסח. לשם חודה. שחיטתו פסולה. ור' שמעון
 מבשיר. שנים איתוין בסבין ושחטין. אהר לשם אהר מכל אלו
 ואהר לשם דבר בשר. שחיטתו פסולה. השוחט לשם תטאת.
 לשם אשם ודאי. לשם גבור. לשם מעשר. לשם תמורה. שחיטתו
 כשרה. זה הכלל כל דבר שנדר ונדב השוחט לשמו פסול.
 ושאינו נדר ונדב השוחט לשמו בשר:

הלכה מולין דף מ"ד ע"ב

ואומר אהר ה' אלהים [א] הנה נמשי לא ממומאה שלא הדרתו
 ביום לבא [ב] לידי ממומאה כלילה ונבלה וטרפה לא אכלתי
 שלא אכלתי בשר [ג] כוס כוס ולא בא בפיו בשר פגול שלא אכלתי
 טבחה [ד] שהורה בה הכס משום רבנן אמרו שלא אכתי
 מבהמה שלא הורמו [ה] מתנותיה. רבה שרא טרפתא וובן מינה
 בשרא אמרה ליה בת [ו] רב חסדא אבא [ז] שרי בוכרא ולא זבן
 מיניה בשרא אמר לה הני מילי בוכרא ראשומא מודכן הכא
 [ח] מחקלא מוכח [ט] מאי איכא משום אומצא מעליהא [י] כל יומא
 אומצא מעליהא זכנו לי אמר רב חסדא איתוה תלמיד חכם [יא] זה
 הרואה טריפה לעצמו ואמר רב חסדא איתוה שונא מתנות יהיה
 זה [יב] הרואה טריפה לעצמו. דרש מר ושרא משמיה דרב חסדא
 כל מי שקורא ושונה ורואה טריפה לעצמו [יג] ושימש תלמידי
 תמים עליו הכתוב אומר [יד] יגיע כפיך כי תאכל אשורך ומי
 לך רב זביד אמר זוכה ונחל שני עולמות העולם הוה והעולם הבא
 אשרד בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. רבי אלעזר כי הוה משדרו
 ליה כניה נשואה מידי לא שקיל וכי הוה [טו] מומני ליה לא אויל
 אמר לא קא בעי מר דאיהו דכתוב ושונא מתנות יהיה רבי זירא
 בי משדר ליה לא שקיל כי הוה מומנין ליה אויל אמר [טז] אתייקורי
 הוא דמתיקרו בי:

רש"י [א] הנה נפשי לא נוטוואה * יתקאל קאמר, ליה לקדשא צריך הוא ליה
 שהיה חומר לו קח לך חטים ושעורים וגו' ועובת שעורים תמננה
 והיא בגלגל לאת האדם וגו' : [ב] ליה עומה * קרי : [ג] כוס כוס * שחט
 שחט שלא תמות למי שנסוכנת היא נבלה ממש ליבא ליומך דאם כן חלי
 דביתיה : [ד] שהרה זה חכם * שגור זה ספק והיורך לשאל להם להטות
 [ה] מתנותיה * הזרע והלחיים והקיבה ואף על מי שהיה היה כהן ובלא היות
 יכול לאוכלה : [ז] שדי צוכרה * כשהיה כהן מציא לפניו צכור לרמו' מומו והיה
 מתירו לא היה לוקח ממנו מוצר אותו צכור צכור גורג צו"ה ונשאף תם חלי
 ראוי לכלום דרומע קדשים צחוק : [ח] רצ חסדא * כהן היה כדאמרינן צעקין
 כהניקין פ' זוגים אחים כהנים נשואים פ' זוגים אחיות כהנות * צכור מוכר
 צדומד ולא צושקל כדא' צצכורות כל פסולי המוקדשין נשחטין ובתכרין צאשיות
 ובתכרין צליטרא חזן מן הצכור והמעשר : [ח] מתקלא מוכח * שהכל רואין סתוא
 שחל לטרא צדינר כמותו לאחריים ונותן המעשר מיד : [ט] מאי אינא * ביה
 יכולין להשדני משום חומלא מעלייתא שחוקלין לי הליטרא ממיטע נשד :
 [י] כל יומא נמי * חולקים לי צכור ומוכרין לי מן המיטע : [יא] זה הוואה
 טריפה לעלמו * כשנולדים טרפות צצכתתו ונראה צו טעם לאיסור ועטם
 לביטר ואינו הם עליה ואוכרה : [יב] הוואה טרפה לעלמו * ודאי שונא נמתו
 אחריים הוא שחף על שלו אינו חומד להכריעו להיטר : [יג] ושימט פ"ח * גו'
 לתרץ טעמי המשכה ומשניות הסותרות זו את זו והיינו גו' : [יד] יגיע נפין
 כי תחכל * דכיון דעל שלו אינו חומד כל שכן שאינו חומד צשל אחריים לנטע
 ולגולל : [טו] מזמני ליה * לאכלא אללס : [טז] אתייקודי ותייקודו צי * נגדון
 הם צנה שאני סועד אללס והנחתם היא ואין זו מתנה :

זוהר אחרי מות דף ע"ט ע"א

תאנא מאי דכתיב ואיבה אסית ציכך וצין האשה * ארבעה
 ועשרים זיני ונסאבותא אטייל חוייף צבוקבא כד אתתבו
 עמה כחושצן ואיבה * ועשרין וארבע זינין (ס"א דינין) ונתערין
 לעילא * ועשרין וארבע לתתא * ושערא רבא וטופרין סגיא ודני
 דינין ונתערין צכלא * ותאנא כד צעת אתתא לאתדכא צערא לטעמא
 ההוא שערא דרבי ציומא דאייה ונסאצא ולספרא טופררה וכל ההוא
 זוהמא די צהון * דתאנא צרזי דנסאבותא זוהמא דטופרין יתער
 זוהמא אחרא * וצניני כך צעיין גביזא * ונאן דאעבר לון לגמור
 כאלו אתער חסד בעלמא * דתיבא לא לצעי ליה לאיניס למהיב דוכר
 לזינין צעיין * דתינין אלף וארבע מואה ומוס זינין צעיין ונתאחד
 צהבוא זוהמא דאטייל הווא תקיפא וכלהו ונתערין צהבוא זוהמא
 דטופרין ואטייל ונאן דצעי יצביד צהו חרשין לככי כשא נשום אטיין
 דחליין צהו * ונאן דאעבר לון כאלו אסגי חסד בעלמא ודינין צעיין
 לא נוסחתיין * ועבר ההוא זוהמא וטופררה דרשים ציה דתיבא
 נאן דדריך צרגליה או צמקאניה עלייהו יכיל לאתקא * ונה צהאי
 סיורי

טקורי דטיורי דזוהמא דלעילא כך אסתא דמוקבלא ואתחברת בחויל
 ואתיל בה זוהמא על אסת כונה וכמה : ווי לעלמא דמוקבלא מכה
 מההוא זוהמא : בניני כך ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב : אמר
 רבי שמעון אמר קודשא בריך הוא הביאו עלי כפרה בראש הדש : עלי
 ודאי בנין דיתעבר ההוא חויל ויתבסק מאן דבעיא : עלי כמה דכתיב
 שרפים עומדים ומעל לו : ועל דא כתיב בקרה הנועדים על ה'
 דבניניהון אתער מאן דאתער דאמי מקטריהו : אוק הכא הביאו עלי
 כפרה : עלי ממש בנין דיתבסק ויתעבר ולא אסתכח חויל באחר
 דשארין : וכל כך לתה : על שמעתי את הירח ושלטא בה מאן דלא
 אלטרין : ובניני כך כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב : זכאה
 דר' דרבי שמעון בן יוחאי שארי בנייה זכאה עדכיה בין עלאין
 ואתאין : עליה כתיב אשרך ארץ שולכך בן חורין מהו בן חורין
 דוקין רשא לגלגה ולפרשא עלין ולא דחיל : כהאי דליהו בן חורין
 וינעו מאי דבעיא ולא דחיל : מהו מלכך דא הוא רבי שמעון בן יוחאי
 ונאריה דאורייתא ונאריה דחכמתא : דכד הוה רבי אבא וחברייא חמאן
 לרבי שמעון הוו רבטי אבתריה ואמרי אחרי ה' ולכו באריה ישאג :

יוסף לחק' מוסרי' משערי תשובה לר' דף ר' ע"ג :

כתוב זכתי אלהים רוח נשדרה לב נשדר ונדכה אלהים לא תשוב : רוח
 נשדרה הוא הרוח הנוטה והנכונת ולב נשדר על שני תחורה
 בגשמיות כי התשובה נמוכה בלב כנו שנאמר תלות לבו נתת לו ויתוודע בתו'
 נאמר הנקרא הוא ובאמרו לב נשדר ונדכה אלהים לא תשוב לתירו וזה כי ציל
 התשובה מתגלה אל השם שצורת התשובה בגשמיות וכי ז' מעיקרי התשובה :
 ויוד באמר צענין התשובה להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים : ואמרו
 ז"ל כל שיש בו שלש מדות הללו מתלמידיו של אברהם חזינו עין טובה ורוח
 נמוכה ונפש שפלה : ענין נפש שפלה שאינו הולך אחר השואים בגשמיות נס
 צדיקים הנומדים כנו שמינו שאמר אברהם הנה נא ידעתו כי אשכ יפת
 מרחק את שלא נסתכל בה עד היום ההוא להתבונן על חכמת יפיה : ואמרו
 ז"ל כמה שכתבו ותסיין לרדות עד יום מותן אלמנות חיות כלל יום היה דוד
 מורה להטיב את רשע ונותן תמרוזין לקשטן כדי להזיק נתינתו ולהבניעה
 צאשר כובש יורו מכן למען יתכפר לו על דבר פת שבע :

הלכה פסוקה : הר"ס ה' חיסורי ציאה פ' כ"ג :

אין מונחין חסילו אדם נחמן וכשר להיות שומר חזר שיש פס גנים אע"פ
 שהוא נעדר בחץ שאין התעוררפוס לעריות וחסור לאדם למונת
 התעוררפוס על ביתו שלא ינכיו אחרו לדבר ענינים : ב' חסור לתלמיד חכם
 לחסן בחזר שיש בה ולמטה אע"פ שאינו מתחדד עמה ומפני השדה : אלא אם
 כן

כן היתה אשמו עמו וכן אלמנה אסורה לגדל כלב ומפי החסד ולא תקנה את
עצדים זכרים חפילו קטנים ונכני החסד:

ליל ששי

לירוי יהוה

(ב) וְאֵת פֶּרֶךְ הַחֲמָאֵת וְאֵת שְׁעֵיר הַחֲמָאֵת אֲשֶׁר
 הוּבֵא אֶת־דָּמָם לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ וַיֵּצֵא אֶל־
 מַחֲוִיזַן לַמִּחְנֶה וְשָׂרְפוּ בָאֵשׁ אֶת־עֲרֹתָם וְאֶת־בְּשָׂמָם
 וְאֶת־פָּרָשָׁם: (ג) וְהִשְׂרִף אֹתָם יְבִכָם בְּגִדָיו וְרִתּוֹ
 אֶת־בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וְאֶחָר־יָבִין יָבוֹא אֶל־הַמִּחְנֶה:
 (ד) וְהִיָּתָה לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּעֲשׂוֹת
 לַחֹדֶשׁ הַעֲנִי אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְכֹל־מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ
 הָאֵזְרָח וְהַגֵּר הַגֵּר בְּהוֹכְבְּכֶם: (ה) כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה וְכַפֵּר
 עֲלֵיכֶם לְמַתֵּר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה הַטְּהִרוּ
 (ו) שִׁבְתֵּי שְׂפָתוֹן הִיא לְכֶם וְעֵינֵיהֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
 חֻקַּת עוֹלָם: (ז) וְכַפֵּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר־יִמָּשַׁח אֹהֶוּ וְאֲשֶׁר
 יִמְלֹא אֶת־יָדָיו לְכַתֵּן מִחַט אָבִיו וְלִבְשׁ אֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ
 בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: (ח) וְכַפֵּר אֶת־מִקְבַּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל
 מוֹעֵד וְאֶת־חֲמוּצֹתַיִם יְכַפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל־כָּל־עַם
 הַקֹּהֵל יְכַפֵּר: (ט) וְהִיָּתָה־זֹאת לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר
 עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטָּאתָם אֶחָת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (י) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (יא) דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵיהֶם יְהוָה הַדַּבָּר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר: (יב) אִישׁ אִישׁ
 מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׂוֹר אוֹ־כֶשֶׁב אוֹ־עִז בַּמִּחְנֶה
 אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מַחֲוִיזַן לַמִּחְנֶה: (יג) וְאֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 לֹא

לא הביאו להקריב קרבן ליהוה לפני משכן יהוה
 דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונקרה האיש ההוא
 מקרב עמו: (יג) למען אשר יביאו בני ישראל את
 זבחיכם אשר הם זבחים על פני השדה והביאים
 ליהוה אל פתח אהל מועד אל הכהן וזבחו זבחי שלמים
 ליהוה אותם: (יד) וברק הכהן את הדם על מזבח יהוה
 פתח אהל מועד והקטיר החלב לריח ניחם ליהוה:
 (טו) ולא יזבחו עוד אה זבחיכם לשעירם אשר הם זנים
 אחריהם תקר עולם הדיה זאת להם לדרתם:
 (טז) ואלהם האמר איש איש מבית ישראל ומן
 הגר אשר יגור בתוכם אשר ישלה עלה אוזבה:
 (יז) ואל פתח אהל מועד לא יביאנו לעשות אתו
 ליהוה ונקרה האיש ההוא מעמו: (יח) ואיש
 איש מבית ישראל ומן הגר בתוכם אשר יאכל
 בלדם ונחתי פני בגפוש האכלת את הדם והכרתי
 אהה מקרב עמי: (יט) כי גפש הכשר בדם הוא ואני
 יסתיו לכם על המזבח לבקר על גפשיכם כיהדם
 הוא בגפוש וקבר: (כ) על פני אמרתי לבני ישראל כל
 גפש מכם לא תאכל דם ובגר הגר בתוכם לא תאכל
 דם: (כא) ואיש איש מבני ישראל ומן הגר בתוכם
 אשר יצור איד הנה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו
 וכסהו בעפר: (כב) כן גפש כל בשר דמו בגפשו
 הוא ואמר לבני ישראל הם כל בשר לא תאכלו כי
 גפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יקרה: (כג) וכל
 גפש אשר האכל גבלה ומרפה באזרח ובגר וכבם
 בגרדי ורחין במים וממא עד הערב ומקד: (כד) ואם
 לא יכבם ובשרו לא ירחין וגשא עוני: (כה) וידבר יהוה

אֶרְמִישָׁה לְאָמֹר: (ט) דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

(ו) וַיֵּת הוֹרָא דְחַטָּאתָא וַיֵּת צְפִירָא דְחַטָּאתָא דְאִתְעַל
מִדְמַהוּן לְכַפְרָא בְּקוֹדֶשָׁא נְפִישׁ לְמַבְרָא
לְמִשְׁרֵיתָא וַיִּזְקְרוּן בְּנִגְרָא יֵת מְשֻׁבְּהוּן וַיֵּת בְּשִׁרְהוּן וַיֵּת
אוֹכְלֵיהוּן: (ז) וַדְמוּקֵד יְהוּן יִצְבַּע לְבוּשׁוֹתַי וַיִּסְתִּי יֵת
בְּשִׁרְיָה בְּמִנְא וַיִּבְתֵּר בֶּן יַעֲוֵל לְמִשְׁרֵיתָא: (ח) וַהֲתֵי לְכוּ
לְקַיִם עַלְמֵ בִרְחָא שְׁבִיעָאָה בְּעִשְׂרָא לְיִרְחָא תַעֲנִין יֵת
נְפִשְׁתִּיכוּן וְכֹל עֵיבִידָא לֹא תַעֲבִדוּן יִצְבִּיָא וַגִּזְרֵיָא
דִּיתְגִּירוּן בִּנְיִיכוּן: (ט) אַרְי בְּיוֹמָא הַרְדִּין יִכְפֵּר עַלְכוּן
לְדַבְּרָאָה יְהוּן מְכַל חוֹבִיכוּן קָדָם יֵת תְּדַבְּוּן: (י) שְׁפַת
שְׁבָתָא הִיא לְכוּן וַתַּעֲנִין יֵת נְפִשְׁתִּיכוּן קָיִים עַלְמֵ
(יא) וַיִּכְפֵּר בְּהִנָּא דְרַבִּי יְהוּיָה וְדִקְרִיבֵי יֵת קוֹרְבָנִיָּה לְשִׁמְשׁוֹ
הַחוּה אֲבוּהֵי וַיִּלְבֹּשׁ יֵת לְבוּשֵׁי כוֹצָא לְבוּשֵׁי קוֹדֶשָׁא
(יב) וַיִּכְפֵּר עַל מַקְדָּשׁ קוֹדֶשָׁא וְעַל מִשְׁכַּן זְמָנָא וְעַל מַדְבָּרָא
יִכְפֵּר וְעַל בְּהִנָּא וְעַל כָּל עֲמָא דְקַהְלָא יִכְפֵּר: (יג) וַתְּהוּ
דָא לְכוּן לְקָיִים עַלְמֵ לְכַפְרָא עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְכַל
חוֹבִיָּהוּן חֲדָא בְּשִׁתָּא וְעַבְד בְּמָא דְפַקִּיד יֵת יֵת מִשְׁחָה
(יד) וּמְלִיל יֵת עִם מִשְׁחָה לְמִימֵר: (טו) מְלִיל עִם אֲתֵרוּן וַיִּסֵּם
בְּנוֹהֵי וְעִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתִּימֵר לְהוּן דִּין פְּתִיגָמָא
דְּפַקִּיד יֵת לְמִימֵר: (טז) גְּבַר גְּבַר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל דִּיפִּת
חוּר אוֹ אִימֵר אוֹ עֲזִיָּא בְּמִשְׁרֵיתָא אוֹ דִּיבּוֹס מְבָרָא
לְמִשְׁרֵיתָא: (יז) וְלִתְרַע מִשְׁכּוֹן זְמָנָא לֹא אִיתִיָּה לְקַבְּלָא
קוֹרְבָנָא קָדָם יֵת קָדָם מִשְׁכָּנָא דִּי דְמָא יִחְשַׁב לְנִבְרָא
הַחוּיָא דְמָא אֲשֶׁר וַיִּשְׁתַּיְצִי אִינְשָׁא הַחוּיָא מִעֲמִיתָה
(יח) כְּדִיל דִּיתְתוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת דְּבַחִיהוּן דְּאִינְוּן דְּבַחִין
עַל

על אפי חקלא ויחינון קדם יי לתרע משפן זמנא לנת
 כהנא ויבסון נכסת קודשין קדם יי יתהון: (ט) ויזרוק
 כהנא ית דמא על מדבחא כיי בתרע משפן זמנא ויסיק
 סרבא לאתקבלא ברעא קדם יי: (ט) ולא ידבחו
 עוד ית דבתיהון לשרין דאינון טען בתריהון קנים עלם
 חתי דא להון לדריהון: (ט) ולחון תימר גבר גבר
 מבית ישראל ומן גיוריא דיתגורון בינוכון דסיק
 עלתא או נכסת קודשא: (י) ולתרע משפן זמנא לא
 יחינויה למעבר יתיה קדם יי וישחיצו אינשא ההוא
 מעמיה: (י) ויגבר גבר מבית ישראל ומן גיוריא
 דיתגורון בינוכון דייכול כל דמא ואתן רוניו באינשא
 דיכול דמא ואישיצו יתיה מגו עמיה: (י) ארי נפש
 בסרא בדמא היא ואנא יקביתיה לבון על מדבחא
 לכפרא על נפשתיכון ארי דמא הוא על נפשא
 מכפר: (י) על פן אמרית לבני ישראל כל אינש מנוכון
 לא יכול דמא וגיוריא דיתגורון בינוכון לא יכול דמא:
 (י) ויגבר גבר מן בני ישראל ומן גיוריא דיתגורון
 בינוכון דיצוד צידא חיקא או עופא דמתאכיל וישוד
 ית דמיה ויבסוניה בעפרא: (י) ארי נפש כל בסרא
 דמיה כנפשיה הוא ואמרית לבני ישראל דם כל בסרא
 לא היכלון ארי נפש כל בסרא דמיה היא כל דיכליגיה
 ישחיצו: (י) וכל אינש דיכול נבילא ותבירא ביצביא
 וגיוריא ויצבע לבושהו ויסחי קמא ויהי מסאב עד
 במשא וידבי: (י) ואם לא יצבע ובסריה לא יסחי
 ויביל חוביה: (י) ומליל יי עם משה למימר: (י) מליל
 עם בני ישראל ותימר להון אנא יי אלתכון:

יום הששי

אחד הריאת פ' השזוע שנים וקרא וז' מרגוס והפערה ומזמור ה' ונג' זמור
לצד (זו מזמור סיד ליום השבת וז' ונג') יצ"ח דצרו משנה והלכה מסנה
עבודת סהול נגד היסוד צמינת כיום :

משנה אהלות פרק ג'

א כל המטמאין באהל ששחלקו והקניטן לתוך הבית ר' רוקא
בן הרבינס מטהר. וחכמים מטמאין. ביצד הניגע קניטן
חצוי ותים מן הנבילה או נושאן במת. הניגע בבחצי בית ומאחיל
על בחצי בית. או הניגע בבחצי בית ובחצי בית מאחיל עליו. מאחיל
על בשני חצוי ותים. מאחיל על בחצי בית ובחצי בית מאחיל עליו
ר' רוקא בן הרבינס מטהר וחכמים מטמאין. אבל הניגע בבחצי
בית ודבר אחר מאחיל עליו. ועל בחצי בית או מאחיל על בית
וזה ודבר אחר מאחיל עליו ועל בחצי בית טהור. א"ר מאיר או
בית ר' רוקא בן הרבינס מטהר וחכמים מטמאין. הכל מאיר או
מן המניע עם המשא. והמשא עם האהל. זה הכלל כל שהוא טהור
אחד טמא. משני שמות טהור: ב מלא תרוד רקב שנינו
בתוך הבית. הבית טמא. ור' שמעון מטהר. רביעית דם שנינו
בתוך הבית הבית טהור. נבלעה בקסות אם מתבבסת ויוצא קניטן
רביעית דם טמאה. ואם לאו טהורה. שכל הבלוע שאינו יכול
לצאת טהור: ג נשפק באויר אם היה מקומו קמפרם והאהיל
על מקצתו טהור. היה אשבורן או שקרש טמא. נשפק על האסקתו
והוא קמפרם בין מבפנים בין מבחוץ והבית מאחיל עליו טהור
היה אשבורן או שקרש טמא. כל שבמת טמא הוין מן השנים
ובשער הצפורן. ובשעת חבורן הכל טמא: ד ביצד. המת בזה
ושערו קניטן. הבית טמא. עצם שיש עליו בוית בשר הכניס מקנה
מבפנים והבית מאחיל עליו טמא. שני עצמות ועליהם כשני חכמים
ותים בשר. הכניס מקצתם מבפנים והבית מאחיל. עליהם טמא
היו החובים בידי אדם טהור שאין הבורי אדם חבור: ה איתן
דם הבוסת. מת שווצא ממנו שמינית פתיו ושמינית לבמותו. ר' רוקא
עקיבא ר' ישמעאל אומר רביעית פתיו ורביעית לבמותו. נישל טהור
ומיה

ומז
כב
מת
לא
בטפ
אבל
אמר
מרו
שהו
משה
שרד
ביצי
מה
מלח
אומר
רבי
דחכ
חנינ
אמר
רבי
אמר
בבכ
והא
רש

אחרי יום ששי רכה

ומזה רביעית ר' אלעזר בר' יהודה אומר זה וזה כמים איתו דם
תכנסת צלוב שדמו שותת ונמצא תחתיו רביעית דם טמא אכל
מת שדמו נמשך ונמצא תחתיו רביעית דם טהור ר' יהודה אומר
לא כי אלא השותת טהור והנמשך טמא: ו בנות מן המת שחתו
בטפח והמת שחתו בארבעה טפחים להציל הטומאה על הפתחים
אכל להוציא הטומאה בפותח טפח גדול מפניו במת ר' יוסי
אמר השדרה והגולגולת במת: ז טפח על טפח על רום טפח
מרובע מביא את הטומאה והוצץ בפני הטומאה ביצד כיב
שהוא קמור תחת הפתח יש בו פותח טפח ויש ביציאתו פותח
טפח טומאה בתוכו הכית טהור טומאה בכית מה שבתוכו טהור
שדרה הטומאה לצאת ואין דרבה להכנס יש בו פותח טפח ואין
ביציאתו פותח טפח הטומאה בתוכו הפותח טמא טומאה בכית
מה שבתוכו טמא אחד חור שחררוהו מים או שרצים או שאכלתו
מלחת וכן מדבד של אבנים וכן סואר של קורות רבי יהודה
אומר כל אהל שאינו בידי אדם אינו אהל ומודה בשקיפים
ובספלים:

הלכה נדה קד ר' ע"ה

רבי חנינא [א] פלי קורתא דגרנשחא [ג] ובדיק ביה [ג] לויט
עליה רבי ישמעאל ברבי יוסי באסכרא [ד] רבי חנינא הוא
דחכים כולי עלמא לאו חכימי הכי אמר רבי יוחנן חכמתא דרבי
חנינא גרמא לי דלא אחוי דמא מטמינא מטהר מטהרנא מטמא
אמר רבי אלעזר ענוותנותא דרבי חנינא גרמא לי דחואי דמא ומה
רבי חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחוי אנא לא אחוי
אמר רבי זירא טבעא דכבל גרמא לי דלא חואי דמא דאמינא
בטבעא לא ידענא בדמא ידענא למימר דבטבעא תליא מילחא
והא רבה הוא ידע בטבעא ולא ידע בדמא כל שכן קאמר ומה
רבה ידע בטבעא לא חוא דמא ואנא אחוי:

רש"י [א] פלי מנחק: [ג] ובדיק ציב צלל וויס: [ג] לויט עליה ר"י
חאחד זיעעס כן באסכרא: [ד] דרבי חנינא הוא דחכים וויי דדק
כי האי גונא:

וזרר משפטים דף נ"ח ע"ט

תא חוי ציומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומא נכקי כשמתין ויגו
 אינא דחיי ומכשבן אינון כשמתין קדישין לתתא וייתין שבו
 כל יומא דשבתא ולצהר דכפיק שבתא סלקין כלהו כשמתין ומתעורין
 בשטרין קדישין לעילא (וכד מתעטרין בההוא טבא חלין אינון בעלוי
 דההוא טיבו ודחי) חוף הכי קב"ה חזינן לההוא ב"כ ודא הוא כשמתין
 חארא ואע"ג דדא זמנא ליה כשמתא דהוא ליה בקדומתא סארה
 דקדומתא כסותה ועומתה לא יגרע כוונא דאתמר:

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר' דף ר"ע נ:

מעיקרי התשובה להענין קעלוי דצדק אשר זדה עליו. אם התכל
 צעירות יתנהב צשיח עינים * אם הטא בלשון הרע יעסו
 צמורה וכלל האיברים אשר הטא ישמל לקיים צהם התלות וכן אמרו דל
 הכינים צאחו דבר שחוטאים צו מתרלים * עוד אמרו אם עשית תצילות
 עזירות עשה כנגדן מצילות הצילות של מלות * רגלים ממהרות לרוך לוש
 רלין לדבר מצוה לשון שחר חמת יבנה חכו ופיו יפתח צחכמה ותורת חסד על
 לשון * ידים שופכות דם פתחו יפתח את ידו לחמו לעניו * עינים רמות יח
 צבא וסח עינים * לצ חורש מהטבות און בלבו ילפון חמרי התורה ויהי אמת
 לבו תצבות * השלח מדנים צין אחים יבקש שלום וירדפכו * (ולין) ויהי
 דרכיו כענין שנאמר נחמסה דרכינו ונחקורה וכשזה אל ה' יועשה בן נשוא
 דרים * האחד למען יזכור כל הדברים שחטא עליהם ויתודה על כונו
 הידיו מעיקרי הכפרה * והשני למען ידע כמה לו עונות ומחילום ויחן
 להכניע * והשלישי כי אע"פי שקרא מקבל עליו לעזוב כל חטא דרך חיים
 הדברים שחטא עליהם כדי לעשות צהם גדרים ולהשמר מאד לנפשו צה
 ממארה היזר כי נפשו עלולה צהן אחרי אשר נקלו צעיניו ושלט ילדו צסה ויהי
 נפשו חולה מהמעשים הרס והטולה כאשר יחל להצריח דרך להזהר מהצד
 עינים שלא יחזירוהו לחלוו :

הלכה פסוקה' הר"ס ה' שבת פ"ה :

החורש כל שהוא חייב המנגש צעוקי האילנות והמקדש עשנים
 המורד את השריגים כדי ליפות את הקרקע הרי זה תולדת חורש
 ומשיעשה כל שהוא חייב * וכן המסיר פני השדה כגון שהספיל התל ודרדו
 תלל בגיא חייב משום חורש ושיעורו כל שהוא * וכן כל המשוה גומות וישוד
 כל שהוא : ב האורע כל שהוא חייב הזומר את האילן כדי סילוח הרי זה משו
 אורע * אצל המשקה לתחין ואילנות צצבת הרי זה תולדת אורע וחייב כג
 שהוא * וכן הסורה חטין ושעורין וכו' צהן צמים הרי זה תולדת אורע וחייב
 צכל שהוא : ג הקולר כגרוגרת חייב ותולד תולדת קולר הוא * וכל השוק
 דבר מגדלו חייב משום קולר * לפיכך לרור שעלו צו עשנים וצשת שטלה
 צנסה

כסנה ועצמים שלמחו ע"ג הכזית התולס מהן חייב סזה הוא נוקוס גדולן
אל התולס מענין שאינו נקוב פטור משני שאין זה נוקוס גדולו וענין נקוב
כגרי טורס קטן הרי הוא כלרן והתולס נמנו חייב :

קדושים יום ראשון תורה

ינוון בקדושת טסה פסוקים אלו טסה כנגד ׀ דנוויו יוד דסס ז"ן להטאיר
זו הארה ונתוספת נטמה של שפת טענה :

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה
 לְמִימַר: (3) דַּבֵּר אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 מִלִּיל עִם כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְחִימַר לְהוֹן קְדִישִׁין
 תִּהְיוּ אֲרִי קְדִישׁ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: (ג) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֶת־שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכָר מִן
 אִמִּיה וּמִן אָבוֹהִי תִהְיוּ דַחְלִין בֵּית יוֹמֵי שְׁבִיעָה דִּילִי
 תִּטְרוּן אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: (ד) אֶל־תִּפְגּוּ אֶל־הָאֱלִילִים וְאֱלֹהֵי
 מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא תִחַפְּנוּן
 בְּסַר מַעֲשׂוֹן וְדַחְלִן דְּמִתְבָּא לֹא תַעֲבְדוּן לָכוֹן אֲנִי
 יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: (ה) וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם
 תִּזְבְּחֵהוּ: וְאֲרִי תִכְסוּן נִכְסֵי קִדְשִׁין קָדָם יְיָ לְרַעְוֹ
 לָכוֹן תִּכְסוּנִיה: (ו) בַּיּוֹם זִבְחֵיכֶם יֵאָכֵל וּמִמַּחֲרַת וְהַנּוֹתָר
 עַד־יּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף: בַּיּוֹמָא דִּיתְנַבִּים וְתֵאָכֵל
 וּבַיּוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וְדִישָׁמַר עַד יוֹמָא תְּלִיתָאָה בְּנוֹרָא
 תִּהְוֶק:

(6) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וַהֲוֵה פְתָנָם נְבוֹאָה מִן
 קִדְמִי עַמִּי לְמִימְרִי: (3) בְּזֶאֱדָם דְּבַר אֲתֻקְנִי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֱלֹהִים כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַלְדַרְשׁ אֶת־
 אַתֶּם בָּאִים חִי־אֲנִי אִם־אֲדַרְשׁ לָכֶם גַּאֲם אֲדֹנָי יְהוִה: כִּי
 אָדָם אֲתֻנְבִי לְסִבֵּי יִשְׂרָאֵל וְהִימַר לְהוֹן כְּדָנָן אָמַר יי
 אֱלֹהִים הַלְמַתְּבַע אֹלְפָן מִן־קִדְמִי אֲתוֹן אֲתוֹן מַיִם אָנָּה
 אִם אֲשֶׁהֲאִיל לְכוֹן בְּמִימְרֵי אָמַר יי אֱלֹהִים: (2) הַתְּשֻׁפְטִי
 אַתֶּם הַתְּשֻׁפְטִי בְּזֶאֱדָם אֲת־הוֹעֵבֶת אֲבוֹתְכֶם הוֹדִיעֶם:
 הַתּוֹכַחַת יִתְהוֹן הַתּוֹכַחַת בַּר אָדָם יִת הוֹעֵבֶת אֲבֹתֶיהוֹן
 הוֹדְעִינוֹן: (7) וְאָמַרְתָּ אֱלֹהִים כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּיוֹם
 בַּחֲרִי בְּיִשְׂרָאֵל וְאֲשֶׁא יְדֵי לְזַרְע בֵּית יַעֲקֹב וְאֹדַע לָהֶם
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֲשֶׁא יְדֵי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 וְהִימַר לְהוֹן כְּדָנָן אָמַר יי אֱלֹהִים בְּיוֹמָא דְאַתְרֵיעֵיתוּ
 בְּיִשְׂרָאֵל וְקִיַּמִּית לְהוֹן בְּמִימְרֵי לְזַרְעָא דְבֵית יַעֲקֹב
 וְאַתְגַּלִּיתִי לְמַפְרָקֶהוֹן בְּאֶרְעָא דְמִצְרַיִם וְקִיַּמִּית לְהוֹן
 בְּמִימְרֵי לְמִימַר אָנָּה יי אֱלֹהֵכוֹן: (8) בְּיוֹם הַהוּא נִשְׂאִיתִי
 יְדֵי לָהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־אֶרֶץ אֲשֶׁר־חָדַתִּי
 לָהֶם: וְבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ צָבִי הִיא לְכֹל־הָאָרֶץ: בְּיוֹמָא
 הַהוּא קִיַּמִּית לְהוֹן בְּמִימְרֵי לְאֶפְקוּתֶיהוֹן מֵאֶרְעָא
 דְּמִצְרַיִם לְאֶרְעָא דִּיהֵבִית לְהוֹן עֲבָדָא חֶלֶב וְדָבָשׁ
 הוֹשֵׁבָתָא הִיא לְכֹל מְדִינָתָא: (1) וְאָמַר אֱלֹהִים אִישׁ שְׂקוּצָא
 עֵינָיו הִשְׁלִיכוּ וּבְגָלוּלֵי מִצְרַיִם אֶל־הַטְּמָאוּ אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: וְאָמַרְתִּי לְהוֹן גְּבַר יִת שְׂקוּצוֹהֵי אֲרֻחֶיהוֹן
 מִקְבִּיל עֵינוֹהֵי וּבְפוֹלְחוֹן טַעֲנַת מִצְרָאִי לֹא תִסְתַּמְּבוּן
 אָנָּה יי אֱלֹהֵכוֹן:

כחובים

(6) הַדָּלֶת תִּסּוּב עַל-צִירָה וְעֲצֵל עַל-מִטְחָו : הַיָּד
 תִּרְעָא דְמִכְרָךְ עַל צִירָתָא הֵיכְנָא עֲטֵלָא
 עַל-עַרְסִיָּה : (3) טָמֵן עֲצֵל יָדוּ בַצִּלְחַת נְלָאָה לְהַשִּׁיבָה
 אֶל-פִּיּו : עֲטֵלָא טַמְשִׁי אִירִיָּה בְּשִׁחְאֲתָא לְאֵעִי
 דְּנִיחַפְכִּיָּה לְפִומִיָּה : (4) חֲכָם עֲצֵל בְּעֵינָו מִשְׁבַּעַה מִשִּׁיבִי
 מָעַם : עֲטֵלָא חֲכָם בְּעֵינָו טַב מִן שִׁבְעָא יְהִי טַעֲמָא :
 (7) מִחֲזִיק בְּאֻזְיִי-כָּלֵב עֵבֶר וּמִתְעַבֵּר עַל רֵיב לֹא-לֹו : דִּלְכַד
 בְּאֻדְנָו דְּכִלְבָּא נֹאצִי וּמִתְנַצִּי עַל דִּינָא דִּלָּא דִּילִיָּה :
 (8) בְּמִתְלַחֲלַח הַיָּדָה זְקִים חֲצִים וּמְוֹת : אִין הֻוּ דְּמִתְפַחַת
 דִּי בִשְׁט גִּירִי שְׁנוּנִי דְּמוֹתָא : (1) קֹו-אִישׁ רָמָה אֶת-רַעְוָהוּ
 וְאָמַר הֲלֹא-מִשְׁחַק אָנִי : הֵיכְנָא גִבְרָא דְּמַרְמִי בְּחִבְרִיָּה
 וְאָמַר מִנְחָךְ מְחִכִּית :

משנה כללים פרק ו'

א אִיזְוָהוּ עֵרִים • תְּנוּטַע שׁוּרָה שֶׁל חֲמִשׁ גִּפְנִים בְּצַד הַגֶּזֶר שֶׁהוּא
 גְּבוּה עֶשְׂרֵה טַפְחִים • אוּ בְצַד חֲרוּץ שֶׁהוּא עֶמּוּק עֶשְׂרֵה
 טַפְחִים וְרַחֵב אַרְבַּע • נוֹתְנִין לוֹ עֲבוּדְתוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת • בִּשְׁ"א מְדַרְדִּין
 אַרְבַּע אַמּוֹת מֵעַקֵּר הַגִּפְנִים לְשָׂרָה וּבִה"א מִן הַגֶּזֶר לְשָׂרָה • אֶ"ר
 יוֹתְנִין בֶּן נֹרִי טוֹעֵן כָּל הָאוֹמְרִים בֶּן • אֵלָא אִם יֵשׁ שֵׁם אַרְבַּע אַמּוֹת
 מֵעַקֵּר גִּפְנִים וְלִגְדֵר • נוֹתְנִין לוֹ אֶת עֲבוּדְתוֹ וְזוֹרַע אֶת הַמּוֹתֵר •
 וּכְמָה הִיא עֲבוּדַת הַגֶּזֶן שֶׁשֶׁה טַפְחִים לְכָל רוּחַ • ר' עֲקִיבָא אוֹמַר
 שְׁלֹשָׁה : ב עֵרִים שֶׁהוּא יוֹצֵא מִן הַמְדַרְגָּה • ר' אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲקִיב
 אוֹמַר אִם עוֹמֵד בְּאֶרֶץ וּבוֹצֵר אֶת כָּל הָרִי וְה אוֹסֵר אַרְבַּע אַמּוֹת
 בְּשָׂרָה • וְאִם לֹאוֹ אֵינוֹ אוֹסֵר אֵלָא כְּגִדּוֹ • ר' אֱלִיעֶזֶר אוֹמַר אִף הַתּוֹטַע
 אֶתֵּת בְּאֶרֶץ וְאֶתֵּת בְּמַדְרָגָה אִם גְּבוּה מִן הָאֶרֶץ עֶשְׂרֵה טַפְחִים
 אֵינָה מִצְטַרְפֶּת עִמָּה • וְאִם לֹאוֹ הָרִי זוֹ מִצְטַרְפֶּת עִמָּה : ג הַמְדֵּלָה
 אֶת הַגֶּזֶן עַל מִקְצַת אֲפִסְרוֹת לֹא יִבְיֵא וְרַע אֵל פַּחַת הַמּוֹתֵר • וְאִם
 הִבְיֵא לֹא קִדְשִׁי • וְאִם הִלָּךְ הַחֲדָשׁ אֲסוּר • וְכֵן הַמְדֵּלָה עַל מִקְצַת
 אֵילָן

אילו סרק: ד המדלה את הנפן על מקצת אילו מאכל. מותר
 להביא זרע אל פחת המותר. אם הלך החדש יחזירנו מעשה
 שהלך ר' יהושע אצל ר' ישמעאל לכפר עויו והראתו נפן מודלה
 על מקצת תאנה אמר לו מה אני להביא זרע אל פחת המותר
 אמר לו מותר. והעלהו משם לבית המגנייה והראתו נפן שהוא
 מודלה על מקצת הקורה וקדן שק שקמה וכו' קורות הרבה אמר
 לו פחת הקורה זו אסור והשאך מותר: ה איוהו אילו סרק כל
 שאינו עושה פירות. ר' מאיר אומר הכל אילו סרק חוץ מן תנות
 והתאנה. ר' יוסי אומר כל שאין במוהו נומעין שדות שלמות תמי
 זה אילו סרק: ו פסקי ערים שמונה אמות ועוד. וכל מדות
 שאמרו חכמים בפרם אין בהם ועוד. חוץ מפסקי ערים. אלו הן
 פסקי ערים. ערים שחרכ מאמצעו ונשתיירו בו תמש נפנים מבין
 והמש נפנים מבין. אם יש שם שמונה אמות לא וביא זרע לשם
 שמונה אמות ועוד נותנין לו כדי עבודתו וזרע ארז המותר:
 ז ערים שהוא יוצא מן הכותל מתוך הקרן וכלה. נותנין לו עבודתו
 וזרע את המותר. ר' יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות לאביא
 זרע לשם: ח הקנים היוצאים מן הערים וחס עליהם לפסקן
 כנגדן מותר. עשאן כדי שיהלך עליהן החדש אסור: ט הפתח
 היוצא מן הערים רואין אותו כאלו מטימלת תלויה בו כנגדו אסור
 וכן פדלית. הפותח זמורה מאילו לאילו פתחיה אסור. פסקה
 בתכל או בגמני. פחת הפסוק מותר. עשאנה כדי שיהלך עליו
 החדש אסור:

הלכה זרכות דף כ"ז ע"ב:

רב מקלע לבי גניבה וצלי [א] של שבת בערב שבת והוא מצלי
 רבי ירמיה בר אבא לאחוריה דרב וסוים רב [ב] ולא פסקיה
 לצלותיה דרבי ירמיה [ג] שמע מינה הלכת שמע מינה מתפלל אדם
 של שבת בערב שבת ושמע מינה מתפלל הלמיד אחורי רבו ושמוע
 מינה אסור לעבור כנגד המתפללין מסייע ליה לריב"ל דאמר ריב"ל
 אסור לעבור כנגד המתפללין אינו והא הכי אמי ורבי אמי הלמי
 רבי אמי ורב אסי חוץ לארבע אמות הוא דתלמי. ורבי ירמיה
 דיבי עבד. הכי הוא אמר רב יהודה אמר רב לעולם אל תתפלל
 אדם

אדם
 חמה
 והה
 לשם
 חבר
 אמר
 רבי
 ויצא
 רש
 ועיל
 חין ר
 [ד]
 סוף:
 רבי:
 חמר
 [ח]
 אע"פ
 שבת
 להושי
 מרס
 ייד
 פתח
 חמה
 להו
 ולא
 וולכי
 לקצ
 לון
 חסר
 חסר
 חוננו

קדושים יום ראשון

רלא

אדם לא [ג] כנגד רבו ולא [ס] אחורי רבו ותניא ר' אליעזר אומר
המתפלל אחורי רבו והנותן [נ] שלום לרבו והמתוויר שלום לרבו
וההולק על ישיבתו של רבו והאומר דבר שלא שמע מפי רבו נזרם
לשכינה שחשלק מישאל שאני רבי ירמיה בר אבא דתלמיד
חבר הוה [ז] והיינו דקאמר ליה רבי ירמיה בר אבא לרב מי בדלת
אמר ליה אין כדילגא [ח] ולא אמר מי כדיל מר ומי כדיל והאמר
רבי אבין פעם אחת התפלל ר' של שבת בע"ש ונכנס [ט] למרחץ
ויצא ושנה לן פרקין ועדיין לא השכה [י] אמר רבא ההוא דנכנס
להייע [יא] וקורם גזירה הוה:

רש"י [א] של שבת צערב שבת * שקבל עליו שבת וצערד יום: [ג] ט"ו
כר' יודא ס"ל דאמר תפלי המנחה איל ליה זמן תפלת המנחה
ועייל ליה זמן תפלת ערבית: [ב] ולא פסקיה לליתיה * כלומר לא הפסיק
זין רבי ירמיה ולבית לעצור לפניו ולישב צמקומו אלא עמד על עמדו:
[ד] כנגד רבו * אלא רבו ומרדא כאלו סם שוים: [ה] אחורי רבו * נניי יודא
הוא: [ו] שלום לרבו * כשאר כל אדם שלום עליך ולא אמר לו שלום עליך
רבי: [ז] והיינו דקאמר ליה * אותו היום שהתפלל רב של שבת צערב שבת
אמר ליה רבי ירמיה מי בדלת מן הולאכה הואיל וקבלת עליך שבת בתפלתך:
[ח] ולא אמר ליה מי בדיל מר * שמש מינה תלמיד חבר הוה ליה: [ט] לית
המרחץ * סלקא דעתך לאמר שגורו על הזיעה ועל הרחיצה בשבת כדאמרינו דמסכת
שבת צפ' כורה אלמא אף על גב דלא לא בדיל מאיסורי שבת: [י] אמר רבא
להייע * נכנס שיזיע מתחת מוס בית המרחץ ולא נתן עליו מים: [יא] וקודם
מרה * עד שלא גזרו על הזיעה וכל דוכתא דאמרינן כדאמר רבא להייע וכו'
מכאן אמרינן:

זוהר קדושים דף ע"א:

וידבר ה' אל משה לאמר * דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת
אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם * ר' אלעזר
פתח * אל תהיו ככוס כפרד אין הבין וגו' * בקמה זונכין אורייתא
אסהידת בהו צבתי כשא כמה זונכין אורייתא קלין לכל ספרין לאתשרא
להו וכלהו דמייכין בשינתא בחוביהון (ס"א צחוריהון) לא מסהכלין
ולא מנשיגיין * בהך אכסין יקומון ליומא דדינא עילאה כד יתבע לון
וילכא עלאה * עלצונא דאורייתא דלווחת לקבלהון ולא אהדרו אפיין
לקבלה דכלהו פנימין בכלל דלא ידעו ונהיינונתא דמלכא עלאה * ווי
לון ווי לנפשיהון דהא אורייתא בהו אסהידת ואמרת ווי פתי יסור הכה
חסר לב אמרה לוי * נהוי חסר לב * דלית ליה ונהיינונתא דמאן דלא
אשתדל בצורייתא לאו ביה ונהיינונתא ופגים הוא וכלא * אמרה לוי *
אמרה לוי ובעי ליה כמה דאת אמר אמרה לאל סלעי * נהוי אמרה
אלא

אלא לאכללא ולאחוספא אוריתא דלעילא דהיא קרייה ליה חסו לב
 סגים ממהימנותא דהכי תנין כל מאן דלא אסתדל באוריתא אסור
 למקרב לגביה לאסתתפא בהדיה ולמעבד ציה סחורתא . וכל סכן
 למוהך עמיה באורחא דהא לית ציה מהימנותא (ועל דא) תנין כל צד
 כס דאזיל באורחא ולית עמיה מלי דאוריתא אסתייב בצפסיה . כל
 סכן מאן דאזדווג באורחא עם מאן דלית ציה מהימנותא דלא חסוי
 ליקרא דמאריה ודידיה דלא חס על צפסיה . ר' יהודה אומר מאן דלא
 חס על צפסיה היך ישלף כפסא דכשרא לצריה . אמר רבי אלעזר
 תוהבא על דרא והא אומר מלה וכו' . ועל דא כתיב אל תהיו כסוס
 כפרד אין הבין . זכאין אינון לדיקיא דמשתדלי באוריתא ויעיין
 אורחוי קדושא בריך הוא ומקדסי גרמיייהו בקדושה דמלכא ולאסתמח
 קדישין בכלא . ובגין כך משלפי רוחא דקדושה מלעילא ובנייהו כלהו
 זכאי קשוט ואקרין בני מלכא בנין קדישין :

יוסף לחקי מוסר . משערי תשובה לר"י דף ר' ע"ד :

צריך שיחקור וידע ויכיר עונש כל אחד מעונותיו באיזה מהן יש תלקוח ותפילה
 יש חייבי כריתו' ובאיזה יש חייבי מיתות צות דין למען ידע גדול עניו
 בהתודותו וימיר צרכיו על אשר הכעיס חמורים ולמען יוסף להכניע ולתשו
 ימחור מעונותיו כי העצירות הממור' תשובה תולה כפרתן ויסורין ממורקין וכן
 כחצו ראי דרכך בגיא דעי מה עשית . (וגרוך) להיות העצירות הקלות
 חמורות צענינו לארצעה פנים . האחד כי אין לו להביט לקטנות העצירה ולא
 יצוט לגדולת מי שהזהיר עליה . והשני כי היגר שולט בעצירות הקלות וחלל
 תהי זאת סבה להתמיד בהן ולא יחשבו גם הם כחמורות בהעדר עונש על
 פעם ומשלו על זה מחוט של משי שהוא נרפא וחלש וכאשר יכפלו אותה ככלם
 דרים יעשה עצות חזקה . והג' כי בהתמדתו על העצירה נעשית לו נתיבות
 ויפרוק עולה מעליו ולא ישתמר ממנה ויחשב עם פורקי עול ונומרים ורבו
 אחד . וד' כי אם נלחו היגר צדד קטן ינלחמו ממד צדד גדול כמו שאמרו
 ז"ל כל המסדו כלים צמתו יהי צעניך כאלו עע"ז שכן דרכו של יגר הרע
 היום אומר לו עשה כך למחר אומר לו כך עבוד אלהים אמרים ונאמר הלא את
 תטיב שאת וכו' פירוש למה נכלו פניך הלא את תטיב שאת מעטך ותשובה על
 תטיב לפתח מעלת רוצן את לא תשוב מאשר מעלת לא העון אשר צריך לדון
 ילין אתך כי היגר רוצן לפתח להתעורר אומך ככל אשר תלך וינלח אומך ממך
 אחרי אשר נלח אומך ויקוש לך וגם נלכדת ולא שצט ואלוהיך תשוקתו להיוון
 ואורצ לך ככל עת ואחת המושל צו את תרלה להתבצר עליו על כן תענש על
 התעורר אחרי אשר נחתי לפניך היכולת לכבד את ייך ואמר שלמה בע"ה ל
 לדבר ויחבל לו וירא מלוא הוא ישולם אמר זה על הכן לעצירות הקלות כי
 יחבל לו מן הפנים אשר זכרנו וירא מלוא שהוא ירא לצעל מלוא כאשר יירא
 עצירה חמורה הוא ישולם הוא מתעמד אל הגמול השלם . ואמר ז"ל הוי ירא
 צללה

מלאות קלה מלאות חמורה ועוד אמרו שהמלאות גורדות מלאות ועצירה גורדות
עצירה שמכר מלאות מלאות ומכר עצירה עצירה :

הלכה פסוקה : הר"ם ה' איסורי צואה פ' כ"ב :

אין דורשין בסתמי עריות בשלשה ממני שהאחד טרוד בשאלת הרצ והשנים
נמשלין ונותנין זה עם זה ואין דעתם פנויה לשמוע ולפי שדעתו של
אדם קרובה אלל עריות אם נסתפק לו דבר ששמע מורה להקל למינך אין
דורשין אלל לשנים כדי שיהיה האחד בשומע מפנה דעתו ויודע מה שישמע מן
הרצ : ב' אין לך דבר בכל המורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש אלל מן
העריות והציאות האסורות אמרו חכמים בשעה שנלעוו ישראל על העריות
צו וקצלו מלאות זו בתרעומת וצביה שנאמר צוכה לתשפתויו על עסקי
משמעות :

יום שני תורה

ינומן בקריאת ד' פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יר"ד דטס צ"ן להשאיר
צו מוספת הרוח משנת' שעצרה :

(6) וְאִם הָאָכַל יֵאָכַל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּגוּל הוּא לֹא
יִרְצָה : וְאִם מִתְּאֲכָלָהּ יִתְאָכֵל בְּיוֹמָהּ
חֲלִיתָאָה מִרְחַק הוּא לֹא יְהִי לְרַעְוָא : (3) וְאֲכָלְיוּ שְׂנֵוֵי יִשְׂרָאֵל
כִּי אֶת־קִדְשׁ יְהוָה חֲלָל וּנְבָרְתָהּ הַנֶּבֶשׁ הִהוּא מַעֲמִיָּה :
וְיִכְלֹנְגִיָּה חוֹבִיָּה יִקְבִּיל אָרִי יֵת קוֹדֶשָׁא דִּי אַחִיל
וְיִשְׁמִיעִי אֲנִישָׁא הִהוּא מַעֲמִיָּה : (ג) וּבִקְצָרְכֶם אֶת־קִצִּיר
אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ לְקָצֵר וּלְקַט קִצִּירָהּ לֹא
תִלְקַט : וּבְמַחְצֵדְכֶם יֵת חֲצֵדָה דְאַרְעִיכֶם לֹא תִשְׁעִי
פֶּאֶתָהּ הַחֲקֵלָה לְמַחְצֵד וּלְקַטָּהּ דְהַחְדָּדָה לֹא תִלְקַט :
(7) וּבְרִמָּה לֹא תַעֲלֵל וּפְרַט כְּרִמָּה לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וּלְגֵר
תַעֲבֹב אֲהֵם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם : וּבְרִמָּה לֹא תַעֲלִיל
וְגִיתָרָא דְכְרִמָּה לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וּלְגִיּוֹרֵי תִשְׁבּוּק יִתְהוּן
אֲנָא יי אֱלֹהֵיכֶם :

נביאים

נביאים יחזקאל סימן כ'

(6) וַיִּמְרוּ-כִי וְלֹא אָבוּ לִשְׁמַע אֵלַי אִישׁ אֶת-שְׁקוּצֵי עֵינֵיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ וְאֶת-גִּלְגּוּלֵי מַצְרַיִם לֹא עָזְבוּ וְאָמַר לְשֹׁפֵף חֲמָתִי עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אִפִּי בָהֶם כְּתוֹךְ אֶרֶץ מַצְרַיִם: וְסָרִיבוּ עַל מִימְרֵי וְלֹא אָבוּ לִקְבֹּל אֹתִי וְגַבְרֵי יַת שְׁקוּצֵי עֵינֵיהוֹן לֹא אֶרְחִיקוּ וְיַת פּוֹלְחָן מַעֲשֵׂת מַצְרָאִי לֹא שָׁבְקוּ וְאָמַרְתִּי לְמִשְׁפַּף חֲמָתִי עֲלֵיהוֹן דִּיהוֹן רוּגְזוֹ בְהוֹן כְּגוֹ אֶרְעָא דְמַצְרַיִם: (3) וְאַעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי לְכַלּוֹתִי הַחֵל לְעֵינֵי הַגִּזְוִים אֲשֶׁר-הִמְרָה בְּתוֹכֶם אֲשֶׁר נִדְעָתִי אֲלֵיהֶם לְעֵינֵיהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מַצְרַיִם: וְעַבְדִּית בְּדִיל שְׁמִי בְדִיל דְלֹא יִתְחַל לְעֵינֵי עַמְמֵי דְ אִינוּן בְּעִידוֹן דְאִתְגַּלְיַתִּי לְמַפְרָקְהוֹן לְעֵינֵיהוֹן לְאַפְקוֹתְהוֹן מֵאֶרְעָא דְמַצְרַיִם: (4) וְאַוְצִיאֵם מֵאֶרֶץ מַצְרַיִם וְאַבְאֵם אֶל-הַמִּדְבָּר: וְאַפִּיקְתִּינּוּן מֵאֶרְעָא דְמַצְרַיִם וְאַעֲלִיתִינּוּן לְמִדְבָּרָא: (7) וְאַתֵּן לָהֶם אֶת-חֻקוֹתַי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי הַדִּנְעָתִי אוֹתָם אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאֵדָם וְכָהֶם: וְיִהְיֶיב לְהוֹן יַת קַיְיִמִי וְיַת דִּינֵי הַדִּנְעָתִי יִתְהוֹן דָּאֵם-יַעֲבִיד יִתְהוֹן אֲנָשָׂא וְיִיחִי בְהוֹן בְּחַיִּי עַלְמָא:

כתובים משני סימן כ"ו

(6) בְּאַפְסֵם עֵצִים הִכְבֵּה-אֵשׁ וּבִאִין גְּרָגָן יִשְׁתַּק מְדוּן הִיכְנָא דְלִית קִיסֵי דְעַבָּא נִגְרָא וְהִיכְנָא דְלִית שְׁגוּשָׂא יִשְׁתַּק סִינְרָא: (3) פְּתָם לְגַחְלִים וְעֵצִים לְאֵשׁ וְאִישׁ מְדוּנָיִם לְחַרְמַרְרִיב: טְרַסְקַל לְנִמְרוֹ וְקִיסֵי לְנִגְרָא וְנִגְרָא חִגְרָנָא מְחַרְחִי בְהוֹתָא: (4) דְבַת גְּרָגָן כְּמַתְלַחְמִים וְהֵם יִרְדּוּ חַרְדִּי-בְטָמִין: מְלוּי דְשִׁיגוּשָׂא מְרַבְגָּן לִיה וְהִינוּן גְּחִמָן לְגִיָּה דְכַרְסָה: (7) כְּסָף סִיגִים

מדינת ק

מצפה

קדושים יום שני רלה

מצפה עלהרש שפתים דלקים ולברע: הוד בספא
מסליא דקרים על חספא היכנא שפוחא דדלקון
ולבא בישא:

משנה עירובין סוף ו'

א הדר עם הנכרי בחצר או עם מי שאינו מודה בעירובי. הרי
זה אומר עליו. (ד"ר מאיר) ר' אלעזר בן ישקב אומר
לעולם אינו אומר עד שיהו שני ישראלים אוקרין זה על זה:
ב אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במקו
בירושלים. ואמר לנו אבא. מהרו והוציאו את כל הכלים למכו
עד שלא יוציא ויאסור עליכם. ר' יהודה אומר בלשון אחרי. מהרו
ועשו צרכיכם במקו עד שלא יוציא ויאסור עליכם: ג אנשי
חצר ששבת אחד מהן ולא עירב. פיתו אסור מלהכניס ומלהוציא
לו ולתם. ושלחם מותרין לו ולתם. נתנו לו רשותן. הוא מותר.
הן אסורין. היו שנים. אוקרין זה על זה. שאחד נותן רשות
ונטל רשות. שנים נותנים רשות ואין נטלין רשות: ד מאיסתי
נטנין רשות. בש"א מבעוד יום. ובה"א משחשיכה. מי שנתן
רשותו והוציא. בין בשוגג בין במניד הרי זה אסור. ד"ר מאיר.
ר' יהודה אומר במניד אסור בשוגג אינו אסור: ה בעל הבית
שהיה שותף לשבכו. לזה ביין. ולזה ביין. אינם צריכים לערב.
לזה ביין. ולזה בשמן. צריכין לערב. ר' שמעון אומר אחד זה
ואחד זה אינו צריכין לערב: ו חמש תבורות ששבתו בסרקלין
אחד. בש"א ערוב לכל תבורה ותבורה. ובה"א עירוב אחד לכלן.
ומידים בזמן שמקצתן שרויין בתורים או בעליות. שהן צריכין
ערוב לכל תבורה ותבורה: ז האחין השותפים שהיו אוכלין על
שלחן אביהם. וישנים בבתיהם. צריכין עירוב לכל אחד ואחד.
לפיכך אם שבת אחד מהם ולא עירב. מבטל את רשותו. איסתי.
בזמן שמוליכין עירובו למקום אחר. אבל אם היה עירוב בא אצלן.
או שאין עסקן דיורין בחצר אינו צריכין לערב: ח חמש חצרות
סתומות זו לזו וסתומות למכו. עירבו בחצרות ולא נשתתפו במקו.
מוחרין

מוֹתְרִין בְּחִצְרוֹת וְאֶסְרִין בְּמִבּוֹי. וְאִם נִשְׁתַּתְּפוּ בְּמִבּוֹי מוֹתְרִין בְּאֵן
 וְכֵאן. עִירְבוּ בְּחִצְרוֹת וְנִשְׁתַּתְּפוּ בְּמִבּוֹי וְשָׂכַח אֶחָד סִבְּנֵי חֶצֶר וְלֹא
 עִירַב. מוֹתְרִין בְּאֵן וְכֵאן. שָׂכַח אֶחָד סִבְּנֵי מִבּוֹי וְלֹא נִשְׁתַּתְּףָה. מוֹתְרִין
 בְּחִצְרוֹת וְאֶסְרִין בְּמִבּוֹי. שֶׁתִּמְכּוּ לְחִצְרוֹת כְּחֶצֶר לְבָתִּים: מ' שְׁתֵּי
 הַצְרוֹת זו לְפָנִים מִזוֹ. עִירְבָה הַפְּנִימִית וְלֹא עִירְבָה הַחוּצוֹנָה.
 הַפְּנִימִית מוֹתְרָת. וְהַחוּצוֹנָה אֶסְרָה. הַחוּצוֹנָה וְלֹא הַפְּנִימִית.
 שְׁתִּיחֵן אֶסְרוֹת. עִירְבָה זו לְעֶצְמָה וְזוֹ לְעֶצְמָה. זו מוֹתְרָת סִבְּנֵי
 עֶצְמָה. זו מוֹתְרָת בְּפָנֵי עֶצְמָה. ר' עִקִּיבָא אוֹסֵר אֵת הַחוּצוֹנָה
 שְׁדָרִיסַת הַרְגֵּל אוֹסְרָתָה. וְתַכְ"א אֵין הָרִיסַת הַרְגֵּל אוֹסְרָתָה.
 י' שָׂכַח אֶחָד מִן הַחוּצוֹנָה וְלֹא עִירַב. הַפְּנִימִית מוֹתְרָת. וְהַחוּצוֹנָה
 אֶסְרָה. שָׂכַח אֶחָד מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עִירַב. שְׁתִּיחֵן אֶסְרוֹת. וְנִתְּנוּ
 עִירוּבֵן בְּמִקוֹם אֶחָד וְשָׂכַח אֶחָד בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחוּצוֹנָה
 וְלֹא עִירַב. שְׁתִּיחֵן אֶסְרוֹת. וְאִם הָיוּ שְׁלֵשׁ יְחִידִים. אֵין צְרִיבֵן
 לְעִירַב:

הלכה עירובין דף ס"ח ע"ב:

אמר רב יהודה לא אברי ליליא אלא לשינתא. אמר רבי שמעון
 בן לקיש לא אברי סיהרא אלא לגירסא. אמרי ליה לרבי
 זירא מחדדן שמעתך. אמר להו דיממא אינון. אמרה ליה בריה
 דרב חסדא לרב חסדא לא בעי מר מינם פורחא אמר לה שהשא
 אחו [א] יומי דאריכי וקמיני [ב] וניגוס טובא אמר רב נחמן ברי יצחק
 אמן פועלי דיממי אנון. רב אחא בר יעקב [ג] ויזף ופרעי. אמר רב
 חנינא כל [ד] המתפתה בינו יש בו מדעת קונו שנא' וידה ה'
 את [ה] ריח הניחוח וגו' אמר רבי חייא כל [ו] המתוישב ביינו
 בו מדעת שכעים זקנים יין ניהן בשבעים אותיות וסוד [ז] ניהן
 בשבעים אותיות נכנס יין [ח] יצא סוד. אמר רבי חנין לא נברח
 יין אלא לנחם אבלים [ט] ולשרם שכר לרשעים. שנאמר חנו שכי
 [י] לאובד וגו'. אמר רב חנין בר פפא כל שאין יין נשפך בתוך ביתו
 כמים [יא] אינו בכלל ברכה שנאמר וברך את לחמך ואת מיסוד
 מה לחם שניקה ככסף מעשר אף מים [יב] שניקה ככסף מעשי
 ומאי ניהו יין וקא קרי ליה מים. אמר רבי אילעי בשלשה דברים
 [יג] אדם ניכר [יד] בכוסו [טו] ובכיסו [טז] ובכעסו ואמר רב
 אף בשחקו:

רש"י

קדושים יום שני

רל"ו

רשי [א] יומי דלריבוי יומים סהול בקבר אריכי לישן וקטני לעסוק בחזרה
 ובצלות: [ב] וינס טובא וינס הרבה: [ג] זיק ופרע' היה קצע
 לו לטות כך וכך פדקיס ציוס והיה רגיל לעסוק ציוס ופעמים סהיה טורוד
 צמורותיו ציוס וטורע קציעות עתו צלילה: [ד] המתפתה ציון: טמפיסין
 אותו על דבר ומתדלה כשטוב לצו ציון: [ה] ריח הניחוח: ואתרן לעיל דריחא
 דומיא דמשתייא הוא וכתיב ויאמר אל לצו לא ארסוף וגו' דלירלי: [ו] המתישב
 ציונו: שטותה יין ולין דעתו מערדתו: [ז] נותן בשצעים אריות: כך משצונו
 ציומריא: [ח] ינא סוד: וזה הואיל ולא ינא סודו שקול הוא כסנהדרין
 טל שצעים: [ט] לשלם צו סבר לרשעים: ששותין ושמתין ומקבלין עולמן
 צמיסס: [י] לאודר' רשע: [יא] אינו בכלל הכרחה: לא הגיע לסוף דרכה
 גמורה ולפילו הוא עשיר דצדקים אחרים: [יב] שניקה צכסך מעשר: שמוח
 לוקחו צכסך מעשר שני צירושלים: הכל ניקח צכסך מעשר חוץ מן המים
 ומלח צפ' בכל מערדין: [יג] אדם ניכר: אס הגון הוא: [יד] צכוסו: אס
 דעתו מושבת עליו ציונו: [טו] צכיסור: כשנושא ומתן עם צני אדם אס
 צלמונה הוא עושה: [טז] צכעסור: שאינו קשקן יותר מדאי:

זוהר קדושים דף כ' ע"ב:

רבי יוסי הוה אזיל בארחא פגע ביה רבי חייל אמר ליה האי
 דאוקמוה חברייל דכתיב בעלי ולכן נשבעתי לבית עלי אס
 יתכפר עון בית עלי בצבח ומנחה עד עולם: בצבח ומנחה איכו מתכפר'
 אכל מתכפר הוא בדברי תורה אמאי בגין דדברי תורה סלקין על כל
 קרבנין דעלמא כונה דאוקמוה דכתיב זאת התורה לעולם למנחה
 ולחטאת ולחםם ולמלוואים שקיל אורייתא לקבל כל קרבנין דעלמא:
 אמר ליה הכי הוא ודאי דכל מאן דאשתדל באורייתא אף על גב
 דאשתגר עליה עונתא מלעילא ניחא ליה מכל קרבנין ועלוון וההוא
 עונתא אתקרע (ובגין דילעי בה לשמה קודשא בריך הוא אתפייס
 צהדיה): ותא חזי לא אסתדי בר נש לעלמין אלא צמלין דאורייתא
 צניי כן מלין דאורייתא לא מקבלין טונמאה בגין דליה קיימא לדכא'
 לאלין מתאבי: ואסוותא באורייתא אשתכח דכתיב רפאות מהי
 למרן וסקיו לעלמותך: ודכיותא אשתכח באורייתא דכתיב יראת ה'
 סהורה עומדת לעד: מאי עומדת לעד דקיימא תדירא צההוא דכיותא
 ולא אסתעי מניה לעלמין: אמר ליה יראת ה' כתיב ולא תורה: אמר
 ליה הכי הוא ודאי דהא אורייתא נוסטרא דגבורה קא אטיא: אמר ליה
 ומתקם כפקא מתקא נפקא דכתיב ראשית חכמה יראת ה': וכתיב
 יראת ה' טהורה: ואורייתא קדושה אתקרי דכתיב כי קדוש אני ה' ורא'
 אורייתא דהיא סמא קדישא עלאה ועל דא מאן דאשתדל בה אסתדי
 ולבחר אתקדש דכתיב קדושים תהיו קדושים היו לא כתיב אלא תהיו:
 תהיו

תהיו ודאי' אמר ליה הוה ומוקרא כתוב ואפס תהיו לי מולכה
כהנים וגוי קדוש :

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף ז' ע"ג :

הבעל

הזכיר עונותיו ועונות אבותיו כי הוא נענש עליהן במהו מעשה
אבותיו זידו וכן כתוב והתודו את עונם ואת עון אבותם * ורזיק המלה
יתפלל אל השם ויצק רחמים לכפר את כל עונותיו שנאמר קחו עונם זכרים
וטובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ושלמה פרים שמימי * קחו
עונם זכרים וטובו אל ה' זה ענין הירוי * אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב
זה ענין התפלה * ופירוט וקח טוב מעשה הטוב שעשינו כי אזיל עבודה תכבה
עליו וצעת התשובה יתכפרו העונות ותתעורר זכות המלוא ויאיר גוה אחיה
אשר לא הניח אורו לפני התשובה וכן כתוב אם זך וישר אתה וגו' אמרו ל' אם
זך וישר היית לא נאמר אלך אם זך וישר אתה שעשית תשובה כי עתה יעיד עליך
כחוד לרוחה ונענת אלך אכסניא כמו שאמר דלתי לאורח אפתח ורחמי
התשובה לא היו לרקוח מנינות עליך ואחרי שובך וסר עונך ועיר זעתי
ושלם נוח לרקך ושלמה פרים שמימי יחסו וירוינו כמחלת פרום לחק' וכן
לפניך והזכיר פרים כי מחלת פר היה פנימי והיו מנין מדמו על הפנים וכן
מזבח הזהב * ועוד יתפלל צעל התשובה אל השם למחוא כעב פשעיו ושמע
הטעמו ושיחפון צו ויראהו ועתה לו כאשר אם לא מחא כענין שכתב צדק
אליכוא על צעל התשובה אחרי היסורי' יעמר אל אלוה ויראהו כי יתקן לבו
העון נסלח ונפדה מן היסורי' ומכל גזרה ואין לשם חפן צו ומנחה לו
יראה ויודו :

הלכה פסוקה' ה"ס ה' איסורי ציאה פ' כ"ג :

אמרו

במיום גזל ועריות נפשו של אדם מתארה להן ומחמתן ואין להם
מואל קהל בכל זמן וזמן שאין צדק כרוזין צעירות וציאות אסורות *
ועוד אמרו חכמים רוב צבול מיעוט צעירות והכל צאצק לשון בני אדם :
ב לפיכך ראוי לו לאדם לכוף ילדו צדק זה ולהרגיל עלמו בקדושים ימי
ובמחשבה טובה וצדעה נגונה כדי להגלל מהן * ויזהר מן היחוד שהיה הגדול
הגדול * גדולי החכמים היו אומרים לתלמידיהם הזהרו צו ופני צמי הסוד
מפני בלתי כדי ללמד לתלמידיהם שלא יתציישו מדבר זה ויתדבקו מן היחוד
ג וכן יכתוב להרחק מן השחוק ומן הסכרות ומדברי עבדים שאלו גורמן
דוליס והם מעלות של עריות * ולא ישב צלא אשה שמנהג זה גורם לטורח
גדולה יחירה ומכל זאת אמרו יפה עלמו ומחשבתו לדברי תורה ויחזק צדק
צחמה שאין מחשבת עריות ומתבצרת אלף צלב פנוי מן החכמה * ובמחשבת
הוא אומר אילת אהבים ויעלת מן דדיה ירווך צכל עת צאה צבתה המנהג
חמוד :

יום שלישי תורה

יבין צקריא חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמיוהי ה'ה ראשונה דמס צ"ג
לכסאיר צו תוספת נפט' נשנת מעברה :

(ב) לא תגנבו ולא תבחושו ולא תשקרנו איש בעמיהו :
 לא תגנבו ולא תבכו ולא תשקרנו אנש
 תבכריה : (ג) ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את-שם
 אלהיך אני יהוה : ולא תשבעו בשמי לשקרא ותחיל
 זה שמה דאלהיך אנא יי : (ד) לא תעשק את-רעהו ולא
 תגזל לא-תלין פעלה שקיר אתה עד-בקר : לא תעשוק
 זה חבדך ולא תיגוס לא תבית אנרא באגרא לנהך עד
 צפרא : (ה) לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן מכשל
 ובראח מאלהיך אני יהוה : לא תילוט דלא שמעו קדם
 דלא חיו לא השים תקלה ותרחל מאלהיך אנא יי :
 (ו) לא תעשו עול במשפט לא תשא פני-דל ולא תהבד
 פני גדול באדק השפט עמיהו : לא תעבדון שקר בדון
 לא תסב אפי מקבינא ולא תהבד אפי רבא בקושטא
 הדיניה לחבדך :

נביאים יחזקאל סימן כ'

(ב) וגם את-שבחתי נחתי להם להנות לאות
 בני וביניהם לדעת כי אני יהוה
 מקדשם : ואף-ית יומי שבניא דירי יהבית להון
 למחוי לאת בין מימרי וביניהון למידע ארי אנא יי
 מקדשהון : (ג) וימרובי בית-ישראל במדבר בחקותי
 לא-הלכו ואת-משפטי מאסו אשר-יעשה אתם האדם
 ותי בהם ואת-שבחתי חללו מאד ואמר לשפך חמתי
 עליהם

עליהם במדבר לכלותם : וסריבו על מימרי ביה
 ישראל במדברא בקימי לא הליכו ונת דיני קצו דאם
 יעביר יתהון אנשא ויהי בהון חיי עלמא ונת יומי
 שביא דילי אחילו להרא ואמרית למשפך חמתי
 עליהון במדברא לשיצויההון : (א) ואעשה למען שמי
 לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם :
 ועבדית בדיל שמי בדיל דלא יתחל לעיני עממא
 דאפקתינן לעיניהון : (ב) ונס-אני נשאתי ידי להם
 במדבר לבלתי הביא אותם אל-הארץ אשר-נתתי ונת
 חלב ודבש צבי היא לכל-הארצות : ואף אנא קניסית
 במימרי להון במדברא בדיל דלא לאעלא ותון
 לארעא די יהבית עבדא חלב ודבש תושבחה היא
 לכל מדינתא : (ג) יען במשפטי מאסו ואת-חקותי לא
 הלכו בהם ואת-שבתותי חללו כי אחרי גלוליהם להם
 הלך : חלף די בדיני קצו ונת קימי לא הליכו נתון
 ונת יומי שביא דילי אחילו ארי בטר פולחן מעשהון
 לבהון מעי :

כתובים עשלי סימן כ"ו

(א) בשפתו יגבר שונא ויקברו ישות מדמה : מן
 שפוותיה מתידע סגאה ונגויה סאים
 רמיותא : (ב) כי יחנן קולו אל-האמן בו כי שבע העיבות
 בלבו : ואין מחנן בקליה לא תהימן ביה קטול דשבע
 בישתא אית בלביה : (ג) תכפה שגאה במשאון תגלה
 רעתו בקהר : דמכסה סנאנתא במורסתא תהגל
 בישתיה בכגשתא : (ד) ברה שחת בה יפל וגולל אבו
 אלו השוב : דחפיר גומצא ביה גפול דמערגיל כפא
 עלוי

קדושים יום שלישי
 עלוי הפכה: (ס) לשון שקר ישנא דביו ופה חלק ועשה
 מדה: לישנא דשקרא סאני אורחתא דקושטא ופומא
 דפליג עביר תרכונתא:

משנה קידושין פרק ט'

א האשה נקנית בשלשה דרכים. וקונה את עצמה בשתי
 דרכים. נקנית בכסף בשטר וביאה. בכסף בש"א
 בדבר ובשנה הינר. ובה"א בפרוטה ובשנה פרוטה וכמה היא
 פרוטה אחד משמונה באיסר האטלקי. וקונה את עצמה בגט
 ובמיתת הפעל. תיבמה נקנית בביאה וקונה את עצמה בתליצה
 ובמיתת היבם: ב עבד עברי נקנה בכסף ובשטר. וקונה את
 עצמו בשנים וביובל ובגרעון כסף. ויחרת עליו האמת העבריה
 שקונה את עצמה בסימנין. הנרצע נקנה ברציעה וקונה את עצמו
 ביובל ובמיתת הארון: ג עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובתוקה.
 וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים ובשטר על ידי עצמו. ה"ר
 מאיר. והב"א בכסף על ידי עצמו ובשטר על ידי אחרים ובלבד
 שהא בכסף משל אחרים: ד בהמה גסה נקנית במסירה. ותרקה
 בהנבחה ד"ר מאיר ור' אליעזר. ותכ"א בהמה דקה נקנית במשיכה:
 ה נכסים שיש להם אחריות נקנין בכסף ובשטר ובתוקה. ושאין
 להם אחריות אין נקנין אלא במשיכה. נכסים שאין להם אחריות
 נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף ובשטר ובתוקה וזקנין
 נכסים שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות לשבע
 עליהן: ו כל הנעשה דמים באחד בינו שובה זה נתחבב זה בתליפיו.
 מצד. התליף שור בפרה או תמור בשור. בינו שובה זה נתחבב
 זה בתליפיו. רשות הגבוה בכסף ורשות ההדיוט בתוקה. אמירתו
 לגבוה במסירתו להדיוט: ז כל מצות תפן על האב אנשים תכין
 אנשים פטורות. וכל מצות האב על תפן אחד אנשים ואחד נשים
 תיבם. וכל מצות עשה שומן גרמה אנשים תיבם ונשים פטורות.
 וכל מצות עשה שלא שומן גרמה אחד אנשים ואחד נשים תיבם.
 וכל מצות לא תעשה בין שהומן גרמה בין שלא שומן גרמה אחד
 אנשים

אנשים ואחד נשים תיבין חוץ מפל משחית ובל מקוה ובל הפטא
 לנתיים: ה. המטיכור ותתנופות ותהגשות ותקמיות ותקמיות
 ותמליקות ותתואות ותקבלות ותתגון באנשים ולא בנשים חוץ
 ממנחת סוטה וגיורה שהן מניפות: ט. כל מצוה שאינה תלויה
 בארץ נוהגת בארץ ובחוצה לארץ וכל המצוה שהיא תלויה בארץ
 אינה נוהגת אלא בארץ חוץ מן הערבה ובלאים ר' אליעזר אומר
 זף מן התרשי: י. כל העושה מצוה אחת מטיבין לו ומאריבין לו
 ומיו נוהל את הארץ: כל שאינו עושה מצוה אחת אין מטיבין לו
 ואין מאריבין לו ומיו נוהל את הארץ: וכל שאינו עושה מצוה
 במשנה ובדרך ארץ לא במהרה הוא חוטא שנאמר (ב"א עליו
 הכתוב אומר) והחייט המושלש לא במהרה ינתק: וכל שאינו לא
 במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ אינו מן הישוב:

הלכה קדושין דף כ"ט ע"א וע"ב:

הנינא להא דתנו רבנן האב חייב בבנו למולו ולפדותו וללמנו
 תורה ולהשיאו אשה וללמדו אוטנות ויש אומרים [א] את
 להשיאו במים ר' יהודה אומר כל שאינו מלמד את בנו אוטנות
 סלמדו ליסמות: [ב] ליסמות סלקא דעתך אלא [ג] כאלו מלמדו
 ליסמות: למולו מנלן דכתיב וימל אברהם את יצחק בנו והיבא
 דלא מהליה אבוב מיהויבי בי דינא למימהליה דכתיב המול לכם
 כל זכר והיבא דלא מהליה בי דינא [ד] מיחויב איתו למימהל נפשיה
 דכתיב וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה: לפדותו
 מנלן דכתיב כל בכור בניך תפדה: והיבא דלא סדקיה אבות טוחים
 איתו למיפרקיה דכתיב פדה [ה] תפדה: ללמדו תורה מנלן [ו] דכתיב
 ולמדהם אותם את בניכם והיבא דלא אנמריה אבוב מיחויב איתו
 למגמר נפשיה דכתיב ולמדהם (ר"ל ב') להשיאו אשה מנלן דכתיב
 קחו נשים והולידו בנים ובנות וקחו לבניכם נשים ללמד ואוטנות
 מנלן אמר חוקיה דאמר קרא [ז] ראה חיים עם אשה אשר ארבת
 [ח] אם אשה ממש היא כשם שחייב להשיאו כך חייב ללמדו
 אוטנות: אי תורה היא כשם שחייב ללמדו תורה כך חייב ללמדו
 אוטנות: ויש אומרים אף להשימו בנהר מאי טעמא חיותיה הוא
 רבי יהודה אומר וכו' [ט] מאי בינייהו איבא בינייהו דאנמריה
 [י] עיסקא:

קדושים יום שלישי

רמג

רש"י [א] אף להשיעו צהר. סוף יפרוש צמפניה ותצטע ויפתח אם אין יודע לשטו: [ב] ליכנות סלקא דעתך. והלא יש ולא למדו כלום: [ג] כאלו נמנרו ליכנות. דכיון שאין לו חומרות ויחסר לחמו ילך צמפנת דרכים וילמסם הצרות: [ד] תמידי אורו. כתיב: [ה] חפדה חפדה וכו' כלו' הרי ציה תפוס: [ו] דכתיב ולמדתם. קרא אהרונל הוא ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם: [ז] דלא חיים. חומרות שתייה צו עם אשה מקיט חומרות לאשה: [ח] אם אשה. כאמור כאלו אשה עונש היא כעם שמינרו שחייב אדם להשיאו אשה כך חייב וכו': [ט] מאי בנייכו. מאי קמוסיף ר' יהודה: [י] עיסקא. אם למדו סמורה לת"ק כדי למדו חיים לר"י דלמי לעממא חומרות דוקא דתתא כעמיתם שאין לן צמיה לענות סמורה ועומד ומלמסם:

זוהר קדושים דף פ"ב ע"א:

איש אמו ואביו תיראו. רבי שמעון אמר כתיב ואתם הדבקים בזה' וגו'. זכאין אינון ישראל דמתדבקן ביה בקודשא דרדי הוא (ואינון ולא חומין עובדי עבודה זרה) ובגין לאינון מתדבקן ביה בקודשא בריך הוא כלל אתדבקו כחדא דא בלא. תא חזי בשעתא דבר כס מקדם לתתא כגון חברייא דמקדסי גרמנייהו משבת לשבת בשעתא דזוגא עילאה אשתבח דהא בזהאיט שעתא רעוא אשתבח וברכתא אדומנא. כדין מתדבקן כלתו כחד. כפשא לשבת גופא ואזמנן בשבת. ועל דא כתיב איש אמו ואביו תיראו לאינון זוגא חד גופא בזהאיט שעתא לאתקדשא. ואת שבתותי תשמורו לשבת עלאה ואת תתאה לאינון מונני כפשא בזהאיט גופא מההוא זוגא עלאה ועל דא ואת שבתותי תשמורו תרי. וכלל אתדבק דא בלא זכאה חולקתון ד ישראל. דבר אחר ואת שבתותי תשמורו לאזהרה לאינון דנחכאן לזוגייהו משבת לשבת והא חוקיינא: כמה דכתיב לקריסים אשר ישמרו את שבתותי. מאן קריסים אלין אינון חברייא דמקדסן גרמנייהו כל שאר יומין בגין למלעי באוריתא ואינון מחכאן משבת לשבת. דהא הוא דכתיב אשר ישמרו את שבתותי. כמה דלת אמר ואביו שמר את הדבר. ובגייי כך ואת שבתותי תשמורו. איש אמו ואביו תיראו דא גופא. ואת שבתותי תשמורו דא כפשא וכלל אתדבק דא בלא. זכאה חולקתון ד ישראל:

יוסף לחקי. מוסר. מעשרי תשובה לר"י דף ז' ע"ג:

האות כלדיקים ון הסלחות להפיק רזון מהסס ושיפתן כסס ורזונו סחיים הקיינים והאמתיים והאור הגדול שכולל את הנעוונות בענין שאלת חיים צ'רונג ונאמר ה' אליהם לצלות השיצנו האר פניך וגושעם ונאמר ז' אין לנו אלא הארת פניך וכוף ענין הדלון וכבר הקדמנו ובחדנו זה על.

על כן תראה בתפלת דוד צעתי התשובה אחרי שאמר הרב נכסני וכו'
 ומתעלתי עברתי התפלל עוד על הרצון להיות רצון בשר צדקתו וכו'
 ואמר אל תשליכני ולפניך ורוח קדשך אל תקח ממני אחריו כן התפלל
 המייבד עליו ששן ישער שיהיו נסי השם וישער מלויים אחרו ושתלל עליו וכו'
 אלהים כאשר בתחלה אחריו כן אמר ורוח נדיבה תסמכני פירוש כנסת תפילתו
 מפני פשעי ואונני ראוי לנסוך ולהגלות עליו זרוע קדשך ואם נשאת עון חטאת
 אינני כדאי להיות נאצל וראוי כירחי קדם אצל צדוק נדיבה תסמכני כי
 הן לנדבתך ועובדתך וכל ורוח צדקתך צי"ת כמו ודגו ותירוש שנתתו ובעני
 הזה אמר הושיע ע"ה ארפא מחובתם אורבם נדבה ענין אורבם נדבה כענין
 מה שאמר דוד תסמכני ועוד יתפלל צעל התשובה אל ה' תמיד שיעזרהו
 בתשובה כמו שנאמר הכיניו ואשובה כי אתה ה' אלהי:

הלכה פסוקה ה"ס ה' אישות פי"ג:

כשנושא

אדם אשה זין צתולה זין צעולה זין גדולה זין קטנה אשה
 ישראל ואשת בניורת או המשוחררת יתחייב לה צעורה וזו
 וזכה צאצאה דברים: ב והעשרה שלשה מהן מן התורה ואלו הן: א
 כסותה ועונתה אלה מזורותיה כסותה פתשעו עונתה ללא שום
 נדוך כל הארץ והשבעה מדברי סופרים וכולן תנאי צית דין הם: האחד
 עיקר נחוצה והשאר הם הנקראין תנאי כחוצה ואלו הן: לרפאה או
 חלחה ולפרותה אם נשצית לקוצרה אם מתה ולהיות נוגת מן הנסוי
 וישצת צביות אחר מותר כל זמן אלמנותה ולהיות צנותיה מומת וישות
 מונסיו אחרי מותו עד שתתארסה ולהיות צניה הזכרים מומת ויש
 כחוצה יתר על חלקם צירופה ששם אחיהם: ג והצאצאה מזה זין
 צולה מדברי סופרים ואלו הם: להיות מעשה ידיה שלו ולהיות תלמה
 שלו ושיהיה אוכל כל פירות נכסיה צחייה ואם מתה צחייו יתנה ואלו
 קודם לכל אדם צירושה: ד ועוד תקנו חכמים שיהיו מעשה ידי האשה נגד
 מזורותיה ופדיונה כנגד אכילת פירות נכסיה וקצורתה כנגד ויש
 לכחוצה לפיכך אם אמרה האשה איני ניזונת ואיני עושה שומעין לה ואלו
 כופין אותה אצל אם אמר הצעל איני זך ואיני נועל כלום ומעשה ידיו
 שומעין לו שחא לא יספקו לה מעשה ידיה מזורותיה ונמני תקנה זו
 המזורות ומתנאי כחוצה: ה כל הדברים האלו אע"פ שלא נכתבו
 הכחוצה ואפילו לא נכתבו כחוצה אלא נשא סתם כיון שנשאה זכר צד
 שלו ונתה האשה צי' דברים שלה ואינו לריבך לפרש:

ויק
 (א)
 דמא
 הוב
 חשב
 תקפ
 שפ
 חפר
 (ג)
 לא
 ית
 היר
 (ס)
 נחר
 לה
 ישב
 לנב
 לא
 ארי
 ארז

(ב) וְהָחֵם עֵינַי עֲלֵיהֶם מִשְׁחָתָם וְלֹא-עָשִׂיתִי אִתָּם
 כְּלָהּ בַּמִּדְבָּר : וְחָם מִיַּמֵּי עֲלִידוֹ
 מִלֶּחֶב לַוַּהֲלוֹתָהוֹן וְלֹא עֲבָדִית עִמָּהוֹן גְּמִירָא בַּמִּדְבָּרָא :
 (ג) וְאָמַר אֶל-בְּנֵיהֶם בַּמִּדְבָּר בְּהֹקֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֵלֶיכֶם
 וְאֶת-מִשְׁפָּטֵיהֶם אֶל-תִּשְׁמְרוּ וּבְגִלּוּלֵיהֶם אֶל-תִּטְמְאוּ :
 וְאָמַרְתִּי לְבְנֵיהוֹן בַּמִּדְבָּרָא בְּגִיבֵרַת אֲבֹתְהוֹן לֹא
 הִתְכּוֹן וְגַת נְמוּסֵיהוֹן לֹא תִטְרוֹן וּבְפִלְחֹן טַעֲוֹתָהוֹן לֹא
 הִתְפָּאֲכוּן : (ג) אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּחֻקוֹתַי לִכְנוּ וְאֵת
 מִשְׁפָּטַי שִׁמְרוּ וַעֲשׂוּ אוֹתָם : אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בְּקִימֵי
 הַלְּבָבוֹתַי דִּיעֵי טְרוֹן וְעִבְדוּ יְהוָה : (ד) וְאֶת-שְׁמוֹתַי
 קִדְּשׁוּ וְדִיעֵי לְאוֹרַת בְּיַנֵּי וּבִינֵיכֶם לְדַעַת כִּי־אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם : וְיַת יוֹמֵי שְׁבִיֵא דִילֵי קִדְּשׁוּ וְיִהוֹן לְאַחַבּוֹן
 מִיַּמֵּי וּבִינֵיכֶם לְמִדַּע אֲרִי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם : (ה) וְיִטְוֹרֵי
 הַבְּנִיִם בְּחֻקוֹתַי לֹא-תִלְכוּ וְאֶת-מִשְׁפָּטַי לֹא-תִשְׁרֹוּ
 לַעֲשׂוֹת אוֹתָם אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בְּהֶם אֵת
 שְׁבֻחוֹתַי הַלְלוּ וְאָמַר לְשַׁבָּךְ חֲמַתִּי עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אִתָּם
 בְּסֵם בַּמִּדְבָּר : וְסָרִיבוּ עַל מִיַּמֵּי בְּנֵי־בְקִימֵי לֹא חֲלִיבוּ
 וְיַת דִּיעֵי לֹא גִטְרוּ לְמַעַבְדַּי יְהוָה דְּאִם יַעֲבִיד יְהוָה
 אֲנִישָׂא וְיַחֲוֵי כְּהוֹן כְּחֵי עֲלֵמָא יַת יוֹמֵי שְׁבִיֵא דִילֵי
 אֲחִילוּ וְאָמַרְתִּי לְמִשְׁבָּךְ חֲיִבְתִּי עֲלֵיהוֹן הַיְחוּל רַחֲוִי כְּהוֹן
 בַּמִּדְבָּרָא : (ו) וְהִשְׁבַּחְתִּי אֶת-יְיָ וְאָעֵשׂ לְמַעַן שִׁמְךָ לְגַלְתִּי
 הַחַל לַעֲיַנֵּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-הוֹצֵאתִי אוֹתָם לַעֲיַנֵּיהֶם : וְאֶחָיִב
 יַת מַחֲרַת גְּבוּרַתִּי וְעֲבָדִית בְּדִיל שְׁמִי בְּדִיל דְּלֹא יִתְחַל
 לַעֲיַנֵּי עַמְמָא דְּאַפְקִית יְהוָה לַעֲיַנֵּיהוֹן :

(6) אַל-תְּהַלֵּל בְּיוֹם מִחַר בִּי לֹא-תִדַע מִה־יְלֶד יוֹם:
 לֹא תִשְׁתַּבַּח בְּיוֹמֶיךָ דְלִמְחַר דְּלֹא יִדְעַת
 מִנָּא יֵלִיד יוֹמֵי: (3) וְתִלְלֵךְ זָר וְלֹא-פָקֵד נִכְרֵי וְאַל-
 שְׁפַחֲךָ: נִשְׁבַּחֲךָ חֵילוֹנֵי וְלֹא פִמְךָ נִוְכְרָאָה וְלֹא
 שְׁפוּרְךָ: (4) כְּבֹד אֲבֹן וְנִמְלֵךְ הַחֹל וְכַעַם אֲוִיר כְּבֹד
 מִשְׁנֵיהֶם: יִקְרֵי בִפְאָ וְנִמְוִל הָלֵא וְרוֹגְוִיה דְּשִׁמְיָא
 יִקִּיר מִן הַרְוִיהוּ: (7) אֲכַרְוִיהַּ הַמָּה וְשִׁטְפָּה אָף יִמֵי יִשְׁמֵד
 לִפְנֵי קִנְאָה: נְבִרְוִיהָהּ הִיא חִמְקָה וְחִפָּה הִיא רוֹגְוָה
 וְכִנְוֵי קָאִים קָדָם קִנְאָתָה: (8) מִזְבֵּה הַוִּכְחַת מִנְגְלָה
 מֵאֲהַבָּה מִסְתַּרָה: מִכְּתָהּ מִכְּסִינוּתָהּ דְּמַגְלִיָּה מִן
 רַחֲמֹתָהּ דְּמִפְּשִׁיא: (9) נֶאֱמָנִים פְּצָעֵי אוֹהֵב וְנִעְתָּרוֹת
 נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא: שְׁפִירָן אֵינוֹן פּוֹדְעִתִיה דְּרַחֲמָה וּבִישָׁן
 נוֹשְׁקָתָהּ דְּסִנְאָה:

משנה 33 סדרה פרק 4

א גַּט פְּשִׁיט עֲדִיו מִתּוֹכוֹ וּמְקוֹשֶׁר עֲדִיו מֵאַחֲרָיו • פְּשִׁיט שְׁבַחְכוּ
 עֲדִיו מֵאַחֲרָיו וּמְקוֹשֶׁר שְׁבַחְכוּ עֲדִיו מִתּוֹכוֹ • שְׁנֵיהֶם
 פְּסוּלִים • ר' חֲנִינָא בֶן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מְקוֹשֶׁר שְׁבַחְכוּ עֲדִיו מִתּוֹכוֹ
 כְּשֶׁר • מִפְּנֵי שֶׁכּוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ פְּשִׁיט • רְבֹן שְׁמֵעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
 הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמְדִינָה: ב גַּט פְּשִׁיט עֲדִיו בְּשֵׁנִים • וּמְקוֹשֶׁר בְּשִׁלְשָׁה •
 פְּשִׁיט שְׁבַחְכוּ בּו עַד אֶחָד • וּמְקוֹשֶׁר שְׁבַחְכוּ בּו שְׁנֵי עֵדִים • שְׁנֵיהֶם
 פְּסוּלִים • כְּתוּב בּו וְזוּיֹן מֵאַה דְּאֵינוֹן סְלָעִין עֶשְׂרִין • אִין לוֹ אֵלֵא
 עֶשְׂרִין • וְזוּיֹן מֵאַה דְּאֵינוֹן תְּלָתִין סְלָעִין אִין לוֹ אֵלֵא מְנָה כֶּסֶף •
 וְזוּיֹן דְּאֵינוֹן וְנִמְחָק • אִין פְּחִית מִשְׁתִּים • כֶּסֶף סְלָעִין דְּאֵינוֹן וְנִמְחָק •
 אִין פְּחִית מִשְׁתִּים • דְּרַכּוּנוֹת דְּאֵינוֹן וְנִמְחָק • אִין פְּחִית מִשְׁתִּים •
 כְּתוּב בּו מְלַמְעֵלָה מְנָה וּמְלַמְעֵלָה מֵאֲתִים • מְלַמְעֵלָה מֵאֲתִים וּמְלַמְעֵלָה
 מְנָה • הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר הַתְּחִמוֹן • אִם כּוֹ לְמָה פּוֹחֲבִין אֶת הַעֲלִיוֹן
 שְׂאִם תְּמַחֵק אוֹת אֶחָד מִן הַתְּחִמוֹן יִלְמַד מִן הַעֲלִיוֹן: ג כּוֹחֲבִין
 גט

גמ לאיש אף על פי שאין אשתו עמו. ושובר לאשה אף על פי
 שאין בעלה עמה. ובלבד שיהא מפורן. ותבעל נדה שבר. פוחבן
 שומר ללוה אף על פי שאין מלוה עמו. ואין פוחבין למלוה עד
 שיהא לוה עמו. והלנה ניהו שבר. כותבין ניהו שבר אף על פי
 שאין לוקח עמו. ואין כותבין ללוקח עד שיהא מוכר עמו. ותלוקח
 ניהו שבר. ד אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין. אלא מדעת
 שניהם. והתקן ניהו שבר. אין כותבין שטרי אריסות וקבלנות אלא
 מדעת שניהם. והמקבל ניהו שבר. אין כותבין שטרי בירוין וכל
 מעשה בית דין אלא מדעת שניהם. ושניהם נותנין שברי רבן
 שמעון בן נמליאל אומר לשניהם כותבין שנים. לזה לעצמו וזה
 לעצמו: ה מי שפרע מקצת חובו והשליש את שטריו ואמר לו
 אם לא נתתי לך מבאן ועד יום פלוני יהיו לו שטריו הגיע זמן ולא
 נתן. ר' יוסי אומר יהיו ר' יהודה אומר לא יהיו: ד מי שנמק
 שטר חובו מעמיד (נ"א מעידים) עליו עדים. ובא לפני בית דין
 ועושין לו קיום. איש פלוני בן פלוני נמק שטריו ביום פלוני
 ופלוני ופלוני עדין. מי שפרע מקצת חובו. ר' יהודה אומר יהיו
 ר' יוסי אומר יכתוב שובר. אמר רבי יהודה נמצא זה צריך ליתן
 שומר שוברו מן העקברים. אמר לו ר' יוסי כך יפה לו ולא יריו
 כחו של זה: ז שני אחין אחר עני ואחד עשיר והיניה להו אביתו
 מרהץ ובית הבד. עשאן לשבר השבר לאמצע. עשאן לשאמוברי
 העשיר אומר לפני קח לך עקבים ורחצו בכמהץ. קח לך ותס
 ובא נעשם בבית הבד. שנים שהיו בעיר אחת. שם אחד יוסף בן
 שמעון. ושם אחר יוסף בן שמעון. אין יכולין להוציא שטר חב
 זה על זה. ולא אחר וכול להוציא עליהם שטר חוב. נמצא לאחד
 בין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון פרוע. שטרות שניהו פרועין
 כיצד יעשו. ישלשי. ואם היו משלשין וכתבו סימן. ואם היו מסומנין
 יכתבו בהן. האומר לבנו שטר בין שטרותי פרוע ואיני יודע איזהו
 שטרות בלן פרועין. נמצא לאחד שם שנים הגדול פרוע ותקמן
 אינו פרוע. תמלוה את תכירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב. ואם
 אמר על מנת שאפרע ממי שארצרה. יפרע מן הערב. רבן שמעון

קדושים יום רביעי

רמ"ט

בן גמליאל אומר אם יש נכסים ללוה בין כך ובין כך לא יפרע מן הערב. וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מנדרשה ודירנה הנאה שמה נעשה קנוניא על נכסים של זה ויחזור את אשתו: ח המלוה את חבירו בשטר. גובה מנכסים משועבדים. על ידי עדים גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו. גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר ההיום שטרות גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני ר' ישמעאל ואמר גובה מנכסים בני חורין. אומר לו בן נגס אינו גובה לא מנכסים משועבדין ולא מנכסים בני חורין. אומר לו למה. אומר לו הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חבירו ואמר לו תנה לו ואני נותן לך פטור. שלא על אמונתו הלהו. ואיהו ערב שראוי חייב. הלהו ואני נותן לך חייב. שכן על אמונתו הלהו. א"ר ישמעאל הרוצה שיהיה יעסוק בדיני ממונות שאין לך מקצוע בתורה גדול מהן. שכן כמעט הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות ישמש את שמעון בן נגס:

הלכה 333 במדל 97 קס"ד ע"ג

ההוא מקושר דאחא לקמיה דרבי ואמר רבי אין זמן בזה אמר ליה רבי שמעון בר רבי לרבי שמא כיוקשריו מובלע פלייה וחוייה הדר הוא ביה רבי [א] בכישות אמר ליה לאו אנא כתבתי רבי יהודה הויטא כתביה אמר ליה כלך מלשון הרע הזה זמנין היה יתיב קמיה וקא פסיק סידרא בספר ההלים אמר רבי כמה מיושר כתב זה אמר ליה לאו אנא כתבתי [ב] יהודה הויטא כתביה אמר ליה [ג] כלך מלשון הרע הזה בשלמא התם איכא לשון הרע אלא הכא [ד] מאי לשון הרע איכא משום דרב דמידתני רב דימי אוחה דרב ספרא לעולם אל יספר אדם בטובתו של חבירו שמתוך טובתו [ה] בא לירי רעתו. אמר רב עמרם אמר רב שלוש עבירות אין אדם נצול מהם בכל יום הרחוק עבירה [ו] ועיני הפלה ולשון הרע. לשון הרע סלקא דעתך לא [ז] אבק לשון הרע. אמר רב יהודה אמר רב [ח] רוב כגול ומיעוט בעריות והכל בלשון הרע. בלשון הרע סלקא דעתך אלא אבק לשון הרע:

רשב"ם [א] ציצות. סבור סהול כתבו וזלזלו לל סיו עושין מקושר אלא פסוע לפי טעונון זו אי נמי לפי סהים מוצלע בין הסריו וימר מדלי טדי עלמו עשה זו: [ב] יהודה הויטא כך סמו: [ג] כלך מלסון הרע

קדושים יום רביעי

הרע הים. כלומר לא היה לך להטיל אשמה עליו הים לך לומר איני כחשוד.
 [ד] מאי לשון הרע איכא. והלא בשמרו של רבי יהודה הייטא דידר כחשוד
 יהודה הייטא כחזיה: [ה] זא לדי רעהו. לדי גותרו מחוך שורבין שטרו
 מחזיקין סס גנות שזו: [ו] עיון תפלה. יש מפרשים שלאחר שחמלך דן שני
 שישלם לו הקצ"ה שזר ויעשה הקצ"ה לרבו ויסמע תפלה לפי שהחלל צדקה:
 [ז] אצק לשון הרע. כגון דאמרי נורא צי פלגיא צערבין: [ח] רוב צמול.
 רוב צני אדם חסודין על הגזל כעין גזל שמודין להוחרס צמטא ומקן לעבד חזי
 מרובה שראוי לך לחזור:

זוהר קדושים דף פ"ה ע"א

לא חלין פעולת סביר. תא חזי נאן דנטיל אגרא דחוסכנא
 כאילו נטיל נפסיה ודאנטי ציתיה. הוא אצער נכטייהו
 קודשא בריך הוא אצער יומי ואצער נפסיה מהכוא עלוה. דהא כל
 אינון הצלים דנפקי מסומיה כל ההוא יומא כלהו סלקין קמי דקב"ה
 וקיימין קמיה לבתר סלקא נפסיה וגמשייהו דאנטי ציתיה וקיימין
 באינון הצלים דסומיה. וכדון אפילו דהגזר על ההוא צר נס כזה
 יומין וכמה טבאן בלהו מחעקראן מניה ומסתלקי מניה ולא עור חלא
 דנפשא דליה לא סלקא לעילא והיינו דאמר רבי אבא רחמנא לנצדין
 מנייהו ומעלצונייהו ואוקמוס אפילו עשיר הוא ואליו הוא נוטה חזי
 כחשו דייקא אפילו מבל צר נס ומי וכל סכן מסבכא. והיינו דהוא רב
 הנונא עביד כד הוה ההוא אגרי וסחלק מעבדיתיה הוה היצ ליה
 אגריה ואמר ליה טול נפשך דאפקידת צידאי טול פקדונך ואפילו חזי
 יא צידך דאנא (יא) צעינא לסלקא אגרי. לא הוה צעי. חזי
 בקדונא דגופך לא אחזי לאתפקדא צידי. כל סכן פקדונא דנפשא
 דהא פקדונא דנפשא לא אחזיבס חלא לקודשא בריך הוא דכתיב
 צידך אפקיד רוחי. אמר רבי ייטא וצידא דאחרת סארי. א"ל אפילו
 צידיה בטר דיהיב. כתיב לא חלין פעולת סביר. וכתיב ולא תבא
 עליו השמש חלא הא אוקמוס. אבל תא חזי לית לך יומא ויומא דלא
 סגטא ביה יומא עלאה אחרת ואי איהו לא יחיב ליה נפשא דייקא
 צסהוא יומא כמאן דפגיס לההוא יומא עלאה וצגיני כך ביומא סכן
 סכרו ולא תבא עליו השמש. והא דאחזר לא חלין צנין דנפסיה
 סליק וסליק ההוא נפשא דעסכנא דאנטי ציתיה כמה דאחזר:

יוסף לחק. מוסר. תשערי תבוצה לר"י דף ז' ע"ג:

צדיק חזון המעוות כאשר יוכל לחקן בענין הנאמר וירא האלמים
 מעשיהם כי שזו מדרגת העם ויחן החמים אשר צמתיים
 צדדיים שזין אדם לחזור כמו הגזל והחזים לא יתכפר עונו עד אשר ישיב
 הגולה

יום חמישי תורה

וכן בקריאת חמשה פסוקים חלו שם כנגד ה דמילוי הה לחזונו וס
3 לקנות השרת דוח יתירס עשנת כחכס :

(6) וּכְפַר עָלָיו הַכֹּהֵן בְּאֵיל הָאֲשֵׁם לִפְנֵי יְהוָה עַל-
הַטְּאֵתוֹ אֲשֶׁר הִטָּא וְגִסְלַח לוֹ מִהַטְּאֵתוֹ
אֲשֶׁר חִטָּא : וּכְפַר עֲלוּהֵי כִהְנָא בְּדִכְרָא דְאֲשָׁמָא קְדָם
יְיָ עַל חֻכְתֵּיהּ דְּחַב וְיִשְׁתַּבֵּיק לֵיהּ מִחֻכְתֵּיהּ דְּחַב : (3) וְכִי
הִבְאוּ אֶל-דְּאָרְזִן וְנִמְעַתָּם כֹּל-עֵץ מֵאֲכָל וְעִבְרַתָּם
עֲרַלְתוּ אֶת-פְּרִיָו שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִיב לֹא
יֵאָכֵל : וְאֵרִי הַיַּעֲלוֹן לְאֲרָעָא וְהַיַּעֲבוֹן כֹּל אֶלְזֵן דְּמִיבֹל
וְהַיַּבְחָקוֹן רִיבְקָא יִת אֲבִיהַ תְּלַת שָׁנִין יְהִי לְכוּן מִתְּנָה
לְאֲבָדָא לֹא יִהְיָאֵיל : (2) וּבִשְׁנַת הַרְבִּיעִית יִהְיֶה כֹּל-פְּרִיָו
קֹדֶשׁ הַלְוִיִּים לַיהוָה : וּבִשְׁתַּתָּ רְבִיעִיתָא יְהִי כֹּל אֲבִיהַ
קֹדֶשׁ הַיּוֹשְׁבָחוֹן קְדָם יְיָ : (7) וּבִשְׁנַת הַחֲמִישִׁית הַאֲבוֹנוֹ
אֶת-פְּרִיָו לְהוֹסִיף לָכֶם הַבּוֹאֵתוֹ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם :
וּבִשְׁתַּתָּ חֲמִישִׁיתָא תִּיכְלוּן יִת אֲבִיהַ לְאוֹסְפָא לְכוּן
עַלְלִיתִיהּ אֲנָא יְיָ אֱלֹהֵיכֶם : (3) לֹא תֵאָכְלוּ עַל-דִּתְדָם לֹא
הַנְּחָשׁוּ וְלֹא תַעֲנִיגוּ : לֹא תִיכְלוּן עַל דְּמָא לֹא תִנְחָשׁוּ
וְלֹא תַעֲנִין :

נביאים יחזקאל סימן כ'

(6) נִסְ-אֲנִי נִשְׁאֲחִי אֶת-יְרֵי לְהֵם בְּמִדְבָר לְהַפְיִן אֲחֵם
בְּגוֹיִם וּלְזָרוֹת אוֹתָם בְּאֲרָצוֹת : אִף אֲנָא מִיִּימִית
בְּמִימְרֵי לְהוֹן בְּמִדְבָרָא לְאֲנִלָּאָה יְהוֹן לְבִיגִי עִמָּמָא
וּלְבִדְרָא יְהוֹן בְּמִדְיָנָה : (3) יַעַן מִשְׁפָּטִי לְאֲעִשׂוּ
וְהַקֹּתִי בְּאִסּוֹ וְאֶת-שְׁבָחוֹתֵי הַלְלוּ וְאֶחָרֵי גְלוּלֵי אֲבוֹתָם
הִיו

היו עיניהם: חלף דעיני לא עבדו ובקיימי קצו ונת יומי
 שבייה דילי אחירו ובחר מעשר אבהתהון הנאה
 עיניהון: (ג) וגם אני נתתי להם תקים לא טובים
 ומשפטים לא יחיו בהם: ואף אנא מדמדו במימרי
 ולא אבו למבלא לגביאי ארחיקתיון ומסרתיון ביד
 שגאיהון ובחר יצריהון טפשא אולו ועבדו גויזן דלא
 חקנו וגמיסין דלא אתקיימתון בהון: (ד) ואטמא אותם
 במהנותם בהעביר כל פטר רחם למען אשמים למען
 אשר ידעו אשר אני יהוה: ופאיכית יהוה במתנתהון
 באעבירא כל פסח ולדא בדיל דאצדינון בדיל דידעון
 די אנא: (ה) לכן דבר אלבית ישראל בןאדם
 ואמרת אליהם פה אמר אדני יהוה עוד זאת גרפו
 אותי אבותיכם במעלם בי מעל: ככן אתנבי לבית
 ישראל בר אדם ותימר להון כדנן אמר: אלהים
 עוד דא ארגיוו קדמי אבהתכון בדשקרו במימרי
 שקר:

כתובים משלי סיון כ"ז

(ב) נפש שבעה פנים גפרת וגפש רעכה כל-מר
 מתוק: נפשא דשכשא דישאה כבדוקא
 ונפשא דכפנא כל מירם ומרירותא תלי ליה: (ג) בצפור
 נודרת מורגנה בן איש נודד ממקומו: הוה צפרא
 דמשנא מן חנא היכנא הוא גברא דמשגי דוכתיה:
 (ד) שמין וקטרת ישמהלב ומחק רגוהו מעצת נפש;
 משחא ובוסקמא דמחדין לבא היכנא גברא דמבסם
 לחכריה כחרעיתא דנפשיה: (ה) רעה ורעה אביה אל
 מעוב וביה אחיה אל-תבוא ביום ארדה טוב שכן קרוב
 מאה

מֵאֵחַ רְחִיק: חֲבֵרָה וְחֲבֵרִיהָ דְאֵבִיד לֹא תִשְׁפֹּק וּבְבִיחָא
 דְאֵחִיד לֹא תִיעוֹל בְּיוֹמָא דְחֲבֵרָה טַב שִׁיכְנָא קְרִי
 מֵאֵחַ רְחִיק: (ס) חֲכָם בְּנֵי וְשִׁמְחָ לְבִי וְאִשְׁכַּח הֲרֵפֵי דְרַבֵּי
 אִיתְחַכְּסוּ בְּרֵי וְחֲדֵי לְבִי וְאִתְעֹד מִלְּחָא לְאַלְיָן דְּמִחְסְדֵין
 לִי:

משנה מולין פרק ג'

א אלו מרפות בבהמה נקובת תישט ופסקת הגרגרת נקב
 קרום של מות נקב חלב ולא לבית חללו נשברה השדה
 ונפסק החוט שלה נטלה חבד ולא נשתיר הימנו כלום הריח
 שנקבה או שחברה ר' שמעון אומר עד שתנקב לבית הסמטות
 נקבה הקבה נקבה המרה נקבו הדקין הפרס הפנימית שנקבה
 או שנקרע רוב החיצונית ר' יהודה אומר הגרולה טפח והקנה
 ברובה המסס ובית הכוסות שנקבו לחוץ נטלה מן הגג ונשתיר
 רוב צלעותיה ודרוסת הואב ר' יהודה אומר הרוסת הואב נקבה
 ודרוסת הארי בגסה דרוסת הגן בעוף בעוף הרוסת הגס בעוף
 הגס זה הכלל כל שאין במוה חיה מרפה ב ואלו בשוח
 בבהמה נקבה הגרגרת או שנשדקה עד פשה תחסר רבו שמעון
 בן גמליאל אומר עד כאיסר האיטלקי נפתח הגלגולת ולא נקב
 קרום של מות נקב חלב ולא לבית חללו נשברה השדה ולא
 נפסק החוט שלה נטלה חבד ונשתיר הימנה כמות המסס ומת
 הכוסות שניקבו זה לחוד זה נטל הטחול נטלו הכליות נטל
 לחי התחתון נטלה האם שלה נותרות בידי שמים המורה
 ר' מאיר מכשיר וחקמים פוסלין ג ואלו מריפות בעוף נקבת
 תישט ופסקת הגרגרת הקטה הולדה על ראשה מקום שעשה
 אותה מריפה נקב הקורקבן נקבו הדקין נטלה לאור ונתמרו בני
 מעיה אם ירוקים פסולין אם אדומים כשרין דרסה ורפה
 בכותל או שרצתה בהמה ומתבססת ושהתה מעל לעת ושחיתה
 כשר: ד ואלו בשורות בעוף נקב הגרגרת או שנשדקה הקטה
 הולדה

קדושים יום המיושי

רנה

הולדה על ראשה מקום שאינו עושה אותה מרפה • נקב חזק •
 רבו אימר אפילו נטל • יצאו בני מעיה ולא ניקבו • נשתברו גפיה •
 נשתברו רגליה • נקרשו כנפיה • ר' יהודה אומר אם נטלה הנוצה
 פסולה: ה' אחות הרם • והמעושנת • ותמצינת • ושאלה הרדופני
 ושאלה צואת פרנגולים או ששתה מים הרעים • כשרה • אכלה
 סם המות • או שהכיתה נחש מותרת משום מרפה • ואסירה משום
 סגנת נפשות: ו' סימני בהמה וניה נאמרו מן התורה • וסימני
 העוף לא נאמרו • אבל אמרו חכמים כל עוף הדורס טמא • כל
 עיש לו אצבע ופירה ופק • וקורקבו נקלף טהור • ר' אליעזר בר
 צדוק אומר כל עוף החולק את רגליו טמא: ו' ובתנאים כל עיש
 לו ארבע רגלים • וארבע כנפים • וקרסולים וכנפיו הופות את רובו •
 ר' יוסי אומר ושמו הנב' • ובדגים כל עיש לו סנפיר וקשקשה •
 ר' יהודה אומר שני קשקשין וסנפיר אחד • אלו הן קשקשין הקבועין
 בו • וסנפירין הפורח בהן:

הלכה סולין דף פ"ד ע"ט

חנו רבנו אשר יצור למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם
 כשר [י] אלא בהזמנה הואת' חנו רבנו כי ירהיב ה' אלהיך
 את גבולך למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא
 ותיאבון • יכול יקח אדם מן השוק ויאכל ת"ל וזבחתי [ג] מבקרך
 ויצאנך יכול יזבח [ג] כל בקרן ויאכל כל צאנו ויאכל ת"ל מבקרך
 ולא כל בקרך מצאנך ולא כל צאנך מכאן אמר רבי אעזר בן
 עזריה מי עיש לו מנה יקח [ד] לפסי [ה] לישראל יקח • עשרה מנה יקח
 לפסו לישראל [ו] רגים • המשים מנה יקח לפסי לישראל בשר • עאה
 מנה [ז] וישפתו לו קדירה בכל יום • [ח] ואינך אימת מערב שבת
 לערב שבת: אמר רב צריכינן אנו [ט] לחוש לדכרי וקן • אמר רבי
 יוחנן [י] אבא ממשפחת בריאים היה אבל [יא] כנו אנו [יב] מי
 עיש לו פרוטה בתוך כיסו ורצונה לחניני • [יג] אמר רב נחמן כנון
 אנו לוין ואוכלין • [יד] ככשים ללבושה מגו ככשים יהי מלבושך •
 ומחיר שרה עתורים לעולם ימכור אדם שרה [טו] ויקח עתורים
 ואל ימכור אדם עתורים ויקח שרה • ודי חלב עוים [טז] דיו לאדם
 שיהפגם מחלב גדיים ושלמים שבתך ביתי • ללחמך ללחם ביתך
 לחמך קודם ללחם ביתך • והיום לנערותיך אמר מר זוטרא בריה
 דרב נחמן [יז] תן חיים לנערותיך מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא
 ילמד אדם את בנו בשר ויין:

רש"י

קדושים יום חמישי

רש"י [א] אלא בהזמנה הזאת כאלו הוא לך שאינה מזומנת לו בלתי
 לא יאכל צמר תדיר שלא יעני: [ב] וצחקך. אם יש לו צדקה וקח
 ואם לאו לא יקנה צדקה: [ג] כל צקרו. אם אין לו אלא שור אחד ויחנה:
 [ד] לססו. לקדושו ל' אינפס: [ה] תסקל לעשרה ירק. אבל צמר לא יאכל:
 [ו] דגים. היו צול צמקומו יותר מן הצמר: [ז] ישפתו. כשתנין קדיה
 על הכירה קרי שפיתה: [ח] ולינק אימת. אלו האחרים שאמרו לעשרה דגים
 וליטרא צמר אימת יאכליה אם לא בכל יום: [ט] לחוט. ולהסתפק במזמנת
 קלים: [י] אלא מתשפת צדוקים. ר' יוחנן קרי לרב אבא: [יא] נגון אגו.
 שאין אגו צדוקים: [יב] מי שאין לו אלא פרטה ירינה לחנוני. ולא יסבך
 עלמו צעוני ויטרך לצדיות יותר: [יג] אמר רב נחמן כגון אגו. רב נחמן
 אמר דורו של ר' יוחנן הים ותמיד העולם היה משתנה והולך. לא היה צדוק
 כמותו צעוני ר' יוחנן ולפיכך הוא אומר כגון אגו דאפי' אין לנו הפרטה עלינו
 ללות ולחבול: [יד] כסמים ללבוש. מקרא הוא כספר משלי קנה לך און ואל
 לך בגיזן ללבוש: [טו] ויקח עתודים. לאן שיש לו מהם חלץ לפרנסה ויניח
 ללבוש: [טז] דיו לאדם. הכי משמע די חלץ עיזים די לך בתלבוש ולא משתמש
 ומאכלם: [יז] תן חיים לערותיך. לפני ציתך למד דרכי חיים להסתפק
 במזמנת קלים:

זוהר קדושים דף פ"ה ע"א

ורפני

עור לא תתן מכסול כמשמעו ואוקמוהו במאן דגריס
 לאחרת למחטי. וכן נמאן דמחי לצדיה רבא. ולמי עור
 לא תתן וגו' במאן דלא ננטא להוראה ואורי (קאמר. כמה דמינן)
 דכתיב כי רבים חללים הפילה ועלומים כל הרגיה. והאי אעבר משום
 ולפני עור לא תתן מכסול. בגין דאכסיל ליה לחבריה לעלמא דחיי.
 דתנין מאן דחזיל בארם מיטר באוריתא ונמאן דאשתדל באוריתא
 כדקא יאות חית ליה חולקא טבא תדיר לעלמא דחיי. דהיא מלה
 דאוריתא דאפיק מפומיה חזלא ושאתא בעלמי' וסלקא לעלמי' וכשה
 עלאין קדיטין מתחבראן בהיא מלה וסלקא בארם מיטר ואשתד
 בעטרא קדישא ואסתחי בהרא דעלמא דחיי דנגיד דאשתד
 ואסתקבל ביה ואשתאב בגויה ואשתעב (ס"א ואשתעב) סותרניה דהיא
 כהרא חילקא עלאה וכדין נגיד ונפיק כהורא עלאה ואשתעב ביה
 כהורא בר גס כל יומא כמה דאשתד ונמאן דלעי (כ"א דליק) באוריתא
 ולא אשתדל בה בארם קטור ובארם מיטר ההוא מלה סלקא וסטי
 אורחין ולית נמאן דיתחבר בה וכלא דחייין לה לבר ואזיל ושאת בעלמא
 ולא ישכח אחר. נמאן גריס ליה האי. ההוא דאשתי ליה מארח ויטר
 הדא הוא דכתיב ולפני עור לא תתן מכסול. ובגויי כך כתיב ויראה
 מאלהיך אבי ה'. ומאן דתאובחיה לנלעי באוריתא ולא אשתד
 דליק ליה והוא דרמימותא דאוריתא לעי בה ונגמגס בה בגמגמי
 דלא

קדושים יום חמישי

רנז

לח' ידע' כל מלה ומלה סלקא וקודשא בריך הוא חדי בההיא מלה
וקביל לה ונטע לה סחרניה דההוא נחלא ואתעבידו מאלין מלין
אליבין ברבין ואקרון ערבי נחל הדא הוא דכתיב באהבה תשנה
תמיד' ודוד ונלכא אמר הורני ה' דרכך אהלך באמתך וכתיב וכחיי
בארץ מישור למען טורי :

יוסף לחק' מוסר' תערי תשובה לר' דף ח' ע"א :

צדיק לדרוך לעשות חסד ולחמת כענין שנאמר בחסד ולחמת ינוסר עון
ויזרחת ה' סוד מרע ועתה התזונן בסוד הנקרא היה כי האמת
אל המוטל לא טז אל ה' לא יתקבר עונו צפועל החסד כמו שנאמר אשר לא
יש פנים ולא יקה סוד ופי' ז"ל לא יקה סוד מורה לחסד ולהעביר על
העוונות' ועוד אמרו כל האומר הקצ"ה ותרן הוא יתרו חיוו' אצל מלך אשים
ואם לא יטענו יודך פעולתם אל חיקם' אכן זה שאמר שהע"ה בחסד ולחמת
ינוסר עון על צלל התשובה דבר כי יש עבירות שהתשובה וי"כ תולין
ויסורין ממדקין' והנה החסד יגן צעד החוטא וישנור עליו מן היסורין
שגם הכל לילי מן המות כמ"ס ולדקה תליל ממות' ועוד יש עון והוא עון
חילול ה' שהתשובה ויסורין תולין ומיתה ממרקת כמו שנאמר אם ינוסר
העון הזה לכם עד תמותון והנה כאשר האדם משתדל לתמוך ביד האמת
ועוזר אחריו ויתעודד בדבריו והפועל אורו לעיני בני עמו ויחזק ידי אבני
האמת ונשאו ראשם וכתוב הסקר וספילם יגיעם עד עפר הנה אלה דרכי קדוש
ה' והוד ורוד לאמונתו ועזרתו צעילם ועזו ותפלתם במקדש תורחן על כן
הצדקות פעליו לקדש את ה' ולעודד האמת להכין אותו ולסעדו וסלח לו
עון החילול עם התשובה צמוו האמת לעומת אמת החילול מדת תשובתו
כנגד מדת משובתו זה ציאר בחסד ולחמת ינוסר עון :

הלכה פסוקה' ה"ס ה' אישות פי"ג :

כמה מנוחת פוסקין לאשה פוסקין לה לחם שתי סעודות בכל יום סעודה
זינונית של כל אדם צותה העיר צלם שאינו לא מולה ולא גררין
ומאחרו מחלל של אנשי אותה העיר' אם חטים חטים ואם שעורים שעורים'
וזן אורז ודומן או משאר מינין שנהגו צבן' ופוסקין לה ספרפת לאכול זה את
הסת כגון קענית או ירקות וכיוצא בהן' ושמן לאכילה ושמן להדלקת הנד
ומידות ומעט יין לשמות אם היה מנהב הנקום ששתו הנשים יין ופוסקין לה
שגם סעודות צבנה וצמר או דגים כמנהב הנקום' וניתן לה בכל שבת ושבת
מנה כסף ללרכיה כגון פרוטה לכבוס או למרחן וכיוצא בהן : **ב** כמה
דברים אמורים צעני שצושרל' אצל אם היה עשיר הכל לפי עשרו' אפילו היה
מנוון דאוי לעשות לה כמה תצולי צמר בכל יום כופין אותו ופוסקין לה
מנונית כפי מנוונו' ואם היה עני צותר ואינו יכול ליתן לה לחם שהיא לרכיה
לו כופין אותו להוליא ותהיה כמותה מוצ עליו עד שתמלא ידו ויתן : **ג** צעל
היה ליתן לאשתו מנוניתה הראויה לה ותהיה אוכלת ושותה לעמלה והוא
שמה ואוכל לעצמו הדעות צירו וצנצנ שישלם עמה מלויי שבת ללויי שבת :

ד' האסה שפסקו לה וחונותי וכוונותי החומר לזעל כיה צעלה כהן לוח נתי
לה כל חונותיה תרומה מפני טעורה גדול הוא לה לשמון מדברים חסדו
ולאכלן צעורה חלא נותן לה מחלה חולין ומחלה תרומה!

ליל ששי

יירח יהוה

(ב) לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת

זקנה: (ג) ושרט לנפש לא תקנו בשרכם

וכהבת קטוע לא תקנו בהם אני יהוה: (ד) אל תחלו

את בתיק להינותה ולא תזנה הארץ ואלא הארץ ומה

(ז) את שבתתי השמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

(ח) אל תפגו אל האמה ואר בידענים אל תפגשו

למראה בהם אני יהוה אלהיכם: (ט) מפני שיהי תקום

והדרת פני וזו ויראת מאלהיך אני יהוה: (י) וכיער

אתה גר בארצכם לא חוננו אתו: (יא) באזרח מפם וזה

לכם הגר והגר אתכם ואהבת לו כמוה כיהגרים חוננו

בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: (יב) לא תעשו עוד

במשפט במדה במשקל ובמשיורה: (יג) מאזני צדק אבני

צדק איפה צדק והיו צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם

אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים: (יד) ושמרתם

את כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם אתם אני יהוה

(טו) וידבר יהוה אל משה לאמר: (טז) ואל בני ישראל

האמר איש איש מבני ישראל ומן הגר והגר בישראל

אשר יחזו מזרעו למלך מורת ימרת עם הארץ ירומה

באביו: (יז) ואני צפון את פני באיש ההוא והכרתי את

מקרב זמנו כי מזרעו נתן למלך למען מימא את מקדשו

ולבולל את שם קדשי: (יח) ואם העלם יעלימו עם הארץ

אתה

אֶת־עֲנִיָּהֶם מִן־הָאִישׁ הַהוּא בַּחֲתוּ מוֹרְעוֹ לְמַלְךְ לְבַלְתִּי
 הַמִּוֵּת אֹתוֹ : (ט) וְשִׁמְתִי אֲנִי אֶת־פָּנָי בְּאִישׁ הַהוּא
 וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ וְאֵת כָּל־הַזָּנִים אֲחֵרָיו לְזָנוֹת
 אַחֵרֵי תְּמַלֵּךְ מִקְרֵב עִמָּם : (י) וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר הִפְגַּה אֶל־
 הָאֵבֶה וְאֶל־דִּידֵי־עֵינַי לְזָנֹת אַחֵרֵיהֶם וְנִתְתִי אֶת־פְּנֵי
 בְּנִפְשׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקְרֵב עִמּוֹ : (י"א) וְהִתְקַדְשַׁתְּ אַתָּה
 וְזֵוִיָּהֶם קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם : (י"ב) וְשִׁמְרַתֶּם
 אֶת־חֻקֵּי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה מִקְדְּשְׁכֶם : (י"ג) כִּי־
 אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יִקְלַל אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ מוֹת יוּמָת אָבִיו
 וְאִמּוֹ קָלַל דְּמִיּוֹ בּוֹ : (י"ד) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת־אִשְׁתׁ אִישׁ
 אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת־אִשְׁתׁ הַעֵהוּ מוֹת־יוּמָת הַנְּאִף וְהִנְאִפֹת :
 (ט"ו) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁבֵב אֶת־אִשְׁתׁ אָבִיו עֲרִירַת אָבִיו נִלְהֶה
 מוֹת־יוּמָתוֹ שְׁנֵיהֶם דְּמִיָּהֶם בָּם : (ט"ז) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁבֵב
 אֶת־בְּלָתוֹ מוֹת יוּמָתוֹ שְׁנֵיהֶם תָּבֵל עֲשׂוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם :
 (ט"ח) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁבֵב אֶת־זִכְרׁ מִשְׁפַּבֵּי אִשָּׁה הוֹעֵבָה עֲשׂוֹ
 שְׁנֵיהֶם מוֹת יוּמָתוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם : (ט"ט) וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִקַּח
 אֶת־אִשָּׁה וְאֶת־אִמָּהּ זִמָּה הוּא בְּאִשׁ יִשְׂרָפּוּ אֹתוֹ וְאֶתְהִין
 וְלֹא־תִהְיֶה זִמָּה בְּחֻבְכֶם : (כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן שִׁבְכָתוֹ
 בְּבִהְמָה מוֹת יוּמָת וְאֶת־הַבְּהֵמָה תִּהְרֹגוּ :

(כ"א) לֹא תִקְחוּ פָאָתָא דְרִישְׁכוֹן וְלֹא תִחְבִּיל יַת פָּאָתָא
 דְרִיקָקָד : (כ"ב) וְחִבּוּל עַל מִית לֹא תִתְנֹן בְּבִסְרְכוֹן
 וְדִישְׁמִין חֲרִיתִין לֹא תִתְנֹן בְּכוֹן אֲנָא יי : (כ"ג) לֹא תִחִיל יַת
 בְּכַתְדָּ לְאִמְעִיחָהּ וְלֹא תִטְעִי אֶרְעָא וְתִתְמַלִּי אֶרְעָא
 עֵצֶת חֲטָאִין : (כ"ד) יַת יוּמֵי שְׁבִיבָא דִילִי תִסְרוּן וְלִבִּית
 מִקְדְּשֵׁי הַהוּן דְּחִלִּין אֲנָא יי : (כ"ה) לֹא תִתְנֹן בְּסַר בִּידִין
 וְדִכּוּרוֹ לֹא תִתְבַּעוּן לְאִסְתַּמְאָבָּ בְּהוּן אֲנָא יי אֱלֹהֵיכֶם :

(א) מן קדם דסבר באורייתא תקום ותהדר אפי סנא
 ותדחל מאלהך אנא יי: (א) וארי יתגיר עמכון גיורא
 בארעכון לא תוגון יהיה: (ב) פניצבא מנכון יהי לכו
 גיורא דיתגיר עמכון ותרחים ליה פוהך ארי דגירין
 הניתון בארעא דמצרים אנא יי אלהכון: (ג) לא תעבדון
 שמר גדון במשחחא במתקלא ובמכלתא: (ד) מאונון
 דקשוט מתקלן דקשוט מכילן דקשוט והינן דקשוט יהי
 לכו אנא יי אלהכון דאפיקח יתכון מארעא דמצרים:
 (ה) ותטרון ית כל קיימי וית כל דיני ותעבדון ויהוון אנא
 יי: (ו) ומליל יי עם משה למימר: (ז) ולכני ישראל
 הימר גבר גבר מבני ישראל ומן גיורא דיתגירון בישראל
 דיהון מערעיה למולך אתקטלא יתקטיל עמא בית ישראל
 ירגמוניה באבנא: (ח) ואנא אתן ית רוגזי בגברא ההוא
 ואישעי יהיה מגו עמיה ארי מערעיה יתב למולך גדיל
 לסאבא ית מקדשי ולאחלא ית שמא דקודשי: (ט) ואם
 מכבש יכבשון עמא בית ישראל ית עניהון בגברא
 ההוא גד יתב מערעיה למולך גדיל דלא למקטל יתוון
 (י) ואשוי אנא ית רוגזי בגברא ההוא וכמסעיה
 ואישעי יהיה וית כל דטען בתרוהי דמטעי בתר מולך
 מגו עמהון: (יא) ואגש דיתפני בתר גידין ודכורו למטעי
 בתריהון ואתן ית רוגזי באנשא ההוא ואישעי יהיה
 מגו עמיה: (יב) ותתקדשון ותהון קדישין ארי אנא יי
 אלהכון: (יג) ותטרון קיימי ותעבדון ויהוון אנא יי
 מקדשכון: (יד) ארי גבר גבר דילוט ית אבוהי וית אמיה
 אתקטלא יתקטיל אבוהי ואמיה לט קטלא חייב:
 (טו) וגבר דיגוף ית אמת גבר דיגוף ית אמת חקריה
 אתקטלא יתקטיל גיפא וגיפתא: (טז) וגבר דישכוב ית
 אמת

קדושים ליל ששי רסא

אמת אבוהי עריהא דאבוהי נלי אתקטלא יתקטלון
פרויהון קטלא חייבין : (כ) וגבר די'שפוב ית פלתייה
אתקטלא יתקטלון פרויהון תבלא עבדו קטלא חייבין :
(כא) וגבר די'שפוב ית דכורא משפכי אתהא תועבתא
עבדו פרויהון אתקטלא יתקטלון קטלא חייבין : (כב) וגבר
די'שכ ית אתהא בית אמה עיצת הטאין היא בנורא
יוקרו יתיה גיחהון ולא תמי עיצת הטאין בגיכון :
(כג) וגבר דיתן שכוכתיה בבקערא אתקטלא יתקטיל
ויה בעירא תקטלון :

יום הששי

לחד קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ולחד פרוגוס ופטרס ונזמור ה' מלך
נלות לזס (או מזמור סיר ליום השבת וה' מלך) יל"מ דצרו משנה וכלס
מסדר עכרות טסול נגד היסוד צמינת היום :

משנה סבלות פרק ד'

א מנדל שהוא עומד באויר טומאה בחוכו בלים שבעוביו
טהורים טומאה בעוביו בלים שבתוכו טהורים . ר'
יוסי אומר מתצה למתצה הנה עומד בתוך הבית טומאה בחוכו
הבית טמא . טומאה בבית מה שבתוכו טהור שדרך הטומאה
לצאת ואין דרפה להפגם . בלים שבינו לבין הארץ שבינו לבין
הפוחל שבינו לבין הקורות אם יש שם פוחל טמאין . ואם
לאו טהורין . טומאה שם הבית טמא : ב חיבה המנדל יש בה
פוחל טמא ואין ביציאתה פוחל טמא טומאה בחוכו הבית טמא .
טומאה בבית מה שבתוכו טהור . שדרך הטומאה לצאת ואין
דרפה להפגם . ר' יוסי מטהר משני שהוא יכול להציאה תצאים
או לשורפה במקומה : ג היה עומד בתוך תפחה ונפתח לחוץ .
טומאה בחוכו הבית טהור . טומאה בבית מה שבתוכו טמא .
שדרך הטומאה לצאת ואין דרפה להפגם . היתה מוכני שלו משיכה
לאחוריו

רכב

קדושים יום ששי

לאחריו שלש אצבעות טומאה שם כנגד הקורות הפתח שהיה
במה דברים אמרים בזמן שיש שם פותח טפה ואינה יוצאה
והמגדל בא במדה:

הלכה נדה דף כ' ע"ג:

עולא אקלע [א] כפומכדיחא איחולקמיה דמא [ב] ולא הוא אמר
ומה רבי אלעזר [ג] דמרה דארעא דישראל הוה כי מקלע
לאתרא דרב יהודה לא חוי דמא אנא אחוי ואמאי קרו ליה מיה
דארעא דישראל דההיא אתתא דאייתה דמא לקמיה דר' אלעזר
הוה יתיב רבי אמי קמיה [ד] ארחיה אמר לה האי דם [ה] חמוד
הוא בחר דנפקא אטפל לה רבי אמי אמרה ליה בעלי היה בוך
וחמדתיו קרי עליה סוד ה' ליריאיו:

רש"י [ג] דמרה דארעא דישראל - זקי צנורות דם מכל חמיו א"ל
כדמפרש לקמן: [ד] פומכדיחא - אתריה דר' יהודה צלילי פ"ק
דסנהדרין סבי דפומכדיחא רב יהודה ורב עינא: [ה] ולא חזא - ויטוס נחוי
דרב יהודה: [ז] אתריה - הרי"ט זו: [ח] חמוד - סתמוית לצעלה והתם
הדם מחמת תארה:

זוהר תדומה דף קל"ה סע"א:

רזא דשבת אייהי שבת דאתאחדת צרוז דלח"ד לנשרי עלה רז"ל
ללוחאי דמעלי שבתא דהא אתאחדת כו"ט יקרא
קדישא צרוז דלח"ד ואתתקנת לנשרי עלה מלכא קדישא עלאה' כד
עייל שבתא אייהי אתיחדת ואתפרסת מןסטרטא אחרת וכל דיני
מתעברין מיניה ואייהי אשתארת ביחודא דנהירו קדישא ואתעשרת
בכונה עטרין לגבי מלכא קדישא וכל סולטני רוגזין ונארי דדינה כלבו
ערקין (ד"ה ואתעברו מיניה) וליח סולטנו אחר' צבלהו עלמין ואנסתא
כהרין כהירו עלאה ואתעשרת לתתא בעמא קדישא וכלבו מתעסקין
בכשמתין חדתין. כדן סירותא דלוחתא לכרכא לט' בחדוה צנהירו
דלכפין ולומר צרכו את ה' המבורך. את ה' דייקא בגין למפתח
לגבה בצרכה:

יוסף לחק' מוסרי' משערי תשובה לר"י דף ח' ע"ג:

צריך להיות מעטו נגדו תמיד כי ראוי לנפש החושלת לזכור עיני תמיד
ואל תשי אותם לקץ ימים ומלצנו לא יחטור עד כל חלופת
בענין שנאמר כי פשעי אני ארע וחשתי נגדי תמיד. ולריך עובדת
תעט' כהזנתו וכוא' צתוקף האורן. אמרו ז"ל איזהו צעל תשובה אשר
תשובתו

קדושים יום ששי רסג

תשובתו נמנית עד כסף הכבוד כאשר נבחר ויאל נקי צלותו פרח וצלותו
מחוס וצלותה אשה ר"ל כי הזדמן הטעם לידו והוא בתוקף יגדו ואינו צדירי
צטנו כעת הראשון אשר הטעם וכשם יגדו ונמלט צענו ירחת ה' בגאון פחדו
ויו שלף הזדמן לידו בענין הזה יוסף צמסו ורחת הפס דבר ווס ציומו ככה כל
היונים וכאשר יעליף בה היראה די כצוים נכח הוא את יגדו ומקת משלו צעוים
התאחה הלא צומן לבות הוא יצין ונולד נפשו הוא ידע כי אם יצא לידו נסיון
ויבוע לידו בענין הראשון יליל את נפשו מיד יגדו * והנה הוא לפני ה' צמדדנה
העגוים מן המצוים והיו צאתר שהע"ה צמדד וזמנת יכופר עון וציראת ה' סוד
מריע פי' וציראת ה' לסוד מן הרע אם יזדמן לידו ומלת סוד מקור ועמיד על
הפי' הזה מה שלף אמר וסוד * ומה שנאמר סוד מריע ועשה עוז ירא חלבים
וסר מריע ענינו שיסוד מן הרע צמדדן לידו כי לא יאמר אמור סוד מן העשפה
גומי לאחר יקרב לעשותו * והרז"ל צמדדס ישן ולא עצר עצירה נותנין לו
סדר כעושה מזה כגון שצא דבר עצירה לידו ויגדול ממנו :

הלכה פסוקה ה' ה"ס ה' שבת פ"ח :

כל זרע שקלירמו ונמחת אמתו ומגדלתו בגון אספסתא וסלקא הקוגרו
צסגנה מייב שמי מטאות * אחת מפני שהוא הולך וזאת מפני שהוא
נוגע וכן הזמיר והוא רריך לענים מייב וחסוס קולר ומחסוס נוטע * ובצושים
של עפר שעלו זה עשפים הצזיה מעל הארץ והנחה על בני יתדות מייב
מחסוס מולס * היתה על בני יתדות והנחה על הארץ מייב מחסוס זורע *
מחטים שיצשו צלוציון וכן אילן שיצשו פירותיו זו המולס מהן צסנת מייב
לע"פי שהן בעקודיו לענין עומאה : ב המולס עולשין המודר הזדון אם
לאכילה שיעורו כנרוגרת * ואם לצמחה שיעורו כמולס פי גדי * ואם להסקס
שיעורו כדי לצבל צינה * המעורר ארכיון אם לאכילה שיעורו כנרוגרת * ואם
עמר לצמחה שיעורו כמולס פי גדי * ואם להסקס שיעורו כדי לצבל צינה * וצינה
האמורה ככל מקום היא צינה צינונית של מרגנולין * וכל מקום שנאמר כדי
לצבל צינה הוא כדי לצבל כנרוגרת מצינה וברוגרת אחד משלשה צינים ואין
עמור אלא צינולי קרקע : ג המקצץ דצילה ועשה ממנה עגולה או שנקצ
מחטים והכנים המצל צהן עד שנקצצו גוף אחד ה"ז מולדת עמור ומייב וכן
כל ביולא צוה :

אמר יום ראשון תורה

יבויין צקריאסת שסה פסוקים אלו שהם כנגד י דמילוי יו"ד דסס צ"ן להשאיר
זו האזנה ומתוספת נשמה של " שבת שצנדרה :

(6) ויאמר יהוה אל־משה אמר אל־הכהנים בני אהרן
ואמרתם אלהם לנפש לא־יטמא בעמיו :
ואמר יי למשה אימר לכהניא בני אהרן ותימר להון על
כית

מית לא יסתאב בעמיה: (3) כי אמר לשארו תקרב אליו
לאמו ולאביו ולבניו ולבתו ולאחיו: אלהיו לקרובה
דקרוב ליה לאמיה ולאבוי ולבתייה ולברתייה ולאחוי:
(4) ולאחתי הבתולה הקרובה אליו אשר לא התחה לאיש
לה יטמא: ולאחתייה בתולתא דקריבא ליה ולא תוח
לגבר לה יסתאב: (7) לא יטמא בעל בעמיו לתלוי: לא
יסתאב רבא בעמיה לאחלתייה: (8) לא יקרחה קרחה
בראשם ופאת זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו
שרטת: לא ימרטון מרט בדישיהון ופאתא דדקניהון
לא יגלחון ובבשריהון לא יחבלון חבול: (1) קדשם
יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי אהאש
יהנה לחם אלהיהם הם מקריבם והיו קדש: קדשן
יהון קדם אלההון ולא יחלון שמא דאלההון ארית
קורבניא דני קורבן אלההון אינון מקריבין והון
קדישין:

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

(6) והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את
משמרת מקדשי בתעוה בני ישראל
מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני לתקריב
לי קרב ודם נאם אדני יהוה: וכהניא לצאי בני
צדוק די נטרו ית מסרת מקדשי כמיטעי בני ישראל
מפתר פולחני אינון יתקרבון לפולחני לשמשא קדמי
וישמטון על מדבחי לקרבא קדמי תרב ודם נכסח
קודשין אמר יי אלהים: (3) המה נבאו אל-מקדשי ותמה
יקרבו אל-שלחני לשרתני ושמרו את-משמרת: אינון
ישלון למקדשי ואינון יתקרבון לפחורי לחים אפיא
לשמא

קדשו ק

לְשִׁמְשָׁא קְדָמִי וַיִּטְרוּן יַת מִפְּרֵת מִימְרֵי: (ג) וְהָיָה בְּבוֹאֲם
 אֶל־שַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית בְּיְדֵי פְּשָׁתִים יִלְבְּשׁוּ וְלֹא־
 יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם לְצֹמֵר בְּשַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית
 וּבִיָּתָהּ: וַיְהִי בְּמִיעֲלֵהוֹן לְמַרְעֵי דְרָמָא גְּוִתָּא לְבוּשֵׁי
 בּוּצָא יִלְבְּשׁוּן וְלֹא יְהִי עֲלֵהוֹן בְּסוּת עֲמַר בְּשִׁמְשׁוּתֵהוֹן
 בְּתַרְעֵי דְרָמָא גְּוִתָּא וּלְגִיּוֹ: (ד) פְּאֲרֵי פְּשָׁתִים יְהִי עַל־
 רֵאשִׁים וּמְכַנְסֵי פְּשָׁתִים יְהִי עַל־מַתְּנִיָּהם לֹא יַחְגְּרוּ
 בְּנִיעַ: קוֹבְעִין דְּבוּזִין יְהִין עַל רִישֵׁיהֶן וּמְכַנְסִין דְּבוּזִין
 יְהִין עַל תְּרִצִּיהֶן וְלֹא יִסְרוּן עַל תְּרִצִּיהֶן עַל לְבָבֵיהֶן
 וַיִּסְרוּן: (ה) וּבְצִאתֶם אֶל־הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה אֶל־הַחֲצַר
 הַחִיצוֹנָה אֶל־הָעַם יִפְשְׁטוּ אֶת־בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר־הֵמָּה
 מִשְׂרָתִים בְּסוּת וְהִנִּיחוּ אֹתָם בְּלִשְׁכַת תְּקִדְשׁ וְלִבְשׁוּ בְּגָדִים
 אֲחֵרִים וְלֹא־יִקְדְּשׁוּ אֶת־הָעַם בְּבְגָדֵיהֶם: וּבְמִפְקֵהוֹן
 מִדְּרָמָא רְקוּדְשָׁא לְדְרָמָא בְּרִיתָא לְאַתְרָבָא עִם עֲמָא
 יִשְׁלַחוּן יַת לְבוּשֵׁיהֶן דִּי אִינוּן מִשְׁמָשִׁין בְּהוֹן וַיַּחְתּוּן
 וַיְהִי עַל־לִשְׁכַת קוּדְשָׁא וְיִלְבְּשׁוּן לְבוּשִׁין אוּתְרָנִין וְלֹא
 יַתְעַרְבוּן עִם עֲמָא בְּלְבוּשֵׁיהֶן: (ו) וְרֵאשִׁים לֹא יִנְלַחוּ
 וּפְרַע לֹא יִשְׁלַחוּ בְּסוּם יְבָסְמוּ אֶת־רֵאשֵׁיהֶם: וְרִישֵׁיהֶן
 לֹא יִנְלַחוּ וּפְרִיעַ לֹא יִרְבוּן סְפָרָא יִסְפְּרוּן יַת שַׁעַר
 רִישֵׁיהֶן:

כתובים נשלי סיוון כ"ז

(ב) עָרוּם ו רָאָה רָעָה נִסְתַּר פְּתָאִים עֲבָרוּ גַעְזֵי שׁוּ:
 עָרִימָא הָיָא בִישָׁתָא וּמְשִׁי וּשְׂכָרִי עֲבָרוּן
 עֲלֶיהָ נַחֲסִין: (ג) קוּדְבָגְרוּ בִישָׁרְכִי זָר וּבְעֵד נְכַרְיָה
 חֲבַלְהוּ מַתְּנִסִּיב מְרִמְוִמִיָּה דִּמְן דְּעָרִיב לְנוֹכְרָאָה וְעַל
 אִפִּי נִוְכְרָא מִשְׁבַּגְיָה: (ד) מְבַרְכָּד רַעְחוּן בְּקוֹל גְּרוּל בְּבַקְר
 הַשֶּׁכֶם

השמים קללה תחשב לו: דמברך לחבריה בקלא רמא
 בצפרא בקידומא לוותמא ההחשוב ליה: (ד) דלף מורד
 ביום סגריר ואשת מידונים נשתנה: איך דלפא דנטון
 ביומא דסגרירא היכנא אהתא תגרניהא דנצא:
 (ה) צפניה צפורים ושמן ימינו יקבא: רוחא נרביהא
 קשיא ובשמא דימינא מתקריא: (ו) פרול בברזל יחד
 ואיש יחד פני-דעהו: פרזלא בפרזלא למיש ונברא
 למיש אפיה דחבריה: מדעים ק'

משנה כלאים פרק ז'

א המברך את הגפן בארץ. אם אין עפר על גבה שלשה
 טפחים לא יביא ורע עליה. אפילו הברכה פולעת
 או כסילון. הברכה בקלע אף על פי שאין עפר על גבה אלא
 שלש אצבעות מותר להביא ורע עליה. הארכובא שבגפן אין מותרין
 לה אלא מן העקר השני: ב המברך שלש גפנים ועקרם
 גראים רבי אליעזר בר צדוק אומר אם יש ביניהם מארבע אמות
 ועד שמונה. הרי אלו מצטרפות. ואם לאו אינן מצטרפות. וכן
 שובשה. אם יחד ואינה מקדשת ר' מאיר אומר אף צמר גפן אסור
 ואינו מקדש. ר' אלעזר בר צדוק אומר משמו. אף על גבי הגפן
 אסור ואינו מקדש: ג אלו אוסרין ולא מקדשין. מותר חייטין
 הכרם. מותר מחול הכרם. מותר פסקי ערים. מותר אפיפיותין
 אכל תחת הגפן ועבודת הגפן וארבע אמות שבכרם. הרי אלו
 מקדשות: ד המסכה את גפנו על גבי תבואתו של חברו. הרי אלו
 ית מדש וחייב באחריותו. ר' יוסי ור' שמעון אומרים אין אדם
 מקדש דבר שאינו שלו: ה אמר ר' יוסי מעשה באחד שרע
 את פרמו בשביעית. ובא מעשה לפני ר' עקיבא. ואמר אין אדם
 מקדש דבר שאינו שלו: ו האנס שורע את הכרם ויצא סלפניו
 קוצרו אפילו במועד. עד כמה הוא נותן לפועלים עד שליש. ומה
 מקחו קוצר בדרבו והולך אמילו לאחר המועד. מאימתי הוא נקרא
 אנס

אמר יום ראשון

רסז

אנם משושקע: ז הרים שעלעלה את הגפנים על גמי תבואה יגדור מיד. אם ארעו אונם. מותר. תבואה שהיא נוטה תחת הגפן וכו' בקרק. מחויר ואינו מקדש. מאימתי תבואה מתקדשת משתשריש. וענבים משעשו בפול חלקו. תבואה שביבשה כל צרכה. וענבים שבשלו כל צרכו אינו מתקדשות: ח עציץ נקיב מקדש בפרס. ושאינו נקיב אינו מקדש. ור' שמעון אומר זה וזה אושרין ולא מקדשין ממעביר עציץ נקיב בפרס אם הוסיף במקומם אסור:

הלכה נכוח דף ל"ט ע"א

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר או ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה. אימתי בזמן שיאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה. אמרו עליו על ריש לקיש שמימיו לא מלא שחוק פיו בעולם הזה מבי שבעה מרכי יוחנן רביה. חנו רבני אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה אלא מתוך הלכה פסוקה והיכי דמי [א] הלכה פסוקה. אמר אביי כי הא דרב יריא דאמר רבי יריא בנות ישראל החמירו על עצמן דאפילו ראות טיפת דם בהרדל [ב] יושבות עליה שבעה נקיים. חנו רבני אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שהיק ולא מתוך [ג] שיהיה ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים במלים אלא מתוך שמהות של מצוה וכן לא יפטר אדם מחבירו לא מתוך שיחה ולא מתוך שחוק ולא [ד] מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים במלים [ה] אלא מתוך דבר הלכה שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו דבריהם בדברי שבח ותנחומין. וכן תנא מרי בר כריה דרב הונא כריה דרבי ירמיה בר אבא. אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה שמתוך כך וזכרהו:

רש"י [א] הלכה פסוקה. שאינה לריבה עין ולא מהסרה צה בתפלתו: [ב] יושבות עליה ז' נקיים. לצד נחמות ווס שפסקת והתורה לא הריבה שבעה נקיים. אלא לצד שנאמר ואם טהרה מוציא ואין צד אלא כרוס ג' ימים רגופין בתוך י"א יום שזין נדה לנדב: [ג] שיחה. לזנות: [ד] מתוך קלות ראש. חילוף של כוזה ראש ומתוך זרות לב ועמק: [ה] אלא מתוך שמהות של מצוה. כגון דדרי תנחומים של תורה כגון סוחר לבאולה מזדים או סוחר למהלך לרוד שהוא של סצח ותנחומין כגון רגון ירליו ועשה סוחר ה' את כל אוהביו וכגון מקראות הסדרות בתפלת ערצית כי לא יעזב ה' את עמו וכיוצא בזה:

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף מ' ע"ג:

צריך להשיב רבים מעון כאשר תשיג ידו שגאמר שצדו והסניפו מעל כל פשיעם למדנו כי זה מעקרי התשובה ונאמר הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא למדנו כי אם לא יוכיחנו יענש על חטאיו וודו הע"ה אמר צוממור התשובה אלתדה פושעים דרכיך והעלים אליך ישצו הנה הסלמו ביאור עיקרי התשובה: ועתה שים על לבך להתנזר בדברים המעכבים את התשובה ר"ל כי מי שפורק עליו וכשל צאח מהם תמיד תשובתו קשה אם כשלת צאח מהם תמיד ואנן לשפוך שיח והרצה תפלה ותחנון וזמר חיל לקיים כל דבר עיקרי התשובה ותוסיף לקח בהם יום ויום בכל לב ובכל נפש ביראה וחסד ותמונה חנינה ותנחן לרחמים: אזכור לך מאמר דברו רבותינו צוה אר"ל כ"ד דברים מעכבים את התשובה ואלו הן רכילות ולשון הרע וזעל חימה וזעל מחשבה רעה והתחלף לרעע והרגלי צסעודה שגיטה ומספת לבעליה והמסתכל צעירות והחולק עם גכז והאומר אחטא ואשיב וכן אמרו במשנה האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה אחטא וי"הכ מבפר אין י"הכ מכפר והמתכבד בקלון חצירו והסורס מן הצנור והנבזה אצותיו והמפזר רבותיו והמקלל את הרבים והמזעזכ את הרבים מעשות דבר מלוה: והמטה את חצירו מדרך טוב לדרך רעה ומשתמש בעצבותו של עני והמקבל סחד ע"מ להטות אחרים דין והמולח אשיבה ואינו מחזירה לבעליה והרואה בנו צתרות רעה ואינו מנחה בידו והאוכל שור עניים יתומים וחלונות והחולק על דברי חכמים והמוסד בכשרים והסוגף את המוכחות והמלעיג על הגלות:

הלכה פסוקה * הר"ס ה' תפלה פ"ג:

הפלת השחר מלוותה שיתחיל להתפלל עם הכן החמה וזמנה עד סוף שעה רביעית שהיא שלישית היום * ולא עבר לו שעה והתפלל אחר ארבע עד חרות היום ינא ידי חובת תפלה: אבל לא ינא ידי חובת תפלה צומנה שכסם שתפלה מלוה וכן המורה כך מלוה מדצדיקה להתפלל אותה צומנה כמו שתקנו לנו החכמים ונביאים: **ב** כד אמרו בתפלת המנחה נגד תמיד של זין הערבים תקנו זמנה * ולפי שהיה בתמיד קרב כל יום צתשע שעות ומחלה תקנו זמנה מתשע שעות ומחלה והיא הנקראת זמנה קטנה * ולפי שצערז הפסח סחל להיות צערז צנת היו שוחטין את התמיד צשע שעות ומחלה * אמרו שהתפלל מאחר שש שעות ומחלה ינא ומתקבוע זמן זה הגיע זמן מוצה וזו היא הנקראת זמנה גדולה:

הוא עני
יכיל בו
אה הוא
ב לנכל
פי גופה
ס קמיה
וליה לה
עד דמיו
לקבל
בל גופה
מן גופה
כתוב לה
מן דמיו
תה ית
דך הוא
למיתיה
כג זמנה
בל יכלה
א גופה
ותיה לה
א חמה
מתאמן
דיהבין
יש דהו
אחמה
ר צטרף
וא גופה
תה הוה
שה צב
ועל דה
סין ולי

יום שני תורה

סוף בקורות ארבעים פסוקים שלו טעם כנגד ד' דמילוי יוד טעם צ'
להספור צו מוספת הרוח טעם ט' טעם ט'

(6) אִשָּׁה זָנָה וְחַלְלָה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה
 לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ הוּא לְאֵלֹהֵינוּ אַתְּמָה
 כִּמְעֵיָא וְחַלְלָא לֹא יִסְבוּן וְאַתְּמָה דִּמְתַּרְכָּא מִבְּעֵלָה
 לֹא יִסְבוּן אַרְי קֹדֶשׁ הוּא קִדְּם אֱלֹהֵיהּ: (3) וְקֹדֶשׁוֹ כִּי
 אֶת־לֶחֶם אֱלֹהִים הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ כִּי קֹדֶשׁ
 אָנֹכִי יְהוֹה מִקְדָּשְׁכֶם: וְתִקְדָּשִׁיגִיָּה אַרְי ית קֹדֶבֶן אֱלֹהִים
 הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהוּא לָךְ אַרְי קֹדֶשׁ אָנָּךְ יי מִקְדָּשְׁכוֹן
 (4) וּבַת אִישׁ כִּהֵן כִּי תַחַל לְזַנּוֹת אֶת־אִבִּיהָ הִיא כֹּחֲלָה
 בְּאֵשׁ הַשִּׁרְף: וּבַת גֵּבֶר כִּהֵנָּא אַרְי תַּחַל לְמַעֲבֵד
 כִּמְקֹדֶשֶׁת אֲבוּהָ הִיא מִתַּחֲלָא בְּנוֹכָא תַּחֲמֹקֶר: (7) וְתַחֲמֹקֶר
 הַגְּדוֹל כִּמְאֲחֵיו אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֵאשׁוֹ וְשִׁמּוֹן הַמְּשֻׁחָה
 וְמִלָּא אֶת־יָדוֹ לְלִבֵּשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֵאשׁוֹ לֹא יִקְרִי
 וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹם: וּבְהֵנָּא דִּיתַרְכָּא מֵאַחוּהֵי דִּי יִסְבוּן
 עַל רִישָׁיה מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְדִיקְרִיב ית קֹדֶבֶן
 לְמַלְבָּשׁ ית לְבוּשָׁא ית רִישָׁיה לֹא יִרְבִּי פִּירּוּעַ וּלְבוּשׁוֹ
 לֹא יִבּוֹעַ:

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

(6) וַיֵּיךְ לֹא־יִשָּׁתוּ כָּל־כֹּהֵן בְּבוֹאֵם אֶל־הַחֲצֵר הַבְּנִימִיתוּ
 וְהִמַּר לֹא יִשָּׁתוּ כָּל כֹּהֵן כִּמְעֵלְהוֹן לְדַרְתָּא
 בְּנִיחָא: (3) וְאַלְמֵנָה וְגְרוּשָׁה לֹא־יִקְחוּ לֶחֶם לְנַשִּׁים כִּי
 אִם־כַּחֲוֹלָה מִזְרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ
 אֲלֻמְנָה מִכֹּהֵן יִקְחוּ: וְאַרְמְלָא וּמְתַרְכָּא לֹא יִסְבוּן לְהוֹ
 לְנַשִּׁים

אמר יום שני

רעא

לְיָשׁוּן אֱלֹהִין בְּחִילָתָא מְרַעָא דְבֵית יִשְׂרָאֵל וְאַרְמְלָתָא
 דִּי תָהִי אַרְמְלָתָא שְׂאֵר כְּתוּבָא יִסְבוּן: (ג) וְאַתְדַּעְמִי יִזְרוּ
 בִּין קֹדֶשׁ לְהֵל וּבִין טָמֵא לְטָהוֹר וְדָעִם: וְיֵה עֲמִי יִלְפוּן
 בִּין קֹדֶשׁ אֶלְהוּא וּבִין מְבֹאֲבֵא לְדַבְּרֵי יְהוּדַעִינוּן:
 (ד) וְעַל-רֵיב הִמָּה יַעֲמְדוּ לִ*שִׁפְטָא בְּמִשְׁפָּטֵי וְשִׁפְטָהּ וְאַתְדַּעְמִי
 הַזְרוּתִי וְאַתְדַּחֲקִי בְּכָל-מַעֲבֵי יִשְׁמְרוּ וְאַתְדַּשְׁבְּחוּתִי
 יְקַדְּשׁוּ: וְעַל פְּלִגּוּת דִּינָא אֵינוּן יְחִוּמוּן לְמַדָּן בְּדֵינִי
 רַעוּתִי יְדוּנּוּן וְיֵה אֲוִדִיתִי וְיֵה קְטִימִי בְּכָל מַעֲבֵי יִמְרוּן
 וְיֵה יוֹמִי שְׂבִיָּא דִּילִי יְקַדְּשׁוּן:

כחובים משלי סמוך כ"ז

(ב) נַצְרָה תֵּאֵנָה יֵאָכֵל פְּרוּיָה וְשִׁמְרָה אֲרֵינִי יִכְבֵּד: דְּנִטְרִיר
 תֵּינְתָא אֲכִיל פְּרוּיָה וְדִזְהִיר בְּמֵאֲרִיָּה יְהִיִּקֵּר:
 (ג) בְּפִים הַפְּנִים לְפָנִים בִּין לֵב הָאָדָם לְאָדָם: הִיךְ מֵאָ
 וְהִיךְ פְּרִצוּפִי דְלֵא בְּמִן חַד לְחַד הִיכְנָא לְבֵיָה דְבִנִּי
 נִשָּׂא לֵא בְּמִן חַד לְחַד: (ד) שְׂאוּל וְאַבְדָּה לֵא תְּשַׁבְּעָנָה
 וְעִנֵּי הָאָדָם לֵא תְּשַׁבְּעָנָה: שְׂוֹל וְאַכְדָּנָא לֵא שְׂבָעֵן
 וְעִנֵּיהוּן דְּגִבְרָא לֵא שְׂבָעֵן: (ה) מֵאֲרָף לְבָסָף וְכִיר לְזָהָב
 וְאִישׁ לְפִי מְהַלְלוּ: צְרָפָה לְכַסְפָּא וְכִירָא לְדַחְבָּא
 וְגִבְרָא מִן פּוּמָא דְמִשְׁבְּחָנוּי:

למשפט ק' נספסכו ק' ואזון ק'

משנה עירובין פרק ז'

א הלון שבין שתי תצירות ארבע על ארבע בחוד עשרה
 מערבין שנים ואם רצו מערבין אחד פחות מארבע
 על ארבע או למעלה מעשרה מערבין שנים ואין מערבין אחד:
 ב כותל שבין שתי תצירות גבוה עשרה ורחב ארבע מערבין
 שנים ואין מערבין אחד היו בראשו פירות אלו עולין מבאן
 ואוכלין

ואוכלין ואלו עולין מבאן ואוכלין ובלבד שלא יורידו למטה
 זמך תכותל עד עשר אמות מערבין שנים ואם רצו מערבין
 אחד מפני שהוא כפתח יותר מבאן מערבין אחד ואין מערבין
 שנים: ג הריץ שבין שתי חצירות עמוק עשרה ורחב ארבע
 מערבין שנים ואין מערבין אחד אפילו מלא קש או תבן מלא
 עפר או צורות מערבין אחד ואין מערבין שנים: ד נתן עליו
 נקר שהיא רחבה ארבעה טפחים וכן שתי גזוזטראות זו כנגד זו
 מערבין שנים ואם רצו מערבין אחד פהות מבאן מערבין
 שנים ואין מערבין אחד ה מחבן שבין שתי חצירות גבה
 עשרה טפחים מערבין שנים ואין מערבין אחד אלו מאכלין
 מבאן ואלו מאכלין מבאן נתמעט החבן מעשרה טפחים מערבין
 אחד ואין מערבין שנים: ו כיצד משתתפין במבוי מניח את
 החבית ואומר הרי זו לכל בני מבוי ומנכה להן על ידי בנו ובתו
 בקדושים ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו אבל
 אינו מנכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו
 ושפחתו הקטנים מפני שידן כידו: ז נתמעט האוכל מוסף
 ומנכה ואין צריך להודיע נתוספו עליהן מוסף ומנכה וצריך
 להודיע: ח במה הוא שיעורו בזמן שהן מרובין מון שתי
 סעודות לכלם בזמן שהן טעטין בגזוזטראות להוצאת שבת לכל
 אחד ואחד: ט א"ר יוסי במה דברים אמורים בתחילת עירוב
 אבל בשירי עירוב כל שהוא ולא אמרו לערב בתצורות אלא
 כדי שלא לשבת את התינוקות: י בכל מערבין ומשתתפין חין
 מן הפנים ומן המלח ד"ר אליעזר ר' יהושע אומר כגד הוא
 עירוב אפילו מאפה סאה והיא פרוסה אין מערבין בה: כ
 באוקר והוא שלם מערבין בו: יא נוהן אדם מעה לחנוני ולחמנים
 כדי שזוכה לו בעירוב ד"ר אליעזר וחב"א לא זכו לו מעותיו
 ומודים בשאר כל האדם שזכו לו מעותיו שאין מערבין לאדם
 אלא מדעתו אמר רבי יהודה במה דברים אמורים בעירובי
 החומין אבל בעירובי חצירות מערבין לדעתו ושלא לדעתו
 לפי שזכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לאדם שלא בפניו:

הלכה

אמר רבי יהודה וכולי. גופא אמר רבי יהושע בן לוי כל מקום שאמר רבי יהודה אימתי ובמה במשנתנו אינו אלא לפרש דברי חכמים ורבי יוחנן אמר אימתי לפרש ובמה לחלוק. ואימתי לפרש הוא והא תנן ואלו הן [א] הפסולין המשחק [ב] בקוביא ומלוה ברכית [ג] ומפריחי יונים [ד] וסוחרי שביעית אמר רבי יהודה אימתי [ה] בזמן שאין לו אומנות אלא הוא אבל יש לו אומנות שלא הוא הרי זה כשר ותני עלה בברייתא [ו] וחכמים אומרים בין שאין לו אומנות אלא הוא ובין שיש לו אומנות שלא הוא הרי זה פסול [ז] ההיא דרבי יהודה אמר רבי טרפון היא דתניא אמר ר' יהודה משום רבי טרפון לעולם [ח] אין אחד מהן נזיר לפי שאין נזירות אלא [ט] להפלאה אלמא כיון דמסקא ליה אי נזיר אי לא נזיר הוא לא משעביד נפשיה הכא נמי כיון דלא ידע [י] אי קני אי לא קני לא גמר ומקנה:

ר"ש"י [א] הפסולין. לעדות דכולן גזלין ונדדריהן הן דאסמכתא לא קנייה ומגזל גזיל ליה: [ב] בקוביא. צעירבון: [ג] מפריחי יונים. אי תיקדמייהו יונן. ליוני: [ד] סוחרי שביעית. דרממנא אטר לאכלה ולא לסחורה וזה שחמד ממון לעבור עצירה על הממון רשע הוא וסתרה אמר אל תשת רשע עד: [ה] בזמן שאין להם אומנות אלא הוא. דקסבר רבי יהודה אסמכתא סהוא כסתר על דעתו סהוא ינלחנו ועל אותה אסמכתא הוא מקנה קניא ולאו גזלין ניבחו ופסוליהו לפי שאין עסקיהן צעורו של עולם דכיון דאין מכירין ובקליין צעורה נער בני אדם אינן חסין על חזריהן מלהפסידן ממון: [ו] והכניס חומרים וכו'. קס"ד היינו ת"ק דמתניתין אלמא אימתי לחלוק: [ז] הסיח. צרייתא תסוס ר"ט היא דאמר אסמכתא לא קניא אצל צמתניתין לא פליג ר"י אדת"ק אלא מפרט לטעמיה: [ח] אין אחד מהן נזיר. שנים שישעבין ודמו אחד צד ואמר אחד מהן הריני נזיר וזה נזיר ואמר הריני נזיר שאין זה נזיר: [ט] להפלאה. שיהא נדרו מפורס על הודאי ולא צמרת ספק אי נזיר ולמה הנה כנגדו: [י] אי קני. אי נח:

זוהר אמור דף ל' ע"א

רא יחלל זרעו צעמיו כי אני ה' מקדשו. תא חזי כל מנאן דאפיק זרע לצטלה לא זכי למחוני אפי טבינתא ואקרי רע דכתיב כי לא אל חסך רשע אתה לא יגורך רע האי מנאן דאפיק ליה צדיה או צאתו אחרת דלא כשרא. ואי תימא דאפיק ליה צאתו דלא מתעברא הכי כני. לא. אלא כמה דאמרן ועל דא יבעי בר כס מקודשא צריך הוא דזמנין ליה מאנא דכשרא דלא יפגים זרעיה. מנאן דאפיק זרעא בצאתא דלא כשרא פגים ליה לזרעיה ווי למנאן דפגים זרעיה. ונה צטרך בני כסא כך צבהנא דקאים לתתא כגוונא דלעילא בקדושה

עלמה על אחת כמה וכמה * בעמיו מהו בעמיו דהא כתיב לעמל
 אלמנה וגרושה וחללה זוכה את אלה לא יקה וכתיב ולא יחלל זרעו
 בעמיו * זהם מצעי מהו בעמיו אלא מלה דא קלנא בעמיו פנימו
 בעמיו ועל דא כתיב כי אם בתולה מעמיו יקה אשה מעמיו ודאי כלא
 בגוונא דלעילא כי אני ה' מקדשו מהו מקדשו אלא אשה הוא
 דאיהו מקדש ליה בכל יומא ובגין כך לא יפגים זרעיה ולא יסתכח ביה
 פגמיו * ובגין דא אני ה' מקדשו דאנא בעינא לקדשא ליה וסתכח
 קדישא בכלא דקדישא יסתמש על ידא דקדישא * ת"ח קב"ה יסתמש
 על ידא דכהנא וסתכח קדישא כד אתי לשמשא ובגין דקדשא בריך
 הוא יסתמש על ידא דכהנא דאיהו קדישא כהנא יסתמש על ידא דכהנא
 דאתקדש בדכיותיה ונאי איהו ליואי בר כס (ס"א כהנא) אחרת
 יסתמש על ידא דקדישא אחרת בגין דיסתכחון כלא בקדושה לשמשא
 לקודשא בריך הוא זכאין איכון ישראל בעלמא דין בעלמא דאני
 דעלייהו כתיב ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי * כמה פרישן ישראל
 מכלא בקדושה לשמשא לקודשא בריך הוא דהא הוא דכתיב והתקדשת
 והייתם קדושים כי אני ה' * תו פתח ואמר לה' הישועה על עמך
 ברכתך סלה לה' הישועה הכי תנין זכאין איכון ישראל דבגל אתר
 דאחגלו שכינתא אחגלייא בהדיהו * כד יפקון ישראל מגלותא
 פורקנא למאן * לישראל או לקודשא בריך הוא * אלא הא אוקמוה
 בכמה קראי והכא לה' הישועה ודאי אינתי על עמך ברכתך סלה
 בטתא דקודשא בריך הוא ישגה בצרכאן עלייהו דישראל לאפקאלו
 מן גלותא ולאוטבא להו כדין לה' הישועה ודאי * ועל דא תנין
 דקודשא בריך הוא יתוב עמיהו דישראל מן גלותא דהא הוא דכתיב
 וטב ה' אלהיך את שבותך ורחמך :

יוסף לחק * מוכר * נס' חסידים ס' כ"ו כ"ז :

בכל

עת יקו בגדיך לצניס לעולם יראה עמיו באלו מעה למת ואל
 ימות בשעמו נמלא מת בשעמו לפיכך ישוץ ונחמיו מיר ויחז' *
 שוץ יום אחד וכו' * לפיכך ישוץ יום אחד לפני מיתתו ויפה טעה אחת בתשובה *
 אל תאמר שאין לחסד דרכיו ולשוץ כי אם מעצרות שיש בהן מעשה טון
 גול זנות ובגבה וכיוצא בהן אלא כסם שגדיך אדם לפרוץ ולשוץ מהן כך הוה
 לדיך לחסד דרעות הרעות שיש לו לשוץ מהן מן הכעס ומן האוהבה או מן
 הקנאה או מן הגזל ומרדיפת הונלכות וכיוצא בהן מהכל לדיך לשוץ * ואלו
 קשים יותר מן העונות שיש בהן מעשה שזמון שאדם רגילו באלו קשה לפרוץ
 מהן אחרי אשר נשתקע דם לעשות ועל זה נאמר ועוצ רשע דרכו וגו' :

הלכה

נה
 מפס
 יתש
 עד
 היות
 המון
 יעיד
 (ח)
 יל
 אחר
 יה
 דא
 (ג)
 ית
 כי
 יחס
 מע
 יה

הלכה פסוקה הר"ם ה' תפלה פ"ג:

נהגו אנשים הרבה להתפלל גדולה וקטנה והאמת רשות וכוורו מקלפת
הגאונים שאין ראוי להתפלל רשות אלא הגדולה וכן הדין נותן
מפני שהיא כנגד דבר שאינו תדיר בכל יום ולאם התפלל הגדולה חוצה לה
יתפלל קטנה אלא רשות: ב הא למדת שזמן מנחה הגדולה מעט שעות ומחצה
עד תשע שעות ומחצה וזמן מנחה קטנה מתשע שעות ומחצה עד שיאחר מן
היום שעה ורביע ויש לו להתפלל אותה עד שתשקע החמה: ג תפלת
המוספין זמנה אחר תפלת השחר עד שבע שעות ציוס והמתפלל אותה אחר
שבע שעות אע"פי ששפע ילא י"ח מפני שזמנה כל היום:

יום שלישי תורה

יעין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה' ראשונה דשם
ז' להשחיר זו מוספת נפש משנת' טענדה:

(ה) ועל כל נפש מת לא יבא לאביו ולאמו לא
יטמא: ועל כל נפש מיתא לא יעול לאביו
ולאמיה לא יסתאב: (ג) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל
את מקדש אלהיו כי גור שמן משחת אלהיו עליו אני
יהנה: ומן מקדשא לא יפוק ולא יחיל ית מקדשא
דאלהיה ארי כליל משח רבות אלהיה עלויה אנא יי:
(ג) והוא אשה בבחוליה יקח: והוא איתא בבחוליה
יסב: (ד) אלמנה וגר וישה וכללה ונה את אלה לא יקח
כי אם בחולה מעמיו יקח אשה: ארמלא ומתרכא
וחלילא ממעמי ית אלין לא יסב אלהין בחוליה
מעמיה יסב איתא: (ו) ולא יחלל גרעו בעמיו כי אני
יהנה מקדשו: ולא יחיל גרעיה בעמיה ארי אנא יי
מקדשיה:

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

(ה) ואל-מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם-לאב ולאם
ולבן ולבת לאח ולאחות אשר-לא-היתה
לאיש יח 2

לְאִישׁ יִמְצְאוּ: וְעַל מִיָּהּ דֹּאנְשָׁא לֹא יַעֲוֵל לְאַסְתָּאנָא
 אֱלֹהִין לְאֵב וְלֵאֵם וְלִבְרַת וְלִבְרַת לְאֵחַ וְלִאֲחָה דְלֵא תוּת
 לְגִבְרַת יִסְתָּאבּוּן: (3) וְאַחֲרֵי טַהֲרָתוֹ שִׁבְעַת יָמִים יִסְפְּרוּ
 לוֹ: וְכִתְרֵי דְכּוֹתוּיָהּ שִׁבְעָא יוֹמִין יִמְנּוּן לִיה: (4) וּבְיוֹם
 בָּאוּ אֱלֹהֵי הַקֹּדֶשׁ אֱלֹהֵי הַחַיִּימָה הַפְּגִימִית לְשִׁרְתָּהּ בְּקֹדֶשׁ
 יְקָרִיב חֲטָאתוֹ נָאֵם אֲדֹנָי יְהוִה: וּבְיוֹם מִיַּעֲלִיָּהּ לְקֹדֶשׁ
 לְדִרְתָּהּ גִּיּוֹתָהּ לְשִׁמְשָׁא בְּקֹדֶשׁ יְקָרִיב חֲטָאתוֹ
 אָמַר יי אֱלֹהִים: (7) וְהִיתָת לָהֶם לְגִבְתָּהּ אֲנִי גִמְלָתָם
 וְאַחֲזָה לְאַחֲזָנִי לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אַחֲזָתָם: וְתִהִי לְהוֹן
 לְאַחֲזָנָא חוּלְק מוֹתֵר קוּרְבָנִי חוּלְקֵהוֹן וְאַחֲזָנָא לֹא
 חֲתִנּוּן לְהוֹן בְּיִשְׂרָאֵל מִחֲנּוּן דִּיהִבִּית לְהוֹן אֲנִי
 אַחֲזָנֵהוֹן: (8) חֲמִנְתָּהּ וְחֲטָאתָ וְהָאֲשֵׁם הָמָּה יֵאָכְלוּ
 וְכִלְתֵּתָם בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם יְהִיָּה: מִנְּחִתָּהּ חֲטָאתָ
 נִאֲשָׁמָּה אֲיַנּוּן יְכַלּוּגִיָּה וְכָל חֲרָמָא בְּיִשְׂרָאֵל לְהוֹן
 יְהִי:

כתובים משלי סיון כ"ז

(6) אִם-חֲכָמִישׁ אֶת-הָאֵלִיל בְּמִכְתָּשׁ בְּתוֹךְ תְּרִיפּוּת
 בְּעֵלֵי לֹא חֲסוּר מִיַּעֲלִי אֲוִלְתוֹ: אִין מִחִת
 לְשִׁמְיָא בְּמִכְתָּשׁא בְּגוֹ סִיעָתָא וּבְאֲוִרְדָּה לֹא מִעֲבִיר
 מִגִּיָּה שְׁמִינִיתָהּ: (3) יִדְעֵה תִדְעֵה בְּגִי צִאָנְהָ שִׁית לְבָהּ
 לְעִדְרִים: מַה דְּדַעֵי אֲנִיָּה דַע בְּגִי עֲנָה וְשִׁים לְבָהּ עֵל
 קְנוּטִין: (4) כִּי לֹא לְעוֹלָם חֲסוּן וְאִם-לְיָד לְדוֹר: דְּדוֹר: דְּלֹא
 לְעוֹלָם הוּא אַחֲרָנָא אֲנִי שְׁלֵם דְּרָא לְדָרָא: (7) גִּלְתָּה חַיִּיר
 וְנִדְרָהּ דְּשָׂא וְנִאֲסָפוּ עֲשֻׁבוֹת הַקִּים: שְׁנוּת עֲמִירָא
 וְאַחֲזָמִי דִּחְזָה וְאַחֲכָנֵשׁ עֲשֻׁבָא דְּטוּרִי: (8) כְּבִשְׁם
 לְלִבּוֹשָׁךְ

אמר יום שלישי

רעו

ללבושך ומחיר שְׂדֵה עֵבוּדִים: אִמְרֵי לְלִבוֹשְׁךָ וּגְדֵי־אֵל
לְתִירוֹתֶיךָ:

משנה קידושין פרק 3

א האיש מקדש בו וכשלוהו האשה מתקדשת בה וכשלוההו
האיש מקדש את בתו כשהיא נערה כו וכשלוהו
האומר לאשה התקדשי לי בחמרה זו התקדשי לי כזו אם יש
באחת מהן שוה פרוטה מקדשת ואם לאו אינה מקדשת כזו וכזו וכזו
אם לש שוה פרוטה בכלן מקדשת ואם לאו אינה מקדשת היתה
אוכלת ראשונה ראשונה אינה מקדשת עד שיחא באחת מהן שוה
פרוטה: ב התקדשי לי בכוס זה של גון ונמצא של דבש של
דבש ונמצא של גון פדינר זה של כסף ונמצא של זהב של זהב
ונמצא של כסף על מנת שאני עשיר ונמצא עני עני ונמצא עשיר
אינה מקדשת ד שמעון אומר אם הטעה לשבח מקדשת: ג על
מנת שאני כהן ונמצא לוי ונמצא כהן נתין ונמצא ממזר ממזר
ונמצא נתין בן עיר ונמצא בן כרך בן כרך ונמצא בן עיר על מנת
שביתי קרוב למרחץ ונמצא רחוק רחוק ונמצא קרוב על מנת
שיש לי בת או שפחה גודלת ואין לו או על מנת שאין לי נישלו
על מנת שאין לי בנים ויש לו או על מנת שיש לי ואין לו על
בלם אף על פי שאמרה בלבי היה להתקדש לו אף על פי כן אינה
מקדשת וכן היא שהטעוהו: ד האומר לשלוהו צא וקדש לי
אשה פלונית במקום פלוני והלך וקדשה במקום אחר אינה
מקדשת: הרי היא במקום פלוני וקדשה במקום אחר הרי זו
מקדשת: ה המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים
ונמצאו עליה נדרים אינה מקדשת. בנמה סתם ונמצאו עליה
נדרים תצא שלא בכתובה. על מנת שאין בה מומין ונמצאו בה
מומין אינה מקדשת. בנמה סתם ונמצאו בה מומין תצא שלא
בכתובה. כל המומין הפוסלים בכתנים פוסלים בנשים: ו התקדש
איתי נשים בשוה פרוטה או אשה אחת בפחות משוה פרוטה
אף על פי ששלה סבלנות לאחר מבאן אינה מקדשת שמתחת

קדושין

קדושין הראשונים שלח וכן קטן שקדש: ז המקדש אשה וכתה
או אשה ואחותה באחת אינו מקדשות ומעשה בחמש נשים וכן
שתי אחיות ולקט אחד בלבלה של האנים ושללה הנהגה ושל
שביעית היתה ואמר הרי כלכם מקדשות לי בכלבלה זו וקבלתה
אחת מהן על ידי קלו ואמרו חכמים אין האחיות מקדשות:
ה המקדש בחלקו בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אינה
מקדשת במעשר שני בין שוגג בין מניד לא קדש ד"ר מאיר
ד' והנה אומר בשוגג לא קדש במניד קדש ובקדש במניד
קדש ובשוגג לא קדש ד"ר מאיר ר' יהודה אומר בשוגג קדש
במניד לא קדש: ט המקדש בערלה ובכלאי תפרים בשור תגמלי
ובעגלה ערופה בצפורי מצורע ובשער נוזרי ובקמח חסוי
ובקשר בקלב ובחולין שנשחטו בעורה אינה מקדשת מקח
וקדש בדימהו טקדשת: י המקדש בתרומות ובמעשרות ובמטות
ובמי טמאת ובאפר הטמאת הרי זו מקדשת ואפילו ישראל:

הלכה קידושין 97 ע"ל ע"ב:

דמי רב טובי בר רב היסנא לרבא: תנן כל העושה מצוה אתה
מטיבין לו עשה אין לא עשה לא ורמינהי ישוב ולא עבר
עבירה נותנין שכר בעושה מצוה אמר ליה [א] התם כגון שבא
דבר עבירה לידו ונצול הימנה כי הא דרבי חנינא בר פמי
[ב] הבעתיה היא מטרוניתא אמר מילתא ומלי נפשיה שיתא
וכיבא עבדה היא מלתא ואתסי ערק [ג] משא בהוא כי בני דבי
הו עיילי בחדין אפילו ביממא [ד] הו מיתוקי למחר אמרו ליה
רבנן מאן נצטרך אמר להו שני נושאי קיסר שמרוני כל הלילה
אמרו ליה שמא דבר ערוה בא לידך וניצלת הימנו דתנינן כדרבא
דבר ערוה לידו וניצול הימנו עושין לו נס גבורי כח עושי דברו
לשמוע בקול דברו [ה] כגון רבי צדוק וחכירי רבי צדוק תבעתיה
היא מטרוניתא אמר לה חלש לי ליבאי ולא מצניא איבא מדי
למיכל אמרו ליה איבא דבר טמא [ו] אמר לה מאי נפקא מינה
דעביר הא אכיל הא [ז] שגרת הנורא [ח] קא מנחא ליה סליק
ויזיב בנויה אמרה ליה מאי האי אמר לה דעבוד הא [ט] נפיה
כהא אמרה ליה [י] אי ידעי כולי האי לא צערתוך רב כהנא הוה
קמוכין [יא] דיקולי הבעתיה היא מטרוניתא אמר לה איזיל איקשימי
נפשי סליק וקנסיל מאיגרא לארעא אתא אליהו קבלתיה אמר
ליה

אמר יום שלישי

רעט

ליה [יג] אשרחתן ארבע מאה פרסי אמר ליה מי גרם לי [יג] לאן עניותא יהב ליה [יג] שיפא [יג] דדינרי:

ר'ש"י [א] התם טבא דבר עזירה לידו : הווא יסב ולא עבר עזירה דקאמר
נוטל עליה סכר בעזירה טבא לידו וכפא ילדו ולא עבר איין מליה
יתירה מו : [ב] טבא מליה : לזנות : [ג] טבא : נעמן : [ד] הווי מתוקי : שמרין
יו מתיקין : [ה] כגין ר' לודק : טבא כח לכוף ילדו להסגור בחפשי קונו :
[ו] אמר גמלי נפקא מינה : דהא מילתא דלא נזדמן לי אלא מחבל טמא יש לי
ללמוד מבין דעבד האי סבועל ארמיית רחוי למחבל עמא : [ז] סגד מנורא :
חזת ארמיית סבוקא את המנור לללות דבר הטמא סס ואסא גרולה היתה שאין
יכול ליפטר ממנה ומסור צידה להורגי : [ח] קא נמחה ליה : לאותו ללי נמכו :
[ט] נפיל טבא : צדור של בהים : [י] אי ידעו : חילו ידעתי שממור עינים הדבר
כל כך : [יא] דיקולי : סלים טבאים נותנית סס פליהין : [יב] אטרסתין :
ט'ייתי נמקוס אתר רחוק ארבע מאות פרסי : [יג] לאו עניותא : נממיה סס
לא העניות לא הולדתי להיות עסקי במלאכת נשים : [יד] שיפא : סס כלי :
[טו] דינרי : זקונים :

זוהר אמור דף ל"א ע"א

רבי חייל פתח ה' בלאתך משעיר בלעךד נעשה אדום ארץ רעשה
גם שנים נטפו' תא חזי זכאין איכון ישראל בעלמא דין
ובעלמא דאתי דקודשא בריך הוא ארעאי צבו ואיכון מתדבקין ביה
ואקרון קדישין עם קדוש' וכן עד דסליק לון לדגא עלאה דאקרי
קדש דכתיב קדש ישראל לה' ראשית תבואתה כמה דאוקומנא דהא
ישראל וממניא יומין מתדבקין ביה בשמיה ורשימין בשמיה ואיכון
דיליה כמה דאת אמר ועי בעמד כישראל גוי אחד בארץ ועממין לא
מתדבקין ביה ולא אזלין בממסיה ורשימא קדישא מעדיאו ומנייהו עד
דאיכון מתדבקין בסקטרא אחרא דלאו קדישא' ותא חזי בשעתא דבעא
קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל זמין צה לבני עשו אמר לון
בעאן אהון לקבלא אורייתא' בהסיא טעתא אחרגית ארעא קדישא
ובעא לאעלא לוקשא דתוועא רבא' אמרה קמיה מארי דעלמא
פסטירא דקדוש (ס"א דעלמא) תרי אלפי שנין עד לא אחברי עלמא
קליינא קמי (כ"א קליינא גו) (כ"א חודמן קמי) ערלין דלא רשימין
בקיינא' אמר לה קודשא בריך הוא כורסייא כורסייא יבדון אלף
אזמין כותייהו וקיינא דאורייתא לא יזמון קמיייהו דהא הוא דכתיב ה'
בלאתך משעיר בלעךד נעשה אדום ארץ רעשה ודאי בנין דאורייתא
לא אחיבת (בגין דאיבי קיינא דוישא) אלא למאן דאית ביה קיינא
קדישא ומאן דליף אורייתא למאן דלא אהגור מסקד בתיי קיימי מסקד
בקיינא

בקיימא דאורייתא ונושק בקיימא דלדיק וכנסת ישראל דאורייתא להאי
 אתר אתיהיבת ולא לאהרא רבי אבא אמר נושק בתלת דוכתי עלאי
 נושק בתורה נושק בצבאים נושק בכתובי' נושק בתורה דתת
 ואת התורה וגו' נושק בצבאים דכתיב וכל בניך למודי ה' איון
 לימודי ה' ולא אהרא וכתיב היום תורה בלמודי איון ולא אהרא
 נושק בכתובים דכתיב ויקם עדות ציעקב ותורה שם בישראל וכתיב
 אך לדיקים יודו לשעך מאן לדיקים דא לדיק וכנסת ישראל דמאן דלא
 אחגורו ולא עאלו בקיימא דילהון לא יודון לשומיה קדישא דהיא
 אורייתא אמר רבי חייא כיון דאתגלי קודשא בריך הוא על טוהא
 דסיני למיהב אורייתא לישראל שכיבת ארעא ותבת בכיימא דה' ארץ
 יראה וטקטה תא חזי בר נש דאתיליד לא אתגמא עליה חילא
 דלעילא עד דאתגור כיון דאתגור אתער עליה (רוחא) אתערותא
 דרוחא דלעילא זכי לאתעסקא באורייתא אתער עליה אתערותא
 יתיר זכי ועבד פקודי אורייתא אתער עליה אתערותא יתיר זכי
 ואתגסיב זכי ואוליד בנין ואולוף לון אורחוי דמלכא קדישא הא כדון
 הוא אדם שליט שליט בכלא :

יוסף לחק מוסרי מס' חסידים סי' כ"ה :

זאת תורת השם בכל לבנו ובכל נפשנו ובכל תאורו להדבק בצורא ועל כל
 עצירה ועצירה שתבא לידו ויחשוב ה"ו אם גוזרים עליו התורה והוא
 על יחוד ה' וכי זה דבר הקשה שלא יוכל לעמוד בו יסבול עבור יחוד שמו לו
 כל עצירה יקל עליו להעצירה נוננו ומיד כשחדם צא ליעהר מסייעין לו מן
 השמים והם יהרהר אדם צאשה אחת בתפלתו או צשאר הרבויים יעשו
 גדלי אנציות ידיו צדק ויעלה גופו עליהם ואל יסמוך בפיתל וזה הדבר יעיל
 נוננו הרבויים והם אדם צמרמן או צמקום הענופה והאבת אשה נננסת
 צלבו או עזרת לפני יהרהר צדרי תורה כי דברי תורה יפוס לעהר כל
 מויר הרע ואע"פי שכל מקום מותר להרהר ה"ן מביט המרחץ וזית הכסף
 להפריש אדם מן העצירה מיתר וימנע אדם עליו מלבא לידו קרי ונלשנות יין
 ויתר מן הראוי מפני שהוא לוקח את לבנו ומסירו מאהרי ה' שחומר זנות יין
 ומירוש יקח לב ואם זאת עצירה לידו יתפלל בכל לבו לצורא שיגלנו ומה
 כשאין יסורין על האדם לפי שעה ולום ויבכה ויתחנן לילודו כל שכן שיתכלל
 אדם לצורא להלילו מן העצירה ולא יקנה אדם לעצמו קטיגור ליום הדין כי
 כל העצירות שצד צעולס הזה כל אחת ואחת מלפתו ומוליכנו ליום הדין
 שחומר ילפתו ארשות דרכם :

הלכה פסוקה הר"ם ה' תפלה פ"ג :

הפלה

הערב אע"פי שאינה מוצהי המתפלל אותה זמנה מתחלת הלילה
 עד שיעלה עמוד השחר ותפלה נעילה זמנה כדי שישלים אותה
 סמוך

סמוך לשקיעת החמה : ב המתפלל תפלה קודם זמנה לא ילא ידי חובתו
 וזמנה ומתפלל אותה בזמנה : ואם התפלל תפלה שחרית צערת הדחק אחר
 שיעלה עמוד השחר ולא : ויס לו להתפלל תפלת ערבית של לילי שבת צער
 שבת קודם שתשקע החמה וכן התפלל ערבית של מולאי שבת צערת לפי שפלת
 ערבית רשות אין מתקדין בזמנה ובלצד שיקרל קרית שוע צמנה אחר לאת
 הכוזבים : ג כל מי שעבר עליו זמן תפלה ולא התפלל צמוד אין לו תקנה
 ואינו משלים : צמנה או סתם אנוס או ערוד משלים אותה תפלה צמן תפלה
 הסמוכה לה ומקדים תפלה שצמנה ואחרים מתפלל את התשלומין :

יום רביעי תורה

ענין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ג דמולוי ון דסס ז"ן לקנות
 הברית נפש יתירה ומשנת : הבלה :

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמַלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה
 לְמִימָר : (ג) דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ
 לְדֹרְתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב לְהִקְרִיב לַחֶם
 אֱלֹהֵיו : מַלִּיל עִם אַהֲרֹן לְמִימָר גִּבֵּר מִבְּנֵי דְדִרְיָהוּן דִּי
 יְהֵא בֵיה מוּמָא לֹא יִקְרַב לְקִרְבָּא קִירְבַּן אֱלֹהֵיהּ : (א) כִּי
 כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב אִישׁ עוֹר או פֶּסֶח או
 חֲרָם או שְׂרוּע : אֲרִי כָּל גִּבֵּר דְּבִיה מוּמָא לֹא יִקְרַב גִּבֵּר
 עוֹר או חָרָם או שְׂרִיע : (ד) או אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה
 בּוֹ שִׁבְרֵי רֵגֶל או שִׁבְרֵי יָד : או גִּבֵּר דִּיהֵי בֵיה תִּבְר רֵיגְלָא
 או תִּבְר יָדָא : (ה) או־גִבֵּן או־דִּק או תִּבְלָל בְּעֵינָו או גִּרְב
 או יִלְפַת או מְרוּחַ אֲשֶׁר : או גִּבֵּן או דִּקָּא או הִילִיז
 בְּעֵינוֹהֵי או גִּבֵּן או תִּזוּן או מְרִים פְּתֻרִין : (ו) כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־
 בּוֹ מוֹם מִזֶּרַע אַהֲרֹן תִּכְהֶן לֹא יֵגֶשׁ לְהִקְרִיב אֶת־אִשִּׁי
 יְהוָה מוֹם בּוֹ אֵת לַחֶם אֱלֹהֵיו לֹא יֵגֶשׁ לְהִקְרִיב : כָּל גִּבֵּר
 דְּבִיה מוּמָא מִזֶּרַע דְּאַהֲרֹן כִּהֲנָא לֹא יִקְרַב לְקִרְבָּא יֵת
 קִירְבְּנֵיָא דִּי מוּמָא בֵיה יֵת קִירְבַּן אֱלֹהֵיהּ לֹא יִקְרַב
 לְקִרְבָּא :

נביאים

נביאים יחזקאל מ"ד מ"ט

(ב) וראשית

כלל בכורי כל וכל תרומת כל מפל
 תרומותיכם לכהנים יהיה וראשית
 עריסותיכם תתנו לכהן להגיש ברכה אל ביהוד: וריש
 כל בכורי כולא וכל אפרשות כולא מפל אפרשותיכו
 לכהניא יהי וריש אצותכו תתנו לכהניא לאשראה
 ברכתא בביתך: (ג) כל נבלה ומרפה מן העוף ומן
 הבהמה לא יאכלו הכהנים: כל נבילא ותבירא מן
 עופא ומן בעירא לא ייכלון כהניא: ובהפילכם את
 הארץ בגולה סרימו תרומה ליהוה קדש מן הארץ
 ארד משה ועשרים אלף ארד ורחב עשרה אלף קדש
 הוא בכלל גבולה סביב: ובפלגותכו ית ארעא
 באחסנא הפרשון אפרשותא קדש יי קודשא מן ארעא
 אורכא עטרין וחמשה אלפין אורכא ופותיא עכרא
 אלפין קודשא הוא בכלל החומה סחור סחור: (ד) יהוה
 מזה אל הקדש חמש מאות בחמש מאות מרבע סביב
 והמשים אמה מגרש לו סביב: יהי מדין לקודשא חמש
 מאה בחמש מאה מרבע סחור סחור וחמשין אמה
 ריחא ליה סחור סחור: (ה) ומן המדה הזאת תמור ארץ
 חמש ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים ובורותיה
 ומקדש קדש קדשים: ומן משחתא תרא חמש
 אורכא עטרין וחמשה אלפין ופותיא עכרא אלפין ויהי
 יהי מקדשא קודש קדשין: (ו) קדש מן הארץ הוא
 לכהנים משרתי המקדש יהוה הקדשים לשרת את
 יהוה ויהיה להם מקום לבתים ומקדש למקדש
 קודשא מן ארעא הוא לכהניא די משמשין בכור
 מקדשא

אמר יום רביעי
 דפג
 מקדשא רבי יהי דקרבין לשמשא קדם יי ויהי להון
 אחר שפיר לביחא ובכשא למקדשא:

כתובים משלי סיומ כ"ח

(6) ודי ו תלב עזים ללחמה ללחם ביתה וחיים
 לגערהיה: וסופקא בחלכא דעני
 למיכולהך ולמיכולתא דביתך וחי לטליהך: (3) גמו
 ואיזדרהך רשע וצדיקים ככפיר יבטח: ערקין רשיעי
 כדלית דרדיף להון וצדיקי הון ארנא דמסכי
 למיכולתיה מסכרין לחוקמתא: (ג) כפשע ארץ רבים
 שריה ובאדם מכין ידע כן יאריף: בחוכמה דארעא
 סניאין רברבנהא ובני גשא דמתביינין בידעיתהא
 בגרין: (ד) גבר רש ועשק בלים מטר סוף ואין לחם:
 גברא מסכינא דעשוק למסכני איה מטרא חביטא
 דלית ביה ינתרן: (5) עובי חורה יהללו רשע ושמרי
 חורה יתגרו גם: דשכרין גימוסא ומשתבחין ברשעא
 ואלין דנמרון אורייתא מתגדין בהון דיתובון: (ו) אנשי
 דע לא יבינו משפט ומבקשי יהוה יבינו כל: בני גשא
 בישוי לא מתביינין דינא ורבעי מן קדם יי מתביינין
 כולהון טבתא:

משנה סוכרין פרק ה'

א דיני ממונות בשלשה גילות ובקלות בשלשה. גזק נחצי
 גזק פשולומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה בשלשה.
 האונם והקפסה ובמוציא שם רע בשלשה. ד"ר מאור וחכ"א
 מוציא שם רע בעשרים ושלשה משום שיש בו דיני נפשות:
 ב טבות בשלשה. משום ר' ישמעאל אמרו בעשרים ושלשה.
 עבור תחדש בשלשה. עבור השנה בשלשה. ד"ר מאיר. כן
 שמעון

שמעון בן גמליאל אומר בשלשה מתחילין ובחמשה נושאין
 ונותנין וגומרין בשבעה ואם גמרו בשלשה מעברה ג סמיכת
 זקנים ועריפת עגלה בשלשה ד"ר שמעון ור' יהודה אומר בחמשה
 החליצה והמאונין בשלשה נטע רבעי ומעשר ומעשר שני שאין
 דמיו ידועין בשלשה ההקדשות בשלשה הערבין המטלטלין
 בשלשה ר' יהודה אומר אחד מהן כהן ובקרקעות תשעה וכהן
 ואדם כיוצא בהן ד דיני נפשות בעשרים ושלשה הרובע
 והרבע בעשרים ושלשה שנאמר והרגם את האשה ואת הבתה
 ואומר ואת הבתה פהרוגי שור הנסקל בעשרים ושלשה
 שנאמר השור יסקל וגם בעליו יומת כמיחת בעלים כך מיתת
 השור הואב והארי והדוב והזמר והפרדלם ותנחש מיתתן בעשרים
 ושלשה ר' אליעזר אומר כל הקודם להורגו זכה ר' עקיבא אומר
 מיתתן בעשרים ושלשה ה אין דגין לא את השבט ולא את
 גביא השקר ולא את כהן גדול אלא בבית דין של שבועים ואחד
 ואין מוציאין למלקחת הרשות אלא על פי בית דין של שבועים
 ואחד אין מוסיפין על העיר ועל הערות אלא על פי בית דין של
 שבועים ואחד אין עושין סנהדריות לשבועים אלא על פי בית דין
 של שבועים ואחד אין עושין עיר הנדחה אלא בבית דין של שבועים
 ואחד ואין עושין עיר הנדחת בספר ולא שלש עיר הנדחת
 אבל עושין אחת או שתיים ו סנהדרין גדולה היתה של שבועים
 ואחד וקטנה של עשרים ושלשה ומגין לגדולה שהיא של
 שבועים ואחד שנאמר אספה לי שבועים איש מוקגי ישראל
 ומשה על גביהו הרי שבועים ואחד ר' יהודה אומר שבועים
 ומגין לקטנה שהיא של עשרים ושלשה שנאמר ושפטו העדה
 והצילו העדה עדה שופטת ועדה מוצלת הרי כאן עשרים
 ומגין לעדה שהיא עשרה שנאמר עד כתי לעדה הרעה הואת
 יצאו יחושע וכלב ומגין להביא עוד שלשה ממשמע שנאמר
 לא תהיה אחרי רבים לרעות שומע אני שאהיה עמהם לטובה
 אם בן למה נאמר אחרי רבים להטות לא בהמיתה לטובה
 אטיחה לרעה המיתה לטובה על פי אחד המיתה לרעה על פי
 שנים

ש
ע
וע
כ
הכ
די
הוא
כי
שי
של
[יה]
לי
הר
חנו
בין
דבר
ימש
[יה]
הה
רבי
שים
ד
[יה]
[יה]
עליו
כמה
נרא
לזים
[יה]
לשמה
ימד

אמור יום רביעי

רפה

שנים. ואין בית דין שקול. מוסיפין עליהם עוד אחד. תרי כאן
עשרים ושלשה. ובמה יהא בעיר ותהא ראיה למנהדרין מאה
ועשרים. ר' נתניה אומר קאתים ושלשים בנגד שרי עשרות:

הלכה סנהדרין 97 ז' ע"ג:

כתיב לא תעשו אתי אלהי כסף ואלהי זהב אהי כסף ואלהי
זהב הוא דלא עבדי הא דעץ שרי. אמר רב אשי [ח] אלוה
הכא בשביל כסף ואלוה הכא בשביל זהב. רב כי הוה אחי [ג] לבי
דינא אמר הכי ברעות נפשיא [ג] לקטלא נפיק [ד] וצבי ביתיה לית
הוא עבד [ה] וריקו לביתיה עייל [ו] ולואי שתהא ביאה כיצאיה
כי הוה חוי [ז] אמכוה דספרי אבתייה אמר [ח] אבא אלן [ט] כלי
שלא יפסע [י] על ראשי עם קדש שנאמר ולא תעלה במעלות
[יא] וסמיד ליה ואלה המשפטים. אשר תשים אשר תלמדם מיבעי
ליה אמר ר' ירמיה ואי תימא רבי חייא בר אבא אלן [יג] כלי
הדיינין רב הונא כי הוה נפיק לדינא אמר הכי אפיקו לי מאני
חנותאי [יד] מקל [טו] ורצועה [טז] ושוטרא [יז] וסנדלא. [יח] שמוע
בין אחיכם ושפטתם אמר רבי חנינא אוהרה לבית דין שלא ישמע
דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חבירו ואוהרה לבעל דין שלא
ישמע דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חבירו קרי ביח נמי
[יח] שמע בין אחיכם: (דף ה') [יט] כתיב ואצוה את שופטיכם בעת
ההיא [כ] וכתיב ואצוה אתכם בעת ההיא אמר רבי אלעזר כעת
רבי שמלאי אוהרה לצבור שתהא אימת דיין עליהם ואוהרה לדיין
שיסכול את הצבור עד כמה אמר רבי חנן ואי תימא רבי. שבתאי
כאשר ישא האומן את היונק:

ד'ש"י [א] אלוה הכא בשביל כסף. דין שהעמידוהו על ידי שנתן מונק
למלך על כך: [ב] לדינא. לדין: [ג] לקטלא. ליסא עליו הטע ועל עלמו
היה חומר: [ד] וצבי ביתיה לית כוון עידי. זרבי ביתו זינו עושה כלל:
[ה] וריקו לביתיה עייל. סלינו ונחזק כלל כוון: [ו] ולואי שתהא ציחא.
שחזור לביתו כוליהו חצותי. שילחתי כלל הטע שלא טעמא ולעמא:
[ז] לחזקתא. סיעת אחיס: [ח] אס יעלה לשמים ור'. כדי שלא תזוז דעתו
עליו היה חומר פך: [ט] כגללו. וכל ראי: [י] על ראשי עם קדש. ששפטיה
המתרגמן דרס היו הצבור יושבין לחרץ והמפסיע ציניהן לילך וליסא צתקתו
גדאש המפסיע על רסן: [יא] וסמיד ליה ואלה המשפטים. כלומר אף
למפסיע אני חסיד: [יב] כלי הדוינים. דשיכא צרו סימא דבר המעטל:
[יג] דלועה. לחלקת: [יד] וקל. למתת חרדות עד שיחזור צו: [טו] שופר.
למתתא ודוי: [טז] סנדל. לחלוס: [יז] שמוע בין אחיכם. כסיהו שיהס
יחד שמעו דבניהם וכל משמעו דבני זה כלל זה שחזר דברי שקר דבדרי אמת
לפי

יוסף לחקי מוסרי נס' חסידים פי' כ"ע:

אם עמד אדם בצדק תורה אל יחזיק עוזה לעולמו וליומיו כחם חסידו אלא
 אלא יתן תוספתות ויהודות לנקום ישתבח ומתעלה זכרו שהולכה
 מתעלה לפניו אשר צידו להטות לצד אל אשר יחסון שגאמר פלגי מים לצ' מתוך ציד
 ה' ואומר ואחשך גם אני מתעלה לי וכל שהוא רוצה לשוג בתשובה
 ולהיות צדקת החסידות וידלס להטיב עונקו הבלכות הצדק ועומק כבודו אל
 יכנס אדם לזה אלא אם הוא נפש רגון טוב בלא כעס ויעצוב שיחת בני אדם
 ושעשוע ילדים ותלשימו עם אשתו אלא בשעת המעשה' ולהיות זכיר במלוא
 קלה כצחמורה ולהיות זכיר ולקום לפני זקן אפילו מאה פעמים כל ימי עליו
 למשא צלצלת הצדק:

הלכה פסוקה' בר"ס ה' תפלה פ' ג':

מעה ולא התפלל שחרית ועבר חזי היום ותפלל מנחה שהים ראשונה
 תפלת מנחה וסגויה תשלומי שחרית' מעב' ולא התפלל מנחה עד
 שקעה החמה ותפלל ערצית שהים ראשונה ערצית וסגויה תשלומי מנחה'
 מעב' ולא התפלל ערצית עד' שעלה עמוד השחר ותפלל שחרית שהים'
 ראשונה שחרית וסגויה תשלומי ערצית: **ב** מעב' ולא התפלל לא תפלה זו
 ולא תפלה הסמוכה לה אינו משלם אלא אחרונה בצד כיור מעב' ולא התפלל
 לא שחרית ולא מנחה ותפלל ערצית שהים ראשונה ערצית והאחרונה תשלומי
 מנחה' אלא שחרית חזן לה תשלומי סבד' עבר מנחה וכן צ"שאר תפלות:
 ג' היו לפניו שתי תפלות של מנחה ושל מוספין ותפלל של מנחה ואח"כ התפלל
 של מוספין' ויש מי שמורה שהין עושין בצדוד קן כדי שלא יעשו:

יום המישי תורה

יזון צדקיות חמשה פסוקים אלו הם כנגד ה' דמילוי ה'ה אחרונה דסס
 ג'ן לקנות האדם רוח ימורה' משנת הכאה:

(א) **לחם** אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל:
 קורבן אלהיה מקדשי קודשי ומן קודשי
 ייבול: (ב) אך אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יבש
 כיימם בו ולא יחלל את מקדשי כיי אני יהוה מקדשם:
 בדם לפרוקהא לא ייעור ולמדבחה לא יקרב ארי
 מומא ביה ולא יחיל ית מקדשי ארי אגא יי מקדשהון:
 (ג) וידבר משה אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל:
 ומלילי משה עם אהרן ועם בנורו ועם כל בני ישראל:
 וידבר

(ד) וידבר יהוה אל-משה לאמר : ומליל יי עם משה
 למימר : (ס) דבר אל-אהרן ואל-בניו ויגורו מקדשי בני
 ישראל ולא יחללו את-שם קדשי אשר הם מקדשים
 לי אני יהוה : מליל עם אהרן ועם בנותיו ונרשון
 מקודשיא רבגי ישראל ולא יחלון ית שמא דקודשיו
 אינן מקדשין קרמי אנא יי :

נביאים יחזקאל סימן מ"ט

(b) וּחְמוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אַרְבַּע וְעֶשְׂרֵת אֲלָפִים רֹב
 יְהִי לְלוּיִם מִשְׁרָתִי הַבַּיִת לָהֶם לְאַחֲוָה

עֶשְׂרִים לְשָׁכֶת : וְעֶסְרִין וְחֲמִשָּׁא אֲלָפִין אֹרְבָא וְעֶסְרָא
 אֲלָפִין פּוֹתִיא וַיְהִי לְלוּיִי מִשְׁמִשִּׁי בֵּיתָא לְהוֹן לְאַחְסָא
 עֶסְרִין לְשָׁכֹן : (ג) וְאַחֲוָת הָעִיר תִּתְּנוּ חֲמִשָּׁת אֲלָפִים רֹב
 וְאַרְבַּע חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף לְעַמַּת תְּרוּמַת הַקֹּדֶשׁ לְבֵית
 יִשְׂרָאֵל יְהוֹה : וְאַחְסָנָת קִרְתָּא תִּתְּנוּ חֲמִשָּׁא אֲלָפִין
 פּוֹתִיא וְאֹרְבָא עֶסְרִין וְחֲמִשָּׁא אֲלָפִין לְקַבֵּל אֲפֻרְשׁוֹת
 קוֹדֶשָׁא לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל יְהוֹי : (א) וְהַנְּשִׂיאַ מוֹה וּמוֹה
 לְתְרוּמַת הַקֹּדֶשׁ וְלְאַחֲוָת הָעִיר אֶלֶפְנֵי תְרוּמַת־הַקֹּדֶשׁ
 וְאַל־פְּנֵי אַחֲוָת הָעִיר מִפְּאַת־יָם יְמֵה וּמִפְּאַת־קִרְתָּא
 קְדִימָה וְאַרְבַּע לְעַמּוֹת אַחֲוֵי הַחֲלָקִים מִגְּבֻל יָם אֶל־גְּבֻל
 קְדִימָה : וּלְרַבָּא מִכָּא וּמִכָּא לְאַפְרָשׁוֹת קוֹדֶשָׁא
 וְלְאַחְסָנָת קִרְתָּא אֲפֻרְשׁוֹת קוֹדֶשָׁא וְלְקַבֵּיל אַחְסָנָת
 קִרְתָּא מְרוּחַ מְעַרְבָא מְעַרְבָא וּמְרוּחַ מְדִינְתָא מְדִינְתָא
 וְאֹרְבָא לְקַבֵּיל חַד מִן חוּלְקַיָּא מִתְּחוּמֵי מְעַרְבָא עַד
 תְּחוּמֵי מְדִינְתָא : (ד) לְאַרְבַּע יְהִי־לּוֹ לְאַחֲוָה בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא
 יִזְנוּ עוֹד נְשִׂאֵי אֶת־עַמִּי וְהָאֲרִיץ יִתְּנוּ לְבֵית־יִשְׂרָאֵל
 לְשִׁבְטֵיהֶם : דָּא אֲרַעָא תְּהִי לְרַבָּא לְאַחְסָנָא בְּיִשְׂרָאֵל
 וְהִיא ק

וְלֹא יִיגְסוּן עוֹד רַבְרָבֵי יִתְעַמִּי וְאַרְעָא יִתְנַנּוּן לְבֵית
 יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְטֵיהוֹן: (ו) כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה רַב־לְכֶם
 נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל חֲמָס וְשֵׁר הַסִּירוּ וּמִשְׁפָּט וּצְדָקָה עֲשׂוּ
 הָרִימוּ גְרִשְׁתֵּיכֶם מֵעַל עַמִּי גַּם אֲדֹנָי יְהוִה: כְּדָנּוּ אָמַר
 יי אֱלֹהִים סָגִי לְכוּן רַבְרָבֵי יִשְׂרָאֵל חֲטָפָא וּבָזָא אַעֲדוּ
 וְדִין דְקִשׁוּט וְזָכוּ עֵיבִירוּ סְלִיקוּ תַקְלָהֲכוּן מִגּוּ עַמִּי אָמַר
 יי אֱלֹהִים:

כתובים משלי סיון כ"ח

(6) טוֹב־דָּרֶשׁ הוֹלֵךְ בְּחַמוֹ מֵעַקֵּשׁ דְרָכִים וְהוּא עֲשִׂיר:
 טב מִסְפִּינָא דְמַהֲלִיךְ בְּחַמִּימוּתֵיהָ מִן הוּוּ
 דְמַעֲמִיק מִן אוֹרְחַתֵיהָ וְהוּא עֲתִיר: (3) נוֹצֵר הוֹרְהָ בֵן
 מִבֵּין וְרַעְיָה זֹלְלִים יְכָלִים אָבִיו: דְגָמִיר אוֹרְבִיתָא בְרָא
 הוּא דְמַתְבַּיֵּין וְדַמְתַּחְבֵּר לְזֹלְלֵי מַחְמִין אָבִיהֵי: (3) מִרְבֵּה
 הוֹנוֹ בְּנִשְׁדָּ וּבְמַרְבִּית לְחוּנְן דְלִים יִקְבָּצֵנוּ: דְמַסְנֵיא
 מְזֻלִיָּה בְנוּכְתָתָא וּבְרַבִּיתָא לְמִן דְמַרְחֵם עַל מַסְכְּנֵי
 מַכְנָשׁוּי: (7) מִסִּיר אָזְנוֹ מִשְׁמַע הוֹרְהָ גַם־הַפְּלִחוֹ תוֹעֵבָה:
 דְמַסְכִּיר אֲדִנְיָה דְלֵא נִשְׁמַע אוֹרְבִיתָא אַף צְלוּתֵיהָ
 מְרַתְקָא הִיא: (8) מִשְׁנֵה יִשְׂרָאֵל בְּדָרְךְ רַע בְּשַׁחֲוֵתוֹ הוּא־
 יְפוֹל וְחַמִּימִים יִגְחֲלוּ־טוֹב: דְמִשְׁנֵי תְרִיעֵי בְאוֹרְחָא
 בִּישְׁתָּא בְּגוּמְצָא הוּא גְפִיל וְשִׁלְמֵי וְחַמִּימֵי גְרַחוּן
 טַבְחָא:

ומצית ק'

משנה חולין פרק ד'

א בְּהֵמָה חֲמָשָׁה לַיְלָךְ וְהוֹצִיא הַעוֹבֵר אֶת יָדוֹ וְהַחֲזִירָה מוֹתֵר
 בְּאַבְיָלָהּ הוֹצִיא רֵאשׁוֹ אַף עַל פִּי שֶׁהַחֲזִירוֹ תְרֵי זֶה
 כְּלוּד חֶסֶד מִן הַעוֹבֵר שֶׁבְמַעֲיָה מוֹתֵר בְּאַבְיָלָהּ מִן הַחֲזִירוֹ וּמִן
 הַכְּלוּחַ אֲסוּר בְּאַבְיָלָהּ זֶה תְּכַלֵּל כָּל דְבָר שֶׁהוּא גּוֹפֵה אֲסוּר
 וְשֹׁאֵנָה

וְשֵׁאִינָה גִּפְסָה מוֹתֵר׃ בַּהֲמַכְבֵּרֶת הַמְקַשָּׁה לִילָד׃ מִחֲתָךְ אָבִיר
אָבִיר וּמִשְׁלִיךְ לְכַלְכִּים׃ יֵצֵא רוֹבּוֹ תְּרִי וְחַ יִקְבֵּר וְנִפְטָרָה מִן הַכְּבוֹדָה׃
גַּ בְּהֵמָה שְׂמֵת עוֹבְרָה בְּחֹךְ מַעִיָּה וְהוֹשִׁיט הַרְוֵעָה אֶת יָדוֹ וְנִעְנַם
בֵּין בְּבִהְמָה טַמְאָה בֵּין בְּבִהְמָה טְהוֹרָה טְהוֹר׃ ר' יוסי תגליל
אוֹמֵר בְּטַמְאָה טַמְאָה בְּטְהוֹרָה טְהוֹר׃ וְכֵן הָאִשָּׁה שְׂמֵת וְלָדָה בְּחֹךְ
מַעִיָּה וְהוֹשִׁיטָה חֵיהָ אֶת יָדָהּ וְנִגְעָה בּוֹ׃ תְּחִיָּה טַמְאָה מוֹמְאָה שְׂבַעֲתָה
וְהָאִשָּׁה טְהוֹרָה עַד שְׂיֵצֵא הַיֶּלֶד׃ דַּ בְּהֵמָה הַמְקַשָּׁה לִילָד וְהוֹצִיא
הָעוֹבֵר אֶת יָדוֹ וְנִחְתְּקָה וְאַחַר כֵּךְ שָׁחַט אֶת אִמּוֹ׃ הַבֶּשֶׂר טְהוֹר׃
שָׁחַט אֶת אִמּוֹ וְאַחַר כֵּךְ נִחְתְּקָה הַבֶּשֶׂר מִגַּע גְּבִילָה׃ ר"ד מאיר
וְחֻכֵּי א' מִגַּע טְרִיפָה שְׁחִיטָה׃ מִה מְצִינּוּ בְּטְרִיפָה שְׁשִׁחִיטָתָה מְטַהֲרָתָה
אֶף שְׁחִיטַת בְּהֵמָה טְהוֹרָה אֶת הָאָבִיר׃ אָמַר לָהֶם ר' מֵאִיר לֹא אִם
טְהוֹרָתָה שְׁחִיטַת טְרִיפָה אוֹתָהּ דָּבָר שֶׁהוּא גִּפְסָה תִּפְסַח אֶת הָאָבִיר
דָּבָר שֵׁאִינּוּ גִּפְסָה׃ מִנֵּן לְטְרִיפָה שְׁשִׁחִיטָתָה מְטַהֲרָתָה בְּהֵמָה
טַמְאָה אֲסוּרָה בְּאִכְלָהּ׃ וְטְרִיפָה אֲסוּרָה בְּאִכְלָהּ׃ מִה בְּהֵמָה
טַמְאָה אֵין שְׁחִיטָתָה מְטַהֲרָתָה אֶף טְרִיפָה לֹא תִּמְהַרְגָה שְׁשִׁחִיטָתָה
אָמְרוּ לוֹ לֹא׃ אִם אֲמַרְתָּ בְּבִהְמָה טַמְאָה שְׁלֹא הִיחָה לָהּ שְׁעַת
הַבּוֹשֵׁר׃ תֹּאמַר בְּטְרִיפָה שְׁהִיחָה לָהּ שְׁעַת הַבּוֹשֵׁר׃ מִלֵּךְ מִה
שֶׁהִבֵּאתָ תְּרִי שְׁנוֹלְרָה טְרִיפָה מִן הַבָּשָׂן טַנִּין׃ לֹא׃ אִם אֲמַרְתָּ
בְּבִהְמָה טַמְאָה שְׁבִן אֵין בְּמִינָהּ שְׁחִיטָה׃ תֹּאמַר בְּטְרִיפָה שְׁשִׁחִיטָה
שְׁחִיטָה׃ בֵּן שְׂמֵנָה חֵי אֵין שְׁחִיטָתוֹ מְטַהֲרָתוֹ לְפִי שְׂאֵין בְּמִינּוֹ שְׁחִיטָתוֹ׃
הַ הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה וּמֵצֵא בָּהּ בֵּן שְׂמוֹנָה חֵי אוֹ סֵת׃ אוֹ בֵּן
תִּשְׁעָה מֵת׃ קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת דָּמוֹ׃ מֵצֵא בָּהּ בֵּן תִּשְׁעָה חֵי טַעֲוִן
שְׁחִיטָה וְחֵיב מִשּׁוּם אוֹחוֹ וְאֵת בְּנוֹ׃ ר"ד מאיר וְחֻכֵּי א' שְׁחִיטַת אִמּוֹ
מְטַהֲרָתָה׃ ר' שְׁמַעוֹן שׁוֹזְרֵי אוֹמַר אֶפְּלוּ בֵּן הַמֵּשׁ שְׁנַיִם וְחִיִּישׁ
בְּשָׂרָה׃ שְׁחִיטַת אִמּוֹ מְטַהֲרָתָה׃ קָרְעָה וּמֵצֵא בָּהּ בֵּן תִּשְׁעָה חֵי
טַעֲוִן שְׁחִיטָה לְפִי שְׁלֹא גִשְׁחַמָּה אִמּוֹ׃ וַ בְּהֵמָה שְׁנִחְתְּבוּ רִגְלֵיהֶם
מִן הָאֲרֻכְבָּה וְלִמְטָה׃ בְּשָׂרָה׃ מִן הָאֲרֻכְבָּה וְלִמְעָלָה׃ בְּסוּלָהּ
וְכֵן שְׁנִמְלִ צוּמַת הַגִּידִין׃ גִּשְׁבֵּר הָעֵצִים׃ אִם רוֹב הַבֶּשֶׂר קָנִים שְׁחִיטָתוֹ
מְטַהֲרָתוֹ׃ וְאִם אֵין רוֹב הַבֶּשֶׂר קָנִים אֵין שְׁחִיטָתוֹ מְטַהֲרָתוֹ׃
זַ הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה וּמֵצֵא בָּהּ שְׁלִיא גִּפְסָה הִפְסָה הָאֲכָלָנָה׃ וְאֵין
מְטַהֲרָה

מממאה לא טומאת אוכלין ולא טומאת נבילות. חשב עליה
 מממאה טומאת אוכלין. אבל לא טומאת נבילות. שליא שצתה
 מקצתה אסורה באכילה. סימן ולר באשה וסימן ולר בכתמה.
 המבכרת שהפילה שליא ישליכנה לכלבים. ובמוקד שין תקבר.
 ואין קוברין אותה בפרשת דרכים. ואין תולין אותה באילן מפני
 דרכי האמורי:

הלכה חולין דף פ"ד ע"א:

אמר רבי יוחנן הרוצה שיחעשר יעמוק בבחמה דקה. אמר רב
 חסדא מאי דכתיב ועשתרות צאנך שמעשרות את בעליהן
 ואמר רבי יוחנן [א] כסא דחרשין ולא כסא דפושרין. והני מילי
 בכלי מתכות אבל בכלי חרס לית לן בה ובכלי מתכות נמי לא
 אמרן אלא דלא שרי בהו [ב] ציביא אבל שרי בהו ציביא לית לן
 בה ובי לא שרי בהו ציביא נמי לא אמרן אלא דלא [ג] ציץ אבל
 ציץ לית לן בה. ואמר רבי יוחנן [ד] מי שהניח לו אביו מעות ורוצה
 לאבדן [ה] ילבש כלי פשהו וישחמש בכלי זכוכית וישכור פועלים
 ואל ישב עמהן ילבש כלי פשהו וישחמש בכלי זכוכית וישכור פועלים
 ואל ישב עמהן וישכור פועלים ואל ישב עמהן [ו] בתורי
 דנפיש פסיריהו דרש רב עזרא זמנין אמר לה משמיה דרבי אמי
 זמנין אמר לה משמיה דרבי אסי. מאי דכתיב [ז] טוב איש חונן
 ומלוא יכלכל דבריו במשפט לעולם יאכל אדם וישחה [ח] פחות
 ממה שיש לו וילבש ויתכסה במה שיש לו. ויכבד אשתו ובניו
 ביותר ממה שיש לו. שהן תלוין בו והוא תלוי במי שאמר והיה
 העולם:

רש"י [א] כסא דחרשין ולא כסא דפושרין. עוז לשתות כוס של חכספות
 ולא לשתות כוס של מים פושרין שרעים הם לנו: [ב] ציביא. שרטי
 עשבים ותכלין: [ג] ציץ. הרתיח: [ד] עיי שהניח לו אביו מעות. כלומר מי
 שלל טרם צמחון וקל צמינו לאצרו זהו אצורו: [ה] ילבש כלי פשהו. סבן
 יקדים ולפי דרכו לנודו שהעושה אלכ מאצד מנון ויהר לרס מהס: [ו] כיתנא
 דונוחא. יקר היה: [ז] בתורי. ישכור פועלים וימסור להם סודרים שלו לחרוש
 והם יכישו הסודים ויסחצום ציערות וצנרתים והמלאכה לא תעלה לנלוס
 שאינן חושטין לכך: [ח] טוב איש חונן. דליוס ותלוה אותם ועוז המכלכל דבריו
 צמטט לפי היכולת הוא עוונך על לרכיו ולא צכל תאור לכו: [ט] פחות ממה
 שיש לו. פחות מנדי היכולת וילבש ויתכסה לפי היכולת שלא יתצייס ויכבד
 אשתו יותר מנדי היכולת:

זוהר אמור דף ל"ו ע"א :

וביום

הזכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם
 מקרא קדש יהיה לכם וגו'. רבי שמעון פתח אז ירגמו
 עני היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ. זכאה חולקהון דלינון
 דמשתדלי באורייתא ינמא וליני דידעין אורחוי דקודשא בריך הוא
 ואתאחדן בשמיה (כל יומא) ווי לאינון ללא משתדלי באורייתא דהא
 לית לון חולקא בשמא קדישא ולא אתאחדן ביה לא בהאי עלמא ולא
 בעלמא דתי מאן דזכי בהאי עלמא זכי בעלמא דתי. דהכי תנין
 דובב שפתי ישי' אף על גב דלינון בההוא עלמא שפוטתיהו מרחטן
 תמן אורייתא. תא חזי עד הסתא אקריבו ישראל תבואת הארץ
 תבואת הארץ דתי. ואתעסקו ביה ואתקטרו בההוא קטורא. א"ג
 דדינא אשתכח דינא בשלמא אשתכח ביה (ס"א) דעלמא אשתכח
 ביה) ואקריבו שעורים בגין דתיבו קדמיה מכל סאר תבואה וינו
 קדמיה מתקרבא ולא מההוא דמתאחר דהא אחידו קדמיה דשרתל
 אתאחדו ביה בקודשא בריך הוא הכא הוא. אמר קודשא בריך הוא
 אנא יהצית לכו מן במדברא מההוא אתר דאקרי שמים דכתיב הגני
 מנטיר לכם לחם מן השמים ואתון מקרבין קמאי שעורים ורוח דמלה
 זאת תורת הקבלת חסר אזכרותא לכסי עלמא ללא יסטון תחות
 בעליהון. ואי לאו קמא שעורים זמינא לקרבא. וממלה דהא
 אשתמודע מלה אחרא זכאה חולקהון דישראל דהא כנסת ישראל לא
 שקרת במלכא קדישא לעלמין כנסת ישראל תויהא אשר תשטה אשה
 תחזי אישה בגין כך דינא דהאי אשתא מאתרהא קא אתייא ומתן הוא
 אתרהא ההוא דכתיב בה אשת חיל מי ימצא ורהוק מפנינים מברה.
 אשת חיל עטרת בעלה וההוא קמא שעורים דאיתית ההוא אשתא
 מנחת קבלת אתקרי חסר כנסת ישראל הכי אקרי ועל דא בפנחס כתיב
 תחת אשר קנא לאלהיו דקנאה הבא אתאחד דמאן דמשקר בהאי בריה
 קנאה אתערת עליה ועל דא קנאין פוגעין בו תא חזי קמא שעורים
 האי עומר דכיון דהוה נושא לריחין דגרוכות מפיין מניה שעורים
 מנופה בטלע עשרה נפה ודא שבע שבתות תמימות לבחר דסלקן
 שבע שבתות אלין אתא מלכא קדישא לאזדוגא בה בכנסת ישראל
 ואורייתא אתיביבא וכדין אתער מלכא ביחודא שלים ואשתכח אתר
 לעילא ותתא וכד אתער מלכא קדישא ומתא זינא דאורייתא כל לינון
 חיליין דמבכרי אבייהו סלקין שירתא ומאי אמרי. בשעתא דמלקטי
 להון פתחי ואמרי ה' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה. ה'
 בהשמים חסדך. וכתיב וכל עלי השדה ימתאו כף :

יוסף

יוסף לחק' מוסר' מס' חסידים סי' ל':

הזהר ושומר נפשו פן חלוד צדשתו של י"ר הרע המדומך מאחז החיים
 המשיך לדבר עזירה קטנה להמשיך לצד לגדולה השפלה
 והכניעה להמסר צידך וזאת לא תהיה נמסר צידו פן יצאך לצאר שמת צאש
 לא נופח ולא יהיה יודך הרע נמסר צידך אם לא על ידי תשובה לצוראך
 ולארחיקך מצער תאוה' זכור נא לימים אשר יצואו ומרוב טוב הלפון כי אם
 תטיב שאת ואם לא תטיב לפתח מעלת ריבון' וזאת צן אדם טוב ליואך צבל
 לצדך ויבן לציד שלם על צוחן כליות ואם נא עניך אל השמים ויחד אליך
 צמחה ולא יכטיילך י"ר הרע צחייך וצבל יום גילי טוב אל לצדך כי אחר המות
 יש מצ"ע הקצר ואחריו דינה של גהנום המר כי צמר יציון שיחבו כח לאדם
 שיצבל כח היסורין' ועוד אחר שינלל מדינה של גהנום יש דינים אחרים קשים
 ומרים' גם הרוע אשר תלך מצדך יאלל את נצלתך ואמרו חנמים קשה רמה
 לנת כחצו צצטר החי':

הלכה פסוקה' הר"ס ה' תפלה פ"ד :

חמישה דברים מעכצין את התפלה אע"פ שהגיע זמנה' עברת ידיים'
 וכיסו הערוה' ועברת מקום תפלה' ודברים המופזים אותו'
 וכוונת הלז: ב' עברת ידיים כולך רוחן ידיו צמים עד הפרק ואח"כ יתפלל' היה
 מכלך צורך והגיע זמן תפלה ולא היה לו מים אם היה צינו וצין המים ארבעה
 מילין שהם שמונה אלפים אמה הולך עד מקום המים ורוחן ואח"כ יתפלל'
 היה צינו וצין המים יותר על כן תקנה ידיו צרור או צפר או צקרה ומתפלל
 צמה דברים אחרים לפניו אצל אם היה מקום המים לאחריו אין מחייצין
 אותו לחזור לאחריו אלא עד מיל' אצל אם עבר מן המים יותר אינו חייב
 לחזור אלא תקנה ידיו ומתפלל: ג' צד"א שאינו מטהר לתפלה אלא ידיו צלצד
 צטאר תפלות מן מתפלת שחרית' אצל שחרית רוחן פניו ידיו ורגליו ואח"כ
 יתפלל ואם היה רחוק מן המים תקנה ידיו צלצד ואחר כך יתפלל:

ליל ששי

זיווף יהוה

(א) **אָמַר** אֱלֹהִים לְדָרְתֵיכֶם כָּל־אִישׁ וְאִשֶּׁר־יִקְרַב
 מִכָּל־זֶרְעֵכֶם אֶל־הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר־יִקְרְאוּ
 בְּיַד־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וּמֵמָאוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָהּ הַגִּפְשׁ הַהוּא
 מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: (ב) אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אֲהַרֵן וְהוּא צָרוּעַ
 אִו זָב בְּקִדְשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִמָּהַר וְהִנְגַּע בְּכָל־
 טָמְאֵת־גִּפְשׁ אִו אִישׁ אֲשֶׁר־תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע:
 אר

(ג) או-איש אשר יגע בכל-שרין אשר יטמא-לו או
באדם אשר יטמא-לו לכל טמאתו: (ד) נפש אשר תגע
בו וטמאה עד-הערב ולא יאכל מן-הקדשים כי אם
רחץ בשרו במים: (ה) ובא השמש וטהר ואחר יאכל
מן-הקדשים כי לחמו הוא: (ו) נבלה וטרפה לא יאכל
לטמאה-בה אני יהוה: (ז) ושמרו את-משמרתו ולא
ישאו עליו חטא ומתו בו בייחלהו אני יהוה מקדשם:
(ח) וכל-זר לא יאכל קדש תושב בהן ושקיר לא יאכל
קדש: (ט) וכהן בייקנה נפש קנזן בספו הוא יאכל בו
ויקיר ביהו הם יאכלו בלחמו: (י) ובת-כהן כי תהיו
לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל: (יא) ובת
כהן כי תהיה אלמנה ונרושה וזרע אין לה ושכה אל
בית אביה בנעוריה מלחם אביה תאכל וכל-זר לא
יאכל בו: (יב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה ויטמא
עליו ונתן לכהן את-הקדש: (יג) ולא יחלו אה-קדשי
בני ישראל את אשר ירימו ליהוה: (יד) והשיאו אחם
עון אשמה באכלם את-קדשיהם כי אני יהוה מקדשם:
(טו) וידבר יהוה אל-משה לאמר: (טז) דבר אל-אחין
ואל-בניו ואל כל-בני ישראל ואמרת אליהם איש איש
מבית ישראל ומז-הגג בישראל אשר יקריב קרבנו
לכל-נדריהם ולכל-נדבותם אשר יקריבו ליהוה לעולה:
(יז) לרצונכם חמים זכר בבקר בששבים ובעזים: (יח) כל
אשר-בו חום לא תקריבו כי-לא לרצון יהוה לכם:
(יט) ואיש כי יקריב ובח-שלמים ליהוה לפלא-גדה
או לגדבה בבקר או בצאן חמים יהיה לרצון כל-חום
לא יהיה-בו: (כ) עורת או שבור או חרוץ או יפלת או
גרב או ילפת לא-תקריבו אלה ליהוה ואשה לא-תחגנו

אמר ליל ששי

רצה

מהם על-המזבח ליהוה: (כ) ושור ושה שרוע וקלוט
 נדבה תעשה אהו ולגדר לא ירצה: (כג) ומעוד וכחות
 ונתוק וכרות לא תקריבו ליהוה ובארצכם לא תעשו:
 (כד) ומיד בגדגדר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל
 אלה פי משחתם בהם מום בם לא ירצו לכם: (כה) וידבר
 יהוה אל-משה לאמר: (כו) שור ארבע אוזני פי ולד
 והיה שבעה ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ורצה
 לקרבן אשה ליהוה: (כז) ושור ארשה אתו ואת-בנו לא
 השחטו ביום אחד:

(א) אימר להזן להריבון כל גבר די יקרב מפל ורעבון
 לקודשיא די יקדשון בני ישראל קדם יי
 וסאובתיה עלוהי וישתיצי אנשא ההוא מן קדמי אנא
 יי: (ב) גבר גבר מזרעא דאחרן והוא סגיר או דאיב
 בקודשיא לא ייכול עד די ידכי ודי יקרב בכל טמא נפשא
 או גבר די תפוק מניה שוכבת זרעא: (ג) או גבר די יקרב
 בכל ריחשא דיסתאב ליה או באנשא דיסתאב ליה לכל
 סאובתיה: (ד) אנש די יקרב ביה ויהי מסאב עד רמשא
 ולא ייכול מן קודשיא אלהין אסחי בשריה במינא:
 (ה) ובמישל שמשא וידכי ובתר בן ייכול מן קודשיא
 ארי להמיה הוא: (ו) גבילא ותבירא לא ייכול לאסתאבא
 בה אנא יי: (ז) ויטרוני ית מפרת מימרי ולא יקבלון
 עלוהי חובא וימותון ביה ארי יתלוניה אנא יי מקדשהון:
 (ח) וכל חלוני לא ייכול קודשא תותבא דכתנא ואגירא
 לא ייכול קודשא: (ט) וכתנא ארי יקני נפש קניין פספיה
 הוא ייכול ביה וילידי די ביתיה אינון ייכלון בלחמיה:
 (י) ובה כתנא ארי תהי לגבר חלוני היא באפרשות

קודשיא

קודשִׁיאָ לָא תיכול: (יב) וכת כהנא ארי תהי ארמלא
 ומתרכא ובר לית לה ותיחוב לבית אבוהא כרבין
 מלחמא דאבוהא תיכול וכל חלוני לא ייכול ביה:
 (יג) וגבר ארי ייכול קודשא בשלו ויוסף חומשיה עלוה
 ויתן לכהנא ית קודשא: (יד) ולא יחלוני ית קודשא דבני
 ישראל ית דיפרשון קדם יי: (טו) ויקבלון עליהן ענין
 וחובין במיכלהון בסואבא ית קודשיהון ארי אנא יי
 מקדשהון: (טז) ומליל יי עם משה למימר: (יז) מליל עם
 אהרן ועם בנהי ועם כל בני ישראל ותימר להון גבר
 גבר מבני ישראל ומן גיוריא בישראל דיקריב קורבניה
 לכל גדריהון ולכל גדרבהון דיקרבין קדם יי לעתא:
 (יח) לרעוא לכון שלים דכר בתוריא באמריא ובענא:
 (יט) כל דביה מומא לא תקרבין ארי לא לרעוא יחי לכוני:
 (כ) וגבר ארי יקריב גבסת קודשִׁיאָ קדם יי לפרשא
 גדרא או לגדבתא בתורי או בענא שלים יהי לרעוא כל
 מומא לא יהי ביה: (כא) עויר או תביר או פסיק או יבן
 או גרבן או חזון לא תקרבין אלין קדם יי וקורבנא לא
 תחננו מנהון על מדבתא קדם יי: (כב) ותור ואימר ותור
 וחסיר גרבמא תעביר יתיה ולגדרא לא יתרגעו:
 (כג) ודמרים ודרסים ודשליף ודגזיר לא תקרבין קדם יי
 ובארעכון לא תעבדון: (כד) ומנד בר עממין לא תקרבין
 ית קורבן אלהכון מפל אלין ארי חבולהון בהון מומא
 בהון לא לרעוא יהון לכוני: (כה) ומליל יי עם משה למימר:
 (כז) תור או אימר או ענא ארי יתיליד ויהי שבעא יומין
 בתר אמירה ומימא תמינארה ולהלא יתרגעו לקרבא
 קורבנא קדם יי: (כח) ותורתא או שיתא לה ולכרה לא
 תכסון ביומא חד:

יום הששי

למד קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומזמור ס' מלך
גלות נצט (או מזמור סדר ליום השבת וכו' מלך) יל"ח דברו משנה והלכה
מוסדר טכרות טכור נגד היסוד חמינת האוס:

משנה סלחות פרק ס'

א תנור שהוא עומד בתוך הבית ועינו קמוצה לחוץ והאהילו
עליו קוברי המת ב"ש"א הכל טמא ובה"א התנור
טמא והבית טהור ר' עקיבא אומר אף התנור טהור: ב ארוכה
שבין הבית לעליה וקדרה נחונה עליה וקובה בכונס משקה ב"ש"א
הכל טמא ובה"א הקדרה טמאה ועליה טהורה ר' עקיבא אומר
אף הקדרה טהורה: ג היתה שלימה בה"א מצלת על הכל
ב"ש"א אינה מצלת אלא על האוכלים ועל המשקים ועל בלי תרם
חורו ב"ה להורות בדברי ב"ש: ד לגין שהוא מלא משקין טהורין
הלגין טמא טומאת שבעה והמשקין טהורין ואם פינן בכלי אחר
טמאין האשה שהיא לשה בעריבה דאשה והעריבה טמאים
טומאת שבעה והבצק טהור ואם פיננו לכלי אחר טמא חורו
ב"ה להורות בדברי ב"ש: ה היו כלי גללים כלי אבנים כלי
אדמה הכל טהור היתה בלי טהור לכד"ש ולחטאת הכל טהור
שהכל נאמנו על החטאת מפני שהכלים טהורין וכלי תרם טהורין
ומצילין (ג"א מצילין) עם דפנות אהלים: ו כיצד תבוא והוד
שבבית וכפישה נחונה עליו טהור אם היתה באר חלקה או כורת
פחותה וכפישה נחונה עליה טמא אם היה נשר חלק או פרידה
שאין לה נפים טהור שאין הכלים מצילין עם דפנות אהלים עד
שיהיה להן דפנות וכמה תהא הדופן טפה היה לה חצי טפת
מבאן וחצי טפה מבאן אינה דופן עד שיהא לה טפה ממקום אחר:
ז כשם שמצילין מבגדים כך מצילין מבחויץ ביצד כפישה שהיא
נחונה על היתדות מבחויץ טומאה חתומה בלים שבכפישה טהורים
אם היה כותל חצר או כותל גנה אינו מציל קורה שהיתה נחונה
הכותל לכותל וקדרה תלויה בה טומאה חתומה בלים שבקדרה
ר' עקיבא מטהר והכמים מטמאין:

הלכה

הלכה כדף דף ג' ע"ג

[6] איפרא [3] הורמיו אמיה דשבור מלכא שדרה דמא לקמיה
 דרבא הוה יתיב רב עובדיא קמיה [ג] ארחה אמר
 לה האי דם חימוד הוא אמרה ליה לבריה תא חזי כמה חבימי
 יהודאי אמר לה דילמא כסומא בארובה הדר שדרה ליה שתין
 מיני דמא וכולהו אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא הוה
 ידע אסחייע מלחא [7] ושדר לה [8] סריקותא [9] דמקטלא [10] כלמי
 אמרה יהודאי [11] בתווי דלכאי יתביתו אמר רב יהודה מרישא
 חנה חוינא דמא כיון דאמר לי אמיה דיצחק ברי האי טיפתא
 קמייחא לא מייחין לה קמייחא דרבנן משום דהוינא [12] לא חוינא
 [13] בין טמאה לטהורה ודאי [14] חוינא:

רש"י [6] איפרא הורמיו - נכרית היתק וכן שמה ואף על פי כן היתה
 משמרת עלננה מנדות וקדושה להבגיר ואף קדושות היתה שולחת ולשון
 יוני איפרא חן כמו אפריין נמטייה לר' שמעון: [3] הורמיו - כמו הורמיו דר
 ליליתא כלומר יופי שדיס היה להו: [ג] ארחה וכו' - ואף על גב דאמר לשול
 דבא לא ידע דמא ניסא אחרתא ליה: [7] שלח לה - משום דוון:
 [8] סריקותא - מסרק נאה: [9] מקטלא כלמי - שהרגין עליה כנים וסביר
 ודאי הבין ומשום הכי שלח לי האי: [10] כלמי - כנים כדמתרגמינן כנים כחמא
 [11] בתווי נכחי - נחדרי הלכ אחס יושבין תחדרי מתרגמינן מתוכים כלומר כל
 חממא מלויה צכס: [12] לא חוינא - דדילמא אשתני ואף על גב דמרה דם
 טבור יס לה דילמא חי אייתא טפתא קמייחא הוה מיחיו טמא: [13] בין טמאה
 לטהורה - כשלין ימי טוהר של זכר או של נקבה וראתה ציט מ"א או ציט
 פ"א: [14] חוינא להבוא דמא - אי דם טמא וממינא ואי לאו מה' דמים הוה
 מטשרינא דהבוא ודאי טיפתא קמייחא מייחא דלא מזהמא דעד הסמא מחיו
 ואתא דם טוהר של מ' לזכר ופ' לנקבה מעין פתוח ואפי' פסקה יום או יומים
 הואיל ומחוקת הוה דמיו' לא זמנא ומייחא טיפתא קמייחא:

זוהר פרומה דף קל"ו ע"א

בשעתא

דאחפליג ליליא בליליא דא וקצ"ה צעי לאעלא
 בגכתא דלעילא - ורזא דא ציומי דחול קצ"ה טאל
 בגכתא דעדן דלתתא לאשתעשעא עם דריקיא דשראן חנו' ובטבת
 בההוא ליליא דשבתא קצ"ה טאל בגכתא דלעילא ברזא דמקורא
 עלאה בגין דציומי דחול כל נשמתין דדריקיא כלהו בגכתא די בלעילא
 סריין - וכד אחקדש יומא בנעלי שבתא כל אינון משריין דמלאכין
 קדישין די מונן גו גכתא דלתתא כלהו סלקין להני נשמתין דסריין
 גו גכתא דלתתא ולאעלא לגבי ההוא דקיעא דקיינ' על גכתא ומחמן
 אזדננן רתיבין קדישין דסשראן כורסי יקרא דמלאכא וסלקין לון לכל
 אינון נשמתין בגכתא דלעילא - בין דאלין רוחין סלקין כדון רוחין
 אחרנין

אחריו קדישין נחתין לאתעטרה בהו ענוא קדישא. אלין סלקין
ואלין נחתין. ואי חיתא הא גתא דבארעא זיווא דשבתא יצתא
בדיקניא בלא נשמתין לדיקיא. לאו הכי. אלא נשמתין אולין
ונשמתין אחיין. נשמתין סלקין ונשמתין נחתין. נשמתין אולין ונגו
גתא ונשמתין אחיין לגו גתא. כל אינון נשמתין לדיקיא דנחלצין
זיווי דחול ועד לא עאלו גתא בשעתא דאלין נפקין אלין עאלין
וגתא לא אשתאר בדיקניא ברוא דלחם הפנים זיוס הלקחו:

יוסף לחק. מוסר. מס' הסידים סי' ל"א:

גם לכל עת ושנה יש לך להבז את צוראך בכל צלצך ובכל נפסך והבז אל
לפך וקח משל תחנוס דליה אם יתן לך חסד עשרה זכובים או יותר כמה
תהיה אהבתי חקוקה צלצך. ואם יתן לך פרנסתך ופרנסת בניך וכני ביתך
מה תשוב אל צלצך. זה האיש אשר לא רחמי וועולס וועשה עמדי חסד כזה לו
אחיה אלף שנים לא אובל לגמול לו כל הטובות אשר עשה עמדי אהבתי אותו
בכל צלצו ובכל כפשי לא יוכל לגוות עניי דבר שלא אעשה בעבורו הן זמנתי הן
גופי הכל שלו. ומה צאהבת אדם כך צאהבת הקב"ה ישתבח ויתעלה וזרו הוא
הנותן מחיה לכל לא ב"ש כי יש לנו לידעך צאהבת הצורא ליראה אותו שאין
לעבור על מצותיו הן גדולה הן קטנה כי אין יודעים מתן סכרן של מצות וזן
בעצירות אשר הם קלות בעיניו כדכתיב עון עקבי יסובני עונות שאדם דס
צעק צעולם הזה יסוצו אותו ליום הרין ואם זכה מצותיו יעידו עליו:

הלכה פסוקה. הר"ם ה' שנת פ"ס:

הדיש כגורגת חייב ואין דישה אלא בגדולי קרקע והמפרק הרי הוא
מולדת הדם וחייב וכן כל כיוצא בזה. המוצל את הצהמה חייב משום
מפרק וכן המוצל דמי שיש לו עור חייב נשום מפרק והוא שיהיה לדין לדם
שילא זון החצורה. אבל אם נמכוון להזיק צלצד פטור ומפני שהוא מקלקל.
ואינו חייב עד שיהיה צדס או צחצח שהוליא כגורגת: ב ד"א צמוצל
צצהמה ומיה ועוף וכיוצא בהם אבל המוצל צמזירו אע"פי שנמכוון להזיק חייב
מפני גת רוחו שהרי נמקדרה דעתו ושככה חנותו והרי הוא כעמקן. ואע"פי
שאינו לדין לדם שהוליא ממנו חייב: ג שמונה שרשים האמורים צמורה הן
שיס להן עורות לענין שנת כמו מיה וצהמה ועוף. אבל שאר שרשים ורמשים
אין להם עור. לפיכך המוצל בהן פטור. ואחד המוצל צצהמה מיה ועוף או
צמונה שרשים ועשה בהן צמורה ויצא מהן דם או שגדר הדם אע"פי שלא יוצא
חייב:

בהר יום ראשון תורה

יבון בקריאת טהה פסוקים אלו טהה כנגד ׀ דמילוי יוד דטס זצן לסטול
זו הארס ונתוספת נטטה של טבת טעזרה:

(6) וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר: וּמַלִּיל
 יי עם מֹשֶׁה בְּטוֹרָא דְסִינַי לְמִימַר: (3) דְבַר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבֵאוּ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹחֵן לְכֶם וְשָׁבַתָּה הָאָרֶץ שַׁבָּת לַיהוָה: מַלִּיל
 עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְחִימַר לְהוֹן אַרְי תְּעִלוּן לְאַרְעָא דִּי אָנֹכִי
 יְהִיב לְכוּן וְתִשְׁמִיט אַרְעָא שְׁמִיטָתָא קָדָם יי: (ג) שֵׁשׁ
 שָׁנִים תִּזְבַּע שְׂדֵה וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר בְּרִמָּה וְאַסְפַּת אִד
 תְּבוֹאֲתָה: שִׁית שְׁנַי תִּזְרַע חֲקֵלְךָ וְשִׁית שְׁנַי תְּכַסֵּה
 בְּרִמָּה וְתִכְנוֹשׁ יָת עַל־לֶחֶת: (ד) וּבְשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית שַׁבַּת
 שַׁבְּתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ שַׁבָּת לַיהוָה שְׂדֵה לֹא תִזְרַע וּבְרִמָּה
 לֹא תִזְמַר: וּבְשָׁתָא שְׁבִיעִיתָא גִיח שְׁמִיטָתָא יְהִי לְאַרְעָא
 שְׁמִיטָתָא קָדָם יי חֲקֵלְךָ לֹא תִזְבַּע וּבְרִמָּה לֹא תְכַסֵּהוּ
 (5) אִת סְפִיחַ קִצִּירְךָ לֹא תִזְבַּע וְאֵת־עֲנָבֵי גִזְרֵךָ לֹא
 תִבְצֹר שְׁנַת שַׁבְּתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ: יָת כְּתָא דְחִצְרֵךָ לֹא
 תִחְצֹר וְיָת עֲנָבֵי שַׁבְּתָךָ לֹא תִקְטֹף שְׁנַת שְׁמִיטָתָא יְהִי
 לְאַרְעָא: (1) וְהָיְתָה שַׁבַּת הָאָרֶץ לְכֶם לְאַכְלָהּ לָהּ
 וּלְעִבְדָּהּ וּלְאַמְתָּהּ וּלְשִׁבְרָהּ וּלְחֹשֶׁקֶהּ תְּהִי עִמָּךְ:
 וְתָהִי שְׁמִיטַת אַרְעָא לְכוּן לְמִיכַל לָךְ וּלְעִבְדָּךָ וּלְאַמְתָּךָ
 וּלְאֲנִירְךָ וּלְחֹתָבְךָ דְּבִי־רִין עִמָּךְ:

נביאים ירמיה סימן ל"ג

(6) וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ הִנֵּה דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְאָמַר
 יְרֵמְיָהוּ הִנֵּה פָחַם גְּבוּאָה מִן־קָדָם יי עִמָּי
 לְמִימַר

למימר: (3) הנה הנמאל בן שלם דודך בא אליך לאמר
 קנה לך את שרי אשר בענתות כי לך משפט הנאלה
 לקנות: הא הנמאל בר שלם אח אבוק אתי לותך
 למימר זבון לך ית חקלי דבענתות ארי לך חניא
 אחסנמא למזבון: (ג) ויבא אלי הנמאל בודודי בדבר
 יהוה אל חצר המטרה ויאמר אלי קנה נא את שרי
 אשר בענתות אשר בארץ בנימין כי לך משפט
 הירשה ולך הנאלה קנה לך ואדע כי דבר יהוה הוא:
 ואחא לותי הנמאל בר אחבי כפתנמא דיי לדרת
 בית אסיריא ואמר לי זבון פען ית חקלי דבענתות
 דבארע שבטא דבנימין ארי לך חניא ירותא וקך
 אחסנמא זבון לך וידעית ארי כפתנמא דיי הוא:
 (ד) ואקנה את השדה מאת הנמאל בן דודי אשר
 בענתות ואשקלה לו את הכסף שבעה שקלים
 ועשרה כסף: וזבנית ית חקלא מן הנמאל בר
 אחבי דבענתות ותקלית ליה ית כספא שבעא מגין
 ועשר סלעין דכסף: (ה) ואכתב בספר ואחהם ואעד
 עדים ואשקל הכסף במאזנים: וכתבית בשטרא
 וחתמית ואכהידית סהרין ותקלית כספא במאזניא:
 (ו) ואקח את ספר המקנה את הקתום המצנה והחקים
 ואח הגלוי: ונסיבית ית שטרא דזבני ית דכתב
 בעיץ וחתים כהלכתא וכדחוא גית שטרא פתיחא:

כחובים משלי סימן כ"ה

(6) חכם בעיניו איש עשיר וכל מבין יחקרנו: גברא
 עתירא חבים הוא בעיניו ומספינא
 סובלתנא בסר ליה: (3) בעלץ צדיקים רבה הפארת
 ובקום

וּבְקוּם רְשָׁעִים יִחַפֵּשׂ אָדָם: כִּר יַחֲדוּן צְדִיקָא סְגִיָא
 שְׂבָהוּדָא וּבְקוּמָא דְרְשָׁעִי מְבַצֵּי כִר נִשְׂא: (ג) מִכְסֵּה
 פְּשָׁעֵיו לֹא יַצְלִיחַ וּמִזְרָה וְעוֹבֵב יִרְחֵם: דְּמַכְסֵי חוֹבוֹ
 לֹא נִצְלַח וּדְמוּתֵי חֲטָאֵי וְשָׂבִיק נִירְחֵם עֲלוֹי אֱלֹהָא:
 (ד) אֲשֶׁרֵי אָדָם מִפְתַּח תָּמִיד וּמִקְשָׁה לְבוֹ יִפּוֹל בְּרִיעָה:
 טוֹבוּהֵי דְבֵר נִשְׂא דְמַדְלִיחַ תְּדִירָא וּמִן דְּמַקְשֵׁי לְמִיחָה
 נָפִיל בְּבִישְׁתָּא: (ה) אֲרִיגָהּם וְדִב שׁוֹקֵק מוֹשֵׁל רְשָׁע
 עַל עַסְדָּל: אֲרִיגָהּ נְהִים וְדוּבָא מְצָרִים עַל רְשָׁעָא
 דְּמִשְׁתַּלִּיט עַל עַמָּא מִסְפִּינָא: נְגִיר חֶסֶר הַכְּמוּה
 וְרִב מְעַשְׂקוֹת שְׂנֵאֵי בְּצַע יֶאֱרִיף יָמִים: שְׁלִטָא חֶסֶר
 הַוִּינָא סְגִיָאן עוֹשְׂקוֹי וְאוּנָא דְסִגֵּי טוֹלְמִיָא נִגְרוּן
 סגל ק' יומיו:

משנה כלאים פרק ח'

א כְּלָאֵי הַכֶּרֶם אֲסוּרִין מִלְּזוּרֵעַ וּמִלְּקוֹם • וְאֲסוּרִין בְּהֵאָחֵז
 כְּלָאֵי זְרָעִים • אֲסוּרִין מִלְּזוּרֵעַ וּמִלְּקוֹמִים • וְאֲסוּרִין
 בְּאֵבִילָה • וְכֹל שֶׁבֶן בְּהֵאָחֵז • כְּלָאֵי בְּגָדִים • מוֹתְרִין בְּכֹל דְּבֵר
 יֵאִינן אֲסוּרִין אֲלָא מִלְּלְבוֹשׁ • כְּלָאֵי בְּהֵמָה • מוֹתְרִים לְגַדְל וּלְקוֹמִים
 וְאִינן אֲסוּרִים אֲלָא מִלְּהַרְבִּיעַ • כְּלָאֵי בְּהֵמָה • אֲסוּרִים זֶה בְּזֶה:
ב בְּהֵמָה עִם בְּהֵמָה • וְתִיָה עִם תִּיָה • בְּהֵמָה עִם תִּיָה • וְתִיָה עִם
 בְּהֵמָה • טְמֵאָה עִם טְמֵאָרָה • וְטֵהוֹרָה עִם טֵהוֹרָה • טְמֵאָה עִם
 טֵהוֹרָה • וְטֵהוֹרָה עִם טְמֵאָה • אֲסוּרִין לְחַרוֹשׁ וּלְמִשְׁוֹף וּלְהַנְהוּג:
ג הַמְנַהֵג • סוֹפֵג אֶת הַתְּרֵבָעִים • וְחִיוֹשֵׁב בְּקֶרֶן • סוֹפֵג אֶת הַתְּרֵבָעִים •
ד רַבִּי מֵאִיר פּוֹטֵר • וְהַשְּׁלִישִׁית שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לְרִצּוּעוֹת אֲסוּרָה:
ה אִין קוֹשְׁרִין אֶת הַסּוּם • לֹא לְצַדִּי הַקֶּרֶן • וְלֹא לְאֵת הַקֶּרֶן
 וְלֹא אֶת הַלּוֹבְדָקָם לְנַמְלִים • ד' יְהוּדָה אוֹמֵר כֹּל הַנּוֹלָדִים מִן הַסּוּם
 אֵף עַל פִּי שְׂאֵבִיתָן חֲמוּר מִתְרִין זֶה עִם זֶה • וְכֵן הַנּוֹלָדִים מִן הַחֲמוּר
 אֵף עַל פִּי שְׂאֵבִיהֶם סוּם מִתְרִין זֶה עִם זֶה • אֲבָל הַנּוֹלָדִים מִן הַסּוּם
 עִם הַנּוֹלָדִים מִן הַחֲמוּר אֲסוּרִים זֶה עִם זֶה: ה' הַסְרוּטוֹת אֲסוּרוֹת •
 וְהַרְמֵךְ

בהר יום ראשון

שג

וְהִכְפֹּד מִיָּמֶיךָ וְאֶדְנֵי הַשְּׂדֵה תִּהְיֶה ר' יוסי אוֹמֵר מִטְמְאוֹת בְּאֵהָל
בְּאֵדָם • הַקּוֹפֵד • וְחֹלְדֵת הַסְּגִיּוֹם תִּהְיֶה • חֹלְדֵת הַסְּגִיּוֹם רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר בְּשֵׁי אֵל מִטְמֵא בְּזוֹת בְּמִשְׁא וְכַעֲרֶשָׁה בְּמַנְעָה: ו' שׁוֹר בַּר מִיּוֹן
בְּהֶמְה • וְר' יוֹסִי אוֹמֵר מִיּוֹן תִּהְיֶה • כָּלֵב מִיּוֹן תִּהְיֶה • ר' מֵאִיר אוֹמֵר מִיּוֹן
בְּהֶמְה • הַתּוֹרֵר מִיּוֹן בְּהֶמְהָ • הָעֶרְוֵד מִיּוֹן תִּהְיֶה • תְּפִיל וְהַמּוֹף מִיּוֹן תִּהְיֶה •
וְאֵדָם מוֹמֵר עִם בָּלָם לְמִשׁוֹךְ וְלִתְרוּשׁ וְלִתְנַהֵג:

הלכה זרכות 97 ל"ג ע"ז

אמר רבי אלעזר גדולה תפלה יותר מן הקרבנות שנאמר למח
לי רוב זבחיכם וכתוב [א] ובפרשכם כפיכם • אמר רבי
יוחנן כל כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו שנאמר ידיכם
דמים מלאו • ואמר רבי אלעזר מיום שחרב בית המקדש ננעלו
שערי תפלה שנאמר גם כי אזעק ואשוע סתם תפלתי • ואף על
פי ששערי תפלה ננעלו ושערי דמעה לא ננעלו שנאמר שמעה תפלתי
ה' ושועתי האזינה אל דמעתי [ב] אל החרש • רבא לא גזר תעניתא
ביומא דעיבא משום שנאמר סכות בענן לך מעבור תפלה • ואמר
רבי אלעזר מיום שחרב בירח המקדש נפסקה חומת ברזל בין
ישראל לאביהם שבשמים • שנאמר ואתה קח לך מחבת ברזל
[ג] ונתת אותה קיר ברזל כינך ובין העיר • אמר רבי חנין אמר רבי
חנינא כל המאריך בתפלתו אין תפלתו חוזרת ריקם מנא לן ממשת
רבינו • שנאמר ואחפלה אל ה' וכתוב בתריה וישמע ה' אלי גם
בפעם ההיא • איני והא אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן
כל המאריך בתפלתו [ד] ומעיין בה סוף בה לירי כאב לב שנאמר
[ה] תוחלת ממושכה טחלת לב • מאי תקנתיה יעסוק בחורה שנא'
[ו] ועץ חיים תאווה באה • ואין עץ חיים אלא תורה שנאמר עץ
חיים הוא למחויקים בה • לא קשיא הא דמאריך ומעיין בה הא
דמאריך ולא מעיין בה • אמר רבי חמא בר רבי חנינא אם ראה
אדם שהתפלל ולא נענה יחזור ויתפלל שנאמר [ז] קוה אל ה' חזק
ויאמץ לבך וקוה אל ה':

רש"י [א] וצפרשכם כפיכם • אי לאו דגדולה תפלה כיון דלמיר למח לי רז
זכויכם למח לי תו וצפרשכם הא אפילו זכויכם לא יחזק ליה: [ב] אל
חרש • מדלח כתיב את דמעתי תראה שמע מינה נראה הוה לפניו ואין לרין
לבתפלה אלא שתתקבל לפניו: [ג] ונתתה אותה קיר ברזל • סימון למחלת ברזל
התפסקת בינו לניס: [ד] ומעיין בה • מנפסה שתעשה צקשתו על ידי הארכתו
סוף שאינה נעשית ונחלת תוחלת ממנוכה חס וסיף כלל לז כשאדם מנפסה
ואין תאומו צאה: [ה] תוחלת • ל' מילוי ותמכה: [ו] ועץ חיים תאווה צאה •
סופו של מקדש הוא: [ז] קוה • והתחזק ואל תמשיך ירך אלא חזק וקוה:

זוהר

וידבר ה' אל משה צהר סיני לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ וגומר רבי אלעזר פתח זאת תורת העולה היא העולה וגו' האי קרא בכנסת ישראל אוקומנא דהיא סלקא ונתחברא במלכא קדישא צווגא שליט' היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה וגומר תא חזי כיון דעאל ליליא ותרעין סתימין דיכין תתאין ונתפרין בעלמא ואזלין ושטין חמרי ואחתי וכלבי חמרי הא אוקומנא וכלבי ואחתי לא שטין ולא אזלין אלא בהו עבדי חרשיא לבני נשא כגון בלעם ואוקמוה' דין כל בני עלמא ניימין ומזבח תתאה דלבר אתוקד' בפלגות ליליא אתער רוח לפון' ונההוא מזבח תתאה נפיק שלהוב' דאשא ותרעין אתפתחו ודיכין תתאין אתכנסו צנוקבייהו' וההוא שלהוב' אזיל ושט ותרעין דגן עדן אתפתחו עד דמטי ההוא שלהוב' אתפלג לכמה סטרין דעלמא ועאל פחות גדפוי דתרנגולא וקארי כדן קרשא צריך הוא אשתכח בין לדיקיא וכנסת ישראל משבתח ליה לקודשא צריך הוא עד דאתי לפרא כיון דאתי לפרא אשתכחו משטעין ברוא חדא' ואית לה נייחא בצעלה הדא הוא דכתיב על מוקדה על המזבח כל הלילה וגו' עד הבקר דהא בצפרא דיכין וסלהובין אשתככו ודין אתער אברהם בעלמא ונייחא הוא דכלא' תא חזי כיון דעאלו ישראל לארעא לא אשתכחו בה דיכין תתאין וכנסת ישראל הוה בה נייחא על כנפי דכרובים כמה דאתמר דכתיב לך ילין בה' כדן הוה לה נייחא מכלא דהא ישראל לא נייחין עד דנקרבי קרבנא דבין הערבים ואסתליקו דיכין' ועולה הוה אתוקד על מדבחא וכדן הוה לה נייחא מכלא ולא אשתכח אלא אתתא בצעלה הה"ד כי תבאו וגו' ושבתה הארץ נייחא ודאי:

יוסף לחק' מוסר' מס' חסידים סי' ל"א:

אמת ויניח הוא כי אין לנו לעזור על מלות צוראנו אפי' על אמת מן הקטנות במלא צות זהב וכסף ואם יאמר אדם אעזור על מלות וכנסתי וצדתי אשר יתנו לי זהב אקיים את המלות חמורות אפרנס עניים אכנים אורחיס אעשה כמה וכמה טובות הנה זה מחשבת הכל' כי שטא חמר בעצירה ימות ולא יזכה לקבל המתנה' גם אם לא ימות יחצר המון צדוק קטן ומלא את צעונו בא וראש כמה יש לך לחובות צוראך המפניח חסדו עמך הוא צוראך מטפס סדומה ונתן צן נשמה מולאך מצטן חמרי זאת נתן לך פה לדבר ולב להצין אמיס לשמוע דברי פיו הטירות והמוקקות בכסף ומנופות צוהר הוא המוליכך על פני הארץ הוא הנותן מחיה לכל הוא תמית ומחיה כל אשר

אשר
לדבר
שכר
שני
צדי
לכר
לכו
תאין
ימות
להר
תתא
המד
לעצ
תשע
הצדי
ותה

כ"ב

יכס
התפ
באש
שלין
רגל
המת
ומת
לפני
חינו

יבוי

(6)

בהר יום ראשון

שה

אשר צדק נפש כל חי ורוח ה' המעדיף להם חוקך נח אומר כי אין הפה יכולה לדבר והאזן יכולה לשמוע כי לו דומיה תהלה אין קץ לאורך ימיו לא יתמו שנותיו הוא מלכי המלכים הקב"ה ויתברך שמו ויתברך זכרו הוא שרף שמים וארץ הים וכל אשר עם הוא הון את הכל כי עניני פקוחות על כל דרכי צני אדם לתת לאדם כדרכיו וכפני מעלליו הן טוב הן רע והנה הוא הנותן לפניו שני דרכים דרך החיים ודרך המות ואומר לך וצחרת בחיים וצכל זאת אנו המלאים רמה ומולעה לא חשבנו ולא שמנו על לצנינו כי אם לתלאת מאומינו לרדוף ובי צבא לאנוש ימיו היום כאן ולנחד בקרב הלא צפתה פתאום ימות כי אין אדם שלטו צדוק לכלוא את הרוח לכן אין עוב לו לאדם כי אם להרחיק עצמו מכל פחיתות ולתת לבו לאהוב וליראה את האור צכל לצנו וצכל תהדר ולמאוס בחיי הכל כי לא נוכל להשפיל עצמנו ולהכניע את יצרנו המדיחני מארץ החיים כי אם צהכנע לצנינו לשווא צוראנו תצדקה שלימה לעצמו ולעשות רצונו לצבא שלם אחריו החיים פת צמלח תאכל ומים צמשרה תשתה והשאר לך מליהשתבל צנשים המוליות את האדם מן העולם והצב את הצדקות והיו דן כל האדם לכך זכות וחסו שאמרה תורה צדק תשוע עמיתך ותהיה שכל צפני כל ועוסק בתורה התמימה והנכיה והישרה ואל תחזק טובה לעונך כי לך נורת:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ד:

כיסוי הערות כולל אע"פ שמה ערותו כדרך שצמסין לקרית שמע לא יתפלל עד שיכסא את לבו ואל לא כסה לבו שואנס ואין לו צמה יבשה הואלו וכה ערותו והתפלל ילא וכתחלה לא יעשה: צטרה תוקם התפלה כולל לא יתפלל צמקום הטופת ולא צמרחן ולא צצית הכסא ולא צחשפה ולא צמקום שאינו צחוקת טורה עד שיצדקנו כללו של דבר כל עקום שאין קירין צו קרית שמע אין מתפללין צו וצס שמרחיקין תנואה וממי דגליה וריח רע ומן המת ומראיית הערות לק"ש כך מרחיקין לתפלה ג מתפלל ומלא לואה צמקומו הואלו ומעא מפני שלא צדק עד שלא התפלל חודר ומתפלל צמקום טבור היה עימד צתפלה ומלא לואה כנגדו אם יכול להלך לפניו כגו שמדקנה לאחריו חרבע חנות יסלך ואם לאו יסלקנה ללדין ואם חינו יכול וצסוק גדולי החכמים לא היו מתפללין צצית שם צו סבר ולא צצית שם צו מוריים צצת עפשו מפני שרימו רע אע"פ שהמקום עהור:

יום שני תורה

וכון צקריאת חרבעה פסוקים אלו שסס כנגד ד דמילוי יו"ד דסס צ' להשאיר צו תוספת הרוח משנת שעצרה:

(ה) וּלְבַתְּמֹתַי וּלְחֵיתָי אֲשֶׁר בְּאַרְצָה חֵיתָי כָּל־תְּבוֹאֹתָהּ לֶאֱכֹל: וְלַבְּעֵרָהּ וּלְחֵיתָהּ דבארעך Chok Lejirael. III. כ U

דבארצוד ההא כל עללחה למיכל: (3) וספרת לה שבע
 עבדת שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לה יום
 שבע עבדת השנים השע וארבעים שנה: והמני
 לה שבע שמימן דשניו שבע שניו ויהו לה
 יומי שבע שמימן דשניו ארבעין והשע שניו:
 (2) והעבדת שופר הרועה בחודש השבעי בששור להש
 ביום הפפרים העבירו שופר בכל ארצכם: והעבר
 שופר יבא בירדא שבניצחא בששרא לירדא ביומא
 דכפריא העברון שופרא בכל ארעכו: (1) והדשום
 את שנה החמשים שנה ומראתם דרור בארץ לגר
 ושביה יובל הוא ההנה לכם ושבתם איש אל אהו
 ואיש אל משפחתו השבנו: והחדשון ית שנה חמשי
 שניו והקרון חידושא בארעא לכל יתבא יובלא היא
 היה לכוז והתובון גבר לאחסנתיה ונבר לרעותיה
 החובון:

נביאים ירמיה סימן ל"ג

(6) ואיתן אתה ספר המקנה אל ברנך בוגרית בן
 מתסיה לעיני הנמאל דדי ולעיני העדים
 הכתבים ספר המקנה לעיני כל היהודים השבים
 בהצר המטרה: והבית ית שטרא דובני למרוד פר
 גרית בר מתסיה לעיני הנמאל אחבי ולעיני סבדיא
 דכתובין בשטרא דובני לעיני כל יהודאי דהבין
 בדרת בית אסיריא: (3) ואצוה את ברנך לעיניהם
 לאמר: ופקידית ית ברנך לעיניהו למימר: (2) פה
 אמר יהנה צבאות אלהי ישראל לקוח את הפפרים
 האלה את ספר המקנה הזה ואת החתום ואת ספר
 תגלוי

הַגְּלוּי הַזֶּה וְנַתַּתֶּם בְּכָל־חַרְשׁ לַמַּעַן יַעֲמְדוּ יָמַי רַבִּים׃
 כָּדָן אָמַר יי צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי דִישָׁרָאֵל סֵב יַת שְׁמַרְיָא
 הָאֵלֹוּן יַת שְׁמַרְיָא דִּזְבִּינֵי הָרִין וְיַת דְּכַחֲבִיב בְּעֵין וְחַזִּים
 וְיַת שְׁמַרְיָא פְתִיחָא הָרִין וְחַתְנִין בְּמִן דְּחַסְפָּא בְּדִיר
 דִּיתְקִימִין יוֹמִין סְגִיאוֹן׃ (7) כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבֹאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד יִקְנִי בְתִים וְשָׂדוֹת וְכַרְמִים בְּאַרְצָן
 הַזֹּאת׃ אַרְבִּי כָדָן אָמַר יי צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי דִישָׁרָאֵל
 עוֹד יַעֲדִנִין בְּתִין וְחַקְלִין וְכַרְמִין בְּאַרְעָא הַזֹּאת׃

כתובים משני סיון כ"ח

(6) אָדָם עָשָׂק בְּדַם־נַפְשׁ עַד־בּוֹר לְנוֹם אֱלֹהֵי־מְכוֹר
 כּוֹ׃ בַּר נְשָׂא דְחָשִׁישׁ בְּדַמָּא רַנְפָּשָׂא עַד
 גּוֹבָא גְעֻזָּק לֹא נְצוּדוּגְיָה׃ (3) הוֹלֵךְ תַּמִּים יוֹשֵׁעַ וְגַעֲקֻשׁ
 הָרַבִּים יָפוּל בְּאַחַת׃ דְּמַתְלֵךְ בְּתַמִּימֻחָא נַחְתְּרִיק
 וְדַמְעָקְמִן אֹרְחַתְחִיה נָפוּל בְּחָרָא׃ (2) עַבְדָּא אֲדָמְתוּ
 וְשִׁבְעֵלְחָם וּמְרַהַף רַקִּים וְשִׁבְעֵרְקִישׁ׃ דְּפָלִים בְּאַרְעִיה
 גִּסְבַּע לַחְמָא וְדַרְדִּיף סְרִיקוּחָא גִּסְבַּע מִסְבִּינוּחָא׃ (7) אִישׁ
 אֲמוּנוֹת רַב־בְּרָכוֹת וְאַיִן לְהַעֲשִׂיר לֹא יִנְקָה׃ גְּבַרְא
 מְהִימְנָא סְגִיאוֹן בְּרַכְמִיה וְדַרְהִישׁ בְּעוּלָא רַנְעַתַר לֹא
 מוֹדְבִי׃

משנה עירובין פרק ח'

א בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי מִשְׁתַּמְשֵׁין בְּתַחוּמֵינָן׃ מֵנִית אֶת הַחֵבֶית וְאוֹמֵר הָרִי זֶה
 לְכָל בְּנֵי עִירֵי׃ לְכָל מִי שְׂגָלָה לְבֵית הָאָבֶל אוֹ לְבֵית
 הַמִּשְׁתָּה׃ כָּל שֶׁקָּבַל עָלָיו מִבְּעוֹד יוֹם׃ מוֹמֵר׃ מִשְׁתַּחֲשֵׁף׃ אָסוּר׃
 שְׂאִין מְעַרְבִין מִשְׁתַּחֲשֵׁף׃ ב בָּמָה הוּא שִׁיעוּרוֹ׃ מוֹזֵן שְׂמֵי סְעוּדוֹת
 לְכָל אֶחָד׃ מוֹזֵנוּ לְחֹל וְלֹא לְשַׁבֵּת׃ ד'ר מְאוּרִי׃ ר' וְהוֹדָה אוֹמֵר
 לְשַׁבֵּת וְלֹא לְחֹל׃ וְיַת וְיַת מִתְבַּנְּנִין לְהַמְלִי׃ ר' יוֹחֲנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר׃

מכפר בפונדיון מארבע סאין בסלע ר' שמעון אומר שתי ידות
לכפר משלשה לקב' חצייה לכית המנוגע' וחצי חצייה לפסול את
הגווה: ג אנשי חצר ואנשי מרפסת וששכחו ולא עירבו כל
שגבוה עשרה טפחים למרפסת פחות מכאן להצר חולת הבור
והסלע שהו גבוהים עשרה טפחים למרפסת פחות מכאן לחצר
במה דברים אמורים בסמוכה אבל במופלגת אפילו היא גבוהה
עשרה טפחים לחצר ואינו היא סמוכה כל שאינה רחוקה ארבעה
טפחים: ד הנתן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת
אינו עירוב והדר שם אינו אוסר עליו בבית הסבן ובבית הפקר
ובבית העצים ובבית האוצרות הרי זה עירוב והדר שם אוסר
עליו ר' יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית אינו
אוסר עליו: ה המניח ביתו ותלך לשובת בעיר אחרת אחר
גברי ואחד ישראל הרי זה אוסר ד"ר מאיר ר' יהודה אומר אינו
אוסר ר' יוסי אומר גברי אוסר ישראל אינו אוסר שאין דרך
ישראל לבא בשבת ר' שמעון אומר אפילו הניח ביתו ותלך לשובת
אצל בתו באותה העיר אינו אוסר שגבר תסיע מלבו: ו בור
שבין שתי הצרות אין ממלאין ממנו בשבת אלא אם כן עשו לו
מחיצה גבוה עשרה טפחים בין מלמעלה בין מלמטה בין מחוץ
אוננו ר' שמעון בן גמליאל אומר בש"א מלמטה ובה"א מלמעלה
א"ר יהודה לא תהא מחיצה גדולה מן הכותל שביניהם: ז אמה
המים שהיא עוברת בחצר אין ממלאין הימנה בשבת אלא אם
כן עשה לה מחיצה גבוה עשרה טפחים בכניסה יביציאה ר' יהודה
אומר כותל שעל גבה הדון משום מחיצה א"ר יהודה מעשה
באמה של אבל שהיו ממלאין מפנה על פי זקנים בשבת אמרו
לו מפני שלא היה בה פשוט: ח גוזזטרא שהיא למעלה מן
המים אין ממלאין הימנה בשבת אלא אם כן עשו לה מחיצה גבוהה
עשרה טפחים בין מלמעלה בין מלמטה וכן שתי גוזזטראות זו
למעלה מזו עשו לעליונה ולא עשו למתונה שתייהן אסורות עד
שיערבין: ט חצר שהיא פחותה מארבע אמות אין שופכין
בתוכה מים בשבת אלא אם כן עשו לה עיקה מהוקת סאתים מן

בהר יום שני

שמ

הקב ולמטה • בין מבחין בין מבפנים • אלא שמבחוץ צריך לקמור •
מבפנים אין צריך לקמור: י' ר' אליעזר בן יעקב אימר כיב שהוא
קמור ארבע אמות ברשות הרבים • שופכין לחוכו מים בשפת •
הק"א אפילו נג או תצר מאה אמה לא ישפוך על פי הביב • אבל
שופך היא על הגג והמים יורדו לביב • החצר והאקסדרה מצטרפין
לארבע אמות: י"א וכן שתי דיוטאות זו בגג זו • מקצתן עשו
עקה • ומקצתן לא עשו עקה • את שעשו עקה מותרין • את שלא
עשו עקה אסורין:

הלכה עירובין דף כ"ח ע"ג

דרש רבא מאי דכתיב הורדאים נתנו ריח אלו בחורי ישראל
שלא טעמו מעם חמא ועל פתחיו כל מגדים אלו כנות
ישראל שמגידות פתחיהן לבעליהן לישנא אחרונא [6] שאוגדות
פתחיהן לבעליהן [3] חדשים [3] גם ישנים [7] דודי צפנתי לך
אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רכנו של עולם הרבה
גזרות גזרתי על עצמי יותר ממה שגזרת עלי וקיימתים • אמר ליה רב
חסדא להווא מדרכנן דהוה קא מסדר אנדחא קמיה מי שמיע לך
חדשים גם ישנים מהו אמר ליה אלו מצות קלות ואלו מצות חמורות
אמר ליה ובי תורה [5] פעמים פעמים ניתנה אלא הללו מדברי
תורה והללו [6] מדברי סופרים • דרש רבא מאי דכתיב [7] ויותר
מתמה בני הוהר עשות ספרים הרבה וכו' בני הוהר בדברי סופרים
יותר מדברי תורה שדברי תורה יש בהם [8] עשה ולא חעשה
ודברי סופרים כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה שמא תאמר
אם יש בהם ממש מפני מה לא נכתבו אמר קרא עשות ספרים
הרבה אין קץ [9] ולהג הרבה יגיעת בשר • אמר רב פפא ברביה
דרב אחא בר אדא משמיה דרב אחא בר עולא מלמד שכל המלעיג
על דברי חכמים נדון בצואה רותחת • מתקיף לה רבא מי כתיב לעג
להג כתיב אלא [9] כל ההוגה בהם טועם טעם בשר:

רש"י [10] שאוגדות • קושרות פתחן ללודך צלליהן שאינן נצלות לאחרי •
מגדות לשון חנוכה • ל"א שמגידות פתחיהן כשרואה דם אוורת לצעל
ויפרוס יאמנה: [3] חדשים • דברי סופרים: [3] גם ישנים • דברי תורה:
[7] דודי לפנתי • ושמתי כל אלה לך לשוק: [8] פעמים פעמים ניתנה •
שתא זו חדש וזו ישנה: [9] דברי סופרים • חדשים שנתחדשו בכל דור ודור
לגדוד גדר וסיג: [10] ויותר וכתם • ליעול חוניה כתיב דברי חכמים כדרכיהן
אלו דברי תורה שמתכו למשה על פה שחלקו בזה חכמי ישראל לאחר שנתמעט
הכל ושכחו דכתיב צופים דקרא נתנו מרועם אחד זה משה וכתב צופים
ויותר וכתם בני הזכר מנה שניתן צופים צופה שרוא עוקר בני הזכר צללו
שצל

שבעה מה שגם הם עיקר אלה לך לא נכתבו שאין קן לעשות ספרים הרבה
 בכל אלה: [ת] עשה ולא תעשה יש בהן שאין בהן חיוב מיתה אבל דברי
 הספרים חייבין מיתה על כולן כדכתיב ופורץ גדר ישכנו נחש: [ע] והנה
 הרבה המלעיג עליהן ציגיונות צמר נידון: [י] כל ההוגר בהן כל שעה
 שאדם מחזר בדברי תורה מולא בהן טעם:

זוהר דבר דף ק"ח ע"א

ושבתה

הארץ שבת לה' שבת לה' ממש' חו פתח רבי
 אלעזר כי הקנה עבד עברי שש שנים יעבד
 וגו' בגין דכל דר ישראל דלחגור דאית ביה רשימוס קדישא אית
 ליה כייחא בשמטה דהא דיליה הוא ההוא שמטה לכייחא ביה' ודא
 אקרי שבת הארץ' ודאי חירו אית בה' כייחא בה' כמא דשבת
 כייחא הוא דכלא' הכי כוני שמטה כייחא דכלא כייחא הוא דרוחא
 וגופא' תא חזי ה' כייחא הוא דעלאי ותתאי' בגין כך' ה' עלאה'
 ה' תתאה' כייחא דעלאין' כייחא דתתאין' ה' עלאה שבע
 שנים שבע פעמים ה' תתאה שבע שנים בלחודדיהו דא שמטה ודא
 יוצלא וכד מסתכלין מלי כלא חד' בגין כך ושבתה הארץ' בזהוה
 כייחא דארעא אנטריכו עבדין כייחא' ובגין כך ובשבעיות לא
 לחפשי חנם' חנם מהו חנם' דלא יהיב למאריה כלום' אלא דא
 רוא הכא אוליפנא כתיב זכרנו את הדגה אשר נאכל במנרים חנם'
 בלא ברכה' דלא הוה עלנא במנרים עול דלעילא' תא חזי עבדין
 פטורין מעול מלכותא דלעילא ועל דא פטורין מן המנות' מאי עול
 מלכות שמים' אלא כהאי תורה דיהבון עליה עול בקדמיתא בגין
 לאפקא מניה טב לעלמא' ואי לא קביל עליה ההוא עול לא עבד
 מדי' הכי כוני אנטריך ליה לבר נש לקבלא עליה עול בקדמיתא
 ולבתר דיפלת ביה בכל מנה דאנטריך' ואי לא קביל עליה האי
 בקדמיתא לא ייכול למפלא' הדא הוא דכתיב עבדו את ה'
 ביראה:

יוסף לחק' בוסר' מס' חסידים סי' ל"ב:

כל

איש שאוב את הנדקות אוהב את התוכחות אוהב את גמילות חסדים
 מכנים אורחים מתפלל תפלתו זכוניה אשילו דירתו חוה' לחרן אינו רואה
 דין חיובו הקצר ואשילו דין של גהינם אינו רואה' צא וראה כמה ישמה
 לך חס ואמר לך מלך צמר ודס שמש לפני אף כי הוא רמה ותולעה כנוך ולאו
 משמשים מלך חלבי המלכים הקצ"ה על אחת כמה וכמה שיש לנו להיות שמויה
 אריוס צנורמו של הקצ"ה' וכן אמרו היו עו בגמר וקל כגמר ובגור כחרי
 לעשות

לעשות רצון אביך ששמיים סוף דבר הכל נעשה את האלהים ירא ואת
מזותיו שמור כי זה כל האדם:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ד:

דברים החופזים אותו כולל אם היה נרדף לנקציו לא יתפלל וכל הרדף
לנקציו והתפלל תפלתו תועבה וחוזר ומתפלל אחר טעמה נרכיו
ואם יכול להעמיד עליו כפי פרסם תפלתו תפלה' ואף על פי כן לכתחלה לא
יתפלל עד שיצדוק עליו יפה ויבדוק נקציו ויסיר כימו וניעו וכל הדבר
העודו וחס"כ יתפלל: ב ווי שגיסק ופיהק ונתעשש בתפלתו אם לרצונו
הרי זה מנוסה' ואם צדק גופו קודם שיתפלל וצא לאנסו אין צדק כלום נודמן
לו רוח בתפלתו מעליו עולותיו או צדדו' ואם היה מלעטר צדק זרקו צידו
לאחריו כדי שלא ילעטר בתפלה ונחל ערוד' ילא נמנו רוח מלמטה כשהוא
עומד בתפלה שלא לדעתו שיהיה עד שתכלה הרוח וחוזר לתפלתו: ג צדק
לאיזא רוח מלמטה ונלעטר הרבה ואינו יכול להעמיד עליו מהלך לאחריו
אדבע אמות וקמתק עד שתכלה הרוח ואומר רצון העולמים יגרתנו נקצים
נקצים חלולים חלולים גלוי וידוע לפנקי מדפתנו וכלמתנו מדפה וכלמה
צחינו מלעמ ורמה צקיתתנו וחוזר למקומו ומתפלל:

יום שלישי תורה

יבין בקריאת מנחה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דאטונה דסס
צ"ן להשאיר צו תוספת נפש' משנת טעורה:

(א) יובל הוא שנת החמישים שנה היתה לכם לא
תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו
את גזריה: יובלא היא שנת חמשין שנין תהי לכו
לא תזרעו ולא תבצרו ית בפתיה ולא תקטפון ית
שבקהא: (ב) כי יובל הוא קדש היתה לכם מזה שנה
תאכלו את חבואתה: ארי יובלא היא קודשא תהי
לכו מן חקלא תיכלון ית עללתה: (ג) בשנת היובל
הואת תשבנו איש אל אחותו: בשמא דיובלא הדיא
תתוכון גבר לאחנתיה: (ד) וכי תמכרו ממכר לעמיתך
או קנה מיד עמיתך אל אחינו איש את אחיו: וארי
הזבנו יבינו לתכרך או תזבנו מיד תכרך לא הזנו
גבר

שיב

בהר יום שלישי

גבר זה אחיהוי: (ה) במספר שנים אחר היובל תקנה
מאת עמיתך במספר שני תבואת יספר לך: במנין
שניא בחר יובלא תזבון מן חכרך במנין שני עלתא
ועבון לך:

נביאים ירמיה סימן ל"ג

(ה) ואתפלל אליהוה אחרי התי אתספר המקנה

אל ברוך גודגרה לאמר: ועלתי

קדם " בחר דיהבית ית שטרא דזביני לברוך בר

גרה למימר: (ג) אהה אדני יהוה הגה ו אתה עשה

את השמים ואת הארץ בכהה הגדול וכדעך המנייה

לא יפלא ממך כל דבר: קביל בעותי " אלהים הא

את עבדך ית שמיא וית ארעא בחילך רבא וכדעך

מממא לא יחפטי מן קדמך כל פתגם: (ד) עשה חסד

לאנפים ומשלים עון אבות אלתיק בגיהם אנתיקם

האל הגדול הגבור יהוה צבאות שמו: עינד מינו

לאלפי דרין ומשלים חובי אבהתא לבניא בר משלמין

למחטי בתריהון אלהא רבא גברא " צבאות שמייה:

(ו) גדל העצה ורב העלילה אשר עיגך פקוחות על פל

דרכי בני אדם לתח לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו:

הרבבין מלבויה וסגיאין עוכדוהי די קדמך גלון כל

אוררתו בני אנשא למתן לאנש כאורחתיה וכפירו

עוכדוהי: (ז) אשר שמת אהות ומפתים בארץ מצרים

עד היום הנה ובישראל ובאדם ותעשה לך שם כיום

הנה: דשויתא אחין ומופתים בארעא דמצרים עד

ימא הדין ולישראל עבדךא פרישן בגו בני אנשא

ועבדךא לך שום ביומא הדין:

כחובים

(ב) הַכֶּרֶת פָּנִים לֹא־טוֹב וְעַל־פְּהַלְחֵם יִפְשַׁע־גִּבֹר:
 מִכֵּב בְּאִפֵּי לֹא טוֹב וְעַר פִּתְחָא דְלַחְמָא
 גִּיחוּב גִּבְרָא: (ג) גִּבְהַל לְהוֹן אִישׁ בַּע עֵינַי וְלֹא־יִדַּע כִּי־
 חֶסֶד יְבֹאֲנֵנוּ: דְּמִסְתַּרְתֵּב לְמִזְלָא גִבְרָא דְכִישׁ עֵינֵיהּ וְלֹא
 יִדְיַע דְּחֹסְרָנָא אֲתֵי עֲלוּי: (ד) מוֹכִיחַ אֲדָם אַחֲרֵי חַן יִמְצָא
 מִמְּחֻלִּיק לְשׁוֹן: דְּמִכִּיס לְכַר גִּשְׁא קְדָמוּי חֶסְדָּא נִשְׁפַּח
 טַב מִן הוּוּ דְּמִפְלִיג בְּלִישׁן: (ה) גִּזְוֹל וְאָבִיו וְאִמּוֹ וְאִמֵּר
 אִין־בְּשַׁע חֶבֶר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית: דְּגִזְוֹל לְאָבוּי
 וְלֹא־מִיָּה וְאִמֵּר לֹת חוּבָא חֶבְרָא הוּא לְגִבְרָא מְחַבְלָנָא:
 רַחֲבֵי־נַפְשׁ יִגְרָה מְדוּן וּבְטַח עַל־יְהוָה יִדְשֵׁן: גִּבְרָא
 רַחֲב מְגִרֵיג הַגְּרִיָּה וְדִמְסִבִּיר בְּאַלְהָא גִּידְהוֹן:

משנה קידושין פ"ג

א האומר לתבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה
 לעצמו מקודשת לשני וכן האומר לאשה הרי את
 מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים
 מקודשת לשני בת ישראל לבתו תאכל בתרומה מעבשו ולאחר
 שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת ואינה
 מקודשת בת ישראל לבתו או בת בתו לישראל לא תאכל בתרומה:
 ב האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאאתן לך מאתים
 זוז הרי זו מקודשת והוא ופיו על מנת שאאתן לך מקאן ועד שלשים
 יום גתן לה בתוך שלשים יום מקודשת ואם לאו אינה מקודשת
 על מנת שיש לי מאתים זוז הרי זו מקודשת ויש לו על מנת שאראך
 מאתים זוז הרי זו מקודשת וראך לה ואם הראך על השלחן אינה
 מקודשת: ד על מנת שיש לי בית כור עפר הרי זו מקודשת
 ויש לו על מנת שיש לי במקום פלוני אם יש לו באותו מקום
 מקודשת ואם לאו אינה מקודשת על מנת שאראך בית כור עפר
 הרי זו מקודשת וראךה ואם הראך בכמה אינה מקודשת:

ד' מאיר אומר כל תנאי שאינו בתנאי בני גד ובני ראובן אינו
 תנאי שנאמר ויאמר משה אליהם אם יעברו בני גד ובני ראובן
 וכתוב ואם לא יעברו חלוצים ר' חנינה בן גמליאל אומר צדק
 היה הדבר לאומרו שאלמלא בן יש במשמע שאפילו בארץ כנען
 לא ינחלו: ה' המקדש את האשה ואמר בסבור היתה שזיא
 כהנת נהרי היא לוייה לוייה נהרי היא כהנת ענת נהרי היא עשירה
 עשירה נהרי היא עניה תרי זו מקדשת מפני שלא הטעתו האומר
 לאשה תרי את מקדשת לי לאחר שאתננה או לאחר שתתנני
 לאחר שאשתחרר או לאחר שתשתחררי לאחר שימות בעלה
 או לאחר שתמות אחותיך לאחר שנתלוך לה וכמיה אינה
 מקדשת וכן האומר לחבירו אם ילדה אשתך נקבה תרי היא
 מקדשת לו אינה מקדשת אם היתה אשת חברו מעברת והיה
 עוברת דבריו קצמין ואם ילדה נקבה מקדשת: ו' האומר לאשה
 תרי את מקדשת לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך
 כפועל דבר עליה לשלטון ועשה עמה כפועל מקדשת ואם לאו
 אינה מקדשת על מנת שירצה אפא רצה האב מקדשת ואם
 לאו אינה מקדשת מת האב תרי זו מקדשת מת הבן מלמדיו
 האב כופר שאינו רוצה: ז' קדשתי את בתי ואיני יודע למקדשתי
 וקא אחר ואמר אני קדשתי נאמן זה אומר אני קדשתי ויה
 אומר אני קדשתי שניהם נותנים גט ואם רצו אחר נותן גט ואחר
 בוגם: ח' קדשתי את בתי קדשתי ונרשתייה כשהיא קטנה ונהרי
 היא גדולה אינו נאמן קדשתייה ונרשתייה כשהיא קטנה ונהרי
 גדולה אינו נאמן מי שאמר בשעת מיתתו יש לי בנים נאמן יש
 לי אחים אינו נאמן המקדש את בתו סתם אין הבגרת בכלל:
 ט' מי שיש לו שתי בתי בנות משתי נשים ואמר קדשתי את בתי
 הגדולה ואיני יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה שבקטנות
 או קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות כלן
 אסורות חוץ מן הקטנה שבקטנות ד"ר מאיר ר' יוסי אומר כלן
 מותרות חוץ מן הגדולה שבגדולות קדשתי את בתי הקטנה ואיני
 יודע

בהר יום שלישי

שמו

יודע אם קמנה שבקמנות או קמנה שבגדולות או גדולה שבקמנות
 שהיא קמנה מן הקמנות שבגדולות בלן אסורות חוץ מן הגדולה
 שבגדולות ד' מאיר. ר' יומי אומר בלן מותרות חוץ מן הקמנה
 שבקמנות. י האומר לאשה קדשתיך והיא אומרת לא קדשתיני
 הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרביו. היא אומרת קדשתיני
 והיא אומר לא קדשתיך. הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה
 בקרביו. קדשתיך והיא אומרת לא קדשתי אלא בתי הוא אסור
 בקרובות גדולה. וגדולה מותרת בקרביו. הוא מותר בקרובות
 קמנה. וקמנה מותרת בקרביו: יא קדשתי את בתך והיא אומרת
 לא קדשתי אלא אותי. הוא אסור בקרובות קמנה. וקמנה מותרת
 בקרביו. הוא מותר בקרובות גדולה. וגדולה אסורה בקרביו:
 יב כל מקום שיש קדושין ואין עברה. הולד הולך אחר הזכר.
 ואינו זו בהנת לווה וישראלית שנשא לו לבתו וללו ולישראל. וכל
 מקום שיש קדושין ויש עברה הולך אחר תפגום שבשניהם.
 ואינו זו אלמנה לבתו גדול. גרושה וחלוצה לבתו הדיומ. ממורת
 ונתינה לישראל. בתישראל לממור ולנתין. וכל מי שאין לה עליו
 קדושין. אבל יש לה על אחרים קדושין הולך ממור. ואינו זה
 הפא על אחד מכל העריות שבתורה. וכל מי שאין לה לא עליו
 ולא על אחרים קדושין הולך כמותה. ואינו זה ולד שפחה ונכרית:
 יג ר' טרפון אומר יכולין ממזרים קמהר. ביצר. ממור שנשא שפחה
 הולד עבד. שתירו נמצא הבן בן חורין. ר' אליעזר אומר תרי זה
 עבד וממור:

הלכה קידושין דף ע"ט

אמר רבה בר בר חנה כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו מעלה
 עליו הכתוב [ט] כאלו חרשו לבל העולם כולו וורעו מלח
 שנאמר אלה העולים מתל מלח תל חרשא. אמר רבא בר רב אדא
 אמר רב כל הנושא אשה לשם ממון הויין ליה בנים שאינם
 מהוגנים. שנאמר בה' כגדו כי [ז] בנים זרים ילדו ושמה האמר
 ממונם פלט לתלמוד לומר עתה יאכלם הדיש את חלקיהם [ח] ושמה
 האמר חלקו [ט] ולא חלקה תלמוד לומר חלקיהם ושמה האמר לזבן
 מרובה תלמוד לומר הדיש מאי משמע אמר רב נחמן בר יצחק
 חדש

חדש נכנס וחדש יוצא וממונם אבד ואמר רבה בר רב אשי ואמרי לה אמר רב סלא אמר רב המנונא כל הנושא אשה [ס] שאינה הוגנת לו אליהו [ז] כופתו והקדוש ברוך הוא [ז] רוצעו והנא [ח] על כלם [ט] אלוהו כותב והקדוש ברוך הוא הותם אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו ולנושא אשה שאינה הוגנת לו אליהו כופתו והק"ב רוצעו: (ע"ב) אמר רבי אבין בר רב אריא אמר רב כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו כשהק"ב מה משרה שכינתו מעיד על כל השבטים ואין מעיד עליו שנאמר שבטי יה [י] עדות לישראל אימתי היו עדות לישראל בזמן שהשבטים שבכו וה' אמר רבי חמא בר' הנינא כשהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו אין משרה אלא על משפחות מיוחדות שבישראל שנאמר בעת ההיא נאם ה' אלהיה לאלהים לכל [יא] משפחות ישראל לכל ישראל לא נאמר אלא לכל משפחות והם יהיו לי לעם אמר רבה בר רב הונא זו מעלה יחידה יש בין ישראל לגרים דאלו [יב] בישראל כתיב בחו והייתי להם לאלהים והם יהיו לי לעם ואלו כגרים כתיב מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי נאם ה' והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים:

רש"י [א] כאלו חרפו וכו' משום דלא יכלו להגיד ומוכס קרו להו כל מלה חרפא לטון חרש: [ב] צניס זריס מלשה פסולה לו וצניס מונן נסבה כדומייס קרא יאכלס חדס את חלקיס מונן טנשא לטון יאכלס צדקס א': [ג] ושמא תלמד חלקו כגון נכסי לאן צדקל: [ד] ולא חלקו כגון נכסי מלוג דהיא ללוו חיסור עבדא שמזרס לינשא למיחוס: [ה] שאינה הוגנת פסולה לו: [ו] כופתו הלוקח צדיק דין כופין שמי ידיו על העמוד צונטין וכוותי כופתו קוסרו: [ז] ור'עו מלקחו צלוועה: [ח] ועל כלם נכניס לויס וישראלים: [ט] אליהו כוהן מלוי דקלמד ואזיל אוי לו לפוסל זרעו ולפוגם את משפחתו כגון טנשא אשה שאינה הוגנת לו: [י] עדות לישראל אופן שיהו ישראל כוהן מעיד עליהן שהן מכלו: [יא] משפחות ישראל משפחות טנסי ישראלים גמורים: [יב] צינדאל כתיב והייתי להם לאלהים אע"פ שאינה לי לעם ומתוך שאני ויקצין הם יביאו לי לעם אצל גרים אין מרדצין אופן וון השתיה אלא הם כן הם מקדצין עלמס תמלה להיות עוזים:

וזהר צבר דף ק"ה ע"א:

עברו

את ה' ציראה מכה ציראה כונה דאת אמר ראשי חכמה ויראת ה' ודא מולכות שמים ובגין כך עול מלכות שמים ועל דא האי צדקנותא הוא דכלל מנא אוכה תפלה צדקנותא של יד צנין דבהאי עייל לשאר קדוסי ואי האי לא אשתכח לגביה לא שריא ציה קדושה לעילא צג"כ צואת יבא אחרן אל הקדש ובגין כתיב והאי עול לא שריא בנאון דאיהו כפיית צאחרא ועל דא טבצין

עצ
פט
עו
כח
וא
לא
לי
יא
דש
ובה
הא
אל
צג
דא
כג
תק
אצ
לט
עפ
טני
דיל
דית
כג
מפ
ועת
עליו
גון
דאחר
צדע
דכס
דלומ
ש

עבדין פטורין מעול מלכות שמים וחי ונהאי עול פטורין מכל סאר
פטורין דהא סאר לא סריא עליה דבר נט עד דאסתכח גביה דהאי
עול וכן כהו אכלי ישראל במזרים חנם אף הכא יאל לחפסי
חנם דהא עבדא הוה וכל מה דעביד חנם הוה בלא עול מלכות שמים
ואף על גב דחנם הוו עובדוקי יאל לחפסי ויהא ליה כייחא לבתר
דליכו בחינו ואסתכח ביה כייחא יהבין עליה עול ומהווא אחר דלפיק
ליה לחינו וחי בר נש יסרב למיפק לחירו כמה דאת אמר ואם אמור
יאמר העבד אהבתי את אדוני וגו' הא ודאי גנים ליה להאי אחר
דעביד עול ומלכותא דלעילא וכטיל עול דמאריה ועל דא מה כתבי
והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת וגו' והגישו אדניו אל
האלהים אל האלהים סתם לגבי ההוא אחר דקנים ליה דה"כ
אלהים אקרי ולמן אחר יתקריב לגביה אל הדלת או אל המזוזה
בגין דהאי אחר פתחא הוה דלעילא ומזוזה אקרי והא אמתר וכיון
דליכו אכיון לאסתגמא להאי אחר ההוא סגינו אסתאר בהדיה ביה
כגומיה דה"כ ורעא אדניו את אזנו במרע ועבדו לעולם שהוי עבדא
מתות דגלוי דמאריה עד סתא דיובלא את אזנו אמתי הא אוקמוה
אבל שמיעה הלי בהאי אחר עשייה לעילא ובגין דישאל כד קריבו
לטורא דסיני והוו ברחינו דלביהו לאסתקרבא לקודשא ב"ה אקדימו
עשייה לשמיעה דהא שמיעה בקדמיתא ולבחר עשייה שמיעה בהאי
שמיעה תליא ועל דא הוה פנים להאי שמיעה יתפגים שמיעה
דיליה וישתאר סגינו ביה ולא ישתאר הוה עבדא למאריה עד
דיתקרב לההוא אחר דפגים ויתפגים הוה קניה וישתאר ביה ההוא
סגינו ובג"כ והגישו אדניו אל האלהים סתם כמא דאוקיימנא ועל דא
ושפתה הארץ שבת לה :

יוסף לחק מוסרי גוס' חסידים סי' ל"ב :

מפי עליין לא תלא הרעות והטוב אין הקצ"ה גזר על האדם להיות עו
או רע וכן אמרו חכמים הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר
ועתה ישראל מה ה' אליהך שאל מעמך כי אם ליראה וצעה שגור אדם גזרים
עליו אם גזר אם חלש אם עשיר אם עני אם נאה אם ונוער אם ארוך אם
גון אבל אם לדיק אם רעע לא אלא משומים לפניו שני דרכים ויצטר לו האחד
דאחרי אשר החושא זה ופסיד עלמו כאשר סר מדרך טובה מאוס צבוע וצחור
צרע לפיכך צריך לבכות ולהיות נכנע לפני קונו על אשר עשה לפניו וגמלו רע
דרכי סתמו אחריו מה וחסון אדם חי גזר על תעלוי צא ודאס כמה תעניות
דמוות ומחינו צדקס נשברו חולה כי מרה נפשו עליו או על אחד מאיבריו כ"ס
מים לו להתענות ולהתאבל בעשותו עבירה והתשובה משיבה נפשו לעולמים :

הלכה

הלכה פסוקה • כ"ד ס' חפלה כ"ד:

היה עומד בחפלה ונשטו מו רגליו על צרכיו ומתחין עד שיכלו כחו
 והורר לעקום טפסוק ואם טעה כני לגמור את חפלה חוזר לראש
 ב וכן המתחין עיני טעה כני הלך ארבע אמות ואח"כ יתפלל ומשפוט
 טעה אחר חפלתו כדי הלך ארבע אמות ואח"כ מתחין כדי שיפסוק דבר
 החפלה חסיו: ג כונתו כלל כיוצא כל חפלה שאינה זכורה אינה חפלה וכל
 החפלה כלל כונה חסיו ומתפלל זכורה מלא דעתו משפוט ולבו טעה אחר
 לו להפלה עד שתפסוק דעתו • לעיניו הכל מן הדרך והוא עיף מו חסיו
 אסור לו להפלה עד שתפסוק דעתו • אמרו חכמים יטעה שלטה עיניו טע
 שיגור ותתקדר דעתו ואח"כ יתפלל:

יום רביעי תורה

יצוין בקדושת טעה פסו ים אלו טעה כנגד י דמילוי ון דטס ז'ן להט
 • בלדת נפס יתירה משפט חפלה:

(ח) לְפִי ו רַב הַשָּׁנִים מִדְּרָגָה מִקְּדָתוֹ וּלְפָלִי מַעֲטֵי הַשָּׁנִים
 חִמְעֵיטֵי מִקְּדָתוֹ בִּי מִסְפָּר הַבּוֹאֵת הוּא מִבִּי
 לָךְ: לְפִי סְבִיאוֹת שְׁנֵי־חֲסִי חֲסִי וְכִינּוּהִי וּלְפִי וְעִירוֹת
 שְׁנֵי־חֲסִי תוֹעֵר וְכִינּוּהִי אֲרִי מִנֵּן עַל־לָתֵא הוּא מִבִּי לָךְ
 (ט) וְלֹא תוֹנֵן אִישׁ אֶת־עַמּוּתוֹ וְיִרְאֵת מֵאֱלֹהֶיךָ בִּי אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: וְלֹא תוֹנֵן גְּבֵר יֵרֵת חֲבֵרֵיהּ וְתִדְחַל מֵאֱלֹהֶיךָ
 אֲרִי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ: (י) וְעַשִׂיתֶם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי
 הַשְּׁמֵרֵנִי וְעַשִׂיתֶם אֹתָם וְיִשְׁכַּתֶּם עַל־הָאָרֶץ לְבִטָּחָה
 וְתִעַבְדוּן יֵרֵת קִימִי וְיֵרֵת דִּינִי תִפְרֹן וְתִעַבְדוּן יְהוָה
 וְתִיחַבֹּן עַל אֲרֻעָה לְרוּחְצֵן: (י) וְנִתְּנָה הָאָרֶץ פִּרְיָהּ
 וְאִכְלֶתֶם לְשִׁבְעֵי וְיִשְׁכַּתֶּם לְבִטָּחָה עֲלֶיהָ: וְחִתּוּ אֲרֻעָה
 אֲבָה וְחִיכְלוּן לְמִשְׁבַּע וְחִיחַבֹּן לְרוּחְצֵן עֲלֶיהָ: (י) וְכִי
 הֵאמְרוּ מִה־נֹּאכַל בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית הֵן לֹא נִזְרַע וְכִי
 נִאֶסְף אֶת־הַבּוֹאֵתֵנוּ: וְאֲרִי תִימְרוּן מִה גִּיכּוֹל בְּשִׁתָּא
 שְׁבִיעִיתָהּ הֵא לֹא נִזְרַע וְלֹא נִכְנוּס יֵרֵת עַל־לָתֵא
 (י) וְצִוִּיתִי אֶת־דְּבָרְכָתִי לְכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעִשְׂתֶּם אֶת־
 הַחֲבוּאָה

בִּידָא רַב־שָׁדְרָאִי: (1) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ לֵאמֹר:
וְהָיָה פִתְגָם נְבוּאָה מִן־קִדְם־יְיָ עִם יְרֵמְיָה לְמִימָר:

כחובים משלי סימן כ"ח

(b) בּוֹמֵחַ בְּלִבּוֹ הוּא כְּסִיל וְהוֹלֵךְ בְּחֻבְמָה הוּא
יִמְלֹט: דְּתַכִּיר עַל לְבִיָּה סַכְלָא הוּא
וְדַמְהֵלִיד בְּחַבִּימוּתָא נְתַחְמִי מִן בֵּישׁ: (3) נוֹתֵן לְדֵשׁ
אֵין מַחְסוֹר וּמַעֲלִים עֵינָיו רַב־מְאֵרוֹת: דִּיתַב לְמַסְבִּינָא
לֹא נַחֲסֵר לִיה וְדַמְחִמִּי עֵינֵיה מִן מַסְבִּינָא סְגִיאִין
לְנוֹמְתֵיה: (ג) בְּקוּם רְשָׁעִים יִפְתֵּר אָדָם וּבְאֲבָרִים יִרְבוּ
צַדִּיקִים: בְּקוּמָא רַב־שִׁיעֵי מַתְמַשִּׁי בִּדְ נִשְׂא וּבְאֲבָרֵיהוֹן
נִסְגָּנן צַדִּיקִי: (ד) אִישׁ תּוֹכְחוֹת מִן־שֶׁה־עָרַף פִּתְעֵי וְשִׁבֵּר
וְאִין־מִרְפָּא: נְבָרָא דְלֹא מְקַבֵּיל מַכְסְנוּתָא וּמְקַשֵּׁי
קַדְלֵיה בְּעַגְלָא נַחְתְּבֵר וְלֹא תַחֲוִי לִיה אִסוּ: (e) בְּרִחוֹ
צַדִּיקִים יִשְׁמַח הָעַם וּבִמְשַׁל רְשָׁע יֵאָנַח עִם: פְּסוּעָא
דְּצַדִּיקִי חָרִי עֵמָא וּבִשְׁוִלְמָנָא דְרִשְׁוֵעֵי נִתְאַנַח עֵמָא:
(ו) אִישׁ־אֲהַב חֻבְמָה יִשְׁמַח אֲבִיו וְרַעֲוָה זִוְנוֹת יֵאָבֵד
הוֹן: נְבָרָא דְרַחִים חֻבְמָתָא גַחְרֵי אֲבוּי וְדַמְחֻבְרֵי
בְּזַנְיוּתָא מוֹבִיד מִן־לִיה:

משנה ס: סדרין פרק 3

א כֹּהֵן גָּדוֹל בְּן־דָּוִד וְדָוִד אוֹתוֹ מַעֲרִיב וּמַעֲרִיב אוֹתוֹ חוֹלֵץ וְחוֹלֵץ
לֹא־שָׂתוּ וּמַעֲרִיבִין אֶת אִשְׁתוֹ אֲבֵל הוּא אִינוּ מִבְּנֵי
מִפְנֵי שֶׁהוּא אִסוּר בְּאֵלְמִנְהָ מִת לוֹ מִת אִינוּ יוֹצֵא אֶתֶר תַּמְסָתוֹ
אֵלָא הוֹן נִכְסֵיו וְהוּא נִגְלָה הוֹן נִגְלִין וְהוּא נִכְסָה וְיוֹצֵא עֲשָׂתוֹ עַד
פֶּתַח הָעִיר דִּבְרֵי מֵאִיר רַ' יְתִירָה אוֹמֵר אִינוּ יוֹצֵא מִן הַמִּקְדָּשׁ
שֶׁנֶּאֱמַר וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יוֹצֵא וּבִשְׂהוּא מִנְחָם אֲחֵרִים דְּרַד כָּל הָעַם
עוֹבְרִין וְהָ אֲחֵר וְהָ תַמְסוּנָה מִמְצֵעֵי בֵינוּ לְבֵין הָעַם וּבִשְׂהוּא מִנְחָם
מֵאֲחֵרִים

בהר יום רביעי

שכא

מאחרים כל העם אומרים לו אנו כפרתך והוא אומר לכן תחברכו
 מן השמים וכשצברין אותו כל העם מסובין על הארץ והוא
 מיסב על הספסל: ב המלך לא רן ולא דניו אותו לא מעיד
 ולא מעידין אותו לא חולץ ולא חולצין לאשתו לא מיבם ולא
 מנדמין לאשתו ר' יהודה אומר אם רצה לחלוץ או ליבם זכור
 לטוב אמרו לו אין שומעין לו ואין נושאין אלמנתו ר' יהודה אומר
 נושא המלך אלמנתו של מלך שבו מצונו בדרך שנישא אלמנתו של
 שאול שנאמר ואתנת לה את בית אדוניך ואת נשי אדוניך בחיקך:
 ג מח לו טח אינו יוצא מפתח פלטרין שלו ר' יהודה אומר
 אם רוצה לצאת אחר המטה יוצא שבו מצונו בדרך שנישא אחר
 ממתו של אבנר שנאמר והמלך דוד הולך אחרי המטה אחר
 לו לא היה הדבר אלא לפנים את העם וכשצברין אותו כל העם
 מסובין על הארץ והוא מיסב על הרגל ד ומצויה למלחמת
 הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד ופורץ לעשות לו דרך
 ואין ממחין בידו דרך המלך אין לה שיעור וכל העם בזוין ונוחנין
 לפניו והוא נוטל חלק בראש לא ירבה לו נשים אלא שמינה
 עשרה ר' יהודה אומר מרבה הוא לו ובלבד שלא יהו מסירות
 את לבו ר' שמעון אומר אפילו אחת ומסירה את לבו הרי זה לא
 ישאנה אם בן למת נאמר לא ירבה לו נשים אפילו באביגיל
 לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרביתו וקספ וקב לא ירבה לו
 מאד אלא כדי לתן אספניא וכותב לו ספר תורה לשמו יוצא
 למלחמה מוציאה עמו נכנס מביניה עמו יושב בדין היא עמו
 מיסב היא בנגדו שנאמר והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו:
 ח אין רוכבין על סוס ואין יושבים על בסאו ואין משתמשין
 בשרכיטו ואין רואין אותו בשהוא מסתפר ולא בשהוא ערום
 ולא בבירה המרחץ שנאמר שנים תשים עליך מלך שתהא
 אימתו עליך

הלכה סנהדרין דף כ"א ע"ג :

וכותב לו ספר תורה לשמו חנא ובלבד שלא יחנאה בשם אבותיו
 אמר רבא אע"פי שהניחו לו אבותיו לאדם ספר תורת

מצוה X כא Chok Lejirael. III.

מצוה לכתוב משלו שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה • איחזיקו
 אביו וכתבו לו ספר תורה לשמו שלא יתנאה בשל אחרים מלך
 אין הדיוט לאי לא צריכא [ח] לשתי תורות ובדלתיא וכתב לו את
 משנה החורה כותב לשמו שתי תורות אחת שהיא יוצאה ונכנסת
 עמו ואחת שמונתה לו בבית גנזיו איתה שייצאה ונכנסה עמו
 עושה אותה [י] כמין קמיע ותולה בורועו שנאמר [ג] שויתי ה'
 לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט • אינו נכנס בה לא לבית המרחץ
 ולא לבית הכסא שנאמר והיתה עמו וקרא בו מקום הראוי לקרות
 בו: (ד' כ"ב) ואירך האי שויתי מאי דריש ביה • ההוא טבעי
 ליה לכדרב הנא בר בונא דאמר רב הנא בר בונא אמר רבי
 שמעון חסידא המהפלל צריך שיראה עצמו באלו שכניה כגון
 שנאמר שויתי ה' לנגדי תמיד :

רש"י [א] לשתי תורות • הא דשאני מלך מהדיוטות דאלו היה דיוט טעו
 ליה במדל ונולך צעו מרתי: [ב] כמו קמיע • קמיע צמח דק שחל
 קלה לשאת: [ג] שויתי ה' וכו' • סיפיה דקרא כי מיימיני כל אמוט ודו המנן
 ענ סה ספר תורה שצורועו קאמר :

זוהר דבר דף ק"י ע"ג

וכי תאמרו מה נאכל וגו' • רבי יודנה פתח בטח צה' ועשה טוב
 טכון ארץ ורעה אנוכה • לעולם בר נש יהא זהיר במארי' וידבק
 לביה במהימנותא עלאה בגין דיהוי שליט במאריה • דכד יהוי שליט ביה
 לא יכלין להבאשא ליה כל בני עלמא • תא חזי בטח צה' ועשה טוב וחי'
 ועשה טוב הלל הכי תנין בעובדא דלתתא יתער עובדא דלעילא
 וזהא אוקמיה • ועשייתם אותם כביכול אתון תעבדון להון בגין ההוא
 אתערותא דלכון דאתון עבדין לתתא אתער לעילא ועל דא ועשה טוב
 כתיב • וקין טוב אלה לדיק דתביב אמרו לדיק כי טוב • כיון דאתון
 עבדין האי ודאי האי טוב אתער כדון טכון ארץ ורעה אנוכה וכלא
 חד • טכון ארץ ארץ עילאה דהא לית לך בעלמא דיכול למשרי בהדה
 עד דיתער האי טוב לגבה • כיון דיתער ליה כביכול הוא עבד ליה
 וכדין טכון ארץ שרי בגויה איכול איבה אשתעשע בהדה • ורעה
 אנוכה • דא ארץ וכלא חד כד"א ואמונתך בלילות • ורעה אנוכה
 הוי דבר ליה בכל רעותך • ואי לא תתער לקבלה האי טוב אתרחק
 מכה ולא תקרב בהדה לא תקרב לנו אתון כורח יקידתא ואי תקרב
 בהדה בדחילו כמאן דחיל מן עותא • דהא כדון כורח לליק ואוקיד
 עלמא בסלהובוי וכיון דאתער לקבלה האי טוב כדון שארי בגויה ולא
 תדחל ענה אנת כדון ותגזר אמר ויקס לך ועל דרכיך פנה אור • תא
 חי

חיי בני מהימנותא מדברי להאי לרעותהון ככל יומא * מאן איכון בני
 מהימנותא איכון דמתערי האי טוב לקבליה ולא חס על דיליה ודעי
 דהא קודשא בריך הוא יהיב ליה יתיר כמה דאת אמר יש מפזר ומוסף
 עוד * מאי טעמא בגין דהאי אתער צרכאן לקבליה * ולא יומא אי
 אתן האי השתא מאי אעביד למחר * אלא קודשא בריך הוא יהיב ליה
 צרכאן עד בלי די כמה דאוקמוה * ובגין כך וכי תאמרו מה נאכל
 בשנה השביעית וגו' מה כתיב ולויתי את צרכתי לכם בשנה הששית *
 ועשת את הצבואה לשלש השנים * ועשת ועשתה מצעי ליה *
 מאי ועשת * אלא לאפקא ה' דאית לה שמישה ונייחא ולא עביד
 עבדיתא כתיב ראו כי ה' וגו' כותן לכם ציוס הששי לחס יומים וגו' *
 כגוונא דא ולויתי את צרכתי לכם בשנה הששית וגו' :

יוסף לחקי מוסר * ווס' מסידים סי' ל"ח :

המדבר ואינו מושג כי אם צדצדיו ואינו מושג צדוהן כלות היודע דצדיו
 וסצחו וקיוו וכל לעדיו יספור וכל דצדיו נכח השכינה והצבורה
 שנאמר יוסתר אים צמסתרם ואני לא ארחנו הלא את השמים ואת הארץ אני
 מלא נאם ה' האדם הוא אינו דרך טובה כי משפט האדם לחשוב צבורה
 תמיד ולשוותו נגד פניו שאל' שויתי ה' לנגדי תמיד וכל זמן שאלם יושב ודומם
 באיזה מקום שיהיה ונשנה לצו מכל מחשבות אז יחשוב צבורה ובקדושתו
 ובנפלאותיו וטובותיו אשר עשה בכל יום עמנו * אצל צדוהן שאלם הכונה
 מחשב לצדדים צעלים או לשמוע דברי הצאי אפילו איך צדעתו לדבר כלל מיד
 הוא פונה את לצו לצטלה ומפסיד מכל וכל הנהפשה הטובה אשר הוא לחשוב
 צקדושתו של צוראו וציראתו הטהורה ולהיות צמעלה בטוהרה והטובה לעבוד
 את ה' מאלצה ולהיות חפץ צמנותיו וזו היא העבודה הגדולה המתחמשים בה
 מלאכי השרת וכל צבא השמים שומספרים צדושתו שנאמר קדוש קדוש קדוש *
 ועל כן יש ליזהר שלא להרבות צדצדים צעלים פן ישנה את הדרך אשר הוא
 תמיד לנגד פניו כפקח אשר לפני העור הוא צהווייתו ונכחו וצכל מקום *
 והעור הוא העור שאינו רואה רק צמחשתו של הצאי ואינו זוכר את הבור
 ומתרחק מעמוד של אמת ומיהיות ירא מפניו כי אינו מלאי נחמת קושי הלא
 שהוא עז וקשה ורחוק מאלהים ואינו מולא צמחשתו רק דברי הצאי ולפיכך
 אינו מולא צמחשתו האלהות רק בקושי וצחוקה כמו שלא יוכל העור להבין
 ולהאמין האדם אשר לפניו אם לא ימחש צו או ישמע קולו כך לא יוכל האיש
 ללמוד ולקטור צלבו תמיד האלהים אם לא על פי עזיבת העין כי העונות
 מצדלות ומשכחות היראה ומשנים את הפנים וכן הוא אמר כי עונותיכם היו
 מצדילים ציניכם לצין אלהיכם :

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ד :

ביצד היא הכונה שיפנה את לצו מכל החמשתו ויראה עלמו באילו הוא
 עומד לפני השכינה * לפיכך לריך לישב מנעו קודם התפלה כדי
 לכיון **כא**

לכין את לבו וזהו כך יתפלל בנחת ובחזונו ולא יעשה תפלתו כיון שהיו
 נוסח השאוי ותשליכו והולך לו לפיך להך לוסז יועש אחר התפלה וזהו כן
 יפטר חסידים הראשונים היו שוכן עשה אהת קודם תפלה ושעה אחת לאח
 המלה ומאויבין בת ליה עשה: ב שגור אל יתפלל ופניו שאין לו כוונה ואם
 התפלל תפלתו תועבה לפיך חוזר והתפלל כמיתרוק ומכרותו: שהיו אל
 יתפלל ואם התפלל תפלתו תפלה: אי זה הוא סקר זה שאינו יכול לדבר לפני
 כהן: שהיו יכול לדבר לפני המלך ואינו משתבש: אף על פי כן כוונתו וזה
 רביעית יין לא יתפלל עד שיסיד יוכו מעליו:

יום המישי תורה

עיון בקריאת חמשה פסוקים שלו שהם כנגד ה דמילוי הה פסוקים
 ז' לקנות הכרת רוח יתירה ממצת שבחה:

(ב) וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם מן
 הבבואה ישן עד השנה הששית
 עד בבוא הבבואה האכלו ישן: וחזרעו את שחא
 ומינתה וחיכלון מן עלתה עתקא עד שחא
 השיעחא עד מעל עלתה חיכלון עתקא: (ג) והארץ
 לא תסכר לצמתה פירלי הארץ פירגרים והושבים
 אהם עמדי: וארעא לא תודפן לחלוטין ארי דילי
 ארעא ארי דיירין והותבין אהון קדמי: (ד) ובכל ארץ
 אחותכם גאלה תהנו לארץ: ובכל ארע אחסנתכון
 פורקניא תהנו לארעא: (ה) פירימוך אחוד ופיר
 מאחודו ובה גאלו הקרב אליו וגאל את מקבר
 אחיו: ארי והמקבין אחוד ויבין מאחסנתיה ויהי
 פרקיה דקריב ליה ויפדוק ית זביגי אחותי: (ו) ואיש
 בן לא יתהילו גאל והשיגה ידו ומצא פדי גאלתו:
 וגבר ארי לא יהי ליה פריק וסרביק ידיה וישפח במיטת
 פורקניה:

נביאים

(ב) הנה אני יהוה אלהי כל־בשר הממני יפלא כל־
 דבר : הא אבא יי אלהא כל בשרא במין
 קדמי ותפסי כל פהגם : (ג) לבן פה אמר יהוה הנני נתן
 את־העיר הזאת ביד הפשדים וביד נבוכדנאצר מלך־
 בבל ולכדה : בכון ברני אמר יי האבא מסר נת קרמא
 הדא בידא דבשראוי ובידא הנבוכדנאצר מלכא דבבל
 ויבבשינה : (ד) ונבאו הפשדים הנרחמים על־העיר הזאת
 והציתו את־העיר הזאת באש ושרפוה ואת הפתים
 אשר קטניו על־גותיהם לפעול ותפסי נסכים לאלהים
 אחרים למען הכעיקני : ויעלון בשראוי דמשיחין קרמא
 על קרמא קדא וירלקון נת קרמא קדא בננדא
 ויזקדינהו נת בפינה דאסיקוי בוסמין על איגודיהו
 לכעלא ונסיכו נסכין למערת עממא בדיל לארמא
 קדמי : (ה) פיהו בני־ישראל ובני יהודה אה עשום
 הרע בעניי מעשריהם פי בני־ישראל אה מכוסים
 אתי במעשה ידיהם נאם יהוה : ארי הוון בני ישראל
 ובני יהודה פרם עבדין דביש קדמי מעוודיהוון ארי
 בני ישראל פרם מרגוון קדמי בעוודי ידיהוון אמר
 יי : (ו) פי על־אפי ועל־חמתי מוסה לי העיר הזאת
 למן־היום אשר בני אוסה ועד היום הזה לבסרה
 מעל פני : ארי רוגיו וחיקרתי חל בקרמא קדא
 למן יומא הבנוימה ועד יומא הדין לאגליומה מקביל
 מימרי :

כתובים משלי סימן כ"ט

(6) כִּלְךָ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֲרֶץ וְאִישׁ תְּרוֹמֹת יִהְרַסְנָהוּ
 מִלְּבַת בְּדִינָה נֹקִים אֲרַעֵא וְגִבְרָא עֲוִילָא
 עֲקִיר לִיה : (3) גִּבְר מַחְלִיק עַל-רֵעֵהוּ רִשָּׁת פִּרְשׁ
 עַל-פְּעֻמּוֹ : גִּבְרָא דְמַתְּלַג עַר חֲכִייה מִיִּזְחָא
 פְּרִים עַל הַלְכָתִּיה : (1) בְּבִשְׁע אִישׁ רַע מִקֶּשׁ
 וְצִדִּיק יִרוֹן וְשִׁמְח : גִּבְרָא בִישָׁא בַחוּבִיה מִרְעִיר
 וְצִדִּיקֵא בִיִּץ וְחָרִי : (7) יִדַּע צִדִּיק דִּין דְּלִים דְּשַׁע לֹא
 יִבִּין דְּעַר : יִדַּע צִדִּיקֵא דִינְהוֹן דְּמִסְבִּיגֵי וְרִשְׁעֵי לֹא
 מִתְּבִיגִין יִדְעֵמָא : (5) אֲנָשִׁי לְצוֹן יִפִּיחוּ קִרְיָה וְחֲכָמִים
 יִשִּׁיבוּ אָף : גִּבְרֵי מִמִּיקְגֵי מִמְּלָלִין כְּדָבָא וְחֲכָמֵי מִתְּפִנּוּ
 רִוְזָא :

משנה חולין פרק ה'

א אותו ואת בנו נהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא
 בפני הבית בחולין ובמקדשין ביצר השוחט אותו
 ואת בנו חולין בחוץ שניהם בשרים והשני סופג את הארבעים
 קדשים בחוץ הראשון תוב ברת ושניהם פסולים ושניהם סופגין
 את הארבעים חולין בפנים שניהם פסולים והשני סופג את
 הארבעים קדשים בפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג את
 הארבעים ופסול ב חולין וקדשים בחוץ הראשון בשר ופטור
 והשני סופג את הארבעים ופסול קדשים וחולין בחוץ האסור תוב
 ברת ופסול והשני בשר ושניהם סופגין את הארבעים חולין
 וקדשים בפנים שניהם פסולים והשני סופג את הארבעים קדשים
 וחולין בפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג את הארבעים
 ופסול חולין בחוץ ובפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג
 את הארבעים ופסול קדשים בחוץ ובפנים הראשון תוב ברת
 ושניהם פסולין ושניהם סופגין את הארבעים חולין בפנים ובחוץ
 הראשון פסול ופטור והשני סופג את הארבעים ובשר קדשים
 בפנים

בהר יום המישי

שכו

בפנים ובחיוץ הראשון בשר ופטר • והשני סופג את הארבעים
 ופסול: ג. השוחט ונמצא מרפה. השוחט לעבודת אל לים •
 השוחט פרת מטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה • ד' שמעון פטר
 והכמים מחיבין השוחט ונתפלה בידו • והנוחר והמעקר • פטר
 משום איתו ואת בנו • שנים שלקחו פרה וקנה איוה שלקה ראשון
 ושחט ראשון • ואם קדם השני וכה • שחט פרה ואחר כך שני כניה •
 סופג שמונים • שחט שני כניה ואחר כך שחטה • סופג ארבעים •
 שחטה ואת בתה ואת בת בתה • סופג שמונים • שחטה ואת בת
 בתה ואחר כך שחט את בתה • סופג את הארבעים • סומכוס אומר
 משום ר' מאיר סופג שמונים • בארבעה פרקים בשנה המוכר
 בהמה לחבירו צריך להודיעו • אמה מכרתי לשחוט בתה מברתי
 לשחוט • ואלו הן • ערב יום טוב האחרון של חג • וערב יום טוב
 הראשון של פסח • וערב עצרת וערב ראש השנה • ובדברי ר' יוסי
 הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל • א"ר יהודה אימתי בזמן שאין
 לו ריח • אכל יש לו ריח אינו צריך להודיע • ומודה רבי יהודה
 במוכר את האם לחתן ואת הבת לבתה לצריך להודיע בידוע
 ששניהם שיחטין ביום אחד: ד בארבעה פרקים אלו משחטין
 את הטבח בעל כרחו • אפילו שור שוה אלף דינרין ואין לו ללוקח
 אלא דינר • כופין אותו לשחוט • לפיכך אם מת מת ללוקח • אכל
 בשאר ימות השנה אינו בן • לפיכך אם מת מת למוכר: ה יום
 אחד האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה • את זו דרש
 ר' שמעון בן זמא • נאמר במעשה בראשית יום אחד • ונאמר
 באותו ואת בנו יום אחד • מה יום אחד האמור במעשה בראשית
 היום הולך אחר הלילה אף יום אחד האמור באותו ואת בנו היום
 הולך אחר הלילה:

הלכה מולין דף ס' ע"ג

רבי שמעון בן פוי רמי כתיב ויעש אלהים את שני המאורות
 הגדולים [ט] וכתיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן אמרה
 ירח לפני הקדוש כרוך הוא רכוננו של עולם אפשר לשני מלכים
 שישתמשו בכתר אחד • אמר לה לני ומעטי את עצמך • אמרה
 לפני

לפניו רבונו של עולם הואיל ואמרתי לפניך דבר הגון אמעט את עצמי אמר לה [ג] לבי ומשול ביום ובלילה אמרה גיהמאי רבותיה [ד] דשרגא בטיהרא מאי אהני אמר לה ויל ולימנו כן ישראל ימיה ויננים אמרה ליה [ה] יומא נמי אי אפשר דלא מנו ביה [ו] הקוסית דכתיב והיו לאוהות ולמועדים ולימים ושנים ויל לוקרו צדיקי בשמך [ז] יעקב הקטן שמואל הקטן [ח] דוד הקטן חויה דלא סא מיתבא דעה אמר הקדוש ברוך הוא הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הורה והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש מה נשתנה שעיר של ראש חדש שנאמר בו לה אמר הקדוש ברוך הוא שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הורה רב אסי רמי כתיב והוצא דארץ דשא כתלח בשבתא וכתיב וכל שיח השדה [ט] טרם והוא בארץ במעלי שבתא כולמד שיעצו דשאים [י] ועמדו על פתח ערקע עד שבא אדם הראשין ובקש עליהם רחמים וירדו גשמים וצמחו ללמדך שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים רב נחמן בר פפא הוא ליה ההיא גינתא שדי ביה [יא] ביורני ווא צמח בעא רחמי אתא מישראל וצמח אמר [יב] היינו דרב אסי:

רש"י [א] כתיב הגדולים דנשמע טניהס גדולים וכתיב הקטן: [ב] ומשול ביום ובלילה כחמה הוא: [ג] שרגא בטיהרא נר גיהמס לינו וואיד: [ד] יומא חמה: [ה] הקוסית נמנין לימס ועל התקופה ועשרין את הטעם צנסהדרין: [ו] יעקב הקטן מי יקום יעקב כי קטן הוא: [ז] דוד הקטן תקרא הוא צמחאל: זבלכו רגלים כתיב ושעיר הטלח ה ולא כתיב צהר לה: [ח] טרם יסיה צארן עדיין לא היה צארן: [ט] ועמדו על פתח ערקע מתאווים לנוי גשמים כדכתיב כי לא העטיר עד שצביח אדם צמחי: [י] צורני זרעים: [יא] היינו דרב אסי טהקצ"ה מתאווה לתפלתן של צדיקים:

זוהר צהר דק"י ע"ג:

רבי הייא ורבי יוסי הוו אזלי צארחא פגעו בזהובא טורא אשכחו מרי גברי דהוו אזלי אדהכי הו' חד צר כש דהוא אתי ואמר לון צמטו מניכבו הכו לי מוונא פתא דהמנא דהכי הרין יונין דחשעילא צמדברא ולא אכלנא מדי אשתמיש חד מאיכון הרי גברי ואפיקו מוונא דהכו חיימי לאורחא ויהיב ליה ואביל ואשקי ליה אמר ליה חברים מה העביר מן מוונא דהא אכל דידי אכלנא א"ל ומה עלי דידך אכל אזלי יתיב גביה ההוא מוסכנא עד דאכל כל מה דהוא גביה וההוא כהמא דאשתהר יהב ליה לאורחא ואזל ליה אמר רבי חייא לא בעא קודשא בריך הוא דמלה דא יתעבד על ידן אמר רבי יוסי דיננא דינא אהגור על ההוא בר כש ובעא קודשא בריך הוא לזונא קמי

קמיה האי בנין לשצא ליה * עד דהוו אזלי לאה הווא גברא צאורחא *
 אמר ליה הצריה ולא אמינא לך דלא תתן נהמא לאורחא * אמר רבי
 חייל לרבי יוסי הא מזונא גבן ניהב ליה למיכל * א"ר יוסי תבעי
 למיפק מניה זכורא נזיל ונחמי דהא דלאי צקסטורי דחא טכסא
 דמותא אתאחיד ובעא קודשא בריך הוא לזמנא זכותיה בנין לשצבי *
 אדהכי יתיב הווא בר נש וגמיס תחו' הד חילנא והצריה אתרחיק מניה
 ויתיב צדק אהרא * אמר רבי יוסי לרבי חייל הסתא נתיב ונחמי
 דולאי קודשא בריך הוא בעי למרחש ליה נכא קמו ואורכו אדהכי
 קמו חד טיפסא צלהובי קאים גביה * אמר רבי חייל ווי על ההוא
 צר נש דהסתא יימות אמר רבי יוסי זכאה הווא צר נש דקודשא בריך
 הוא ירחיש ליה נכא אדהכי נחת מאילנ' הד חויא ובעא למקטלי' קס
 הווא טפסא עליה וקטליה קסטר צריטיה טכסא ואזל ליה * אמר רבי
 יוסי ולא אמינא לך דקודשא בריך הוא צפא למרחש ליה נכא ולא
 תפוק זכותיה מניה * אדהכי אתער הווא צר נש וקס ואזיל ליה אחידו
 ציה ר' חייל ורבי יוסי ויהצו ליה למיכל צחר דאכל אחויאן ליה נכא
 דרמיס ליה קודשא בריך הוא * פתח רבי יוסי ואמר צטה צה' ועסה טוב
 טכן ארץ ורעה אמונה זכאה חולקיה דצר נש דעביד טוב מדידיה דכא
 אתער טוב צכסא ישראל וצמה צלדקה דכד אתער לדקה הא טוב
 דדין אתער לגבי נכסא ישראל ועל דא כתיב ודקה חזיל ממות מאי
 טעמא בנין דלדקה חילנא דחיי הווא ואתער על ההוא חילנא דמותא
 וכטיל חינון דחזיון ציה וטויב לון ען מוחא * מאן גרים להווא
 חילנא דחיי דאתאר להאי הוי אינא דא לדקה דחירו עביד
 דביכול הווא עביד ליה לעינא כנא דאס אמר עושה לדקה צכל
 עם והא אתמר :

יוסף לחק' מוסר' תם' חסידים סי' ל"ו ל"ז:

ברוב הסתיק יסיה כמורא * הווא האלבים הטומני ודואכו וידעו
 ומוקדו ורוב טומק מידאמו הוא כמוסף על כמורא ואס ומתנא
 ומגזיה קולו ומספיד חס כמורא כי טכא טכא עומד לפני האלבים הרי הוא
 פסומא כעומד לפני המלך שמדב דצרים ואינו ירא ומנו לפי טאינו דואה מני
 טיס לו ליוא חמו וכו' דרבה לשחוק מהמת כמורא לא צאכרה הוא טועא *
יראת ה' טהורה טאין צה פקפוק * אדם טמולא תקס טעס צלא יראת
 אדם וצלא צושת ואינו עוזב לחטוא כי אס מפני יראת ה' זו היא
 עיקר היראה והם עשה כן פעמים רבות ובעס אחת תקף אוחו יארו עד סרעא
 לא איצד צדק חס הראשונות ואל ירפה דיו ולצו מעשות עוד טוה צלל אס
 מתמרט ומורא על הרי * ות חין לו טמר צעמלו אשר כעס יארו מחלה וע"ז
 גאמר וצטב ליק ענדקתו ועסה עול לא תזכרנה עוד נדומתי :

הלכה

הלכה פסוקה • ט"ו ס' תפלה פ"ד :

אין עומדין להתפלל לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שמה
 ולא מתוך מריצה ולא מתוך כעס אלא מתוך דברי תורה • ולא מתוך
 דין הלכה אע"פ שהם דברי תורה כדי שלא יהא לבו ע"ז בהלכה • אלא מתוך
 דברי תורה שאין בהם עיון כגון הלכות פסוקות : ב תפלות הפקידים כגון
 תפלת מוסף ראש חודש ותפלת מועדות לדין להסדיר תפלתו ואז"ל עומד
 ומתפלל כדי שלא יכשל בה • הים מהלך במקום סכנה כגון מקום גבוה חיות
 ולסטים והגיע זמן תפלה ומתפלל דרכה אחת • וזו היא • לדין עתה ומהלך
 מרוצים ודעמם חזרה יחי רזון מלתיך ה"א שתתן לכל אחד ואחד כדי ממשלתו
 ולכל גוייה וגוייה די מחסורה והטוב צעניך עשה • בדרך אחת ה' שומע תפלה
 ומתפלל א"תה בדרך כסודא מהלך ראש יכול לעמוד עומד ובסודא מניע לטוב
 ותתקדר דעתו חוזר ומתפלל תפלה כפקנתה חשבה עשר צדקות :

ליל ששי

לירח יהוה

(ה) וְחָשַׁב אֶת־שְׁנֵי מַמְכָּרוֹ וְהָשִׁיב אֶת־הָעֵדֻף לְאִישׁ
 אֲשֶׁר מָכְרָהוּ וְשָׁב לְאַחֲזָהוּ : (ג) וְאִם לֹא
 מֵצָאָה יָדוֹ דֵּי הָשִׁיב לוֹ וְהָיָה מִמְכָּרוֹ בְּיַד הַקָּנָה אֹתוֹ
 עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַיֵּצֵא בַיּוֹבֵל וְשָׁב לְאַחֲזָהוּ : (ג) וְאִישׁ כִּי
 יִמְכַר בֵּית־מוֹשָׁב עִיר חוּמָה וְהָיָה גְּאֻלָּתוֹ עִדְיָהֶם שְׁנֵת
 מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה גְּאֻלָּתוֹ : (ד) וְאִם לֹא־יִגָּאֵל עַד־
 מְלֵאת לוֹ שְׁנֵה תְּמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר־בְּעִיר אֲשֶׁר־לֹא
 חֻמָּה לְצִמְיֹתֶיהָ לְקָנָה אֹתוֹ לְדֹרֹתָיו לֹא יֵצֵא בַיּוֹבֵל :
 (ו) וּבְתֵי הַחֲצֵרוֹת אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם חֻמָּה סָבִיב עַל־שַׁדְּהָ
 הָאָרֶץ יִחָשֵׁב גְּאֻלָּה תִּהְיֶה־לוֹ וּבַיּוֹבֵל יֵצֵא : (ו) וְעִיר
 הַלְלוּיִם בְּתֵי עָרֵי אַחֲזָהִים גְּאֻלָּת עוֹלָם תִּהְיֶה לְלוּיִם :
 (ז) וְאֲשֶׁר יִגָּאֵל מִן־הַלְלוּיִם וַיֵּצֵא מִמְכָּר־בַּיִת וְעִיר אַחֲזָהוּ
 בַיּוֹבֵל כִּי בְתֵי עָרֵי הַלְלוּיִם הוּא אַחֲזָהִים בְּחוּף בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :
 (ח) וְשַׁדְּהָ מִגְּרֵשׁ עָרֵיהֶם לֹא יִמְכַר כִּי־אַחֲזָה עוֹלָם הוּא
 לָהֶם : (ט) וְכִי יִמּוֹךְ אַחִיהָ וַיִּמָּטֶה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִתְחַנַּף בְּךָ
 לוֹ ק

(ב) ויחשיב ית שני זכינותי ויחייב ית מותרא לני
 דזבין ליה ויחוב לאחסנתיה: (ג) וא
 לא אשכחתי יתיה כמיסת דיתייב ליה ויהו זכינות
 בידא הזבין יתיה עד שתא דיוכלא ויפוק ביוכלא ויחוב
 לאחסנתיה: (ג) וגפר ארי זבין בית מותב קרמא מקפא
 שור ויהי פורקניה עד מ'שלם שתא דזכינותי עדן געון
 יהי פורקניה: (ד) ואם לא יתפרק עד מ'שלם ליה שתא
 שלימקא ויקום ביתא דבקרמא דיליה שורא לחלוטין
 לדזבין יתיה לדרותי לא יפוק ביוכלא: (ה) וכהי פציתא
 דלית להון שור מקוף סחור סחור על תקר ארעא
 יתחשבון פורקנא יהי ליה וביובלא יפקון: (ו) וקרני לני
 בתי ארי אחסנתהון פורקן עלם תהא ללינאי: (ז) ודפרק
 מן לינאי ויפקון זכיני ביתא וקרני אחסנתיה ביוכלא
 ארי בתי קרני לינאי היא אחסנתהון בגו בני ישראל
 (ח) וחקל רינח קרויהון לא יזבין ארי אחסנת עלם
 הוא להון: (ט) וארי יתמסקין אהוד ותמוט יתיה עמד
 ותתקוף ביה דייר ותותב ויחי עמד: (י) לא תסב מציה
 הבולגיא ורביקא ותדחל מאלקה ויחי אהוד עמד:
 (יא) ית כספד לא תתן ליה ב'חבוליא וברביקא לא
 תתן מיכלד: (יב) אגא יי אלקכו דאפיקת יתכו
 מארעא דמצבים למתן לכון ית ארעא דכניע
 למתני לכון לאלהא: (יג) וארי יתמסקין אהוד עמד
 ויזבין לד לא תפלח ביה פולחן עבדין: (יד) פאניא
 בתותבא יהי עמד עד שתא דיוכלא יפלה עמד:
 (טו) ויפוק משמד הוא וזכינותי עמיה ויחוב לדעמיה
 ולאחסנת אכדתיה ויחוב: (טז) ארי עבדי אינון דאפיקת
 יתהון מארעא דמצרים לא יזבננו זבין עבדין: (יז) לא

תפלה ביה בקשיו ותרחל מאלהך: (מ) ועבדך ואמהך
 די יהוה לך מן עממיא דבכחרגיכון מנהון הקנין עבדין
 ואמהן: (ט) ואף מבני הוהביא עליא דרבידון עמכון
 מנהון הקנין ומרעההון דעמכון דאתילדו בארעכון
 ויהוה לכון לאחסנהא: (כ) ותחסנני יתהון לבגיכון בתריכון
 ליהותת אחסנא לעלם בהון תפלחון וכאחיוכון בני
 ישראל גבר באחותי לא תפלה ביה בקשיו: (כג) וארי
 תדביק יד ערל ותחבב עפק ויהמסבין אחיק עמיה
 ויודבן לערל הוהב דעמך או לארמאי מרעיה גיורא:
 (כד) בטר דיודבן פורקניא תהי ליה חד מאחותי יפרקניה:
 (כה) או אחותי או בר אחותי יפרקניה או מקריב
 בשריה מרעיהיה יפרקניה או דמדביק ידיה ויהפרק:
 (כו) ויחשוב עם ובגיה משתא דאודבן ליה עד שתא
 דיובלא ויהי כסף ובינהו במנין שניא ביומי אגרא
 יהי עמיה: (כז) אם עוד סגיאות בשניא לפומהן יחוב
 פורקניה מקסף ובינהו: (כח) ואם זעיר אשתאר בשניא
 עד שתא דיובלא ויחשוב ליה כפום שנהו יחוב ית
 פורקניה:

יום הששי

אמר הויאם פ' הסבוע שנים מקרא ול' מרגום ורפערס ומזמור ס' מלך גלות
 צדק (מר מזמור סיר ליום השבת וה' מלך) ילל"ח דצרו משנה וסלסס מסדר
 טהרות שכול נעד היסוד צמינת היום:

משנה אסלות פרק ו'

א אדם וכלים נישין אהלן לממא אבל לא למתרו ביצד
 ארבעה נושאין את הנרף טומאה תחתיו בלים שעל
 גביו טמאים טומאה על גביו בלים שתחתיו טמאים ר' אליעזר
 מטהר

מטהר. נתון על ארבע בלים אפילו כלי גללים כלי אבנים
 ארמה טומאה תחתיו בלים שעל גביו טמאים. טומאה על גב
 בלים שתחתיו טמאים. נתון על ארבעה אבנים או על דבר שני
 בו רוח חיים טומאה תחתיו בלים שעל גביו טהורין. טומאה על
 גביו בלים שתחתיו טהורין: ב קוברי המת שהיו עוברים באכסדרה
 והניח אחר מהן את הדלת וסמכו במפתח אם יכול הדלת לעמוד
 בפני עצמו טהור ואם לאו טמא. וכן הבית של גרוגרות או קפה
 של סבן שהן נתינים בתלון אם יכולים הגרוגרות והסבן לעמוד
 בפני עצמן טהורין ואם לאו טמאין. בית שחצו בקנקנים טה
 במים. אם יכול המים לעמוד בפני עצמו טהור ואם לאו טמא.
 ג ביתל המשמש את הבית ידון מחצה למחצה ביצר. כותל שהוא
 לאויר והטומאה בחוכו. מחציו ולפנים הבית טמא. והעומד
 מלמעלן טהור. מחציו ולחוץ הבית טהור. והעומד מלמעלן טמא.
 מחצה למחצה הבית טמא. והעומד מלמעלן מאיר מטמא ובתים
 מטהרין. ר' יהודה אומר כל הפותל לבית: ד כותל שבין שני
 בתים והטומאה בחוכו. בית הקרוב לטומאה טמא. ותקורב לטהרה
 טהור. מחצה למחצה שניהם טמאין. טומאה באחד מהן וכלים
 בכותל. מחציו וכלפי טומאה טמאים. מחציו וכלפי טהרה טהורין.
 מחצה למחצה תרי הן טמאים. מעויבת שבין הבית לעליה טומאה
 בכותל מחציה ולמטן הבית טמא ועליה טהורה. מחציה ולמעלן
 העליה טמאה והבית טהור. מחצה למחצה שניהן טמאין. טומאה
 באחד מהן וכלים במעויבת. מחציה וכלפי טומאה טמאין. ומחצה
 וכלפי טהרה טהורים. מחצה למחצה תרי הן טמאים. ר' יהודה
 אומר כל המעויבת לעליה: ה טומאה בין תקורות והתחתיה במיפתח
 השום. אם יש שם פותח טפח הכל טמא. אם אין שם פותח טפח
 רואין את הטומאה כאלו היא אוטם. היתה גראית בתוך הבית
 בין בד יבון כך הבית טמא: ו בית המשמש את הפותל ודון
 בקליפת השום. ביצר. כותל שבין שני כוכין או בין שתי מערות
 טומאה בבתיים וכלים בכותל ועליתן בקליפת השום טהורים.
 טומאה בכותל וכלים בבתיים ועליה בקליפת השום טהורים.
 טומאה

שומאָה פתח העמוד שומאָה בוקעת ועולה בוקעת ויוֹרדת : ז בלים
 שפתח הפרה מהורים ד' יתגן בן נורי מטמא . השומאָה והכלים
 שפתח הפרה . אם יש שם פותח טפח ממאין . ואם לאו מהורין .
 שני פרדסקים זה בצד זה . או זה על גב זה . נפתח אחד מהן הוא
 והבית טמא . והבירו מהור . ורואין את הפרדסקין באלו הוא אוטם .
 ידון מחצה למחצה להביא את השומאָה לפניה :

הלכה מ"ד ע"ג

ילתא אייתא דמה לקמיה דרבה בר בר חנא ושמי לה הדר
 אייתה לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי
 עבד הכי והתניא חכם שטימא אין הכירו רשאי לטהר . אסר אין
 הכירו רשאי להחיר [א] מעיקרא טמויי הוה מטמיי לה כיון דאמרה
 ליה דכל יומא הוה מדכי לי כי האי גוונא והאידינא הוא דחש
 בעיניה דכי לת ומי מהימני אין והתניא נאמנת אשה לומר [ב] כוה
 ראיתי ואבדתיו איבעיא להו [ג] כוה טיהר איש פלוני חכם מהו
 הא שמע [ד] נאמנת אשה לומר כוה ראיתי ואבדתיו שאני התם
 [ה] דליתיה לקמה . תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר
 בר חנא ושמי לה לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה
 והיכי עבד הכי והתניא חכם שטימא אין הכירו רשאי לטהר וכו'
 יאמרין טמויי הוה מטמיי לה כיון דאמרה ליה דכך יומא מדכי
 לה כי ראי גוונא והאידינא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא
 מהימנא לה רב יצחק בר יהודה [ו] אנמריה סמך :

דש"י [א] מעיקרא טמויי עמי לה . דז ילחך משום כזו דרנ"ג כ"ח :
 [ב] כוה ראיתי . מצינא דס אחר או שלה או על חזירתה ושוגרת כזו
 ראויה ואצותיו . אם דס זה טהור לא מספקין ליה צעומא משום דס האצור
 דתיבעא לומר כזו ראיתי : [ג] כוה עיבר לי פלוני וכו' . מהן שסמך
 עליה חזירתה שהרלת דמה זו וחזר לה כדס זה הרחימי גם אני לפלוני חכם
 ועיבר : [ד] נאמנת אשה וכו' . אלמא קיס לה צמחא דמיס : [ה] דליתיה
 קמן אצל הכא דליתיה קמן גימזי אמן : [ו] אנמריה סמך . דפטיחא ליה
 דטהור והאי דהוה טעמא מעיקרא משום כזו דרנ"ג כ"ח אצל אי הוה מספקא
 ליה לא כוה סמך עליה :

זוהר תרומה דף קל"ו ע"ג

רב הנונא כבא כד הוה סליק מנהרא צמעלי שבתא הוה יתיב
 רבעא חדא וזקיף . עיניו והוה חדי והוה אמר דהוה יתיב לנחמי
 חדוה דנולאכי עלאיי . קלין כלקין ואלין נחמין וכלל נעלי שבתא
 יתיב

יחייב בר נש בעולם הנשמות זכאה איהו מאן דידע ברין דמארין
 כד נהיר ימנא ביומא דשבת סליקו דחדוה סליקו בכלהו עלנן בני
 בחדוה דקין השמים מקפדים כבוד אל ומעשה ידיו עגיד הרקיע
 מאן שמים אלין שמים דשמונא עלאה אלתחו בכו דשמה קדישא אחרת
 בהו מקפדים מאן מקפדיה חי תימא כמאן דמשמע ספור דברים
 לאו הכי אלף דנהרין וכליין בכליו דנורא עלאה וסלקין בשמא
 דכליל בנהירו דשלימו עלאה ומאן איהו ספור דכללי בנהירו דשלימו
 דספור עלאה ובג"כ סלקין בשמא שלים ונהרין בנהירו שלים וכללי
 בכליו שלים אינהו מכללי ונהרי בנהרייהו ומנו נהירו דכליו דספור
 עלאה וכללי ונהרי לכל ספור וספור (כ"ה לכל כבוד וכבוד) דמתדבק
 ביה דהא מנייהו מההוא ספירו ונהירו נהיר כל עזקא ועזקא ומין
 בכליו בגין דבהאי יומא מתעטרן שמים וסלקין בשמא קדישא יתיר
 משאר יומין:

יוסף לחק מוסרי עם חסידים סי' א:

בצור לשון מרע כאשר תביח חזירך מי דבריו יותר משכלו יא דבריו
 עניו מי ששכלו יותר מדבריו יהיו דבריו לו פירוש מי מדבריו
 ותוכחותיו לפני אדם יותר משכלו כלומר שאינו חכם ומשכלו לשפת דבריו
 ואין שכלו מכריחו לעשות כדבריו הטובים והיו דבריו עליו לקחן שאינרים
 השומעים לכל הטובה אשר מוכיח אותנו הוא נעדר מונח והוא נאח דורש ואינו
 נאה מקיים אבל מי ששכלו יותר מדבריו שאינו מייסך להביח לפני אדם כי
 אם כפי השכל והמיושר והמעלות טובות אשר בו יהיו דבריו לו כלומר דברים
 הטובים שמוכיח בני אדם יהיו לו לכבוד ולתפארת שאינרים השומעים כל
 השכל הזה והמוסר אשר הוא דובר הכל בו ללימד שיוז השתיקה ולהביח
 דבר כי תוספת השתיקה לכבודו ולתפארתו ותוספת הדבור לקחו ולחכם
 על כן העניין בספר החסידות והאמרים יתרון לעשות כפי מה ששכלו ולא
 יתכוון להשכל כדי לדעת ספר כי סיפור התכונה אינה תועלת למספר אלה
 מדבריו יותר משכלו כלומר שמדבר אותו יותר ממה שאינו לו לפי
 מכתו ושכלו כאשר אחר שלמה לא נאמר לכל שפת ית או יהיו דבריו חסידים
 עליו ולכלל הוא צדק ומי ששכלו יותר מדבריו שבתו גדולה ויהיה על
 דבריו מרע טובה שמרוב שכלו מרוב דבריו ואינו מייחס בו אם לפי עמו
 ושכלו אז יהיו דבריו נשועים לו כלומר הרי כן שלו וצדקותו כמו דורו לו
 ואני לו:

הלכה פסוקה י' ה"ס ה' שנת פ"ה:

הסוחט את העריות להוציא מימיהו מייב מוסר מפרק ואינו חייב בו
 שיחיה בשקן סחט כרונות ואין חייבים מן חמירה חל
 דריכת זמים ועגבים כלל ויותר לשצוע אשכול של עגבים לתוך החוט
 שמעק הבז לאוכל אוכל הוא ונתנא כמפרק אוכל עאוכל אבל אם שחט לבז
 שאין

שליש צו אוכל הרי זה דורך ומייצ והמולצ למתך האוכל או היונק צמיו פטור
 ולינו חייב עד שחלוץ למתך הכלי: ב' הזורה או הצורך בגרובת חייב
 המטנץ הרי הוא מולדת צורך וכן הצורך שמרים ומתוך המטקין הרי זה
 מולדת צורך או מולדת מרקד ומייצ הצורה והצורך והמרקד דומין עניניהם
 זה לזה ומפני מה מנו אותן צלשה מפני שכל מלאכה שהיה צוהבן מונין
 אותה צפני ענמה: ג' הצורך אוכל ומתוך פסולת או שהיו לפניו שני מיני
 אוכלין וצדד מין מנין אחר צנפה וצנברה חייב צקנון או צתמחו פטור ואם
 צורך צידו לאכול לאלתר מותר:

בחקתי יום ראשון תורה

גיוין צקריאל טה פסוקים אלו טהפ כנגד ך דמילוי יו"ך דטס צ"ן להשליד
 צו הארה מתוספת נטה של טצת טעצרה:

(ב) אִם-בְּחַקְתִּי תֵּלְכוּ וְאֶת-מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם
 אֹתָם: אִם בְּקִימֵי הַחֲכוּן יִהְיֶה פְקוּדֵי
 הַטָּרוֹן וְתַעֲבְדוּן יַחְוֹן: (3) וְנַחֲתִי גִשְׁמִיכֶם בְּעַתָּם
 וְנִתְגַּדַּה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פְּרִי: וְאִתֵּן
 מִטְּרֵיכֶם בְּעֵבְרָהּ וְתִתֵּן אֶרְעָא עֲלֵלְתָהּ וְאֵילָן תִּקְלָא
 יִתֵּן אֲבִיָּה: וְהַשִּׁיג לְכֶם דִּישׁ אֶת-בְּצִיר וּבְצִיר
 יִשְׁוֶי אֶת-זֵרַע וְאֶכְלֵתֶם לְחִמְכֶם לְשִׁבַּע וַיִּשְׁבַּתֶם לְבַמַּח
 בְּאַרְצְכֶם: וְעָבַד לְכוּן דִּישָׁא לְקַטְפָּא וְקַטְפָּא
 יַעֲבַד לְאַפְתִּי בַר זֶרְעָא וְתִיבְלוּן לְחִמְכוֹן לְמַשְׁבַּע
 וְתִיבְכוּן לְרוּחְצֵן בְּאַרְעֶכוֹן: (7) וְנַחֲתִי שְׁלוֹם בְּאַרְץ
 וְשִׁבְבַתֶם וְאֵין מַחְרִיד וְהַשְׁבַּתִּי חִיָּה רְעָה מִן-הָאָרֶץ
 וְחָרַב לֹא-תַעֲבַר בְּאַרְצְכֶם: וְאִתֵּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא
 וְהַשְׁרֵן וְלִית דְּמַגִּיד וְאֶבְטִיל חִיָּתָא בִישְׁתָּא מִן אֶרְעָא
 וְדַמְטִלִין בְּחַרְבָּא לֹא יַעֲדוּן בְּאַרְעֶכוֹן: (8) וְדַרְפַּתֶם
 אֶת-אֲיִבֵיכֶם וְנִפְּלוּ לְפָנֵיכֶם לְחָרַב: וְהַרְדִּפוּן יַת בְּעֲלֵי
 דְבִבְכוֹן וְיִפְּלוּן קְרַמִּיכוֹן לְחַרְבָּא: (1) וְהַרְדִּפוּ מִכֶּם חַמְשָׁה
 מְאָרָה וּמְאָרָה מִכֶּם רִבְבָה וְרַדְפוּ וְנִפְּלוּ אֲיִבֵיכֶם
 לְפָנֵיכֶם

שלח

בחקתי יום ראשון

לפניכם לחרב: וירדפון מנכון חמ'שא מאה ומא
מנכון לרבותא יערקון ויפלו ב'עלי דבכיכון קדמי
לחרבא

נביאים ירמיהו סימן ע"ז

(6) יהוה עני ומעני ומנומי ביום צרה אליה גוים
ובאו מאפסי ארץ ויאמרו אר' שקד נסח
אבותינו הכל ואין בכם מועיל: " הוסיפו ורוממו
ומשיבוי בעדן עקא לשמע נבוכדנצר עממיו וחו
מסיפוי ארעא וימרין ברם לשקרא פלחו אבהתא
לרמא ולית בהין הנאה: (3) הועשרהו אום
אלהים והמה לא אלהים: האפשר דיעבר לה
אנש דהלן ואינין מענין דלית בהין צדוק: (4) רבו
הנני מודיעם בפעם הזאת אודיעם את ידי ואת גבורתי
וידעו כי שמי יהוה: ככן הא אנא מחוי להון בזמנא
הדא איחוינין ית פורענותי וית מחת גבורתי
וידעון ארי שמי יי: (7) חטאת יהודה חרובה
בעט ברזל בצפרן שמיר חרושה על לוח לבם
ולקרנות מובחותיכם: חובי דבית יהודה חייבו
בעט דברזל בטפר שמיר חריתין על לוח לבון
ולקרנות איגוריתון: (8) כזבר בגייתם מובחותם
ואשריהם על עץ בענין על גבעות הגבורות
כאדברא בגיהון איגוריהון ואשריהון חרות כל און
עבוך ועל רמחא מנטלחא: (9) הררי בשדה חילק כל
אוצרותיה לבו אתון במותיך בחטאת בכלל גבורה
על הפלחתון על טוריא בחקלא נכסיכון וכל ביה

גנויכון

בחקתי יום חמישי שלט
גנזיכון לבנא אמסר בחובין דהיתוין פלחין למענתא
בכל תחומיכון:

כתובים משל סומן כ"ט

(6) איש-חכם גשפט את-איש אגור ורגו ושחק
ואין גחה: גברא חפימא ידן עם גברא
דשטיא ורגו וחאיד ולא מתחבר: (3) אנשי דמים
ישנא-ידתם וישרים ובקשו גפשו: גברי ראשיד
דמא סניין תמימותא ותריצי בעיין ליה: (2) פלרוחו
יוציא כסיל וחכם באהור ישבחנה: כוליה חמיה
מפיק סכלא וחפימא ברענא מאשיב: (7) משל מקשיב
על-דבר-שקר פל-משרתיו רשעים: שלימא דאצית
מלי דשקרא כולהון משומשנוי רשיעי: (8) רש
ואיש חככים גפגשו מאיר עיני שניהם יהורה:
מספינא וגברא מצעיא פגיעו חר בחר ואלהא מנהיר
עיני דתרויהון: (1) מלך שופט באמת דלים כסאו לעד
יקון: מלכא דראין בקושטיא למסקני כורסיה
לעלם תקין:

משנה כללים פרק ע

א אין אסור משום בלאים. אלא צמר ופשתים. ואינו מיטמא
בגנעים אלא צמר ופשתים. אין הכהנים לוכשין לשמש
בבית המקדש אלא צמר ופשתים. צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן
זה בזה אם רוב מן הגמלים מותר. ואם רוב מן הרחלים אסור.
מחצה למחצה אסור. וכן השפתן ותקנבוס שטרפן זה בזה:
ב השירים והבלה אין בהם משום בלאים. אבל אסורים משני מראית
העין. הקרים והקסתות אין בהם משום בלאים. ובלבד שלא יהיה
בשרו נוגע בהם. אין עראי לכלאים ולא ילבש בלאים אפילו על

כב *

גבי

בחקתי יום ראשון

גבי עשרה אפילו לגנוב דמכס: ג מטפחות הדיים מטפחות
הספרים מטפחות הפסג אין בהם משום בלאים: ד אלו
אמר ומטפחות הספרים אסורות משום בלאים: ד תכנין
המת ומרדעת של חמור אין בהם משום בלאים: לא יתן מרדעתו
על בתיפו אפילו להוציא עליה זבל: ה מוכרי כסות מוכרין
בדרבן ובלבד שלא יתבוננו בחמה מספני החמה ובנשמים מספני
הנשמים והצניעים מפשילין כמקל לאחוריהו: ו תופרי כסות
הופרין בדרבן ובלבד שלא יתבוננו בחמה מספני החמה ובנשמים
מספני הנשמים והצניעים תופרים בארץ: ז הבריסין והפודיסין
והדלמטיקיון ומנעלות הפינון לא ילבש בהן עד שיבדוקו רבי
יוסי אמר תבאים מחיף הים ומקדינת הים אינו צריכים בדיקה
מספני שהתקחו בקנבים ומנעול של זרד אין בו משום בלאים: ח אין
אסור משום בלאים אלא טווי ופארג שנגאמר לא תלבש שטמי
דבר שהוא שיע טווי וטווי ר' שמעון בן אלעזר אמר ילוי וילוי
הוא את אביו שפושמים עליו: ט לבדים אסורים מספני שהם
שועים פוי של צמר בשל פשתן אסור מספני שהם תורין בארוב
ר' יוסי אמר משיחות של ארנמן אסורות מספני שהוא מולל עד
שלא קושר לא וקשור סרט של צמר בשל פשתן לחמור בו את
מחניו את על פי שהרציעה באמצע: י אותות הגדרין ואותות
הכוכבין אסורות משום בלאים התוכף תכייפה אחת אינה חבור
ואין בה משום בלאים והשוממה בשבת פטור עשה שני ראשית
לצד אחר חבור גיש בה משום בלאים והשוממה בשבת חביב
רבי יהודה אמר עד שישלש השק והקופה מצמרפין לבלאים:

הלכה זרכות דף ל"ג ע"ג

הנו רכנו ארבעה [א] צריכין חווק ואלו הן תורה ומעשים טובים
תפלה ודרך ארץ תורה ומעשים טובים מניין שנאמר רק חוק
ואמץ מאד לשמור ולעשות ככל רחוקה חוק בתורה ואמץ במעשים
טובים תפלה מניין שנאמר קוה אל ה' חוק ויאמץ לבך וקוה אל
ה' [ב] דרך ארץ מניין שנאמר חוק ונהחוק בעד עמנו וכו' הסידים
הראשונים היו שוחין וכו' מנא הני מילי אמר רבי יהושע בן לוי
אמר קרא אשרי [ג] יושבי ביהך ואמר רבי יהושע בן לוי המתפלל
צריך

בחקתי יום ראשון

שמא

צריך לשהות שעה אחת אחר הפלתו שנאמר אך צדיקים [ז] יודו
 לשמך ישבו ישרים את פניך תניא נמי הכי המתפלל צריך שישהא
 שעה אחת קודם תפלתו ושעה אחת אחר תפלתו קודם תפלתו
 מנין שנאמר אשרי יושבי ביתך לאחר תפלתו מנין דכתיב אך
 צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. תנו רבנן חסידים
 הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין שעה אחת וחוזרין ושוהין
 שעה אחת ובי מאחר שוהין [ח] תשע שעות ביום בתפלה חורתן
 היאך משתמרת ומלאכהן היאך נעשית אלא מתוך שהסידים חס
 [ט] חורתן משתמרת ומלאכהן מהכרכת :

רש"י [א] לריבין הוה. סימחון אב. צפן ממד. כל כמו: [ב] דרך ארץ.
 חס אומן קודם לאומנתו חס סוחר הוא לסחורתו חס אגס עלהמה הוא
 למלחמתו: [ג] יושבי ביתך. והדר יסלוק: [ד] יודו לשמך. והדר יסבו ישרים
 את פניך: [ה] תשע שעות. לשלש תפלות: [ו] תורתם משתמרת. צורך לנס
 שלין תלמודם משמחה:

זוהר בחקתי דף ק"ג ע"א

ונתתי גשמיכם בעתם וגו'. כל חד וחד יתן חילא דליה
 עליכו ומאן אינון ההוא תקונא דעבדתון דהקוא שמא
 קדיש' כגוול' דא כתיב ושמרו דרך ה' לעשות דקה ומספט. וכי כיון
 דכתיב ושמרו דרך ה' אמאי לעשות דקה ומספט. אלא מאן דנטייר
 אורחוי דאורייתא כזיכול הוא עושה דקה ומספט ומאי דקה ומספט
 דא קודשא בריך הוא. ככה רבי שמעון ואמר ווי לון לבני נשא דלא
 ידעין ולא משגיחין ביקרא דמאריהון ומאן עביד שמא קדישא בכל יומא
 הוי אינוא ומאן דיהיב דקה למסכני. תא חזי הא אוקמוה הכי הוא
 דמסכנא אחיד ביה דבינא וכל מיכלייהו דבינא הוא אחר דאקרי דק
 כד"א תפלה לעני כי יעטף תפלה דא תפלה של יד ואוקימנא ומאן
 דיהיב ליה דקה למסכנא הוא עביד לעילא שמא קדישא שלים כדקא
 יאות בגין דדקה דא אילנא דחיי ולדקה יהיב ללדק וכד יהיב ללדק
 כדין אתחבר דא דא ושמא קדישא אשתכח שלים ומאן עביד דא
 אתערותא (ד"א עביד אתערותא דא) דלתתא ודאי כאלו עביד שמא
 קדישא בשלימו. כגוונא דאיהו עביד לתתא הכי אתער לעילא ועל
 דא כתיב אשרי טוורי מספט עושה דקה בכל עת. עושה דקה
 דא קודשא בריך הוא כזיכול הוא עביד ליה. תא חזי מסכנא הא
 אתמר מאן הוא אתריה. מאי טעמא. בגין דמסכנא לא אית ליה
 מדליה כלום אלא מה דיהבין ליה וסיהרא לא אית לה כהורא מדליה
 אלא מה דיהיב לה שמא. תא חזי אמאי עני חשוב כמת מאי טעמא

בגין

שמב

בחקתי יום ראשון

בגין דההוא אתר גרים ליה דהא באתר דמותא הוא שכיח וצנין קן
אקרי מת* ההוא דחיים עליה הוא יהיב ליה לזקה אילנא דחיי שריח
עלוי כמא דאת אמר ולזקה תליל ממות* וכנווכ' דעביד בר פס לתתא
הכי כמי עביד לעילא ממת* זכאה חולקיה דזכי למועבר שמת
קדישא לעילא בגין כך לזקה סליק על כלא:

יוסף לחק' מוסר' יום' חסידים מי' ע"ל מ' :

עח לחשות ועת לדד* כשמרפס ומקללים אותו וכשמדריס דברי
הדיוטות אין להטיב* ועת לדד כשמדריס מדברי תורה לא עת
לחשות* גם עת לחשות שלא להוכיח על אשר ידעת כי בשום דבר לא יתבאר
תוכחה כי מוטב שיהיו שונאים ולא יקרו מזידיים* ועת לדד כשצריך לתחמת
ודבריך נשמעים:

כי עליך הורגנו כל היום אלו בני אדם שצוקלים בוסת והצנת פנים על
המנות כי בשומר לאדם סבלות הוא לקיים מצות זניית ומסלין ויגאל
צדק נשפך דמו כמים מפני הצושה מעלה עליו הכתוב באלו הכרג עליו* ועל
המלצין פגע מעלה עליו כאלו הרג ומונעו וילעשות מלוה זה שומר הכתוב
מחטאי אדם צדד* והומר כי עליך נשאתי חרפה* ובדולה חרפה מזה המדור
הכמים כל הצושה עבירה ומעשיש צם מוחלין לו כל עונותיו שנחת בתוך
תוכה וצושה ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלימתך כשעדיך כלל אשר
עשית נאם ה' לצבות:

הלכה פסוקה' הר"ס ה' תפלה פ"ה

שמונה דברים צריך להתפלל להושר בהן ולעשותן* ואם היה דחוק או
גאס או שצדד ולא עשה אותן אין מעבצין ואלו הן עמידה*
ונוכח המקדש* ותקון הגוף* ותקון המלצושים* ותקון המקום* והסויות
הקול' והכריעה* והשתחויה: **ב'** עמידה כילד אין מתפלל אלא מעומד*
היה יושב צמפניה או צענלה עס יכול לעמוד יעמוד ואם לאו ישב בתקוה
ויתפלל* מולה מתפלל אפילו טובע על גרו דהוא שיכול לכוין את דעתו* וכן
הנמא והרעז הרי הן צבלל חולים אף יש צו וכולת לכוין את דעתו ויתפלל והם
לאו אל יתפלל עד שיאכל וישתה* היה רובע על הצמחם אע"פ שיש לו מן
שואחו צמחמו לא ירד אלא ישב צמקומו ויתפלל כרי שתהא דעתו מוכנת
עליו: **ג'** נוכח המקדש כילד היה עומד צחילה לארץ ממזיר פניו נכח חזן
ישראל ומתפלל* היה עומד צארץ מכוין את פניו כנגד ירושלים* היה עומד
צירושלים מכוין פניו כנגד המקדש* היה עומד צמקדש מכוין פניו כנגד בית
קדש הקדשים* סומא ומי שלא יכול לכוין את הרוחות והמלאך כשמיני יכוין
את לבו כנגד השכינה ויתפלל:

יום שני תורה

יכין צקריאת ארבעה פסוקים אלו סהס כנגד ד' דמילוי וי"ד דסס ז"ו
לסמך ז' תוספת סרוח תשצ"ב טענדה:

(ב) וּפְנִיתִי אֵלֵיכֶם וְהִפְרִיתִי אֶתְכֶם וְהִרְבִּיתִי אֶתְכֶם
וְהִקִּמְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם: וְאַחֲפָנִי
בְּמִימְרֵי לְאוֹטָבָא לְכוּן וְאַפִּישׁ יַחְכוּן וְאַסְגִּי יַחְכוּן
נְאֻחִים יֵרֵךְ קִימִי עִמְכוּן: (ג) וְאַכְלֶתֶם יֶשֶׁן נוֹשָׁן וְיֶשֶׁן
מִפְּנֵי הַדָּשׁ הוֹצִיאֵנוּ: וְחִיבְלוּן עֵתִיקָא דְעֵתִיק וְעֵתִיקָא
מִן קָדָם חֲדָתָא תַּפְנוּן: (ג) וְנִחְתִּי מִשְׁכְּנֵי בְּתוּכְכֶם
וְלֹא־תִגְעַל נַפְשֵׁי אֶתְכֶם: וְאַתֵּן מִשְׁכְּנֵי בְּנִיכּוֹן
וְלָא יִרְחִיק מִימְרֵי יַחְכוּן: (ד) וְהִתְחַלְכְּתִי בְּתוּכְכֶם
וְהִייתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי לְעַם: וְאַשְׁרֵי
שְׂכָנְתִּי בְּנִיכּוֹן וְאַהֲנוּ לְכוּן לְאֱלֹהָא וְאַתֵּן תַּהוֹן קָדְמִי
לְעַם:

נביאים ירמיה סימן י"ז

(ב) וּשְׂמֹטָתָהּ וּבִדָּה מִנְּחֻלְהָ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָךְ וְהִעֲבַרְתִּיךָ
אֶת־אִבְיָהּ בְּאַרְצֵן אֲשֶׁר לֹא־יִדְעָתָהּ
כִּי־אִשׁ קִבְּחֶתְכֶם בְּאִפִּי עַד־עוֹלָם תִּקְרָה: וְאַיְחִי סִנְאָה
עַל אֲרַעְכוֹן וְהָיִי צָדִיקָא בְּשִׁמְיֹתָהּ וּבְכֵן אֶעֱבִיד
פּוֹרְעֵנוֹת דִּינֵין עַד דְּאַגְלִי יַחְכוּן מֵאַחַסְנִיכּוֹן דִּיהִבִּית
לְכוּן וְהִשְׁמַעְפְּדוּן לְבַעֲלֵי דְכְּבִיכּוֹן בְּאַרְעָא דְלָא
יִדְעִתוּן אֲרִי קִידוּם תִּקְוֵה בְּאַיִשְׁתָּהּ נַפֵּק מִן קָדְמִי
בְּרַגְזֵי עַד עֲלָמָא יַחּוּל: (ג) כֹּה אָמַר יְהוָה אֲרִיר
הַנִּבְרָ אֲשֶׁר יִבְשָׁה בְּאֲדָם וְשֵׁם בְּשֵׁר זִרְעוֹ וּמִן
יְהוָה יִסּוּר לְבוֹ: כְּדָנן אָמַר יְיָ לִישׁ בְּבָרָא דְאַחְדָּחִין
כַּאֲנָשָׁא

בְּאַנְשָׁא וְיִשׁוּי בְּשָׂרָא רַחֲצִינְיָה וּמִן מִימְרָא דְבִי יַעֲרִי
 לְבִיָּה: (א) וְהִירָ בְּעַרְעַר בְּעַבְרָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי־יֹבֵא
 טוֹב וְשָׁבֵן חֲרָרִים בְּמִדְבַר אֶרֶץ מִלְחָמָה וְלֹא תִשָּׁבֵן:
 וְיִהְיֶה בְּעִבְדֵי־בֵיתָא כְּמִישְׂרָא וְלֹא יִחֲוֶי אֲרִי יִיחֵי טָבָא
 וְיִשְׂרֵי דְלֹא וְלֹד בְּמִדְבְּרָא בְּאַרְעֵ סְדוּם וְלֹא אֲתִתְחַמַּת:
 (ז) בְּרִידָה הַגָּבֵר אֲשֶׁר יִכְטֹחַ בִּיהִנְיָה וְהִנְיָה יִהְיֶה מְבַטְחֵוּ:
 בְּרִידָה גְבֵרָא דְאַתְרַחֲוּץ בְּמִימְרָא בְּנֵי וְיִהְיֶה מִימְרָא בְּנֵי
 בְּרוּחֲצִינְיָה:

כתובים משלי סימן כ"ט

(ב) שֶׁבֶט וְחוֹכְחַת יִתֵּן חֻקָּמָה וְנָעַר מְשֻׁלָּה מִבֵּית
 אָמוֹ: שְׂבָחָא וּמְכַסְנוּתָא יִהְיֶין חֻקְמָתָא
 וְטָלָא דְלֹא מְקַבִּיל בְּעֵאֲהָא מִבְּהִית אֲמִיָּה: (ג) בְּרִבּוֹת
 הַרְשָׁעִים יִרְבֶּה־פֶּשַׁע וְצַדִּיקִים כְּמִפְלֹתֶם יִרְאוּ: בְּסוֹנְעָא
 דְּרִשְׁיָעֵי הוֹבָא נִסְגִי וְצַדִּיקָא יִחַמּוּן כְּמִפְלֹתְהוֹן:
 (ג) יִסַּר בְּנֵה וְיִנְיַחַד וְיִתֵּן מְעַבְדֵי לְנַפְשָׁה: רְדִי בְּכַד
 וְיִנְיַחַד וְיִתֵּן סְפִנְקִי לְנַפְשָׁה: (ז) בְּאִין חוֹזֵן יִפְרַע עִם
 וְשֹׁמֵר הַזְּרָה אֲשֶׁרֶהוּ: בְּסוֹנְעָא דְעוֹלָאֵי מִתְחַרַע עִמָּא
 וְדִנְטִיר אֲוִרִיתָא טוֹבוּהֵי:

משנה עירובין פרק ט'

א כָּל גִּזְזוֹת הַעִיר רְשׁוֹת אֶחָד וּבִלְבָד שְׁלֹא יִהְיֶה נֶגַע גְּבוּחַ עֲשֵׂית
 או גְּמוּד עֲשֵׂרֶה דִּר טַאִיר נִחְבָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד רְשׁוֹת
 בְּפָנֵי עַצְמוֹ: רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אֶחָד גִּזְזוֹת וְאֶחָד חֲצִיזוֹת וְאֶחָד
 קַרְפִּיסוֹת רְשׁוֹת אֶחָד לְבָלִים שֶׁשָּׁבְתוּ לְתוֹכָן: אֲכַל לֹא לְבָלִים שֶׁשָּׁבְתוּ
 בְּחוּץ הַבַּיִת: ב גִּזְזוֹת סְמוּד לְקַטְן: הַגְּדוֹל מִיָּתֵד וְהַקָּטָן אֲסוּר
 חֲצֵר גְּדוֹלָה שֶׁנִּפְרָצָה לְקַטְנָה: גְּדוֹלָה מִיָּתֵד וְקַטְנָה אֲסוּרָה:
 טָפְסֵי שְׂתִיָּא כְּפִתְחָהּ שֶׁל גְּדוֹלָה: חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הַרְבִּים:
 הַמְכַנִּים

המכנים מתוכה לרשות היתיד או מרשות היתיד לתוכה תיב •
 ד"ר אליעזר • תכ"א מתוכה לרשות הרבים או מרשות הרבים
 לתוכה פטור • מפני שהיא כבדמלית: ג הצר שנפרץ ררשות
 הרבים משתי רהותיה • וכן בית שנפרץ משתי רהותיו • וכן מבוי
 שנמלו קורותיו או לתיו • מותרין באותו שבת • ואסורין לעתיד
 לבא • ד"ר יהודה • ר' יוסי אומר אם מותרין לאותו שבת • מותרין
 לעתיד לבא • ואם אסורין לעתיד לבא • אסורין לאותו שבת •
 ד הפונה עליה על גבי שתי בתים • וכן גשרים תמפולשים • מטמללין
 תחתיהן בשבת • ד"ר יהודה • וחקמים אסורין • ועוד א"ר יהודה
 מערבין למבוי המפולש וחקמים אסורין:

הלכה עירוצין 97 ק' ע"ג

אמר רמי בר אבא אמר רב אסי אמור לאדם שיהלך על גבי
 עשבים בשבת משום שנאמר [ח] ואץ כרגלים הוטא הני
 חזא מותר לילך על גבי עשבים בשבת וחניא אידך אמור לא קשיא
 הא [ט] כלחים הא כיבשים • ואמר רמי בר חמא אמר רב ואסי
 אמור לאדם שיכוף אשתו [י] לדבר מצוה שנאמר ואץ כרגלים
 הוטא • ואמר רבי יהושעבן לוי כל הכופה אשתו לדבר מצוה היוין
 לו כנים שאינן מהוגנים • אמר רב איקא בר חיינא מאי קראה
 [י] גם בלא דעת [יא] נפש לא טוב • תניא נמו הכי גם בלא דעת
 נפש לא טוב זה הכיפה אשתו לדבר מצוה אמר רבי חייא מאי
 דכתיב [יב] מלפנו [יג] מבהמות ארץ ומעוף השמים יחכמו מלפנו
 מבהמות זו שרדה שכורעת ומשתנת מים ומעוף השמים יחכמו זה
 הרנגול [יד] שמפיים ואחר כך בועל אמר רבי יוחנן אלמלא לא
 בתנה תורה היינו למידין [טו] צניעות מהחול [טז] וגול מנמלה [יז] ועריות
 מיונה דרך ארץ מחרנגול שמפיים ואחר כך בועל • ומאי מפיים
 לה • אמר רב יהודה אמר רב הכי קאמר לה זביננא לך [יח] וינא
 דמטו לך עד כרעיד [יט] לבחר הכי אמר לה לישמטתיה לכרבלתיה
 ; דההוא תרנגולא [כ] אי אית ליה ולא זביננא לך :

רש"י [א] ואלן כרגלים הוטא • אלמלא הלך נמי חטא קרי ליה והכא אינא חטא
 טמולס עשבים : [ב] לחים • אסור דהוי פולס יצטין כחלוטין דמו :
 [ג] לדבר תורה • תשמים • כרגלים • לסון תשמים דכתיב צין כרגלים כרע נפל
 טכז : [ד] גם בלא דעת • רישא דהאי קרא אלן כרגלים הוא : [ה] נפש לא טוב •
 לא טובים הנעשים בלא דעת האם שהיה צלם אלן כרגלים : [ו] מלפנו •
 מלמדנו : [ז] מבהמות ארץ • שנתן בהם חכמה להורות לנו : [ח] תמפיים •
 הולך ומוטע כנפו והוא פיוס כד אמר לקמן שאומר לה לקנות מלבוש טעניע
 לארץ

לארץ: [ע] לניעות מחתול * שאינו מטייל רעי צפני אדם ומכסה לאדם:
 [י] וגזל מנתלה * דכתיב אגרה האגרה האגרה ואין אחת גזלת מחבל חזיריה:
 [יא] ועריות מיונה * שאינה נזקקת אלא לכת זונה: [יב] זבא * מלגוש סחורין
 קוט"ה: [יג] לזמר הכי * לאחר צעולה שמענגע ובושה רחשו לה לארץ: [יד] או
 אית ליה * צנה ליקח:

זוהר בתקופתי דף קי"ג ע"ב

ונתתי

שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד וגו' * רבי יוסי פתח
 רגזו ואל תחטאו וגו' * רגזו ואל תחטאו האי קרא
 אוקמוה דבעי בר כס לארגזא יצר טוב על יצר הרע וסעיר אצל
 בשעתא דרמש ליליא ובר כס שכיב על ערפיה כמה גרדיני ננוסין
 מתערין בעלמא ואזלין ושאיין ובני נשא בעמין לאתרגזא מקמי
 קודשא בריך הוא ולדחלא ונייה בגין דלא ישכחא נפשיה בגווייהו
 וישתזיב מנייהו * ויבעי ליה לבר כס דלא יפיק מנייהו מלה בשוניה
 בגין דלא יתער להו לגביה ולא ישכחון הדא הוא דכתיב אמרו
 בלבבכם על משכבכם ודמו סלה * דלא יפיק מנייהו מלה משוניה *
 תא חזי בשעתא דאשתכחו ישראל זכאיין קמי קודשא בריך הוא מה כתיב
 ונתתי שלום בארץ * האי לעילא * דאיתי קודשא בריך הוא לאתחברא
 בכ"י * כדן ושכבתם ואין מחריד * מאי טעמא בגין והשבתו חיה
 רעה מן הארץ דא חיה דזינא בישא לתתא ומאי חיה אגרת בת מחלת
 היא וכל סיעתא דילה * האי בליליא * צינמא בני נשא דתמו
 נוסטרהא דא הה"ד ומרב לא העבור בארלכם * רבי אבא אמר האי
 אוקמוה דאפילו חרב של שלום כגון פרעה ככה * אצל ומרב לא
 תעבור דא סיעתא דילה והשבתו חיה רעה דלא תשלוט בארשא
 ואפילו העברה בעלמא לא תעבור עלייכו ואפילו חרב דשאר עמין
 ואפילו בר כס מזינא לא יעבור עלייכו:

יוסף לחק מוהר * מס' חסידים סי' מ"א ת"צ

אלמלא

צושת שדרא הקצ"ה לא היה אדם נקי מוציאה מדע לך שדי
 לכדוב אדם בגלוי מזוי יותר מנאשר ישכר את אשה בגלוי אפילו
 עם אשתו כי הכעם מזוי לכל אדם בין גדולים בין קטנים בין זקנים ויצר הרע
 חינו מזוי אלא בצחורים אצל לא צקנים וקנים או חלשים וזאת הצחורים
 חסר יגרו תקיף עליהם אינם מניחים אלא מפני הנושא * לפיכך אין אדם
 יכול להחזיק עופה אם עשה טוב ולא עשה מעט כי אם צעיריו שב מפני
 הנושא ואלא יגמרו וילדיו נמלא גם בהתאפקו מן העצירה אין לו להחזיק עופה
 כי כחני מפני הנושא:

התשובה לר"ך ארבעה דברים * האחד שיתנחם על כל חטא וחטא עון
 והשמה * הכ' שיעזב אותם * הג' שיתודה * כלכו * הרביעי
 שיבקל עליו כלל שלם ויגמור כלכו שלל ישוב לעשות עוד סך ידמה לטובל
 וסךן זירו שאין התשובה מועלת לו עד שישליך הסךן מידו * ולר"ך לפרט את
 החטא שנאמר אלא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זבא וכן
 יתודה אלא ה' חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והדי נחמתי
 וצויתי מתעשי ואני מעיד עלי יודע כל מעלמות שאני גומר כלכי שלל אשוב
 עוד לעשות * וכן כתוב השיבו ה' אליך ונשובה כי אלה אלהים כי אחרי שזכי
 נחמתי ואשרי הרדעי ספקתי על ירך צויתי וגם ננחמתי כי נשאתי הרפת
 בעורי :

הלכה פסוקה * הר"ס ה' תפלה פ"ה :

תקון הנוף בידי כזהוא עומד בתפלה לר"ך לכיון את רגליו זו כלד זו
 ונתן עיניו למטה כאילו הוא מוצע לארץ ויהיה לבו פנוי למעלה
 כאילו הוא עומד בשמי ה' ומניח ידיו על לבו כפתוין הימנית על השמאלית
 ועומד כעצל לפני רצו צאינה ציראה ופחד ולא יניח ידיו על חלציו :
ב תקון המלצושים כילד מתקן מלצושי תחלה ומניין עזמו ומסדר שזמר
 ה'תחמו לה' צהדרת קדש * ולא יעמוד בתפלה צאפונדקו ולא צראש מוגולה ולא
 צרגלים מוגולות אם דרך אנשי המקום בלא יעמדו צפני הברזלים אלא צפתי
 הרגלים ובכל מקום לא יאחז תפולין זידו וס"ת צזרעו ויתפלל משני שלצו
 ערוד צהן * ולא יאחז כלום ומערת זידו * אבל מתפלל הוא ולולב זידו צימות
 התג מפני שהוא מלוח היום * היה משני על ראשו והגיע זמן תפלה אם היה
 פתוח מחרצעה קצין ונהשילו לאחוריו ומתפלל זו * היה ארבע קצין מניחו על
 צדי קרקע ואח"כ יתפלל * דרך כל החכמים ומלמדיהם שלא יתפללו אלא כשהם
 עשוסים : **ג** תקון המקום כילד * יעמוד במקום נמוך ויחזיר פניו לכותל *
 ונריך לפתוח חלונות או פתחים כנגד ירושלים כדי להסתכל כנגדן שנאמר
 וכיון פתחת ליה צעוליתיה וכו' * וקוצע מקום לתפלתו תמיד ואין מתפלל
 צמודה ולא אחורי צית הכנסת * אלא אח"כ יחזיר פניו לצית הכנסת ואסור
 ליטע כלד העומד בתפלה או לעצור לפניו עד שירשיק ומנו ארבע אמות :

יום שלישי תורה

יבין צקריאת חמשה פסוקים אלו מהם כנגד ה' דמילוי הה' ראשונה דסס
 צ"ן להשאר זו מוספת כפס משנת * שצורה :

(ה) **אָנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם מֵהֵיטֵר לָהֶם עֲבָדִים וְאֲשַׁבֵּר מַסַּח
 עַלְכֶם וְאֹרְךָ אֶתְכֶם קוֹמְמִיּוֹת : אָנָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 דַּאֲפִיקִית יְהִיבוּ מֵאֶרְעָא דְמִצְרַיִם מִלְמַהוּ לְהוֹן עֲבָדֵינוּ
 ותברית**

ותברית גיר עממיא מנכון ודברית יתכון בחירותא:
 (3) ואסלא השמעו לי ולא תעשו את כל המצוה
 האלה: ואם לא תקבלון למימרי ולא תעבדון
 ית כל פיקודי האלון: (4) ואם בקחתי המאסו
 ואם את משפטי הגעל נפשכם לבלתי עשות את
 כל מצותי להפרכם את דברתי: ואם בקמי
 תקוצו ואם ית דיני תרחיק נפשכון בדיל דלא
 למעבר ית כל פקודי לא שנייתכון ית קנימי: (7) אף
 אני אעשה זאת לכם והפקדתי עליכם בקלה את
 השחפה וארת המדרת מכלות עינים ומדיבת נפש
 וזרעם לריק ורעכם ואכלהו איביכם: אף אף
 אעביד דא לכו ואסער עליכון בהולתא ית שחפתא
 וית גפחתא מחשכון עינין ומפתח נפש ותורו
 לריקנו ורעכון וייכלוניה בעלי דבכיכון: (8) ונחתי פני
 בכם ונגפתם לפני איביכם ורדו בכם שניאכם ונחם
 ואיזרדף אחרם: ואחז רוגזי בכון ותסבדון גרם
 בעלי דבכיכון ורדון בכון סנאיכון ומערקון וליח
 דדרף יתכון:

נביאים ירמיה סמוך י"ז

(6) והיה בעין שתור על-מים ועל-יובל ישלח
 שרשיו ולא ירא כי יבא חם והיה ענה
 בענו ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות
 פרי: והי כאלון דשהיל על מבויע דמיון ועל
 גדרין ישלח שורשוהי ולא יחזו ארי ייתי חומא והון
 טרפוהי עביף ובשנת בוצרתא לא יחר ולא יפסוק
 מלמעבר פירין: (3) עקב הלב מכל ואנש הוא מי
 ידענו

שמט

בחקתי יום שלישי

יִדְעֶנּוּ: נָכִיל לָבָא מְבוֹלָא וְחִקִּיף הוּא מִן יַדְעִינְהּ:
 (ג) אֲנִי יְהוָה חִקֵּר לֵב פֶּתֶן פְּלִיזוֹת וְלַחַת לְאִישׁ פִּדְרָכּוֹ
 כִּפְרֵי מַעֲלָיו: אָנָּה יי חִקֵּר לָבָא בְּחַר מְבוֹלָא תֵּא
 וְלַמֶּתֶן לְאִנְשׁ כְּאוֹרְחֵיהּ כִּפְרֵי עוֹבְרוֹתָי: (ד) קִרְיָה
 דְּנָר וְלֹא יֵלֵד עֲשֵׂה עֲשֵׂר וְלֹא אֲבִיבֵי בְּחִצֵי יָמֹ
 יַעֲזֹבֵנּוּ וּבְאַחֲרֵיתוֹ יִהְיֶה נֶבֶל: הָא כְּאוֹרְחָהּ דְּמִכְנִישׁ
 בִּיעִזֵּן דְּלָא דִּלִּיָּהּ וּמִשְׁחָן אֲפִרְוִחֵן דְּבַתְרוֹתֵי לָא
 יִהְיוּ בִּן כָּל גֵּבֵר רְשִׁיעַ דְּהֵינִי נִכְסִין דְּלָא בְּרִינְיָה
 כְּפִלְגוֹת יוֹמוֹתֵי שְׂבִיק לְהוֹן וּבְסוֹפֵיהּ מִתְקֵרֵי רְשִׁיעָא:
 (ה) כִּפְּא כְבוֹד מְרוֹם מְרֹאשׁוֹן מְקוֹם מְקַדְשָׁנּוּ: פּוֹרְעֵנוּתָא
 הַתְּעִבִיד מְנִיָּה מִן קָדָם דְּשִׁכְנַתִּיהּ עַל פּוֹרְסֵי יִקְרָא
 בְּשֵׁמֵי מְרוֹמָא עִיר מִן אוּלָא מְקַבִּיל אָמַר בֵּית
 מְקַדְשָׁנָא:

כתובים ונשלי סימן כ"ט

(ב) בְּדַבְרֵים לֹא יִינָסֵר עֲבַד כִּי יִבִּין וְאִין מַעֲנֶה:
 בְּמַלִּי לֹא מִתְרַדֵּי עֲבָדָה הִדְע גִּיד
 וְלֹא בְּלִיעַ: (ג) חוֹזֶה אִישׁ אֵין בְּדַבְרֵי תַקְוָה לְכַסִּיל
 מִמֶּנּוּ: אִין חוֹזֵתָא נִבְרָא דְמַעֲרָקְלִין מְלוֹי סְבוּיָא
 דְּטַב הוּא סְבָלָא מְנִיָּה: (ד) מְפַנֵּק מְנַעַר עֲבָדוֹ וְאַחֲרֵיתוֹ
 יִהְיֶה מְלוֹן: מִתְפַּנֵּיק מִן טְלוּחֵיהּ לְעֲבָדָה נִהְוֵי
 וּבְאַחֲרֵיתֵיהּ יְהִי מְנַסָּה: (ה) אִישׁ אֵיף יִבְרָה מְרוֹן וּבְעַל
 חֲמָה רַבִּיכְשַׁע: גִּבְרָא רִינְיָא מְנַרִיָּה תִיגְרֵי וּנְבָרָא
 חֲמַתָּא סְגִיעִין חוֹבוֹי: (ו) גְּאֹנְרֵי אָדָם תְּשִׁפְלֵנּוּ וְשִׁפְלֵ-
 רוּם יִתְמַד בְּכוֹד: הָא רְמוּתָא דְּכַר נְשָׂא תְּשִׁפְלוּי וּמִן
 דְּמִכְיָא רִיחֵיהּ נִפְלַג יִקְרָא:

כדמו ק' ימיו ק'

משנה

א עשרה יוחסין עלו מבבל כהני לויי ישראל חללי גירי וחורו
ממורי נחוני שתוקי ואסופי כהני לויי וישראלי
מותרים לכא זה כזה לויי ישראל חללי גירי וחורוי מיתרין לכא זה
זה כזה גירי וחורוי ממורי ונחוני שתוקי ואסופי מותרין לכא זה
כזה: ב ואלו הם שתוקי כל שהוא מכיר את אמו ואינו מכיר
את אביו אסופי כל שנאסף מן השוק ואינו מכיר לא אביו ולא
אמו אבא שאול היה קורא לשתוקי ברוקי: ג כל האסורים לכא
בקהל מותרים לכא זה כזה ר' יהודה אוסר ר' אליעזר אוסר
נדאן בנדאן מותר נדאן בספקן וספקן בנדאן וספקן בספקן אסור
ואלו הן הספקות שתוקי ואסופי וכתיב: ד תנושא אשה כהנת
צריד לבדוק אתריה ארבע אמהות שהן שמונה אמה ואם אמה
ואם אבי אמה ואמה ואם אביה ואמה ואם אבי אמה ואמה
לויה וישראלית מוסיפין עליהן עוד אחת: ה אין בודקין לא מן
המזבח ולמעלה ולא מן הדוכן ולמעלה ולא מן סנהדרין ולמעלה
וכל שהותקו אבותיו משומרי הרבים ונבאי צדקה משויצין לכהונה
ואין צריד לבדוק אתריהן ר' יוסי אוסר אף מן שהיה חתים עד
בעורכי תישנה של צפורי ר' הנינא בן אנטיגנוס אוסר אף מן
שהיה מוכתב באסטרמיה של מלך: ו בת חלל ובר פסולה מן
הכהונה לעולם ישראל שנשא חללה בתו כשרה לכהונה חלל
שנשא בת ישראל בתו פסולה לכהונה ר' יהודה אוסר בת גר ובר
בת חלל ובר: ז ר' אליעזר בן יעקב אוסר ישראל שנשא גוורת
בתו כשרה לכהונה וגר שנשא בת ישראל בתו כשרה לכהונה
אבל גר שנשא גוורת בתו פסולה לכהונה אחר גרים ואחר
עבדים משותרים אפילו עד עשרה דורות עד שתהא אמן מישראל
ר' יוסי אוסר אף גר שנשא גוורת בתו כשרה לכהונה: ח האומר
בני זה ממזר אינו נאמן אפילו שניהם אומרים על העבר שהמעשה
ממזר הוא אינם נאמנים ר' יהודה אוסר נאמנים: ט מי שנתן
רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה אם שלו קדמו
קדושו קדושוין ואם של שלוחו קדמו קדושו קדושוין ואם אינו
ידוע

בחקתי יום שלישי

שנא

ידוע שניהם נותנים גמ'. ואם רצו אחד נותן גמ' ואחד כונס. וכן
האשה שנתנה רשות לשלוחה לקדשה והלכה וקדשה את עצמה
אם שלה קדמו קדושיה קדושו. ואם של שלוחה קדמו קדושו
קדושו. ואם אינו ידוע שניהם נותנים לה גמ'. ואם רצו אחד נותן
גמ' ואחד כונס. י' מי שצא הוא ואשתו למדינת הים ובה הוא
ואשתו וכניו ואמר אשה שצאת עמי למדינת הים הרי היא זו
ואלו בניה אין צריך להביא ראיה לא על האשה ולא על הבנים.
מתה ואלו בניה מביא ראיה על הבנים ואינו מביא ראיה על האשה:
יא אשה נשאתי במדינת הים הרי היא זו ואלו בניה מביא ראיה
על האשה ואין צריך להביא ראיה על הבנים. מתה ואלו בניה
צריך להביא ראיה על האשה ועל הבנים: יב לא יתחד איש
אחד עם שתי נשים. אכל אשה אחת מתוחדה עם שני אנשים.
ר' שמעון אומר אף איש אחד מתוחד עם שתי נשים בזמן שאשתו
עמך. וישן עמהם בפניו מי מפני שאשתו משמרתו. מתוחד אדם
עם אמו ועם בתו וישן עמהם בקרוב בשר. אם הנדילו זו ישנה
בבסותה וזה ישן בבסותו: יג לא ילמד אדם רוק סופרים ולא
תלמד אשה סופרים ר' אליעזר אומר אף מי שאין לו אשה לא
ילמד סופרים: יד ר' יהודה אומר לא ירעה רוק בהמה ולא
ישנו שני רוקים בטלית אחד. וחכמים מתירין. כל שעסקו (ס' א'
שאומנות) עם הנשים לא יתחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את
בנו אומנות בין הנשים. ר' מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו
אומנות נקיה וקלה ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו שאין
אומנות שאין בה עניות ועשירות. שלא עניות מן האומנות ולא
עשירות מן האומנות אלא הכל לפי זכותו. ר' שמעון בן אלעזר
אומר ראית מנודה חיה ועוף שיש להם אומנות והן מחפרנסין
שלא בצער והלא לא נבראו אלא לשמשני. ואני נבראתי לשמש
את קוני. ומה אלו שנבראו לשמשני הם מחפרנסין שלא בצער
אני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין שאחפרנס שלא בצער
אלא שתרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גידן איש צידן
אומר משום אבא גוריא לא ילמד אדם את בנו תמר גמל ספר

כפן רועה ותנני שאומנותן אומנות לסמים ר' יהודה אומר משמי
 התמרין רבן רשעים הנמלים רבן בשרים הספגין רבן תמידים
 טוב שברוקאים לגיהנם והבשר שבמבחים שוחפו של עמלק ר'
 גהוראי אומר טעיה אני כל אומניות שבעולם ואיני מלמד את בני
 אלא תורה שאדם אוכל משכרה בעולם הזה ותקרו קימת לעולם
 הבא ושאר כל אומניות אינן בן בשאדם בא לידי חולי או לרוב
 זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו הרי הוא טמ
 ברעב אבל התורה אינה בן אלא משמרתו מכך רע בנערותו
 ונותנת לו אחרית ותקנה בוקנותו בנערותו מהו אומר וקוי ת'
 יחליפו לך בוקנותו מהו אומר עוד ינובון בשיבה וכן הוא אומר
 באברהם אבינו ואברהם וקו ויה' ברך את אברהם בכל מצונו שקום
 (ס"א שעשה) אברהם אבינו את כל התורה בלה עד שלא נתנה
 שנאמר עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתו סגותי
 חקומי ותורתי :

הלכה קידושין 97 ס"ב ע"ב וע"ג

הנו רבנן כל שינסקו עם הנשים [א] סורו רע רבי מאיר אומר
 לעולם ילמד אדם לבנו אומנות נקיה וקלה ויבקש רחמים למי
 שהעושר והנכסים שלו שאין עניות מן האומנות ואין עשירות מן
 האומנות אלא למי שהעושר שלו שנאמר לי הבספ ולי הזהב אמר
 ה' צבאות תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר מימי לא ראתו
 [ב] צבי קיין וארי [ג] סבל ושועל חנוני והם מתפרנסים שלא כבער
 והם לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני ומה
 אלו שלא נבראו לא לשמשני מתפרנסים שלא כבער ואני שנבראתו
 לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא כבער אלא שהרעתני את
 מעשי וקפחתי את פרנסתי שנאמר עונותיכם המו אלה תניא ר'
 גהוראי אומר מניח אני [ג] כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את
 בני אלא תורה שכל אומנות שבעולם אין עומדות לו אלא בימי
 ילדותו אבל בימי זקנותו הרי הוא מוטל ברעב אבל תורה אינה
 כן עומדת לו לאדם בעת ילדותו ונותנת לו אחרית ותקנה בעת
 זקנותו בעת ילדותו מהו אומר וקוי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים
 בוקנותו מהו [ד] אומר עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו :

רש"י [א] סורו רע מנחנו דע קרצתו דעה ליסתדל עמו טיבא סר
 חליו וצא לזמרו : [ב] לצי קיין מיינש קליעות בצלה : [ג] סבל
 נטל

בחקתי יום שלישי

שנג

כנסא נשמות: [ד] כל אומניות * אין להם מתן שטר לאחר זמן אלא שטר התלוו
להם בשעתן אבל תורה מתן שברה בא ומאליו לאורך ימים ואף לחולה ולזקן
שאינו יכול לעסוק בה עכשיו אוכל מן הקדמות: [ה] שנאמר עוד ינוצח
בשעה * ילמחו נחמ ויתייחד שרן לעת שיצתן דגנים ויענינים יהיו וגו':

זורר בחקתי דף קי"ד ע"ג:

פתח רבי יצחק ואמר דומה דודי ללבי או לעפר האילים הנה זה
וגו' זכאין איכון ישראל דזכו דמשכובא דא למהוי גבייהו
מן מלכא עלאה דאף על גב דאיכון בגלותא קודשא בריך הוא אמי
בכל ריש ירחי ושכתי וזמני לאשגחא עלייהו ולמסתכלא בההוא
משכובא דאית ליה גבייהו דאיהו כפושא דיליה * למלכא דטרחת
מטרותיא אפקה מהיכליה מה עבדת נטלת צרה דיליה כפושא
דמלכא רחימא דיליה ובגין דדעתא דמלכא עלה שצקיה צידהא *
בשעתא דסליק רעותא דמלכא על מטרותיא ועל צרה הוה
סליק אגרין ונחית דרגין וסליק כחלין לאסתכלא ולאשגחא בין נוקבי
כותלא עלייהו כיון דחמי לון שארי צבי מאחורי קוסטי כותלא
ולבחר אזיל ליה כך ישראל אף על גב דאיכון נפקו מהיכליה דמלכא
ההוא משכובא לא שצקו ובגין דרעותא דמלכא עלייהו שצקיה עמהון *
בשעתא דסליק רעותא דמלכא קדישא על מטרותיא ועל ישראל סליק
אגרין (מקפץ על הגבעות) נחית דרגין וסליק כחלין לאסתכלא
ולאשגחא בין קוסטי כותלא עלייהו כיון דחמי לון שארי ובכי הדא הוא
דכתב דומה דודי ללבי או לעפר האילים לדלגא מכותלא לאיגרא
ומאיגר' לכתלא הנה זה עומד אחר כחלנו צבתי ככסיו' וצבתי מדרשו' *
משגיח מן החלונות (דודאי צי בנישחא בשיח חלונות) מגיץ מן הכרכי'
לאסתכלא ולאשגחא עלייהו ישראל ובג"כ צעו לנחדי בההוא יומא
דאנהו ידעי דא ואמרי זה היום עשה ה' גולה וכשמתה בו:

יסקף לחקי מוסר * מוס' חסידים סי' מ"ה מ"ו:

לעולם יתכלל אדם שלא תשא תקלה על ידו כגון המלך אסא שעשה ציר
צרות ונלאו ישמעאל צן נתיב חללים לפי שחטא על ששען על
צן דוד תלך ארם בגללו זה על ידו שמגלגלין זכות על ידו זכאוי וקוצה על ידו
חייב לא ולמד מודד * אע"פ שאמרה תורה אם בא לאורגך השכם לאורגו לא
אבה להרוג את השול כשנלאו יקן שוכב צמעגל * אמר אה אהרגו מפני
תקנתי יבא תקלה לכל ישראל שיאספו עליהם גרום וילמחו צם מועצ שאהרג
ואל יבא תקלה על ידו וכן תלינו צמרדכי ומרדכי לא קם ולא זע אמר אה אהקם
מפני ישמחו הכל לע"א תעז שיהרגוני ואל תשא תקלה על ידי:

כל

כג. Z

Chok Lejisrael. III.

כל מעשיך יהיו לשם שמים לא יהיה אדם הולך לאכול או לשתן וכוונתו
שהיה צריך וזמן לעסוק בדברי העולם הזה ולהיות רדוף אחר החומר
אלא יאחר אישן ואוכל כדי שאוכל לעמוד ציראת ציראי ולעסוק בחזרתו
ומחבתו ובשהוא נוטל ידיו או כשמצדק על המדות או על המצוות המגודות כפי
כל האדם יכוין לצד לצד לשם ציראו אשר הפליא מסדו עמו ונתן לו המדות
או כלשם ליהנות מהם ולזכו את המצוות :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלת פ"ה :

לא יעמוד במקום נצוה שלש עשרים או יותר ותפלה לא על גבי עשה
ולא על גבי ספסל ולא על גבי כסא * היה צוין נצוה אם יש צו ד'
אמות על ד' אמות שהוא שיעור הבית הרי הוא כעליה ומותר לתפלה צו * וכן
אם היה מוקף מחינות מכל רוחותיו אע"פ שאין צו ארבע אמות על ארבע
אמות מותר לתפלה צו תפני שאין גובהו ניכר שהרי חלק רשות לעשותו
ב האומנין שהיו עושין מלאכה בראש האילן או בראש הגדוך או בראש הכותל
והגיע זמן תפלה יורדו למטה ותפליין ויחזרו לתלכתן * ואם היו בראש
הבית או בראש החלצה ותפליין במקומן תפני שרתן נצוה וזה כן ותפליין
אם היו עושין במעורתם בלצד ותפליין שלש תפלות של חשב עשרה דברות
היו עושין בשבת ותפליין הצינו וצוין כך וצוין כך איך יורדו לפני המזבח
ואין נושאין כפייהו : ה' השויות הקול כולל לא יבזיה קולו בחפלותו ולא
יתפלל בלבו אלא מתוך הדברים ששפתיו ומשמיע לאזניו בלשון * ולא ישייב
קולו אלא אם כן היה מולך או שאינו יכול לכוין את לבו עד שישייב חזרו הרי זה
מותר * ובלצד שלא יהא בלצור כדי שלא תערף דעתן מקולו :

יום רביעי תורה

יבין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי ון דסס צ"ן לקטת
הארט כפס ימירה משנת * הבאה *

(א) וְאִם-עַד-אֵלֶּה לֹא הִשְׁמַעְנוּ לִי וַיִּסְפְּחִי לַיָּם
אֲתֶכֶם שִׁבַע עַל-חַטָּאתֵיכֶם : וְאִם עַד
אֵלֶּיךָ לֹא תִקְבְּלוּן לְמִימְרֵי וְאוֹסִיף לְמִירְדֵי יִתְכוּן שִׁבַע
עַל חֻבֵיכֶם : (ב) וְשִׁבְרֵתִי אֶת-גְּאוֹן עֵינֵיכֶם וְנַחְתִּי
אֶת-שְׂמֵיכֶם בְּבַרְזֵל וְאֶת-אֲרָצְכֶם בְּנַחֲשָׁה : וְאֶחָד
יָתִי יִקַּר הַיִּקְפִּיכֶם וְאֶתֶן יָתִי שְׂמֵיךָ דַעְלוּיכֶם תִּקְיִין
כְּפַדְזֵלָה מִלְּאַחַתְהָא מִטְרָה וְאַרְעָא דְחַחְוִתְכוֹן חִסְיָא
בְּנַחֲשָׁה מִלְּמַעְבַּד פִּירִין : (ג) וְתִם לְרִיק פְּתַבְּסִי
וְלֹא-

וְלֹא־תִתֶּן אֶרְצְכֶם אֶת־יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאֲרָז לֹא יִתֵּן
 פָּרִיו : וַיֹּסִיף לְרִיקְנִי חִילִּיכּוֹן וְכִי תִתֵּן אֶרְצְכֶם
 עַתָּה עַל־לִמְתָה וְאֵילָן אֶרְעָא לֹא יִתֵּן אָבִיּוֹה : (7) וְאִם־
 תִּלְכּוּ עִמִּי קָרִי וְלֹא תֵאבְדוּ לְשִׁמְעֵי לִי וַיִּסְפַּתִּי עֲלֵיכֶם
 מִכָּה שִׁבְעַת כַּחֲטָאֵתִיכֶם : וְאִם תִּהְיֶינָה קִדְמֵי בְקָשׁוֹי
 וְלֹא תִיבּוֹן לְקַבְּלָא לְמִימְרֵי וְאֹסִיף לְאַיְתָאָה עַל־יְכוֹן
 מִחָא שִׁבְעַת כַּחוּבִיכּוֹן : (8) וְהַשְׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת־
 חַיֵּית הַשָּׂדֶה וְשִׁפְלָה אֶתְכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת־בְּהֵמַתְכֶם
 וְהַמְשִׁיטָה אֶתְכֶם וּנְשַׁמוּ דְרַבִּיכֶם : וְאַגְרֵי בְכוֹן עַתָּה
 חֲצִירָה בְּרָא וְתַחבִּיל יַחְכוֹן וְתַשְׁיִצִי עַתָּה בְּעִירְכוֹן וְתַזְעִיר
 יַחְכוֹן וַיִּצְדִּיין אֹרְחַתְכוֹן : (9) וְאִם־בְּאַלְהָ לֹא תִוְסְרוּ לִי
 וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי קָרִי : וְאִם בְּאַלִּין לֹא תִתְרַדּוּן לְמִימְרֵי
 וְתִהְיֶינָה קִדְמֵי בְקָשׁוֹי :

נביאים ידועים סימן י"ז

(6) מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל יְהוָה כָּל־עֲזָבָה יִבְשׁוּ יְסוּרֵי בְּאֲרָז
 יִכְתְּבוּ בִי עֲזָבוֹ מְקוֹר מִי־מַיִם אֶת־יְהוָה :
 סְבוּר יִשְׂרָאֵל יִי כָּל דְּשִׁבְקֵי פוּלְחָנְךָ יִכְתְּבוּ וּבְשִׁיעָא
 דְּעָבְרוּ עַל מִימְרֵךָ בְּגִיהָנָם אֵינּוּן עֲחִידִין לְמִיכַל אֲרֵי
 שְׁבָקוּ פוּלְחָנְךָ יִי דְבַרְלִיּוּה אֶתְּ מַיְתִי עַל־יְהוֹן יִקְרָא
 כְּמַבְעֵי דְמַיִין דְּלֹא פִסְקוּן מוּרְוִי : (3) דְּפִאֲנֵי יְהוָה
 וְאַרְפָּא הוֹשִׁיעֵנִי וְאַוֹשְׁעָה בִּי תַתְּלִיתִי אֶתְּהָ : אִסְיֵי
 יִי וְאַתְּפִי פְרוֹקְנִי וְאַתְּפָרַק אֲרֵי רַחוּבְחַתִּי אֶתְּ :
 (2) הִנֵּה־הִמָּה אֲמָרִים אֲלֵי אִיָּה דְבַר־יְהוָה יְבוֹאֲדָא :
 הָא אֵינּוּן אֲמָרִין לִי אֵן דְּאַחַנְבִּיתָא בְּשִׁמְאָה דִּי יִתְקַיִּים
 כְּעַן : (7) וְאַנִּי לֹא־אַצְתִּי מְרַעָה אֶתְּרִיךְ וַיּוֹם אֲנִישׁ
 לֹא הִתְאַוִּירְתִּי אֶתְּהָ יִדְעָה מוּצָא שְׁפָתֵי לְכַח פְּגִיף
 וְסוּרֵי ק' כג 2 הִי

היה : ואנא לא עבביר על מימרך מלאחנכא
 עליהון לאותבוהון לדתלתך וליום ביש דאת מימי
 עליהון לא תמידית את גלי קדמך אפקרת שפתי
 גלי קדמך הנה : (5) אל תקתיה לי למחנה מחסו
 אפרי ביום רעה : לא יהי מימרך לי בדבין וחנני
 את בעדן עקא : (1) ובשו דדפי ואל אכשה אני
 ומהו המה ואל אחמה אני הביא עליהם יום רעה
 ומשנה שברון שברם : ובהון דדפי ולא אבהית
 אנא ותפלמון אינון ולא איתפללים אנא איתא עליהון
 יום ביש ועל חד תרין תברא תברינון :

כתובים מזלי סימן כ"ט

(6) חולק עם גנגב שוגא נפשו אלה ישמע ולא יגיד :
 דפליג עם גנגב סני נפשיה נפסקו
 מומחה ולא מודה : (3) תרבת אדם יתן מוקש
 ובומח בירורה ישגב : טלומיא דבר נשא עבדא
 ליה תיקולתא ודמסביר באלהא נייעשן : (4) רבים
 מבקשים פגיי מושל ומירורה משפט איש : סניאי
 דבעין אפי דשליטא ומן קדם אלהא דיניה דגברא :
 (7) תועבת צדיקים איש עול ותועבת רשע ישראל :
 מרחקתא דצדיקי גברא עוליא ומרחקתא דרשעי
 גברא דתריצי אורחיה : (5) דברי ו אגור בן יקח
 המשא נאם הגבר לאיתיאל לאיתיאל ואפל : מלו
 דאגור פר יקה דקביל נביוחא ואמר גברא לאיתיאל
 לאיתיאל ואפל : (1) כי בער אנכי מאיש ולא בינת
 אדם לי : מטול דברא דבני נשא אנא ולא אית לי
 בוינא דבני נשא :

בחקתי יום רביעי

שנו

משנה מסודרין פרק ג'

א דיני קמונות בשלשה. זה בורר לו אחד. זה בורר לו אחד. ושניהן בוררין להן עוד אחד. ד"ר מאיר. וחב"א שני דינין בוררין להן עוד אחד. זה פוסל דינו של זה וזה פוסל דינו של זה ד"ר מאיר. וחב"א אימתי בזמן שמביא עליהן ראיה שהן קרובין או פסולין. אבל אם היו בשרין או מומחין אינו יכול לפסולין זה פוסל עדיו של זה. וזה פוסל עדיו של זה. ד"ר מאיר. וחב"א אימתי בזמן שמביא עליהן ראיה שהן קרובין או פסולין. אבל אם היו בשרים אינו יכול לפסולין. ב אמר לו נאמן עלי אבא נאמן עלי אביד. נאמניו עלי שלשה רועי בקר. ד מאיר אומר יכול לחזור בו. וחכמים אומרים אינו יכול לחזור בו. היה חבב לחבירו שביעה ואמר לו דור לי כהני ראשה. ר' מאיר אומר יכול לחזור בו. וחב"א אינו יכול לחזור בו. ג ואלו הן הפסולין המשחק בקוביא. והפלות ברבירה. ומפריחי יונים. ומחרי שביעית. א"ר שמעון בתהלת היו קורין אותן אוספי שביעית משכרו האנסין קורו לקרומן סחרי שביעית. א"ר יהודה אימתי בזמן שאין להן אומנות אלא הוא אבל יש להן אומנות שלא הוא בשרין. ד ואלו הן הקרובים. אביו. ואחיו. ואחיו אביו. ואחיו אמו. ובעל אחותו. ובעל אחות אמו. ובעל אמו. וחמיו. וניסו. הן וכניהן וחתינהן. וחורגו לבדו. א"ר יוסי זו משנת ר' עקיבא. אבל משנה ראשונה דודו וכן דודו וכל תראוי ליתרשו. וכל הקרוב לו באותה שעה. היה קרוב ונתרחק בשר. ר' יהודה אומר אפילו מתה בתו ויש לו בנים ממנה חרי זה קרוב. ה האותב ומשונא. אותב זה שושבינו. שונא כל שלא דבר עמו שלשה ימים באיבה. אמרו לו לא נחשדו ישראל על כך. ד ביצד בנתקים את תעדים היו מכניסין אותן ומאמין עליהן. ומוציאין את כל האדם (נ"א אותן) לחוץ. ומשגרו את הגדול שבהן ואמרים לו אמור הייך אתה יודע שנה חבב לך. אם אמר הוא אמר לי שאני חבב לו. איש פלוני אמר לי שהוא חבב לו. לא אמר בלוב. עד שאמר בקנינו הודה לו שהוא חבב לו מאתם וזו נאמר כך מכניסין אר

השני

השני וכדקין אותו. אם נמצאו דבריהן מכונין נושאין ונותנים
 בדבר. שנים אומרים וזאי. ואחד אומר תיב. וזאי. שנים אומרים
 תיב ואחד אומר וזאי. תיב. אחד אומר וזאי ואחד אומר תיב
 ואפילו שנים מוכיין או מחיבין ואחד אומר איני יודע. ויספו
 הדנין: ? נמרו את הדבר היו מכוניסין אותן. הגדול שבדנים
 אומר איש פלוני אפה וזאי איש פלוני אפה תיב. ומנין לקשצא
 אחד מן הדנייה לא יאמר אני מובה וחבירי מחיבים אבל מה אעשה
 שחבירי רבו עלי. על זה נאמר לא תלך רכיל בעמך ואומר הולך
 רכיל מגלה סוד: ח כל זמן שמביא ראיה סותר את הרין אמרו
 לו כל ראיות שיש לך הבא מבאן עד שלשים יום. הביא בחוק
 שלשים יום סותר לאחר שלשים יום אינו סותר. אמר רבן שמעון
 בן גמליאל מה יעשה זה שלא מצא בחוק שלשים ומצא לאחר
 שלשים. אמרו לו הבא עדים ואמר אין לי עדים אמרו הבא ראיה
 ואמר אין לי ראיה. ולאחר זמן מצא ראיה ומצא עדים הרי זה
 אינו כלום. אמר רבן שמעון בן גמליאל מה יעשה זה שלא היה
 יודע שיש לו עדים ומצא עדים לא היה יודע שיש לו ראיה ומצא
 ראיה. אמרו לו הבא עדים אמר אין לי עדים הבא ראיה ואמר
 אין לי ראיה. ראיה שמתחייב בדיו ואמר קרבו פלוני ופלוני והעידוני
 או שהוציא ראיה מתוך אפינתו הרי זה אינו כלום:

הלכה סנהדרין דף כ"ד ע"ב

אמר רבי אישעיא מאי דכתיב ואקה לי שני מקלות לאחד קראתי
 נועם ולאחד קראתי חובלים נועם אלו תלמידי חכמים שבארץ
 ישראל שמנעימין זה לזה בהלכה. חובלים אלו תלמידי חכמים
 שבבבל [6] שמחבלים זה לזה בהלכה. ויאמר אלו אלה בני יוצרי
 העומדים וגומר ושנים זתים עליה. יצהר אמר רבי יצחק אלו
 תלמידי חכמים שבארץ ישראל שנוחין זה לזה בהלכה [7] כשמן
 זית. ושנים זתים עליה אלו תלמידי חכמים שבבבל שמרויין זה
 לזה בהלכה כזית. ואשא עיני וארא והנה [8] שתיים נשים יוצאות
 [7] ורוח בכנפיהם ולהם כנפים [9] ככנפי החסידה ותשנה את
 [10] האיפה בין הארץ ובין השמים ואומר אל המלאך הדובר בי
 אנה המה מוליכות את האיפה ויאמר אלו לבנות לה בית בארץ
 שנעת. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי זו הנופח וגמות
 הרוח

בחקתי יום רביעי

שנת

הרוח שירדו לבבל. וגם הרוח רכב לבבל נחית והאמר מר עשרה קבין גסות ירדו לעולם השעה נטלה עולם ואהת כל העולם כולו. אין לבבל נחית ואישתרכובי דאישתרכב לעולם דיקא נמי דכתיב [ז] לבנות לה בית בארץ שנער שמע מינה. והאמר מר סימן לגסות הרוח עניות ועניות לבבל נחית מאי עניות [ח] עניות דתורה דכתיב אהות לנו קמנה ושדים אין לה אמר רבי יוחנן זו עולם שזכחה ללמוד ולא זכחה ללמד מאי בכל אמר רבי יוחנן כלולה במקרא כלולה במשנה כלולה בתלמוד:

רש"י [א] מחצלים. כלסון עז וממה מקשים זה לזה וצני א"י נוחין יחד ומעיינין יחד ומתקן זה את דברי זה והשמועה יולאה לאור: [ב] משמנין. נוחין כשמן: [ג] איפה. זה ילך הרע: [ד] שתי נשים. מנוסה וגסות הרוח: [ה] ורוח כנפיהם. לטון גסות הרוח: [ו] כנפיה הססירה. זו מנוסה שדחין עלמס הסידים: [ז] לבנות לה בית. ולא כתיב להס אלמא האחת לצדה כתייטבה סס: [ח] עניות תורה. צעילס הוא דניאל צעילס היה דכתיב ואני הייתי צעילס הצירה אשר צעילס המדינה ולא רצן תורה עזרה הוב צצל ולמד חק ומשפט צישראל:

זורה צחוקתי דף קט"ו ע"ה:

הא חי רחיונותא עלמא דקודשא צריך הוא צישראל. לנולכא דהוא ליה צר יחידאי והוא חטי קמי נולכא יונגא חד טרה קמי נולכא אנר נולכא כל הכי יונין חלקינא לך ולא קבלת מוכאן ואילך מאי אעביד לך חי אהרין לך מן ארעא ואפיק לך ממלכותא דלמא יקומון ענך דובי חקלא או זאבי חקלא או לסטין ויעברון לך מעלמא מה אעביד חלא חנא ואנת כיפוק נארעא. כך אף חני חנא ואנת כיפוק נארעא (אף חנא ואנת כהך בגלותא וכיפוק כחדא) כך אנר קודשא צריך הוא ישראל מה אעביד לכו הוא חלקינא לכו ולא אריתו אודיכו הא אייתינא עליכו מארי תריקין מארי טפסין לחלקאה לכו ולא טענתון אי אפיק לכו מארע' לחורכו דחילכא עליכו מכוונה דובין מכוונה זאבין דיקומון עליכו ויעברון לכו מעלמא אכל מה אעביד לכו חלא חנא ואנתו כיפוק מארעא ונהך בגלותא דהא הוא דכתיב ויסרתי אהבס לנוכך בגלותא. ואי תימרון לחצוק לכו אף חני עמכון. טבע על חטאיתכס הא טבע דאיתרך עמכון ואמאי על חטאיתכס דהא הוא דכתיב וצפסעיבס טלהה אמבס אנר קודשא צריך הוא אהון גרמתון דלכא ואנתו לא כידור צארעא (כ"א וניטרוד מארעא) הא וטרוניתא כפקא מהיכלי עמכון הא אחרב כלא היכלא דילי ודיכון אחרב דהא לנולכא לא אחרזי היכלא חלא כד איבו עייל עס מטרוניתא

מטרוניתא • והדווה דמלכא לא אשתכח אלא בשעתא דעלל בהיכלא
 דמטרוניתא ואשתכח ברא עמיה בהיכלא הדאן כלבו כחדא • השתא
 דלא אשתכחו ברא ומטרוניתא הא היכלא הריבא ומכלא אלא אכא וזה
 אעביד חף אכא עמכו • והשתא אע"ג דישראל איכוה בגלותא קודשא
 בריך הוא אשתכח עמיהו ולא טציק לון דכד יפקון ישראל מן גלותא
 קדשא בריך הוא יתוב עמיהו דכתיב וטב ה' אליהו • וכב ה' אליהו
 ודאי והא אמתר :

יוסף לחק • מוסר • עם' המידים ס' מ"ו :

לא יעשה כלום הגישה דבר ממנה ומיליא דזרים מפני כלל הניח הלל
 ועל דבר זה חרה חף ה' צעמו ושלא לנו את עבדו ישעיהו ואמר יען כי
 רגש העם הזה צמיו וצפתיו כדוני ולכו רחק ממני ותהי יראתם ארתי מות
 אלוים מליימה אחר הקב"ה לישיעיו ישעיהו ראש העשה בני כי אינו חלה לפנים
 ומחזיקים בו כלום שמתקין ויורב מנהב אבותיו בידו בלים צבתי ומתפללים
 לפני תפלות הקצועות ממנה אבותיו לא כלל שלם • הם מתקין את יריסם
 ומצרכין על געיה ידים וצולעים ומצרכין זרכת המוליא שותים ומצרכים
 כיוו סדצר שגור צפיהם אך צעת סהן מצרכין אינן מתכוונים לצרינו • לכן
 על כן חרה אלו ומשע צמיו הגדול לצד הכמת החכמים הודעים אחר
 ומצרכים איתו ממנה ולא צנוה דכתיב בתורה לכן הגנו יוסף להגלות את
 העם הזה הכלל ופלא ואצרה הכמת חכמיו וצונת נצוניו מתקד לפיך
 האירו חכמים על הדבר ואחרו ועשה דברים לשם פועלם כי לא אש ברא
 הקב"ה צעולמו לכבודו בראו :

הלכה פסוקה • הו"ס ה' תפלה פ"ה :

כריעה כילד הנותפל כורע חמשה כריעות בכל תפלה ותפלה צריכה
 ראשונה בתפלה וינסוף • וצריכה בתפלה וצדק ונשומר
 הכבל כורע ומנסע ג' פסיעות לאחוריו ונסהוא כורע גותן שלום משתלל
 פניו ואחר כך מירין עלמו ואחר כך מנציה ראשו מן הכריעה • ונסהוא כורע
 בארבע כריעות כורע צדון ונסהוא זקוף זרף צס • ד"ל בהדוה אלו
 כהן גיור כורע בתפלת כל צדקה וצדק כל צדקה • והתלך ביון ששה
 צדקיות אינו מנציה ראשו עד שמויר כל תפלה : **ב** ולתה ביון שלום
 לשרלו תפלה מפני שמתאלו הוא ימין שנגד פניו כלומר כשהוא עומד לפני
 התלך ביון שלום לימין התלך ואח"כ לשמאל התלך וקצו סיפטר מן הכפיה
 כמו שנספריק מלפני התלך : **ג** כל הכריעות האלו לרוב סיכור צהן עד
 שיתפקקו כל חוליות שצדרה ויעשה עליו כהשת וזה שמה מפני ולער עלמו
 ונראה ככורע בכל כמו אינו חוש :

יום המישי תורה

וכון צקוילת מעזס פסוקים אזו טסס כנגד ה דמילוי הך למרונה דטס
3' לקנות השרת רוח ימירס' טטצת השרת:

(6) והלכתי אף-אני עמכם בקרי והייתי אִתְּכֶם
 גב-אני שבע על-חטאתיכם ואיתך אף
 אָנֹכִי עִמָּכֶם בְּקִשּׁוֹי וְאֵלָקִי יִהְיֶה אִתְּךָ אָנֹכִי שֶׁבַע עַל-
 חוֹבֵיכֶם : (3) והבאתי עליכם חרב נקמת נקם-
 ברית וגאספתם אל-עריכם ושלחתי דבר בתוכם
 ונתתם ביד-אויב : ואייתי עליכון דקטלון בדרךא
 ויהפרעון מנכון פורענותא על דעברתון על פתגמי
 אורייתא והתבנשון לקרויכון ואיורי מוהגא בנייכון
 והתמסרון ביד סנאח : (ג) בשברי לכם מטה-לחם
 ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד והשיבו לחמכם
 במשקל ואכלתם ולא השבעו : בדאחבר לכון
 סעיד מיכלא ויפון עשר גשין לחמכון בתנורא חד
 ויהיבן לחמכון במתקלא והיכלון ולא השבעו :
 (ד) ואם-בואר לא השמעו לי והלכתם עמי בקרי :
 ואם בדא לא תקבלון למימרי ויהכון קדמי בקשוי :
 (5) והלכתי עמכם בחמת-קרי ויפרתי אִתְּכֶם אף-אני
 שבע על-חטאתיכם : ואיתך עמכון בתקוף דגו ואירדי
 יתכון אף אָנֹכִי שֶׁבַע עַל חוֹבֵיכֶם :

נביאים ירמיה סיון י"ז

(6) בדה-אמר יהוה אלי הלה ועמדת בשער בני-
 עם אשר יבאו בו מלכי יהודה ואשר יצאו
 בו ובכל שעה ירושלים : בדגן אמר יי לי איזיל
 טסס ק' ותקום

ותקום בחרע בני עמא דיעלון ביה מלכיא דבית
 יהודה ודיפקון ביה ובכל תרעי ירושלים: (3) ואמרת
 אליהם שמעו דבר יהודה מלכי יהודה וכל יהודה
 וכל יושבי ירושלים הבאים בשערים האלה: וחימר
 להון קבילו פהגמא דני מלכיא דבית יהודה וכל
 דבית יהודה וכל יחבי ירושלים דעאלין בחרעא
 האלין: (4) פה אמר יהודה השמרו בנפשותיכם
 ואר-תשאוי משה ביום השבת והבאתם בשערי
 ירושלים: כדנן אמר יי אסתמרו בנפשותיכון ולא
 תסלון מטול ביומא דשבתא ותיעלון בתרעי ירושלים:
 (5) ולא-תוציאו משה מבתיכם ביום השבת וכל-
 מלאכה לא תעשו וקדשתם את-יום השבת כאשר
 צויתי את-אבותיכם: ולא תפקון מטול מבתיכון
 ביומא דשבתא וכל עיבדתא לא תעבדון ותקדשון
 ית יומא דשבתא כמא דפקידית ית אבתחון:
 (6) ולא שמעו ולא הטו את-אזנם ויקשו את-עורפם
 לבלתי שומע ולבלתי קחת מוסר: ולא קבילו
 ולא ארכינו ית אידגיהון ואקשיאו ית קדלהון בדיל
 דלא למשמע ובדיל דלא לקבלא אולפן:

כהובים משלי סימן 3

(6) ולא-למדתי חכמה ודעת קדשים אדע: ולא
 עליפית חכמתא ולא ידעית ידעיתא
 דקדושי: (3) מי עלה-שמים ויגיד מי אסקיהות
 בחפניו מי צר-מים: בשמלה מי הקים כר-אפס
 ארץ מה-שמו ומד-שם-בנו כי תדע: מן סוף
 לשמיתא ונחיה ומן אחד רוחא בחפני ומן צר מיא
 בשושפא

בְּשׁוֹשִׁיפָא וּמִן אֲקוּם בְּרִיתָא דְאַרְעָא מִן שְׁמִיה וּמִן
 שׁוּם בְּרִיה אִין יְדַעִית : (ג) כִּלְ-אַמְרַת אֱלֹהִים צְרוּפָה
 מִגֵּן הוּא לְחוּסִים בּוֹ : כִּלְהוֹן מִימְרוֹי דְאַלְהָא צְרִיפִין
 וּמִסִּיעַ לְאַלְוִין דְמַתְרַחֲצִין בֵּיה : (ד) אַל-תּוֹסַף
 עַל-דְּבַרְיוֹן פְּן-יִוָּכַח בְּךָ וּנְכַזְּבֶהָ : לֹא תוֹסַף עַל
 מַלְוֵי דְלֹא יִכְסְיָךְ וְחַתְּבֵדִיב : (ה) שְׁתִּים שְׁאַלְתִּי מֵאַתָּךְ
 אַל-תִּמְנַע מִמֶּנִּי בְּטַרְם אָמוּת : תְּרַחֵין שְׁאִילִית מִנֶּךָ לֹא
 תִּכְלִי מִנִּי עַד לֹא אֵימוּת :

מִשְׁנֵה סוּלִין פִּתְק ו'

א כִּסּוּי תְּרַם נוֹהַג בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ • בְּפִנֵּי תְּפִית וְשִׁלָּא
 בְּפִנֵּי תְּפִית • בְּחוּלִין אֲכָל לֹא בְּפוּקְדָשׁוֹן • וְנוֹהַג בְּתִיה
 וּבַעוּף • בְּפוּזְמוֹן וּבְשִׁאִינוֹ מוּזְמוֹן • וְנוֹהַג בְּבָיו מְפִנֵּי שְׁהוּא סִפְק • וְאִין
 שׁוֹתְמִין אוֹתוֹ בְּיוֹם טוֹב • וְאִם שְׁחַטוּ אִין מְכַסִּין אֶת דְּמוֹ : ב השׁוֹחֵט
 וְנִמְצָא טְרִיפָה • וְהַשׁוֹחֵט לְעִבְרַת אֱלִילִים • הַשׁוֹחֵט חוּלִין בְּפִנֵּים
 וְקִדְשִׁים בְּחוּץ • תִּיהָ וְעוּף הַנְּסַקְלִים • ר' מֵאִיר מְחִיב וְחֻבְמִים פּוֹטְרִין •
 הַשׁוֹחֵט וְנִתְּגַלָּה בְּיָדוֹ • הַנוֹחֵר וְחִמְעַקֵּר • פְּטוּר מִלְּבַסוּת : ג תְּרַשׁ
 שׁוֹטֵה וְקָטָן שְׁשִׁחְטוּ וְאַחֲרֵים רוֹאִין אוֹתָם חֵיבִין לְכַסּוֹת • בֵּינוֹ לְבִין
 עֲצָמוֹן • פְּטוּרִין מִלְּבַסּוֹת • וְכֵן לְעִגּוֹן אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ שְׁשִׁחְטוּ וְאַחֲרֵים
 רוֹאִין אוֹתָן אִסוּר לְשַׁחֹט אַחֲרֵיהֶם בֵּינוֹ לְבִין עֲצָמוֹן ר' מֵאִיר מְחִיר
 לְשַׁחֹט אַחֲרֵיהֶן • וְחֻבְמִים אוֹסְרִים וּמְנִידִים שְׁאִם שְׁחַטוּ שְׁאִינָן
 כּוֹפְגִים אֶת הָאַרְבָּעִים : ד שְׁחַט מֵאָה חַיּוֹת בְּמָקוֹם אֶתְד כִּסּוּי
 אֶתְד לְכָלָן • מֵאָה עוֹפוֹת בְּמָקוֹם אֶתְד כִּסּוּי אֶתְד לְכָלָן • תִּיהָ וְעוּף
 בְּמָקוֹם אֶתְד כִּסּוּי אֶתְד לְכָלָן • ר' יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁחַט תִּיהָ וְכַסְּנָה •
 וְאַחֵר כִּף יִשְׁחַט אֶת הָעוּף • שְׁחַט וְלֹא כִּסֶּה וְרָאָהוּ אַחֵר • תִּיב
 לְכַסּוֹת • כִּסְהוֹ וְנִתְּגַלָּה פְּטוּר מִלְּבַסּוֹת • כִּסְהוֹ תְּרוּחַ • תִּיב לְכַסּוֹת :
 ה דֵּם שְׁתַּעֲרֵב בְּמִים • אִם יֵשׁ בּוֹ מִרְאָה דָּם תִּיב לְכַסּוֹת • נִתְּעַרֵב
 בְּנוֹן רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלּוֹ הוּא מִים • נִתְּעַרֵב בְּדָם הַבְּתִמָּה אוֹ בְּדָם
 הַתִּיהָ רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלּוֹ הוּא מִים • ר' יְהוּדָה אוֹמֵר אִין דָּם מְבַטֵּל

דָּם הַנֶּפֶשׁ וְשֶׁעַל הַסְּפִין חָיַב לְכַסּוֹת. א"ר יְהוּדָה אֵימָתִי בְּנֹן
 שְׂאִין שָׁם דָּם אֶלָּא הוּא. אָבֵל נִשׁ שָׁם דָּם שְׁלֵא הוּא. פְּטוּר
 מִלְּכַסּוֹת: ז' בְּמָה מְבַסֵּין וּבְמָה אֵין מְבַסֵּין. מְבַסֵּין בְּכֹבֵל הַדָּק
 וּבְסִיד וּבְחַרְסִית וּבְלִבְנָה וּבְמַגִּיפָה שְׂכַת־שֶׁהָ. אָבֵל אֵין מְבַסֵּין לֹא
 בְּכֹבֵל הַנֶּסֶם. וְלֹא בְּחֹל הַנֶּסֶם. וְלֹא בְּלִבְנָה וְלֹא בְּמַגִּיפָה שְׂכַת־שֶׁהָ.
 וְלֹא יִבְשָׁה עָלָיו אֶת הַפְּלִי. כָּלֵל אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל וְדָר
 שְׁמַגְדֵּל צְמָחִין מְבַסֵּין כּוֹ וְשְׂאִינֵי מְבַדֵּל צְמָחִים אֵין מְבַסֵּין כּוֹ.

הלכה מוליך דף פ"ט ע"א

אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר ברבי שמעון כל מקום שאחת
 מוצא דבריו של רבי אלעזר בנו של רבי יוסי הגלילי באגרו
 עשה אונך [א] באפרכסת [ב] לא מרובבם מכל העמים חשק ה
 בכס וגו' אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל הושקני בכס שאפי
 בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממועטים עצמכם לפני נתי
 גדולה לאברהם אמר לפני ואנכי עפר ואפר למשה ואהרן אמר
 ונחנו מה לדרור אמר ואנכי תולעת ולא איש אבל אמות העולם
 אינן כן נתיי גדולה [ג] לנמרוד אמר הבה נבנה לנו עיר לפרעה
 אמר מי ה' לסנהרוב אמר מי בכל אלהי הארצות וגו' לנבוכדנצר
 אמר אעלה על במותי עב להירם מלך צור אמר [ד] מושב אלהים
 ישבתי בלב ימים אמר ר' אילעא אין העולם מתקיים אלא בשביל
 מי [ה] שכולם את עצמו בשעת מריבה שנאמר [ו] תולה ארץ על
 בלימה רבי אבהו אמר מי שמשים עצמו כמו שאינו שנאמר
 [ז] ומהחח ורועות עולם אמר רבי יצחק מאי דכתיב [ח] האמנם
 אלם צדק תדברון [ט] מישרים תשפטו בני אדם מה אומנותו
 של אדם בעולם הזה ישים עצמו כאלם וכול אף לדבריו תורה תל
 צדק תדברון וכול יגים דעהו תלמוד לומר מישרים תשפטו
 בני אדם:

רש"י [א] אפרכסת ערמונית [ב] לא מרובבם לפי שאין אדם מרוב
 עליוס אלא ממעטים לכיך חשק בכס כי אדם המע ממעטים
 עליוסם כענוה: [ג] נמרוד הך דזור הפלגה היה ולכן נקרא שמו נמרוד
 שהמיר כל העולם כולו בצלכותו על הקדוש ג"ה: [ד] מושב אלהים ששמי
 שנה לו שבעה רקיעים של נחשת ועלה וישב עליהם: [ה] תולה ארץ על
 זכות אונן שנהסו לצלימה: [ו] שכולם עליוס סוגר את פיו ורועה לו
 בצבורת פיו כלום ורגליו מצ למות: [ז] ומהחח מי שנידס חסח ככל ה
 זרועת עולם: [ח] האמנם אלם אומנות זפה היא האלוס אצל נדך דמימי
 זכרי תורה אוחו תדברון: [ט] מישרים צמישור ארץ חלקה שמוה לודס:

ואף גם זאת בהיותם בדרך אויביהם וגו' . ואף גם זאת ואף
 כנה דלת אמר אף חזי גם לרבות כ"י דאקרי זאת דלת שבק'
 לון לעלמין . בהיותם בדרך אויביהם . בהיותם כלא כחדא . לא
 מאסתים ולא געלתים בגין דלא מתחבר זהו להפר בריתי אתם דמי
 לא אמרוק להו הו בריתי פליג ובג"כ להפר בריתי אתם . אמר רבי
 חייל אכלא סנענא מלה חדתא דאמר רבי אלעזר לא מאסתים ולא
 געלתים לכלהם לא הכיתים ולא הרגתים לכלותם מבעי ליה . אלא
 לא מאסתים ולא געלתים מתן דסאני לאתרא מואיס הוא לקבליה
 וגעלא הוא בגיעולא קמיה אבל הכא לא מאסתים ולא געלתים . מאי
 טעמא בגין דהצינותא דנפשא זיכיהו ובגיה כלהו חציבין
 ובאי הדא הוא דכתיב לכלתם לכלתם כתיב הסר ר"ו בגיה
 לא מאסתים ולא געלתים בגין דליה רמיא דנפשא רחיונותא דילי
 גבהא . לבר נט דרחיס אתתא והוות דיירא בשוקא דבורסקי אי לא הות
 היא תמן לא עייל זה לעלמין כיון דהיא תמן דמי בעינן כשוקא
 דרכלי דכל ריחין דעלמא טבין אסתכחו תמן . אוף הכא ואף גם
 זאת בהיותם בדרך אויביהם דהיו שוקא דבורסקי לא מאסתים ולא
 געלתים ואמאי לכלתם בגין כלתם דהא רחיונותא לה דליה רחיונותא
 דנפשא דסרייא תמן ודמי עלי ככל ריחין טבאן דעלמא בגין הויה
 כלה דבגויהו אמר רבי אלו לא אחינא הכא אלא לנשטע מלה דא
 די . פתח ואמר בן יכד אב ועבד אדוניו . בן יכד אב כד"א כבד
 את אביך ואת אמך . ואוקמוהו במיכלא ומסתייא וכללא . האי בחייו
 דאסתייב ביה . בטר דמית אי תימא הא פטור מניה הוא לאו הכי .
 דאף על גב דמית אסתייב ביקריה יחיר דכתיב כבד את אביך דאי
 ההוא ברא אזיל באתר תקלא ודאי מוצה לאבוי הוא ודאי עביד ליה
 קלנא ולי ההוא ברא אזיל באתר מישר ותקין עובדוי ודאי דא אוקיר
 לאבוי אוקיר ליה בהאי עלמא גבי בני נטא אוקיר ליה בהוא עלמא
 גבי קב"ה וקב"ה חיים עליה ואותיב ליה בכורסייא דיקריה ודאי . בן
 יכד אב כנון רבי אלעזר דליהו אוקיר ליה לאבוי בהאי עלמא ובהוא
 עלמא השתא אסגי טבהא דר"ט בתרין עלמין בהאי עלמא ובהוא
 עלמא יחיר מחייוי דזכה לבנין קדישין ולגזעין קדישין זכאין אינון
 דריקא דזכאן לבנין קדישין לגזעין קדישין עלייהו אסתרי כל רואיהם
 יכירום כי הם זרע ברכ' ה' אמר :

יוסף

י קמו
 שמה
 בדיק
 סין לא
 פשה
 ל רר
 ב
 שאחה
 באגד
 שק ה
 שאפי
 י נחתי
 אפר
 העולם
 רשעה
 דרצור
 אליהם
 שבויל
 ין על
 נאמר
 אמנם
 ומותו
 ה תל
 שפשו
 מרין
 ומשיין
 נחוד
 יפתי
 על
 ומה לו
 כלל ה
 קדישין
 לקדם :

דור

יוסף לחק' מוסר' מס' חסידים סי' מ"ו:

אל תעשה עטרה להתעטר בהם בעשותך המצות צפני הצדיות להתחיל בהם כי לא נביע אל רצון בוראנו לפי שאנו עובדים נמנע מן צפני בני אדם ויכל שברנו לאשר נתכוונו לו חנם שלא נקבל שכר בך' וכל השמה צבחר זוכה ליותר שכר ולצדקו מתגלגל ענייניו ומתעלה' סוף דבר הכל נחשב תרגום ירושלמי כל דאיתעביד בעלמא דדון עמיד לאתפרסו' לבל בני אדם ומועצה צדקם אחד שמת לפני זמנו כמה שנים לאחר שנים עשר חדש ארבע בתגלה להם בחלום לאחד מקדוציו שאל לו איך אשה גרהג בעולם שאלה מס' אחר לו בכל יום דנין אותי על שלא הייתי מןקדק לצדך צדקת המילים וצדקת הפירות וצדקת המזון צדקת הלבו וצדקתים לי להנחתך נתכוונת סאלו ואלו איך תשפט לרשעים אלא שנים עשר חדשים בלצד וכבר עברו עליך יותר משנים עשר ועדיין דנין אותך אמר ליה איך דנין אותי פורעניות חזקים כמו השנים עשר ראשונים:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ה:

השהחוויה כיצד אחר שמגזים ראשו מכריעה חמישית יש לארץ ונומו על פניו ארצה ומתחנן בכל התחנונים שירצה' כריעה האמורה בכל מקום על צרכים' קידה על אפים' השתחויה זה פשוט יום ורגלים עד שמואל מוטל על פניו ארצה: ב כשאז עושה נפילת אפים אחר תפלה יש מי שהוא עושה קידה ויש מי שהוא עושה השתחויה וחסור לעשות השתחויה על ה'צנים אלא במקדש כמו שציארנו בהלכות עט"ס ואין חסר חסוד ראשי ליפול על פניו אלא ח"כ הוא יודע בעצמו שהוא דיוק כיוצא שכל מטה פניו מעט ואינו כובש אותן צקרקע' ומותר לאדם להתפלל במקום זה וליפול על פניו במקום אחר: ג מנכג פשוט בכל ישראל' שאין נפילת אפים בשבת וצמועדים ולא צד"ה ולא צדאשי חדשים וצמנוכה וצפורים וגם צמנחה של ערבי שבתות וימים טובים ולא צערצית שכל יום' ויש יחידים שנופלים על פניהם בערציות' וציום הכפורים בלצד נופלים על פניהם בכל תפלה ותפלה מפני שהוא יום תחנה וצקסה ותענית:

ליל ששי

צירוף יהוה

(ב) וְאַכְלֵתֶם בְּשָׂר בְּנֵיכֶם וּבְשָׂר בְּנֹתֵיכֶם חֹאכְלוּ
 (ג) וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-בְּמִתְיָכֶם וְהִכְרַחְתִּי
 אֶת-חַמְנֵיכֶם וְנִחַתִּי אֶת-פְּגָרֵיכֶם עַל-פְּגָרֵי גְלוּלֵיכֶם
 וְנִעַלְתֶּם נַפְשֵׁי אַתְּכֶם: (ד) וְנִחַתִּי אֶת עֵרְוֵיכֶם חִרְפָּה
 וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֲרִיחַ בְּרִיחַ נִיחַחְכֶם:
 (ה) וְהִשְׁמַדְתִּי אֲנִי אֶת-הָאָרֶץ וְשָׂמְמוּ עָלֶיהָ אֵיבֹכֶם
 הַיֹּשְׁבִים

הַיְשָׁבִים בָּהּ: (ט) וְאַתֶּכֶם אֲזַרְהָ בְּגוֹיִם וְהִרִיקֹתִי אֶחְרֵיכֶם
 הָרֶבֶךְ וְהִיחָה אֶרְצְכֶם שְׂמִמָּה וְעֵרִיכֶם יִהְיוּ חֲרָבָה:
 (י) אִזְ תִּרְצָה הָאָרֶץ אֶת־שִׁבְתְּחִיָּה כֹּל יְמֵי הַשָּׁמָה וְאַתֶּם
 בְּאָרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם אִזְ תִּשְׁבַּת הָאָרֶץ וְהִרְצָה אֶת־שִׁבְתְּחִיָּה:
 (י) כֹּל־יְמֵי הַשָּׁמָה תִּשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא־שִׁבְתָּהּ
 בְּשִׁבְתְּחֵיכֶם בְּשִׁבְתְּכֶם עָלֶיהָ: (כ) וְהַנְּשֹׂאֲרִים בְּכֶם
 וְהִבֵּאתִי מִרְדָּךְ בְּלִבְכֶם בְּאֶרְצָת אֲבוֹתֵיכֶם וְרָדַף אֹתָם
 קוֹל עֲלֵהָ נִדְּף וְגִסוּ מִנְּסֵי־חֶרֶב וְנִפְּלוּ וְאִין רָדַף:
 (כ) וְכִשְׁלוּ אִישׁ־בְּאֶחָיו כַּמִּפְּנֵי־חֶרֶב וְרָדַף אִין וְלֹא־
 תִּהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לִפְנֵי אֲבוֹתֵיכֶם: וְאַבְדֶּתֶם בְּגוֹיִם
 וְאָכַלְתֶּם אֶתְכֶם אֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם: (כ) וְהַנְּשֹׂאֲרִים בְּכֶם יִמְקוּ
 בְּעוֹנֵם בְּאֶרְצָה אֲבוֹתֵיכֶם וְאֵף בְּעוֹנֹת אֲבֹתָם אֹתָם יִמְקוּ:
 (כ) וְהַתְּדוּוּ אֵה עוֹנֵם וְאֶת־עוֹן אֲבֹתָם בְּמַעַלְם אֲשֶׁר
 מַעַלְדֵבִי וְאֵף אֲשֶׁר־הִלְכּוּ עִמִּי בְּקָרִי: (כ) אֶף־אֲנִי אֶלְךָ
 עִמָּם בְּקָרִי וְהִבֵּאתִי אֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם אִזְ אִין יִכְנַע
 לְבַבְכֶם הָעָרֶל וְאִין יִרְצוּ אֶת־עוֹנֵם: (כ) וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי
 יַעֲקֹב וְאֵף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֵף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם
 אֲזָכֹר וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר: (כ) וְהָאָרֶץ תִּעֲזֹב מֵהֶם וְתִרְץ אֶת־
 שִׁבְתְּחִיָּה בְּהַשָּׁמָה מֵהֶם וְהֵם יִרְצוּ אֶת־עוֹנֵם יַעֲזֹב וְיִכְנַע
 וְכַמִּשְׁפָּטִי מֵאִסוּ וְאֶת־חֻקֹּתַי יַעֲלֶה נַפְשָׁם: (כ) וְאֶף־גַּם־
 זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם לֹא־מֵאֲסָתִים וְלֹא־גַעֲלֹתִים
 לְכַלְתָּם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:
 (כ) וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשִׁינִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהַזְכִּיר לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי
 יְהוָה: (כ) אֱלֹהֵי הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתְּהוֹרָה אֲשֶׁר
 נָתַן יְהוָה בֵּינוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתֹר סֵינִי בִּיד־מִשָּׁה:
 (כ) וְיִדְבַּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לְאִמּוֹ: (כ) יִדְבַּר אֶל־בְּנֵי

ישראל

ישראל ואמרת אלהם איש כי נפלא נדר בערפך
 נפשו ליהוה: (נא) והיה ערפך הזכר מכן עשרים שנה
 ועד בן-ששים שנה והיה ערפך חמשים שקל כסף
 בשקל הקדש: (נב) ואם נחמה הוא והיה ערפך שלשים
 שקל: (נג) ואם מבין חמש שנים ועד בן-עשרים שנה
 והיה ערפך הזכר עשרים שקלים ולנחמה עשרת
 שקלים: (נד) ואם מבין חמש ועד בן-חמש שנים והיה
 ערפך הזכר חמשה שקלים כסף ולנחמה ערפך שלשה
 שקלים כסף: (נה) ואם מבין ששים שנה ומעלה אר
 זר והיה ערפך חמשה עשר שקל ולנחמה עשרת
 שקלים: (נו) ואם מן הוא מערפך והעמידו לפני הכהן
 והעריך אתו הכהן על-פי אשר השיג יד הכהן
 ישריכנו הכהן:

(ס) ותיכלון בשר בניכון ובשר בנתיכון הכולון:
 (סא) ואישיצי ית במתכון ואמצין ית
 הניקניכון ואמן ית פגריכון על פגרי מענתכון ורחוק
 מימרי יתכון: (סב) ואמן ית קר וכון חר בא ואצדי ית מקבשיכון
 ולא אקביל ברעוא קורבן קנישתכון: (סג) ואצדי אגא ית
 ארעא ויצדון עלה בעלי דבביכון דיתבין בה: (סד) ונתכון
 איבדר בינו עממיא ואיגרי בתריכון דקטלון בתרפא
 ויהי ארעכון צדיא וקרויכון יהונין חרפא: (סה) כון תרעי
 ארעא ית שמיטתהא כל יומין דצדיאת ואמן דארע
 בעלי דבביכון כון תשמיט ארעא ותרעי ית שמיטתהא:
 (סו) כל יומין דצדיאת תשמיט ית דלא שמיטת בשמיטכון
 כד הוחון יתבין עלה: (סז) ודישתארון כון ואעיל
 תברא בלגהון בארעא דשנאיהון וירדף יתהון חר
 פרפא דשקוף וערקון כמיצרוק מן קדם דקטלון
 כחבא

בְּחֶרֶבָא וַיִּפְלוּ וְלִית דְּרָדִיף: (ט) וַיִּתְקְלוּ גְבַר בְּאַחֵיהִי
בְּלִקְדָם דְּמַטְרִין בְּחֶרֶבָא וְרָדִיף לִית וְלֵא תְּהִי לְכוּן סִיעָדָא
קָדָם בְּעַלִי דְבִבְכוּן: (י) וְהִיבְדוּן בְּיַגִי עַמְמָא וְהִתְגַמַר
יִתְכוּן אַרְע בְּעַלִי דְבִבְכוּן: (י) וְהִי שְׁתַּאֲרוּן בְּכוּן יִתְמַסּוּן
בְּחֻבְיָהוֹן בְּאַרְעָתָא בְּעַלִי דְבִבְכוּן וְאַף בְּחֻבִי אֲבַתְהוֹן
בִישׂא דְאַחֲדִין בִּידִיהוֹן יִתְמַסּוּן: (י) וַיִּנְדוּן יֵת חֻבְיָהוֹן
וְיֵת חֻבִי אֲבַתְהוֹן בְּשִׁקְרִיהוֹן דְּשִׁקְרוּ קְדָמִי וְאַף דִּי
הִלִיכוּ קְדָמִי בְּקִשְׁיוֹ: (י) אַף אֲנָא אִיחָד עִמְהוֹן בְּקִשְׁיוֹ
וְאַעִיל יִתְהוֹן בְּאַרְע בְּעַלִי דְבִבְיָהוֹן אוּ בְכוּן יִתְבַר לְבְהוֹן
טְפִשָׂא וּבְכוּן יִרְעוּן יֵת חֻבְיָהוֹן: (י) וְדִבְרָנָא יֵת קְיָמִי
דְעַם גְּעַלְב וְאַף יֵת קְיָמִי דְעַם יִצְחָק וְאַף יֵת קְיָמִי דְעַם
אַבְרָהָם אֲנָא דְבִיר וְאַרְעָא אֲנָא דְבִיר: (ט) וְאַרְעָא
תְּחַרְטִישׁ מְנַהוֹן וְהִרְעִי יֵת שְׁמִיטָהָא בְּדַרְדְּיָאֵת מְנַהוֹן
וְאַנְיוּ יִרְעוּן יֵת חֻבְיָהוֹן לְוַטִין חֶלְף בְּרַבִן אִיְהִי עֲלִיהוֹן
דְבִרְעִי קָצִי וְיֵת קְיָמִי רְחִיקָת נַפְשִׁיהוֹן: (ט) יֵאָף בְּרַם
בְּדָא בְּמַחֲוִיָהוֹן בְּאַרְע בְּעַלִי דְבִבְיָהוֹן לֵא אֲרַטְשִׁינֵנּוּ
וְלֵא אֲרַחֲשִׁינֵנּוּ לְשִׁינְיוֹתְהוֹן לְאַשְׁנָאָה קְיָמִי עִמְהוֹן אֲרִי
אֲנָא יֵי אֲלֵהֶהוֹן: (י) וְדִפְרִנָּא לְהוֹן קָיָם קְדָמִי דְאַפִּיקוּת
יִתְהוֹן מֵאַרְיָא דְמַצְרַיִם לְעִינִי עַמְמָא לְמַחֲוִי לְהוֹן
לְאַלְהָא אֲנָא יֵי: (י) אֲלִין קְיָמִי וְדִנְיָא וְאַרְיָתָא
דִּיהִב יֵי בִין מַמְרִיה וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְסִינֵי בִידָא
וְדַמְשָׁה: (ט) וְמִלִּיל יֵי עַם מַזְעָה לְמִימְרָ: (כ) מִלִּיל עַם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְחִימְרָ לְהוֹן גְּבַר אֲרִי יִפְרִישׁ גְּדַר בְּפִירְסוֹן נַפְשָׁתָא
קָדָם יֵי: (כ) וְיֵהוּ פִירְסֻנִיה דְרַכְרָא מְבַר עֲשְׂרִין שְׁנִין
וְעַד בַּר שְׁתֵּין שְׁנִין וְיֵהוּ פִירְסֻנִיה חֲמִשִּׁין סְלַעִין דְכַסְפָּא
בְּסַלְעֵי קוֹרְשָׁא: (כ) וְאַם נְקֻבָּתָא חִיא וְיֵהוּ פִירְסֻנִיה
חֲלָחִין סְלַעִין: (כ) וְאַם מְבַר חֲמִשׁ שְׁנִין וְעַד בַּר עֲשְׂרִין
שְׁנִין וְיֵהוּ פִירְסֻנִיה דְרַכְרָא עֲשְׂרִין סְלַעִין וְלֵא נְקֻבָּתָא עֲשַׂר

סלעין

A a כד

Chok Lejisael. III.

סלעין: (נד) ואם מבר ירחא ועד בר חמש שגין ויהי
 פורסניה דדכרא חמש סלעין דכסף ולנקהחא פורסניה
 הלח סלעין דכסף: (נז) ואם מבר שתין שגין ולעלא
 אם דכורא ויהי פורסניה חמש עשרי סלעין ולנקהחא
 עשר סלעין: (נו) ואם מסבין הוא מפורסניה ויקימניה
 קדם בהנא ויפרוס יהיה בהנא על מימר דתדביק ו'
 נדרא ופרסניה בהנא:

יום הששי

לחד ק' זה נרשם בסנוע טניס מקרא וחחד מרגום והפעולה ומזמור ה' ו'
 נאות נכס (לו) מזמור סיר ליום השבת זה' מלך) יל"ח דננו מפנה והננו
 מסדר עשרות טהור: ג' היסוד במינת היום:

משנה אהלות פרק ז'

א הטומאה בכותל ומקומה טפה על טפה על רום טפה על
 העלויות שעל גבה אפילו הן עשר טמאות חתה
 עליה אחת על גבי שני בתים היא טמאה וכל העלויות שעל גבה
 מהורות כותל שונית (ג"א שנית) טומאה בוקעת ועולה בוקעת
 ויורדת גפש אטומה הנוגע בה מן הצדדין מהור ספני שמומאה
 בוקעת ועולה בוקעת ויורדת אם היה מקום הטומאה טפה על
 טפה על רום טפה הנוגע בה מכל מקום טמא מפני שהוא כקבר
 סתום סמוך לה סוכות טמאות ר' יהודה מטרה: ב כל שיפועו
 אהליו כאהליו אהל שהוא שופע ויורד וכנה עד באצבע טומאה
 באהל כלים שתחת השיפוע טמאים טומאה תחת השיפוע כלים
 שבאהל טמאין טומאה מתוכו הנוגע בו מתוכו טמא טומאת שבעה
 ומאהיריו טמא טומאת ערב טומאה מאחוריו הנוגע בו מאחוריו
 טמא טומאת שבעה מתוכו טמא טומאת ערב בהצי וית מתוכו
 ובהצי וית מאחוריו הנוגע בו בין מתוכו בין מאחוריו טמא טומאת
 ערב מקצתו מרובה על הארץ טומאה תחתיו או על גביו טומאה
 בוקעת ועולה בוקעת ויורדת אהל שהוא נטוי בעליה סקצתו
 מרודד על הארובה שבין הבית לעליה ר' יוסי אומר מציל ר'
 שמעון אומר אינו מציל עד שיקא נטוי כנמנת האהל: ג תחת
 הבית

בחקתי יום ששי

שעה

בבית וכו' פתחון הרבה בלן טמאין. נקפתה אחר מהן היא טמא
וכלן מהורין. חשב להוציאו באחד מהן או בתלון שהוא ארבעה על
ארבעה טפחים הציל על כל הפתחים. ב'ש"א יחשוב (נ"א והוא
שחשב) עד שלא ימות הפת. ב'ה"א אף משמת היה סתום ונקלף
לפוחו ב'ש"א בשפתה ארבעה טפחים ב'ה"א כשיתחיל ומודים
בפוחה בתלתה שופתה ארבעה טפחים: ר' האשה שהיא מקשה
לילד והוציאה מבית לבית. הראשון טמא בספק והשני בודאי
א"ר והודה אימתי בזמן שהיא נטלת בנפים. אבל אם היתה מהלכת
הראשון מהור שמשנפתה הקבר אין פנאי להלך. אין לנפלים
מתיבת הקבר עד שיעגילו ראש קפיקה: ה' יצא הראשון מת
והשני חי מהור. הראשון חי והשני מת טמא. ר' מאיר אומר
בשפיר אחר טמא בשני שפירים מהור: ו' האשה שהיא נקשה
לילד מחתכין את הולד במעיה ומוציאין אוהו אברים אברים
מפני שחיה קדמין לחייו. יצא רובו אין נוגעין בו שאין דוחין
ב'ש"א מפני נפש:

הלכה כדס דף ד' ע"ג

דבי [א] ראה דם בגילה ושימא ראה ביום ומיהר המחזין שעה
אחת [ב] חזר ושימא אמר אוי לי [ג] שמא טעיתי שמא טעיתי
דאי טעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לה היה ודאי טמא
אלא אמר אין לו לדיון אלא מה שעניו רואות [ד] מעיקרא אחזקיה
בטמא כיון דהוא לצפרא [ה] דאשתני אמר ליה ודאי מהור הוה
ובלילה הוא דלא אתחוי שפיר כיון דהוא [ו] דהדר אשתני אמר
האי טמא הוא [ז] ומפכה הוא דקמפכה ואזיל:

ד'ש"י [ח] ראה ציז' לאותו דס עלמו: [ט] חזר ועימא. ק"ל סלקא דעמיס
דלח חזר ורסכו חלל מאליו חזר דו ועימא דסדר שחא חמש טמא הוה
ועכשו שינכ נשתנה ומדחיתו תמה טכיה לו חמש וחילו כוה לח כמתחילתו
הוה נראה טמא לפיכך חזר צו חמש טעיהר: [י] טמא נעיתי. צמה שחזרתי
ועמלתי הוה טמא ומדחכו עכשו. טהור: [יא] מעיקרא אחזקיה צמומא. כלומר
חמש לא מספק טמא חלל שפיר חזיה ואחזקיה צמומא דלחויין לקמן ד'
צדק לאור הכר: [יב] דאשתני. הלצין: [יג] דהדר אישתני. עוד יותר:
[יד] מפכה. תראה שהכומיתו עוברת הילכך הדר למילתיה קמייתא ועימא וכה
דאמרינן אין לו לדיון חלל מה שעניו רואות היכא דלא חזיה כשדור לח ולל
חידמי ליה בטמא:

וזהר ברומה דף קל"ח ע"א

ביזמוד פיר ליום הטבת תוצבתחא דא' אדם הראשון קאנור לה
בטעתא דלתתוך מגכתא דעדן ואתא שבת ואגין עליה
זמקומה

בחקתי יום ששי

ואוקמום חברייהא' תושבתהא דא עלמא תתאה קא משבח לנבי עלמא
עלמא יומא (דכלא ביה) איהו כולו שבת מולכא דשלמא דליה ודא איהו
מזמור סיר ולא כתיב מאן קאמר לים כמה דאוקימנא' ליום השבת
ומא עלאה שבת עלאה' דא שבת ודא שבת' מה בין האי להאי'
אלא שבת סתם דא שבת דמעלי שבתא יום השבת דא שבת דעילא'
דא יום ודא לילה' ושמרו בני ישראל את השבת הא לילה רזא דנקבא
זכור את יום השבת הא יום רזא דדכורא וצג"כ מזמור סיר ליום
השבת:

יוסף לחק' מוסר' מס' חסידים סי' מ"ז:

מלפניו מזהמות ארץ ומעיף השמים יחכמו' מלפניו מזהמות ארץ עליו
אדם את צנו להיות נאמן מכלל שווא נאמן לאדוני ומעיף השמים
יחכמו ילמדו אדם מרוכיסת זה תרגול הצר שצטיל שלא השים חיותו וד
אל יס צימי שלמה עגור השמיר שהפקיד אלו חנק את עלמו ונג' כל שחיות
ישראל ישאו ק"ו צענון בלקחו משל מן הדוכיפת אשר לא יקבל שטר שמורו
חמותו ואם לא יעמוד לא יקבל פורענות אדם שסא תבואו תהגלו פורענות
לא כ"ש שלא תעשו עולה ושלל מדברו כזו ושלל ימצא צפנים לטון תרומות אחד
צפס ואחד צלצ כי אם הכל אמת וזהו חותמי של הקצ"ה' וכן אמרו חכמים הן
לדק הין שלך ואלו שלך נדק ודרינומו ומיוותיו של אדם לוק יתק עיניו
ראשו של אדם כשהוא כוסף את ראשו וכשהוא אומר לאו מנענע ראשו לדברים
ואף האיברים כולם לחיותים' מיסרים חציך אחר דב עבות או יבין לו כל
חללי דעלמא לא משנה צדצורו' כל המטהר מדיבורו כללו עש' שנלמד ורמיז
צנינו כמתעמת וכתב הכל המה העסה העתועים' וכן ענאו של דהאי אפינו
בשומר אמת אין שומעין לו אצל כל הדובר אמת ואינו דוגר סקר יתק
להעלותו על צנו כל דבריו מתקיימין וגורר גורר מלמעט והקצ"ה מתקיימת
למעלה' ועל זה נאמר ותגור אומר ויקום לך:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' שבת פ"ח:

הבורר פסולת מתוך האוכל ואפילו צידו אמת חייב והצורר מרובים
מתוך פסולת שלהן חייב חסדי שהפסולת שלהן מומקת אמת
בשילוקו אותן עמהם ונמלא כצורר פסולת מתוך אוכל חייב' הצורר חייב
מתוך פסולת צידו להניחו אפילו לצו ציום נגנשה כצורר לאורר חייב' הן
לפניו שני מיני אוכלין מעורצין צורר אחד מאשר ומניח לאכול מיד' ואם צורר
ובניו לאחר זמן אפי' לצו ציום כגון שצורר צהרית לאכול צין הערבים חייב
ב' המשמר יין או שני או מים וכן שאר התקין צמחית שלהן חייב והוא
ישמר כדוגמת' אבל מסכנין יין שאין צו שמרים או מים ללולן צסורין
ובכפיפה מרית כדי שיהא ללול ציותר' ונותנין מים על בני שמרים צצני
שיללו' ונותנין צילה טרופה למסכנת של הדרל כדי שיכלל' הדרל צגשו מעט
שם לאחר תמחה ושמה צין ציד צין צכלי וכן יין מנתו כל זמן שהוא תוס
עורף חצית צשמרים ונותן לתוך הסודרין שצדיין לא כפרשו השמרים מן סין
יפה יטה וכל היין כגוף אחד הוא וכן הדרל וכיוצא בו:

אם ונשלם שבת לאל כורא עולם

6355

PSOPTZ

